C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Ludlum_Robert-Prometheova_lest.PDB

PDB Name: Ludlum_Robert-Prometheova_lest
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.3.2006
Modification Date: 11.3.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Ludlum
Prométheova lest

Prométheus se snesl z nebes, přinášeje dar ohně.

PROLOG

KARTÁGO, TUNISKO
03:22

Nelítostný déšť bičovaly k šílenství poryvy skučícího větru, vlny se vzdouvaly a narážely do pobřeží zahaleného do černočerné noci. V mělkých vodách těsně u břehu se houpalo na vlnách asi dvanáct tmavých postav, které se držely vzplývavých vodotěsných brašen jako trosečníci z potopené lodi. Zběsilá bouře zastihla muže nepřipravené, ale přesto byla vítána, neboť jim poskytovala lepší krytí, než v jaké mohli doufat.
Na pláži dvakrát zablikalo ostré červené světlo - signál předsunutého týmu, že lze bezpečně přistát u břehu. Bezpečně.
Co to vlastně znamená? Že tento konkrétní úsek tuniského pobřeží není střežen Národní gardou? Vždyť běsnění přírodních živlů se nyní zdálo být nebezpečnější než cokoliv, oč by se mohla pokusit tuniská

pobřežní hlídka.
Zmítáni a bičováni vzedmutými vlnami se muži začali přesunovat ke břehu, kde se stejnoměrným koordinovaným pohybem tiše vyplížili na písek vedle ruin starých punských přístavišť.
Svlékli ze sebe černé neoprenové kombinézy, pod nimiž měli černé šaty a začerněné tváře, vytáhli z tlumoků zbraně a začali rozdělovat munici: samopaly Heckler & Koch MP-10, kalašnikovy a ostřelovací pušky. Za nimi se z vln postupně vynořovali další.
Vše bylo dokonale zorganizováno mužem, který je v posledních měsících tak důkladně a neúnavně cvičil. Mužstvo samotné tvořili osvobozenečtí vojáci z hnutí AI Nahda, rodilí Tunisané, jež přišli osvobodit svou zemi od utiskovatelů. Jejich vůdcové však byli cizinci - zkušení teroristé, kteří rovněž sdíleli víru v Alláha, malá a elitní bojůvka osvobozeneckých vojáků rekrutujících se z nejradikálnějšího křídla hnutí Hizballáh.
Vůdcem této bojůvky i zhruba padesátky Tunisanů byl teroristický vůdce známý pouze jako Abu. Jen příležitostně ho lidé z jeho okolí nazývali plným válečným jménem: Abu Intikwáb.
Otec pomsty.
Nepolapitelný, tajnůstkářský a nesmiřitelný Abu cvičil bojovníky z AI Nahdy v jednom libyjském táboře nedaleko Zuwarahu.
Strategii útoku piloval na nezmenšeném modelu prezidentského paláce a svým mužům vštěpoval taktiku, jež byla násilnější a úskočnější než vše, nač byli do té doby zvyklí.
Před necelými třiceti hodinami se muži v přístavu Zuwarah nalodili na pětitisícitunovou nákladní loď ruské výroby, která obvykle přepravovala tuniské textilie a libyjské průmyslové výrobky mezi Tripolisem a tuniským Bizerte. Výkonná stará loď, nyní již sešlá a otlučená, plula severoseverozápadně podél tuniského pobřeží kolem přístavů Sfax a Sousse, minula mys Cap Bon a vplula do Tuniského zálivu, těsně za námořní základnu v La Goulette. S ohledem na plavební řád člunů pobřežní hlídky zakotvili muži osm kilometrů od kartágského pobřeží a hbitě spustili na vodu nafukovací čluny s vyztuženým trupem, osazené výkonnými přívěsnými motory. Během několika minut vpluli do bouřlivých vod Kartága, starověkého fénického města, jež bylo v pátém století před Kristem natolik mocné, že bylo pokládáno za vážného soupeře Říma. Pokud někdo z tuniské pobřežní hlídky náhodou sledoval plavidlo na radaru, spatřil pouze, jak se ruská nákladní loď na okamžik zastavila a pak znovu zamířila k Bizerte.
Na pobřeží mezitím muž, který před chvílí vyslal červený signál, syčivě uděloval rozkazy a klel hlubokým hlasem prozrazujícím nezpochybnitelnou autoritu. Nosil plnovous a přes arabský šátek na hlavě měl přehozenu kapuci vojenské erární větrovky.
Abu.
„Tiše! Držte se u země! Nebo snad chcete vylákat celou tu zpropadenou tuniskou gardu? A teď rychle. Hněte sebou, hněte sebou! Pitomci neohrabaní! Vaši vůdcové hnijí ve vězení a vy tu lelkujete! Auta už čekají!“
Vedle něj stál muž, který tiše sledoval terén pomocí brýlí pro noční vidění. Tunisané ho znali pouze pod přezdívkou Technik.
Tento pohledný muž s olivovou kůží, hustým obočím a jiskřivýma hnědýma očima byl jedním z předních odborníků Hizballáhu na zbraně a munici. A pokud toho muži o Abuovi věděli málo, o Abuově věrném poradci Technikovi věděli ještě méně. Říkalo se o něm, že se narodil zámožným syrským rodičům a vyrůstal v Damašku a Londýně, kde pronikl do spletitých tajů zbraní a výbušnin.
Technik se před deštěm zachumlal do černé nepromokavé kombinézy s kápí a pak konečně tiše a klidně promluvil.
„Nechci to zakřiknout, bratře, ale operace probíhá hladce.
Nákladní auta s materiálem byla ukryta, přesně jak jsme plánovali, a vojáci se na krátké cestě po Avenue Habib Borguiga nesetkali s žádným odporem. A právě nyní jsme obdrželi rádiový signál od předvoje - dorazili k prezidentskému paláci. Státní převrat začal.“ Během řeči se Technik díval na hodinky.
Abu velitelsky přikývl. Byl to člověk, jenž neočekává nic jiného než úspěch. Vzdálená série výbuchů sdělila Abuovi i jeho poradci, že se rozpoutala bitva. Prezidentský palác bude zakrátko dobyt a během několika hodin ovládnou celé Tunisko islámští fundamentalisté. „Ale neradujme se předčasně,“ řekl Abu hlubokým napjatým hlasem. Déšť pomalu slábl a bouře po chvíli ustala stejně rychle, jako se strhla.

Náhle přerušily ticho na pláži hlasy, jež na oba volaly pronikavou vysokou arabštinou. Po písku se k nim hnaly tmavé postavy. Abu s Technikem zpozorněli a natáhli se po zbraních, ale pak uviděli, že jsou to jejich bratři z Hizballáhu.
„Nula-jednička!“
„Přepadení ze zálohy!“
„Bože můj! Všemocný Alláhu, oni jsou v obklíčení!“
Čtyři Arabové doběhli až k vůdci a tvářili se zděšeně a nechápavě. „Nouzový signál nula-jedna,“ sděloval udýchaně muž s polní vysílačkou PRC-117 na zádech. „Stačili pouze oznámit, že je v paláci obklíčily a zajaly bezpečnostní síly. A pak bylo spojení přerušeno! Řekli nám, že padli do léčky!“
Abu se znepokojeně otočil ke svému poradci. „Jak je to možné?“
Nejmladší ze čtyř mladých bojovníků stojících před nimi řekl:
„Materiál pro naše muže - protitankové zbraně, střelivo, C-čtyřky - všechno bylo vadné! Nic nefungovalo! A vládní jednotky už na ně vleže čekaly! Byla to past na naše lidi, již od počátku!“
Abu se tvářil viditelně ztrápeně a jeho obvyklý klid byl tentam.
Kývl na svého poradce číslo jedna. „Ya sahbee, potřebuji tvou moudrou radu.“
Technik si upravil hodinky a přistoupil k vůdci teroristů. Abu ho vzal kolem ramen a promluvil hlubokým a klidným hlasem:
„V našich řadách musí být zrádce, který mezi nás infiltroval.
Naše plány byly vyzrazeny.“
Nato učinil jemné, téměř neznatelné gesto prstem a palcem.
Bylo to znamení, na něž jeho stoupenci okamžitě popadli Technika za paže, nohy a ramena. Technik jim mohutně vzdoroval, ale houfu cvičených teroristů se nemohl dlouho bránit. Vtom Abu rychle vymrštil pravou ruku. Zaleskl se kov a Abu zarazil do Technikova břicha zoubkovaný zahnutý nůž, škubl čepelí směrem dolů a vytrhl ji ven, aby Technikovi způsobil co největší zranění.
Jeho oči planuly nenávistí. „Tím zrádcem jsi ty!“ vybuchl.
Technik zalapal po dechu. Bolest byla trýznivá, avšak Technikova tvář zůstala zcela netečná. „Ne, Abu!“ protestoval Technik.
„Svině.“ láteřil Abu a vrhl se znovu na Technika. Jeho zoubkovaný nůž tentokráte směřoval do Technikových slabin. „Nikdo jiný neznal přesné načasování, přesné plány! Nikdo! A výzbroj jsi ověřoval taky ty. Nikdo jiný to být nemohl.“
Náhle celou pláž zaplavila oslepující záře uhlíkového obloukového světla. Abu se otočil a uvědomil si, že čelí obklíčení a mohutné přesile desítek a desítek vojáků v khaki uniformách. Na obzoru se náhle vynořilo zásahové komando tuniské Národní gardy s namířenými samopaly a hlasitý hřmot ve vzduchu oznamoval přílet několika bojových vrtulníků.
Dávky ze samopalů zasahovaly Abuovy muže a měnily je v cukající se figurky. Jejich srdceryvné výkřiky náhle utichaly a jejich těla se kácela k zemi v podivných a nepřirozených polohách.
Ozvala se další střelba a pak vše zničehonic ustalo. Ticho, které se neočekávaně rozhostilo, bylo přízračné. Pouze vůdce teroristů a jeho muniční specialista se nestali terčem útoku.
Abua jako by však zajímala jen jediná věc. Otočil se zpět k muži, kterého označil za zrádce, a napřáhl zakřivenou čepel nože k dalšímu útoku. Těžce zraněný Technik se pokusil útočníka odrazit, ale místo toho začal klesat k zemi. Ztráta krve byla příliš rozsáhlá. Právě ve chvíli, kdy se Abu vrhl kupředu, aby Technika dorazil, sevřely vousatého vůdce Hizballáhu zezadu silné ruce, mrštily jím o zem a přikovaly ho k písku.
Abuovy oči planuly vzdorem, když ho vládní vojáci odváděli spolu s Technikem do zajetí. Abu neměl strach z žádné vlády.
Sám často tvrdíval, že vlády jsou zbabělé: vždy ho nakonec propustily pod záminkou mezinárodního práva, dohod o vydávání zločinců nebo úmluv o repatriaci. V zákulisí se upeče dohoda, Abu bude v tichosti propuštěn a jeho přítomnost v zemi zůstane pečlivě střeženým tajemstvím. Žádná vláda na světě proti sobě nechce obrátit zběsilou teroristickou kampaň Hizballáhu.
Vůdce teroristů se tedy nevzpouzel, nýbrž svěsil celé tělo, takže ho vojáci museli doslova odvléci. Když ho vlekli kolem Technika, plivl mu Abu do tváře a zasyčel: „Dlouho na tomto světě nebudeš, zrádče!

Svině. Zemřeš za svou zradu!“
Jakmile byl Abu odvlečen, uvolnilo několik mužů, kteří drželi Technika, sevření a položili jej na připravená nosítka.
U Technika se objevil kapitán praporu a vojáci se na jeho rozkaz stáhli.
Kapitán poklekl vedle Technika a ohledal mu rány. Technik se kroutil bolestí, ale nevydal ani hlásku.
„Bože můj, je zázrak, že jste ještě při vědomí!“ prohlásil kapitán lámanou angličtinou s těžkým přízvukem. „Jste vážně zraněný. Ztratil jste opravdu hodně krve.“
Muž známý pod přezdívkou Technik odpověděl: „Kdyby vaši muži reagovali na můj signál pohotověji, nemuselo se to stát.“
Instinktivně se dotkl hodinek vybavených miniaturním vysokofrekvenčním vysílačem.
Kapitán si výtky nevšímal. „Tady SA-tři čtyři jednička,“ řekl a ukázal k obloze, kde se vznášela helikoptéra, „vás přepraví do vysoce střeženého vládního léčebného střediska v Maroku. Nejsem oprávněn znát vaši skutečnou totožnost, ani vaše skutečné zaměstnavatele, a tak se nebudu ptát,“ pokračoval Tunisan, „ale myslím si, že mám dobrý nápad...“
V tu chvíli Technik ostře špitl: „K zemi!“ Hbitě vytáhl z pouzdra ukrytého pod paží poloautomatickou pistoli a vystřelil pět rychlých ran. U skupinky palem se ozval výkřik a k zemi se skácel mrtvý muž s ostřelovací puškou v ruce. Nějakým zázrakem unikl tento bojovník AI Nahdy masakru.
„Mocný Alláhu!“ zvolal šokovaný kapitán praporu, pomalu zvedl hlavu a rozhlédl se. „Myslím, že nyní máme srovnané účty.“
„Poslyšte,“ řekl slabě Arab, jenž ve skutečnosti Arabem nebyl, „vyřiďte prezidentovi, že jeho ministr vnitra je tajným stoupencem a spolupracovníkem AI Nahdy a má v plánu zaujmout jeho místo. Proto se spikl s náměstkem ministra obrany, ale jsou i další...“
Ztráta krve však byla příliš rozsáhlá. Než stačil Technik dokončit větu, omdlel.

DÍL 1

Kapitola 1

WASHINGTON, D.C.
O PĚT TÝDNŮ POZDĚJI.

Pacient byl přepraven charterovým proudovým letadlem na soukromé letiště třicet kilometrů severozápadně od Washingtonu.
Přestože byl jediným pasažérem v celém letadle, nikdo na něj nepromluvil s výjimkou příležitostných dotazů, zda něco nepotřebuje. Nikdo neznal jeho jméno. Všichni věděli pouze tolik, že jde bezpochyby o mimořádně významného pasažéra. Přílet jeho charterového spoje se neobjevil v žádném letovém záznamu, vojenském ani civilním.
Bezejmenný pasažér byl poté převezen neoznačeným sedanem do centra Washingtonu a na vlastní přání vysazen poblíž parkovacích garáží uprostřed nicneříkajícího bloku domů nedaleko Dupont Circle. Měl na sobě nevýrazný šedý oblek a kožené mokasíny se střapci, které již mnohokrát ošoupal a opět vycídil, takže celkem vzato vypadal jako jeden z tisícovky průměrných lobbistů a byrokratů, nemastných a neslaných mužů ve službách nikdy nehynoucího Washingtonu.
Nikdo se za ním neohlédl, když se vynořil z garáže a poté strnule a s patrným kulháním vešel do šedohnědé třípatrové budovy na K Street 1324, nedaleko Jedenadvacáté. Budova z cementu a šedě zakaleného skla byla jen stěží rozeznatelná od všech ostatních nízkopodlažních krabicovitých domů rozesetých v této části severozápadního Washingtonu. Nacházely se zde výhradně kanceláře lobbistických skupin, obchodních organizací, cestovních kanceláří a průmyslových agentur. Vedle hlavního vchodu do budovy byla připevněna dvojice mosazných tabulek ohlašujících přítomnost kanceláří firem INNOVATION ENTERPRISES a AMERICAN TRADE INTERNATIONAL.

Pouze zkušený technik s velmi úzce zaměřenou specializací si mohl povšimnout několika neobvyklých detailů - například skutečnosti, že všechny okenní rámy jsou vybaveny piezoelektrickým oscilátorem znemožňujícím jakýkoliv pokus o laserově akustické odposlouchávání zvenčí, anebo vrstvy vysokofrekvenčního „bílého hluku“, která zahalovala budovu do kužele rádiových vln schopných zneškodnit většinu forem elektronického odposlouchávání.
Rozhodně zde rovněž neexistovalo nic, co by poutalo pozornost nájemců sousedních budov na K Street - plešatějících právníků obilnářské agentury nebo zachmuřených účetních v kravatách a košilích s krátkými rukávy v pomalu krachující poradenské firmě.
Lidé přijížděli na K Street 1324 ráno a odjížděli večer a v příslušné dny spořádaně ukládali odpadky do popelnic v boční uličce. Co jiného by mohl kdokoliv chtít vědět? Přesně tak si to Direktoriát přál - být ukrytý všem na očích.
Muž se téměř musel smát, když na to všechno pomyslel. Protože koho by napadlo, že nejtajnější z tajných agentur na světě může mít sídlo v obyčejně vyhlížející kancelářské budově uprostřed K Street, přímo na ráně ostatním?
Ústřední zpravodajská služba v Langley ve Virginii i Agentura pro národní bezpečnost ve Fort Meade v Marylandu sídlily v pevnostech bezmála obehnaných vodním příkopem, které svou existenci nepokrytě vytrubovaly do světa! Tady nás máte, jako by říkaly, jsme přímo tady, nevšímejte si nás! Ve skutečnosti tím dokonale vybízely soupeře k narušení bezpečnosti - k němuž nevyhnutelně docházelo. Naopak takzvaně utajené sídlo Direktoriátu vypadalo zhruba stejně nepřístupně jako kterákoliv americká pošta.
Muž stál ve vestibulu budovy 1324 a prohlížel si elegantní mosazný panel, ke kterému byl pod číselníkem připevněn dokonale konvenčně vyhlížející telefonní přístroj, k nerozeznání podobný aparátům vyskytujícím se ve vestibulech kancelářských budov po celém světě. Muž zvedl sluchátko a vyťukal řadu čísel předem určený kód. Poté na několik vteřin přidržel ukazováček na posledním tlačítku se znakem #, až uslyšel slabé cinknutí, které mu prozradilo, že jeho otisk prstu byl elektronicky sejmut, analyzován, porovnán s existující a ověřenou databází digitalizovaných otisků a nakonec schválen. Po cinknutí muž vyčkal, až se přesně třikrát ozve vyzváněcí tón.
Bezbarvý a neosobní ženský hlas mu poté poručil uvést, v jaké záležitosti přichází.
„Mám schůzku s panem Mackenziem,“ řekl muž. Během několika vteřin byla jeho slova přeměněna v datové bity a porovnána s další databází předem schválených hlasových otisků. Teprve poté prozradilo slabé bzučení ve vestibulu, že lze otevřít první vnitřní dveře. Muž pověsil telefonní sluchátko, tlakem otevřel těžké dveře z neprůstřelného skla, vešel do malého předpokoje a stál tam několik vteřin, dokud tři různě umístěné sledovací kamery s vysokým rozlišením nesejmuly jeho obličejové rysy a neporovnaly je s předem uloženými a ověřenými předlohami.
Druhé dveře vedly do malé a bezvýrazné přijímací místnosti s bílými stěnami a obyčejným kobercem, vybavené skrytým monitorovacím zařízením, které dokázalo odhalit všechny typy ukrytých zbraní. Na mramorovém pultu v jednom rohu ležela hromádka prospektů ozdobených logem firmy American Trade International, která existovala výhradně v podobě několika právních dokumentů a registrací. Vnitřek prospektů obsahoval nezáživný text o poslání firmy, plný bezduchých frází o mezinárodním obchodu.
Smrtelně vážný hlídač pokynul muži, aby prošel dalšími dveřmi do vkusně zařízené haly obložené tmavým ořechovým dřevem, kde za stoly sedělo asi dvanáct úřednických týpků. Docela klidně se mohlo jednat o exkluzivní galerii, jaké člověk najde na Sedmapadesáté na Manhattanu, případně o prosperující advokátní kancelář.
„Nick Bryson, můj nepostradatelný muž!“ vykřikl Chris Edgecomb a vyskočil ze židle u počítačové obrazovky. Tento rodák z Guyany byl vysoký a pružný, měl světle hnědou kůži a zelené oči. Pro Direktoriát pracoval čtyři roky a jako člen komunikačněkoordinačního týmu zachycoval tísňové hovory a vymýšlel způsoby, jak v případě nutnosti doručovat informace terénním agentům. Nyní vřele potřásl Brysonovi rukou.
Nicholas Bryson věděl, že v očích lidí jako Edgecomb, kteří prahli po práci terénního operativce, může být něčím jako hrdinou.
„Dejte se k Direktoriátu a změníte svět,“ vtipkoval často Edgecomb zpěvavou angličtinou a měl přitom na mysli právě Brysona. Bryson věděl, že kancelářští zaměstnanci se s ním osobně vídají jen velice zřídka -

pro Edgecomba to musela být mimořádná příležitost.
„Někdo vás poranil?“ Edgecomb nasadil účastný výraz, neboť měl před sebou silného muže, který donedávna ležel v nemocnici.
Vzápětí si však uvědomil, že nemá klást zbytečné otázky, a chvatně dodal: „Budu se za vás modlit ke svatému Kryštofovi.
Zanedlouho budete zase chlapík.“
Nejdůležitějším krédem Direktoriátu byla segmentace a oddělenost.
Žádný agent ani zaměstnanec se nikdy neměl dozvědět tolik, aby mohl ohrozit bezpečnost celku. Podoba organizačního pavouka zůstávala utajena i veteránům, jako byl Bryson.
Bryson pochopitelně znal několik kancelářských myší, ale veškerý terénní personál operoval izolovaně, prostřednictvím vlastních soukromých sítí. A pokud již měli agenti pracovat společně, znali se pouze prostřednictvím terénního popisu a jakési dočasné přezdívky. Toto pravidlo stálo úplně nade vším. Bylo pro všechny Svatým písmem.
„Jste moc hodný, Chrisi,“ poznamenal Bryson.
Edgecomb se skromně usmál a ukázal prstem ke stropu.
Věděl, že má Bryson schůzku - nebo to bylo předvolání? - přímo se samotným šéfem Tedem Wallerem.
Bryson se usmál, přátelsky poplácal Edgecomba po rameni a zamířil k výtahu.
Klidně zůstaňte sedět,“ řekl Bryson srdečně, jakmile vstoupil do Wallerovy kanceláře ve druhém patře.
Waller přesto vstal bez námahy vztyčil své stodevadesáticentimetrové a stočtyřicetikilové tělo.
„Božínku, ukažte se mi,“ řekl a znepokojeně přejel pohledem Brysona. „Vypadáte, jako byste právě utekl ze zajateckého tábora.“
„Třiatřicet dní na americké vládní klinice v Maroku to s vámi prostě udělá,“ odpověděl Bryson. „Není to právě Ritz.“
„Možná bych se měl někdy nechat pobodat šíleným teroristou já.“
Waller se poplácal po rozložitém břiše. Byl ještě otylejší, než když ho Bryson viděl naposledy, přestože jeho tloušťku elegantně zakrýval kašmírový oblek v barvě námořnické modři a jeho býčí krk obepínal široký límec jedné z mnoha jeho košil značky Turnbull & Asser. „Nicku, mučím se tu už od chvíle, co se to stalo.
Prý se jednalo o bulharský zoubkovaný nůž Verenski. Bodnete a kroutíte. Úděsně primitivní, ale svému účelu obvykle poslouží.
Co je toto za branži... Nikdy nezapomínejte, že vás vždycky dostane to, co nevidíte.“ Waller se znovu ztěžka usadil v polštářovaném koženém křesle za dubovým pracovním stolem. Skrz polarizované sklo za ním proudilo do místnosti raně odpolední slunce. Bryson se posadil před Wallera, což pro něj byla po měsících v terénu dosti nezvyklá formalita. Waller, který byl obvykle brunátný a zdánlivě robustní, nyní vypadal sinale a pod očima měl hluboké kruhy. „Říkali, že jste se pozoruhodně rychle zotavil.“
„Za pár týdnů budu zase jako rybička. Alespoň mi to tvrdí doktoři. A taky říkali, že už nikdy nebudu potřebovat operaci slepého střeva, což je vedlejší okolnost, na kterou jsem nikdy nepomyslel.“ Během řeči ucítil Bryson tupou bolest v pravé dolní části břicha.
Waller roztržitě přikývl. „Víte, proč jste tady?“
„Když dítě obdrží vzkaz, aby se dostavilo do ředitelny, obvykle očekává výtku.“ Bryson předstíral lehkomyslnost, ale jeho nálada byla napjatá a střízlivá.
„Výtku,“ řekl Waller mnohoznačně. Na okamžik se odmlčel a spočinul pohledem na řadě knih vázaných v kůži, které stály na policích vedle dveří. Poté se otočil a řekl mírným a lehce ztrápeným hlasem: „Direktoriát právě nezveřejňuje své organizační schéma, ale přesto si myslím, že máte určitou představu o struktuře velení a kontroly. Jednotlivá rozhodnutí, a především rozhodnutí týkající se klíčových pracovníků, nebývají vždy činěna za mým pracovním stolem. A jakkoliv je pro mne i pro vás - a vůbec pro většinu lidí na tomto zatraceném místě - nesmírně důležitá oddanost, nakonec vždy zvítězí chladnokrevný pragmatismus.
Sám to dobře víte.“
Bryson měl za celý život pouze jedinou seriózní práci a tou byla práce pro Direktoriát. Přesto podvědomě chápal podtóny této uhlazené mluvy. Potlačil nutkání se bránit, neboť vlastní obrana nebyla

součástí běžného postupu Direktoriátu. Byla čímsi neslušným. Vzpomněl si na jedno z Wallerových hesel: „Nic není horší než smůla," a napadlo ho další rčení. „Konec dobrý, všechno dobré," řekl a dodal: „A tato akce skončila dobře."
„Téměř jsme o vás přišli," odpověděl Waller. „A o vás téměř přišel," dodal žalostně jako učitel domlouvající premiantovi, který ho zklamal.
„To s tím nesouvisí," namítl Bryson tiše. „A navíc, když jste v terénu, nemůžete postupovat přesně podle návodu k použití, to snad dobře víte. Sám jste mě to učil. Musíte improvizovat a řídit se instinkty, nejen zavedeným protokolem."
„A ztratit vás mohlo znamenat ztratit Tunisko. Je to dominový efekt: když někde zasahujeme, činíme to v tak rané fázi, že ještě můžeme něco změnit. Pečlivě zvažujeme akce, hodnotíme reakce, rozpočítáváme všechny proměnné. Takže jste téměř znehodnotil hezkých pár dalších tajných operací - v Maghrebu i na jiných místech na tom velkém pískovišti. Ohrozil jste životy jiných, Nicku - další operace a další životy. Legenda o Technikovi byla spletitě provázána s dalšími legendami, které jsme vytvořili, to přece víte. A přesto jste dopustil vyzrazení svého krytí. Kvůli vám byla zmařena celá léta utajené činnosti!"
„Ale počkejte..."
„Když jste jim poskytl ‚vadnou munici'..., jak jste si mohl myslet, že vás nebudou podezírat?"
„Sakra, ale ona neměla být vadná!"
„Jenže byla. Proč?"
„Já nevím!"
„Prověřoval jste ji?"
„Ano! Ne! Nevím. Vůbec mi nepřišlo na mysl, že zboží nemusí být takové, za jaké mi ho vydávali."
„To bylo závažné selhání, Nicky. Ohrozil jste léta práce, léta přísně utajovaného plánování, kultivace drahocenných aktiv.
Životy některých našich nejcennějších aktiv! Co jste si myslel, ksakru?"
Bryson chvíli mlčel. „Ušili to na mě," řekl nakonec.
„Jak to na vás ušili?"
„S jistotou to nemůžu říct."
„Jestli to na vás ‚ušili', pak to znamená, že jste se již ocitl v podezření. Nebo se mýlím?"
„Já..., já nevím."
„Já nevím"? To nejsou právě slova, která by vzbuzovala důvěru, nebo ano? Nejsou to slova, která slyším rád. Býval jste naším nejlepším polním operativcem. Co se to s vámi stalo, Nicku?"
„Možná jsem to - nějak - zvoral. Myslíte, že jsem si nad tím znovu a znovu nelámal hlavu?"
„Neslyším žádné odpovědi, Nicku."
„Třeba žádné neexistují - zatím."
„Nemůžeme si dovolit podobné kiksy. Nemůžeme tolerovat takovou nedbalost. Nikdo z nás. Do určité meze pochopitelně omyly připouštíme. Ale nemůžeme tuto mez překročit. Direktoriát chyby jednoduše netoleruje. Víte to již od prvního dne."
„Myslíte, že existuje něco, co jsem mohl udělat jinak? Nebo si snad myslíte, že někdo jiný to mohl udělat lépe?"
„Byl jste nejlepším agentem, jakého jsme kdy měli, to si jistě uvědomujete. Ale jak jsem již říkal, určitá rozhodnutí se nedělají u mého stolu, nýbrž na úrovni konsorcia."
Brysonovi přejel mráz po zádech, když z Wallerovy úřednické mluvy vyrozuměl, že se již jeho šéf distancoval od důsledků rozhodnutí.pustit ho k vodě. Teď Waller byl Brysonovým rádcem, nadřízeným i přítelem - a před patnácti lety také jeho učitelem.
Dohlížel na jeho výcvik a v počátcích Brysonovy kariéry ho před každou operací osobně instruoval. Pro Brysona to byla nesmírná čest, které si vážil až doposud. Waller byl nejgeniálnějším člověkem, jakého kdy Bryson poznal. Dokázal z hlavy řešit parciální diferenciální rovnice a disponoval obrovským množstvím roztodivných geopolitických znalostí. Jeho hřmotná postava navíc kontrastovala s jeho mimořádnou fyzickou obratností. Bryson dodnes vzpomínal, jak Waller na střelnici trefoval z dvaceti metrů jednu desítku za druhou, jako by se nechumelilo, a přitom stačil vést duchaplnou konverzaci o smutném úpadku britského zakázkového krejčovství.

Dvaadvacítka působila v jeho mohutné, kypré a měkké ruce titěrně;
Waller ji však ovládal natolik, že mohla být jeho šestým prstem.
„Použil jste minulý čas, Tede," řekl Bryson. „Mám tomu rozumět tak, že jsem podle vás ztratil důvěru?"
„Co jsem chtěl říct, to jsem řekl," odvětil Waller tiše. „Nikdy jsem nepracoval s nikým lepším a pochybuji, že někdy budu."
Povaha i výcvik Nickovi přikazovaly tvářit se lhostejně, ale jeho srdce nyní zběsile tlouklo. Jste nejlepším agentem, jakého jsme kdy měli, Nicku. To znělo jako pocta a Nick věděl, že pocta je klíčovým prvkem rituálu rozloučení. Bryson nikdy nezapomněl na Wallerovu reakci, když se mu v roli operativce podařil první husarský kousek - zmaření atentátu na kandidáta obhajujícího umírněné reformy v jisté jihoamerické zemi. Waller se tehdy omezil na grimasu vyjadřující: „Nebylo to špatné." Pouze semkl rty, aby se nemusel usmívat, ale pro Nicka to byl větší projev uznání než vše, co poté následovalo. V tu chvíli pochopil, že teprve když ostatní začnou člověku připomínat, jak je pro ně neocenitelný, je to neklamná známka, že ho definitivně pouštějí k vodě.
„Nicku, nikdo jiný by nikdy nedokázal, co jste vy dokázal na Komorech. Nebýt vás, celé ostrovy by byly dávno v rukou toho šílence plukovníka Denarda. Na Srí Lance jsou na obou stranách pravděpodobně naživu tisíce lidí jen díky tomu, že jste odhalil trasy obchodu se zbraněmi. A to, co jste provedl v Bělorusku...
GRU o tom dodnes nemá tušení a nikdy ho mít nebude. Politici ať už si ty kontury vybarví sami, protože jsou to kontury, které jsme tam nakreslili my - které jste tam nakreslil vy. Historici se o tom nikdy nedozvědí a po pravdě řečeno je to tak lepší.
My to ovšem víme, ne?"
Bryson neodpověděl. O žádnou odpověď nebyl žádán.
„A mimochodem, Nicku, ve věci Banque du Nord jste udělal spoustě lidí čáru přes rozpočet." Waller narážel na Brysonovo proniknutí do jedné tuniské banky, která poskytovala vyprané peníze Abuovi a Hizballáhu za účelem financování pokusu o státní převrat.
Jedné noci během operace z banky jednoduše zmizelo více než
1,5 miliardy dolarů - vypařilo se do virtuálního prostoru.
Ani měsíce vyšetřování nedokázaly následně vysvětlit zmizení této částky. Byla to nedořešená záležitost a Direktoriát neměl nedořešené záležitosti rád.
„Nenaznačujete mi snad, že se mi ty peníze přilepily na prsty, nebo ano?"
„Samozřejmě ne. Ale jistě chápete, že podezření zde bude vždy.
Neexistují-li odpovědi, otázky prostě zůstávají, jak sám jistě víte."
„K ‚osobnímu obohacení' jsem měl bezpočet daleko lukrativnějších a podstatně diskrétnějších příležitostí."
„Jistě, prošel jste zkouškami a uspěl na výbornou. Dovoluji si však zpochybnit metodu té zpronevěry, když jste převedl peníze přes falešné účty na Abuovy kolegy a koupil si za ně kompromitující informace o jeho minulosti."
„To byla improvizace. Za tu mě přece platíte - abych využil vlastního úsudku, kdykoliv a kdekoliv to bude nezbytné." Bryson se zarazil, neboť si něco uvědomil. „O tom jsem vás ale nikdy neinformoval!"
„Poskytl jste nám ty detaily sám, Nicku," řekl Waller.
„Jsem si jistý, že jsem nikdy - ach Bože, to ty prášky, že?"
Waller na zlomek vteřiny zaváhal, což stačilo, aby si Bryson domyslel odpověď. Teď Waller dokázal v případě potřeby s lehkým srdcem a snadno lhát, ale Bryson věděl, že jeho starý přítel a učitel pokládá lhaní vlastnímu žáku za cosi odporného.
„Neprozrazujeme, odkud získáváme informace, Nicku. To přece víte."
Nyní Bryson chápal potřebu tak vleklého pobytu na klinice s americkým personálem v Laayoune. Léky zde musely být aplikovány bez vědomí pacienta, pokud možno pomocí nitrožilní infuze.
„Zatraceně, Tede! Jak si to mám vyložit - to už jste ke mně neměli ani tolik důvěry, abych mohl podstoupit konvenční výslech a poskytnout vám informace sám? Že vám jen výslech naslepo mohl prozradit, co jste si přáli vědět? To jste mě opravdu museli vyslýchat bez mého vědomí?"
„Někdy je nejspolehlivějším výslechem takový, který se provádí, aniž by mohl vyslýchaný subjekt

kalkulovat, co je pro něj nejlepší.“
„Jinými slovy jste si mysleli, že bych vám jinak lhal, abych si zachránil krk?“
“MÉ“
„M“
„BBP“
Wallerova odpověď byla tichá a mrazivá. „Jakmile je určitý jedinec vyhodnocen jako ne stoprocentně spolehlivý, automaticky se u něj předpokládá opak, alespoň dočasně. Vám i mně se tato praxe zajídá, ale taková je krutá realita zpravodajské mašinérie.
A zvláště u tak uzavřené - slovo paranoidní by zde možná bylo přiléhavější - agentury, jako je ta naše.“
Paranoidní. Bryson již dávno poznal, že Waller i jeho kolegové z Direktoriátu jsou hluboce přesvědčeni, že Ústřední zpravodajská služba, Obranná zpravodajská služba a dokonce i Agentura pro národní bezpečnost jsou prožrány dvojitými agenty, ochromeny předpisy a zakopány ve zběsilé dezinformační válce se znepřátelenými protějšky v zahraničí. Waller tyto agentury, jejichž existence byla opěvována v kongresových dotačních zákonech a organizačních schématech, s oblibou nazýval „slony v porcelánu“.
Během svých prvních dní v Direktoriátu se jednou Bryson nevinně zeptal, zda by nestála za úvahu alespoň nějaká spolupráce s ostatními agenturami. Waller se tomu pouze zasmál.
„Myslíte, abychom dali slonům v porcelánu najevo, že existujeme?
A co takhle rovnou poslat tiskovou zprávu do moskevské Pravdy?“
Krize amerických zpravodajských služeb však podle Wallerova názoru daleko přesahovala pouhé problémy infiltrace.
Například kontrarozvědka byla skutečným zrcadlovým bludištěm.
„Když zalžete nepříteli a pak ho špehujete,“ poznamenal jednou Waller, „dozvíte se opět lež. Až na to, že se již tato lež jaksi stala pravdou, protože byla rekategorizována jako ‚zpravodajská informace'. Je to jako hledání velikonočních vajíček. Kolik lidí na obou stranách si založilo kariéru na lopotném vyhledávání vajíček, která jejich kolegové stejně lopotně uschovali?
Pestrobarevná, nádherně malovaná velikonoční vajíčka - ale přesto falešná.“
Oba spolu tehdy prohovořili celou noc v podzemní knihovně pod ústředím na K Street, v místnosti s kurdskými předložkami ze sedmnáctého století a starými britskými olejomalbami s loveckými výjevy zobrazujícími oddané psy aportující v čistokrevných tlamách kachny.
„Vidíte tu geniální myšlenku?“ pokračoval tehdy Waller.
„Každá akce CIA, zpackaná i nezpackaná, se nakonec dostane pod drobnohled veřejnosti. Což se nás netýká - jednoduše proto, že nás nikdo nemá na radaru.“ Bryson si dodnes pamatoval na jemné chrastění ledových kostek v těžké křišťálové sklenici, když Waller zvolna usrkával oblíbený bourbon.
„Jenže působení mimo souřadnice, fakticky na úrovni psanců, není právě nejpraktičtější způsob, jak se v této branži prosadit,“ protestoval tehdy Bryson. „Kdyby nic jiného, je zde otázka prostředků.“
„Budiž, prostředky nemáme, ale taktéž nemáme byrokratický aparát, nemáme žádná omezení. Vzhledem k našemu rozsahu působnosti je to spíše výhoda. A naše bilance to jen dokazuje.
Pokud pracujete na nahodilých operacích s nejrůznějšími skupinami po celém světě, kdy se neleknete ani mimořádně agresivních zásahů, pak potřebujete pouze velmi malý počet vysoce trénovaných operativců.
Využíváte již existujících sil pro vlastní účely.
Dosahujete úspěchu režírováním událostí a koordinací požadovaných výsledků.
Nepotřebujete obrovskou nadstavbu v podobě špionážního aparátu.
Potřebujete pouze mozky.“
„A krev,“ dodal Bryson, který již v té době viděl krve spoustu.
„Krev.“
Waller pokrčil rameny. „Obrovská zrůda Josef Stalin to kdysi vystihl docela příhodně: Pokud nerozbijete pár vajíček, nemůžete udělat omeletu.“ Waller se poté rozhovořil o americkém století a o problémech nadvlády. O imperiální Británii devatenáctého století, kdy se parlament šest měsíců dohadoval, zda má vyslat vojenskou jednotku na záchranu generála, který byl již dva roky v obležení. Waller i jeho kolegové v Direktoriátu stále věřili v liberální demokracii, vroucí a nezpochybnitelnou, ale zároveň věděli, že má-li se zajistit její budoucnost, nelze o ni hrát - jak Waller s oblibou říkával - v dámských rukavičkách.

Pokud vaši nepřátelé jednají nízce a vychytrale, je lépe si rovněž osvojit jistou dávku staré dobré nízkosti a vychytralosti.
„Představujeme nutné zlo," řekl tehdy Waller Brysonovi. „Ale nepropadejte nadutosti - stále je to zlo. Jsme mimolegální. Nekontrolovaní, neregulovaní. Někdy se ani já sám necítím bezpečně při pomyšlení, že existujeme."
Ozvalo se další jemné zachrastění ledových kostek a Waller do sebe obrátil poslední kapky bourbonu. Nick Bryson již poznal řadu fanatiků - přátelských i znepřátelených - a nacházel ve Wallerově rozpolcenosti jistou dávku útěchy. Měl pocit, že nikdy zcela nepochopil Wallerovu mysl v plné šíři: jeho genialitu, jeho cynismus, ale především jeho intenzivní, takřka zastydlý idealismus, jako když se slunce prodírá přes okraje zataţených žaluzií.
„Milý příteli," prohlásil tehdy Waller, „existujeme, abychom vytvořili svět, ve kterém nás nebude potřeba."
Dnes, v popelavém světle časného odpoledne, položil Waller ruce na stůl, jako by se chtěl zapřít před nepříjemným úkolem, který bude muset splnit. „Víme, že jste po Elenině odchodu prožíval těžké období," začal.
„Já nechci mluvit o Eleně," odsekl Bryson. Cítil, jak mu na čele pulzuje žíla. Po mnoho let mu Elena byla manželkou, nejlepší přítelkyní i milenkou. Před šesti měsíci mu však během sterilního telefonátu z Tripolisu oznámila, že od něj odchází. Přesvědčovat ji nemělo smysl. Očividně již byla rozhodnutá a nebylo o čem diskutovat. Její slova ho ranila daleko více než Abuova čepel.
O několik dní později, před smluvenou informační schůzkou v USA vydávanou za obchodní cestu za účelem nákupu zbraní -, přijel Bryson domů a zjistil, že Elena je skutečně pryč.
„Poslyšte, Nicku, pravděpodobně jste pro svět vykonal více dobra než kdokoliv jiný ve zpravodajské branži." Waller se odmlčel a pak s obrovskou rozvážností promluvil znovu. „Pokud vás však nechám pokračovat, začnete z tohoto dobra ubírat."
„Možná jsem to zpackal," řekl Bryson mdle. „Jednou. To jsem ochoten připustit." Nemělo smysl se hádat, ale Bryson si nemohl pomoci.
„A zpackáte to znovu," odvětil Waller klidně. „Existují věci, kterým říkáme ‚výstražné signály. Jedná se o první varovné příznaky. Patnáct let jste si počínal naprosto mimořádně.
Mimořádně. Ale to je patnáct let, Nicku. U agenta v terénu se tyto roky počítají jako u psů. Ztrácíte soustředěnost. Jste vyhaslý a nejhorší na tom je, že si to ještě neuvědomujete."
Takže rozpad Brysonova manželství byl také ‚výstražným signálem'?
Zatímco Waller hovořil klidným, rozumným a logickým způsobem dále, pociťoval Bryson nával naprosto různorodých emocí a jednou z nich byl i vztek. „Moje kvalifikace..."
„Já teď nehovořím o vašem odborném vybavení. Pokud jde o práci v terénu, ani dnes neexistuje nikdo lepší. Já hovořím o zábranách.
O neschopnosti jednat. Ta stojí na prvním místě. A vy již tuto schopnost nezískáte."
„Pak je snad na místě nucená dovolená." V Brysonově hlase se ozval nádech zoufalství a Bryson se za to nenáviděl.
„Direktoriát neposkytuje osobní volno," řekl Waller suše. „To snad víte. Nicku, vy jste patnáct let vytvářel historii. Teď ji můžete studovat. Vrátím vám váš život."
„Můj život," opakoval Bryson bezbarvým hlasem. „Takže vy skutečně hovoříte o odchodu."
Waller se opřel o židli. „Znáte příběh Johna Wallise, jednoho z nejlepších britských špionů sedmnáctého století? Ve čtyřicátých letech to byl kouzelník na dešifrování vzkazů royalistů parlamentariánům. Pomáhal zakládat Anglickou černou komoru, což byla jakási obdoba dnešní NSA. Když pak svůj obor opustil, využil svého nadání jako profesor geometrie v Cambridži a pomáhal také tvořit základy moderní matematiky - připravoval půdu pro příchod novověku. Kdo byl tedy důležitější - Wallis špion, nebo Wallis učenec? Odchod z oboru přece ještě nemusí znamenat vypuštění na pastvu."
V obskurních podobenstvích se Waller vyžíval. Bryson se jeho absurditě téměř musel rozesmát. „A co jste měli v rukávu pro mě?
Práci ostrahy někde ve skladu? Kde budu s šestiranným revolvírkem a pendrekem hlídat T-profily?"
„Jnteger vitae, scelerisque purus non eget Mauris jaculis, neque areu, nec venenatis gravida saggittis

pharetra.' Bezúhonný člověk, člověk bez hříchu, nepotřebuje maurský oštěp ni luk, ni těžký toulec s loveckými šípy. Horatius, jak jistě víte. Ve vašem případě je již vše zařízeno. Na Woodbridge College potřebují někoho, kdo by přednášel dějiny Blízkého východu, a právě nalezli hvězdného kandidáta. Vaše univerzitní vzdělání a jazykové znalosti z vás činí dokonale vhodnou osobu."
Brysona přepadl přízračný pocit, že opouští vlastní tělo, což se mu někdy stávalo i v terénu. Vznesl se nad místo, kde se právě nacházel a sledoval vše chladnýma a vypočítavýma očima. Častokrát si uvědomoval, že by mohl být v terénu zabit: byla to eventualita, s níž dokázal počítat, kterou uměl vzít v úvahu.
Nikdy by ho však nenapadlo, že bude propuštěn. A skutečnost, že ho nyní propouštěl jeho milovaný učitel, ještě vše zhoršovala - bylo to osobní.
„To všechno je součástí plánu na odchod do ústraní," pokračoval Waller. „Zahálčivé ruce jsou ďáblovou dílnou, jak se říká. Sami s tím máme neblahé zkušenosti. Dejte polnímu agentovi hromadu peněz a trochu volna, a než vysvitne slunce, dostane se do průšvihu. Potřebujete projekt. Něco skutečného. A vy jste založením učitel - což je jeden z důvodů, proč jste byl v terénu tak dobrý."
Bryson mlčel a snažil se rozptýlit svíravou vzpomínku na operaci v jedné malé latinskoamerické provincii, kdy se díval na obličej za nitkovým křížem dalekohledu ostřelovací pušky. Ten obličej patřil jednomu z jeho „studentů" - devatenáctiletému americkému indiánovi jménem Pablo, kterému Bryson vštěpoval umění zneškodňovat a rozmisťovat vysoce účinné výbušniny.
Pablo byl těžko zvládnutelný, ale slušný chlapec. Jeho rodiče byli rolníky v jedné vesnici na úbočí hor, které se krátce předtím zmocnili maoističtí povstalci. Kdyby se rozkřiklo, že Pablo pracuje pro jejích nepřátele, partyzáni by zabili jeho rodiče, a to s největší pravděpodobností dosti krutým a vynalézavým způsobem - takový byl jejich rukopis. Chlapec váhal, bojoval s oddaností vůči rodičům a nakonec se rozhodl, že nemá jinou možnost než přeběhnout.
Aby zachránil rodiče, rozhodl se říci partyzánům vše, co ví o jejich nepřátelích, a prozradit jim jména ostatních, kteří spolupracovali s pořádkovými jednotkami. Byl to houževnatý a slušný chlapec, ale ocitl se v situaci, z níž neexistovalo jednoznačné východisko. Bryson se díval na Pablův obličej přes dalekohled - na obličej sklíčeného, ubohého a vyděšeného mladého muže -, a když zmáčkl kohoutek, musel odvrátit zrak.
Wallerův pohled byl pevný. „Jmenujete se Jonáš Barrett. Jste nezávislým vědcem, autorem půltuctů vysoce hodnocených článků v uznávaných odborných časopisech. Čtyři z článků vám vyšly v Journal of Byzantine Studies. Ve skutečnosti jsou výsledkem týmového úsilí - naši blízkovýchodní experti měli v době nečinnosti alespoň co na práci. O tom, jak vybudovat legendu o něčí existenci, pár věcí víme."
Waller podal Brysonovi složku. Byla kanárkově žlutá, což signalizovalo, že listy uvnitř jsou propleteny magnetickými proužky a nelze je ze složky vyjmout. Složka obsahovala legendu - fiktivní životopis. Jeho životopis.
Bryson zběžně prolistoval hustě popsané stránky. Dopodrobna se zde popisoval život samotářského učence, jehož jazykové schopnosti odpovídaly Brysonovým a jehož odborných schopností se dalo vbrzku dosáhnout. Hlavní body Brysonova skutečného životopisu sem byly velice snadno začleněny - tedy alespoň většina z nich. Jonáš Barrett byl ovšem svobodný. Jonáš Barrett nikdy neznal Elenu a Jonáš Barrett nikdy Elenu nemiloval. Jonáš Barrett netoužil po Elenině návratu a vůbec to byla naprosto smyšlená postava. Uvést ho v život znamenalo smířit se s Eleninou ztrátou.
„Ke schůzce došlo před několika dny. Ve Woodbridge očekávají, že jejich nový externí přednášející začne působit od září.
A mohu-li to říci, myslím, že mají štěstí, že jste jím právě vy."
„Mám v této věci vůbec nějaké slovo?"
„No, mohli jsme vám najít místo v kterékoliv z dobrých deseti nadnárodních poradenských firem. Nebo v některé mamutí petrolejářské či strojírenské společnosti. Ovšem toto místo je pro vás to pravé.
Váš mozek dokázal vždy snadno zpracovávat nejen fakta, ale i abstraktní myšlenky. Kdysi jsem se obával, že to bude spíše na škodu, ale nakonec seto ukázalo jako jedna z vašich největších předností."
„A co když nechci odejít? Co když se nechci jen tak v tichosti uklidit do toho vašeho vysněného světa?"
Brysonovi se z nějakého důvodu vybavila vzpomínka na záblesk oceli a šlachovitou paži zarážející čepel

do jeho těla...
„Nedělejte to, Nicku," odpověděl s neproniknutelným výrazem Waller.
„Panebože," ulevil si Bryson tiše. V jeho hlase se ozvala bolest a Bryson litoval, že ji dal najevo. Věděl, jak se tato hra hraje: nedoléhala k němu slova, jež poslouchal, ale spíše se mu vybavoval člověk, který je vyslovoval. Waller to dále nerozváděl, nemusel.
Bryson dobře věděl, že nemá na vybranou, a věděl rovněž, jaký osud je připraven pro umíněnce. Taxi, které náhle změní směr, srazí chodce a zmizí. Píchnutí jehlou, které oběť v přeplněném obchodním domě ani nemusí cítit, a následná neprůstřelná diagnóza srdečního selhání. Obyčejné přepadení, které se pachateli „vymkne z rukou", a to ve městě s pouliční kriminalitou, která patří k nejvyšším v zemi.
„Tuto práci jsme vám prostě vybrali," řekl Waller tiše. „Naše volba nahrazuje veškeré příbuzenské i přátelské svazky. Přál bych si, aby to bylo jinak. Neumíte si představit, jak moc bych si to přál.
Za dobu svého působení jsem musel... potrestat tři ze svých lidí.
Dobrých lidí, kteří se dostali na scestí. Vlastně ani ne na scestí, pouze si počínali neprofesionálně. Myslím na to každým dnem, Nicku. Ale bez mrknutí oka bych to udělal znovu. Tři muže. Takže vás prosím - nezvyšte jejich počet na čtyři." Byla to výhrůžka?
Prosba? Obojí? Waller pomalu vydechl. „Já vám nabízím život, Nicku. Velice pěkný život."
Před Brysonem se však nyní nenacházel život, alespoň prozatím.
Prožíval jakési okno, jakousi stínovou polosmrt. Patnáct let věnoval celou svou bytost - každou mozkovou buňku, každé svalové vlákno - podivně riskantnímu a vytrvalému úsilí. A nyní již nebyl o jeho služby zájem. Bryson necítil nic než hlubokou prázdnotu. Ani nevěděl, jak se dostal domů, do pohledného domku v koloniálním stylu ve Falls Church, který už mu už málem připadal cizí. Přejížděl očima po domě, jako by patřil nějakému cizinci, prohlížel si vkusné tapiserie od firmy Aubusson, které vybrala Elena, i pokoj vyvedený ve veselých pastelových barvách v prvním patře - pokoj pro dítě, které nikdy neměli. Dům byl prázdný a zároveň plný přízraků. A pak si Bryson nalil plnou sklenici vodky. Bylo to na několik týdnů naposledy, co byl zcela střízlivý.
Dům byl plný Eleny, její vůně, její chuti, její aury. Nedokázal na ni zapomenout.
Seděli na molu před svou chatkou na břehu jezera v Marylandu a sledovali plachetnici... Elena mu nalila pohár chladného bílého vína, a když mu ho podávala, políbila ho. „Chybíš mi," řekla.
„Ale vždyť jsem tady, miláčku."
„Teď ano. Ale zítra už budeš pryč. V Praze, v Siena Leoně, v Jakartě, v Hongkongu..., kdo ví, kde vlastně? A kdo ví, na jak dlouho?"
Bryson ji vzal za ruku. Cítil její osamělost, ale nedokázal ji zapudit.
„Jenže se vždycky zase vrátím. A víš, jak se to říká: Méně je někdy více."
„Mai rárut, mai dragut," řekla Elena tiše a zadumaně. „Ale v mé zemi se říká i něco jiného. „Celor ce duc mai mult dorul, le pare mai dulce odorul. Nepřítomnost lásku vyostřuje, ale přítomnost ji posiluje."
„To se mi líbí."
Elena vztyčila ukazováček a zavrtěla jím Brysonovi před obličejem.
„A ještě něco se u nás říká. Prin depártare dragostea se uitá.
Jak je to správně- dlouho nepřítomen, brzy zapomenut?"
„Sejde z očí, sejde z mysli."
„Jak dlouho potrvá, než ti sejdu z mysli?"
„Ty jsi přece se mnou pořád, lásko." Bryson si poklepal na prsa.
„Tady."
Přestože Bryson nepochyboval, že ho Direktoriát elektronicky sleduje, bylo mu to jedno. Pokud by ho vyhodnotili jako bezpečnostní riziko, pak už by byl dozajista dávno potrestán.
Možná, že jim tím množstvím vodky, pomyslel si Bryson chmurně, nakonec ušetřím problémy. Dny plynuly a Bryson se s nikým neviděl a neslyšel. Možná se za něj Waller na konsorciu přimluvil, aby ho nechali být, protože věděl, že rozpad jeho osobnosti nezpůsobilo pouze odloučení od práce, ale i Elenin odchod. Elena, kotva jeho existence. Známí někdy Nickovi říkali, jak klidně působí na okolí, ale Nick cítil klid pouze zřídkakdy. To Elena mu poskytovala klid a mír.
Jak ji to jednou Waller nazval? Vášnivá vyrovnanost.

Nick nikdy netušil, že je schopen někoho milovat tak, jak miloval ji. Ve víru lží, které s sebou neslo jeho povolání, představovala Elena jedinou pravdivou věc. Zároveň však byla pro Nicka strašákem: aby si vybudovali společný život, musela obětovat svou práci. Jenže ona měla umetenou cestičku téměř až na vrchol, neboť pracovala v dešifrantském oddělení Direktoriátu, kde člověk nikdy nevěděl, na jaké informace narazí. Typické zadržené zprávy nepřátel často obsahovaly zpravodajská sousta týkající se Spojených států a jejich rozluštění znamenalo možnost, že se člověk seznámí s nejniternějšími taji své vlastní vlády - s informacemi, k nimž neměla přístup ani většina šéfů oddělení Direktoriátu.
Analytici jako ona vedli život upoutaný k psacímu stolu, kde pro ně jedinou zbraň představovala klávesnice počítače, a přesto jejich myšlenky putovaly světem stejně svobodně jako kterýkoliv terénní agent.
Bože, jak ji Nick miloval!
V jistém smyslu je vlastně seznámil Ted Waller, přestože se ve skutečnosti setkali za nejméně slibných okolností, totiž v rámci plnění úkolu, kterým Waller Brysona pověřil.
Jednalo se o rutinní transport zásilky, který lidé uvnitř Direktoriátu někdy nazývali „kojoti běh“, čímž naráželi na to, že šlo o pašování lidských bytostí. Celý Balkán byl koncem osmdesátých let v jednom ohni a z Bukurešti měl být tajně vyvezen jistý geniální rumunský matematik s manželkou a dcerou.
Andrei Petrescu byl skutečným rumunským vlastencem, akademikem působícím na Bukurešťské univerzitě, kde se specializoval na tajemnou oblast kryptografie. Byl dotlačen ke spolupráci s nechvalně známou rumunskou tajnou službou Securitate, pro niž měl vymýšlet šifry používané v nejužších kruzích Ceausescuovy vlády.
Petrescu sice psal kryptografické algoritmy, ale odmítal je nabízet vládě.
Chtěl setrvat na akademické půdě, chtěl být učitelem a bouřil se proti útlaku rumunského lidu ze strany Securitate. V důsledku toho bylo na něj i celou rodinu uvaleno faktické domácí vězení nesměli cestovat a každý jejich pohyb byl bedlivě sledován.
Andreiova dcera Elena - údajně o nic méně geniální než její otec tehdy studovala matematiku na téže univerzitě a byla odhodlána kráčet v otcových šlépějích.
Když se Rumunsko v prosinci 1989 přiblížilo k bodu varu a došlo k prvním lidovým protestům proti nenáviděnému Nicolae Ceausescuovi, odpověděla Securitate jakožto tyranova ozbrojená garda masovým zatýkáním a vražděním. V Temešváru se tehdy na Bulevardul 30 Decembrie shromáždil obrovský dav demonstrantů, kteří vtrhli do ústředí komunistické strany a začali vyhazovat portréty nenáviděného vůdce z oken. Armáda a Securitate odpověděly střelbou na nezkrotný dav, která trvala celý den a noc. Mrtvá těla byla poté naskládána na hromadu a pohřbena v masových hrobech.
Znechucený Andrei Petrescu se rozhodl, že k boji proti tyranii rovněž přispěje svým drobným dílem. Jelikož vlastnil klíč k dešifrování Ceausescuových nejtajnějších zpráv, bez váhání jej předal tyranovým nepřátelům. Ceausescu tak již nemohl tajně komunikovat se svými přisluhovači. Jeho rozhodnutí a nařízení byla prozrazena v okamžiku, kdy je vypustil z úst.
Andrei Petrescu nedospěl ke svému rozhodnutí snadno. Neohrozí jím životy své milované Simony a zbožňované Eleny? Jakmile by Ceausescuovi stoupenci zjistili, co provedl - a oni by to zjistili, protože nikdo jiný mimo vládu tyto zdrojové kódy neznal -, byl by Andrei i s rodinou zatčen, uvězněn a popraven.
Ne, Andrei musel uprchnout z Rumunska. K tomu si ovšem potřeboval zajistit podporu mocné organizace zvenčí, pokud možno zpravodajské služby, jako byla CIA nebo KGB, které měly možnosti, jak dostat celou rodinu ven.
Zděšený Andrei se začal opatrně a skrytě vyptávat. Znal řadu lidí a jeho kolegové znali řadu dalších. Nakonec zformuloval svou nabídku a požadavky. Britové i Američané se však odmítli v jeho věci angažovat. Přijali politiku nevměšování se do vnitřních záležitostí Rumunska. Jeho nabídka byla rázně odmítnuta.
A pak ho jednou velice časně ráno kontaktoval jistý Američan - rovněž představitel zpravodajské agentury, ovšem nikoliv CIA.
Agentura o něj měla zájem a byla ochotna mu pomoci. Měla odvahu, kterou ostatní postrádali.
O operativní detaily se postarali logističtí architekti Direktoriátu a Bryson je po poradě s Tedem

Wallerem poté přivedl k dokonalosti. Měl z Rumunska propašovat nejen matematika s rodinou, ale i pět dalších lidí - dva muže a tři ženy -, kteří všichni znali zpravodajsky cenné informace. Dostat se do Rumunska bylo ze všeho nejsnazší. Z východomaďarského Nyírábrány překročil Bryson rumunské hranice ve vlaku v Valea lui Mihai.
V ruce měl věrohodný maďarský pas dálkového řidiče a vzhledem k umazané kombinéze a mozolnatým dlaním mu celníci sotva věnovali letmý pohled. Několik kilometrů za Valea lui Mihai nalezl nákladní automobil, který mu zde zanechala spojka Direktoriátu.
Jednalo se o starou rumunskou dodávku s kašlavým dieselovým motorem, jejíž nákladový prostor lidé z Direktoriátu důmyslně upravili: po otevření zadních dveří dodávky působil nákladní prostor dojmem, že je přeplněn bednami s rumunským vínem a tzuicou, místním druhem slivovice. Bedny však tvořily pouze jedinou řadu, za níž se skrývala velká dutina zabírající většinu nákladního prostoru. V dutině se mohli ukrýt všichni převážení Rumuni s výjimkou jediného.
Skupina se měla s Brysonem setkat v lese Baneasa, pět kilometrů severně od Bukurešti. Bryson všechny nalezl na smluveném místě - měli před sebou rozprostřené jídlo a vypadali jako rozvětvená rodina na výletě. Brysonovi však nemohla uniknout hrůza v jejich očích.
Vůdcem osmičlenné skupiny byl očividně sám matematik Andrei Petrescu, drobný muž po šedesátce v doprovodu pokorné ženy s pergamenovou pletí. Brysonovu pozornost však nejvíce upoutala jejich dcera, neboť se ještě nikdy nesetkal s tak krásnou ženou. Dvacetiletá Elena Petrescuová měla havraní vlasy, útlé a pružné tělo a tmavé oči, které se jiskřivě blýskaly. Na sobě měla černou sukni, šedý svetr a pestrobarevný šátek přehozený přes hlavu. Mlčela a dívala se na Brysona s hlubokou podezíravostí.
Bryson je přivítal rumunsky. „Buna ziua," řekl. „Unde este cea mai apropiata statie Peco?" Kde je nejbližší čerpací stanice?
„Sinteti pe un arům gresit," odpověděl matematik. Jste na špatné cestě.
Následovali Brysona k dodávce, která stála ukrytá v nedalekém stromořadí. Nádherná mladá žena si podle předem smluvené dohody sedla k němu do kabiny, zatímco ostatní zaujali místa v úkrytu nákladového prostoru, kde jim Bryson připravil sendviče a balenou vodu na dlouhou cestu k maďarským hranicím.
Prvních několik hodin neříkala Elena nic. Bryson se pokoušel o konverzaci, ale Elena zůstávala zamlklá a Bryson nedokázal posoudit, zda je to její plachostí, či spíše nervozitou. Projeli okresem Bihor a přiblížili se k hraničnímu přechodu Bors, kde měli překročit hranici do maďarského Biharkeresztes. Jeli celou noc a měli dobrý čas. Zdálo se, že vše probíhá hladce - až příliš hladce, pomyslel si Bryson, alespoň na Balkán, kde může nastat tisíc různých problémů.
Proto jej nepřekvapilo, když asi osm kilometrů od hranic spatřil blikající světla policejního auta, u něhož prováděl silniční kontrolu policista v modré uniformě. A nepřekvapilo ho ani, když ho policista gestem navedl ke krajnici.
„Co to je, sakra?" řekl Bryson Eleně Petrescuové nuceně ležérním tónem, zatímco se policista ve vysokých holínkách blížil k jejich dodávce.
„Jen rutinní silniční kontrola," odvětila Elena.
„Doufám, že máte pravdu," řekl Bryson a stáhl okénko. Jeho rumunština byla plynná, ale přízvuk cizokrajný, což se naštěstí dalo vysvětlit maďarským pasem. Bryson se připravil, že se s policistou pohádá, stejně jako by se s ním pohádal kterýkoliv dálkový řidič rozezlený takovou malicherností.
Policista jej požádal o doklady a registraci dodávky a pečlivě je prohlédl. Vše bylo v pořádku.
„Děje se něco?" zeptal se Bryson rumunsky.
Policista horlivě mávl rukou k reflektorům dodávky. Jeden z nich byl spálený. Policista je ovšem nehodlal propustit tak snadno.
Chtěl vědět, co je v dodávce.
„Zboží na export," odpověděl Bryson.
„Otevřít," přikázal policista.
Bryson s otráveným povzdechem vystoupil z dodávky a začal odemykat zadní dveře. V pracovním kabátě ze šedého mušelínu měl na zádech ukrytou poloautomatickou pistoli, ale hodlal ji použít jen v nejnutnějším případě, neboť zabití policisty bylo mimořádně riskantní. Nejenže je mohl zahlédnout nějaký

projíždějící motorista, ale pokud policista během zastavování dodávky ohlásil číslo její poznávací značky do vysílačky, čekal teď jeho dispečer na další hlášení. Kdyby žádné neobdržel, informoval by ostatní a na všech hraničních přechodech by byli na poznávací značku dodávky upozorněni. Bryson nechtěl muže zabít, ale uvědomoval si, že možná nebude mít na vybranou.
Otevřel zadní dveře a viděl, jak si policista lačně prohlíží bedny s vínem a tzuikou. Brysonovi to dodalo na klidu: úplatek v podobě bedny či dvou snad muže uspokojí a pošle ho po své práci.
Policista však začal bedny ohmatávat, jako by je inventarizoval, a brzy narazil na falešnou přepážku, která se nacházela snad pouhých šedesát centimetrů za bednami. S očima zúženýma podezřením zaklepal na přepážku a uslyšel dutý zvuk.
„Hej, co je tohle, sakra?!“ vykřikl.
Bryson hmátl pravou rukou pro pistoli v kabátě, ale vtom si všiml, jak se zpoza rohu dodávky loudavě vynořila Elena Petrescuová. Žvýkala žvýkačku, jednu ruku měla vyzývavě položenou na levém boku a na obličeji se jí skvěly husté nánosy rtěnky, řasenky a líčidla. Musela se namalovat během čekání v kabině. Vypadala jako svůdnice, jako prostitutka. Aniž by přestala ledabyle pohybovat čelistí nahoru a dolů, naklonila se velice blízko k policistovi a řekla: „Ce curu' meu vrei?“ Co chceš, sakra?
„Fututi gura!“ vykřikl policista. Jděte do prdele! Oběma rukama se natáhl za bedny a začal šmátrat po umělé přepážce - očividně hledal kliku, držadlo nebo západku, aby přepážku otevřel.
V Brysonovi by se krve nedořezal, když Rumun nahmatal zářez, kterým se přepážka otevírala. Přítomnost sedmi ukrytých pasažérů se nedala žádným způsobem vysvětlit - policista musel zemřít.
Ale co měla za lubem Elena, když se ho snažila dále provokovat?
„Na něco se tě zeptám, soudruhu,“ řekla tichým vemlouvavým hlasem. „Jak je ti život drahý?“
Policista se otočil a šlehl po ní pohledem. „Sakra, o čem to mluvíš, ty kurvo?“
„Ptám se tě, jak je ti život drahý. Protože ty právě neděláš jen tečku za dobrou kariérou. Ty si právě kupuješ jednosměrnou jízdenku do psychiatrické léčebny. A možná i do chudinského hrobu.“
Bryson byl zděšen. Ta ženská všechno zkazí, někdo ji musí zastavit!
Policista otevřel plátěnou mošnu, která mu visela kolem krku, vytáhl objemný starý polní telefon vojenského střihu a začal vytáčet číslo.
„Jestli někam voláš, navrhuji ti, abys zavolal rovnou na ústředí Securitate a vyžádal si přímo Dragana.“
Bryson nevěřícně zíral.
Generálmajor Radu Dragan byl druhým nejvyšším představitelem tajné policie, notoricky zkorumpovaný a údajně i sexuálně zhýralý.
Policista přestal vytáčet číslo a zkoumavě si prohlédl Eleninu tvář. „Ty mi vyhrožuješ, štětko?“
Elena vyfoukla ze žvýkačky bublinu. „Hele, mně je jedno, co uděláš. Jestli se chceš plést do operace Securitate nejvyššího a nejdůvěrnějšího charakteru, tak si klidně poslož. Já jen dělám svou práci. Dragan má slabost pro maďarské panny, a když je s nimi hotov, vždycky holky vozím zpátky přes hranici, přesně podle rozkazu. Jestli se mi chceš plést do cesty, nevadí. Jestli chceš být hrdinou, který vynese drobné Draganovy libůstky na světlo, je to jenom na tobě. Ale já osobně bych pak rozhodně nechtěla být tebou - ani nikým, kdo tě zná.“ Obrátila oči v sloup. „No tak, zavolej Draganovi,“ dodala a odříkala policistovi číslo s bukurešťským předčíslím.
Ohromený policista pomalu vyťukal číslo a přiložil si sluchátko k uchu. Oči se mu rozšířily a rychle ukončil hovor - očividně se opravdu spojil se Securitate.
Rychle se otočil, odstoupil od dodávky, vychrlil ze sebe vodopád omluv, nasedl do služebního auta a odjel.
Později, když už jejich dodávku odmávli celníci na hranicích, se Bryson Eleny zeptal: „To bylo vážně telefonní číslo na Securitate?“
„Samozřejmě,“ řekla Elena rozhořčeně.
„A jak jste...?“
„Já jsem na čísla dobrá,“ odvětila. „To vám neřekli?“
Na svatbě byl Nickovi za svědka Ted Waller. Elenini rodiče dostali novou totožnost a byli pod ochranou Direktoriátu přesídleni do Rovinje na istrijském pobřeží Jaderského moře.
Z bezpečnostních důvodů je Elena nesměla navštěvovat a s touto skutečností se smířila jen s těžkým

srdcem a jako s krutou nezbytností.
Direktoriát jí nabídl práci dešifrantky ve svém sídle, kde měla rozlamovat kódy a provádět analýzu zachycených signálů. Měla nesmírné nadání - byla zřejmě nejlepší dešifrantkou, jakou kdy měli - a svou práci milovala. „Mám tebe, mám svou práci, a kdybych ještě měla nablízku rodiče, byl by můj život dokonalý!“ prohlásila jednou. Když Nick poprvé sdělil Wallerovi, že to mezi ním a Elenou začíná být vážné, skoro mu to připadalo, jako by žádal o povolení k sňatku. O povolení ze strany otce? Nebo snad zaměstnavatele? Nick si nebyl jistý.
Život na Direktoriátu znamenal, že mezi soukromými a profesními záležitostmi neexistovaly ostré hranice. Bryson se s Elenou seznámil v rámci operace Direktoriátu, a připadalo mu tedy vhodné, aby to Waller věděl.
Zdálo se, že Waller má upřímnou radost. „Konečně jste našel někoho sobě rovného,“ řekl, zeširoka se zašklebil a okamžitě vytáhl vychlazenou láhev šampaňského Dóm Perignon, jako když kouzelník vytahuje králíka z klobouku.
Bryson vzpomínal na líbánky s Elenou, které strávili na jednom malém, zeleném a téměř neobydleném ostrově v Karibiku.
Pláž tam tvořil růžový písek a ve vnitrozemí vyrůstaly vedle malého potůčku téměř kouzelné tamaryškové háje. Nick s Elenou je chodili zkoumat s jediným účelem: aby se v nich ztratili okolí nebo to alespoň předstírali - a pak aby se ztratili i v sobě navzájem. Elena tomu říkala „čas mimo čas“. Kdykoliv si Bryson vzpomněl na Elenu, vybavil si, jak se chodívali ztrácet - byl to takový jejich rituál - a jak si připomínali, že dokud mají jeden druhého, nikdy nemohou být skutečně ztraceni.
Teď ji ovšem Nick ztratil doopravdy a znovu se začal cítit ztracený, vykořeněný, neukotvený. Ve velkém prázdném domě bylo ticho, ale Bryson stále slyšel její zlomený hlas ve sterilní telefonní lince, kterým mu tiše sdělovala, že od něj odchází.
Byl to blesk z čistého nebe, přestože jím být neměl.
Nejde jen o měsíce odloučení, ujišťovala Brysona Elena, je v tom něco daleko hlubšího, daleko zásadnějšího.
Já už tě neznám, řekla mu tehdy. Neznám tě a nevěřím ti.
Jenže on ji miloval, k čertu, miloval ji - copak to nestačilo?
Jeho prosby byly vášnivé a hlučné, ale již nemohly odvrátit napáchané škody. Faleš, tvrdost, chlad - to byly vlastnosti, které udržovaly polního agenta při životě. Jenže Bryson začal tyto vlastnosti přenášet i domů, což byla věc, kterou nemohlo přežít žádné manželství. Nesvěřoval se jí s různými věcmi - zejména s jedním konkrétním incidentem - a měl kvůli tomu silný pocit viny.
A tak se Elena odhodlala odejít a vybudovat svůj život znovu bez něj. Požádala o přeložení mimo sídlo Direktoriátu. Její hlas zněl v telefonu jako z vedlejší místnosti a zároveň jakoby z podivné dálky. Vůbec nemluvila vzrušeně, ale právě bezbarvost jejího projevu byla pro Brysona nejnesnesitelnější. Jako by nebylo vůbec o čem diskutovat či debatovat. Byl to tón člověka, který poukazuje na očividnou skutečnost - že dvě a dvě jsou čtyři, že slunce vychází na východě.
Bryson si vzpomínal na pocit sklíčenosti, který ho tehdy přepadl.
„Eleno,“ řekl, „víš vůbec, co pro mě znamenáš!“
Její odpověď - netečná a nedotčená - mu dodnes zněla v hlavě.
„Myslím, že ani nevíš, kdo jsem.“
Jakmile se vrátil z Tuniska a zjistil, že Elena odešla z domu i se všemi svými věcmi, pokoušel se ji vystopovat, žadonil o pomoc u Teda Wallera a byl odhodlán použít veškerých prostředků, které měl k dispozici. Existovalo aspoň tisíc věcí, které jí chtěl říci.
Jenže ona jako by zmizela ze zemského povrchu. Nechtěla, aby ji někdo našel, a Waller její rozhodnutí neporušil. Vlastně měl Waller tehdy pravdu: Bryson našel sobě rovného.
Alkohol je v dostatečném množství utěšitelem duše. Problémem ovšem je, že jakmile jeho účinky odvanou, úděsná bolest se navrací a jediným lékem je opět alkohol. Ze dnů a týdnů, jež následovaly po Brysonově návratu z Tuniska, se staly pouhé střepy, rozsypané obrazy. Obrazy v šerosvitu. Bryson vynášel odpadky a uvědomoval si, jak v nich zvučně cinkají litrové lahve od alkoholu. Slyšel vyzvánět telefon, ale nikdy ho nezvedl.

Jednou se dokonce ozval domovní zvonek a za dveřmi stál Chris Edgecomb, proti všem předpisům Direktoriátu. „Mám o vás strach, člověče," řekl a taky podle toho vypadal.
Bryson nechtěl ani pomyslet, jak by on sám působil na případnou návštěvu - ztrápený, zanedbaný, neoholený. „Poslali vás?"
„Děláte si legraci? Kdyby věděli, že jsem tady byl, pořádně by mě skřípli."
Bryson předpokládal, že se mu Chris pokouší vetřít do soukromí.
Nedokázal si vybavit, co přesně Edgecombovi řekl, věděl jen, že svá slova vyřkl s důraznou rozhodností. Měl jistotu, že se chlapec již nevrátí.
Většinou si nepamatoval více, než že se probudil po pitce, cukal sebou a mžoural a jeho nervy jako by byly surově obnaženy.
V ústech cítil vanilkovou příchuť bourbonu a jalovcovou štiplavost ginu. Poté na sebe zíral do zrcadla a viděl jen zanícené žilky a tmavé prolákliny namísto očí.
Pokusil se do sebe násilím vpravit míchaná vajíčka, z jejichž vůně mu bylo na zvracení.
Několik izolovaných zvuků, několik roztroušených obrazů.
Nejednalo se však o prohýřený víkend, nýbrž o ztracené tři měsíce.
Sousedé ve Falls Church o něj projevovali jen pramalý zájem, snad ze zdvořilosti či z lhostejnosti. Byl přece podnikovým účetním firmy zabývající se zásobováním průmyslovými výrobky, ne?
Nejspíš toho chlápka propustili z práce. Možná s tím praštil sám a možná ne. Profesní oběti předměstské ekonomiky jen zřídkakdy vzbuzovaly soucit a kromě toho sousedé věděli, že je lepší neklást zbytečné otázky. Na předměstí si člověk zachovával odstup.
A pak, jednoho srpnového dne, se v Brysonovi cosi pohnulo.
Viděl, jak začínají kvést fialové astry, které Elena zasadila o rok dříve, jak začínají vzdorovitě vyrážet do květu, jako by je živila Brysonova nevšímavost. Když to dokáží ony, proč by to nedokázal on? Od té doby již pytle s odpadky necinkaly, když je odnášel k obrubníku. Začal jíst pořádné jídlo, a to dokonce třikrát denně. Stále se pohyboval nejistě, ale po pár týdnech si opět ulízal vlasy, pečlivě se oholil, vzal si oblek a vyrazil na K Street 1324.
Waller se snažil zamaskovat úlevu profesionálně lhostejným chováním, ale Bryson mu ji odhalil v třpytících se očích. „Kdo to prohlásil, že v životě Američanů neexistuje druhé dějství?" zeptal se tiše.
Bryson jeho pohled pevně a vyrovnaně opětoval. Konečně se se svým životem smířil, a tak teď klidně vyčkával.
Waller se téměř neznatelně usmál - člověk ho musel dobře znát, aby to pochopil jako úsměv - a podal mu kanárkově žlutou složku.
„Tak tomu říkejme třetí dějství."

Kapitola 2

O PĚT LET POZDĚJI.

Woodbridge College v západní Pennsylvánii byla malá škola, ale šířila kolem sebe pocit tiché prosperity, exkluzivity vymykající se normě. Nacházela se uprostřed pečlivě udržované zeleně: smaragdové trávníky a dokonalé květinové záhony prozrazovaly instituci, která je s to štědře zaplatit i za estetické drobnosti. Architektura se opírala o gotický kolejní sloh s cihlami obrostlými břečťanem, tak typický pro mnoho univerzitních budov z dvacátých let. Zdálky by mohl člověk pokládat celý areál za starodávnou Cambridžskou či Oxfordskou univerzitu - stačilo ho vystřihnout z ošumělého průmyslového města a zasadit ho doprostřed Arkádie.
Jednalo se o chráněný a bezpečný konzervativní komplex, o místo, kam i nejbohatší a nejmocnější americké rodiny mohly bez obav posílat své přecitlivělé potomky. Bufety a jídelny v areálu koleje zaznamenávaly obrovské tržby na prodeji kávy s mlékem a zákusků. Dokonce i na sklonku šedesátých let zůstala univerzita „semeništěm klidu", jak jednou prohlásil její tehdejší rektor.
„Jonáš Barrett" ke svému překvapení zjistil, že je nadaným učitelem a jeho přednášky se těší daleko větší

oblibě, než by se dalo čekat u předmětů, jež vyučoval. Někteří studenti byli bystří a téměř všichni studovali poctivěji a chovali se lépe než za svých studií on. Jeden z jeho kolegů na fakultě, Brooklynem odkojený zahořklý fyzik, který kdysi učil na newyorské City College, před ním krátce po vzájemném seznámení poznamenal, že na tomto místě si člověk připadá jako domácí učitel z osmnáctého století, který je zodpovědný za vzdělání potomků anglického lorda.
Člověk byl obklopen okázalostí, která neodpovídala jeho postavení.
Přesto měl Waller pravdu: byl to velice pěkný život.
Jonáš Barrett se nyní rozhlédl po nabitém přednáškovém sále s dobrou stovkou nedočkavých obličejů. Pobavilo ho, když ho v kolejním časopise Campus Confidential hned po prvním roce přednášek ve Woodbury označili za „ledově charismatického učitele připomínajícího spíše tyranského profesora Kingsfielda než dobromyslného pana Chipse“, čímž naráželi na jeho „potměšile ironickou vizáž ukrytou za kamenným obličejem“. Buď jak buď, jeho přednášky o Blízkém východu se zařadily mezi nejoblíbenější v dějinách katedry historie.
Podíval se na hodinky: byl čas shrnout přednesenou látku a naznačit příští téma. „Římská říše byla nejúžasnějším politickým uskupením v dějinách lidstva, a i proto tolik myslitelů dodnes pronásleduje otázka, proč vlastně padla,“ začal vysokým profesorským tónem s lehkým nádechem ironie. „Všichni ten smutný příběh jistě znáte. Světélko civilizace zablikalo a pohaslo, neboť před branami stanuli barbaři, jež zničili největší naději lidstva, viďte?“ Ozvalo se souhlasné mumlání. „Hovno\“ vykřikl Bryson náhle a po chvilce překvapeného hihňání nastalo hrobové ticho.
„Promiňte, že mluvím makedonsky.“ Rozhlédl se po přednáškovém sále s vyzývavě zvednutým obočím. „Dávno předtím, než takzvaní Římané ztratili svou říši, ztratili veškerou morálku.
Byli to Římané, kdo se mstil za první rozmíšky s Góty tím, že odebíral děti zajatým Gótům, pochodoval s nimi na náměstí desítek římských měst a pak je jedno po druhém masakroval.
Pomalu a bolestně. Nic, co kdy Gotové provedli, se nemohlo rovnat vypočítavé krvežíznivosti Římanů. Západní římská říše se stala arénou otroctví a krvavé zábavy.
Naproti tomu Východní římská říše byla daleko laskavější, a právě proto přežila takzvaný pád říše Římské.
Slovem „Byzanc“ ji označovali pouze západní Římané - Byzantinci samotní se vždy pokládali za skutečné obyvatele Římské říše a střežili své vědomosti a lidské hodnoty v podobě, v jaké je opečováváme dodnes. Západ nepodlehl nepřátelům zvenčí, nýbrž vyhnil zevnitř - taková je pravda. Civilizace tedy nezablikala a nepohasla. Pouze se přesunula na východ.“ Odmlka. „Můžete si sem přijít pro opravené referáty. Užijte si víkendu, jak uznáte za moudré. A nezapomeňte přitom na Petronia: ‚Umírněnost ve všem. Včetně umírněnosti.'„
„Profesore Barrette?“ ozvala se přitažlivá světlovlasá dívka, jedna ze studentek, které dychtivě poslouchají a vždy sedávají v prvních řadách. Bryson právě strčil podklady k přednášce do oprýskané kožené tašky a vyrazil ze sálu. Nepřítomně poslouchal, jak si studentka stěžuje na nespravedlivou známku. Její hlas zněl přitom naléhavě, slova banálně a až příliš povědomě: Tolik jsem se snažila... Myslím, že to nemohlo být lepší... Opravdu, opravdu jsem se snažila... Následovala Brysona až ke dveřím a poté na parkoviště před učebnami, kde měl Bryson auto. „Co kdybychom to prodiskutovali zítra v konzultačních hodinách?“ navrhl jí jemně.
„Ale profesore...“
Něco tady nehrálo.
„Opravdu mám dojem, že je ta známka nespravedlivá, profesore.“
Bryson si neuvědomoval, že by byl promluvil nahlas. Jeho anténa však varovně bzučela. Proč? Že by podlehl nějakému náhlému a neopodstatněnému stihomamu? Že by nakonec skončil jako některý z těch vietnamských veteránů, kteří sebou trhnou, kdykoliv zaslechnou zakašlání výfuku?
Nějaký zvuk, který sem určitě nepatří. Bryson se obrátil ke studentce, ale nedíval se na ni. Jeho pohled směřoval podél ní a za ni - k tomu, co před chvílí upoutalo jeho periferní vidění.
Ano, v bezprostředním okolí se skutečně nacházelo něco, co sem nepatřilo. Jeho směrem až příliš nenuceně kráčel muž se širokými rameny, který se tvářil, že si vychutnává jarní vzduch a prostředí plné zeleně.

Byl oblečen v uhlově černém flanelovém obleku, bílé košili a republikánské kravatě s dokonale uvázaným uzlem, což ve Woodbridge rozhodně nebyl obvyklý oděv, dokonce ani u správního vedení. Kromě toho bylo dnes na flanel příliš horko. Tento člověk byl bezpochyby vetřelcem, který předstírá - který se snaží předstírat -, že sem patří.
Brysonovy polní instinkty začaly divoce signalizovat možné nebezpečí. Kůže na hlavě se mu napjala a jeho oči začaly těkat ze strany na stranu, jako když fotograf testuje v rychlém sledu různé ohniskové body. Staré návyky se k němu vracely spontánně a s jistou živočišností, ovšem ve zdejším prostředí působily naprosto nepatřičně.
Ale proč? Bezpochyby neexistoval jediný důvod lekat se návštěvníka univerzity - snad rodiče, snad oficiálního činitele některé washingtonské vzdělávací instituce nebo snad vysoce specializovaného obchodníka. Bryson si muže rychle změřil pohledem.
Jeho sako bylo rozepnuté a Bryson si všiml kaštanově hnědých šlí, které přidržovaly mužovy kalhoty. Přesto měl muž i opasek a jeho kalhoty byly poněkud dlouhé, takže se mu silně krčily nad černými botami s gumovou podrážkou. Bryson pocítil nával adrenalinu: ve svém předešlém životě býval také někdy podobně ustrojen. Někdy člověk musel nosit opasek i šle, protože měl v jedné nebo obou předních kapsách nějaký těžký předmět řekněme revolver velké ráže. Také nohavice kalhot musely být o něco delší, aby se v nich dalo ukrýt pouzdro na kotníku.
Oblečením k úspěchu, říkával často Teď Waller, když vysvětloval, jak i člověk ve slavnostním oděvu může u sebe skrýt hotový arzenál, je-li látka střižena správně.
Já už s vámi nehraju! Dejte mi pokoj!
Žádný pokoj mu však nebyl dopřán, nikdy mu neměl být dopřán.
Jakmile člověk do tohoto vlaku nastoupil, nikdy už z něj nemohl vysednout, i když mu dávno přestal běžet plat a i odstupné bylo dávno utraceno.
Nepřátelské strany po celém světě žíznily po pomstě. Bez ohledu na důkladnost preventivních opatření, bez ohledu na důmyslnost zametení stop, bez ohledu na novou totožnost. Kdyby mě skutečně chtěli najít, dokázali by to. Myslet si něco jiného znamenalo podléhat sebeklamu. Všichni operativci Direktoriátu věděli, že toto je nepsaná jistota.
A kdo může vědět, jestli tento člověk není sám z Direktoriátu a nehodlá zde provést úplnou sterilizací, jak se cynicky říkávalo - že nemá za úkol odstranit odpadlíka a zamést po něm stopy?
Bryson se nikdy nesetkal s nikým, kdo by odešel z Direktoriátu, přestože takoví bývalí agenti dozajista existovali.
Pokud by však někdo na úrovni konsorcia Direktoriátu zpochybnil jeho oddanost, pak by se i on stal obětí úplné sterilizace.
Ani o tom nebylo pochyb.
Já už v tom nejedu, hodil jsem to za hlavu!
Jenže kdo by mu uvěřil?
Nick Bryson - neboť Bryson byl nyní opět Nickem Brysonem, zatímco Jonáš Barrett byl odsunut stranou a odhozen jako svlečená hadí kůže - si muže v obleku pozorně prohlédl. Jeho špinavě blonďaté vlasy byly ostříhány na ježka a měl široký a růžolící obličej. Bryson strnul, když se k němu vetřelec přiblížil, usmál se a vycenil drobné bílé zuby. „Pane Barrette?“ zavolal na něj přes smaragdový trávník.
Jeho obličej byl konejšivou maskou, která s určitostí prozrazovala profesionála. Normální člověk projevoval při seznamování s neznámou osobou vždy jistou zdrženlivost.
Direktoriát?
Lidé z Direktoriátu byli mnohem lepší, příjemnější a méně nápadní.
„Lauro,“ řekl Bryson tiše studentce. „Potřebuji, abyste se vrátila zpátky do Severeid Halí. Počkejte na mě v kanceláři nahoře.“
„Ale...“
„Běžte!“ osopil se na ni Bryson.
Laura se začervenala, beze slova se otočila a chvatně vyrazila k budově. Profesor Jonáš Barrett se zcela proměnil - jak Laura hodlala večer popsat své spolubydlící, byl náhle úplně jiný, takový vystrašený -, a tak se Laura rychle rozhodla, že jej raději poslechne.

Tiché kroky se ozvaly také z druhé strany. Bryson se otočil.
Blížil se k němu zrzavý a pihovatý muž. Byl mladší než jeho kolega a měl na sobě modré sportovní sako, žlutohnědé kalhoty a semišové boty. Jako univerzitní oděv byl jeho úbor přijatelnější, až na knoflíky na saku, jež byly příliš blýskavé a příliš sytě žluté.
Kromě toho mu sako nepřiléhalo dokonale k tělu - na místě, kde bývá ramenní pouzdro na pistoli, se rýsovala dobře patrná vypouklina.
Jestli nejsou z Direktoriátu, tak kdo to je? Nepřátelé ze zahraničí?
Nebo lidé z některé méně utajené americké agentury?
Vtom Bryson identifikoval zvuk, který ho vylekal nejdříve: bylo to tiché vrnění naprázdno běžícího automobilu. Lincoln Continental s tmavě tónovanými skly ovšem nestál na parkovišti, ale byl zaparkován v uličce, kde stálo Brysonovo auto, a bránil mu ve výjezdu.
„Pane Barrette?“ Větší a starší muž se střetl s Brysonem pohledem a chvatným krokem rychle překonal vzdálenost mezi nimi.
„Velmi bychom potřebovali, abyste šel s námi.“ Muž měl uhlazený středozápadní přízvuk. Zastavil se sotva půl metru od Brysona a ukázal k lincolnu.
„Ó, opravdu?“ odvětil Bryson chladným tónem. „My se známe?“
Cizinec odpověděl beze slov: položil si ruce na boky a vypnul prsa, aby zvýraznil obrysy pouzdra se zbraní pod sakem. Jemné gesto jednoho profesionála ke druhému - jednoho ozbrojeného, druhého nikoliv. Náhle se však muž zkroutil bolestí a popadl se rukama za žaludek. Bryson mu totiž rychlostí blesku zarazil do svalnatého břicha ocelovou špičku plnicího pera, na což profesionální agent reagoval zcela neprofesionálním, byť plně přirozeným pohybem. Sahej po zbrani, nikdy ne po ráně, tak zněla jedna z mnoha Wallerových pouček, a přestože znamenala popření přirozeného instinktu, Nickovi již mnohokrát zachránila život.
Muž před ním rozhodně nebyl eso.
Zatímco si agent tiskl postižené místo, zabořil mu Bryson ruce do saka a vytáhl malou, ale výkonou berettu z modré oceli.
Beretta - ty Direktoriát nepoužívá. Takže kdo?
Udeřil muže pažbou do spánku. Uslyšel nechutné prasknutí kosti pod kovem a starší agent se sesunul k zemi. Bryson natáhl zbraň a otočil se k zrzavému muži v modrém saku.
„Mám odjištěno,“ křikl na něj s naléhavou vyzývavostí. „A ty?“
Střídání zmatku a paniky na mladíkově obličeji prozrazovalo jeho nezkušenost. Musel si spočítat, že Nick hravě stihne vypálit první ránu v okamžiku, kdy zaslechne cvaknutí pojistky. Minimální šance. Nezkušení agenti však byli ze všeho nejnebezpečnější - právě proto, že nereagovali racionálním a rozumným způsobem.
Hodinka amatérů. Bryson stále odhodlaně mířil na zrzavého agenta a pomalu přitom couval k naprázdno běžícímu lincolnu.
Dveře budou pochopitelně odemčeny, aby jimi mohli agenti okamžitě nastoupit. Zatímco tedy Bryson stále mířil na rudovlasého nováčka, jediným plavným pohybem otevřel dveře auta a vklouzl na sedadlo řidiče. Jeden zběžný pohled mu prozradil, že čelní sklo i boční okénka automobilu jsou neprůstřelná, jak se ostatně dalo očekávat. Stačilo zařadit rychlost a auto vyrazilo kupředu.
Bryson zaslechl, jak do zadní části auta narazila kulka - podle řinčivého zvuku pravděpodobně do poznávací značky.
Další kulka pak zasáhla zadní okno, které lehce škrábla, ale nezpůsobila na něm vážnější škodu. Agenti zřejmě stříleli po pneumatikách, aby zabránili Brysonovi v odjezdu.
Po několika vteřinách již Bryson s burácením projel vysokou kovanou branou univerzitního areálu a vyrazil po příjezdové cestě lemované stromy. Jeden útočník byl zneškodněn a druhý po něm stále divoce, leč bezvýsledně střílel. Brysonovi se hlavou zběsile honily myšlenky. Čas vypršel, pomyslel si. Co bude dál?
Kdyby mě skutečně hodlali zabít, byl bych už mrtvý.
Bryson uháněl po mezistátní dálnici a sledoval auta před sebou i za sebou, aby odhalil případné pronásledovatele. Zastihli mě neozbrojeného a nepřipraveného, a to zcela záměrně. To znamenalo, že jim

šlo o něco jiného. Ale o co? A především: jak ho vlastně našli?
Mohl snad někdo získat přístup do databáze Direktoriátu se stupněm utajení 5-1? Bylo zde příliš mnoho proměnných, příliš mnoho neznámých. Avšak Bryson již nyní necítil strach, nýbrž pouze ledový klid ostříleného polního operativce, jímž kdysi býval.
Nepojede na žádné letiště, kde ho již bezpochyby budou očekávat.
Místo toho se vrátí zpět do svého domu v univerzitním areálu, což je poslední místo, kde by ho hledali. A jestli tím vyvolá další konfrontaci, tak ať. Konfrontace znamenala ohrožení s krátkou dobou trvání, zatímco útěk by se mohl táhnout donekonečna.
A Bryson již neměl na vleklý útěk trpělivost - alespoň v tom měl Waller pravdu.
Když odbočoval z univerzitní příjezdové cesty do svého nového domu na Villier Lané, zaslechl a poté i zahlédl vrtulník blížící se k malému univerzitnímu heliportu na vrcholu budovy pro vědecký výzkum, kterou univerzitě daroval jistý softwarový miliardář a jež byla zdaleka nejvyšší budovou v celém univerzitním komplexu. Heliport obvykle využívali jen největší mecenáši, ale tento vrtulník měl federální označení. Zřejmě Brysona celou cestu sledoval; musel. Bryson zajel až před dům, což bylo zchátralé obydlí ve stylu královny Anny s mansardovou střechou a omítkami.
Dům byl prázdný a Bryson poznal podle poplašného zařízení, které si sám instaloval, že od jeho ranního odjezdu v domě nikdo nebyl.
Vešel dovnitř a přesvědčil se, že si s bezpečnostním systémem nikdo nepohrával. Jasné slunce dopadalo skrz okno v jídelně na podlahu z širokých borových prken, která neustále vydávala svěží pryskyřičnou vůni. Toto byl hlavní důvod, proč Bryson koupil právě tento dům: vůně mu připomínala šťastný rok, který strávil jako sedmiletý chlapec v napůl roubeném domě nedaleko Wiesbadenu, kde jeho otec pracoval na vojenské základně. Bryson ovšem nebyl typickým nevychovaným děckem vojáka - jeho otec měl hodnost generála, takže celá rodina měla obvykle k dispozici pohodlné bydlení se služebnictvem. Přesto se Brysonovo dětství skládalo z ustavičného balení a stěhování se do jiného koutu světa.
Brysonovi tyto přesuny usnadňovalo jeho přirozené jazykové nadání, nad nímž ostatní vždy žasli. Navazování nových přátelství nebylo vždy tak snadné, ale za čas si Bryson osvojil i tuto dovednost. Viděl až příliš mnoho armádních spratků, kteří se stylizovali do role nevrlých cizáků, než aby měl zájem rozšiřovat jejich řady.
A teď byl doma. Bude čekat. Tentokrát se schůzka uskuteční na jeho území a za jím určených podmínek.
Čekání netrvalo dlouho.
Uplynulo pouhých několik minut, když na příjezdovou cestu zamířil černý vládní sedan Cadillac s malou americkou vlaječkou na anténě. Bryson ho pozoroval z domu a uvědomil si, že zjevná okázalost této podívané má za cíl ho uklidnit. Z auta vystoupil uniformovaný vládní řidič a otevřel zadní dveře, za nimiž se vynořil malý šlachovitý muž v nemoderním hnědém obleku. Bryson ho již dříve viděl - jeho obličej mu byl povědomý z kanálu C-SPAN. Šlo o činitele některé zpravodajské služby. Bryson vyšel na verandu.
„Pane Brysone," řekl muž chraptivým hlasem s newjerseyským přízvukem. Měl hustou kštici bílých vlasů, úzký a vráskitý obličej a Bryson jeho věk odhadl na pětapadesát let. „Víte, kdo jsem?"
„Chlap, který má hodně co vysvětlovat."
Vládní činitel přikývl a kajícně zvedl ruce. „Zpackali jsme to, pane Brysone - nebo Jonáši Barrette, chcete-li. Beru na sebe plnou zodpovědnost. Důvodem, proč jsem sem za vámi přijel, je moje snaha se vám osobně omluvit. A také vám vše vysvětlit."
Brysonovi se náhle vybavil obrázek na televizní obrazovce hlava hovořícího člověka s podtitulkem. „Vy jste Harry Dunne. Náměstek ředitele CIA." Bryson si vzpomínal, že tohoto muže jednou či dvakrát sledoval během výpovědi před kongresovým podvýborem.
„Potřebuji s vámi mluvit," řekl muž.
„Nemám, co bych vám řekl. Rád bych vás na toho vašeho pana Breyera, nebo jak se jmenuje, nasměroval, ale skutečně si nikoho takového nevybavuji."
„Já vás nežádám, abyste něco říkal. Žádám vás, abyste mě poslouchal."
„Ti moulové byli od vás, předpokládám."
„Ano, to byli," připustil Dunne. „Překročili nepsané hranice.

A také vás podcenili. Mylně se domnívali, že jste po pěti letech mimo dění poněkud změkl. Uštědřil jste jim několik klíčových lekcí z taktiky, které jim během kariéry ještě bezpochyby přijdou vhod. Obzvláště Eldridgeovi, jakmile ho zašijí.“ V mužově hrdle se ozvalo suché zachrastění, které zřejmě mělo být smíchem.
„A tak vás teď co nejupřímněji žádám o vyslechnutí. Ve vší počestnosti.“ Dunne pomalu přešel k verandě, kde se Bryson právě opíral o dřevěný sloup. Ruce měl Bryson složené za tělem a na zádech mu v pouzdře visela beretta, kterou mohl v případě nutnosti okamžitě použít. V užvaněných televizních diskusích v neděli dopoledne působil Dunne poněkud velitelským dojmem, ale ve skutečnosti vypadal téměř scvrkle, jako by byl na své šaty příliš malý.
„Nehodlám nikomu uštědřovat lekce,“ protestoval Bryson.
„Pouze jsem se bránil proti dvojici mužů, kteří stáli na špatném místě a nevypadali, že by mi přáli něco dobrého.“
„Direktoriát vás vycvičil dobře, to se musí nechat.“
„Moc rád bych věděl, o čem to mluvíte.“
„Víte to až příliš dobře. Vaše nesdílnost se dala očekávat.“
„Myslím, že jste si mě s někým spletli,“ řekl Bryson tiše.
„Zřejmě záměna totožnosti. Opravdu nevím, na co narážíte.“
Náměstek CIA si hlasitě povzdechl a chraplavě se rozkašlal.
„Bohužel nejsou všichni vaši bývalí kolegové stejně diskrétní - nebo přesněji řečeno zásadoví - jako vy. Přísahy věrnosti a mlčenlivosti obvykle vezmou za své, jakmile se peníze přesunou z ruky do ruky - a mám na mysli opravdové peníze. Žádný z vašich bývalých kolegů nás nepřišel právě lacino.“
„Teď už vám vůbec nerozumím.“
„Nicholas Loring Bryson, narozen v řeckých Aténách, jediný syn generála George Wyntera Brysona a jeho ženy,“ odříkal agent CIA téměř monotónním hlasem. „Absolvent St. Alban's School ve Washingtonu, Stanfordské univerzity a georgetownského Institutu zahraniční služby. Během pobytu na Stanfordu naverbován do téměř neviditelné zpravodajské agentury, hrstce zasvěcených známé pod názvem Direktoriát. Vycvičen na činnost v terénu, patnáct vysoce úspěšných služebních let, řada tajných vyznamenání za operace jako například...“
„Hezký životopis,“ přerušil muže Bryson. „Přál bych si takový mít. My akademikové si někdy rádi představujeme, jaké by to asi bylo prožít aktivní život za těmito klášterními zdmi porostlými břečťanem.“ Bryson hovořil s předstíranou statečností. Jeho nová totožnost se měla podezřením vyhýbat, nikoliv jim vzdorovat.
„Ani vy, ani já nemáme času nazbyt,“ řekl Dunne. „Každopádně doufám, že si uvědomujete, že jsme vám nechtěli ublížit.“
„Nic podobného si neuvědomuji. Podle toho, co jsem četl, ovládají lidé ze CIA celou přehršli způsobů, jak někomu přivodit újmu.
Například kulka do mozku. Dvanáct hodin s infuzí skopolaminu.
A to nemluvím o chudákovi Nosenkovi, který udělal osudnou chybu, když přeběhl na naši stranu. Zacházeli jste s ním jako v bavlnce, že ano? Osmadvacet hodin ve vypolštářované kryptě.
Byli jste ochotni udělat cokoliv, jen abyste ho zlomili.“
„Mluvíte o dávné historii, Brysone. Ale chápu a přijímám vaši podezíravost. Co mohu učinit, abych ji zmírnil?“
„Co je podezřelejší než potřeba mírnit podezření?“
„Kdybych vás chtěl opravdu zneškodnit,“ řekl Dunne, „tento rozhovor bychom nevedli a vy to dobře víte.“
„Možná by to nebylo tak snadné, jak si myslíte,“ namítl Bryson uhlazeným tónem a chladně se usmál, aby agentovi CIA neunikla skrytá výhrůžka. Hry na mrtvého brouka již Bryson zanechal zdálo se, že nemá valný smysl.
„Víme, co dokážete rukama a nohama. Žádné další ukázky k tomu nejsou potřeba. Já vás teď ještě žádám o vaše uši.“
„To je váš problém.“ Kolik toho o něm CIA vlastně ví - o něm a jeho kariéře na Direktoriátu? A jak

mohla být prolomena bezpečnostní bariéra?
„Poslyšte, Brysone, skuteční únosci se neuchylují ke snažným prosbám. Snad víte, že nejsem člověk, který by navštěvoval ostatní doma každý den. Musím vám říci něco, co se nebude poslouchat snadno. Znáte náš komplex v Blue Ridge?“
Bryson pokrčil rameny.
„Chtěl bych vás tam odvézt. Potřebuji, abyste si vyslechl, co vám chci sdělit, a abyste zhlédl, co vám chci ukázat. A pak, budete-li chtít, odjedete domů a my vás již nikdy nebudeme obtěžovat.“ Dunne ukázal k autu. „Pojďte se mnou.“
„To, co mi tu navrhujete, je čiré šílenství. Vy sám si to uvědomujete, že ano? Nejdřív se mi před učebnou objeví dvě gorily třetí třídy a snaží se mě násilím nacpat do auta. A pak se mi přes trávník přišourá k domu chlap, kterého znám jenom z televizních zpravodajských pořadů - vysoce postavený činitel špionážní agentury, o jejíž důvěryhodnosti upřímně řečeno nelze vůbec hovořit -, a snaží se mě dráždivou kombinací výhrůžek a vábniček zlákat někam k sobě. Jak čekáte, že na to budu reagovat?“
Dunneův pohled se ani nezachvěl. „Po pravdě řečeno očekávám, že se mnou pojedete i tak.“
„Kde berete tu jistotu?“
Dunne se na okamžik odmlčel. „Je to jediný způsob, jak ukojit vaši zvědavost,“ řekl nakonec. „Jediný způsob, jak se dozvědět pravdu.“
Bryson si odfrkl. „Pravdu o čem?“
„Tak pro začátek,“ odvětil agent velmi tichým hlasem, „pravdu o vás samotném.“

Kapitola 3

V pohoří Blue Ridge v západní části Virginie nedaleko hranic se státy Tennessee a Severní Karolína provozuje CIA v listnatém lese s roztroušenými jedlemi, tsugami a bílými borovicemi odloučený komplex zaujímající plochu asi dvou set akrů. Komplex tvořící součást rezervace Little Wilson Creek uvnitř Jeffersonova národního lesoparku se nachází v nevlídném prostředí plném nejrůznějších pahorků, jezírek, bystřin, potoků a vodopádů a je na hony vzdálen hlavním turistickým stezkám. Ani nejbližší města Troutdale a Volney se nenacházejí o nic blíže. Tento přírodní areál obehnaný elektrickým bezpečnostním plotem se spirálovým ostnatým drátem na horní straně je v rámci CIA znám pod obecným, bezbarvým a dokonale zapomenutelným názvem Range.
Uvnitř komplexu se ve skalnatých výběžcích testuje pestrá škála nejrůznějších instrumentů, například miniaturizovaných výbušnin.
Zkoušejí se zde také rozmanité vysílače a sledovací zařízení, jejichž frekvence se kalibrují mimo zpravodajský dosah nepřátelských stran.
Je veskrze možné strávit na Range určitou dobu a vůbec si přitom nevšimnout nízké budovy z betonu a skla, která slouží jako kombinace administrativního ústředí, výcvikového a konferenčního střediska a kasáren. Tato budova je situována přibližně sto metrů od mýtiny s heliportem, která je vzhledem k členitému charakteru pahorků a vegetace téměř neviditelná.
Harry Dunne mluvil během cesty sem jen velice málo. Jedinou příležitost k rozhovoru měl při krátké cestě limuzínou k univerzitnímu heliportu, neboť během letu vrtulníkem do Virginie měli oba muži, doprovázeni Dunneovým zamlklým pobočníkem, na uších ochranná tlumicí sluchátka. Po vystoupení z tmavě zelené vládní helikoptéry čekal již na trojici mužů anonymně vyhlížející asistent.
Bryson s Dunnem a asistenty za sebou prošli nicneříkajícím hlavním vestibulem budovy a sešli po schodech do spartánské suterénní místnosti s nízkým stropem. Na hladkých, bíle natřených stěnách byla jako prázdná obdélníková plátna zavěšena dvojice velkých plochých plazmových obrazovek. Oba muži se posadili za stůl z leštěného kovu. Jeden z mlčenlivých asistentů poté zmizel, zatímco druhý se posadil na stanoviště za zavřenými dveřmi místnosti.
Jakmile se Dunne s Brysonem usadili, začal Dunne hovořit bez obřadností či předmluvy. „Řeknu vám, co si myslím, že si myslíte,“ začal. „Myslíte si, že jste bezejmenný hrdina. Právě toto neotřesitelné přesvědčení vám totiž umožnilo přetrpět patnáct let tak brutálního napětí, že by se pod ním kdokoliv

slabší zhroutil.
Věříte, že jste strávil patnáct let ve službě vlasti, když jste pracoval pro ultratajnou agenturu známou jako Direktoriát.
Prakticky nikdo další - ani na nejvyšších úrovních americké vlády - o její existenci netuší, snad s výjimkou předsedy Prezidentské poradní komise pro zahraniční rozvědky a hrstky klíčových hráčů v Bílém domě, kteří se k této informaci dostali.
Jde o uzavřený okruh lidí lépe řečeno o okruh, který je tak uzavřený, jak je to jen v tomto zvráceném světě možné.“
Bryson se několikrát zhluboka nadechl, odhodlán neprozradit své emoce tím, že dá viditelně najevo šok. Ve skutečnosti však šokován byl: lidé z CIA věděli o věcech, jež byly utajovány s mimořádnou důkladností.
„Před deseti lety jste dokonce obdržel prezidentský čestný řád za služby prokazované nad rámec povinností,“ pokračoval Dunne.
„Vzhledem k míře utajení vašich operací se však nekonal žádný obřad, nepřišel žádný prezident a já se vsadím, že jste si tu medaili ani nemohl ponechat.“ Bryson se vrátil ve vzpomínkách k onomu okamžiku: Waller otevírá krabičku a ukazuje mu těžký mosazný předmět. Operativní utajení by bylo samozřejmě vystaveno nepřípustnému riziku, kdyby byl Bryson pozván k převzetí řádu do Bílého domu. Přesto se však tehdy Bryson dmul nad řádem pýchou.
Waller se ho dotázal, zda ho nemrzí, že se mu dostalo nejvyššího civilního ocenění v Americe, aniž by se to někdo někdy dozvěděl. Dojatý Bryson mu upřímně odpověděl, že nemrzí - ví to přece Waller, ví to prezident a jeho práce činí svět o něco bezpečnějším, což samo o sobě stačí. Bryson to tehdy myslel vážně. Takový byl ostatně étos Direktoriátu.
Dunne nyní zmáčkl několik tlačítek na ovládacím panelu zapuštěném do stolu s kovovým povrchem a na dvojici plochých obrazovek se chvějivě zaleskl obraz. Byla to Brysonova fotografie z dob jeho studií na Stanfordu - nikoliv oficiální portrét, nýbrž tajný snímek pořízený bez jeho vědomí. Další fotografie zachycovala Brysona v pracovním oděvu v jedné horské oblasti v Peru a po chvíli i tento snímek plynule přešel v Brysonovu fotografii s nabarvenou pletí a šedivým plnovousem, který měl zosobňovat syrského muničního experta Džamila Al-Moualema.
Úžas je druh emoce, který člověku nevydrží neomezeně dlouhou dobu. Po chvíli Bryson pocítil, jak jeho šok postupně přechází v ostrou zlost a poté přímo ve vztek. Očividně se stal obětí nějakého meziagenturního hašteření ohledně legálnosti metod Direktoriátu.
„Úchvatné,“ poznamenal suše a konečně prolomil mlčení, „ale navrhuji vám, abyste vzal při diskusi o těchto záležitostech v úvahu také ostatní okolnosti. V současné době jsem profesí učitel a předpokládám, že jste si toho vědomi.“
Dunne se naklonil a kolegiálně poplácal Brysona po rameni, aby ho uklidnil. „Milý příteli, otázka nezní, co víme my. Otázka zní, co víte vy - a především, co nevíte. Domníváte se, že jste strávil patnáct let ve službě vlasti.“ Dunne se otočil a věnoval Brysonovi pronikavý pohled.
„Já to vím,“ odpověděl Bryson tiše a odhodlaně.
„Vidíte, a v tom se právě mýlíte. Co kdybych vám teď sdělil, že Direktoriát ve skutečnosti vůbec není součástí vlády Spojených států amerických? A že jí nikdy nebyl? Ba právě naopak.“ Dunne se opřel o židli a přejel si rukou po rozcuchané bílé hřívě.
„Určitě pro vás bude setsakramentsky těžké něco takového poslouchat.
Ani mně se to neříká snadno, to vám tedy povím. Před dvaceti lety jsem musel zatknout jednoho muže. Myslel si, že provádí špionáž pro Izrael, a byl tomu až fanaticky oddán. Musel jsem mu vysvětlit, že si spletl strany. Ve skutečnosti za jeho služby platila Libye. Všechny kontakty, všechny kontroly, schůzka v hotelovém pokoji v Tel Avivu - to vše bylo součástí zástěrky.
Nadto docela ubohé. Ten chlap neměl v první řadě dělat špionáž pro nikoho.
Ale i mně ho přišlo líto, když se dozvěděl, kdo byl jeho skutečným chlebodárcem. Nikdy nezapomenu na ten jeho výraz.“
Brysonův obličej žhavě planul. „A jak to se vším souvisí, sakra?“
„Druhý den měl být souzen v uzavřené soudní síni ministerstva spravedlnosti. Jenže se zastřelil, než jsme k

tomu vůbec měli příležitost.“ Na jedné z plazmových obrazovek se plynule objevil další snímek. „To je člověk, který vás naverboval, že?“
Byla to fotografie Herberta Woodse, Brysonova školitele na Stanfordu a význačného historika. Woods měl Brysona vždy v oblibě, neboť obdivoval jeho plynulou znalost dvanácti jazyků a nepřekonatelnou fotografickou paměť. Pravděpodobně se mu však také líbilo, že si Bryson nevedl špatně ani na atletické dráze.
Ve zdravém těle zdravý duch - na to Woods slyšel.
Obrazovka na chvíli ztmavla a pak se rozjasnila zrnitou fotografií mladého Woodse na ulici ve velkém městě. Bryson ulici okamžitě poznal jako ulici Gorkého v Moskvě, která byla po skončení studené války přejmenována a vrátila se k předrevolučnímu názvu Tverská.
Hořce se zasmál a vůbec se neobtěžoval zakrýt posměšný tón.
„To je šílenství. Chcete mi ‚odhalit šokující skutečnost, že Herb Woods býval v mládí komunistou. Tak to pardon, ale tuhle věc ví každý. Woods nikdy svou minulost neskrýval. Proto se z něj stal tak zarytý antikomunista: věděl z první ruky, jak lákavá dokáže být celá ta pomatená utopistická rétorika.“
Dunne zavrtěl hlavou a zatvářil se tajemně. „Možná je to vše na vás příliš rychle. Už jsem vám říkal, že po vás jen chci, abyste poslouchal. Vy jste historik, viďte? Tak se mnou, prosím, mějte strpení, než dokončím tento malý historický exkurs.
Předpokládám, že víte něco o Trustu.“
Bryson přikývl. Existence Trustu byla všeobecně pokládána za největší špionážní trik dvacátého století bez výjimky. Jednalo se o sedmiletou údernou operaci, jejímž duchovním otcem byl vrchní Leninův špion Felix Dzeržinskij. Krátce po ruské revoluci založila sovětská zpravodajská služba CEKÁ, předchůdkyně KGB, falešnou disidentskou skupinu, v níž působila řada údajně nespokojených vysoce postavených členů sovětské vlády, kteří se domnívali - nebo se k nim tato informace potají dostala -, že se neodvratně blíží zhroucení SSSR. Postupem času začaly s Trustem spolupracovat antisovětské exilové skupiny, a dokonce i západní zpravodajské agentury se stále více spoléhaly na Trustem poskytované informace - pochopitelně zcela smyšlené. A tak se tímto geniálním podvodem podařilo nejen dezinformovat vlády států celého světa, jež měly zájem na zániku Sovětského svazu, ale pro Moskvu to byl navíc nadmíru účinný způsob, jak proniknout do zpravodajských sítí klíčových nepřátel v zahraničí. Dzeržinského plán se fenomenálně vydařil - dokonce tak dobře, že se existence Trustu stala vzorovou studií dokonalé podvodné operace a dodnes tvoří výukovou látku zpravodajských agentur z celého světa.
Když byla tato úskočná operace koncem dvacátých let odhalena, bylo již dávno pozdě. Exiloví vůdci byli uneseni a zavražděni, sítě spolupracovníků zpřetrhány, potenciální přeběhlíci v Rusku popraveni. Opoziční síly působící uvnitř Sovětského svazu se z této rány již nikdy nevzpamatovaly. Slovy jistého význačného amerického zpravodajského analytika se jednalo o „podvodnou operaci, na níž byl vybudován sovětský stát“.
„Teď ovšem hovoříte o dávné historii,“ řekl Bryson znechuceně a netrpělivě se zavrtěl na židli.
„Nikdy nepodceňujte sílu inspirace,“ odpověděl Dunne. „Počátkem šedesátých let existovala na GRU - sovětské vojenské rozvědce - malá skupinka lidí s geniálními mozky. Tito lidé dospěli k závěru, že jejich zpravodajské agentury jsou vesměs bezkrevné, neefektivní a žijí jen z dezinformací, které samy rozšířily - jinými slovy dělají jen velký humbuk, ale skutek utek. Podle těchto lidí a jednalo se o samé génie, pochopte, jejich IQ se pohybovalo mimo rozsah měření - trávily zpravodajské agentury většinu času honěním vlastní ohářky. Postupem času si tito agenti začali říkat Šachmatisty neboli šachisté. Nesnášeli své vlastní neohrabané operativce a hluboce pohrdali Američany, kteří s těmito lidmi spolupracovali - podle nich to byli politováníhodní zoufalci aztroskotanci. A tak se znovu podívali na historii Trustu a pokusili se zjistit, zda se lze z tohoto příběhu poučit.
Dali si za cíl rekrutovat nejlepší a nejinteligentnější lidi z nepřátelského tábora - stejně jako my - a nalezli způsob, jak je získat. Stejně jako my.
Nalákali je na život plný dobrodružství.“
„Nerozumím vám.“
„Ani my jsme tomu donedávna nerozuměli. Teprve před několika lety se CIA dozvěděla o existenci Direktoriátu. A především o tom, co Direktoriát znamená.“

„Pokuste se hovořit souvisle.“
„Hovořím o největším špionážním gambitu dvacátého století.
Celá ta operace byla důmyslnou lstí, chápete? Stejně jako Trust.
Mistrovským kouskem těch géniů z GRU bylo zorganizování infiltrační operace přímo na nepřátelské půdě - na naší půdě.
Založili supertajnou špionážní agenturu, kde působila celá řada talentovaných lidí, kteří neměli ani tušení o totožnosti svých skutečných šéfů známých pouze pod názvem konsorcium a kteří dostali instrukce tajit svou činnost před jakýmikoliv představiteli americké vlády. To je na tom to nejkrásnější.
Nesměli jste o sobě nikomu říkat - a především ne vládě, pro kterou jste údajně pracovali!
Byli jste věrnými energickými Američany, kteří ráno vstali, vypili kávu Maxwell House, opekli si chléb Wonder Bread, nasedli do svých buicků a chevroletů, vyrazili do světa a nasazovali vlastní životy - a přitom jste se nikdy nedozvěděli, kdo je vaším skutečným chlebodárcem. Celá operace běžela jako po másle jako klasická gangsterka ze starých časů.“
Bryson nedokázal tento výklad déle snášet. „K čertu s vámi, Dunne! To by snad stačilo! To všechno jsou lži, obyčejná snůška lží. Jestli si vážně myslíte, že vám na tyhle kecy skočím, tak to jste zatraceně vedle.“ Prudce se postavil. „Odvezte mě odsud.
Ta vaše laciná divadelní produkce mě už vážně unavuje.“
„Opravdu jsem nečekal, že mi uvěříte - tedy hned napoprvé,“ řekl Dunne klidně a sotva se přitom pohnul na židli. „Vlastně bych tomu taky hned neuvěřil. Ale mějte se mnou ještě vteřinku strpení.“ Ukázal na jednu z obrazovek. „Znáte toho muže?“
„To je Ted - totiž Edmund Waller,“ hlesl Bryson. Díval se na Wallerovu fotografii v mladším věku, kdy byl Ted již podsaditý, ale ještě ne obézní. Měl na sobě uniformu ruské armády a právě se účastnil nějaké slavnostní příležitosti na Rudém náměstí.
V pozadí byla vidět část Kremlu. Po chvíli se na boku fotografie objevily životopisné údaje. Jméno: GENNADIJ ROSOVSKIJ. Narozen v roce 1935 ve VLADIVOSTOKU. V dětství zázračný šachista. Od sedmi let výuka americké angličtiny u rodilého mluvčího.
Diplom z ideologie a vojenských věd. Následoval seznam medailí a jiných vojenských vyznamenání.
„Šachový génius,“ zamumlal si Bryson pro sebe. „Co to má, ksakru, znamenat?“
„Prý by dokázal porazit Spasského i Fishera, kdyby se rozhodl pro šachovou dráhu,“ poznamenal Dunne s trpkostí v hlase.
„Škoda, že se rozhodl pro vyšší hru.“
„Se snímky lze manipulovat, můžete digitálně upravovat jednotlivé pixely...,“ začal Bryson.
„To se snažíte přesvědčit mě, anebo sebe?“ odvětil Dunne a umlčel ho. „Kromě toho disponujeme v řadě případů originály a já vám je s radostí předložím k posouzení. Mohu vás ujistit, že jsme je všechny ověřili pod mikroskopem. Je možné, že bychom se o té operaci nikdy nedozvěděli. Jenže pak se na nás usmálo štěstí. Jakýmsi zázrakem, profesore, jsme získali přístup do kremelských archivů. Peníze změnily majitele a pohřbené archivy náhle vyplavaly na světlo. Byl mezi nimi jeden či dva cáry papíru s velice slibnými informacemi. Které by nám po pravdě řečeno vůbec nic neprozradily, nebýt šťastného průlomu v podobě dvojice přeběhlíků na středním stupni hierarchie, kteří nám poskytli vše, co měli k dispozici. Také jejich výpovědi byly samy o sobě bezcenné. Ovšem jakmile jsme je spojili dohromady a přihodili ty dokumenty z Kremlu, začal se před námi rýsovat výsledný obraz.
A právě takto jsme se dozvěděli o vás, Nicku. Úplný obraz se nám však nakonec nepodařilo vytvořit, neboť nejužší kruhy GRU udržovaly podle všeho celou operaci neuvěřitelně rozčleněnou a oddělenou - podobným způsobem fungují teroristické bojůvky.
A tak jsme začali zjišťovat, co všechno nevíme. Již tři roky se jedná o náš nejprioritnější projekt. Za tu dobu jsme ovšem získali pouze velmi mlhavou představu o skutečných šéfech Direktoriátu.
Pochopitelně s výjimkou vašeho přítele Gennadije Rosovského. Ten člověk má smysl pro humor, to se musí nechat. Víte, po kom se pojmenoval? Edmund Waller je jméno jistého tajemného a mimořádně neuchopitelného básníka sedmnáctého století.
Hovořil s vámi někdy o občanské válce v Anglii?“
Bryson ztěžka polkl a přikývl.

„Až to uslyšíte, budete se popadat za břicho, to vám garantuji.
V období bezvládí totiž tenhle Edmund Waller psal oslavné básně na Cromwella, tehdejšího lorda protektora. Jenže zároveň byl také tajným účastníkem royalistického spiknutí. Po restauraci Stuartovců se mu dostalo vyznamenání od královského dvora.
Nepřipomíná vám to něco? Ten váš Waller si dal jméno podle nejslavnějšího dvojitého agenta anglické poezie. Jak říkám, pro intelektuála jako vy to musí být k popukání.“
„Takže vy tvrdíte, že jsem se na univerzitě nechal naverbovat do nějakého... do nějaké nastrčené organizace, a všechno, co jsem od té doby udělal, byla pouhá přetvářka? To jste mi chtěl říct?“ zeptal se Bryson hořce a skepticky.
„Až na to, že ty manipulace nezačaly tehdy. Ty začaly již dříve.
Daleko dříve.“
Dunne stiskl několik tlačítek na ovládacím panelu a na obrazovce se objevil další digitalizovaný snímek. Nalevo spatřil Nick svého otce generála George Brysona, robustního pohledného muže s hranatou čelistí, a vedle něj svou matku Ninu Loringovou Brysonovou, smířlivou jemnou ženu, která byla učitelkou klavíru a vždy bez jediného slova výčitek následovala svého chotě na přidělená působiště po celém světě. V pravé části obrazovky se pak objevil další snímek - zrnitá fotografie z policejního spisu, znázorňující zmačkaný automobil na zasněžené horské silnici.
Bolestná vzpomínka sevřela Brysonovi žaludek. I po tolika letech byla téměř nesnesitelná.
„Na něco se vás zeptám, Brysone. Uvěřil jste, že to byla nehoda?
Bylo vám patnáct, byl jste geniální student, skvělý atlet, výkvět americké mládeže. A pak se vám zničehonic zabili oba rodiče a vaší výchovy se ujal váš kmotr...“
„Strýček Pete,“ řekl Bryson bezbarvě. Byl ponořen do vlastního světa, do světa šoku a bolesti. „Peter Munroe.“
„Jistě, takové jméno si osvojil, ale rozhodně se s ním nenarodil.
Právě on se postaral o to, abyste se přihlásil právě na tu univerzitu, na kterou jste se přihlásil, a mimoto za vás učinil i spoustu dalších rozhodnutí. Díky nimž bylo prakticky zajištěno, že skončíte v jejich rukou. Tím myslím v rukou Direktoriátu.“
„Takže tvrdíte, že když mi bylo patnáct, byli mí rodiče zavražděni,“ utrousil Bryson strnule. „Tvrdíte, že celý můj život se změnil v jeden... obludný klam.“
Dunne se zarazil a zaváhal. „Snad vás utěší vědomí, že jste nebyl sám,“ řekl jemně. „Lidí jako vy byly desítky. Ovšem vy jste byl jejich největším úspěchem.“
Bryson chtěl náměstkovi ředitele CIA odporovat, hádat se s ním, odhalit zásadní nelogičnosti v jeho argumentaci, poukázat na trhliny v jeho hypotéze. Namísto toho však podlehl jakési intenzivní závrati a tíživému pocitu viny. Pokud byla Dunneova tvrzení správná nebo pokud se alespoň blížila pravdě, pak co bylo vlastně v Brysonově životě skutečného? A co kdy v něm vlastně byla pravda? Věděl vůbec on sám, kým ve skutečnosti je? „A Elena?“ zeptal se strnule, přestože vůbec nechtěl slyšet odpověď.
„Ano, Elena Petrescuová. Rovněž zajímavý případ. Domníváme se, že byla do Direktoriátu rekrutována z rumunské Securitate a poté přidělena k vám, aby na vás dohlížela.“
Elena..., ne, to je nepředstavitelné, ona přece nepracovala pro Securitate! Vždyť její otec byl nepřítelem Securitate, statečným matematikem, který se obrátil proti vládě. A Elena..., vždyť Bryson zachránil ji i její rodiče a pak si vybudovali společný život...
Jeli na koních po nekonečném pásu opuštěné písčité pláže v Karibiku. Vyrazili plným cvalem a poté zvolnili do klusu. Měsíc stříbřitě svítil a noc byla chladná.
„Tenhle ostrov je celý náš, Nicholasi?“ plesala Elena. „Připadám si, jako bychom tu byli sami, jako by nám patřilo všechno, co vidíme!“
„Však nám to taky patří, miláčku,“ odpověděl Bryson, nakažen její hravou rozjařeností. „Copak jsem ti to neříkal? Převádím prostředky z volně použitelných účtů. Koupil jsem celý ostrov.“
Její smích zněl melodicky a radostně. „Nicholasi, ty jsi příšerný!“
„Nick-o-lasi - líbí se mi, jak vyslovuješ mé jméno. Kde ses naučila tak dobře jezdit na koni? Vůbec jsem netušil, že máte v Rumunsku koně.“
„Ale ano, máme. Naučila jsem se to na statku babičky Nicolety na úpatí Karpat, jezdila jsem tam na

huculovi. Ti se chovají pro práci v horách, ale výborně se na nich jezdí, protože jsou živí, silní a mají jistý krok.“
„Jako bys popisovala sama sebe.“
Za nimi hlasitě šplouchaly vlny a Elena se znovu rozesmála. „Tys mou zemi vlastně nikdy neviděl, že ne, miláčku? Komunisti Bukurešť strašně zohyzdili, ale venkov - Transylvánie a Karpaty - je stále nádherný a nezkažený. Pořád se tam žije postaru, s povozy taženými koňmi. Když nás začal unavovat život na univerzitě, jeli jsme do Dragoslavele k Nicoletě, která nám každý den vařila mamagligu - to je ovesná kaše - a taky mou oblíbenou polévku ciorba.“
„Tobě se po vlasti pořád stýská.“
„Trochu. Ale hlavně se mi stýská po rodičích. Příšerně mi tu chybějí. Hrozně mě trápí, že je nemůžu vidět. Ty sterilní telefonáty dvakrát do roka - ty prostě nestačí!“
„Ale alespoň jsou v bezpečí. Tvůj otec má mnoho nepřátel - lidí, kteří by ho zabili, kdyby věděli, kde se ukrývá. Jsou to zbytky Securitate, profesionální hrdlořezi, kteří tvého otce viní, že vyzradil kódy a způsobil pád CeauCescuovy vlády, díky níž se drželi u moci. Oni sami se teď musí skrývat, v Rumunsku i mimo něj, ale rozhodně to tvému otci nezapomněli.
Vytvářejí celé týmy, které si říkají zametači a jejichž cílem je vyhledávat dávné nepřátele a popravovat je. Ovšem nejvíce prahnou po pomstě na muži, kterého pokládají za nejhoršího přeběhlíka ze všech.“
„Táta byl hrdina!“
„Samozřejmě. Jenže pro ně byl zrádce. A oni se před ničím nezastaví, jen aby se mu mohli pomstít.“
„Děsíš mě!“
„Jen proto, abych ti připomněl, jak je důležité, aby tví rodiče zůstali v úkrytu a pod ochranou.“
„Ach Bože, Nicholasi, modlím se, aby se jim nic nestalo.“
Bryson přitáhl uzdu, zastavil koně a otočil se k Eleně. „Slibuji ti, Eleno, že udělám všechno, co je v lidských silách, abych jim zajistil bezpečí.“
Uplynula minuta ticha a poté další. Nakonec Bryson ztěžka zamžoural a řekl: „Vždyť to nemá logiku. Odváděl jsem přece zatraceně přínosnou práci. Znovu a znovu jsem...“
„...nám důkladně kazil plány,“ skočil mu do řeči Dunne a pohrával si s nezapálenou cigaretou. „Každý z těch vašich skvělých úspěchů měl ničivé důsledky pro americké zájmy. To říkám se vší profesionální úctou. Jen se podívejte. Třeba ten kandidát obhajující umírněné reformy. Ve skutečnosti ho platili teroristé ze Sendero Luminoso neboli Světlé stezky. Na Srí Lance jste prakticky rozvrátil tajnou koalici, která měla každým dnem zprostředkovat mír mezi Tamily a Sinhálci.“
Pixely na obrazovce s vysokým rozlišením postupně změnily barvu a kontury a objevil se další snímek. Bryson ten obličej poznal již ve chvíli, kdy byl ještě napůl rozmazaný.
Abu.
„Tunisko,“ řekl Bryson a ztěžka si povzdechl. „Abu a jeho stoupenci - hrozní fanatici - plánovali státní převrat. A tak jsem se tam přesunul, aktivoval opoziční skupiny, zjistil, kdo v prezidentském paláci hraje na obě strany...“ Na tuto epizodu nevzpomínal Bryson s nadšením: nikdy nemohl zapomenout na masakr na Avenue Habib Borguiga. Ani na chvíli, kdy ho Abu odhalil a málem připravil o život.
„My víme,“ řekl Dunne. „Vy jste ho však zničil. Zneškodnil jste ho a předal vládě.“
To byla pravda. Bryson Abua předal důvěryhodné skupině lidí z vládní ochranky, kteří ho uvěznili spolu s desítkami stoupenců.
„A co bylo pak?“ vyzvídal Dunne, jako by Brysona zkoušel.
Bryson pokrčil rameny. „O pár dní později zemřel v zajetí.
Nemohu říci, že bych pro něj uronil slzičku.“
„Škoda, že nemohu prohlásit totéž,“ řekl Dunne a hlas mu náhle ztvrdl. „Abu byl jedním z našich lidí, Brysone. Jedním z mých lidí, abych byl přesný. Vycvičil jsem ho. Byl naší hlavní zbraní v tamějším regionu. Čímž myslím celou saharskou Afriku.“
„Ale ten pokus o převrat...,“ namítl Bryson chabě. Hlavou se mu horečně honily myšlenky. Celé mu to nedávalo smysl!
„To byla jen pitomá zástěrka, abychom si udrželi důvěru těch šílenců. Vždyť Abu vedl AI Nahdu - pořád byl jednou nohou nad propastí. Pracoval v hlubokém, přehlubokém utajení. Musel, pokud chtěl přežít

jediný den. Myslíte, že je snadné proniknout do teroristických bojůvek - a zvláště do Hizballáhu? Jsou zatraceně podezíraví. Pokud neznají vás i vaši rodinu po celý život, musíte před nimi prolít litry izraelské krve, jinak vám nikdy neuvěří. Abu byl úlisný parchant, který si nebral servítky, ale byl to náš úlisný parchant. A servítky si brát nesměl.
Podstatné bylo, že pronikl až blízko ke Kaddáfímu. Velice blízko.
Kaddáfí si totiž spočítal, že kdyby se Abu zmocnil Tuniska, mohl by z něj on udělat víceméně libyjskou provincii. A tak se měl Abu stát jeho kumpánem.
Stačilo málo a mohli jsme mít přímý kontakt na všechny islámské teroristické skupiny na sever od Sahary. Jenže pak Direktoriát Abua podrazil, podstrčil mu falešnou munici, a než naši lidé to spiknutí odhalili, bylo už pozdě. Budování naší sítě se tak vrátilo o dobrých dvacet let zpátky. Geniální práce.
To se musí těm Šachmatistům nechat. Geniální, je vskutku zpropadeně geniální nechat jednu americkou špionážní agenturu podkopat činnost druhé. Mám pokračovat? Chcete, abych vám vyprávěl o Nepálu a o tom, čeho jste tam ve skutečnosti dosáhl? A co třeba o Rumunsku, o kterém si pravděpodobně myslíte, že jste ho pomohl zbavit Ceausescua? Taková fraška. Vždyť skoro všichni představitelé starého režimu pouze převlékli kabát a vytvořili novou vládu, to přece víte! Ceausescuovi poskokové plánovali svrhnutí toho hajzla po celá léta - a tak prostě předhodili svého šéfa vlkům, aby se sami udrželi u moci. Přesně jak si to Kreml přál. A jak to nakonec dopadlo? Uspořádal se fingovaný státní převrat, diktátor s manželkou se pokusili uprchnout v helikoptéře, u níž se náhle objevily ‚problémy s motorem', takže Ceausescuovi nemohli odletět, byli zatčeni, odsouzeni v uzavřené soudní frašce a na První svátek vánoční je zastřelila popravčí četa.
Celá tahle záležitost byla jen zatracenou šarádou - a kdo z ní měl prospěch? Všechny východoevropské satelity padaly jeden po druhém jako domino, zbavovaly se starých stranických aparátčíků, zaváděly demokracii a oddělovaly se od sovětského bloku.
Jenže Moskva nehodlala ztratit i Rumunsko. Ceausescu musel odejít, měl špatnou image. Stejně byl Moskvě odjakživa trnem v oku. Jenže Moskva si chtěla Rumunsko ponechat - udržet v něm stávající bezpečnostní aparát a instalovat do čela novou loutku.
A kdo měl pro ni odvést špinavou práci? Kdo jiný než vy a vaši dobří přátelé z Direktoriátu? Ježíšikriste, člověče, kolik toho vlastně doopravdy chcete vědět?“
„K čertu!“ vykřikl Bryson. „Vždyť to nemá logiku! Máte mě snad za úplného ignoranta?! Celá ta vaše GRU, ti vaši Rusové to všechno je minulost. Možná se to k těm vašim zpozdilým kovbojům v Langley ještě nedoneslo, ale studená válka už skončila!“
„Ano,“ odpověděl Dunne skřípavě a sotva slyšitelně. „Jenže Direktoriát se má z nějakého nepochopitelného důvodu stále čile k světu.“
Bryson na něj mlčky vytřeštil oči. Nedokázal ze sebe vymáčknout jediné slovo. Cítil, jak mu zběsile pracuje mozek, točí se v kruzích, jeho obvody se přehřívají a létají z nich jiskry.
„Budu s vámi mluvit na rovinu, Brysone. Bývaly doby, kdy jsem vás chtěl zabít, zavraždit vás holýma rukama. To bylo ještě předtím, než jsme odhalili vaši existenci, než jsme přišli na způsob, jakým Direktoriát funguje. Jenže abych byl upřímný, obelhával bych vás i sebe, kdybych prohlašoval, že jsme na nejlepší cestě k rozkrytí celé jeho struktury.
Stále neznáme o mnoho více než pár izolovaných segmentů.
Celá desetiletí jsme o Direktoriátu slýchali jen pouhé zvěsti, mlhavé jako chmýří z pampelišky. A po skončení studené války upadla celá operace do nečinnosti - nejdokonalejší, jakou si dokážeme představit. Je to jako v tom starém podobenství o slepci a slonu. Tu nahmatáme chobot, támhle ocas, ale na nejvyšší úrovni stále netušíme, s jakým druhem zvířete tu máme co do činění. Zato ovšem víme - a sledujeme vás již několik let -, že vy sám jste byl pro Direktoriát jen oklamaným kusem hadru.
Právě proto s vámi teď vedu příjemný rozhovor a nesápu se vám po krku.“ Dunne se hořce zasmál, ale jeho smích se vzápětí změnil v kuřácký kašel. „Máme takovou hypotézu. Připadá nám, že po skončení studené války se celá organizace odtrhla od původních šéfů. Kontrola nad Direktoriátem se přesunula do jiných rukou.“
„Do čích rukou?“ zeptal se Bryson s opatrnou mrzutostí.
Dunne pokrčil rameny. „To nevíme. Před pěti lety upadla celá organizace zdánlivě do zimního spánku.

Nebyl jste jediným agentem, se kterým se tehdy rozloučili - byla propuštěna celá řada lidí.
Možná celý podnik jednoduše zavřeli, ovšem nedá se to říct s určitostí. Nyní ovšem máme důvod se domnívat, že je Direktoriát reaktivován.“
„Co to má znamenat ‚reaktivován'?“
„Nevíme jistě. Proto jsme se rozhodli zapojit vás. Slyšeli jsme totiž, že vaši staří šéfové podle všeho z nějakého důvodu hromadí zbraně.“
„Z nějakého důvodu,“ zopakoval Bryson pochmurně.
„Lze říci, že mají v úmyslu vyvolat celosvětovou nestabilitu alespoň tak to formulovali naši velevzdělaní analytici v tom svém skleníku v Locust Valley. Ale já se ptám: Proč? O co jim jde?
Opravdu nevím. A jak jsem již řekl, věci, které nevím, mě dělí nejvíce.“
„Zajímavé,“ poznamenal Bryson jízlivě. „Slyšíte ‚zvěsti', máte ‚hypotézu', pořádáte pro mě pitomou přehlídku digitálních fotografií, jako bych byl nějaký podnikový konzultant, a přitom nemáte sebemenší tušení, co mi tu vlastně sdělujete.“
„Právě proto vás potřebujeme. Starý sovětský systém se možná zhroutil, ale generálové ještě rozhodně nejsou zralí na ručník.
Podívejte se třeba na generála Bušalova - vypadá jako silná figura na ruské politické scéně. Řekněme, že by se stalo něco zlého, co by mohl hodit na Spojené státy - já tvrdím, že by pak byl okamžitě katapultován k moci. A spousta Rusů by si u toho řekla: ‚Dobře, že už ta demokracie skončila.' Také v Pekingu existuje mocná reakční klika, a to jak ve Všečínském shromáždění zástupců, tak na ústředním výboru strany.
Nemluvě o čínské Lidově osvobozenecké armádě, která je silou sama o sobě. Ať se na to díváte z kteréhokoliv úhlu, je v sázce obrovská spousta júanů a také nesmírná moc.
Určitá názorová skupina možná právě nyní spojuje pozůstatky Šachmatistů s hrstkou svých pekingských bratří. Ale to už bych vařil z vody. Protože skutečnou pravdu nezná nikdo kromě těchto lidí a ti ji sami od sebe nevyzradí.“
„Jestli tomu všemu opravdu věříte, jestli si vážně myslíte, že jsem byl jen loutkou v největší podvodné hře uplynulého století, tak k čemu mě, sakra, vlastně potřebujete?“
Oba muži se na dlouhý okamžik střetli pohledem. „Byl jste učněm u jedné z jejich vůdčích osobností. U jednoho ze zakladatelů, prokristapána. U Gennadije Rosovského, kterému v Rusku údajně přezdívali Volšebnik neboli ‚čaroděj'. Víte tedy, kdo jste byl?“ Dunneův smích se opět změnil v kuřácké kašlání.
„Čarodějův učeň.“
„K čertu s vámi!“ vybuchl znovu Bryson.
„Víte, jak funguje Wallerův mozek. Byl jste jeho nejlepším žákem.
Chápete, oč vás chci požádat, nebo ne?“
„Jo,“ odvětil Bryson jízlivě. „Chcete, abych se k nim vrátil.“
Dunne pomalu přikývl. „Jste naše největší naděje. Mohl bych apelovat na vaše vlastenectví, na lepší stránky vašeho já. A ať se propadnu, jestli nám tuhle službu nedlužíte.“
Bryson váhal. Nevěděl, co si má myslet, nevěděl, co agentovi říci.
„Neurazte se,“ pokračoval Dunne, „ale jestli je máme vyčenichat, musíme na ně poslat nejlepšího ohaře, jakého dokážeme najít.
Jak bych to ještě vyjádřil?“ Dunne si pohrával s nezapálenou cigaretou tak dlouho, až z ní začaly vypadávat tabákové drobečky.
„Vy jste zkrátka jediný, kdo ví, jak tihle lidé smrdí.“

Kapitola 4

Prudké polední slunce barvilo domy na K Street doběla a třpytivě se odráželo od zrcadlových oken v kancelářských budovách.
Na druhé straně ulice Nicholas Bryson upřeně sledoval dům číslo 1324 - dům, který mu byl kdysi tak důvěrně známý a zároveň tak hluboce cizí. Po obličeji se mu řinul pot a prosakoval jeho bílou košilí.

Bryson stál u okna opuštěné kancelářské jednotky, jednou rukou si diskrétně přidržoval před očima drobný dalekohled a druhou rukou ho zároveň dovedně zakrýval. Realitní agent, který mu dal klíče od této doposud nepronajaté kanceláře, bezpochyby pokládal za dosti zvláštní, že chce tento mezinárodní podnikatel strávit několik minut o samotě v prostorách, které budou možná jednou patřit jemu, aby nasál jejich atmosféru, posoudil zdejší feng šuej a podobně. Dozajista si myslel, že se i Bryson řadí k oněm zhýčkaným a snobským New Age byznysmenům, ale přesto nechal Brysona na chvíli o samotě.
Bryson cítil zrychlený tep a bušení ve spáncích. Pohled na moderní kancelářskou budovu, která sloužila jako sídlo jeho někdejšího zaměstnavatele a jež pro něj tak dlouho představovala domácí základnu, útočiště, zdroj energie, ostrůvek jistoty a klidné sebedůvěry ve stále se měnícím světě plném násilí, v něm nevyvolával nic konejšivého ani srdečného. Bryson pozoroval budovu z potemnělého a prázdného kancelářského apartmá dobrou čtvrthodinu, když se ozvalo zaklepání na dveře. Makléř se vrátil a byl zvědav na Brysonův verdikt.
Bylo okamžitě zřejmé, že se dům na K Street 1324 změnil, přestože jeho proměna byla jen velice jemná. Tabulky s názvy firem na průčelí byly nahrazeny jinými, ačkoliv i tyto zněly stejně banálně jako předchozí. Harry Dunne sice Brysonovi sdělil, že ústředí Direktoriátu na K Street je již opuštěné, ale Nick odmítal jeho ujišťování uvěřit, dokud se nepřesvědčí sám.
Direktoriát se totiž dokázal dokonale ukrývat všem na očích.
„Nejlepším přestrojením je nahota," říkával často Waller.
Byl tedy Direktoriát skutečně pryč? Názvy THE AMERICAN TEXTILE MANUFACTURERS BOARD a THE UNITED STATES GRAINS PRODUCERS BOARD zněly stejně přijatelně jako ostatní fiktivní organizace, jejichž tabulky na dům vyvěsili tvořiví maskovací experti Direktoriátu - ale co by si takovou změnu vyžádalo?
Kromě toho byly na domě číslo 1324 patrné i další drobné změny.
Během čtvrthodiny diskrétního sledování si Bryson všiml, že hlavními dveřmi prochází nezvykle velké množství lidí. Až příliš velké, než aby se mohlo jednat o zaměstnance Direktoriátu nebo podomní prodejce. To znamená, že se zde odehrávalo něco jiného.
Možná měl Dunne nakonec pravdu. Brysonův systém včasného varování však již byl jednou provždy aktivován. Nic neakceptujte naslepo, pochybujte o všem, co vám kdo řekne. Další z pouček Teda Wallera.
Která se týkala nejen Wallera a Dunnea, ale i všech ostatních v Brysonově branži.
S otázkou, jak proniknout do budovy, aniž by na sebe upozornil její nájemníky, zápasil Bryson celé hodiny. Přistupoval k tomuto problému jako k další operativní hádance, kterou je potřeba vyřešit. Hlavou se mu honily desítky důmyslných způsobů, jak do budovy vniknout. Všechny s sebou ovšem nesly jisté riziko bez přiměřené pravděpodobnosti úspěchu. Pak si ale Bryson vzpomněl na další z Wallerových - k čertu, vlastně Rosovského - zásad:
Máte-li pochyby, běžte hlavním vchodem. Nejlepší a nejefektivnější strategií bylo proniknout do budovy zcela otevřeně a bez okolků.
Nezbytnou součást jeho strategického plánu však jako vždy tvořila falešnost. Bryson poděkoval makléři, oznámil mu, že má zájem, a požádal ho, aby připravil smlouvu o pronájmu. Předal mu jednu ze svých falešných vizitek a poté se mu omluvil, že spěchá na další schůzku. Jakmile se přiblížil k hlavnímu vchodu domu číslo 1324, všechny jeho smysly se aktivovaly do stavu superostražitosti před jakýmikoliv náhlými pohyby a jakýmikoliv změnami ve struktuře či zbarvení kolemjdoucích, které by mohly signalizovat hrozbu.
Kde je tedy Ted Waller?
A kde je pravda? Kde je zdravý rozum?
Kolem něj se ozýval rachotivý a disharmonický hluk pouliční dopravy. „Je to jediný způsob, jak se dozvědět pravdu."
„Pravdu o čem?"
„Tak pro začátek pravdu o vás samotném."
Jenže kde je pravda? A kde leží lži?
„Myslíte si, že jste bezejmenný hrdina... Věříte, že jste strávil patnáct let ve službě vlasti, když jste

pracoval pro ultratajnou agenturu známou jako Direktoriát.“
Dost! Vždyť je to šílenství!
Eleno? Ty taky? Elena, láska mého života, která z něj zmizela stejně náhle, jako se v něm poprvé objevila!
„Věříte, že jste strávil patnáct let ve službě vlasti.“
Krev, kterou jsem prolil, svíravý strach v žaludku, bezpočet příležitostí, kdy jsem téměř přišel o život a uhasil životy jiných...
„Hovořím o největším špionážním gambitu dvacátého století. Celá ta operace byla důmyslnou lstí, chápete?“
„Tvrdíte, že celý můj život se změnil v jeden... obludný klam.“
„Snad vás utěší vědomí, že jste nebyl sám. Lidí jako vy byly desítky, ovšem vy jste byl jejich největším úspěchem.“
Šílenství!
„Vy jste jediný, kdo ví, jak tihle lidé smrdí.“
Do Brysona někdo vrazil. Bryson se otočil, přikrčil se a přiložil si napjaté ruce naplocho k bokům. Byl připraven zaútočit.
Naštěstí se nejednalo o žádného profesionála, nýbrž o vysokého atletického byznysmena se sportovní taškou a squashovou raketou.
V jeho pohledu se mísila nevrlost se strachem. Bryson se muži omluvil. Byznysmen po něm šlehl pohledem a nervózně pokračoval v rychlé chůzi.
Postav se k tomu čelem - čelem k minulosti, čelem k pravdě!
Čelem k Tedu Wallerovi, který nebyl Tedem Wallerem! To už nyní Bryson věděl. Stále měl své zdroje z někdejšího KGB a z někdejší GRU - lidi, kteří se stáhli do ústraní nebo se zapojili do nových směrů činnosti v žoldáckém světě po studené válce. Bryson k nim vznesl dotazy, nechal ověřit záznamy, potvrdit údaje.
Pár telefonátů, pár falešných jmen, která zněla bezvýznamně, ale ve skutečnosti obsahovala nesmírně důležitá sdělení. Kontaktoval několik lidí, které znal ze svého dřívějšího života, o němž si byl donedávna jist, že je už dávno minulostí. Jistý obchodník s diamanty v Antverpách, jistý advokát a podnikatel v Kodani, jistý vysoce placený „konzultant“ a „zprostředkovatel“ v oblasti zahraničního obchodu v Moskvě. Ti všichni byli kdysi Brysonovými klíčovými zdroji, někdejšími důstojníky sovětské GRU, kteří později emigrovali a nechali svět špionáže za sebou, stejně jako si to o sobě myslel Bryson. Ti všichni dodnes ukrývali důležité záznamy v bezpečnostních schránkách, přechovávali je na kódovaných magnetických páskách nebo je jednoduše archivovali ve vlastních impozantních mozcích. A ti všichni byli překvapeni, vyvedeni z míry a párkrát dokonce i zděšeni, když je kontaktoval muž, který si ve svém bývalém oboru získal pověst legendy a jenž jim kdysi štědře platil za informace a pomoc. Uskutečnilo se několik vzájemně nezávislých identifikací, jež byly několikanásobně ověřitelné a potvrditelné.
Gennadij Rosovskij a Edmund Waller byli jedna a tatáž osoba.
Nemohlo o tom být pochyb.
Ted Waller - Brysonův šéf, důvěrník, zaměstnavatel a dokonce i svědek na svatbě - byl skutečně spícím agentem GRU. Náměstek CIA Harry Dunne se znovu nemýlil. Šílenství!
Po vstupu do vnějšího vestibulu si Bryson všiml, že komunikační panel, kam kdysi zadával neustále se měnící série kódovaných čísel, byl odstraněn a místo něj se zde nyní nachází zasklený seznam advokátních kanceláří a lobbistických agentur sídlících v budově. Pod názvem každé firmy byl připojen seznam jejích vedoucích pracovníků s uvedením čísla kanceláře. Bryson s překvapením zjistil, že se hlavní dveře otevírají bez pomoci ohlašovacího zařízení, zámku či jakýchkoliv jiných bariér. Dveřmi mohl volně procházet kdokoliv.
Za prosklenými dveřmi, které vypadaly, že jsou vyrobeny z obyčejného okenního a nikoliv neprůstřelného skla, se vnitřní vestibul poněkud proměnil - nacházela se zde standardní recepce s půlkruhovou mramorovou přepážkou, za níž seděl člen ostrahy a recepční v jedné osobě. Mladý černoch v modrém saku a červené kravatě zvedl hlavu k Brysonovi. Projevoval jen pramálo zájmu.
„Mám schůzku s...“ Bryson na zlomek vteřiny zaváhal, než si vybavil jméno ze seznamu ve vnějším

vestibulu, „...s Johnem Oakesem ze Sdružení amerických výrobců textilu. Jsem Bili Thatcher z kanceláře kongresmana Vaughana.“ Bryson napodobil lehký texaský nosový přízvuk. Kongresman Rudy Vaughan byl vlivným a vysoce postaveným texaským politikem, jehož názory a zejména předsednictví v příslušném kongresovém výboru bezpochyby mezi výrobci textilu něco znamenaly.
Recepční provedl obvyklé přijímací procedury a telefonicky Brysona ohlásil předsedovi lobbistického sdružení. Předsedova výkonná asistentka sice neměla žádný záznam o smluvené schůzce s hlavním legislativním asistentem kongresmana Vaughana, ale byla více než šťastná, že zde může přivítat tak významnou osobu. Po chvíli se v přízemí objevila čilá mladá žena s platinově světlými vlasy, doprovodila Brysona k výtahu a celou dobu se omlouvala za nedorozumění.
Ve druhém patře vystoupili a hned u výtahu je přivítal blonďatý muž, jehož vlasy vypadaly poněkud „vyspravené“. Muž měl na sobě drahý oblek a vůbec působil trochu přespříliš nablýskaným dojmem. Rozpřáhl ruce a téměř se na Brysona vrhl.
„Čemu vděčíme za podporu kongresmana Vaughana?“ vykřikl a oběma rukama potřásl Brysonovi pravicí. Nato důvěrným hlasem dodal: „Vím, že kongresman Vaughan chápe potřebu udržet Ameriku silnou, bez laciných dovozů za dumpingové ceny. Nějaké mauretánské látky - to není nic pro naši zemi! A já vím, že to pan kongresman plně chápe.“
„Kongresman Vaughan by se rád dozvěděl něco bližšího o zákoně o mezinárodních pracovních standardech, který tolik podporujete,“ řekl Bryson a rozhlížel se kolem sebe, zatímco kráčel po Oakesově boku chodbou, která mu byla kdysi tak důvěrně známá.
Nespatřil zde však nikoho ze starých zaměstnanců - žádného Chrise Edgecomba ani nikoho z lidí, které znal pouze podle obličeje. Stejně tak si nevšiml žádných pracovních stanic či komunikačních modulů, žádných monitorů globálních satelitů. Všechno se zde změnilo, včetně kancelářského nábytku. Dokonce i půdorys podlaží byl lehce pozměněn, jako by bylo celé staré patro vyoperováno a nahrazeno jiným. Někdejší místnost pro skladování střelných zbraní zmizela a místo ní se zde nyní nacházela konferenční místnost se stěnami z kouřového skla a draze vyhlížejícím mahagonovým stolem s židlemi.
Až příliš dobře oblečený lobbista uvedl Brysona do své rohové kanceláře a vyzval jej, aby se posadil.
„Je nám známo, že kongresman se bude příští rok ucházet o opětovné zvolení,“ sdělil mu poté, „a pokládáme za životně důležité podporovat ty členy Kongresu, kteří chápou důležitost snahy udržet americkou ekonomiku silnou.“
Bryson nepřítomně přikývl a rozhlédl se kolem sebe. Právě tato kancelář kdysi patřila Tedu Wallerovi. A pokud Bryson doposud choval byť jen stín pochybností, i ten byl nyní rozptýlen.
Toto nebyla fiktivní organizace. Toto nebyla zástěrka.
Direktoriát tedy zmizel. Po Tedu Wallerovi - jediném člověku, který mohl potvrdit nebo vyvrátit pravdivost tvrzení agenta CIA Harry Dunnea o skutečném poslání Direktoriátu - jako by se země slehla. Kdo tedy lže? A kdo mluví pravdu?
A jak se mohl Bryson spojit s někdejšími zaměstnavateli, když zmizeli ze zemského povrchu, jako by nikdy neexistovali?
Bryson narazil na zeď.
O dvacet minut později se Bryson vrátil do garáže k vypůjčenému automobilu a absolvoval veškeré prohlídky, jež byly kdysi jeho běžnou rutinou. Drobné vlákno citlivé na tlak, které nastražil podél kliky dveří na straně řidiče, bylo stále na místě, stejně jako vlákno na klice na straně spolujezdce. Každý, kdo by se pokusil vypáčit zámek nebo do auta proniknout jinak, by zároveň nevědomky porušil Brysonovy varovné ukazatele. Bryson si rychle klekl a provedl krátkou vizuální prohlídku podvozku, aby se utvrdil, že na něm nejsou instalována žádná detonační zařízení. Nebyl si vědom, že by se ho cestou na K Street nebo do garáže pokoušel někdo sledovat, ale takto zběžná protišpionážní opatření ho již nedokázala uklidnit. Strčil klíček do zapalování a pocítil důvěrně známé šimrání v žaludku - nervové napětí, které nezažil již několik let. Chvíle pravdy však proběhla bez problémů: po nastartování auta k žádnému výbuchu nedošlo.
Sjel o několik pater níže k výjezdu z garáže a strčil lístek s magnetickým proužkem do čtecího zařízení, které ovládalo zvedací závoru. Lístek však vypadl zpátky. Sakra, zamumlal Bryson tiše. Bylo téměř zábavné - téměř, ne úplně -, že ho po všech důmyslných preventivních opatřeních zdrží obyčejná

mechanická závada. Zastrčil lístek do čtečky znovu, ale závora se opět nezvedla. Po chvíli vylezl z budky znuděný hlídač parkoviště, přistoupil k Brysonově staženému okénku a řekl: „Dovolíte, já to zkusím, pane."
Zasunul lístek do stroje, ale lístek byl opět odmítnut.
Hlídač si modrý lístek pozorně prohlédl, pokýval chápavě hlavou a opět přistoupil k okénku.
„Je to opravdu tentýž lístek, který jste dostal po příjezdu, pane?" zeptal se Brysona a podal mu lístek zpátky.
„Co to má znamenat?" odpověděl Bryson dotčeně. Ptal se ho snad hlídač, jestli Bryson odjíždí vlastním autem, nebo jestli se náhodou nepokouší odjet nějakým cizím? Bryson pohlédl na hlídače a okamžitě ho cosi znepokojilo. Cosi na hlídačových rukou.
„Ne, pane, to jste mě asi špatně pochopil," řekl hlídač a naklonil se k Brysonovi. Vtom Bryson ucítil na levém spánku chladnou a tvrdou ocel pistole. Hlídač mu držel u hlavy krátkou pistoli malé ráže! Bylo to šílené\ „Radím vám, pane, abyste nezvedal ruce z volantu," řekl hlídač hlubokým odhodlaným hlasem. „Nerad bych tu pistoli používal."
Kristepane!
To je ono! Ty ruce s pečlivě zastřiženými nehty, to byly jemné a dobře pěstěné ruce člověka, který věnuje nadměrnou péči vlastnímu vzhledu a jenž se s oblibou pohybuje v nejvyšších a nejbohatších kruzích a musí do nich zapadnout. Rozhodně to nebyly ruce hlídače parkoviště. Bryson si to však uvědomil příliš pozdě.
Hlídač prudce otevřel zadní dveře auta, skočil na zadní sedadlo a znovu přitlačil pistoli Brysonovi k spánku.
„Jedeme! Pohyb!" křikl, sotva se zvedla závora. „A nezvedej ty ruce z volantu. Nerad bych, kdyby mi ujela ruka a já nešťastnou náhodou zmáčkl kohoutek, víš? Trochu se spolu projedeme.
Nalokat se čerstvého vzduchu."
Bryson měl sice v přihrádce automobilu ukrytou pistoli, ale za této situace mu nezbývalo než vyjet z garáže a na příkaz falešného hlídače zamířit na K Street. Jakmile se automobil zařadil do provozu, ucítil Bryson, jak se mu hlaveň pistole zaryla do kůže na levém spánku, a současně zaslechl sebejisté konverzační vtipkování muže za sebou.
„Tys věděl, že tenhle den jednou přijde, že jo?" dobíral si ho profesionál. „Nejspíš to v některé fázi potká nás všechny.
Překročíš nepsanou hranici, zajdeš příliš daleko. Zatlačíš, kde bys měl zatáhnout, nebo strčíš čumák do něčeho, po čem už ti nic není."
„Nechtěl bys mi prozradit, kam jedeme?" zeptal se Bryson a snažil se o nenucený tón. Srdce mu bušilo jako kladivo a v hlavě se mu zběsile honily myšlenky. „Nevadí, když pustím zprávy?" dodal jakoby mimochodem a ledabyle natáhl pravou ruku ke knoflíku rádia. V tu chvíli ovšem ucítil tvrdý úder hlavní do hlavy. „Polož ty pracky na volant, sakra!" .
„Ježíšikriste!" vykřikl Bryson, když se mu v hlavě rozlila bolest. „Dávej pozor!"
Zabiják netušil, že Bryson má ještě v pouzdře vzadu u pasu ukrytý glock, ale rozhodně nehodlal nic ponechat náhodě.
Bryson úporně přemýšlel, jak by mohl pistoli vytáhnout. Zabiják - a Bryson věděl, že je to zabiják, buďto zaměstnanec Direktoriátu, anebo nájemný vrah - trval na tom, aby měl Bryson ruce neustále na volantu. Bryson tedy musel poslouchat jeho příkazy a čekat, až ho něco rozptýlí. Ten člověk měl punc zabijáka ve všem, co udělal: v sebejistém akčním plánu, v rychlých a efektivních pohybech a dokonce i v nenucené řeči.
„Řekněme, že si vyjedem někam za Belrway, někam, kde si mužem v klidu promluvit jako chlap s chlapem." Bryson si ovšem s hrůzou uvědomil, že mluvení je to poslední na seznamu zabijákových činností. „Děláme ve stejné branži a náhodou jsme se zrovna ocitli na opačných koncích pistole, nic víc v tom není.
Nejde o nic osobního, to určitě chápeš. Je to čistě obchodní záležitost.
Díváš se přes mířidla, a vzápětí už se koukáš do hlavně. To se stává. Kolo štěstěny se pořád otáčí. Jsem si jist, žes byl ve své době moc dobrý, takže nepochybuju, že to poneseš jako chlap."

Bryson neodpovídal a v duchu zvažoval všechny možnosti.
V přibližně podobné situaci byl již v minulosti nesčetněkrát, ovšem nikdy - snad s výjimkou prvních dní výcviku - na této straně pistole. Věděl, co se muži na sedadle za ním právě teď honí hlavou a jak se mu v mozku utváří myšlenkový řetězec: pokud A, pak B... A že jakýkoliv náhlý pohyb z Brysonovy strany, jakékoliv nerespektování příkazu nebo strhnutí volantu nesprávným směrem by mělo za následek okamžité protiopatření. Zároveň si však Bryson uvědomoval, že se zabiják bude snažit nemačkat kohoutek v silničním provozu - ze strachu, že by se pak stal automobil neovladatelným a ohrozil je oba. Právě znalost možností, které se jeho nepříteli nabízely, byla nyní jednou z mála karet, na něž musel Bryson vsadit.
Současně si však Bryson uvědomoval, že pokud zabiják nebude mít vyhnutí, bez váhání mu vpálí kulku do hlavy, vrhne se kupředu k volantu a pokusí se vyrovnat řízení. A Bryson neměl rád neznámé faktory. Právě přejížděli přes most Key Bridge. „Doleva," vyštěkl muž a naznačil směr k Reaganově národnímu letišti. Bryson uposlechl - dával si záležet, aby působil povolně a odevzdaně a snadněji tím vyvedl zabijáka ze střehu.
„Teď odboč na tenhle výjezd," poručil zabiják. Výjezd vedl k volnému prostranství bezprostředně u letiště, kde měla kanceláře většina autopůjčoven.
„Mohls mě oddělat rovnou tam v garáži," zamumlal Bryson.
„Vlastně jsi dokonce měl."
Zabiják však byl příliš zkušený, než aby se nechal zatáhnout do diskuse o taktice nebo umožnil Brysonovi zpochybnit své schopnosti. Očividně se mu dostalo úplných instrukcí o Brysonově povaze a způsobu, jakým bude Bryson za těchto okolností pravděpodobně reagovat. „O tohle se ani nepokoušej," řekl profesionál a zasmál se hlubokým hlasem. „Vždyť jsi tam viděl všechny ty videokamery, všechny potenciální svědky. To přece víš líp než já. Sám bys to tak na mém místě neprovedl, o to se vsadím. Alespoň ne podle toho, co jsem o tvých schopnostech slyšel."
První přeřeknutí, pomyslel si Bryson. Nyní bylo zřejmé, že jde o nájemného vraha stojícího mimo Direktoriát. To znamenalo, že muže s největší pravděpodobností nekryjí žádné zálohy. Operuje na vlastní pěst, zatímco člověka z Direktoriátu by chránili jiní.
Toto byla důležitá informace hodná dobrého zapamatování.
Bryson zajel s autem na vzdálený konec opuštěného parkoviště, které kdysi sloužilo jako autobazar. Zaparkoval přesně podle pokynů a otočil hlavu doprava, aby se obrátil k muži. V tu chvíli opět ucítil, jak se mu pistole bolestně zarývá do spánku: zabiják svou nelibost nijak neskrýval. „Ani se nehni," řekl ledově chladným hlasem. Bryson otočil hlavu zpátky. Upřel pohled přímo před sebe a řekl: „Proč to aspoň neukončíš rychle?"
„Abys sám pocítil, co cítili ostatní," řekl profesionál pobaveně.
„Strach, pocit marnosti, beznaděj. Odevzdanost."
„Na můj vkus začínáš moc filozofovat. Vsadím se, že ani nevíš, kdo ti posílá šeky."
„Upřímně řečeno mě to ani nezajímá, pokud jsou kryté."
„Ať je to, kdo chce, a ať dělá, co chce, že?" řekl Bryson tiše.
„Ať pracuje pro Spojené státy, anebo proti nim."
„Jak říkám, hlavně že jsou ty šeky kryté. Do politiky se nemíchám."
„To je dost krátkozraký způsob uvažování."
„Děláme v krátkodobém byznysu."
„Ale vždycky to tak být nemusí." Bryson se významně odmlčel.
„Alespoň pokud se dohodneme na vzájemně přijatelných podmínkách.
My všichni si něco ulíváme stranou, svým způsobem se to od nás očekává. Účty k volnému nakládání, proplácení výdajů, pochopitelně nafouknutých - část kapesného se zkrátka dá stopit, vyprat a investovat na trhu.‚Vložte peníze, aby pro vás pracovaly.' A já jsem teď ochoten vložit své peníze, aby pracovaly pro mě."
„Aby sis za ně koupil vlastní život," řekl profesionál vážně.
„Jenže asi zapomínáš, že moje živobytí nespočívá v jedné jediné transakci. Ty máš možná jeden účet, ale oni mají banku. A proti bance se nesází."

„Ne, proti bance se nesází," souhlasil Bryson. „Stačí ohlásit, že smluvený terč byl ještě lepší a schopnější, než ti oznámili. A že se mu podařilo uprchnout - Ježíši, ten chlap je dobrý'. Oni to zpochybňovat nebudou, vždyť tomu sami chtějí věřit. Ty si udržíš zakázku i zálohu a já ti dvojnásobně navýším smluvenou částku.
Uvažuj trochu obchodně, příteli."
„Účty se dneska pozorně sledují, Brysone. To není, jako když jsi byl v branži ty. Prachy jsou digitální a digitální transakce nechávají stopy."
„Hotovost stopy nenechává, pokud nemají bankovky posloupnou číselnou sérii."
„Dneska nechává stopy všecko a ty to víš. Sorry, ale mám džob a hotovo. Navíc ti v tvém případě jenom usnadňuju sebevraždu.
Sám víš, že jsi v minulosti propadal depresím. Neměl jsi žádný osobní život, který by stál za řeč, a akademická dráha ti nikdy nemohla vynahradit vzrušení ze špionážní práce. Tvoji klinickou depresi diagnostikoval špičkový psychiatr a psychofarmakolog..."
„Promiň, ale nikdy jsem u psychiatra nebyl - snad jen někdy před lety u vládního."
„Podle záznamů ze zdravotní pojistky jsi jednoho navštívil před několika dny," odpověděl zabiják a ponuře se usmál.
„Docházíš k psychiatrovi už více než rok."
„To \so\ikecy\"
„Ve věku počítačových databází je možné všechno. Dokonce i farmaceutické záznamy - antidepresiva na předpis, které sis vyžádal, léky proti úzkosti, prášky na spaní. Všechno se tam objeví.
Prý i spolu se vzkazem na rozloučenou ve tvém domácím počítači."
„Vzkazy na rozloučenou se vždycky píšou ručně, nikdy ne na stroji nebo na počítači."
„Budiž - nejspíš jsme už oba prováděli vraždy tak, aby vypadaly jako sebevražda. Ale věř mi, tak hluboko se v tom nikdo šťourat nebude. A nepočítej ani se soudním ohledáváním. Nemáš rodinu, která by mohla požadovat pitvu."
Zabijákova slova zraňovala i přesto, že byla bezpochyby předem nacvičená. Zraňovala, protože byla pravdivá - od doby, co ho opustila Elena, neměl Bryson skutečně žádnou rodinu.
Přinejmenším od chvíle, co mé rodiče zavraždil Direktoriát, pomyslel si Bryson hořce.
„Ale musím říct, že tahle zakázka pro mě byla ctí," pokračoval o zabiják. „Říká se, žes býval špičkovým polním agentem."
„A proč myslíš, že si vybrali tebe?" zeptal se Bryson.
„Co já vím? Zakázka je zakázka."
„Myslíš, že čekají, že ji přežiješ? Myslíš, že chtějí, aby ses potloukal po světě a všude o ní vyprávěl? Jak můžou vědět, kolik jsem ti toho před smrtí řekl? To si vážně myslíš, že tenhle poslední džob přežiješ?"
„Na to se můžu vyprdnout," řekl muž nepřesvědčivě.
„Ne, já myslím, že tví zaměstnavatelé rozhodně nemají v plánu tě nechat naživu," pokračoval Bryson pochmurně. „Kdo, sakra, pozná, co všechno jsem ti navyprávěl?"
„Co se mi tím snažíš naznačit?" zeptal se zabiják po chvíli nervózního ticha. Zdálo se, že na okamžik zaváhal - Bryson cítil, jak drtivý tlak pistole nepatrně zeslábl. Tato vteřinka nesoustředění ze strany zabijáka bylo to jediné, co potřeboval.
Tiše nechal sklouznout levou ruku z volantu a zajel si jí za záda.
Konečně držel pistoli! Rychlostí blesku namířil pistoli proti sedadlu auta a několikrát rychle po sobě naslepo zmáčkl kohoutek.
V kabině auta se ozvaly tři ohlušující výstřely a kulky velké ráže pronikly polstrovaným sedadlem.
Zasáhl jsem ho? říkal si Bryson v duchu.
Odpověď dostal ve chvíli, kdy mu hlaveň zabijákovy pistole, odpadla od spánku. Bryson se otočil, rychle obrátil pistoli a uvědomil si, že zabiják je mrtvý.
Kulky mu ustřelily polovinu čela.
Tentokrát se setkali v Langley, v Dunneově kanceláři na šestém podlaží nové budovy CIA. Standardní bezpečnostní procedury byly protentokrát vynechány a Bryson byl do ústředí CIA vpuštěn s minimem obvyklých obřadností.

„Proč mě jen nepřekvapuje, že vás hoši z Direktoriátu označili za nepolepšitelného?“ zeptal se Harry Dunne s drsným smíchem, který opět přešel ve vytrvalý kuřácký kašel. „Myslím, že nejspíš zapomněli, s kým mají co do činění.“
„Co tím myslíte?“
„Tím myslím, že jste lepší než všichni, koho na vás mohou poslat, Brysone. Prokristapána, člověk by řekl, že už to ti kovbojové konečně pochopí.“
„A taky vědí, že je ze všeho nejméně v jejich zájmu, abych si v téhle kanceláři - v téhle budově - před někým vyléval srdce.“
„Přál bych si, abyste si měl co vylévat,“ odvětil Dunne. „Zároveň vás ovšem umějí udržovat ve vzájemné izolaci, každého zvlášť. Neznáte skutečná jména, pouze legendy, přestože i ty nám přinášejí spoustu podnětů. Jenže k legendám, které se týkají nebo týkaly vnitřní struktury Direktoriátu, nenacházíme v našich databázích žádný odkaz. Stejně jako u toho ‚Prospera', o němž se pořád zmiňujete.“
„Říkám vám, že jsem ho pod jiným jménem neznal. A navíc to bylo před patnácti lety. V terénu je to jako jedna geologická éra.
Myslím, že Prospero byl Holanďan nebo měl alespoň holandský původ. Velmi vynalézavý operativec.“
„Nejlepší portrétisté v CIA vytvořili na základě vašeho popisu jeho přibližnou podobu a nyní se snažíme porovnat tento portrét s databázemi fotografií, portrétů a verbálních popisů. Softwarové programy na bázi umělé inteligence však stále nejsou dostatečně vyvinuté. Je to náročná práce metodou ‚pokus-omyl'. Zatím máme pouze jediný zásah, jak s oblibou říkají naši digitální harddiskžokejové. Jde o člověka, se kterým jste dle svého tvrzení pracoval v Sanghaji na jistém citlivém případu útěku ze země.“
„Operace Sigma.“
„Jmenuje se Ogilvy. Frank Ogilvy. Pochází z Hilton Head v Jižní Karolíně. Nebo přesněji řečeno pocházel.“
„Přestěhoval se? Převeleli ho?“
„Stalo se to jednoho horkého dne před sedmi lety na přelidněné pláži. Zdánlivě ho postihl těžký infarkt a převrhla se s ním loď. Na promenádě to podle jednoho svědka způsobilo menší rozruch.“
Bryson chvíli tiše seděl, zkoumavě si prohlížel stěny Dunneovy kanceláře bez oken a přemítal. Po chvíli náhle řekl: „Jestli hledáš mravence, udělej si piknik.“
„Co prosím?“ Dunne znovu nepřítomně cupoval cigaretu.
„To bylo jedno z Wallerových rčení. Jestli hledáš mravence, udělej si piknik. Nesmíme se dívat, kde byli, ale potřebujeme zjistit, kde jsou. Položte si otázku, co potřebují a na jaký druh hostiny mají právě náladu.“
Dunne odložil oškubanou cigaretu a s náhlou čilostí vzhlédl.
„Jde jim o zbraně. Zdá se, že se jich snaží nashromáždit celý arzenál. Domníváme se, že chtějí vyvolat nějaké nepokoje na jižním Balkáně, ovšem jejich konečný cíl je někde jinde.“
„Zbraně.“ V Nickově mysli se cosi hnulo.
„Zbraně a munice. Ovšem nejmodernější typy.“ Dunne pokrčil rameny. „Věcičky, které vybuchují v noci. Jakmile začnou létat bomby a kulky, generálové vždy vypadají daleko přitažlivěji.
Takže ať už ti lidé křečkují cokoliv a z jakéhokoliv důvodu, musíme to zarazit. Všemi možnými prostředky.“
„Všemi možnými prostředky?“
„My oba té definici rozumíme. Přestože slušňák jako Richard Lanchester by to nikdy nedokázal. Můžete mít celou řadu dobrých úmyslů, ale kam vás nakonec všechen ten idealismus dovede?
Všimněte si, že všichni svatí jsou mrtví.“ Ctihodný a vážený Richard Lanchester byl ředitelem Národní bezpečnostní rady v Bílém domě. „Dick Lanchester věří na pravidla a omezení.
Jenže svět nehraje podle pravidel. A navíc je někdy musíte porušit, abyste je zachránil.“
„Zkrátka člověk nemůže jednat v dámských rukavičkách, že?“ dodal Bryson a vzpomněl si na slova Teda Wallera.
„A teď mi řekněte, jak jste kdysi získávali zbraně. Určitě jste nepoužívali žádanky vydané americkou vládou. Takže jste si je opatřovali na ulici, nebo jak?“
„Vždy jsme kladli zvláštní důraz na naše ‚nástroje', jak jsme tomu říkali. Na munici. A máte pravdu, že

vzhledem k omezením a hlubokému utajení jsme ten materiál museli shánět sami. Nemohli jsme jen tak přijet k vojenskému skladu a ukázat tam příkaz k převozu. Vezměte si takovou typickou vojensky náročnou operaci - jako například na Komorech v osmdesátém druhém, kde jsme chtěli zabránit skupině nájemných žoldáků v převzetí moci.“
„Ti byli z CIA,“ přerušil Dunne Brysona téměř utrápeně.
„A nešlo jim o nic jiného než o záchranu dvanácti Britů a Američanů, které nějaký pomatenec jménem plukovník Patrick Denard unesl a žádal za ně výkupné.“
Bryson se zarazil, ale pak pokračoval: „Takže za prvé několik set útočných pušek Kalašnikov. Jsou levné, spolehlivé, lehké a vyrábějí se ve zhruba deseti různých zemích, takže je lze těžko vystopovat. Pak potřebujete menší množství ostřelovacích pušek s dalekohledy pro noční vidění - pokud možno typ BENS 9034
nebo Jaguar Night Scope. Dále raketomety a raketové granáty, podle možností typu CPAD Tech. A rozhodně přijdou vhod také střely typu Stinger - Řekové jich vyrábějí spoustu v licenci, takže se dají snadno pořídit. Kurdští partyzáni z PKK vydělávají majlant na jejich prodeji tamilským tygrům z LTTE.“
„Teď vám nerozumím.“
Bryson si netrpělivě povzdechl. „Když nezákonně přepravujete zbraně, vždy jich přitom značné množství ztratíte. Z každého kamionu jich pár nějakým způsobem zmizí.“
„Například spadnou z korby.“
„Obrazně řečeno ano. Potom samozřejmě potřebujete nashromáždit dostatek střeliva. Amatéři se v tomhle vždycky přepočítají - nakonec jim zbude více zbraní než munice.“
Dunne se na Brysona zvláštně podíval. „Vy jste byl dobrý, že.“
Nebyla to otázka, ale nebyla to ani poklona.
Bryson se náhle postavil a vytřeštil oči. „Vím, kde je najdu.
Tedy alespoň kde začít. Zhruba v tuto roční dobu,“ - podíval se na datum na svých digitálních hodinkách - „zatraceně, přibližně za deset dní se bude konat každoroční plovoucí bazar zbraní.
U Costa dá Morte, což je v mezinárodních vodách nedaleko Španělska. Ten bazar má zhruba dvacetiletou tradici a pořádá se stejně pravidelně jako přehlídka na Den díkůvzdání. Koná se na obrovské kontejnerové lodi plné špičkové munice a špičkových obchodníků se zbraněmi navrch.“
Bryson se odmlčel. „Loď je registrována na jméno Spanish Armáda.“
„Takže piknik,“ utrousil Dunne se lstivým úsměvem. „Tam najdeme mravence. Jistě. To je dobrý nápad.“
Bryson přikývl. V duchu už byl daleko odtud. Myšlenka na návrat ke staré práci ho naplňovala odporem - a zvláště nyní, když si uvědomil, nakolik byl v této práci klamán. S odporem se v něm však mísil ještě další pocit: vztek. Touha po odplatě. A pak ještě jeden: snaha pochopit spoustu věcí, ponořit se do vlastní minulosti.
Prodrat se všemi tajemstvími a lžemi k něčemu, co se alespoň podobá pravdě. Pravdě, s níž by mohl žít.
„Přesně tak,“ dodal unaveně. „Pro jakoukoliv skupinu, která má zájem získat zbraně bez oficiálního dohledu - ať už je nezákonná, nebo působí v utajení pro vládu -, je Spanish Armáda vždy učiněnou hostinou.“

Kapitola 5

ATLANTSKY OCEÁN
TŘINÁCT NÁMOŘNÍCH MIL JIHOZÁPADNĚ OD CABO FINISTERRE,
ŠPANĚLSKO

Obrovská loď jako by se náhle vynořila z mlhy a zhmotnila se v nevlídné obludnosti. Byla dlouhá jako městská ulice, možná jako několik městských ulic. Měřila tři sta metrů a její černý trup se nořil hluboko pod hladinu. Celé plavidlo bylo napěchováno nákladem - pestrobarevnými kontejnery z vlnitého plechu, které ležely po třech na sobě a po osmi napříč. Od můstku k zádi stálo takových řad přibližně deset a každý kontejner měřil šest metrů na délku a téměř tři metry na výšku. Když vrtulník Bell 407

obkroužil loď a poté se snesl přímo nad příďovou nástavbu, provedl Bryson rychlý výpočet. Dvě stě čtyřicet gigantických boxů, a to vše pouze na palubě - Bryson věděl, že v podpalubí pojme loď trojnásobek tohoto počtu. Byl to nesmírně objemný náklad, jehož zlověstnost dále zvýrazňovala tupá jednolitost kovových kontejnerů, z nichž každý obsahoval jiné tajemství.
Světlomety vrtulníku ostře oslňovaly plochou vyklizenou palubu.
Přes celou záď se nad řadami kontejnerů tyčila vysoká bílá budova s tmavými okny a můstkem opatřeným moderně vyhlížejícím radarem a satelitními anténami. Palubní přístřešek vypadal, jako by náležel zcela jinému plavidlu - spíše luxusní jachtě než kontejnerové lodi. Toto ovšem není obyčejná kontejnerová loď, pomyslel si Bryson, když se vrtulník ladně snesl na obrovské písmeno ‚H' v kruhu vyznačeném na příďové nástavbě.
Ne, toto byla Spanish Armáda, legenda v polosvětě teroristů, tajných operativců a dalších nelegálních či pololegálních agentů.
Spanish Armáda ovšem nebyla žádnou armádou ani flotilou; byla to pouhá přezdívka jediné obří lodi napěchované exotickými i běžnými zbraněmi. Nikdo neměl tušení, kde Calacanis - tajuplný šéf tohoto plovoucího bazaru se zbraněmi - své zboží získává, ovšem šuškalo se, že velkou část zcela legálně nakupuje ze skladů států, které mají příliš mnoho zbraní a příliš málo peněz, jako je Bulharsko, Albánie či jiné východoevropské země, ale i Rusko, Korea a Čína. Calacanisovi zákazníci naopak pocházeli z celého světa či přesněji řečeno z podsvětí: od Afghánistánu po Kongo, kde běsnily desítky občanských válek a kde srážky rozdmýchávaly právě ilegální zbraně nakupované představiteli legálně zvolených vlád. Ti nikdy neopomněli navštívit tuto loď zakotvenou třináct námořních mil od španělského pobřeží nad relativně mělkým kontinentálním šelfem, ale přesto již z dosahu španělských výsostných vod, a tudíž s možností obchodovat volně a bez omezení zákony kterékoliv země.
Tři Brysonovi spolupasažéři odložili sluchátka a Bryson učinil totéž. Ze Spojených států přiletěl do Madridu a poté se návazným letem společnosti Iberian Airlines přesunul do galicijské La Coruñi. Zde spolu s dalším pasažérem nasedl do vrtulníku, nakrátko se zastavili pro další dva v přístavním městečku Muros vzdáleném pětasedmdesát kilometrů jihozápadně od La Coruñi a odtud již zamířili k lodi. Kromě zdvořilé a bezvýznamné konverzace spolu prakticky nehovořili. Každý z nich předpokládal, že ostatní sem rovněž přijeli nakupovat a obchodovat s Calacanisem, takže nebylo potřeba nic říkat. Jeden z mužů byl Ir, pravděpodobně člen Irské republikánské armády, druhý vypadal, že pochází ze Středního východu, zatímco třetí byl zjevně z východní Evropy.
Vrtulník pilotoval mrzutý a stejně zamlklý Bask. Interiér vrtulníku překypoval luxusem - byly zde kožené sedačky a bublinová dveřní okna. Zdálo se, že Calacanis na ničem nešetří.
Bryson měl na sobě vkusný italský oblek, daleko křiklavější než konzervativní šaty, které obvykle nosil. Nechal si ho pro tuto příležitost ušít na míru na náklady CIA. Do Španělska cestoval pod starou krycí totožností Direktoriátu, kterou si před lety sám vytvořil.
John T. Coleridge byl podle ní pochybným kanadským byznysmenem, o němž se vědělo, že je značně zapleten do jistých špinavých obchodních transakcí a pracuje jako prostředník pro několik zločineckých syndikátů v Asii a hrstku desperátských států v Perském zálivu - několikrát prý dokonce figuroval jako obstaravatel politických atentátů. A přestože byl Coleridge velmi těžko uchopitelnou postavou, jeho jméno mělo v určitých kruzích značný zvuk a to bylo nejdůležitější. Faktem bylo, že o sobě Coleridge nedal sedm let vědět, ale v této prapodivné branži to nebyl zase tak vzácný úkaz.
Harry Dunne trval na tom, aby Bryson využil nové smyšlené jméno, které pro něj speciálně připravili mágové z oddělení technických služeb CIA, sekce reprodukcí grafického umění - jednalo se o mistrovské padělatele, kteří se specializovali na obor zvaný poněkud nadneseně „autentifikace a validizace". Bryson to ovšem odmítl. Nepřál si žádné úniky informací, žádné papírové stopy po nějakých byrokratech. Otázka, zda může věřit Harry Dunneovi, zůstávala otevřená, ale Bryson věděl, že Dunneově organizaci věřit nemůže. Strávil příliš mnoho let sledováním a posloucháním historek o přehmatech, indiskrétnostech a únicích informací ze CIA, než aby této agentuře důvěřoval. Děkuji za nabídku, ale použiji vlastní krytí.
Bryson se ovšem nikdy předtím s Calacanisem nesetkal a nikdy rovněž nevstoupil na palubu lodi Spanish Armáda. O Basilu Calacanisovi bylo přitom známo, že si dává dobrý pozor, s kým je ochoten se setkat.

V jeho branži se mohl člověk až příliš snadno spálit. A tak Bryson musel připravit způsob, jak si zajistit Calacanisovo přijetí.
Dosáhl toho zprostředkováním jistého nákupu zbraní. K převodu peněz zatím nedošlo - obchod tak daleko nedospěl, nedošlo k jeho plné realizaci -, ale Bryson díky němu navázal spojení s jedním německým obchodníkem se zbraněmi, s nímž se v minulosti několikrát setkal jako Coleridge a který nyní bydlel v jednom luxusním hotelu v Torontu. Tento Němec se nedávno zapletl do pavučiny úplatků, které platil vedoucím představitelům německé Křesťansko-demokratické strany, a tak nyní pobýval v Kanadě celý vystrašený, že bude vydán do Německa, kde by ho bezpochyby čekal soudní proces. Kromě toho o něm bylo známo, že se mu zoufale nedostává finančních prostředků. Brysona tedy nepřekvapilo, že se tento muž mimořádně živě zajímal o Coleridgeovu nabídku uzavřít spolu malý obchod.
Bryson dal najevo, že v přestrojení za Coleridge zastupuje konsorcium generálů ze Zimbabwe, Rwandy a Konga, kteří touží po nákupu vysoce výkonných, těžko dostupných a velice drahých zbraňových systémů, jež jim může obstarat toliko Calacanis. On je prý však natolik realistický, aby věděl, že takový obchod může jen stěží realizovat, aniž by se zúčastnil Calacanisova vojenského bazaru. Pokud by ho tedy Němec, který již s Calacanisem uzavřel několik obchodů, představil, mohl by i on získat několik drobtů z tohoto koláče - slušný podíl na provizi, a to jen za to, že zašle na Calacanisovu loď fax s doporučením pro Coleridge.
Když Bryson i ostatní pasažéři vystoupili z vrtulníku, uvítal je mladý urostlý muž s řídnoucími zrzavými vlasy. Potřásl všem rukou a úslužně se na ně usmál. Nevyslovil jejich jména nahlas a i sebe představil pouze jako Ian.
„Mockrát díky, že jste přijeli," řekl s přízvukem britské vyšší třídy, jako by mu sem přijeli staří přátelé pomoci s nemocným kamarádem. „Vybrali jste si pro návštěvu nádhernou noc - klidné moře, úplněk, od tohoto večera jsme si nemohli přát více. Navíc jste přišli právě na večeři. Prosím, pojďte tudy." Ukázal na místo těsně za přistávací plošinou, kde stáli tři ramenatí hlídači se samopaly.
„Nesmírně se omlouvám, že musíte tuto proceduru absolvovat, ale znáte sira Basila." Omluvně se usmál a pokrčil rameny.
„Příšerně dbá na bezpečnost. A v těchto dnech není opatrnosti nikdy nazbyt."
Tři snědí strážci dovedně prohledali nově příchozí a podezíravě se na ně přitom mračili. Ir to vzal jako urážku, a dokonce svého strážce slovně napadl, ovšem neučinil žádný pokus ho v jeho práci zastavit. Bryson s tímto rituálem počítal, a tak si s sebou žádnou zbraň nevzal. Strážce, který ho šacoval, zkontroloval všechna obvyklá místa a také některá neobvyklá, ale pochopitelně nic nenalezl. Nato Brysona požádal o otevření kufříku. „Papíry," řekl s přízvukem prozrazujícím Sicilana a zabručel, že Bryson je čistý.
Bryson se rozhlédl, všiml si panamské vlajky na přídi a zaregistroval také štítky s nápisem „Výbušniny/Třída I." na mnoha kontejnerech. Někteří privilegovaní kupci si směli nakupované zboží zkontrolovat a dokonce i nahlédnout do kontejnerů, ovšem nic se z kontejnerů nevykládalo. Spanish Armáda později nakrátko zakotví v některém z vybraných bezpečných přístavů, jakým byl přístav Guayaquil v Ekvádoru, jenž byl všeobecně pokládán za Calacanisovu domovskou základnu, anebo brazilský Santos - tyto dva přístavy byly nejzkorumpovanějšími pirátskými doupaty na celé západní polokouli. Ve Středozemním moři mohla loď zakotvit v albánském přístavu Vlorë, který sloužil jako jedno z největších pašeráckých center na světě. V Africe hrály podobnou úlohu přístavy Lagos v Nigérii a Monrovia v Libérii.
Bryson prošel.
Byl na palubě.
„Tudy, prosím," řekl Ian a ukázal k budově, kde se dozajista nacházely prostory pro posádku, můstek a Calacanisovy soukromé kajuty i kanceláře. Během chůze doprovázeli čtyři pasažéry v diskrétní vzdálenosti ozbrojení strážci. Vrtulník se opět zvedl, a než muži dorazili k budově, jeho burácení zeslábloa ustalo.
Bryson nyní slyšel známé zvuky moře, racků i převalujících se vln a cítil slanou vůni vody mísící se s pronikavě ostrým zápachem dieselového paliva lodi. Měsíc jasně zářil nad vodami Atlantiku.
Pětice mužů se právě tak vešla do malého výtahu, který s nimi vyjel z hlavní paluby na palubu 06.

Dveře výtahu se otevřely a Bryson užasl. Takový luxus neviděl ani na jachtách nejvýstřednějších miliardářů. Na ničem se zde nešetřilo. Podlahy byly z mramoru, stěny obložené tmavým mahagonem a veškeré kování z lesklé mosazi. Pasažéři postupně prošli kolem zábavního střediska, místnosti s obrovskou obrazovkou, fitness centra vybaveného nejdokonalejšími stroji, sauny a knihovny. Nakonec dospěli do nesmírně rozlehlého salonu situovaného k zádi a k levoboku, který sloužil jako soukromá kajuta majitele. Salon měl dvě patra a byl zařízen s okázalým přepychem, který se zřídkakdy vidí i v nejluxusnějších grandhotelích.
U baru obsluhovaného barmanem ve smokingu postávala čtveřice či pětice mužů. Servírka v bílé uniformě - oslnivě krásná blondýnka s úžasnýma zelenýma očima - nabídla Brysonovi sklenku šampaňského Cristal a plaše se usmála. Bryson vzal šampaňské poděkoval dívce a rozhlédl se kolem sebe, přičemž se snažil nebýt příliš nápadný. Mramorovou podlahu z velké části pokrývaly orientální koberce, v jednacích koutech stály seřazeny luxusní pohovky a několik stěn bylo zaplněno knihami, které se při bližší prohlídce ukázaly jako falešné. Ze stropu visely křišťálové lustry. Jedinou zvláštnost zde představovaly velké preparované ryby připevněné ke stěnám - očividně rybářské trofeje.
Když se Bryson podíval na ostatní hosty, z nichž někteří právě mezi sebou hovořili, uvědomil si, že jich několik zná. Kdo to ale je? Bryson si usilovně lámal hlavu a jeho zázračná paměť pracovala na plné obrátky. Postupně se začaly k matně povědomým obličejům přiřazovat příslušné spisy. Pákistánský překupník, vysoce postavený důstojník Prozatímního křídla IRA, byznysmen a obchodník se zbraněmi, který se snad více než kdokoliv jiný přičinil o rozdmychání íránsko-irácké války. Tito i ostatní muži působili jako zprostředkovatelé či překupníci a sem přijeli nakoupit zboží ve velkém. Bryson byl ztuhlý napětím - přemýšlel, zda se s některým z těchto mužů ve svém předchozím životě setkal.
Znal ho snad některý z nich - ať už jako Johna Coleridge, nebo pod kteroukoliv z jeho dalších totožností? Vždy existovalo riziko, že bude odhalen, že ho někdo přivítá pod určitým jménem, zatímco někdo další ho bude znát pod jiným. Toto riziko patřilo k Brysonově práci - k mnoha jiným rizikům tohoto povolání - a Bryson se před touto eventualitou musel mít neustále na pozoru.
Naštěstí mu nikdo nevěnoval více než jen zvídavý pohled, jaký na sebe vrhají dravci, když chtějí poznat konkurenci. Zdálo se, že ho nikdo nepoznává, a ani Bryson neucítil ono píchání na temeni hlavy, které by mu prozradilo, že by měl některého ze zdejších hostů znát. Cítil, jak z něj postupně vyprchává napětí. Nakrátko zaslechl, jak jeden z mužů mumlá cosi o „multimodálním Dopplerově radaru," zatímco jiný se zmiňuje o scorpionech a protiletadlových raketách Střela slovenské výroby.
Bryson zachytil kradmý pohled světlovlasé servírky a příjemně se na ni usmál. „Kdepak máte šéfa?" zeptal se.
Servírka se zatvářila rozpačitě. „Ach tak," řekla nakonec.
„Myslíte pana Calacanise?"
„Koho jiného bych měl myslet?"
„Setká se s hosty u večeře, pane. Mohu vám nabídnout kaviár, pane Coleridgi?"
„Ten mi nikdy nechutnal. Al-Biqa?"
„Prosím?"
„Váš přízvuk. Je to levantský dialekt arabštiny, pocházející z údolí Bikáa, nemýlím se?"
Servírka se začervenala. „Hezký trik."
„Vidím, že pan Calacanis získává lidi ze všech koutů světa.
Zřejmě dbá na princip rovných příležitostí."
„Ano, kapitán je Ital, důstojníci Chorvati a posádku tvoří Filipínci."
„Hotová OSN."
Servírka se ostýchavě usmála.
„A co klienti?" zeptal se Bryson. „Odkud pocházejí ti?"
Její úsměv okamžitě zvadl a její chování náhle ochladlo. „Na to se nikdy neptám, pane. Omluvte mě, prosím."
Bryson věděl, že zašel příliš daleko. Calacanisův personál se choval přátelsky, ale především diskrétně. Pochopitelně by nemělo smysl ptát se přímo na Calacanise, ovšem z Dunneových informací a vlastních poznatků z práce pro Direktoriát si již Bryson vytvořil o tomto muži obrázek. Řek Vasiliu Calacanis se

narodil v Turecku v jedné vážené rodině. Později byl poslán do Etonu k jednomu z nejmocnějších rodů specializujícímu se na výrobu zbraní, kde se posléze - nikdo nevěděl přesně jak - spřáhl s rodinou spolužáka a jménem této britské rodiny začal prodávat zbraně Řekům bojujícím proti Kypřanům. Přibližně ve stejné době podplatil vlivné britské politiky, navázal významné konexe a z Vasiliua se rázem stal Basil a poté sir Basil. Calacanis byl členem nejprestižnějších londýnských klubů, ale jeho styky s Francouzi byly ještě silnější - jedním z jeho hlavních sídel byl obrovský zámek na Avenue Foch v Paříži, kde Calacanis pravidelně hostil nejmocnější lidi z Quai ďOrsay.
Po pádu Berlínské zdi čile obchodoval se zbraněmi z vojenských přebytků východoevropských zemí, zejména Bulharska.
Zároveň nesmírně profitoval na prodeji zbraní oběma stranám íránsko-irácké války, kterým dodal desítky helikoptér. Významné obchody uzavřel rovněž s Libyí a Ugandou. Od Afghánistánu po Kongo zuřilo několik desítek občanských válek a etnických či národnostních konfliktů, které Calacanis rozdmýchával zprostředkováváním snadného přístupu k puškám, minometům, pistolím, nášlapným minám i raketám. Svou kontejnerovou loď křiženou s luxusní jachtou si tedy pořídil za krev statisíců nevinných.
Jeden z číšníků začal diskrétně obcházet jednoho hosta po druhém.
„Podává se večeře, pane Coleridgi," řekl.
Jídelna byla ještě okázalejší a cizokrajně extravagantnější než soukromá kajuta, ze které přišli. Všechny stěny byly ozdobeny nástěnnými malbami s fantaskními mořskými motivy, takže se zdálo, že hosté večeří pod širým nebem na klidném oceánu za jasného odpoledne, obklopeni půvabnými plachetnicemi. Na dlouhém stole byl prostřen bílý plátěný ubrus pokrytý křišťálem a svícny, a to vše pod obrovským křišťálovým lustrem. | Jeden ze stevardů doprovodil Brysona k židli poblíž čela stolu a posadil ho vedle sádelnatého muže s rozložitým břichem, nakrátko střiženou šedou bradkou a olivovou pletí. Stevard naklonil k muži hlavu a cosi mu zašeptal.
„Pane Coleridgi," řekl Basil Calacanis hlubokým dunivým barytonem a napřáhl ruku k Brysonovi. „Promiňte, že nevstanu."
Bryson pevně stiskl Calacanisovu pravici a posadil se. „Nevadí. S radostí vás poznávám. Tolik jsem o vás slyšel."
„Nápodobně a nápodobně. Vlastně je div, že nám vzájemné seznámení trvalo tak dlouho."
„To mně trvalo dlouho, než jsem z řetězce vyřadil překupníka," řekl Bryson kysele. „Už mě nebavilo platit provize." Calacanis odpověděl burácivým smíchem. Ostatní si sedali kolem stolu a předstírali, že neposlouchají konverzaci hostitele se záhadným a zřejmě i oblíbeným hostem. Bryson si všiml, že jednoho z hostů, který naslouchal s obzvláštní pozorností, u baru nezahlédl. Šlo o elegantně oblečeného muže v proužkovaném dvouřadovém obleku a se stříbrnými vlasy, které mu splývaly až na ramena. Bryson cítil, jak se ho zmocňuje neblahé tušení: ten muž mu byl povědomý. Přestože se nikdy osobně nesetkali, Bryson jeho obličej znal ze zpravodajských videozáznamů a fotografií ve spisech.
Jednalo se o Francouze, který se v těchto kruzích uměl pohybovat a představoval vyhlášený kontakt pro extremistické teroristické skupiny. Bryson si nedokázal vybavit jeho jméno, ale věděl, že onen dlouhovlasý muž je vyslancem mocného, krajně pravičáckého obchodníka se zbraněmi jménem Jacques Arnaud. Znamenalo to, že Arnaud dodává zboží Calacanisovi, nebo to bylo naopak?
„Kdybych jen tušil, jak příjemné je zde nakupování, byl bych přijel už dávno," pokračoval Bryson v konverzaci. „Toto je kromobyčejná loď."
„Lichotíte mi," odvětil Calacanis odmítavě. „Výraz ‚kromobyčejný' bych pro tyhle staré rezavé necky rozhodně nepoužil.
Vždyť jsou stěží schopny plavby. I když, měl jste je vidět, když jsem je před dobrými deseti lety odkoupil od společnosti Maersk.
Oni se chtěli té staré kocábky zbavit a já nejsem člověk, který by si nechal ujít výhodný obchod. Obávám se však, že mé lidi z Maersk tenkrát pěkně natáhli.
Ta zatracená loď zoufale potřebovala opravit a natřít.
A taky seškrábat asi tunu rzi." Calacanis luskl prsty ve vzduchu, nádherná světlovlasá servírka přinesla láhev Chassagne-Montrachet, nalila sklenici Calacanisovi a poté i Brysonovi, přičemž Brysonově přítomnosti sotva věnovala pozornost. Calacanis pozvedl sklenici Brysonovým směrem,mrkl a pronesl:

„Na válečnou kořist.“ Bryson si rovněž připil. „Spanish Armáda ovšem pluje slušnou rychlostí - pětadvacet až třicet uzlů,“ pokračoval Calacanis, „a přitom spolyká pouhých dvě stě padesát tun paliva denně. Tomuhle vy Američané říkáte režijní náklady, nemýlím se?“
„Totiž, já jsem Kanaďan,“ řekl Bryson s náhlou ostražitostí.
Calacanis nevypadal jako člověk, který by se dopouštěl podobných přeřeknutí. „Ovšem pochybuji, že vám ji prodali takhle zařízenou,“ dodal.
„V obytných prostorách to vypadalo jako ve staré nemocnici.“
Calacanis se rozhlédl kolem stolu. „Nikdy vám neposkytnou služby, jaké požadujete. Nuže, pane Coleridgi, slyšel jsem, že vaši klienti pocházejí z Afriky, je to tak?“
„Mými klienty,“ řekl Bryson se zdvořilým úsměvem, jako by byl ztělesněná diskrétnost, „jsou vysoce motivovaní kupci.“
Calacanis znovu zamrkal. „Afričané vždy patřili k mým nejlepším klientům - Kongo, Angola, Eritrea. Neustále tam proti sobě bojují nějaké frakce a na obou stranách jako by byla pořád spousta peněz. Nechte mě hádat: mají zájem o staré dobré AK-sedmačtyřicítky, bedny s náboji, nášlapné miny a granáty.
A možná i o granáty s reaktivním pohonem, ostřelovací pušky s mířidly pro noční vidění a protitankové zbraně. Uhádl jsem?“
Bryson pokrčil rameny. „A co vaše kalašnikovy? Jsou opravdu ruské?“
„Zapomeňte na ruské. To je jenom šrot. Mám tu bedny bulharských kalašnikovů.“
„Á, u vás jen to nejlepší.“
Calacanis se potěšeně usmál. „To jistě. Kalašnikovy od bulharské firmy Arsenal jsou stále nejlepší na světě. Sám doktor Kalašnikov upřednostňuje bulharskou výrobu. Odkudže to znáte Hanse-Friedricha?“
„Pomáhal jsem mu zprostředkovat řadu velkých prodejů tanků Thyssen A. G. Fuchs do Saudské Arábie. A představil jsem ho několika přátelům v Perském zálivu, kteří se topí v ropě. Pokud jde o ty kalašnikovy, budu zajisté respektovat váš odborný úsudek,“ dodal Bryson zdvořile. „A ještě útočné pušky...“
„U těch nemůžete zvolit nic lepšího než jihoafrický model Vektor 5.56 mm CR21. Je neskutečně elegantní. Každý, kdo ho vyzkoušel, již nikdy nepoužije nic jiného. Jeho vestavěný reflexněoptický zaměřovač dokáže zvýšit pravděpodobnost zásahu na první pokus o šedesát procent. I kdybyste vůbec nevěděl, co vlastně děláte.“
„A co granáty z ochuzeného uranu?“
Calacanis zvedl obočí. „Možná vám jich pár dokážu obstarat.
Zajímavá volba. Lepší proti tankovou zbraň nenajdete, neboť je dvakrát těžší než olovo. Projede tankem jako horký nůž máslem.
Kromě toho je radioaktivní. Říkal jste, že vaši klienti jsou ze Rwandy a Konga?“
„Nemyslím, že bych něco takového říkal.“ Slovní přestřelka napínala Brysonovi nervy k prasknutí. Toto nebylo jednání, nýbrž pečlivě promyšlený taneček, během něhož se oba partneři pozorně sledovali a čekali, zda protivník neučiní špatný krok. Na Calacanisově chování bylo cosi, co tak trochu naznačovalo, že tento obchodník ví více, než Brysonovi prozrazuje. Opravdu tedy uvěřil báchorce o Johnu T. Coleridgeovi? Co když se síť jeho kontaktů rozrostla hluboko - příliš hluboko - do světa zpravodajské špionáže? Co když byla legenda o Johnu Coleridgeovi poté, co Bryson odešel z Direktoriátu, nějakým způsobem odhalena veleopatrným - nebo pomstychtivým - Tedem Wallerem?
Drobný mobilní telefon na stole vedle Calacanisova talíře náhle zazvonil. Calacanis ho zvedl a řekl příkře: „Co je...? Ano, Chicky, ale obávám se, že u nás nemá úvěrovou linku.“ Ukončil hovor a položil telefon zpátky na stůl.
„Mí klienti mají rovněž zájem o střely typu Stinger.“
„Ach ano, po těch je značná poptávka. Všechny teroristické a partyzánské skupiny jich dnes chtějí alespoň bedničku. A díky americké vládě jich po světě koluje víc než dost. Američané je totiž kdysi rozdávali přátelům jako bonbony. Jenže koncem osmdesátých let jich pár našlo cestu až na íránské dělové čluny, které jimi sestřelovaly americké námořní vrtulníky v Perském zálivu, a tak se náhle americká vláda ocitla ve svízelné situaci, kdy je musela odkoupit zpátky. Washington dnes nabízí sto tisíc

dolarů za každý navrácený Stinger, což čtyřnásobně převyšuje jeho pořizovací cenu. Jenže já samozřejmě platím ještě lépe.“
Calacanis náhle utichl a Bryson si uvědomil, že po Řekově pravici stojí světlovlasá servírka s přiklopeným servírovacím podnosem.
Když Calacanis přikývl, začala mu nakládat úžasně připravené ragú s lososovou omáčkou a perlivým černým kaviárem.
„Mám za to, že Washington je rovněž vaším dobrým zákazníkem,“ nadhodil Bryson tiše.
„Má, jak se říká, plné kapsy,“ zamumlal Calacanis mlhavě.
„V jistých kruzích se ovšem proslýchá, že se v poslední době vystupňovala četnost nákupů,“ pokračoval Bryson hlubokým hlasem.
„Že jisté washingtonské organizace, jisté utajené agentury, které mohou svobodně operovat bez dohledu, od vás v poslední době... hojně nakupují.“
Bryson se pokusil o nenucený tón, ale Calacanis jej okamžitě prohlédl a úkosem se na něj podíval.
„Zajímáte se o mé zboží, nebo o mé klienty?“ zeptal se chladně.
Bryson cítil, že tuhne, a uvědomil si, jak hluboce se přepočítal.
Calacanis začal vstávat. „Omluvíte mne, prosím? Mám dojem, že zanedbávám své ostatní... hosty.“
Bryson rychle řekl tichým a důvěrným hlasem: „Ptám se z jistého důvodu. Z obchodního důvodu.“
Calacanis se k němu ostražitě otočil. „Jaký obchod můžete asi tak uzavřít s vládními agenturami?“
„Mohu vám něco nabídnout,“ řekl Bryson. „Něco, co by mohlo zajímat velkého hráče, který není oficiálně napojen na vládu, ale který má, jak jste již řekl, plné kapsy.“
„Vy chcete něco nabídnout mně! Obávám se, že vám nerozumím.
Máte-li zájem uzavřít vlastní obchod, zajisté k tomu nepotřebujete mě.“
„Bez vás ovšem,“ řekl Bryson a ještě více snížil hlas, „neexistuje žádný jiný přijatelný kanál.“
„Kanál!“ Calacanis vypadal rozhořčeně. „Proboha, o čem to mluvíte?“
Bryson teď téměř šeptal. Calacanis musel sklonit hlavu, aby ho slyšel. „O plánech,“ zamumlal Bryson. „O nákresích s údaji, které mohou mít obrovskou cenu pro určité skupiny s řekněme neomezeným rozpočtem. Mé otisky prstů však na nich v žádném případě být nemohou. Nemohu být do této záležitosti jakkoliv zapleten. Zato vaše služby prostředníka - slova ‚kanál' jsem užil, protože lepší výraz neexistuje - mohou být velmi štědře odměněny.“
„Uchvacujete mě,“ řekl Calacanis. „Myslím, že bychom měli v této diskusi pokračovat v soukromí.“
Calacanisova knihovna byla zařízena ušlechtilým starožitným nábytkem francouzského původu, který byl nenápadně přišroubován k podlaze. Dvě prosklené stěny zakrývaly žaluzie a závěsy, zatímco ostatní byly ozdobeny zarámovanými starožitnými námořními tabulkami a mapami. Uprostřed jedné stěny byly obkládané dubové dveře. Kam vedou, to Bryson netušil.
Skutečnost, že Calacanis tak chvatně opustil svůj vlastní večírek, byla nejlepším důkazem, jak ho nákresy a technické specifikace, které nyní držel v ruce, zajímají. Všechny ovšem vytvořili umělečtí grafikové z oddělení technických služeb CIA a provedeny tak, aby obstály i před detailním ohledáním ze strany obchodníka se zbraněmi s dlouholetými zkušenostmi se čtením podobných nákresů.
Calacanis se své nadšení ani nepokoušel skrývat. Vzhlédl od nákresu a tmavé oči se mu leskly chamtivostí. „Toto je nová generace protitankového systému JAVELIN,“ zašeptal ohromeně.
„Hrome, kde jste k tomu přišel?“
Bryson se skromně usmál. „Vy svá obchodní tajemství nevytrubujete a já také ne.“
„Nízká hmotnost, snadná přenosnost, systém ‚odpal a zapomeň'.
Náboje jsou pochopitelně stejné - ráže sto dvacet sedm milimetrů, ale velitelská odpalovací jednotka jako by byla daleko dokonalejší, vysoce odolná vůči protiakcím. Jestli čtu ty informace správně, tak podíl zásahů nyní činí téměř sto procent!“
Bryson přikývl. „Také jsem to tak pochopil.“
„Máte zdrojové kódy?“
Bryson věděl, že Calacanis má na mysli software, pomocí něhož se dá zbraň zpětně naprojektovat.
„Zajisté.“
„O zájemce rozhodně nebude nouze. Jedinou otázkou jsou ovšem prostředky. Toto bude stát hezkou

sumičku.“
„Chápu to tak, že již máte na mysli někoho konkrétního.“
„Právě v tomto okamžiku je na palubě mé lodi.“
„Přímo na večeři?“
„Velice zdvořile mé pozvání odmítl. Raději se drží stranou společnosti. Teď si právě prohlíží zboží.“
Calacanis zvedl mobilní telefon a vyťukal číslo. Zatímco čekal na vyzváněcí tón, poznamenal:
„Organizace tohoto gentlemana v poslední době mohutně nakupuje. Především obrovské množství mobilní výzbroje.
Nepochybuji, že ho taková zbraň bude zajímat, a jak se zdá, nejsou peníze pro jeho zaměstnavatele překážkou.“ Calacanis se odmlčel a řekl do telefonu: „Můžete požádat pana Jenrettea, aby se zastavil v knihovně, prosím?“
Sotva o pět minut později se ve dveřích knihovny objevila zainteresovaná strana, jak Calacanis muže označil, v doprovodu plešatějícího zrzavého bodyguarda jménem Ian, který Brysona před pár hodinami přivítal u vrtulníku.
Zákazník se jmenoval Jenrette, ovšem Bryson okamžitě poznal, že jméno „Jenrette“ je pouze posledním z dlouhé řady falešných totožností. Když tento unaveně vyhlížející muž středního věku s řídkými šedými vlasy prošel knihovnou ke Calacanisově stolu, střetl se pohledem s Brysonem.
Kowloon.
Bar na střeše hotelu Miramar.
Jenrette byl operativcem Direktoriátu, kterého Bryson znal pod jménem Vance Gifford.
„Organizace tohoto gentlemana v poslední době mohutně nakupuje.
Především obrovské množství mobilní výzbroje. Nepochybuji, že ho taková zbraň bude zajímat, a jak se zdá, nejsou peníze pro jeho zaměstnavatele překážkou.“
Peníze nejsou překážkou..., organizace tohoto gentlemana... mohutně nakupuje.
Vance Gifford tedy dosud zůstával ve službách Direktoriátu, což znamenalo, že Harry Dunne měl pravdu: Direktoriát byl stále naživu.
„Pane Jenrette,“ řekl Calacanis, „rád bych vás seznámil s gentlemanem, který disponuje zajímavou novou hračkou, o jejíž nákup byste mohl mít podle mého názoru se svými přáteli zájem.“
Řekův bodyguard a pobočník Ian se vzpřímeně postavil ke dveřím a tiše vše sledoval.
Vance Gifford na okamžik šokovaně vytřeštil oči, než jeho výraz změkl a Gifford věnoval Brysonovi úsměv, který Nick okamžitě odhalil jako falešný. „To je pan..., pan Coleridge, nemýlím se?“
„Říkejte mi Johne, prosím,“ odpověděl Bryson nenuceně. Tělo měl ochromené a hlavu v jednom ohni.
„Proč jen mám pocit, že jsme se už někde setkali?“ pokračoval agent Direktoriátu s předstíranou žoviálností.
Bryson se zasmál, čímž si uvolnil tělo. Byla to však pouhá lest, neboť Bryson stále bedlivě sledoval Giffordovy oči a drobné změny obličejového svalstva, které prozrazovaly, jaká pravda se za Giffordovou lží ukrývá. Vance Gifford je současným a aktivním operativcem Direktoriátu. Bryson si byl jist.
Gifford aktivně působil již před osmi či devíti lety, kdy se seznámili v hongkongském východním sektoru na pečlivě smluvené schůzce v baru hotelu Miramar v Kowloonu. Sotva jsme se tehdy znali. Asi hodinu jsme hovořili o obchodních záležitostech, tajném financování, mrtvých schránkách a podobně. Vzhledem k segmentaci Direktoriátu neměl žádný z nás tušení, co jeho protějšek v rámci organizace dělá.
A Gifford musel být aktivní dodnes, jinak by ho sem Calacanis nezavolal na prohlídku nového prototypu - Brysonovy vábničky.
„Nebylo to v Hongkongu?“ zeptal se Bryson. „V Tchaj-peji?
Taky mi připadáte povědomý.“ Bryson se choval blahosklonně, a dokonce se dobře bavil blíže nespecifikovanou a nevysvětlenou záměnou totožností. Srdce mu však prudce bušilo a cítil, jak se mu čelo rosí potem. Jeho terénní instinkty byly stále živé a stále jemně vybroušené, ovšem jeho psychika a emoce se již nenacházely v patřičně ztvrdlém stavu. Gifford hraje na rovinu, uvědomil si Bryson. Ví, kdo jsem, ale netuší, proč tady jsem.
A jako ostřílený terénní operativec si s touto otázkou díky bohu pohrává.
„Ale ať už to bylo kdekoliv a kdykoliv, jsem každopádně rád, že vás opět vidím,“ dodal Bryson.

„O novou hračku mám vždy zájem," řekl Gifford Jenrette pohotově.
Jeho oči byly dychtivé a kradmo si Brysona prohlížely.
Bezpochyby ví, že už u nich nejsem. Kdykoliv byl některý agent Direktoriátu propuštěn, rozšířila se tato informace rychlostí blesku, aby se zabránilo pokusům o infiltraci ze strany vyloučeného.
Kolik toho ovšem ví o okolnostech mého odchodu? Pokládá mě za nepřítele?
Nebo za někoho neutrálního? Bude předpokládat, že jsem se dal na soukromou dráhu, jak to po skončení studené války učinilo mnoho tajných operativců, kteří se začali zabývat nákupem a zprostředkováním nákupu zbraní? Každopádně se Gifford chová chytře: dobře ví, že se mu zde nabízí přísně tajná ukradená technologie, a stejně tak ví, že jde jen stěží o obyčejnou obchodní záležitost, a to i na poměryprazvláštního světa nezákonného obchodu se zbraněmi.
Nyní je třeba počítat s několika možnostmi. Gifford může předpokládat, že na něj šiju boudu, že mu nabízím návnadu s háčkem. Pokud si to myslí, dospěje k závěru, že jsem přeběhl - k jiné vládní agentuře, nebo dokonce na druhou stranu! Návnada s háčkem představovala klasickou přetahovací metodu, kterou využívaly hlavní zahraniční zpravodajské služby. Brysonovi vířily hlavou myšlenky. A možná bude předpokládat, že jsem součástí nějakého meziagenturního bratrovražedného boje, nějakého zvláštního podrazu.
A co když - a to je horší - pojme podezření, že jsem podvodník, který zde provádí operaci proti Calacanisovi, a možná dokonce i proti jeho klientům?
Bylo to šílené! Giffordova reakce se naprosto nedala předvídat, neexistoval způsob, jak se o ní s jistotou přesvědčit. Nezbývalo než se připravit na všechno.
Calacanisův obličej neprozrazoval vůbec nic. Rek ukázal agentovi Direktoriátu na stůl, kde ležely rozložené nákresy se specifikacemi a zdrojovými kódy důmyslného zbraňového systému.
Gifford ke stolu přistoupil, sklonil se a začal si s obrovským zájmem prohlížet plány.
Jeho rty se sotva pohnuly, když obchodníkovi se zbraněmi cosi zašeptal, aniž by na něj pohlédl.
Calacanis přikývl, vzhlédl a uhlazeně řekl: „Omluvil byste nás, prosím, pane Coleridgi? Pan Jenrette a já bychom se rádi poradili soukromě."
Vstal a otevřel dubové dveře, které - jak Bryson nyní viděl vedly do soukromé pracovny. Jenrette Calacanise následoval a dveře se za nimi zavřely. Bryson se posadil na jednu z Calacanisových starožitných francouzských židlí a připadal si jako hmyz uvězněný v jantaru. Navenek čekal trpělivě jako překupník, jenž chamtivě přemýšlí o obrovském bohatství z obchodu, který má právě uzavřít. V hlavě se mu však divoce honily myšlenky, když se zoufale snažil odhadnout příští tah. Vše záviselo na tom, jak se Jenrette rozhodne tuto hru sehrát. Co asi Calacanisovi pošeptal?
A jak mu mohl prozradit, odkud Brysona zná, aniž by mu pověděl o své činnosti na Direktoriátu? Byl na to Jenrette připraven?
A kolik mohl vyzradit? Jak hluboko sahalo Jenretteovo krytí? Toto vše byly zásadní, ale zcela neodhadnutelné otázky. Navíc neměl muž, který si říkal Jenrette, ani tušení, co zde Bryson dělá. Věděl jen tolik, že se Bryson dal na soukromou dráhu a nyní prodává zbraňové systémy. Nebo mohl Jenrette/Gifford vědět něco jiného?
Dveře pracovny se otevřely a Bryson vzhlédl. Byla to světlovlasá servírka s táckem prázdných skleniček a lahví vína, jež vypadalo jako portské. Očividně si ji zavolal Calacanis a ona se do jeho pracovny dostala jiným vchodem. Zdálo se, že si servírka Brysona nevšimla, když začala zvedat použité skleničky od šampaňského a vína z Calacanisova pracovního stolu. Po chvíli přistoupila k Brysonovi a na okamžik se zastavila, aby z malého stolku vedle něj sebrala velký skleněný popelník plný nedopalků kubánských doutníků. Náhle na Brysona promluvila hlubokým a téměř neslyšitelným hlasem.
„Jste populární muž, pane Coleridgi," zamumlala, aniž by mu věnovala jediný pohled. Položila popelník na servírovací podnos. „Ve vedlejší místnosti vás očekávají čtyři vaši přátelé."
Bryson k ní vzhlédl a všiml si, že se její oči upírají k dubovým dveřím na druhém konci knihovny. „Snažte se nekrvácet na koberec.
Je dosti vzácný a patří k šéfovým oblíbeným."
Nato servírka odešla.
Bryson ztuhl a pocítil nával adrenalinu. Přesto byl natolik duchapřítomný, aby zůstal v klidu a nedal na

sobě nic znát.
Co to znamená?
Chystá se snad ve vedlejší pracovně léčka? A je její součástí i ona?
Pokud ne, proč ho právě varovala?
Dveře Calacanisovy pracovny se náhle otevřely a vyšel z nich samotný Calacanis. Jeho bodyguard lan se vynořil těsně za ním.
Gifford/Jenrette se držel dále v pozadí.
„Pane Coleridgi," vyzval Brysona Calacanis, „šel byste s námi, prosím?"
Bryson se na něj na zlomek vteřiny upřeně zadíval a pokusil se odhadnout jeho záměry. „Zajisté," odpověděl, „za okamžik. Mám dojem, že jsem zapomněl něco důležitého v baru."
„Pane Coleridgi, obávám se, že skutečně nemáme času nazbyt," řekl Calacanis silným a drsným hlasem.
„Bude to jen minutka," trval na svém Bryson a otočil se ke dveřím, které vedly do jídelny. Teprve nyní si všiml, že v nich stojí další ozbrojený strážce. Bryson se ovšem nezarazil a pokračoval v chůzi k východu, jako by se vůbec nic nestalo.
Již byl pouhých pár metrů od vypracovaného bodyguarda, který se před chvílí objevil ve dveřích.
„Je mi líto, pane Coleridgi, ale opravdu si musíme promluvit mezi čtyřma očima," řekl Calacanis s lehkým přikývnutím, které bylo bezpochyby signálem pro strážce u dveří. Brysonovo tělo zaplavil adrenalin, když se podsaditý bodyguard otočil, aby zajistil dveře.
Teď!
Vyrazil kupředu a odmrštil bodyguarda na tvrdou dřevěnou zárubeň otevřených dveří. Náhlý pohyb zastihl bodyguarda nepřipraveného.
Zavrávoral, zatápal po zbrani, ale to už ho Bryson kopl pravou nohou do žaludku.
V tu chvíli se ozval pronikavě hlasitý alarm, který podle všeho spustil křičící Calacanis. Když bodyguard na chvíli ztratil rovnováhu, využil Bryson krátkého okamžiku jeho zranitelnosti, zarazil mu pravé koleno do střední části trupu a zároveň mu sevřel pravou rukou obličej a přitlačil mu ho k podlaze.
„Ani hnout!" zaburácel Calacanis.
Bryson se rychle otočil a viděl, že druhý bodyguard lan právě zaujal střeleckou pozici a oběma rukama na něj míří pistolí ráže
0.38.
Ve stejném okamžiku se bodyguard pod ním napřímil, zakřičel a napnul všechny síly, aby se Brysonovi vymanil. Bryson však využil jeho pohybu proti druhému protivníkovi. Odtlačil bodyguarda nahoru a na sebe a pravou rukou mu zajel do očí, takže mu jeho hlava posloužila jako štít vlastního obličeje. Při tak vysoké pravděpodobnosti zásahu kolegy by přece lan nikdy nevystřelil.
Náhle se ozvala rána a Bryson ucítil spršku krve. Uprostřed bodyguardova čela se objevila tmavá rudá dírka a bodyguard se bezvládně skácel k zemi. lan - bezpochyby nešťastnou náhodou zastřelil vlastního kolegu.
Bryson se otočil, hbitě se odmrštil na stranu a těsně se vyhnul explozi druhé kulky. Nato proběhl otevřenými dveřmi do chodby.
Všude za ním pleskaly kulky, štípaly dřevo a prorážely kovové lodní přepážky. Bryson si nevšímal alarmů, které s ohlušující hlasitostí ječely všude kolem něj, a dal se do běhu chodbou.
WASHINGTON, D. C.
„Budu mluvit bez obalu. Vy se stejně nenecháte odradit ničím, co řeknu, že?" Roger Fry zvědavě pohlédl na senátora Jamese Cassidyho. Během čtyř let ve funkci šéfa kanceláře pomáhal Fry Cassidymu koncipovat politická prohlášení pro Capitol Hill a projevy pro tribuny. Senátor se na něj obracel vždy, když před ním vyvstal nějaký ožehavý problém. Při formulování působivých projevů k voličům bylo na štíhlého zrzavého čtyřicátníka Frye vždy spolehnutí. Kupříkladu otázka cenové podpory farmářům v mlékárenství: kdyby Cassidy zaujal jedno stanovisko, sesypali by se na něj obhájci zájmů města, a kdyby zaujal opačné, podala by si ho zemědělská lobby. Dosti často mu proto Fry říkával: „Jíme, je to prašť jako uhoď - volte podle svého svědomí."
Věděl totiž, že Cassidy si vybudoval kariéru právě tím.
Pozdně odpolední slunce pronikalo žaluziemi, vrhalo proužkované stíny na podlahu Cassidyho

senátorské kanceláře a zvýrazňovalo lesk jeho mahagonového pracovního stolu. Senátor za stát Massachusetts zvedl oči od podkladů pro schůzku a pohlédl na Frye. „Doufám, že si uvědomujete, jak jste pro mě neocenitelný, Rogu," řekl a na rtech se mu rozehrál úsměv. „To proto, že se umíte tak dobře starat o praktickou, oportunistickou a handlířskou stránku této branže, že se mohu jednou za čas postavit na zadní a říct, co si myslím."
Fry vždy žasl, jak distingovaně, jak zatraceně senátorsky Cassidy vypadá: kadeřavá hříva stříbrných vlasů, ostře řezané rysy.
Přes metr osmdesát vysoký senátor s širokým obličejem a vysoko posazenými lícními kostmi byl sám o sobě fotogenický, ale při pohledu zblízka to byly hlavně oči, které člověka uchvacovaly nejvíce. Dokázaly být vřelé a důvěrné, takže měli voliči dojem, že nalezli své druhé já, ale uměly i nemilosrdně ochladnout, když provrtávaly vyděšeného svědka, jenž předstoupil před Cassidyho výbor.
„Jednou za čas?" Fry zavrtěl hlavou. „Podle mě zatraceně často.
Až příliš často, než aby to prospívalo vašemu politickému zdraví. A jednoho dne se vám to sečte. Už minulé volby nebyly právě procházkou růžovým sadem, smím-li vám to připomenout."
„Bojíte se příliš, Rogu."
„Někdo musí."
„Poslyšte, voličům na těchto věcech záleží. Už jsem vám ukázal tento dopis?" Dopis pocházel od ženy, která bydlela na severním pobřeží Massachusetts. Když zažalovala jistou marketingovou společnost, zjistila, že tato společnost disponuje třiceti hustě popsanými stranami informací o její osobě, které sahají patnáct let do minulosti. Společnost znala a byla ochotna prodat více než devět set různých informací o této ženě - například jaké užívá prášky na spaní, neutralizátory žaludku a masti na hemeroidy, jaké používá sprchovací mýdlo, jak probíhal její rozvod, jaké lékařské zákroky absolvovala, jakou bonitu má její kreditní karta, jakých dopravních přestupků se kdy dopustila. Na tom ještě nebylo nic neobvyklého - společnost disponovala podobnými soubory údajů o milionech Američanů. Jedinou nezvyklou věcí bylo, že se o tom žena dozvěděla. Tento dopis spolu s několika desítkami dalších proto poprvé vzbudil Cassidyho zájem.
„Zapomínáte, Jime, že jsem na ten dopis osobně odpověděl," namítl Fry. „Chci říci, že tentokrát nevíte, do čeho šťouráte.
Tato záležitost jde až ke kořenům fungování dnešního byznysu."
„Právě proto o ní stojí za to hovořit," řekl senátor tiše.
„Někdy je důležitější přežít a bojovat až jindy." Fry ovšem věděl, jak se Cassidy chová, když mu někdo nasadí brouka do hlavy: morální rozhořčení pak u něj přehlušuje chladnou vypočítavost vlastního politického prospěchu. Senátor Cassidy nebyl žádný svatoušek - někdy příliš pil a v době, kdy jeho vlasy ještě zářily havraním leskem, se byl ochoten vyválet s kdejakou ženou.
Zároveň si však vždy dokázal v jádru uchovat politickou integritu: pokud byly všechny ostatní okolnosti přibližně vyrovnané, pokusil se učinit správnou věc - alespoň tam, kde byla správnost věci stejně zřejmá jako politické riziko takového kroku. Fry se tomuto senátorovu idealismu vysmíval, ale zároveň ho - téměř proti své přirozenosti - velice obdivoval.
„Vzpomínáte si, jak Ambrose Bierce definoval státníka?" Senátor na Frye zamrkal. „Jako politika, který v důsledku rovnoměrného tlaku ze všech stran zůstává vzpřímený."
„Včera jsem byl na toaletě a zjistil jsem, že máte novou přezdívku," řekl Fry a jemně se usmál. „Tahle se vám bude líbit, Jime:
‚Senátor Cassandra'."
Cassidy se zamračil. „Kasandru nikdo neposlouchal a to byla chyba," zabručel. „Alespoň se mohla vymluvit, že jim to všem říkala..." Senátor se odmlčel. Věc byla projednána a rozhovor byl u konce. Fry se jej snažil ochránit a Cassidy ho vyslechl. V této otázce již nebylo o čem hovořit.
Senátor Cassidy se rozhodl udělat, co si předsevzal, a nikdo ho již nemohl zastavit.
Ať to stojí, co to stojí.

Kapitola 6

Bryson uháněl k centrálnímu schodišti a na ocelové palubě za ním duněly kroky. U výtahu se na zlomek vteřiny zastavil, ale vzápětí tuto možnost zavrhl. Výtah se pohyboval příliš pomalu, a jakmile by do něj nastoupil, ocitl by se ve svislé rakvi, kde by se stal snadnou kořistí každého, kdo by dokázal vypnout hybný mechanismus.
Ne, on půjde po schodech, ať už jsou jakkoliv hlučné.
Jiná cesta z budovy nevedla. Neměl na vybranou. Nahoru, či dolů?
Vyběhnout nahoru do kormidelny a na můstek by byl sice nečekaný tah, ale nesl s sebou riziko uvěznění na horní palubě s pramalém únikových cest. Ne, to by byl špatný nápad. Jediná cesta, která měla logiku, byla cesta dolů na hlavní palubu a poté pryč.
Pryč? Ale kam? Z lodi vedla jediná trasa, totiž z hlavní paluby do moře - buďto prostým vyskočením, což by byla v chladných vodách Atlantiku sebevražda, anebo po lodní lávce, což by bylo příliš pomalé a byl by příliš na ráně.
Ježíšikriste! Není cesty ven!
Ne, Bryson si zakázal takto uvažovat. Musí existovat nějaká cesta ven a on ji najde.
Připadal si jako krysa v bludišti. Skutečnost, že neznal schematický plán této obrovité lodi, ho značně znevýhodňovala před pronásledovateli.
Zároveň mu však nesmírná velikost plavidla poskytovala nekonečný počet zákoutí, ve kterých mohl pronásledovatele setřást a v případě potřeby se skrýt.
Doběhl ke schodišti a začal po něm sbíhat po dvou až třech schodech, zatímco se nad ním ozývaly výkřiky. Jeden z bodyguardů byl mrtev, ale Brysona již bezpochyby pronásledovala hezká řádka dalších, které uvědomily a povolaly různé alarmy a obousměrné vysílačky. Kroky a výkřiky ze schodiště neustále sílily a nabíraly na zběsilosti. Počet Brysonových pronásledovatelů se očividně zvyšoval a pravděpodobně bylo pouze otázkou několika vteřin, než se z ostatních částí lodě vynoří další.
Zvuk píšťal a poplašných zařízení na lodi zněl v disharmonické směsici chraptivého hlomozu a kovového rachotu. Za schodištěm se nacházel krátký průchod, který podle všeho vedl k otevřenému úseku paluby. Bryson tiše otevřel dveře, neslyšně je za sebou zavřel, rozběhl se kupředu a zjistil, že se nachází pod širým nebem na zádi. Obloha byla černá a vlny jemně pleskaly o trup lodi. Bryson přiběhl k zábradlí a začal hledat navařené ocelové úchytky a příčky, které se někdy nalézají na boku lodi a slouží jako nouzový únik. Mohl by sešplhat o palubu níže, pomyslel si bleskově, a tak se ztratit pronásledovatelům. Na trupu se však žádné ocelové příčky nenacházely. Jediná cesta odtud vedla přes palubu dolů.
Náhle se ozvaly výstřely a od kovového vratidla se s vysokým svištivým zazvoněním odrazila kulka. Bryson se otočil od zábradlí a ponořil se do stínu za ocelovým navijákem, na jehož bubnech bylo navinuto ocelové kotevní lano jako obrovská nit na gigantickém vřetenu. Sotva se stačil ukrýt, zavrtala se do kovu pár decimetrů od jeho hlavy další sprška kulek.
Jeho protivníci stříleli jako diví a Bryson si uvědomil, že se za ním nachází volné moře, takže po něm budou moci pálit naprosto bezuzdně, aniž by se museli obávat, že poškodí jemné navigační ústrojí lodi. Uvnitř lodi by museli střílet daleko opatrněji, což by mu skýtalo ochranu! Neváhali by ho zastřelit, ale zároveň by nechtěli poškodit loď nebo její drahocenný náklad.
Bryson tedy musel opustit otevřené prostranství a znovu se uchýlit do útrob lodi. Nejenže tam najde bezpočet vhodných úkrytů, ale rovněž může využít i skutečnosti, že tam jeho protivníci budou váhat s bezhlavou střelbou.
Jenže co teď? Byl uvězněn na volném prostranství a jedinou ochranu mu skýtal velký ocelový naviják. Bylo to snad nejméně bezpečné místo na celé lodi.
Proti němu stáli dva nebo tři střelci - ne více, a ne méně. Zjevně byli proti němu v přesile. Potřeboval odvést jejich pozornost, nasměrovat je jinam, ale jak? Chvíli se divoce rozhlížel kolem sebe, když vtom si něčeho všiml. Za železným holcem, což byl několik decimetrů vysoký válec sloužící k vyvažování lodi, spatřil plechovku s barvou, kterou zde bezpochyby zapomněl některý z lodníků. Doplížil se po palubě k plechovce a popadl ji. Byla téměř prázdná.
Jeden ze střelců ho zřejmě zahlédl, neboť se náhle znovu ozvala série výstřelů.
Bryson se rychle stáhl, popadl plechovku za držadlo a odhodil ji dopředu k zábradlí, kde narazila do

trubky. Rychle vykoukl přes naviják a všiml si, že se oba střelci obrátili ke zdroji řinčení.
Jeden z nich se rozběhl k zábradlí - pryč od místa, na němž se Bryson ukryl. Druhý se začal otáčet v klasické poloze střelce a rozhlížel se přitom ze strany na stranu. Zatímco první muž běžel k pravoboku lodi, druhý se krouživým pohybem přesouval k levoboku, přičemž měl pistoli neustále namířenou na kotevní naviják.
Zdálo se, že tento muž Brysonovu léčku prohlédl a předpokládá, že Bryson chtěl jen odvést pozornost k zábradlí a stále se ukrývá za navijákem.
Nečekal ovšem, že se Bryson přesune kolem navijáku směrem k němu.
Nick se nyní nacházel pouhých pár metrů od druhého střelce.
První muž náhle hlasitě vykřikl, že u zábradlí se Bryson nenachází, což od něj bylo značně neprofesionální. Druhý muž, který teď již stál pouhých pár centimetrů od Brysona, se nepozorně otočil.
Do toho!
Teď!
Bryson vyrazil, strhl bodyguarda na palubu a zarazil mu koleno do žaludku. Muž hekl, neboť mu Bryson vyrazil dech, a když se částečně napřímil, udeřil ho Bryson loktem do hrdla. Vzápětí mu nasadil kravatu a po chvíli ucítil praskání chrupavky. Muž zaječel bolestí, čímž poskytl Brysonovi příležitost vykroutit mu z ruky pistoli a zmocnit se jí. Bodyguard však byl profesionál a nehodlal se své zbraně tak snadno vzdát. I přes obrovskou bolest, kterou mu Bryson způsobil, s ním Calacanisův strážce srdnatě zápolil a neustále mu odmítal vydat pistoli. Mezitím se z druhé strany paluby ozval výstřel a první střelec vyrazil za svým kolegou, který mu překážel v palebné dráze. Bryson kroutil pistolí tak dlouho, až prvnímu bodyguardovi zlomil zápěstí. Vazy se slyšitelně roztrhly a pistole nyní mířila hlavní na bodyguardova prsa. Bodyguard hmatal ukazováčkem po kohoutku a nakonec ho našel, ale to už mu Bryson zkroutil zápěstí a vypálil. Muž se s proděravělým hrudníkem prohnul dozadu. I přes zběsilost zápasu mířil Bryson dokonale - zasáhl přímo střelcovo srdce.
Vykroutil pistoli z jeho bezvládných prstů, vyskočil na nohy a začal divoce pálit ve směru blížícího se druhého střelce, který se zastavil, aby opětoval palbu, neboť věděl, že při běhu se špatně míří. Právě tento hluchý okamžik však Bryson potřeboval. Vypálil z poloautomatické pistole spršku ran, z nichž jedna proletěla střelci čelem. Skácel se na stranu a mrtev se zhroutil k zábradlí.
Na několik vteřin mi nehrozí nebezpečí, pomyslel si Bryson.
Zároveň však již slyšel na palubě kroky, které se blížily a sílily, a po chvíli zaslechl i doprovodné výkřiky, jež mu prozradily, že mu ve skutečnosti hrozí obrovské nebezpečí.
Kam teď?
Přímo před sebou spatřil dveře s nápisem DIESELOVÝ GENERÁTOR.
Dveře tedy musely vést do strojovny, která byla za této situace zřejmě nejlepším úkrytem. Bryson vyrazil přes palubu, prudce otevřel dveře a seběhl po strmých a úzkých kovových schodech natřených na zeleno. Ocitl se ve velké místnosti, kde se rozléhal ohlušující hluk. Přídavné dieselové generátory byly právě v plném chodu a zásobovaly celou loď energií, neboť hlavní motor byl vypnutý. Několika dlouhými skoky se Bryson dostal přes zábradlí, které chránilo kruhový prostor nad mamutími generátory.
I přes rachot generátorů slyšel, že jeho pronásledovatelé jsou již rovněž ve strojovně, a za okamžik spatřil několik temných postav, které sbíhaly po kovovém schodišti a v matném nazelenalém světle strojovny byly viditelné pouze jako mlhavé stíny.
Byli zde celkem čtyři muži. Brysona na okamžik zmátlo, že muži sbíhají po příkrém schodišti s jistou kožeností a neohrabaností, až si nakonec všiml, že dva z nich mají na očích brýle pro noční vidění, zatímco druzí dva jsou vybaveni ostřelovacími puškami s infračervenými zaměřovači. Jejich silueta byla nezaměnitelná.
Bryson zvedl ukradenou pistoli, rychle namířil na prvního muže na schodišti a...
Náhle vše potemnělo!
Všechna světla ve strojovně pohasla - pravděpodobně je někdo vypnul v centrální ovládací místnosti.
Není divu, že měli muži takové vybavení! Doufali, že zhasnutím veškerých světel budou moci využít výhody, kterou jim poskytovala nejmodernější technika.
Na této lodi, která byla v podstatě plovoucí zbrojírnou, se takového vojenského materiálu jistě nacházelo

habaděj.
Bryson přesto vystřelil do tmy směrem, kterým před vteřinou či dvěma mířil. Zaslechl zasténání a poté hlomoz. Jeden muž byl zneškodněn. Pokračovat ve střelbě do tmy však bylo čiré šílenství - Bryson nemohl plýtvat drahocenným střelivem, pokud netušil, kolik nábojů ještě v pistoli má, a neměl příležitost opatřit si další.
Přesně toto si jeho protivníci přáli.
Čekali, že bude reagovat jako zvíře zahnané do kouta, jako topící se krysa. Že bude zoufale kopat na všechny strany. Že bude bez rozmyslu střílet do temnoty. Že nesmyslně a pošetile vyplýtvá veškerou munici. A oni že ho pak s pomocí infračervených brýlí snadno zneškodní.
Oslepený Bryson předpažil a začal šmátrat po možných překážkách, aby se jim vyhnul a popřípadě se za ně ukryl.
Muži s infračervenými monokulárními jednotkami pro noční vidění, které měli připevněny na očích pomocí hlavových popruhů a úchytů na helmě, měli nepochybně rovněž u sebe osobní zbraň. Druzí dva byli vybaveni puškami s moderními infračervenými mířidly.
Obojí umožňovalo uživateli vidění v naprosté tmě, a to prostřednictvím detekce rozdílů v tepelných obrazcích vyzařovaných živými a neživými objekty. Tepelné dalekohledy s krátkým dosahem byly s obrovským úspěchem nasazeny v roce 1982 ve válce o Falklandy a v roce 1991 ve válce v Perském zálivu.
Bryson si však všiml, že Calacanisovi muži jsou vybaveni nejmodernějšími mířidly typu RAPTOR, která jsou lehká, superpřesná a mají mimořádně velký dosah.
Tato mířidla často používali bojoví ostřelovači, kteří si je montovali na ostřelovací pušky ráže 0.50.
Ach, panebože. Poměr sil na hřišti byl jen stěží vyrovnaný, jako ostatně vždy.
Hluk generátoru jako by ve tmě ještě zesílil.
V černočerné tmě spatřil Bryson drobnou červenou tečku, která tančivě poletovala v jeho zorném poli.
Někdo z mužů ho spatřil a mířil mu nyní přímo na obličej, přímo na oči!
Trianguluj! Odhadni střelcovu polohu podle směru, odkud na tebe infračervený nitkový kříž míří. Nebylo to poprvé, co se stal Bryson terčem ostřelovače s dalekohledem pro noční vidění, takže se již naučil odhadovat vzdálenost střelce.
Každá vteřina, během níž znehybněl s cílem zamířit, však dávala čas také jeho protivníkovi, který ho viděl jako zelený objekt na tmavě zeleném nebo černém pozadí. A navíc protivník s jistotou věděl, kde se Bryson nachází, zatímco Brysonovi nezbývalo než se spolehnout na štěstí a napůl zapomenuté zkušenosti.
Copak vůbec mohl mířit do tmy? A na co měl vlastně zamířit?
Přimhouřil oči, aby využil veškerých zbytků světla, ale ve strojovně prakticky žádné světlo nebylo.
Pozvedl tedy pistoli a vypálil ránu.
Zasténání!
Někoho zasáhl, ale nedokázal posoudit, nakolik dobře.
O vteřinu či dvě později se však o jakýsi stroj po jeho levici hlasitě rozplácla kulka. I s infračerveným dalekohledem jeho nepřátelé minuli cíl. Zdálo se, že je jim jedno, zda jejich kulky zasáhnou generátor.
Ten byl uzavřen v ocelovém pouzdře, mohutném a odolném.
To znamenalo, že si vůbec nelámou hlavu, co zasáhnou nebo zda minou cíl.
Kolik jich tam vlastně ještě je? Pokud Bryson skutečně zasáhl druhého muže, zůstali ve strojovně dva.
Problémem bylo, že generátor pracoval příliš hlasitě, takže Bryson nemohl slyšet případné blížící se kroky ani přerývaný dech zraněného člověka.
V podstatě teď byl nejen slepý, ale i hluchý.
Když vyrazil dolů po lávce s pistolí v jedné ruce a druhou rukou nataženou před sebou, aby nevrazil do neviditelných předmětů, uslyšel další výstřel. Kulka mu prosvištěla tak blízko u hlavy, že ucítil na kůži závan větru.
Napřažená ruka pak narazila na cosi tvrdého - zřejmě na lodní přepážku. To znamenalo, že Bryson došel až ke stěně na jednom konci klenuté místnosti. Máchl pistolí z jedné strany na druhou a pokaždé narazil do ocelového zábradlí.
Byl v pasti.

V tu chvíli si znovu uvědomil, že v temnotě tančí červený bod - jeden z ostřelovačů právě mířil na zelený ovál, který v infračerveném dalekohledu představoval Brysonovu hlavu.
Bryson natáhl pistoli před sebe a znovu zamířil do prázdna.
„Tak střílejte!“ zakřičel. „Ale jestli mě netrefíte, můžete poškodit generátor! Je v něm spousta jemné elektroniky a křehkých mikročipů. A jestli ten generátor vyřadíte z provozu, přerušíte dodávku energie do celé lodi. Uvidíme, jak se pak bude Calacanis tvářit!“
Na zlomek vteřiny nastalo ticho. Brysonovi se zdálo, že se červená tečka zamihotala, přestože si uvědomoval, že to může být jen jeho představa.
Vtom se ozval hluboký smích, infračervený nitkový kříž se znovu vrátil do Brysonova zorného pole, ustálil se a pak...
A pak se ozvalo plivnutí zbraně s tlumičem a po něm další strojovnou se rozlehl výkřik a vzápětí se ozval zvuk dalšího těla, které se zhroutilo na ocelovou podlahu lávky.
Co se děje?
Kdo to vystřelil na jeho protivníka? Někdo to musel udělat Bryson věděl, že on to nebyl! Někdo vypálil sérii výstřelů z pistole opatřené tlumičem.
„Ani hnout!“ křikl Bryson do temnoty na posledního střelce, který podle jeho odhadu ve strojovně zůstal. Dobře přitom věděl, že jeho výkřik postrádá logiku - proč by mu měl kterýkoliv z protivníků vybavených brýlemi či mířidly pro noční vidění věnovat sebemenší pozornost? Zároveň si však Bryson uvědomoval, že mu tento nečekaný a nelogický výkřik může získat několik drahocenných vteřin.
„Nestřílej!“ ozval se další hlas, který jen chabě přebíjel ohlušující rámus generátorů.
Žena.
Ten hlas patřil ženě.
Bryson ztuhl. Domníval se, že viděl do strojovny scházet po kovových schodech pouze muže, ale objemné vybavení mohlo snadno zamaskovat i ženskou siluetu.
Co však mělo znamenat to její „nestřílej“?
„Odhoď zbraň!“ křikl Bryson.
Vtom ho ovšem oslepil záblesk a vzápětí si Bryson uvědomil, že světla ve strojovně se opět rozsvítila. Dokonce jasněji, než svítila předtím.
Co se tu děje?
Během vteřiny či dvou si jeho oči přivykly na světlo a Bryson na lávce vysoko nad sebou rozeznal křivky ženy, která na něj před chvílí mluvila. Žena měla na sobě bílou uniformu - uniformu Calacanisovy servírky od večeře, jež nyní Brysonovi připadala jako dávná minulost. Na hlavě měla helmu a popruh s připojenou čočkou infračervené monokulární jednotky pro noční vidění, která jí zakrývala polovinu tváře. I přesto v ní však Bryson poznal nádhernou blondýnku, s níž před večeří prohodil pár vět a která mu krátce předtím, než se rozpoutala tato přestřelka, v rychlosti špitla několik slov - slov, o nichž Bryson nyní věděl, že měly být varováním.
A nyní tu tato žena stála přikrčená ve střelecké poloze, svírala pažbu pistole Ruger s dlouhým tlumičem a sebejistě jí pohybovala ze strany na stranu. Bryson si rovněž uvědomil, že na různých místech strojovny leží čtyři bezvládná těla - dvě na podlaze poblíž generátoru, jedno na začátku lávky, na níž Bryson stál, a jedno pouhé dva metry od něj, děsivě blízko.
Zároveň si Bryson všiml, že žena nemíří na něj, nýbrž někam jinam. Servírka Brysona kryla před ostatními! Stála u malého pultu s kontrolkami a přepínači - právě zde zřejmě opět zapnula světla. „Pojď!“ křikla přes tupé burácení generátoru. „Tudy!“
Co se tu, sakra, děje?
Bryson zmateně zíral.
„Tak pojď, jdeme!“ zaječela žena vztekle. Její přízvuk byl rozhodně levantský.
„O co ti jde?“ odpověděl Bryson, spíše aby získal čas, než aby se mu dostalo nějaké odpovědi. Neboť co jiného to mohlo být než past - důmyslná, ale nicméně past?
„A o co si myslíš?“ odvětila žena, obrátila pistoli na něj a znovu zaujala palebné postavení. Bryson na ni hbitě namířil pistoli, ale právě když se chystal zmáčknout spoušť, všiml si, že se hlaveň její pistole přesunula o pár centimetrů napravo, a ve stejném okamžiku zaslechl další zakašlání tlumeného výstřelu.

Vzápětí uslyšel rachot a spatřil, jak z lávky přímo nad ním padá lidské tělo.
Další ostřelovač se zaměřovačem pro noční vidění. Mrtvý.
Žena ho právě zastřelila.
„Rychle!“ křikla na Brysona. „Než sem přijdou další. Jestli si chceš zachránit život, tak hejbni kostrou!“
„Kdo jsi?“ odvětil užaslý Bryson.
„Co na tom teď záleží?“ Žena si odsunula infračervené monokulární brýle z obličeje, takže je teď měla připevněné na čele.
„Prosím tě, nemáme čas! Tak se, probůh, podívej, v jaké jsi situaci, a zvaž, jakou máš naději. Sakra, copak máš na vybranou?“

Kapitola 7

Bryson na ženu zíral.
„No ták!“ zaječela a zoufalství v jejím hlase zesílilo. „Kdybych tě chtěla zabít, už bych to dávno udělala. Mám proti tobě výhodu, mám přece infrabrýle.“
„Teď už tu výhodu nemáš,“ odpověděl Bryson a pevně svíral ukradenou pistoli u boku.
„Znám tuhle loď jako svoje boty. Takže jestli tu chceš zůstat a hrát si na kočku s myší, tak si klidně poslu ž. Jenže já teď nemám žádnou jinou možnost než zmizet z lodě. Calacanisova ochranka je početná - má spoustu dalších lidí, kteří teď už jsou dost možná na cestě sem.“ Volnou rukou ukázala na předmět upevněný vysoko na jedné z přepážek pod stropem strojovny. Bryson poznal, že jde o průmyslovou kameru. „Větší část lodi sleduje kamerami, ale ne celou. Takže mě buďto můžeš následovat a zachránit si život, anebo tu zůstat a nechat se zabít. Záleží jen na tobě!“
Žena se rychle otočila, seběhla z lávky a vystoupala po krátkém kovovém schodišti k poklopu. Odjistila ho, ohlédla se a pokynula hlavou Brysonovi, aby ji následoval.
Bryson váhal jen několik vteřin a pak ženu poslechl. Hlavou se mu honily myšlenky - snažil se té ženě přijít na kloub. Kdo to je?
Co vlastně dělá, o co jí jde a proč je vůbec tady?
Tato žena očividně nebyla jen pouhou servírkou.
Kým tedy byla?
Znovu mu pokynula a Bryson prošel poklopem za ní, přičemž celou dobu pevně svíral pistoli.
„Co tady...?“ začal.
„Tiše!“ sykla žena. „Zvuky se tu strašně rozléhají.“ Zavřela za Brysonem poklop a zajistila ho šroubem. Pronikavě hlasitý hluk strojovny byl pryč. „Naštěstí pro nás je tohle protipirátská loď.
Je zkonstruována tak, aby se jednotlivé průchody daly uzavírat a zamykat.“
Bryson zachytil její pohled a na okamžik se nechal okouzlit její pozoruhodnou krásou. „Máš pravdu,“ řekl tiše, ale rozhodně, „moc na vybranou teď právě nemám, ale přesto mi řekni, co se tu děje.“
Žena na něj upřela pohled, který byl upřímný a zároveň vzdorovitý, a zašeptala: „Na vysvětlování teď není čas. I já jsem tady tajně. Sleduji dodávky zbraní určitým organizacím, které chtějí uvrhnout Izrael zpět do doby kamenné.“
Mossad, pomyslel si Bryson. Podle přízvuku však poznal, že žena je Libanonka z údolí Bikáa. Něco tu nebylo úplně v pořádku.
Mohl by být polním operativcem Mossadu Libanonec, a nikoliv Izraelec?
Žena naklonila hlavu, jako by slyšela vzdálený zvuk, který Bryson nemohl postřehnout.
„Tudy,“ řekla stroze a vyrazila na ocelové schodiště. Bryson ji následoval na odpočívadlo a poté ven přes další poklop, který vedl do dlouhé, prázdné a potemnělé chodby. Žena se na okamžik zastavila a rozhlédla se na obě strany. Když si Bryson přivykl na matné světlo, všiml si, že tunel pokračuje dál a dál, až nakonec mizí z dohledu. Zdálo se, že se táhne po celé délce lodi od přídi po záď podle všeho se jednalo o zřídka používanou služební chodbu. „Pojď!“ sykla na něj žena a náhle se dala do běhu.
Bryson ji následoval a prodlužoval přitom krok, aby udržel ženino bleskové tempo. Přitom si všiml, že žena běží poněkud zvláštně - její běh byl lehký, skákavý a prakticky neslyšný.

Bryson se ji pokusil napodobit a uvědomil si, že se žena snaží minimalizovat dunění nohou na ocelové podlaze - jednak aby nebyla slyšet, a jednak aby sama slyšela případné pronásledovatele.
Asi po minutě, když uběhli v tmavém tunelu několik set metrů, zaslechl Bryson tlumený hluk vycházející od zádi za nimi.
Otočil hlavu a všiml si pohybu stínů na vzdáleném konci tunelu.
Než však stačil ženě cokoliv říci, všiml si, že se vrhla napravo a přitiskla se k ocelovému trupu za svislý ocelový nosník. Bryson učinil totéž - a učinil to právě včas.
Tunelem se rozlehla střelba ze samopalu. Kulky pleskaly o trup, zvonily a řinčivě se odrážely od paluby. Bryson škubl hlavou nalevo a viděl, že na vzdáleném konci tunelu vyšlehávají z hlavně samopalu plameny, zatímco střelec samotný stál ukryt ve stínu, aby ho nebylo vidět. Ozvala se další sprška výstřelů a zabiják se rozběhl chodbou směrem k nim.
Žena právě zápolila s poklopem. „Sakra! Je slepený nátěrem!“ šeptala vztekle. Rychle vykoukla do dlouhé tmavé chodby, jíž se blížil střelec, a řekla: „Tudy!“ Rázně vyskočila z úkrytu v ocelových nosnících trupu a vyrazila vpřed. Její rozhodnutí bylo správné, protože jinak by zde zůstali uvězněni a byli by dobře viditelnými terči. Bryson rychle vykoukl zpoza nosníku, ohlédl se a všiml si, že střelec zpomaluje krok, zvedá samopal Uzi a míří jím přímo na ženu.
Bryson neváhal. Namířil pistoli na střelce a dvakrát rychle po sobě zmáčkl kohoutek. Napoprvé vyšla rána, ale po druhém zmáčknutí kohoutku se ozvalo pouze tiché cvaknutí. Komora i zásobník byly prázdné.
Střelec však byl zneškodněn. Nemotorně se skácel na jednu stranu a jeho samopal dopadl s rachotem na palubu. I z dálky Bryson viděl, že muž je mrtev.
Servírka se ohlédla s ponurým a ustrašeným výrazem a viděla, co se stalo. Věnovala Brysonovi rychlý pohled, v němž se možná skrývalo uznání, ale neřekla nic. Bryson vyrazil, aby ženu dohnal.
Na okamžik byli v bezpečí. Žena se nyní náhle otočila napravo a prudce se zastavila u dalšího úseku lodní přepážky, kterou rovněž rozdělovaly vertikální nosníky. Předklonila se, chytila se tyče upevněné nad oválným otvorem v lodní přepážce a hbitě do otvoru zasunula nohy jako dítě na prolézačce. Během okamžiku zcela zmizela v otvoru. Bryson ji napodobil, byť poněkud neohrabaněji. Možná byl fyzicky stejně zdatný, ale postrádal její dokonalou znalost plavidla.
Ocitli se ve čtvercovém prostoru s nízkým stropem, který se halil do téměř naprosté tmy a jediné světlo sem pronikalo z chabě osvětlené služební uličky. Když si Bryson přivykl na tmu, uvědomil si, že se nacházejí ve čtvercové místnosti propojené s další místností pomocí dalšího poklopu - a poté dalšího a dalšího.
Bryson tak dohlédl až na druhý konec lodi. Uvědomil si, že se nacházejí v příčné chodbě, jejíž jednotlivé úseky jsou rozděleny těžkými ocelovými nosníky. Žena právě nakukovala do vedlejší místnosti a pak se bez varování opět chytila tyče a nohama napřed protáhla své tělo otvorem dovnitř.
Bryson ji následoval, ale sotva se vyškrábal na nohy, zaslechl, jak žena šeptá: „Pst! Poslouchej!“
V dálce slyšel dunění kroků na ocelové podlaze. Zdálo se, že zvuk vychází ze služební uličky, ze které přišli, ale také z prostoru o patro výše. Vypadalo to asi na šest mužů.
Žena rychle a tiše promluvila: „Určitě už našli toho, kteréhos zabil. Takže vědí, že jsi ozbrojený a pravděpodobně i profesionál.“
Její angličtina měla těžký přízvuk, ale zároveň byla pozoruhodně plynulá. Podle intonace se zdálo, že poslední věta byla napůl otázkou, ale Bryson neviděl výraz ženina obličeje. „I když je vlastně očividné, že jsi profesionál, když jsi přežil tak dlouho,“ pokračovala. „Jenže taky vědí, že jsme se nemohli dostat příliš daleko.“
„Nevím, kdo jsi, a přesto za mě nasazuješ život. Nic mi nedlužíš, ale byl bych rád, kdybys mi to nějak vysvětlila.“
„Hele, jestli se odsud dostaneme, bude čas si o tom popovídat.
Teď ho nemáme. Máš u sebe ještě nějakou zbraň?“
Bryson zavrtěl hlavou. „Jen tuhle pitomou pistoli a ta je stejně prázdná.“
„To není dobré. Mají značnou přesilu. Je jich dost, aby vytvořili rojnici a prohledali každou uličku i každé zákoutí. A jak jsme právě viděli, mají s sebou dost účinné zbraně.“

„Těch je na lodi spousta," poznamenal Bryson. „Jak daleko jsme od kontejnerů?"
„Od kontejnerů?"
„Od nákladu. Od těch beden se zbraněmi."
I v poloviční tmě viděl Bryson záblesk úsměvu, když si žena uvědomila, co jí právě řekl. „Ach tak. Vůbec nejsou daleko. Jenže nevím, co v nich je."
„Tak se tam prostě podíváme. Musíme se vrátit do té služební uličky?"
„Ne. V podlaze u některého z těchhle nosníků je průlez. Ale nevím kde a bez světla nám hrozí, že do toho průlezu spadneme."
Bryson sáhl do kapsy, vytáhl krabičku sirek a jednu zapálil.
Prostor se okamžitě zaplnil matným nažloutlým světlem. Bryson přešel k vedlejšímu otvoru, a když průvan sfoukl sirku, zapálil další. Žena šla vedle něj a sledovala okolní prostor.
„Tady je to," řekla po chvíli. Bryson uhasil mávnutím ruky sirku krátce předtím, než mu stačila popálit prsty. Žena natáhla ruku pro sirky a Bryson jí je podal - pochopil, že jelikož půjde žena jako první, bude sirky potřebovat více než on.
Když opět nastala temnota, chytila se žena ocelové tyče, zvedla nohy do vzduchu a protáhla je otvorem. Pomocí dalšího madla upevněného uvnitř sousedního oddělení se poté napřímila a prošmátrala nohama ocelový povrch paluby. „Dobrý. Teď opatrně."
Bryson se rovněž protáhl otvorem, opatrně se napřímil a zůstal stát na okraji oddělení. To už žena sestupovala vertikálním průlezem po navařeném ocelovém žebříku. Bryson čekal, aby ji mohl následovat, ale náhle zaslechl hlasité blížící se kroky doprovázené výkřiky a po chvíli již bylo vidět, jak paprsek světla z výkonné baterky osvětluje služební uličku, po níž před chvílí přišli.
Přikrčil se k ocelové podlaze právě ve chvíli, kdy světlo z baterky namířilo přímo na něj. Světelný kužel se pomalu přesouval ze strany na stranu.
Bryson ztuhl a přitiskl obličej na chladnou ocel. Matně si uvědomoval hlasitý zvuk lodních klaksonů, které stále nepřetržitě houkaly, ale jakýmsi zázrakem bylo teď jejich vytí přehlušeno jinými, daleko jemnějšími zvuky.
Bryson zadržel dech. Světlo se přesunulo doprostřed oddělení a pak se zastavilo, jako by jeho držitel Brysona odhalil.
Brysonovi bušilo srdce tak, že by přísahal, že musí být slyšet.
Světelný kužel se však poté pohnul na stranu a zmizel.
Zdálo se, že hlasité kroky postupně slábnou. „Nic tu není!" ozval se mužský hlas.
Bryson čekal ještě celou minutu, než se odvážil dalšího pohybu - připadala mu jako věčnost. Poté začal šmátrat po hladkých a oblých okrajích otvoru v podlaze, až jeho prsty nahmataly vyčnívající příčky žebříku.
Za pár vteřin již sestupoval po žebříku za ženou.
Zdálo se, že urazili několik set metrů, přestože Bryson věděl, že to musí být méně. Nakonec žebřík skončil a oba se ocitli | v dlouhém a tmavém vodorovném tunelu, jehož podlaha byla <| vlhká a páchla zatuchlou vodou. Tunel byl tak nízký, že se nemohli napřímit a museli se plížit. Kroky pronásledovatelů se nyní | ozývaly z velké dálky a byly tak tlumené, že je sotva bylo slyšet.
Žena se pohybovala tunelem velmi rychle - byla přikrčená a její pohyb téměř připomínal krabí chůzi - a Bryson se přistihl, že si počíná stejně. V místě, kde tunel zahýbal doprava, se žena chytila dalšího svislého kovového žebříku a začala po něm mrštně stoupat. Bryson ji následoval, ovšem tento žebřík byl již poměrně krátký a vedl do další uličky. Žena zapálila sirku, jejíž plamen| oběma prozradil, že ulička je z obou stran obklopena strmými stěnami ze silně zvlněné oceli. Teprve po chvíli si Bryson uvědomil, že tyto stěny jsou ve skutečnosti boky ocelových kontejnerů naskládaných těsně u sebe. Ulička se tedy táhla mezi dvěma dlouhými řadami kontejnerů.
Žena se zastavila, poklekla, rozsvítila další sirku a prohlédla si štítek nalepený na zadní stěně prvního kontejneru. „Steel Eaglef 105,107,111..." četla tiše.
„Nože. Pro terénní taktické operace. Hledej dál." , Žena se přesunula k dalšímu kontejneru. „Omega Technologies..."
„Elektronické vojenské komponenty. Ježíši, ti tu mají snad všecko. Jenže tohle nám teď příliš nepomůže."

„Mark-Twelve IFF Crypto...“
„Šifrovací systémy pro transpondéry nebo dotazovače. Zkus další. Rychle!“
Bryson si mezitím vždy podřepl před každý kontejner v protější řadě a snažil se přečíst štítek v matném světle od ženiny sirky vzdálené několik metrů. „Myslím, že tu něco mám,“ řekl.
„Omračující granáty XM84, neusmrcující a netříštivé. Takové prskavky,“ dodal a zamumlal sám pro sebe: „Radši bych bral něco smrtícího, ale darovanému koni...“
Žena tiše četla dál. „AN/PSC-11 SCAMP.“
„Vícekanálové vysílačky s antirušícím obvodem. Pokračuj.“
Žena uhasila sirku a zapálila další. „ANFATDS?“
„Taktický datový systém pro vojenské dělostřelectvo. To nám taky moc nepomůže.“
„AN/PRC-132 SOHFRAD?“
„Vysokofrekvenční vysílačky pro zvláštní operace. Dál.“
„Tadiran...“
Bryson ji přerušil. „To je izraelský výrobce telekomunikačních a elektronických zařízení. Tvoji krajané. Ale nám se z toho nic nehodí.“
Vtom si Bryson všiml štítku na dalším kontejneru: granáty M-76 a slzné granáty M-25 CS, jaké používá armáda a policie pro rozhánění demonstrací. „Už to mám,“ řekl Bryson vzrušeně, ale tlumeným hlasem. „Tohle je přesně to, co potřebujeme. Víš, jak se to otevírá?“
Žena se k němu otočila. „Potřebujeme pouze štípačky. Ty kontejnery jsou jen zapečetěny proti drobným krádežím - nejsou důkladně uzamčené.“
První kontejner se dal po odstranění bezpečnostní pečeti snadno otevřít. Kovové uzavírací zařízení natažené přes čelní stěnu téměř tři metry vysokého kontejneru se rychle uvolnilo a sklouzlo a dveře kontejneru se otevřely. Uvnitř se nacházely dřevěné bedýnky s granáty a dalšími zbraněmi: hotová Alladinova skrýš s drahocenným vybavením.
Během deseti minut nashromáždili kolekci vybraných zbraní.
Poté, co se seznámili s tím, jak se jednotlivé zbraně používají a jak lze zabránit jejich nechtěnému odpálení, si začal Bryson s ženou strkat do kapes neprůstřelných kevlarových vest drobnější předměty - granáty, munici a podobně. Větší předměty si připevnili k ramenům a zádům pomocí provizorně vytvořených pouzder, batohů a smyček na provaze. Největší zbraně pak jednoduše vzali do rukou. Oba měli na hlavě kevlarové helmy s obličejovým štítem.
Náhle se přímo nad nimi ozvala obrovská rána a poté další úděsné vrzání kovu o kov. Bryson vklouzl do úzké uličky mezi dvěma kontejnery a pokynul ženě, ať učiní totéž.
Nahoře se objevil proužek světla a padací dveře ve stropě se pomalu začaly otevírat. Jednalo se o průlez z chodby nad oddělením nákladového prostoru. Světlo vycházelo od několika výkonných baterek v rukou tří nebo čtyř Calacanisových vojáků. Za nimi i vedle nich se nacházelo mnoho dalších a Bryson i ze svého úhlu šikmo pod nimi viděl, že jsou po zuby ozbrojeni.
Ne! Bryson očekával střet, ale ne tady a ne tak brzy! Neměl příležitost zformulovat strategii a zkoordinovat ji s bezejmennou světlovlasou ženou, která se teď z jakéhosi důvodu stala jeho kolegyní. Sevřel pažbu bulharského samopalu Kalašňikov AK-47 a pomalu ho namířil vzhůru, přičemž v duchu zvažoval všechny možnosti.
Vystřelit z tohoto místa na Calacanisovy muže by bylo stejné jako vypálit signální raketu s potvrzením polohy. Calacanisovi muži si zatím nemohli být jisti, že se Bryson se ženou nacházejí právě zde.
Po chvíli Bryson zachytil odlesk řady velkých zbraní, které ležely opuštěné na ocelové podlaze. Ty musely protivníkům prozradit, že jejich odhad byl správný nebo že přesně lokalizovali zvuky vycházející zdola a jejich kořist se zde buďto ještě nachází, nebo zde před chvílí byla.
Tak proč nestřílejí?
Když člověk čelí přesile, nezbývá než zaútočit. Instinkty Brysonovi napovídaly, aby začal střílet jako první a zneškodnil co nejvíce pronásledovatelů bez ohledu na to, zda tím prozradí svou pozici, či nikoliv. Zvedl samopal, zadíval se skrz hledí s proměnlivou intenzitou osvětlení, aby zaměřil nitkový kříž, a stiskl spoušť.
Ozvala se rána a vzápětí srdceryvný výkřik. Jeden z Calacanisových vojáků se skácel z horního valu na

ocelovou rampu pod sebou.
Bryson mířil přesně - muž byl s ranou v čele okamžitě mrtev.
Bryson se stáhl do stínu uličky mezi kontejnery a připravil se na salvu výstřelů ze samopalů, o níž věděl, že bude jistojistě následovat.
Nic se však neozývalo!
Shora se ozval výkřik - jakýsi štěkavý povel. Muži se stáhli a | zaujali palebnou pozici, ovšem stále nezahájili střelbu!
Proč ne?
Zmatený Bryson znovu pozvedl samopal a vypálil dvě pečlivě mířené rány. Jeden z mužů se zhroutil mrtev k zemi, zatímco druhý padl na kolena a začal ječet bolestí.
Náhle to Brysonovi došlo: dostali příkaz zastavit palbu!
Nemohli riskovat střelbu tak blízko kontejnerů! Přepravní kontejnery z vlnitého plechu byly naplněny nanejvýš výbušnými a vysoce hořlavými zbraněmi - samozřejmě ne všechny, ale rozhodně tolik z nich, aby byla střelba nebezpečná. Jediná špatně mířená rána, která by pronikla tenkou ocelovou slupkou kontejneru, by mohla odpálit celou zásobu bomb, plastických trhavin C-4 nebo kdovíčeho ještě a způsobit tak obrovský požár, který by mohl potopit celou gigantickou loď.
Dokud se budou schovávat mezi kontejnery, Calacanisovi lidé po nich nevystřelí. Jakmile se však on nebo žena vynoří z úkrytu a ocitnou se v bezpečné vzdálenosti od kontejnerů, ostřelovač se je okamžitě pokusí zneškodnit. To znamenalo, že Bryson byl v bezpečí pouze po dobu, po kterou setrvá zde - neexistoval odtud žádný únik, žádná cesta ven a jeho nepřátelé to bezpochyby věděli. Stačilo, aby si na něj počkali - aby počkali, až se dopustí chyby.
Bryson pustil samopal a nechal ho viset za popruh po svém boku.
Ze svého místa viděl, že se světlovlasá žena krčí mezi dvěma kontejnery asi šest metrů od něj, sleduje ho a čeká, co Bryson udělá. Bryson tázavě ukázal palcem nejprve doleva a pak doprava, jako by chtěl ženě naznačit: kudy teď?
Její odpověď přišla okamžitě, rovněž pomocí gestikulace rukou: jediným způsobem, jak se odtud dostat, bylo vyjít zpoza kontejnerů a přeběhnout přes rampu zpátky směrem, odkud přišli.
K čertu! Neměli jinou možnost než se na chvíli odkrýt.
Bryson ukázal na sebe a naznačil ženě, že půjde jako první. Nato pozvedl další taktickou zbraň - samopal Uzi jihoafrické výroby a začal se vynořovat z ochranné uličky mezi kontejnery, přičemž se držel zády u jednoho z nich. Nakonec zcela vystoupil z úkrytu a namířil samopal na strážce nad sebou. On i žena se pak co nejrychleji - s ohledem na tíhu zbraní, kterými byli ověšeni - přesunuli k jediné únikové cestě.
Se zády opřenými o obrovské ocelové kontejnery se pak oba přiblížili k rampě. Přímo do očí jim přitom svítilo několik silných a těkajících světelných paprsků, které osvětlovaly každý jejich pohyb.
Koutkem oka Bryson viděl, jak ostřelovači změnili polohu, aby na ně mohli mířit ze šikmého úhlu a nemuseli se při střelbě obávat zásahu některého z kontejnerů. Taková střelba však vyžadovala přesnou profesionální práci.
A Bryson neměl v úmyslu poskytnout protivníkům podobnou příležitost.
Namířil samopalem na ostřelovače, ale když uvolnil pojistku, zaslechl vzadu hlasitý rachot. Rychle se otočil a viděl, jak se z poklopu, který jim měl sloužit jako úniková cesta, vynořují posily!
Bylo pravděpodobné, že tito muži, kteří se nacházeli daleko blíže, a mohli tedy spolehlivěji zamířit, nebudou se střelbou váhat.
Bryson i žena se teď ocitli v obklíčení a protivník jim odřízl jedinou únikovou cestu!
Náhle se ozvala střelba. Vycházela ze samopalu světlovlasé ženy, která se vzápětí ukryla zpět mezi dva kontejnery. Místností se rozlehl křik a jekot a několik postupujících mužů padlo raněných či zastřelených k zemi. Bryson využil přestřelky, sáhl do kapsy své neprůstřelné vesty a vytáhl tříštivý granát. Odtrhl pojistku a hodil granát na skupinu Calacanisových mužů nad ním.
Ozval se sborový křik, jak se muži snažili rozptýlit a ukrýt se před výbuchem. Vzápětí se na všechny strany rozprskla obrovská sprška střepin, která zasáhla několik dalších mužů. Pár kovových úlomků se rozplesklo dokonce i o Brysonův obličejový štít.

Žena mezitím vypálila druhou dávku ze samopalu právě ve chvíli, kdy několik dalších mužů, jež se právě vynořili z poklopu, vyrazilo směrem k nim a rozestavilo se na pozice s namířenými pistolemi. Bryson vytáhl další granát a mrštil ho vzhůru. Tento granát vybuchl mnohem rychleji a měl stejně ničivé účinky. Nato začal Bryson střílet ze samopalu Uzi po blížících se vojácích.
Několik jich zasáhl, ale dva vojáci vybavení neprůstřelnými vestami pokračovali v postupu. Bryson na ně znovu vypálil.
Nárazy kulek do kevlarové vesty byly natolik silné, že jednoho z mužů nakonec srazily k zemi. Bryson vypálil další dlouhou dávku a zasáhl druhého muže do obnažené části hrdla. Muž byl na místě mrtev.
„Pojď!“ křikla na něj žena. Bryson viděl, že ustupuje hlouběji do úzké uličky mezi kontejnery, hlouběji do temnoty. Zdálo se, že ji napadla nějaká nová trasa. Bryson jí musel důvěřovat, spolehnout se, že žena ví, co dělá a kam jde. Divoce vypálil další dlouhou dávku, aby kryl sebe i ženu střelbou, a vyrazil z úkrytu na otevřenou rampu.
Při běhu střílel všude kolem sebe jako nějaký šílenec.
Taktika však zabrala a Bryson bezpečně doběhl až k příčné chodbě vzadu - právě včas, aby si všiml, že žena mizí nalevo do úzkého prostoru mezi zadní stranou několika kontejnerů a vláčí přitom za sebou dlouhý těžký předmět.
Bryson její zbraň poznal. Ještě než odbočil i on, vytáhl další granát a hodil ho dozadu na Calacanisovy muže - na ty, kteří ještě stáli.
Bylo to šílenství! Žena za sebou táhla nadměrně velkou zbraň ve tvaru pušky, která zpomalovala její postup.
„Ukaž,“ zašeptal jí Bryson. „Já to vezmu.“
„Díky.“
Bryson popadl zbraň, pověsil si ji na rameno a přehodil si popruh přes hlavu. Žena teď sestupovala podél zábradlí, jež vedlo k další řadě kontejnerů o podlaží níže. Bryson sešplhal za ženou a držel se jí v patách, ale to už žena vklouzla mezi novou řadu kontejnerů. Bryson teď slyšel kroky všude kolem sebe, převážně nad sebou a za sebou, a dospěl k závěru, že se pronásledovatelé rozdělili na malé skupinky. Kam žena jde? A proč jí tak záleží, aby nesli tu zatracenou zbraň?
Žena se právě podivně a neuspořádaně proplétala podpalubím - prošla mezi kontejnery a pak se znovu spustila o podlaží níže.
Pod palubou a poklopy se nacházelo přibližně osm dalších pater kontejnerů v bůhvíkolika řadách, takže celek vytvářel jedno obrovské bludiště. A právě o toto ženě zřejmě šlo - snažila se pronásledovatelům v tomto bludišti ztratit! Bryson byl zcela dezorientován a netušil, kam jdou, ovšem žena se pohybovala rychle a zdánlivě cílevědomě, a tak ji Bryson slepě následoval a ve hbitějším pohybu mu bránila pouze těžká zbraň, kterou ženě nesl.
Nakonec dospěli k dalšímu svislému průlezu s ocelovým žebříkem uvnitř. Žena po něm vylezla a jako by přitom vůbec nepřestala běžet. Naopak Bryson byl čím dál udýchanější. Patnáct či dvacet kilogramů váhy navíc mu rozhodně neprospělo. Neuniklo mu však, že žena je ve špičkové fyzické kondici. Průlez se táhl asi do patnáctimetrové výšky a ústil do tmavého vodorovného tunelu, který byl tak vysoký, že se v něm člověk mohl postavit.
Sotva Bryson prošel do tunelu, zavřela za ním žena poklop a pevně ho zajistila.
„Tohle je dlouhý tunel,“ řekla. „Ale jestli se nám podaří dojít až ke konci na palubu 02, vyvázneme odtud.“
Rozběhla se dlouhými a rychlými kroky. Bryson se držel těsně za ní.
Náhle se ozval hlasitý cvakavý zvuk a vše kolem se ponořilo do absolutní tmy.
Bryson se ze zvyku vrhl na ocelovou podlahu, jak se naučil během dlouhých let v terénu, a slyšel, že žena učinila totéž.
Za zvukem výstřelu okamžitě následoval zvuk nárazu oceli na ocel a o přepážku pár centimetrů od nich se rozplácla kulka.
Střela mířila příliš přesně a příliš dobře, než aby ji mohl vypálit někdo jiný než člověk vybavený dalekohledem pro noční vidění. Ozval se další výstřel a Bryson byl zasažen do prsou!
Kulka se mu zavrtala do kevlarové vesty s takovou prudkostí, jako by ho někdo silně udeřil pěstí do

hrudníku. Bryson infračervené brýle neměl, neboť se mezi zbraněmi v kontejneru, který se jim podařilo otevřít, žádné nenacházely. Libanonka je však měla.
Nebo ne?
„Nemám je!“ špitla žena stroze, jako by mu četla myšlenky.
„Ztratila jsem je někde cestou!“
Nyní slyšeli, jak se k nim černočernou tmou blíží lidské kroky - nebyl to běh, ale rychlá chůze s pevným odhodláním člověka, který vidí i ve tmě a může zaměřit cíl stejně zřetelně, jako by bylo pravé poledne. Sebejistá chůze zabijáka, který se potřebuje přiblížit, aby se mu lépe mířilo.
„Drž se u země!“ zasyčel Bryson, vytáhl samopal a vystřelil dávku ve směru zabijákova postupu. Střelba však vyzněla do prázdna a Bryson cítil, jak se k nim zabiják neochvějně blíží.
V levé kapse neprůstřelné vesty měl Bryson ještě několik ručních granátů. Nasazení slzných granátů M651 CS by bylo chybou - v uzavřeném prostoru tunelu by zneškodnily i je samotné, protože se neměli kde ukrýt. Stejně tak by jim nepomohlo použití kouřových pyrotechnických granátů M90, které vytvářejí hustou kouřovou clonu, jelikož infračervený dalekohled vidí i přes ni.
Bryson však věděl, že existuje ještě jeden typ: vysoce moderní druh ručního granátu, který by jim mohl pomoci.
Až dosud Bryson neměl čas vysvětlovat ženě, co se chystá udělat, a jednoduše popadl několik zbraní z Calacanisova kontejneru. Ale co teď? Potřeboval ženě nastínit svůj plán, aniž by mu porozuměl protivník či protivníci.
Do toho!
Bryson nahmatal granát, který snadno poznal podle nezvyklého tvaru a hladkého povrchu. Hbitě vytrhl pojistku, počkal příslušný počet vteřin a vrhl granát pár decimetrů před místo, kam podle jeho odhadu dospěl Calacanisův voják.
Exploze byla krátká, ale oslepující. Fosforově bílé světlo ozářilo zabijáka v nehybném záběru, jako by šlo o filmařský trik.
Bryson viděl, jak zabiják se samopalem napřaženým v palebné poloze škubl užasle hlavou. Světlo ovšem pohaslo stejně rychle, jako se rozzářilo, a Bryson cítil, jak se vzduch prosycuje žhavým kouřem.
Zabiják byl překvapen v nestřeženém okamžiku a Bryson využil této chvíle, aby sebral dlouhou těžkou zbraň a co nejrychleji vyrazil kupředu za ženou. Přitom na ni začal arabsky volat:
„Utíkej!
Přímo za nosem! Teď nás nevidí!“
Kouřový granát M76 americké výroby vytvořil po detonaci hustou kouřovou clonu prostoupenou rozžhavenými mosaznými vločkami, které poletovaly ve vzduchu a jen velice pomalu se snášely k zemi. Jednalo se o vysoce účinné stínidlo, které bylo speciálně určeno k zamezení detekce infračervených vln systémy termovize.
Úlomky horkého kovu zneškodnily infračervený dalekohled, takže zabiják již nemohl rozeznat teplo lidského těla na chladnějším pozadí. Vzduch byl nyní prostoupen horkým kovovým oparem a zabijákovo zorné pole se změnilo v pouhý hustě tečkovaný mrak.
Bryson pádil kupředu a žena běžela těsně před ním. Než se protivník po několika vteřinách vzpamatoval a začal divoce a bez rozmyslu střílet, byl již Bryson se ženou dávno daleko nad ním.
Celý tunel zasypávaly kulky a bezcílně narážely do ocelových stěn lodních přepážek.
Bryson cítil, jak žena natáhla ruku, aby s ním zůstala v kontaktu.
Navedla ho k poklopu a tahala ho po ocelovém žebříku tak dlouho, až se Bryson zorientoval a dokázal šplhat po příčkách i v naprosté tmě. Za sebou zaslechl další smršť kulek, neboť voják stále naslepo střílel, ale pak tato palebná clona náhle ustala.
Došly mu náboje, pomyslel si Bryson. Bude muset znovu nabít.
Jenže nebude mít čas.
Žena otevřela poklop a náhle Bryson viděl. Cítil, jak mu do plic proniká příjemně chladný noční vzduch, a zjistil, že se nacházejí venku - na nevelké ploše paluby na pravoboku. Žena za sebou zavřela poklop a zastrčila závlačku zpět. Nebe bylo temné, zamračené a bez hvězd, ale oproti tmě v tunelu se zdálo být téměř zářivě jasné.

Nacházeli se na palubě 02, jedno podlaží nad hlavní palubou.
Bryson si všiml, že troubení klaksonů ustalo a také poplašné zařízení již přestalo vyzvánět. Žena se mrštně protáhla kolem několika velkých hromad se svinutými mastnými kabely, které připomínaly obrovské propletené hady, a rychlými kroky zamířila k hrazení.
Poklekla, odvázala z háku lano a uvolnila rameno výložníku, které se nyní vyklonilo ven. Na vidlici výložníku byl zavěšen osmimetrový záchranný člun Magna Marine, jeden z vůbec nejrychlejších člunů. Oba pak nastoupili do člunu, který se na lanoví nejistě rozhoupal.
Žena škubla za provaz, uvolnila brzdu a člun se prudce začal snášet k hladině. Za okamžik pleskl do vody a uvolnil se.
Žena člun zkušeně nastartovala. Motor chraplavě zaburácel a člun vyrazil kupředu, přičemž se téměř vznesl nad hladinu. Žena se ujala kormidla, zatímco Bryson manipuloval s dlouhou ocelovou trubicí - obrovskou raketou, kterou s sebou vláčel po celé lodi.
Řítili se na plný plyn kupředu rychlostí dobrých osmdesáti kilometrů za hodinu. Calacanisova ohromná loď vypadala ze člunu jako mrakodrap a její vysoký černý trup se zlověstně houpal na vlnách.
Hlasitý zvuk motoru však zřejmě upoutal pozornost Calacanisovy ostrahy, neboť černá obloha se náhle rozzářila oslnivě jasnými paprsky světla a všude kolem se začaly ozývat hřmotné a hlasité výbuchy.
Členové ostrahy nyní lemovali palubní hrazení, stáli na zábradlích a různých dalších výčnělcích a stříleli ze samopalů a ostřelovacích pušek. Jejich snaha však vyšla naprázdno: Bryson se ženou již byli z dostřelu. Unikli jim, byli v bezpečí!
V tu chvíli si však Bryson všiml, že se na palubě zvedají raketomety a míří přímo na ně.
Chtějí nás smést z vody.
Bryson si uvědomil, že slyší vrčení přívěsného motoru, které postupně přecházelo v mocné burácení. Přímo před nimi se od zádi Calacanisovy lodi vynořil osmimetrový hlídkový člun Boston Whaler třídy Vigilant s připevněnými kulomety. Nejednalo se však o plavidlo španělské pobřežní hlídky, nýbrž evidentně o soukromý člun.
Řítil se rychle k nim a jeho kulomety bez ustání střílely.
Žena člun zaslechla a poté i spatřila a Bryson jí nemusel nic dalšího vysvětlovat. Sešlápla plyn ještě více a nasadila maximální rychlost. Člun, v němž se nyní nacházeli, si Calacanis bezpochyby vybral právě pro jeho rychlost, ale totéž se dalo říci i o blížící se hlídkové lodi.
Uháněli směrem ke břehu, ale rozhodně nebylo jisté, zda v této honičce zvítězí. Hlídkový člun pronásledovatelů se již nacházel téměř na dostřel a jeho kulomety celou dobu štěkaly. Bylo otázkou několika vteřin, než je konečně zasáhne. Moře bylo od smrště kulek celé zpěněné a rozvířené.
Navíc se k palbě chystaly také obrovské raketomety na palubě lodi Spanish Armáda, jejichž rakety měly Brysonův člun snadno na dostřel.
„Vystřel!“ vykřikla žena. „Než rozmetají oni nás!“
To však již měl Bryson střelu Stinger na rameni, v pravé ruce pevně svíral rukojeť, v levé odpalovací hlaveň a kolem pasu měl upevněn plátěný popruh. Jedním okem se díval do mířidla a druhé měl lehce přimhouřené. Supermoderní softwarové vybavení střely zajišťovalo díky pasivnímu infračervenému hledáčku mimořádnou přesnost zásahu. Navíc se již nacházeli za hranicí minimální doporučené vzdálenosti dvou set metrů.
Bryson zaměřil cíl v optickém zaměřovači, vyřadil z činnosti dotazovací funkci „Identifikace přítel/nepřítel“ a poté uvedl do chodu palebné funkce.
Slyšitelný tón mu signalizoval, že střela zaměřila cíl.
Bryson vypálil.
Ozval se ohlušující výbuch a zpětný ráz odmrštil Brysona dozadu.
Dvoutahový raketový motor se vznítil, střela vyrazila vpřed a odpalovací hlaveň na jedno použití spadla do vody.
Tepelně naváděná střela vyletěla prudce do vzduchu a opsala dlouhý oblouk směrem k hlídkovému člunu. Za střelou se na noční obloze táhla hustá kouřová čára.
O vteřinu později se hlídkový člun proměnil v jednu ohnivou kouli, z níž stoupal k obloze sirnatý oblak kouře. Oceán se zvířil a obrovské vlny dorazily až k Brysonovu člunu, přestože ten stále uháněl vpřed.

Vzduchem se rozlehlo dlouhé a hlasité zatroubení nouzové píšťaly lodi Spanish Armáda, po němž následovala série krátkých zatroubení a znovu jedno dlouhé.
Žena se otočila a se zděšeným úžasem sledovala výjev za sebou.
Bryson ucítil na tváři vlnu intenzivního žáru. Zvedl druhou střelu - poslední, která mu zbyla, neboť se dodávala v sadě s první střelou - a zastrčil ji do odpalovacího zařízení. Otočil raketomet doleva a zaměřil infračervená mířidla přímo na palubní budovu lodi Spanish Armáda. Zaměřovací systém začal pípat, což znamenalo, že znovu zaměřil cíl.
Bryson zadržel dech a s prudce tlukoucím srdcem vypálil.
Střela si razila cestu k obrovské kontejnerové lodi, odchylovala se z přímého kursu, kdykoliv její automatika zkorigovala balistickou dráhu, a mířila přímo na srdce Calacanisovy lodi.
O okamžik později se ozval výbuch, který jako by započal v útrobách lodi a poté se šířil směrem ven. Kusy plavidla vyletěly v černém kouři a šlehajících plamenech vzhůru a poté nastal v jakési prazvláštní posloupnosti druhý a ještě silnější výbuch.
A poté další. A další.
Kontejnery se jeden po druhém přehřívaly a jejich vysoce výbušný obsah postupně explodoval.
Oblohu zaplnil oheň, obrovská rozeklaná koule plná plamenů, kouře a trosek lodi. Hluk výbuchu byl téměř bolestivý. Na hladině se rozlila černá olejová skvrna, která vzápětí rovněž chytla plamenem, a vše kolem se změnilo v pouhý kouř, oheň a rozbouřené vlny.
Calacanisovo obrovité plavidlo, z něhož se nyní stal jen poničený kus trupu, se naklonilo na stranu a za závojem štiplavých černých mračen se začalo potápět do hlubin oceánu.
Spanish Armáda zmizela ze světa.

DÍL 2

Kapitola 8

Vylodili se na úzkém a kamenitém pásu pevniny bičovaném prudkými vlnami, které se tříštily o strmé útesy. Nacházeli se na Costa dá Morte neboli Pobřeží smrti, které si získalo název kvůli bezpočtu lodí, jež na těchto nebezpečných a drsných útesech ztroskotaly.
Beze slova odtáhli záchranný člun co nejdále na písčinu a vtlačili ho do skrytého zákoutí, kam nedohlédly pátrací reflektory pobřežní hlídky ani chamtivé oči pašeráků. Alespoň měli jistotu, že člun neodnese příští velká vlna. Bryson si sundal z prsou obě velké zbraně - samopaly AK-47 a Uzi -, ukryl je za loď a zamaskoval pískem, kameny, oblázky a řadou menších valounů, takže nebyly vidět ani při pohledu zblízka. Nebylo žádoucí, aby si někdo všiml, že vypadají jako dva žoldáci, a navíc měli v neprůstřelných vestách spoustu jiných menších zbraní.
Nemotorně postupovali mezi kameny, přičemž je k zemi táhla výzbroj, již měli napěchovanou ve všech kapsách, přehozenou přes rameno a zavěšenou na zádech. Šaty měli pochopitelně zmáčené - žena bílou uniformu, Bryson italský oblek - a oba se třásli zimou, kterou způsobovala ledově chladná voda.
Bryson měl jistou představu, kde se vylodili, neboť na ústředí CIA detailně prostudoval podrobné agenturní mapy galicijského pobřeží Španělska a zejména úsek pevniny nejblíže místu, ve kterém Spanish Armáda podle zpráv ze satelitního sledování zakotvila. Domníval se, že přistáli poblíž vesnice Finisterre, případně Fisterra, jak ji nazývali Galegové. Vesnice Finisterre neboli „Konec světa“ byla zřejmě nejzápadnějším cípem Španělska a pro Španěly kdysi představovala západní hranici poznaného světa.
Nesčíslné množství pašeráků stihla strašlivá, leč milosrdně rychlá smrt na zdejších skalách obrostlých vegetací.
Jako první promluvila žena. Rozechvěle se naklonila přes okraj balvanu, zajela si prsty do vlasů a sundala si z hlavy světlou paruku, pod níž se ukrývaly krátké kaštanové vlasy. Sebrala zapečetěný plastikový pytlík a vytáhla z něj malou plastikovou krabičku - pouzdro na kontaktní čočky. Nato si hbitým pohybem sáhla prsty do očí, odstranila z nich zabarvené kontaktní čočky a uložila je do pouzdra. Její oslnivě zelené

oči se rázem proměnily v tmavě hnědé. Bryson ji fascinovaně sledoval, ale neřekl nic.
Žena poté vytáhla z plastikového pytlíku kompas, vodotěsnou mapu a drobnou bodovou baterku. „Tady pochopitelně zůstat nemůžeme.
Pobřežní hlídka bude pročesávat pobřeží centimetr po centimetru.
Panebože, to je snad zlý sen!“ Rozsvítila baterku, přidržela kolem ní dlaň a začala zkoumat mapu.
„Proč jen mám pocit, že už jsi pár podobných zlých snů prožila?“
Žena odhlédla od mapy a ostře se na Brysona podívala.
„Dlužím ti snad vysvětlení?“
„Nedlužíš mi nic. Ale nasadila jsi kvůli mně život a já bych rád pochopil proč. A taky si myslím, že se mi jako bruneta líbíš víc.
Předtím jsi mi říkala, že ‚sleduješ dodávky zbraní', pravděpodobně pro Izrael. Znamená to, že pracuješ pro Mossad?“
„V jistém smyslu,“ řekla záhadně. „A ty? Pro CIA?“
„V jistém smyslu.“ Bryson vždy vyznával princip maximálního utajování a neviděl potřebu prozrazovat více.
„A co tvůj cíl - tvoje oblast zájmu?“ naléhala žena.
Bryson před odpovědí na okamžik zaváhal. „Řekněme, že bojuji proti organizaci, která má mnohem dalekosáhlejší dopad než všechno, co máš možná v hledáčku ty. Ale teď se zeptám já tebe:
Proč? Proč jsi to udělala? Proč jsi obětovala svou vlastní infiltraci a riskovala život?“
„Věř mi, že to nebyla moje volba.“
„A čí volba to byla?“
„Vyžádaly si to okolnosti. Směr, kterým se události začaly ubírat. Učinila jsem hloupou chybu, když jsem tě varovala a zapomněla na průmyslové kamery, které měl Calacanis všude na lodi.“
„A jak víš, že si toho všimli?“
„Protože jakmile celé to šílenství vypuklo, odvolali mě z práce a sdělili mi, že mě chce vidět pan Boghosian. To je - byl -
Calacanisův hlavní hrdlořez. A když mi vzkázal, že mě chce vidět, věděla jsem, co to znamená. Že si přehráli záznam z té kamery.
A v tom okamžiku jsem věděla, že musím uprchnout.“
„To ovšem vyvolává otázku, proč jsi mě vůbec varovala.“
Žena zavrtěla hlavou. „Neviděla jsem důvod, proč zvyšovat počet jejich obětí. Zvláště když mým prvotním cílem je zabránit přelévání nevinné krve ze strany těch teroristů a fanatiků. Navíc jsem si nemyslela, že bych tím ohrozila svou vlastní operativní bezpečnost. Jak je vidět, přepočítala jsem se.“
Žena se vrátila ke studiu mapy a po celou dobu zakrývala světlo z baterky dlaní.
Dojat ženinou upřímností se Bryson jemně zeptal: „Máš nějaké jméno?“
Žena znovu vzhlédla a usmála se na půl úst. „Já jsem Layla.
A vím, že ty nejsi Coleridge.“
„Jonáš Barrett,“ představil se Bryson a nechal viset ve vzduchu otázku, co tu vlastně dělá. Ať se zeptá sama, pomyslel si.
K výměně informací dojde až ve vhodné chvíli - pokud vůbec. Lži, legendy a smyšlená jména mu nyní přicházely na jazyk stejně snadno jako za starých časů. Kdo skutečně jsem? přemýšlel v duchu. Melodramatická otázka, kterou si obvykle kladou adolescenti, se nyní podivně přesunula do vybičované mysli bývalého terénního operativce, jenž si v poslední době připadal úplně ztracený.
Do útesů kolem nich hlučně narážely vlny a z majáku vysoko nad mořem se ozýval truchlivý zvuk mlhové sirény. Bryson věděl, že jde o slavný maják na Cabo Finisterre. „To není tak jisté, že ses přepočítala,“ řekl uznale, téměř sám pro sebe.
Žena se na něj rychle a smutně usmála a zhasla baterku.
„Potřebuji si najmout vrtulník nebo soukromé letadlo. Něco, co mě nás - odtud rychle odveze.“
„Na to je nejlepším místem Santiago de Compostela. Leží asi šedesát kilometrů jihovýchodně odtud a je to známá turistická lokalita - svaté poutní město. Myslím, že se za městem nachází malé letiště s několika přímými mezinárodními linkami. Třeba se nám tam podaří najmout letadlo nebo helikoptéru. Za pokus to

rozhodně stojí.“
Žena na něj tvrdě pohlédla. „Ty se tu vyznáš.“
„To sotva. Jen jsem studoval mapu.“
Náhle osvětlil pláž pouhých pár metrů od nich silný paprsek světla. Zbystřené instinkty agentů se zkušenostmi z terénu zafungovaly a Bryson i žena se hbitě vrhli k zemi. Bryson padl za velký balvan a ztuhl, zatímco žena, která si říkala Layla, se rozplácla pod skalní převis. Bryson cítil na obličeji chladný a vlhký písek a několik metrů od sebe slyšel ženino pravidelné oddechování.
Bryson nepracoval během kariéry s mnoha operativci ženského pohlaví a byl přesvědčen - přestože se s ním jen zřídkakdy někomu svěřoval -, že hrstka žen, která dokáže překonat překážky nastražené nejrůznějšími vyzvědači, z nichž většinu tvoří muži, musí být něčím výjimečná. O tajemné Layle nevěděl Bryson prakticky nic kromě skutečnosti, že bezpochyby k výjimečným patří, neboť je vysoce kvalifikovaná a dokáže zachovat klid i ve stresové situaci.
Viděl, jak se pátrací reflektor přesunuje po pláži a jeho paprsek se na okamžik zastavuje právě v místě, kde Bryson uschoval člun a zakryl ho kameny nasbíranými v písku. Zkušené oči pátračů dost možná dokázaly rozeznat narušení přirozené struktury kamenů, mořských řas a předmětů vyvržených na břeh. Za balvanem, který ho chránil před pátrači, se Bryson rozhlédl kolem sebe.
Pátrací plavidlo se pohybovalo podél pobřežní linie a dvojice vysoce výkonných reflektorů těkala sem a tam po rozeklaných skaliskách. Pátrači byli bezpochyby vybaveni výkonnými zvětšovacími dalekohledy. Při takové vzdálenosti již byly dalekohledy pro noční vidění neúčinné, avšak Bryson zatím nechtěl riskovat a předčasně vstávat jen proto, že se pátrací reflektory přesunuly dál. Přesun reflektorů totiž často jen předznamenával počátek skutečného pátrání. Dokonce i pobřežní živočichové vylézali zpod kamenů, teprve když světla zcela pohasla.
Bryson tedy setrval na místě ještě pět minut poté, co pláž znovu potemněla, a neskrýval překvapení, že Layla učinila totéž, aniž ji k tomu musel vybízet.
Když se konečně vynořili z úkrytů a rozcvičili křeče v končetinách, začali se drápat nahoru po kamenitém úbočí hustě porostlém zakrslými borovicemi, až došli na úzkou štěrkovou cestu na hřebeni útesu. Podél cesty se nacházela řada vysokých a mohutných žulových zdí, které obklopovaly drobné parcely se starobylými kamennými domy obrostlými mechem. U všech domů stály na vysokých pilířích stejné sýpky, stejné kuželové stohy, stejné laťkové mříže porostlé vinnou révou a stejné kombinace sukovitých stromů obtěžkaných ovocem. Bryson si uvědomil, že se ocitli v kraji, jehož obyvatelé zde žijí a obdělávají půdu již celé generace, aniž by se jejich život byť jen trochu proměnil. Byl to kraj, kde žádný vetřelec rozhodně nebyl vítán. Člověk na útěku by zde byl sledován s maximální podezíravostí a přítomnost jakéhokoliv cizince by byla ihned ohlášena.
Necelých třicet metrů od nich se náhle ozvalo šoupání nohou na štěrku. Bryson se s pistolí v pravé ruce otočil, ale ve tmě a mlze neviděl vůbec nic. Viditelnost byla silně omezená a silnice navíc zatáčela, takže člověk, který se k nim zřejmě blížil, nebyl prakticky vůbec vidět. Bryson si všiml, že také Layla míří na neznámého člověka pistolí s dlouhým provrtaným tlumičem na hlavni.
Její střelecký postoj s oběma rukama na zbrani byl dokonalý, ba téměř stylizovaný. Oba agenti strnuli na místě A zaposlouchali se.
Od písčiny pod nimi se ozval výkřik. Takže byli nejméně dva, ale mohlo jich být i více. Kde se tu však vzali? A co měli za lubem?
Vtom se ozval další zvuk: mrzutý hlas opodál, který hovořil jazykem, jemuž Bryson okamžitě neporozuměl. Vzápětí uslyšel další chroupání bot na štěrkové cestě. Bryson si po chvíli uvědomil, že člověk hovoří galegsky, což byl starobylý galicijský jazyk obsahující prvky portugalštiny a kastilské španělštiny.
Bryson dokázal zachytit jen několik izolovaných frází.
„Véna! Axiña! Que carallo fas at? Que é o que che leva tanto tempo? Móvete!“
Bryson s Laylou na sebe rychle pohlédli a začali tiše postupovat podél kamenné zdi směrem ke zdroji hluku. Ozvaly se hluboké hlasy, několik žuchnuti a zařinčení kovu. Když oba agenti zabočili kolem zdi, spatřil Bryson siluety dvou postav, které nakládaly bedny do staré dodávky. Jeden člověk se nacházel v nákladním prostoru dodávky, zatímco druhý zvedal bedny z hromady a podával mu je. Bryson se podíval

na hodinky: bylo něco po třetí ráno. Co tu ti muži dělají? Určitě jsou to rybáři, co jiného?
Venkovští rybáři, jenž se živí lovem místních percebes, což jsou vilejši, kteří se sbírají z pobřeží, anebo chytají mušle z mejillonieras, pramic plovoucích těsně u břehu.
Ať už to byl kdokoliv, jednalo se o místní obyvatele zabrané do práce, kteří nepředstavovali bezprostřední nebezpečí. Bryson schoval pistoli a gestem ukázal Layle, aby učinila totéž. Mířit na muže zbraněmi by byla chyba - konfrontace zde nebyla nutná.
Bryson si oba Španěly pečlivě prohlédl. První z nich byl muž středního věku, zatímco druhému mohlo být sotva dvacet. Oba vypadali jako drsní zemědělští dělníci - a kromě toho se zdálo, že jde o otce se synem. Mladší se pohyboval v nákladním prostoru dodávky, starší mu podával krabice.
Vtom starší promluvil na mladšího: „Véna, móvete, non podemos perde-lo tempo!“
Bryson uměl z bezpočtu operací v Lisabonu a několika v Sao Paulu natolik dobře portugalsky, aby rozuměl, co si oba muži sdělují.
Starší muž říkal: „No tak, hni sebou, nemůžeme ztrácet čas.“
Bryson rychle pohlédl na Laylu a pak zakřičel portugalsky:
„Pór favor, nos poderían axudar? Metímo-lo cochena cuneta, e a mina muller e máis eu temos que chegar a Vigo canto antes.“ Můžete nám, prosím, pomoci? Naše auto sjelo ze srázu a já s manželkou se potřebujeme co nejdříve dostat do Viga.
Oba muži podezíravě vzhlédli. Bryson nyní viděl, co skutečně nakládají - a rozhodně to nebyly bedny s vilejši ani s mušlemi.
Byly to zapečetěné kartony zahraničních cigaret, většinou anglických a amerických. Tito muži nebyli rybáři. Byli to pašeráci, kteří nakládali kontraband, aby ho poté rozprodali za nechutně nafouklé ceny.
Starší muž položil karton na štěrkovou cestu. „Cizinci? A odkud jste?“
„Přijeli jsme sem z Bilbaa. Jsme tu na dovolené, prohlížíme si památky, ale ukázalo se, že to zatracené auto z půjčovny je obyčejná kraksna. Vyplivla nám převodovka a my jsme sjeli do příkopu.
Kdybyste nás mohli svézt, nezůstali bychom vám nic dlužni.“
„Určitě vám můžeme pomoci,“ řekl starší muž a ukázal něco mladšímu, který vyskočil z dodávky a začal se k nim blížit z úhlu, přičemž se viditelně přesunoval blíže k Layle. „Jorge?“
Náhle mladší muž vytáhl revolver, zastaralou Astru Cadix 0.38
Speciál, a namířil ho na Laylu. Ušel ještě několik kroků k Layle a křikl: „Vaciade os petos! Agora mesmo! Vyprázdněte kapsy.
Všechny. Rychle, všechno ven a nezkoušejte žádné hlouposti!
No tak!“
To už měl v ruce revolver také starší muž a mířil jím na Brysona.
„Ty taky, příteli. Odhoď peněženku a kopni ji ke mně,“ vyštěkl.
„A ty drahé hodinky taky. Tak pohyb! Jinak ji tvoje milovaná panička koupí a ty hned po ní!“
Mladý muž vyrazil kupředu, levou rukou popadl Laylu za rameno, hrubě si ji přitáhl k sobě a přitiskl jí revolver na tvář. Zřejmě mu přitom uniklo, že Laylin výraz se ani trochu nezměnil, že se Layla nerozplakala a ani jinak nepůsobila rozrušeně. Kdyby si povšiml jejího naprosto klidného chování, rozhodně by měl důvod k znepokojení.
Bryson se s ní střetl pohledem a téměř neznatelně přikývl.
Náhlým trhavým pohybem vytáhla Layla dvě zbraně najednou - každou rukou jednu. V levé ruce držela pistoli Heckler & Koch USP ráže 0.45, v pravé mohutnou a mimořádně výkonnou izraelskou pistoli Desert Eagle ráže 0.50. Ve stejném okamžiku vytasil Bryson berettu 92 a namířil ji na staršího pašeráka.
„Zpátky!“ křikla Layla portugalsky na mladíka, který v náhlé hrůze klopýtl dozadu. „Odhoď zbraň, jinak ti ustřelím hlavu!“
Mladík zakrátko znovu získal rovnováhu a zaváhal, jako by zvažoval, jak má zareagovat. V tu chvíli Layla bez váhání stiskla spoušť obrovské pistole Desert Eagle. Výstřel byl neuvěřitelně hlasitý a naháněl strach tím spíše, že kulka prolétla tak blizoučko mladíkova ucha. Mladík upustil otlučený revolver, vymrštil ruce do vzduchu a zaječel: „Non! Non dispare!“ Revolver s rachotem dopadl na zem, ale nevystřelil.
Bryson se usmál a přistoupil ke staršímu muži. „Tak odhoď zbraň, meu amigo, jinak ti manželka zabije

synka nebo synovce, nebo kdo to vlastně je, protože jak jsi právě viděl, neumí moc dobře ovládat své vášně.“
„Pór Cristo bendito, esa muller está ío/a/“ zaječel starší pašerák, klekl si a jemně odhodil revolver na štěrk.
Všemohoucí Bože, ta ženská je šílená! Také on zvedl ruce do vzduchu. „Se pensan que nos van toma-lo pělo, están listos! Temos amigos esperando pór nos ó finál de estráda.“ Jestli si myslíte, že nás oberete, tak jste blázen. Na konci cesty na nás čekají přátelé.
„Jo, jo,“ řekl Bryson netrpělivě. „Jenže my nemáme zájem o vaše cigarety. Chceme jen vaše auto.“
„O meu camión? Pór Deus, eu necesito este camión!“ Cože, moji dodávku? Proboha, já tu dodávku potřebuji'.
„No tak to vás potkala pořádná smůla,“ utrousil Bryson.
„Kleknout!“ poručila Layla mladíkovi, který okamžitě poslechl.
Chlapec byl celý brunátný, třásl se jako vystrašené děcko a pokaždé, když Layla mávla izraelskou pistolí, sebou zděšeně škubl.
„Pólo menos nos deixarán descarga-lo camión? Vostedes non necesitan a mercancía!“ žadonil starý pašerák. Alespoň nás nechte tu dodávku vyložit. Zboží přece nepotřebujete!
„No budiž,“ řekla Layla.
„Ne!“ přerušil ji Bryson. „V nákladním prostoru mají pašeráci vždycky ukrytou další zbraň pro případ únosu. Vy se teď oba otočíte a vyrazíte po cestě zpátky. A nezastavíte se tak dlouho, dokud se vám dodávka neztratí z doslechu. Jestli se jen pokusíte běžet za námi, vypálit z revolveru nebo někam zavolat, na místě se otočíme a vytáhneme proti vám zbraně, jaké jste ještě nikdy neviděli. Věřte mi - nezkoušejte to na nás.“
Bryson přeběhl ke kabině dodávky a škubnutím hlavy ukázal Layle, aby si sedla z opačné strany. Namířil berettu na oba Španěly a poručil: „Tak pohyb!“
Mladý i starý pašerák nejistě vstali a se stále zvednutýma rukama začali odcházet po štěrkové cestě.
„Ne, počkej,“ řekla Layla náhle. „Nechci nic ponechat náhodě.“
„Cože?“
Layla zastrčila pistoli malé ráže do kapsy neprůstřelné vesty a vytáhla jinou, podivně vyhlížející zbraň, kterou Bryson okamžitě poznal. Přikývl a usmál se.
„Non!“ zakřičel mladý pašerák a otočil se.
Starší, pravděpodobně otec, začal ječet: „Non dispare! Estamos facendo o que nos dicen! Virxen Santa, non imosfalar, pór que íamos?“
Nestřílejte! Děláme, co jste nám řekli! Matko Boží, nikomu to neřekneme, proč bychom měli?
Oba muži se dali do běhu, ale než stačili urazit pár metrů, ozvala se dvě hlasitá puknutí. Layla po obou mužích vystřelila a silná nálož oxidu uhličitého vytlačila z pistole do jejich těl injekční stříkačku s účinným uspávacím prostředkem. Tato pistole s krátkým dostřelem byla určena ke zneškodňování divokých zvířat, aniž by je usmrcovala. V lidském těle tišidlo působí asi třicet minut. Oba muži se skáceli k zemi, párkrát sebou škubli a poté upadli do bezvědomí.
Stará dodávka rachotila a řinčela a její dýchavičný motor zápolil s příkrým stoupáním po klikaté horské cestě. Slunce pomalu vycházelo nad rozeklanými útesy, barvilo obzor pastelovým nádechem a vrhalo zvláštní bledou záři na břidlicové střechy domů v rybářských vesnicích, jimiž projížděli.
Bryson myslel na nádhernou a pozoruhodnou ženu, která teď spala na předním sedadle vedle něj s hlavou opřenou o třesoucí se okno.
Bylo na ní cosi houževnatého a nezkrotného, ale zároveň byla Layla zranitelná, ba přímo melancholická. Pro Brysona to byla velmi přitažlivá kombinace, ovšem instinkty jej před ní varovaly hned z celé řady důvodů. Layla se až příliš podobala jemu samotnému - byla jako trosečník, jehož drsný zevnějšek zakrývá mimořádně složité nitro, které jako by někdy válčilo samo se sebou.
A pak zde byla Elena, věčná Elena - jakási přízračná bytost, záhada sama o sobě. Žena, kterou nikdy skutečně neznal. Slib, že ji vyhledá, se stal pro Brysona vábivou sirénou, prchavou a zrádnou.
Layla tak pro něj znamenala nanejvýš jakési strategické partnerství, prostý svazek z rozumu. Ona i Bryson se navzájem využívali a pomáhali si - na jejich vztahu bylo něco chladně taktického. Nic více v

sobě nenacházeli. Byli si prostředkem k dosažení cíle.
Brysona nyní přemohla únava, a tak zajel s dodávkou do mlází a na chvíli si zdříml. Po několika hodinách, které mu připadaly jako dvacet minut, se s trhnutím probudil. Layla stále tvrdě spala.
Bryson v duchu zaklel - nebylo moudré ztratit tolik času. Na druhé straně únava obvykle způsobovala chyby v propočtu a úsudku, a tak oběť několika hodin možná přece jen stála za to.
Vyjel s dodávkou zpátky na silnici a všiml si, že ve směru do Santiaga de Compostela postupně přibývá lidí. Z několika osamělých chodců se postupně stal zástup a nakonec dokonce tlačenice. Někteří šli pěšky, jiní jeli na starých bicyklech a několik lidí klusalo na koni.
Tváře měli osmahlé, mnozí z nich kráčeli o holi, měli na sobě jednoduché hrubé šaty a batohy s připevněnými lastúrami.
Bryson si vzpomněl, že lastury jsou symbolem pouti poj Camino de Santiago - poutní cestě, která se táhla přibližně sto kilometrů od soutěsky v Roncesvalles v Pyrenejích do starobylé kaple svatého Jakuba v Santiagu. Pěšky trvala pouť obvykle jeden měsíc. Podél cesty byly tu a tam roztroušeny vozíky, u nichž Cikáni prodávali suvenýry - pohlednice, plastikové ptáky s plácajícími křídly, lastury, pestrobarevné oblečení.
Záhy si však Bryson všiml něčeho jiného, pro co nenašel uspokojivé vysvětlení. Několik kilometrů před Santiagem začala být doprava stále ucpanější. Auta i dodávky se pohybovaly čím dál pomaleji a téměř se dotýkaly nárazníky. Někde před nimi se musela nacházet nějaká překážka. Práce na silnici?
Ne.
Dřevěné bariéry a blikající majáčky hloučku policejních vozidel, které se objevily, když Bryson vyjel ze zatáčky, poskytovaly pádnou odpověď. Byl to policejní zátaras. Španělská policie kontrolovala vozidlo za vozidlem a zkoumavě si prohlížela řidiče i pasažéry. Zdálo se, že osobní auta pouštějí policisté rychle, ale nákladní auta a dodávky zadržují, odvádějí na stranu a kontrolují řidičům průkazy a registrace.
Zástupy poutníků kolem nich procházely se zvědavými pohledy a policie jim nijak nebránila v pohybu.
„Laylo," řekl Bryson. „Rychle, probuď se!"
Layla se s trhnutím probudila a okamžitě byla ve střehu. „Co co je?"
„Hledají naši dodávku."
Layla ihned pochopila, co se děje. „Ach Bože. Ti parchanti museli dojít na policii a podat hlášení..."
„Ne, oni ne. Aspoň ne přímo. Tihle lidé mají sklon vyhýbat se úřadům, kdykoliv je to možné. Někdo je musel najít a nabídnout jim slušný úplatek. Někdo s přímým napojením na španělskou policii."
„Myslíš pobřežní hlídku? Protože nikdo z Calacanisových lidí by to pravděpodobně neudělal, i kdyby nakrásně přežil."
Bryson zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že to byl někdo úplně jiný.
Nějaká organizace, která věděla, že jsem na té lodi."
„Nepřátelská zpravodajská organizace."
„Ano, ale v jiném slova smyslu, než si myslíš." „Nepřátelská" není správný výraz, pomyslel si Bryson. Spíše „ďábelská".
Organizace, jejíž chapadla sahají hluboko do vlád několika světových mocností.
Direktoriát. Bryson náhle sjel s dodávkou na krajnici a vklouzl do mezery v nekonečném proudu poutníků. Ozvaly se hlasité protesty prodejců s vozíky a troubení klaksonů.
Bryson vyskočil z auta, rychle odšrouboval poznávací značky šroubovákem na kapesním noži a vrátil se s nimi na přední sedadlo. „To jen pro případ, že by byli tak hloupí a dívali se pouze na poznávací značku. Musíme je přelstít: budou hledat muže a ženu odpovídající našemu popisu, kteří možná budou v narychlo spíchnutém přestrojení. Takže se očividně musíme rozdělit a jít pěšky, jenže to nestačí..." Bryson se odmlčel, neboť si všiml jednoho z vozíků opodál. „Počkej."
O několik minut později již španělsky konverzoval s kyprou Cikánkou, která prodávala šátky a další lidové úbory. Cikánka očekávala, že tento zákazník - který díky plynné španělštině bez přízvuku vypadal jako rodilý Kastilec - bude tvrdě smlouvat, a byla překvapena, když před ni muž hodil svazek bankovek a pak se začal rychle přesunovat od vozíku k vozíku, nasbíral hromadu oděvů a vrátil se s nimi k dodávce. Layliny oči se rozšířily.
Přikývla a vážně řekla: „Takže teď budu poutník."

Chaos, naprostý chaos!
Klaksony aut troubily, vzteklí řidiči ječeli a kleli. Proud poutníků se změnil v obrovskou tlačenici, v zástup nejrozmanitějších lidí, jejichž jedinou společnou vlastností byla oddaná víra. Byli zde staří muži s holemi, kteří vypadali, že stěží dokáží učinit další krok, byly zde staré ženy zahalené v černém, jejichž tmavé šátky odhalovaly pouze horní část obličeje. Mnoho lidí mělo na sobě šortky a tričko, někteří vedli jízdní kolo. Byli zde vyčerpaně vyhlížející rodiče s křičícími batolaty v náručí, jejichž starší děti radostně hulákaly a pobíhaly davem sem a tam. Všude se vznášel závan potu, cibule, kadidla a celé řady lidských pachů.
Bryson byl oděn do středověké sutany a opíral se o hůl se zakřivenou rukojetí. Vypadal jako mnich z dávné minulosti, ale dobře věděl, že podobné úbory dodnes nosí členové některých izolovaných řádů. Tento oděv, jenž se zde prodával jako suvenýr, byl navíc opatřen kápí, kterou si Bryson okamžitě nasadil, takže mu zakrývala část obličeje a část vrhala do stínu. Layla se držela zhruba padesát metrů za ním a byla oděna v podivné dlouhé haleně vyrobené z hrubé látky, která vypadala jako mušelín. Přes halenu měla oblečen křiklavý svetr s flitry a na hlavě světle červený šátek.
A přestože vypadala nanejvýš podivně, dokonale zapadala do okolního davu.
Dřevěné zátarasy před nimi byly uspořádány tak, aby jimi mohl procházet široký zástup chodců. Po obou stranách zátarasů stáli dva uniformovaní policisté a namátkově prohlíželi obličeje procházejících. Na druhé polovině cesty byly po jednom propouštěny osobní a nákladní automobily. Bryson si s úlevou všiml, že se chodci mohou pohybovat normálním tempem a prakticky nemusí zpomalit. Nejistou chůzí prošel kolem policistů, přičemž se ztěžka opíral o hůl jako stařec, který se konečně blíží ke konci dlouhé cesty. Nedíval se policistům do tváře, ale ani je okázale neignoroval. Zdálo se, že mu nevěnují žádnou pozornost. Během několika vteřin bezpečně prošel zátarasy, postrkován zástupem lidí.
Vtom ho oslnil záblesk světla. Jasné ranní slunce se opodál odrazilo od čehosi lesklého. Bryson otočil hlavu a spatřil vysoce výkonný dalekohled před obličejem dalšího uniformovaného policisty, který stál na lavičce. Podobně jako jeho kolegové u zátarasů si i on prohlížel tváře poutníků vstupujících do města po Avenida Juan Carlos I. Měl představovat jakousi zálohu nebo druhý filtr a se systematickou důkladností sledoval lidi v davu.
I přes časnou ranní hodinu již slunce prudce pálilo a policistova bledá kůže byla celá zarudlá.
Bryson se na muže podíval znovu, neboť ho vyvedla z míry světlost jeho kůže i blonďaté vlasy pod čepicí se štítkem.
Světlovlasí lidé nebyli v této části Španělska právě obvyklým jevem, přestože se zároveň nejednalo o nic nevídaného. Brysonovu pozornost ovšem neupoutaly mužovy světlé vlasy, nýbrž bledá, téměř bílá pokožka. Žádný policista ani člen pohraniční hlídky by v tomto počasí nevydržel. Každému se od prudkého slunce záhy opálila kůže nebo mu přinejmenším silně zčervenala. A dokonce ani policejní kancelářská krysa se nemohla vyhnout pobytu na slunci cestou do práce nebo na oběd.
Ne, tento člověk nebyl místní a rozhodně to nebyl domorodec.
Bryson pochyboval, že je to vůbec Španěl.
Světlovlasý policista se silně potil, a proto nakrátko sklonil dalekohled, aby si otřel obličej loktem. V tu chvíli Bryson poprvé spatřil mužovu tvář.
Ospale vyhlížející šedé oči, jež zakrývaly úporné soustředění, tenké rty, křídově bílá kůže, popelavě světlé vlasy. Bryson toho muže znal.
Chartúm.
Světlovlasý muž kdysi působil jako technický expert z Rotterdamu, jenž navštívil súdánské hlavní město se skupinou evropských specialistů, kteří radili Iráčanům v otázce stavby závodu na výrobu balistických raket a realizovali dodávky vybavení sloužícího k sestavování raketových hlavic Scud. Ve skutečnosti to však byl vetřelec, infiltrátor a tajný agent. Byl to člen Direktoriátu.
Kromě toho rovněž působil jako hrdlořez a expert na rychlé zabití. Bryson měl v Chartúmu za úkol instalovat sledovací zařízení a získat hmatatelné důkazy, které by se daly později použít proti Iráčanům. Několikrát světlovlasému zabijákovi během chůze předal mikrofiše s údaji o požadovaných cílech včetně informace, kde se nacházejí, jaký je jejich denní rozvrh a kde lze pravděpodobně nalézt mezery v bezpečnostních opatřeních.

Bryson neznal světlovlasého muže jménem, věděl jen, že jde o chladnokrevného zabijáka, jenž patří k nejlepším v oboru - byl mimořádně kvalifikovaný a jako pravděpodobný sociopat představoval dokonalý prototyp nájemného vraha.
Direktoriát sem tedy vyslal jednoho ze svých nejlepších lidí, aby Brysona zavraždil. Nyní již nemohlo být pochyb, že Brysonovi někdejší zaměstnavatelé označili Brysona za beznadějný případ.
Jak ho ale našli? Pašeráci museli mluvit - pravděpodobně zuřili kvůli ukradené dodávce a dychtivě přijali bezpochyby štědrý úplatek. V tomto koutě Španělska navíc neexistovalo mnoho silnic a ještě méně jich vedlo z Finisterre, takže se všechny daly snadno prozkoumat ze vzduchu, pokud měl Direktoriát rychlý přístup k vrtulníku. Bryson sice žádnou helikoptéru neslyšel ani neviděl, ale v určitém časovém úseku on i Layla spali. Kromě toho byla stará dodávka natolik hlučná, že jim mohl vrtulník proletět přímo nad hlavami a on by si toho ani nevšiml.
Musela to tedy být chvatně opuštěná dodávka, co pronásledovatelům posloužilo jako skutečný naváděcí signál, jako důkaz, že se Bryson s Laylou stále nacházejí v bezprostřední blízkosti.
Navíc se po silnici dalo jet pouze dvěma směry: do Santiaga de Compostela, anebo z něj. Obě možnosti byly bezpochyby důkladně prověřeny a zátarasy rozmístěny na obou stranách.
Bryson se chtěl otočit a utvrdit se, že se Layla stále drží bezpečně za ním, ale nemohl riskovat něco tak nápadného.
Tep se mu zrychlil. Odhlédl od muže, ale již bylo pozdě. Na krátký okamžik spatřil v zabijákových očích záblesk poznání.
Spatřil mě, zná mě.
Avšak kdyby se teď Bryson rozběhl nebo učinil jakýkoliv náhlý pohyb, který by ho vizuálně vyčlenil z davu, jako by tím na sebe ukázal prstem a potvrdil zabijákovo podezření. Z této vzdálenosti si totiž světlovlasý zabiják nemohl být Brysonovou totožností jist. Nejenže od jejich setkání v Chartúmu uplynulo již mnoho let, ale sutana s kápí do značné míry zakrývala Brysonovu tvář a zabiják by se neodvážil střílet naslepo.
Čas jako by se téměř zastavil, ovšem Brysonovy myšlenky se daly do zběsilého pohybu. Jeho tělo zaplavila vlna adrenalinu, srdce se mu prudce rozbušilo, ale Bryson přesto dokázal nezrychlit krok. V žádném případě nemohl vyčnívat z davu.
Koutkem oka si všiml, že se k němu zabiják otáčí a pravou ruku přesunuje k pouzdru s pistolí u pasu.
Zástup poutníků byl tak hustý, že s sebou Brysona téměř unášel - bohužel trýznivě pomalým tempem. Jak si může být zabiják tak jistý, že právě já jsem tím, koho hledá? Vždyť ta kápě... A vtom si Bryson se svíravým pocitem uvědomil, že již sama skutečnost, že má v tomto nemilosrdně pálícím slunci na hlavě kápi, jej z davu nápadně vyčleňuje.
Někteří lidé sice také měli pokrývku hlavy, která je měla chránit před slunečními paprsky, ovšem kápě sluneční žár spíše zhoršovala a bylo v ní nesnesitelně horko. Nikdo z lidí, kteří byli oblečeni ve staromódních mnišských sutanách, na hlavě žádnou kápi neměl.
Bryson zkrátka vyčníval.
Přestože se neodvážil otočit a podívat se, uvědomil si, že koutkem oka zahlédl náhlý škubavý pohyb a odlesk světla od kovového předmětu, kterým byla bezpochyby pistole. Zabiják vytasil zbraň - Bryson to téměř instinktivně cítil.
Zničehonic padl k zemi a začal předstírat úžeh, takže lidé bezprostředně za ním o jeho tělo zakopli. Ozvalo se několik mrzutých výkřiků a jedna žena začala úzkostlivě ječet.
O zlomek vteřiny později se nad davem rozlehlo smrtelné zakašlání pistole s tlumičem, následované pronikavým a zděšeným výskotem.
Mladá žena pouhých pár decimetrů po Brysonově levici se zhroutila k zemi s ustřelenou horní částí hlavy. Krev se rozstříkla dobré dva metry daleko. Dav se dal do masového úprku a zoufalé a úzkostné výkřiky postupně sílily. Opodál se rozprskla hlína, jak se další kulky zabořily do země. Zabiják teď střílel rychle za sebou v poloautomatickém módu. Zaměřil cíl a bylo mu jedno, zda při střelbě zasáhne i nevinné.
Bryson byl uprostřed vzniklé vřavy téměř ušlapán zděšeným a prchajícím davem. Nakonec se se shozenou kápí přece jen vyškrábal na nohy, ovšem vzápětí byl znovu sražen k zemi. Všude kolem něj se ozývaly výkřiky a pláč zraněných, umírajících a prchajících.

Po chvíli se Brysonovi opět podařilo zapřít nohy, a tak vyrazil kupředu a snažil se přetrpět opakované pošťuchování lidí, kteří se pokoušeli uniknout tomuto šílenství.
Byl ozbrojen pistolemi, ale kdyby se pokusil jednu z nich vytáhnout a opětovat palbu, rovnalo by se to sebevraždě.
Bezpochyby čelil obrovské přesile a v okamžiku, kdy by zmáčkl kohoutek, jako by vypálil signální raketu a prozradil svou polohu soustředěným zabijákům, které sem vyslal Direktoriát. Proto raději vyrazil kupředu s hlavou skloněnou nízko u země, kde ho zakrývala změť lidských těl.
Od ocelové dopravní značky tři metry od něj se odrazila sprška kulek, což znamenalo, že světlovlasý zabiják Brysona ztratil ve vzdouvajícím se davu. Šest metrů před Brysonem se současně ozval další výkřik a tělo muže na bicyklu se nepřirozeně prohnulo pod zásahem do zad. Zabiják teď střílel na přeludy, což Brysonovým plánům pouze vyhovovalo, neboť to zvyšovalo zmatek v davu, v němž mohl Bryson uniknout. Podstoupil tedy riziko a rozhlédl se kolem sebe, stejně jako to činili mnozí další ve snaze odhalit původce střelby. Ke svému úžasu zjistil, že světlovlasý zabiják sebou náhle cukl, jako by do něj zezadu cosi strčilo.
Zasáhla ho kulka! Zabiják zkroutil trup a zřítil se z lavičky, buď to mrtvý, anebo těžce zraněný. Kdo ovšem vypálil ránu?
V davu se blýsklo cosi šarlatového a opět se ztratilo v moři lidí.
Světle červený šátek.
Layla.
Bryson se s úlevou otočil zpět a pokračoval v pohybu s davem jako kus dřeva unášený silným proudem. Rozhodně se nemohl prodrat davem zpátky k Layle a neodvážil se jí ani dát signál.
Věděl, jakým způsobem Direktoriát organizuje vraždy nejvyšší priority, k nimž ta jeho bezpochyby patřila. Direktoriát rozhodně nešetřil lidmi. Agent určený k provedení vraždy byl jako šváb kde jste našli jednoho, tam byste dozajista našli i další. Ale kde?
Zdálo se, že světlovlasý zabiják z Chartúmu operoval jako samostatný agent, což znamenalo, že ostatní fungují jako zálohy.
Žádné zálohy však nikde nebylo vidět. Bryson znal metodologii Direktoriátu příliš dobře, než aby byl ochoten uvěřit, že světlovlasý hrdlořez pracoval sám.
Proud poutníků se nyní vymkl kontrole a změnil se v pouhé srocení lidí, kypící a hemžící se masu zděšených věřících, z nichž někteří se snažili utéci po silnici vpřed, zatímco jiní vyráželi opačným směrem. Chaos, který Brysonovi před chvílí poskytoval ideální úkryt, se nyní stal čímsi nebezpečným a násilným. Bylo zřejmé, že se Bryson s Laylou musí oddělit od zpanikařené tlačenice, zmizet do Santiaga a nalézt cestu na letiště v Labacolle, jedenáct kilometrů východně od města.
Bryson vystoupil z proudu chodců a jízdních kol, přičemž ho téměř srazil vrávorající cyklista, a chytil se pouliční lampy, aby se zapřel před davem a vyčkal, zda se neobjeví Layla.
Hledal mezi procházejícími lidmi její obličej, ale především její šarlatový šátek.
Zároveň si bedlivě všímal jakýchkoliv anomálií: záblesků oceli, policejních uniforem, nezaměnitelného obličeje nájemného vraha.
Věděl, že na něj musí být prazvláštní pohled - každopádně přitahoval zvídavé oči ostatních. Zvláště jeden poutník, který se pohyboval po rušné Avenida Juan Carlos I. a držel pod záhyby hnědého mnišského roucha cosi, co vypadalo jako bible, zíral na Brysona s neskrývanou zvědavostí. Bryson zachytil mnichův pohled právě ve chvíli, kdy mnich vytáhl bibli - jeho biblí však byl dlouhý předmět z modré oceli.
Pistole.
Během zlomku vteřiny Brysonův mozek zpracoval, co viděly jeho oči. Bryson se vrhl doprava a vrazil přitom do cyklisty středního věku, který se na kole zakymácel a se vzteklým křikem se pokusil udržet rovnováhu.
Ozvalo se plivnutí a na Brysonově obličeji se rozstříkla sprška krve. Cyklista padl s ustřeleným spánkem, z něhož zbyl pouze zející otvor zaplněný nechutnou karmínově červenou hmotou. Ze všech stran se nanovo rozezněl vřískot. Cyklista byl na místě mrtev a jeho vrah - muž v mnišské sutaně vzdálený asi patnáct metrů od něj - měl stále namířenou zbraň a stále střílel.
Bylo to šílenství!

Bryson se na zemi překulil a snažil se přetrpět kopance do hlavy a zad, které mu způsoboval zpanikařený prchající dav.
Hmátl do pouzdra pro berettu a prudkým pohybem ji vytáhl.
Jeden muž se dal do křiku: „Unha pistola. Ten unha pistola!“ Má pistoli!
Kulky narážely do železné pouliční lampy, hlasitě zvonily a prudce dopadaly na zem v okruhu několika metrů. Bryson se vyškrábal na nohy, nabral rovnováhu, zaměřil zabijáckého mnicha a zmáčkl kohoutek.
První rána zasáhla atentátníka do prsou, takže upustil zbraň.
Druhá rána již mířila přímo doprostřed hrudníku a srazila mnicha k zemi.
Nalevo od Brysona se zaleskl předmět. Bryson si ho všiml koutkem oka a instinkty mu napověděly, že je to další zbraň.
Otočil se právě včas, aby spatřil, že na něj další muž - rovněž v přestrojení za poutníka - míří z necelých šesti metrů malou černou pistolí. Bryson se vrhl doprava mimo palebnou linii, ovšem náhlý výbuch bolesti v levém rameni a plameny vystřelující vzápětí z ramena do celého hrudníku mu prozradily, že byl zasažen.
Ztratil rovnováhu, nohy se mu podlomily a on se zhroutil na dláždění. Bolest byla trýznivá. Bryson cítil, jak mu horká krev prosakuje přes košili a levá paže zůstává strnulá.
Vtom ho popadly čísi ruce. Dezorientovaný Bryson, který teď viděl jen skrz zamlžený opar, začal do útočníka reflexivně tlouci, ale vzápětí uslyšel Laylin hlas: „Ne, to jsem já. Tudy. Tudy!“
Layla ho držela za zdravé rameno a loket a pomáhala mu vstát.
„Jsi v pořádku?“ zakřičel Bryson úlevou do chaosu kolem poněkud nelogicky, neboť to byl on, koho zasáhla kulka.
„Jsem v pořádku. Tak pojď!“ Layla ho odtáhla na stranu přes prchající dav poutníků, jejichž panika nyní dosahovala vrcholu.
Bryson se přinutil k pohybu - zrychlil krok a snažil se rozhýbat bolest. Vtom si všiml dalšího mnicha, který jej pozoroval z několikametrové vzdálenosti a rovněž cosi držel v ruce.
Vyburcovaný Bryson sebral pistoli a namířil ji na mnicha právě ve chvíli, kdy mnich pozvedl ke svým rtům podlouhlý předmět - bibli -, políbil ho a začal se uprostřed tohoto šíleného násilí hlasitě modlit.
Bryson s Laylou se ocitli v prostorném parku s pečlivě udržovanými zahradami a řadami eukalyptů.
„Musíme najít místo, kde si můžeš odpočinout,“ řekla Layla.
„Ne. Je to jen povrchová rána...“
„A co ta krev!“
„Myslím, že je to spíš jen oděrka. Určitě zpřetrhala pár vlásečnic, ale není to zdaleka tak vážné, jak to možná vypadá.
Nemůžeme si dovolit tady teď odpočívat, musíme jít dál!“
„Ale kam?“
„Podívej. Přímo před námi stojí na druhé straně cesty katedrála s náměstím - Plaza do Obradoiro. Je plná lidí. Musíme se držet davu a zmizet v něm, jakmile to půjde. Ať uděláme cokoliv, rozhodně nemůžeme vyčnívat z řady.“ Bryson vycítil Laylino chvilkové zaváhání a dodal: „O to zranění se postaráme později.
Momentálně je to náš nejmenší problém.“
„Myslím, že ti nedochází, kolik krve jsi ztratil.“ S téměř mrazivou lhostejností odepnula Layla Brysonovi několik horních knoflíků haleny a jemně odtáhla krví nasáklou látku od kůže na rameni. Bryson ucítil bodavou bolest. Když pak Layla ránu jemně prohmatala, Brysonova bolest se vystupňovala a změnila se v pálivý rozeklaný blesk. „No dobrá,“ konstatovala Layla, „na ránu se můžeme podívat později, ale teď musíme zastavit krvácení.“
Strhla si z hlavy červený šátek, pevně ho ovázala Brysonovi kolem ramena, zajistila ho v podpaží, a vytvořila tak provizorní obvaz, který prozatím musel postačit. „Můžeš hýbat paží?“
Bryson zvedl ruku a zkroutil se bolestí. „Jo.“
„Bolí to? Nedělej hrdinu.“
„Nedělám. Bolest nikdy neignoruji - je to jeden z nejcennějších signálů, které nám tělo dává. Jo, bolí to. Ale už jsem zažil daleko horší bolest, to mi věř.“
„Věřím ti. Takže nahoře na kopci je katedrála...“

„Hlavní katedrála v Santiagu. Náměstí kolem něj se jmenuje Plaza do Obradoiro, ale někdy se mu říká Plaza de Espaňa. Je to cílový bod celé pouti a vždycky bývá přeplněný. Zřejmě je to nejvhodnější místo, kde se ztratit pronásledovatelům a najít nějaké auto.
Ale především musíme okamžitě zmizet z tohohle volného prostranství.“
Vyrazili po stezce lemované eukalypty. Náhle kolem nich projela dvojice cyklistů, objela je ve vzdálenosti pouhých pár centimetrů a pokračovala v jízdě. Cyklisté vypadali naprosto nevinně - jako dvojice poutníků, kteří mají namířeno do centra města -, ovšem jejich průjezd Brysona znepokojil. Ztráta krve pravděpodobně vyostřila jeho reakce. Zabijáci vyslaní Direktoriátem ovšem zatím vystupovali v ďábelsky rafinovaném přestrojení za nábožné poutníky, takže kdokoliv, kdo kolem Brysona prošel či projel, kterýkoliv člověk v davu mohl být nájemným vrahem, který měl za úkol ukončit Brysonův život.
V minovém poli dokázalo Brysonovo cvičené oko alespoň rozeznat minu od pole. Zde žádné podobné rozlišení nebylo možné.
Kromě povědomosti obličejů.
Některé agenty určené pro nájemné vraždy - ne všechny, ale přinejmenším vůdce - Bryson dobře znal, protože se s nimi v minulosti stýkal, byť třeba jen letmo nebo na dálku.
Direktoriát sem vyslal právě je, protože mohli Brysona lépe rozpoznat v davu.
Tato zbraň však byla dvousečná: pokud oni poznali Brysona, poznal i Bryson je. A pokud by byl Bryson neustále ve střehu a bedlivě sledoval okolí, spatřil by je dříve než oni jeho. Nebyla to příliš velká výhoda, ale bylo to jediné, oč se mohl Bryson opřít, takže toho musel maximálně využít.
„Počkej,“ řekl rázně. „Už si mě všimli a tebe taky. Možná zatím nevědí, kdo jsi ty, ale mě dobře znají. Navíc mám košili od krve a tvůj červený šátek. Ne, tohle vodítko jim poskytnout nemůžeme.“
Layla přikývla. „Seženu jiné oblečení.“
Oba uvažovali stejným způsobem. „Počkám na tebe tady vlastně ne.“
Bryson ukázal na malou starobylou katedrálu obrostlou mechem, kterou obklopovaly zahrady osazené exotickými květy. „Počkám támhle uvnitř.“
„Dobře.“ Layla spěšně vyrazila po stezce k hlavnímu náměstí, zatímco Bryson se otočil a zamířil ke katedrále.
Bryson znepokojeně vyčkával v potemnělé, chladné a opuštěné katedrále. Těžké dřevěné dveře kostela se několikrát otevřely, ale pokaždé šlo o zvědavé poutníky či turisty - nebo to tak alespoň vypadalo. Ženy s dětmi, mladé páry. Bryson dveře sledoval ze skrytého přístěnku u chrámové předsíně a každého příchozího si zkoumavě prohlédl. Nikdy si nemohl být zcela jist, ale žádný z návštěvníků katedrály nevysílal poplašné signály, které by aktivovaly jeho vnitřní alarm. O dvacet minut později se dveře znovu otevřely. Byla to Layla a v ruce nesla ranec zabalený do papíru.
Oba se převlékli na toaletě katedrály. Layla přesně odhadla Brysonovu velikost. Nyní byli oblečeni v obvyklém oděvu turistů střední vrstvy: ona měla na sobě jednoduchou sukni, halenku a vesele vyzdobený klobouk proti slunci se širokým okrajem, zatímco Brysonův oděv tvořily khaki kalhoty, bílá pletená košile s krátkým rukávem a baseballová čepice. Layle se navíc podařilo sehnat několik velkých obvazů a jodovou tinkturu na provizorní vyčištění rány, a dokonce oba vybavila základními turistickými rekvizitami - Bryson dostal lacinou videokameru bez kazety a Layla si zavěsila na krk ještě lacinější pětatřicetimilimetrový fotoaparát.
O deset minut později již oba vstupovali v módních slunečních brýlích na obrovské a rušné náměstí Praza do Obradoiro a drželi se za ruce jako novomanželé na svatební cestě. Náměstí bylo plné poutníků, turistů, studentů a prodavačů nabízejících pohlednice a suvenýry. Bryson se zastavil před katedrálou a předstíral, že pořizuje záběry barokního průčelí z osmnáctého století, jehož středobodem byla Portico de Gloria - ohromující španělsko-románská socha z dvanáctého století, plná podobizen andělů, démonů, oblud a proroků. Díval se přes teleobjektiv hledáčku, pohyboval kamerou od sloupoví přes průčelí katedrály a nakonec zabral také zástup turistů a poutníků, jako by si chtěl nahrát celou scenerii na videokameru jako amatérský kameraman.
Nakonec odložil kameru, otočil se k Layle, usmál se a pokýval hlavou jako samolibý turista. Layla se dotkla jeho paže a oba poté sehráli přehnanou pantomimu novomanželské lásky, aby zahnali možné podezření přihlížejících. Brysonovo přestrojení prakticky nestálo za řeč, ale štítek baseballové čepice mu

alespoň vrhal stín na obličej. Snad to u případných lidí z Direktoriátu vyvolá nejistotu a vzbudí pochybnosti.
Náhle si Bryson v dálce uvědomil nějaký pohyb, jakési synchronizované posouvání, a to hned na několika místech.
Pohybovalo se sice všechno kolem něj, ale pohyb v pozadí byl koordinovaný a symetrický. Podobně neznatelného vjemu by si člověk bez rozsáhlých zkušeností z terénu jen sotva povšiml, avšak Bryson si byl jist, že na tom cosi je.
„Laylo," řekl tiše. „Chci, aby ses zasmála něčemu, co zrovna řeknu."
„Zasmála...?"
„Třeba teď. Právě jsem ti řekl něco ohromně vtipného."
Layla se zničehonic rozesmála a nenucené zvrátila hlavu dozadu.
Její herecký výkon byl natolik přesvědčivý, že Brysona znepokojil - přestože ji o něj sám požádal a očekával ho. Layla byla zkušená herečka. Během okamžiku se z ní stala okouzlená novomanželka, která shledávala každý manželův vtip nesmíme zábavným. Bryson se tomuto ocenění vlastní bystrosti skromně, leč vděčně usmál. Přitom znovu sebral videokameru, zadíval se do hledáčku a začal kamerou přejíždět po davu lidí, jako to činil před chvílí. Tentokrát ovšem hledal něco konkrétního.
Laylin hlas zněl i přes úsměv napjatě. „Vidíš něco?"
Vtom to Bryson našel.
Klasický trojčlenný útvar. Triáda. Na třech místech po celém náměstí stály velice klidně tři osoby a dívaly se dalekohlede:
Brysonovým směrem. Sama o sobě nebyla žádná z nich ničím pí zoruhodná nebo nápadná - všechny mohly představovat turistuj který se dívá na památky. Společně však vytvářely zlověstní uskupení. Na jedné straně náměstí stála mladá žena s vyčesaným šedožlutými vlasy a v saku, v němž muselo být v takto parném dni nesmírné horko, ale které mohlo dobře ukrývat pouzdro na pistoli. Na druhém vrcholu pomyslného rovnostranného trojúhelníku postával vousatý muž s masitým obličejem a podsaditou postavou oděnou do černého kněžského hábitu. Jeho vysoce výkonný dalekohled s tímto oděvem silně kontrastoval - člověk by rozhodně nepředpokládal, že muž v kněžském rouchu bude používat tak moderní přístroj. Na třetím vrcholu trojúhelníku pak stál šlachovitý čerstvý čtyřicátník s osmahlou kůží. Právě tento muž aktivoval Brysonovu paměť a vyvolal v Brysonovi nutkání si jej prohlédnout blíže.
Bryson se dotkl tlačítka zoomu a začal najíždět na detail snědého muže.
Cítil, jak mu vnitřnosti spaluje mráz.
Bryson tohoto muže znal, a dokonce s ním několikrát spolupracoval na úkolech vysoké priority. Vlastně muže pro Direktoriát sám najal. Jednalo se o bývalého sedláka jménem Paolo z vesničky nedaleko Cividale. Paolo vždy operoval ve dvojici se svým bratrem Niccolem. V odlehlé horské vesničce v severozápadní Itálii, kde se oba narodili, platili za legendární lovce zvěře, a tak není divu, že se z nich záhy a snadno stali vysoce kvalifikovaní lovci lidí - zabijáci se zřídkakdy vídaným talentem.
Dnes působili jako vysoce žádaní nájemní vrazi, žoldáci, profesionální zabijáci a atentátníci. Bryson je v minulém životě najímal na příležitostnou práci - včetně nebezpečné infiltrace do ruské firmy s názvem Vector, která se údajně angažovala ve výzkumu a výrobě biologických zbraní.
A kde byl Paolo, tam musel být i Niccolo. Což znamenalo, že se na náměstí nachází ještě přinejmenším jeden zabiják z Direktoriátu, ukrytý někde mimo hranice triády.
Brysonovi se rozbušilo srdce a naježily kořínky vlasů.
Jenže jak jeho a Laylu tak snadno lokalizovali? Bryson si byl jist, že již své pronásledovatele setřásli - jak je tedy lidé z Direktoriátu znovu našli v tak hustém davu, zvláště když Bryson i Layla změnili přestrojení? Bylo snad na šatech něco zvláštního - byly příliš nové, příliš křiklavé nebo neodpovídaly situaci? Bryson si dal přece záležet, aby na dláždění před katedrálou, kde se zastavili, sešoupal své zbrusu nové kožené mokasíny, a dohlédl na to, aby Layla učinila totéž. Dokonce si lehce ušpinil šaty hrstkou jemného prachu.
Jak je tedy našli?
Odpověď přišla v podobě pomalého a závratného prozření a postupně se změnila v úděsnou jistotu.
Bryson ucítil na levém rameni teplou krev, která prosakovala přes obvaz. Nemusel se na ni dívat ani se jí dotýkat, aby si byl jistý. Jizva po kulce stále silně krvácela, prosakovala přes látku jeho pletené košile a

barvila ji na velké ploše do červena. Brysona prozrazovala krev - byla pro zabijáky signálem, jenž rušil veškerá preventivní opatření, která Bryson přijal, a odhalovala jeho přestrojení.
Pronásledovatelé jej konečně lokalizovali a nyní se chystali k vraždě.
WASHINGTON, D. C.
Senátor James Cassidy na sobě cítil pohledy kolegů - některé byly znuděné, jiné ostražité. Ztěžka se postavil, položil mohutné skvrnité ruce na pečlivě vyleštěnou dřevěnou příčku a začal hovořit sytým a melodickým barytonem. „Ve svých kancelářích a zasedacích místnostech výborů se my všichni velmi obšírně zabýváme otázkou přírodních zdrojů a ohrožených druhů. Hovoříme o tom, jak lze nejlépe pečovat o ztenčující se přírodní zdroje v době, kdy vše jako by bylo na prodej, kdy je vše opatřeno cenovkou a čárovým kódem. Já vám teď však chci říci něco o dalším z ohrožených druhů - o výsadě, která rychle mizí z tohoto světa.
Je to právo na soukromí. V novinách jsem četl výrok jistého internetového experta, který prohlásil: Již nyní máte nulové soukromí.
Smiřte se s tím.' Inu, ti z vás, kteří mne znají, dobře vědí, že já rozhodně nejsem člověk, který by se s něčím takovým smířil.
Navrhuji vám, abyste se někdy zastavili a rozhlédli se kolem sebe.
Co vidíte? Kamery, snímače a mamutí databáze, jejichž rozsah se vzpírá lidskému chápání. Marketingoví specialisté mohou sledovat každý aspekt našeho života - od prvního ranního telefonátu přes dobu, kdy naše bezpečnostní systémy oznámí, že jsme odjeli z domu, až po videokameru v kabině pro výběr mýtného nebo stvrzenku, kterou nám vydají u oběda. Pokud se podíváte blíže, zjistíte, že takzvaní informační zprostředkovatelé sledují a zaznamenávají každou transakci, každý lidský ‚zásah'. Soukromé společnosti již oslovují Federální úřad vyšetřování s nabídkou, aby jim odprodal své záznamy a své informace, jako by informace byly jen další položkou státního majetku, který lze zprivatizovat.
Jedná se o začátek čehosi znepokojivého - obnažené republiky a špiclované společnosti.“
Senátor se rozhlédl a zjistil, že právě prožívá vzácný okamžik - získal si pozornost kolegů. Někteří z nich působili ohromeně, jiní se tvářili skepticky. Avšak všichni věnovali Cassidymu pozornost.
„A já vám kladu jedinou otázku: Je takový svět místem, v němž byste chtěli žít? Já osobně nevidím žádný důvod doufat, že tolik opečovávaná představa soukromí má byť jen zlomek šance proti silám seřazeným v jediném šiku proti ní - přehorlivým národním a mezinárodním organizacím zabývajícím se vymáháním práva, marketingovým a pojišťovacím společnostem, PR agenturám a milionům tykadel soukromých i státních institucí.
Lidem, kteří chtějí udržovat pořádek, a lidem, kteří z vás chtějí vyždímat poslední cent - silám pořádku a silám obchodu. Toť vskutku zlověstné spojenectví, milí přátelé! A právě proti němu nyní stojí soukromí, naše soukromí. Je to dlouho připravovaná, avšak přesto zoufale jednostranná bitva. A moje otázka na vás, moje otázka ke všem svým veleváženým kolegům po obou stranách uličky, je velice prostá: Na čí straně stojíte vy?“

Kapitola 9

„Nedívej se,“ poručil Bryson mírně a stále si prohlížel dav přes zvětšovací hledáček. „A neotáčej hlavu. Jestli se správně dívám, tak je to triáda.“
„V jaké vzdálenosti?“ zeptala se Layla tiše a naléhavě, přestože se zároveň zubila, takže výsledek byl dosti bizarní.
„Dvacet, pětadvacet metrů. Rovnostranný trojúhelník. Devadesát stupňů napravo od tebe stojí světlovlasá žena v saku, s vyčesanými vlasy a přehnaně velkými oblými slunečními brýlemi.
Přímo za tebou je mohutný vousatý muž v černé kněžské sutaně.
A devadesát stupňů nalevo od tebe stojí štíhlý muž něco přes čtyřicet, s osmahlou kůží, v tmavé košili s krátkými rukávy a tmavých kalhotách. Všichni u sebe mají malý dalekohled a jsem si jist, že jsou všichni ozbrojeni. Rozumíš?“
„Jasně,“ řekla Layla téměř neslyšně.

„Jeden z nich je šéfem skupiny a ostatní dva čekají na jeho signál. Já teď na něco ukážu a požádám tě, aby ses taky podívala přes kameru. Řekni mi, až je uvidíš."
Bryson rázně ukázal otevřenou dlaní na sloupoví katedrály jako amatérský filmař a přidržel Layle videokameru. „Jonáši," řekla polekaně. Bylo to poprvé, co Brysona oslovila jménem, přestože šlo o jméno krycí. „Ach Bože, krev! Máš ji na košili!"
„To nic není," řekl Bryson stroze. „Bohužel právě toto upoutalo jejich pozornost."
Layla okamžitě změnila vyděšený výraz v prapodivný a nepatřičný úšklebek, po němž se bezstarostně zahihňala. Byla to herecká etuda pro tříčlenné publikum a její výsledek byl dosti zvláštní.
Poté se Layla předklonila a nakoukla do hledáčku, zatímco Bryson otáčel videokameru v pomalém oblouku po celém náměstí.
„Světlovlasá žena, mám," ohlásila Layla a o pár vteřin později dodala: „Vousatý kněz v černém, mám. Mladší muž v tmavé košili, mám."
„Dobře," řekl Bryson, usmál se, přikývl a pokračoval v představení.
„Mám dojem, že se snaží vyhnout opakování masakru, který se strhl u zátarasů. Očividně jim nedělá problémy zabít v případě potřeby nevinné kolemjdoucí, ale bude-li to možné, rádi by se tomu vyhnuli - kdyby kvůli ničemu jinému, tak kvůli možným politickým důsledkům. Jinak by na mě už dávno začali střílet."
„Anebo si nejsou jistí, že jsi to ty," poznamenala Layla.
„Jejich rozestavení naznačuje, že i kdyby si ještě před několika minutami nebyli jistí, teď už si jistí jsou," řekl Bryson šeptem.
„Přesunuli se na předepsaná místa."
„Jenže já tomu stejně nerozumím. Kdo to vlastně je? Zdá se, že o nich něco víš. Nejsou to pro tebe jen bezejmenní pronásledovatelé."
„Znám je," přitakal Bryson. „Znám jejich metody, vím, jak pracují."
„Jak?"
„Četl jsem jejich pracovní manuál," řekl Bryson s úmyslnou tajemností. Nechtěl tuto otázku dále rozvádět.
„Jestli je znáš, pak musíš mít i představu, jaké riziko budou ochotni podstoupit. Mluvil jsi o ‚politických důsledcích' - chceš snad říct, že se jedná o vládní operativce? O Američany? O Rusy?"
„Myslím, že nejvýstižnější označení je ‚transnacionální skupina".
Možná nejsou z žádné tebou uvedené země, ale možná z obou - nejsou to Rusové, Američané, Francouzi ani Španělé, ale jde o organizaci, která proniká škvírami a dutinami a působí na úrovni podzemí, kde nejsou žádné vymezené hranice. Pracují s vládami, ale nikoliv pro ně. Zdá se, že mě zatím sledují a čekají, až se kolem mě vytvoří volné prostranství. Vzhledem k jejich vzdálenosti to vypadá, že chtějí mít dosti velký prostor, aby si mohli dovolit standardní toleranci omylu. Jestli ale učiním nějaký náhlý pohyb nebo se jim bude zdát, že se chystám k útěku, jednoduše začnou střílet, kolemjdoucí nekolemjdoucí."
Nyní je obklopovali turisté a poutníci a mačkali se na ně tak těsně, že se Bryson s Laylou mohli jen stěží pohybovat. Bryson pokračoval: „Chci, aby sis vzala na starost tu ženu, ale dej si pozor, kdy vytáhneš zbraň, protože oni mohou sledovat každý tvůj pohyb. Možná nevědí, kdo jsi, ale určitě vědí, že jsi tu se mnou, a víc toho vědět nepotřebují."
„Jak to myslíš?"
„Tak, že tě pokládají přinejmenším za můj módní doplněk, neli přímo za komplice."
„Skvělé," zaúpěla Layla a vykouzlila absurdní úsměv.
„Omlouvám se - nežádal jsem tě, aby ses v tomhle angažovala."
„Já vím, já vím. Rozhodla jsem se sama."
„Dokud budeme takhle obklopeni všemi těmi lidmi, můžeš pohybovat rukama od pasu dolů. Ale měla bys předpokládat, že uvidí všechny tvé pohyby od pasu nahoru."
Layla přikývla.
„Řekni mi, až vytáhneš pistoli."
Layla znovu přikývla a Bryson viděl, jak sahá do své velké pletené tašky.

„Mám ji," řekla.
„Tak teď vezmi do levé ruky foťák a vyfoť si mě s katedrálou v pozadí. Zaber mě v tupém úhlu, abys zároveň viděla i tu blondýnu.
Dej si se snímkem načas - jsi amatérská fotografka a s aparátem neumíš moc dobře zacházet. Žádné uspěchané pohyby, nic elegantního nebo profesionálního."
Layla si přiložila fotoaparát k obličeji a přimhouřila pravé oko.
„Dobrá, teď s tebou budu jako vtipkovat a předstírat, že si nahrávám na kameru, jak mě fotíš. V okamžiku, kdy si přiložím kameru před oči, zareaguješ podrážděně, protože ti kazím perfektní snímek, a nečekaně rychle si strhneš foťák z obličeje.
Tenhle náhlý pohyb je rozptýlí a zmate. A ty pak zamíříš a vypálíš ránu.
Jako první sundáš tu blondýnku."
„Z téhle vzdálenosti?" zeptala se Layla nevěřícně.
„Viděl jsem, jak jsi přesná. Jsi jeden z nejlepších střelců, jaké jsem kdy poznal. Věřím ti. Ale na druhou ránu nečekej - vrhni se rovnou k zemi."
„A ty? Co budeš dělat ty?"
„Mířit na toho vousatého."
„Jenže zbývá ještě jeden..."
„Všechny tři pokrýt nemůžeme, to je na tomhle zatraceném plánu nejhorší."
Layla se znovu falešně usmála, přiložila si k obličeji fotoaparát a zároveň pravou rukou sevřela ve výšce pasu pistoli Heckler & Koch 0.45.
Bryson se rozpustile rozesmál a přiložil si před oči videokameru.
Ve stejném okamžiku si jediným sotva znatelným pohybem sáhl volnou rukou za záda a vytáhl z pouzdra na opasku berettu.
Ruce se mu třásly a sotva dokázal dýchat.
Přes objektiv kamery viděl, že přímo za Laylou ve vzdálenosti patnácti až dvaceti metrů sklonil falešný kněz s plnovousem dalekohled. Co to mělo znamenat? Že je Brysonova lest zmátla, a tak se rozhodli zastavit palbu? Nebo nechtěli střílet bez rozmyslu do nevinných kolemjdoucích, kteří postávali pár centimetrů od Brysona s Laylou?
Pokud ano, pak právě Bryson získal trochu času.
A pokud ne...
Náhle si vousatý muž protřel zápěstí. Zdánlivě šlo o nevinné gesto s cílem rozproudit krev v unavené ruce, ale ve skutečnosti to byl zjevný signál ostatním. Signál, jenž přišel o pár okamžiků dříve, než Bryson předpokládal. Ne!
Neměli vůbec žádný čas.
Teď!
Bryson sklonil videokameru, současně napřáhl pistoli a vypálil tři rychlé rány těsně nad Layliným ramenem.
V témže okamžiku si Layla nechala spadnout fotoaparát na popruhu na krk, zvedla pistoli, otočila se a vystřelila přes hlavy přítomných.
Náměstím se rozlehla ohlušující série výstřelů. Rána následovala ránu v rychlé přestřelce, která vyvolávala zděšený křik ze všech stran. Když se Bryson vrhl k zemi, zachytil pohledem vousatého muže, který právě vrávoral a pak se poroučel na dlažbu očividně byl zasažen. Také Layla se vrhla k zemi. Kutálela se k Brysonovi, narážela do nohou lidí, kteří je obklopovali, a jednu mladou ženu dokonce strhla k zemi. Někoho v blízkém okolí zasáhla zbloudilá kulka, ale naštěstí se nejednalo o smrtelnou ránu, nýbrž o povrchové škrábnutí."
„Dostala to!" vyhekla Layla, když se převalila na bok. „Ta blondýnka - viděla jsem, jak jde k zemi."
Přestřelka utichla stejně náhle, jako se rozpoutala, ovšem zděšené výkřiky a vřava nadále sílily.
Dva Brysonovi atentátníci byli zneškodněni, dost možná natrvalo, ovšem přinejmenším jeden z nich bezpochyby stále zůstával naživu: Paolo, nájemný vrah z Cividale. Kromě toho se zde pravděpodobně nacházeli i další lidé z Direktoriátu. Přinejmenším Paolův bratr se téměř jistě pohyboval někde v blízkosti.
Pádící nohy turistů do Brysona s Laylou kopaly, jiné po nich šlapaly a další o ně zakopávaly. Dav se

znovu změnil v prchající stádo. Brysonovi s Laylou se podařilo vnořit se doprostřed tohoto chaosu, postavit se na nohy, vyrazit střemhlav s ostatními a zmizet v třeštícím houfu.
A zatímco se společně proplétali mezi prchajícími, zahlédl Bryson úzkou dlážděnou ulici, která ústila z náměstí. Byla to jen pouhá ulička, jíž by sotva projelo jediné auto. Bryson vyrazil směrem k ní. Prodíral se nekonečným proudem lidských překážek a byl odhodlán běžet uličkou tak dlouho, až konečně setřese oba italské bratry i všechny ostatní, kteří ho pronásledují. Zdálo se pravděpodobné, že se v této ulici budou nacházet malé starobylé domky a možná i stěsnané dvorky s uličkami, jež povedou do dalších uliček. Labyrint, v němž se člověk může snadno ztratit.
Rána na rameni mu opět bolestivě bušila a opět se z ní řinula hustá a horká krev. Zprvu se zdálo, že se jizva po kulce již začala zacelovat, avšak prudké pohyby ji znovu rozevřely a bolest začínala být nesnesitelná. Přesto se Bryson přinutil běžet ještě rychleji. Layla s ním hravě držela tempo a jejich kroky se v opuštěné ulici rozléhaly jako ozvěna. Bryson si při běhu zkoumavě prohlížel úzkou potemnělou uličku a pátral po nějakém dvorku, prodejně nebo místě, kam by se mohli vnořit.
Mezi dvěma starými kamennými domy se nacházel románský kostel, ale ten byl uzamčený.
Ručně psaná cedulka připíchnutá na těžkých dřevěných dveřích oznamovala, že se kostel opravuje.
Menší církevní stavby, jež nebyly turistickým lákadlem, pravděpodobně v tomto městě plném kostelů a katedrál přitahovaly jen pramálo pozornosti a ještě méně prostředků.
Bryson přiběhl ke kostelu, zastavil se, popadl mohutnou železnou kliku a zachrastil jí.
„Co to vyvádíš?“ zeptala se polekaně Layla. „Děláš strašný hluk - pojď, běžíme dál!“ Ztěžka oddechovala, prsa se jí dmula a obličej měla celý červený. V uličce se rozlehly kroky, které se k nim rychle blížily.
Bryson neodpověděl. Sevřel kliku a naposledy za ni silně zatáhl.
Visací zámek byl malý a rezavý a navíc byl provlečen skrz ještě rezavější petlici, která se se štípavým zvukem snadno odlomila od dveří. Lidé se zpravidla nevloupávali do kostelů, takže dveře byly uzamčeny víceméně symbolicky - v tomto městě prodchnutém vírou takové opatření plně postačovalo.
Bryson škubnutím otevřel dveře a vstoupil do potemnělého středního portálu. Layla si zoufale povzdechla, vešla do kostela za Brysonem a zavřela za sebou dveře. Jediné světlo ve zšeřelé chrámové předsíni vycházelo z malých a zaprášených čtyřlistých oken vysoko pod stropem. V celém kostele páchla vlhkost a plíseň a vzduch zde byl mrazivě chladný. Bryson se rychle rozhlédl kolem sebe a opřel se o studenou kamennou stěnu. Srdce mu bušilo námahou a spalující bolest v postřeleném rameni mu spolu se ztrátou krve rychle ubírala sil. Layla se zatím procházela v hlavní lodi kostela a pravděpodobně hledala východ nebo vhodný úkryt.
Po několika minutách Bryson zadržel dech a vrátil se k čelním dveřím. Vylomený zámek by zajisté upoutal pozornost každého, kdo město trochu zná - měl by se tedy buďto znovu nasadit na původní místo, aby vypadal neporušeně, anebo by se měl jednoduše odstranit. Bryson se proto natáhl po klice, aby dveře otevřel, ale ještě předtím se zaposlouchal, zda neuslyší blížící se kroky.
A blížící se kroky se skutečně ozývaly. A pak se ozval hlas a výkřik v podivném jazyce, který nebyl španělštinou ani galegštinou. Bryson ztuhl a pohlédl na úzké proužky světla, které dopadaly na podlahu skrz malý žaluziový větrák ve spodní části dveří.
Poklekl, přiložil ucho k příčkám větráku a naslouchal. i Jazyk mu byl podivně povědomý.
„Niccoló, o crodevi di velu viodu.il Jú par che stradě ca. Cumó o controli, tu continue a cjalá la ‚plaza'!“
Bryson jazyk rozeznával a dokonce mu i rozuměl. Myslím, že jsem ho zahlédl, Niccoló! říkal ten hlas. Dole na ulici. Ty dál hlídej náměstí!
Jednalo se o těžko srozumitelný, vymírající jazyk zvaný friuliánština, který Bryson neslyšel již několik let. Někteří lidé tvrdili, že jde o prastarý dialekt italštiny, zatímco jiní se domnívali, že se jedná o zcela svébytný jazyk.
Hovořilo se jím pouze v severovýchodním výběžku Itálie nedaleko hranic se Slovinskem, ale i tam se tímto jazykem domluvila jen ztenčující se hrstka sedláků.
Bryson, jehož jazykový talent se nesčetněkrát ukázal stejně užitečným mechanismem přežití jako jeho střelecké umění, se friuliánsky naučil přibližně před deseti lety, kdy rekrutoval dva mladé sedláky z odlehlých kopců nad Cividale. Byli to prvotřídní lovci a pozoruhodní zabijáci. Navíc to byli bratři. A když

už Paola a Niccola Sangiovanniovy najal, zašel až tak daleko, že se naučil jejich prazvláštní jazyk - do značné míry proto, aby mohl oba bratry bedlivě sledovat a poslouchat, co si sdělují, přestože jim nikdy neprozradil, že jejich řeči rozumí.
Ano. Byl to Paolo, který evidentně vyvázl z přestřelky na Plaza do Obradoiro bez zranění a nyní křičel na svého bratra Niccola.
Oba Italové byli nadmíru zdatnými lovci a nikdy se jim nestalo, že by neodvedli práci, kterou jim Bryson zadal. Uniknout jim nebylo snadné, ovšem Bryson jim nehodlal unikat.
Zaslechl, jak se blíží Layla, a zvedl hlavu. „Potřebuju, abys nám našla nějaký provaz nebo lano," zašeptal.
„Lano?"
„Rychle! U kněžiště musí být dveře, které vedou třeba na faru, do nějakého kumbálu nebo někam jinam. Prosím tě, běž už!"
Layla přikývla a odběhla do chrámu k oltáři.
Bryson se rychle postavil, pootevřel o pár centimetrů dveře a zavolal několik slov ve friuliánštině. A protože jeho cit pro jazyky byl téměř dokonalý, mohl si být jist, že se jeho přízvuk bude velice blížit přízvuku rodilého mluvčího. Kromě toho Bryson stáhl hrdlo a poněkud zvýšil hlas, čímž napodobil Paolův témbr.
Věděl, že napodobování hlasů je jednou z jeho nejnebezpečnějších zbraní a nejužitečnějších schopností. Několik přerývaných frází pronesených tlumeným křikem a zkreslených na tuto vzdálenost ozvěnami v uličce zajisté znělo jako hlas Paolova vlastního bratra.
„Ou! Paulo, pessée! Lu ai, al éjú!" Hej! Paolo, pojď sem rychle!
Mám ho - je po něm!
Odpověď přišla záhy. „La setu?" Kde jsi?
„Ca! Li dá vecje glesie! Cu le sieradure rotě!" Tady! V tom starém kostele! V tom s vylomeným zámkem!
Bryson rychle vstal, otočil se k jedné straně sloupoví a s berettou v levé ruce se přitiskl k zárubni dveří. Kroky v uličce se zrychlily, poté zpomalily a nakonec se přiblížily. Paolův hlas se nyní ozval těsně za dveřmi kostela.
„Niccoló?"
„Ca!" křikl Bryson a ztlumil hlas o látku košile. „Movití!"
Nastalo krátké zaváhání a pak se dveře prudce otevřely. V náhlé záplavě světla spatřil Bryson povědomou opálenou kůži, štíhlou šlachovitou postavu i nakrátko ostříhané černé vlnité vlasy.
Paolo přimhouřil oči a v obličeji měl nelítostný výraz. Opatrně vstoupil do kostela, rozhlédl se ze strany na stranu a pistoli držel nízko u boku.
Bryson se vymrštil a plnou vahou těla strhl Paola k zemi. Jeho pravá ruka se změnila ve strnulý pařát, který drtil chrupavku Italova hrdla a kroutil mu hrtanem ve snaze jej zneškodnit, ale nikoliv zabít. Paolo začal hlasitě křičet bolestí a překvapením.
Ve stejném okamžiku Bryson udeřil berettou v levé ruce Paola do temena.
Stačila jediná dobře mířená rána a Paolo se v bezvědomí sesunul na podlahu. Bryson věděl, že otřes mozku není nijak vážný a Paolo nebude v bezvědomí déle než několik minut. Popadl tedy Italovu pistoli značky Lugo a rychle Paola prohledal, aby nalezl záložní zbraň. A protože terénní taktiku učil bratry Sangiovanniovy on sám, věděl, že Paolo u sebe záložní zbraň mít bude, a věděl také kde: byla připnutá na Paolově levém lýtku pod volnými kalhotami. Bryson sebral i tuto pistoli a pak vytáhl z pochvy na Italově opasku zoubkovaný rybářský nůž.
Layla vše ohromeně sledovala, ale zdálo se, že Brysonův záměr pochopila. Hodila Brysonovi velké klubko izolovaného elektrického kabelu. Kabel nebyl ideální, ale měl dostatečnou pevnost a svému účelu mohl bezpochyby posloužit. Rychlými pohyby spoutal Bryson s Laylou Italovy ruce i nohy tak, že čím více sebou Paolo cloumal, tím pevněji se uzly utahovaly. Tento typ uzlu byl Layliným vynálezem, a to vynálezem více než účinným. Bryson zatáhl za uzly, s uspokojením konstatoval, že budou držet, a poté spolu s Laylou přenesl zabijáka do sakristie za severní příčnou lodí. Zde byla ještě větší tma, ale jejich oči si již na šero přivykly.

„To je mi tedy působivý exemplář," utrousila Layla nevzrušeně.
„Je silný jako pružina."
„On i jeho bratr byli mimořádně nadanými atlety. Oba jsou skvělými lovci s vrozenými instinkty pumy. A o nic méně nelítostní."
„On pro tebe někdy pracoval?"
„V minulém životě. On i jeho bratr. Na několika menších zakázkách a jedné velké v Rusku." Layla se na Brysona tázavě podívala a Bryson tentokrát neviděl důvod, proč vše nadále tajit.
Obzvláště po všem, co kvůli němu vystála. „V novosibirském Kolcovu existuje institut známý pod názvem Vector. Od poloviny osmdesátých let začaly v amerických zpravodajských kruzích kolovat zvěsti, že Vector již není pouhým výzkumným ústavem, ale angažuje se ve výzkumu a výrobě látek určených pro biologickou válku."
Layla přikývla. „Sněť v bojových hlavicích, neštovice a dokonce i mor. Říkalo se to..."
„Podle jednoho přeběhlíka, který koncem osmdesátých let přešel na naši stranu - šlo o někdejšího zástupce velitele sovětského programu biologických válek -, měli Rusové v plánu zaměřit první biologický úder na největší americká města. Technická špionáž nám toho příliš neprozradila. Vector se nacházel v komplexu nízkých budov obehnaných vysokým elektrickým plotem a střežených ozbrojenou ostrahou. Na nic dalšího konvenční zpravodajské služby v USA nepřišly - CIA ani NSA. A bez konkrétních důkazů se americká vláda i vlády ostatních členských států NATO zdráhaly cokoliv podniknout." Bryson zavrtěl hlavou.
„Typická pasivní reakce zpravodajských byrokratů. A tak jsem byl vyslán, abych uskutečnil vysoce riskantní a nebezpečnou infiltraci, jaké by se žádná jiná zpravodajská služba nikdy neodvážila.
Sestavil jsem tým složený ze specialistů na biologické zbraně a několika goril, mezi něž patřili i tihle kluci. Zaměstnavatelé mě vybavili seznamem žádaných položek: maximálně podrobné fotografie uspořádání komplexu a protileteckého zabezpečení, fermentační nádoby pro kultivaci virů a vakcín. Ovšem ze všeho nejvíce chtěli samotné vzorky virů - v Petriho miskách."
„Bože můj... Mluvil jsi o svých zaměstnavatelích, ale zároveň jsi říkal, že ‚žádná jiná zpravodajská služba' by se o nic podobného nikdy nepokusila... Takže CIA..."
Bryson pokrčil rameny. „Nechme to být." Ale má vůbec smysl to všechno ještě utajovat? napadlo ho.
„Ti dva bratři Sangiovanniové měli přemoci noční hlídku - rychle a nehlučně zneškodnit všechny ozbrojené stráže. Byly to gorily, jaké se dnes už nevidí." Bryson se ponuře usmál.
„A jak to dopadlo?"
„Ty věci jsme získali."
Zatímco čekali, až Paolo přijde k sobě, vrátila se Layla k hlavním dveřím kostela a vrátila odštípnutou petlici a visací zámek na místo, takže dveře vypadaly neporušeně. Bryson zatím hlídal italského zabijáka. Zhruba za dvacet minut se začal Paolo hýbat a jeho oči pod zavřenými víčky neklidně těkaly. Po chvíli lehce zasténal a otevřel oči, aniž by prozatím dokázal zaostřit zrak.
„AI é pasát tant timp di quand che jerin insieme a Novosibirsk," oslovil ho Bryson. Už je to dávno, co jsme spolu byli v Novosibirsku. „Vždycky jsem věděl, že postrádáš veškerou loajalitu.
Kde je tvůj bratr?"
Paolovy oči se rozšířily. „Coleridgi, ty parchante." Pokusil se zvednout ruce, ale když se mu tenký kabel zařízl do zápěstí, zkřivil obličej bolestí a procedil skrz krvavé zuby: „Bastard, tu mi fasis pensá a che vecje storie dal purcit, lo tratin come un siór, a viodin di M, i daň dut chel che a voe di ve, e dopo lu copin." Bryson se usmál a přeložil Paolova slova Layle: „Říká, že mezi friuliánskými sedláky koluje jedno staré přísloví o praseti. Chovají se k němu jako k pokladu, krmí ho, poskytují mu všechno, co potřebuje a pak ho jednoho dne porazí na maso."
„A kdo má být tím prasetem?" zeptala se Layla. „Ty, nebo on?"
Bryson se otočil zpátky k Paolovi a promluvil jeho jazykem:
„Teď si zahrajeme takovou malou hru na pravdu a důsledky. Ty mi buďto povíš pravdu, anebo poneseš důsledky. Začneme jednoduchou otázkou: Kde je tvůj bratr?"
„Nikdy!"
„No, právě jsi mi odpověděl na jednu z otázek - totiž že Niccolo sem přijel s tebou. Vzadu na náměstí jsi

mě málem zabil.
Tomu říkáš vděčnost ke starému šéfovi?“
„No soí ancjmó freát dal dut!“ zaječel Paolo. Ještě nejsem vyřízený! Zápolil s pouty a kroutil se přitom bolestí.
„Ne,“ odpověděl Bryson s úsměvem. „Ale já taky ne. Tak kdo tě najal?“
Ital si silně odplivl a jeho sliny zasáhly Brysona do obličeje.
„Jdi do hajzlu“ ulevil si jednou z mála anglických frází, které znal.
Bryson si otřel sliny do rukávu. „Zeptám se tě ještě jednou, a jestli nedostanu pravdivou odpověď - s důrazem na slovo pravdivou -, budu nucen použít tohle.“ Zvedl berettu a ukázal ji Paolovi.
Layla přistoupila k Brysonovi a rychle promluvila tlumeným hlasem: „Budu hlídat u dveří. Ten jeho křik by mohl vzbudit nežádoucí pozornost.“
Bryson přikývl. „Dobrý nápad.“
„Tak si poslož a zabij mě,“ dobíral si Ital Brysona v rodném jazyce. „Mně na tom nezáleží. Jsou tady jiní, mnoho jiných. Můj bratr bude mít to potěšení zavraždit tě sám - zemřu, ale bratr tě ode mě dostane jako dárek.“
„Ó, já tě ani v nejmenším nehodlám zabít,“ odvětil Bryson chladně. „Ty jsi statečný chlapík - už jsem se přesvědčil, jak neohroženě čelíš smrti. Smrt tě zkrátka neděsí, což je jeden z důvodů, proč jsi tak dobrý v tom, co děláš.“
Italovy oči se zúžily podezíravostí, jak se Paolo snažil rozluštit smysl Brysonova sdělení. Brysonovi neuniklo, že Paolo neustále kroutí kotníky i zápěstím a zkouší, zda na uzlech neodhalí nějaké slabiny. Žádné tam však nebyly.
„Ne,“ pokračoval Bryson, „namísto života tě raději připravím o jedinou věc, která pro tebe něco znamená: o tvou schopnost lovit, ať už to jsou cinghiales, tvoje milovaná divoká prasata, nebo lidské bytosti označené za ‚beznadějné případy všemi těmi lháři, kteří ovládají tajná chapadla moci.“ Bryson se odmlčel a pak namířil berettu na Italovu čéšku. „Ztráta jednoho kolena tě pochopitelně nepřipraví o schopnost chůze - díky moderním protetickým kloubům, které jsou již dnes k mání -, ale příliš daleko bez něj bezpochyby nedoběhneš. Zato ztráta obou kolen...
Nu, ta už tě dozajista připraví o živobytí, nemyslíš?“
Ital ve tváři zpopelavěl. „Ty zatracený zaprodanče,“ sykl.
„Takhle ti to řekli? A komu jsem se podle nich zaprodal?“
Paolo na Brysona vzdorovitě civěl, ale spodní ret se mu silně třásl.
„Takže se tě ptám ještě jednou - a pořádně si rozmysli, než mi odmítneš odpovědět nebo se mi pokusíš zalhat: Kdo tě najal?“
„Jdi do prdele!“
Bryson vystřelil z beretty. Ital začal křičet a přes kalhoty mu na koleně okamžitě prosákla krev. Zřejmě přišel o kus kolenní čéšky, pokud ne o celou. Bylo silně pravděpodobné, že už nikdy nebude lovit žádnou kořist - lidskou ani zvířecí. Svíjel se bolestí a zbytkem dechu ze sebe chrlil vodopád friuliánských nadávek.
Náhle se u dveří kostela ozvala rána, po ní ječivý mužský hlas a nakonec Laylin hrdelní výkřik. Bryson se otočil, aby zjistil, co se stalo - dostala snad Layla zásah? K východu dorazil právě včas, aby zahlédl siluety dvou postav, které spolu ve tmě zápasily.
Jednou z nich musela být Layla - ale kdo byl tou druhou? Bryson zvedl pistoli a křikl: „Ani hnout, jinak zemřeš!“
„To je v pořádku,“ ozvala se Layla a Bryson pocítil vlnu úlevy.
„Ten hajzl mi dal pěkně zabrat.“
Na podlaze ležel Paolův bratr Niccolo a ruce měl spoutané za zády. Kolem krku mu volně visel kabel - poslední zbytek smyčky, kterou mu Layla přehodila přes hlavu v okamžiku, kdy vtrhl do kostela. Tenká karmínová čára na spodní části krku byla výmluvným důkazem, že Niccolo byl téměř zardoušen. Layla měla výhodu díky momentu překvapení a dokonale této výhody využila.
Rovněž smyčku uvázala tak důmyslně, že čím více Niccolo roztahoval ruce, tím hlouběji se mu provaz zarýval do hrdla. Nohy však měl Niccolo volné, a přestože ležel na podlaze, neustále kopal kolem sebe a

otáčel se ve snaze o něco se zapřít.
Bryson skočil Niccolovi na hrudník, zarazil mu do něj botu, aby mu vyrazil dech, a zároveň ho pevně přidržel, aby mu Layla mohla přehodit další smyčku přes kolena a kotníky a pevně ji uvázat. Niccolo skučel jako probodnutý býk a jeho srdceryvný řev se mísil s křikem jeho bratra z patnáct metrů vzdálené sakristie.
„Tak dost," řekl Bryson znechuceně. Odtrhl cár látky z Niccolovy khaki košile, zmuchlal ho do kuličky a nacpal ho Niccolovi do úst, aby ho utišil. Layla vytáhla kotouč se silnou lepicí páskou, kterou pravděpodobně našla v kumbále za oltářem spolu s elektrickým kabelem, a přelepila jí roubík v Niccolových ústech.
Bryson pak Niccolovi odtrhl další pruh košile, podal ho Layle a požádal ji, aby stejně naložila i s Niccolovým bratrem.
A zatímco Layla pěchovala Paolovi do úst roubík, odvlekl Bryson Niccola hlavní chrámovou lodí do dalšího výklenku a nacpal ho do zpovědnice. „Tvůj bratr byl právě vážně postřelen," oznámil mu a zamával před ním berettou. „Jak asi slyšíš, je ještě naživu, ale už nikdy nebude chodit."
Niccolo škubal hlavou dopředu a dozadu a vřískal skrz roubík.
Vyhazoval nohy do vzduchu a tloukl jimi o kamennou podlahu v němém a téměř zvířeckém výlevu vzdoru a vzteku.
„Pokusím se ti to usnadnit, můj starý příteli. Chci, abys mi sdělil, kdo vás najal. Chci, abys mi vyčerpávajícím způsobem odříkal celý zakázkový spis - včetně kódů, kontaktních jmen a procedur. Všechno. Očekávám, že to ze sebe začneš sypat, jen co ti sundám roubík. A ať tě ani nenapadne si něco vymýšlet, protože tvůj bratr mi toho už dost hodně řekl, a jestli něco z toho, co mi řekneš ty, nebude souhlasit s tím, co mi řekl on, budu předpokládat, že mi lhal on. A zabiju ho. Protože lháře já strašně nemám rád. Je to jasné?"
Niccolo přestal kopat nohama a začal horlivě přikyvovat. Jeho hrůzou vytřeštěné oči si zkoumavě prohlížely Brysonův obličej.
Výhrůžka na něj očividně zapůsobila - Brysonovi se podařilo odhalit jeho jediné zranitelné místo.
Z druhé strany kostela se ozývalo Paolovo kňourání a sténání utlumené roubíkem, který mu Layla mezitím nasadila.
„Moje parťačka je právě v protější lodi u Paola," pokračoval Bryson. „Stačí, abych jí dal znamení, a vpálí mu kulku do čela.
Je to jasné?"
Niccolovo přitakávání nabralo na zběsilosti.
„No dobrá." Bryson strhl Niccolovi pásku ze rtů, přičemž mu zanechal na kůži zarudlý pruh, který musel Niccola mimořádně bolet. Nato popadl provlhlou zmuchlanou látku a vyškubl ji Italovi z úst.
Niccolo se několikrát zhluboka a přerývaně nadechl.
„Takže jestli se teď hodláš dopustit osudné chyby a zalhat mi, tak se rovnou modli, aby mi tvůj brácha před chvílí řekl stejnou lež. Protože jinak ho zabiješ stejně spolehlivě, jako bys mu sám přiložil pistoli na spánek a zmáčkl kohoutek, rozumíš?"
„Ano!" zalapal po dechu Niccolo.
„Na tvém místě bych se tedy raději držel pravdy. Skýtá ti to mnohem více šancí. A měj na paměti, že vím, kde bydlí vaše rodiny. Jakpak se má nonna Maria? A co vaše matka Alma - pořád bydlí v tom penzionu?"
Niccolovy oči byly nyní rozlícené a zraněné zároveň. „Řeknu ti pravdu!" zakřičel v rodném jazyce.
„Jsem rád, že jsme se dohodli," odvětil Bryson uhlazeně.
„Jenže my nevíme, kdo nás najal! Všechny procedury jsou stejné jako v době, kdy jsme dělali pro tebe! My jsme jen zvířata na špinavou práci. Nikdo nám nic neřekne!"
Bryson zadumaně zavrtěl hlavou. „Nic se nikdy nevznáší ve vzduchoprázdnu, milý příteli. To víš stejně dobře jako já. I když jednáš jen se spojkou, znáš krycí jméno kontaktu. Nemůžeš nezakopnout alespoň o útržkovité údaje. Možná ti neřeknou, proč máš provést určitou konkrétní operaci, ale vždycky ti řeknou, jak ji máš provést, a to může být neméně obsažná informace."
„Říkám ti, že nevím, kdo je náš zaměstnavatel!"

Bryson zvýšil hlas a promluvil se špatně skrývaným vztekem:
„Pracoval jsi v týmu, který měl nějakého vůdce. Dostával jsi instrukce a musel mluvit s ostatními. Ty víš zatraceně dobře, kdo si vás najal!“ Otočil se k uličce, jako by se chystal dát signál.
„Ne!“ zaječel Niccolo.
„Tvůj bratr...“
„Můj bratr to taky neví. Netuším, co vám řekl, ale on to neví!
Vždyť víš, jak vypadá jejich struktura, ta jejich segmentace! My jsme jen pomocníci, které si najali a jimž platí v hotovosti!“
„Jazyk!“ zahřímal Bryson.
„Che... jazyk?“
„Ten tým, se kterým tu pracujete. Jakým jazykem spolu jeho členové mluví?“
Niccolovy oči byly divoké strachem. „Různými jazyky!“
„A velitel týmu?“
„Rusky!“ vykřikl Niccolo zoufale. „Je to Rus!“
„Z KGB, z GRU?“
„Co my o těch věcech víme?“
„Znáte jejich tváře!“ vyštěkl Bryson a pak ještě hlasitěji zavolal:
„Laylo?“
Layla k němu přistoupila. Evidentně Brysonovu hru pochopila. „Mám použít tlumič?“ dotázala se věcně.
„Ne!“ zaskučel Niccolo. „Povím vám, co chcete vědět!“
„Dám mu ještě šedesát vteřin,“ odpověděl Bryson Layle. „Jestli do té doby neuslyším, co chci, můžeš ho zastřelit - a je fakt, že s tlumičem by to bylo vhodnější.“ Otočil se k Niccolovi a řekl:
„Najali vás na mou vraždu, protože mě znáte a víte, jak vypadám.“
Niccolo zavřel oči a přikývl.
„Zároveň ale věděli, že jste pro mě kdysi pracovali, a nemohli vás poslat zavraždit bývalého zaměstnavatele, aniž by si pro to vymysleli nějakou falešnou záminku. Bez ohledu na to, že vám dvěma je pojem ‚loajalita' naprosto cizí. A tak vám nakukali, že jsem zaprodanec a zrádce, je to tak?“
„Ano.“
„Zrádce čeho anebo koho?“
„Řekli nám akorát, žes prodával jména agentů, že my dva i všichni ostatní, s nimiž jsi kdy pracoval, budou identifikováni, zneškodněni a popraveni.“
„A kdo je má popravit?“
„Prý nepřátelské strany... Nevím, to nám neřekli!“
„A tys jim uvěřil.“
„Proč bych jim neměl věřit?“
„Byla na mou hlavu vypsána nějaká odměna, nebo šlo o jednorázovou zakázku s pevnou taxou?“
„Odměna.“
„V jaké výši?“
„Dva miliony.“
„Lir, nebo dolarů?“
„Dolarů! Dva miliony dolarů.“
„To mi lichotí. Takže by ses pak mohl uchýlit s bráchou do hor a lovit tam cinghiales, co hrdlo ráčí. Jenže pokud nabídneš takovou odměnu týmu lidí, má to jeden háček - snižuje to ochotu členů týmu ke spolupráci. Každý chce oběť zlikvidovat na vlastní pěst.
Je to špatná, sebezničující strategie. Ten vousáč byl vaším velitelem?“
„Ano.“
„To on mluvil rusky?“
„Ano.“
„Znáš jeho jméno?“
„Přímo ne. Slyšel jsem, že mu někdo říká Miljukov. Zato dobře znám jeho obličej. Je jako já, totiž jako my - dělá stejné zakázky.“

„Na volné noze?“
„Údajně pracuje pro nějakého... plutokrata, pro nějakého ruského magnáta, který je šedou eminencí Kremlu. Je to prý velmi bohatý muž, který vlastní nějaký konglomerát. Říká se, že prostřednictvím své firmy tajně řídí celé Rusko.“
„Prišnikov.“
V Italových očích se objevil záblesk poznání. Určitě už to jméno zaslechl. „Možná ano.“
Takže Prišnikov. Anatolij Prišnikov. Zakladatel a šéf mamutího ruského konsorcia Nortek, které balancovalo na pokraji šedé ekonomiky. Pohádkově bohatý a mocný muž, šedá eminence v pozadí ruského trůnu. Brysonovi se rozbušilo srdce. Proč by měl Anatolij Prišnikov takový zájem na jeho likvidaci?
Proč?
Jediným logickým vysvětlením zřejmě bylo, že Prišnikov ovládá Direktoriát nebo alespoň patří mezi ty, kteří ho ovládají. Harry Dunne z CIA prohlásil, že Direktoriát založila a od počátku ovládala nepočetná klika ‚géniů ze sovětské GRU'.
„Co kdybych vám teď sdělil, že Direktoriát ve skutečnosti vůbec není součástí vlády Spojených států amerických?“ řekl tehdy Dunne.
„A že jí nikdy nebyl...? Celá ta operace byla důmyslnou lstí, chápete...?
Infiltrační operace přímo na nepřátelské půdě - na naší půdě.“
A když pak skončila studená válka a sovětské zpravodajské služby se rozpadly, přešla kontrola nad Direktoriátem do jiných rukou, uvedl rovněž Dunne. Většina agentů byla tehdy propuštěna.
Byl jsem podveden a poté odstrčen.
A Elena? Elena zmizela, ale co to mohlo znamenat? Že od něj byla záměrně odloučena? Dalo se to vysvětlit tak, že je šéfové Direktoriátu museli držet z nějakého důvodu od sebe, protože oba věděli mnoho věcí a společně by si je mohli poskládat dohromady?
„...nyní máme důvod se domnívat, že je Direktoriát reaktivován,“ řekl Brysonovi Dunne. „Vaši staří šéfové totiž podle všeho z nějakého důvodu hromadí zbraně... Lze říci, že mají v úmyslu vyvolat celosvětovou nestabilitu... Zdá se, že se snaží nashromáždit celý arzenál.
Domníváme se, že chtějí vyvolat nějaké nepokoje na jižním Balkáně, ovšem jejich konečný cíl je někde jinde.“
Jejich konečný cíl je jinde.
Všeobecné fráze, prázdná prohlášení, mlhavé výroky. Obrysy problému zůstávaly i nadále zastřené a nejisté. Bryson se mohl spoléhat pouze na fakta, ale těch bylo příliš málo.
Fakt: Tým zabijáků složený z operativců Direktoriátu - Bryson netušil, zda bývalých, nebo i současných - se ho pokusil zabít.
Ale proč! Calacanisovy bezpečnostní síly ho mohly jednoduše pokládat za obyčejného vetřelce - infiltrátora, jehož je třeba zlikvidovat. Ovšem popravčí četa zde v Santiagu de Compostela byla příliš organizovaná a příliš koordinovaná, než aby mohlo jít o pouhou reakci na Brysonovu přítomnost na Calacanisově lodi.
Fakt: Bratři Sangiovanniové byli najati na Brysonovu vraždu ještě před jeho vystoupením na lodi Spanish Armáda. Představitelé Direktoriátu ho tedy označili za hrozbu již dříve. Jenže jak a proč?
Fakt: Vůdce týmu atentátníků působil rovněž ve službách Anatolije Prišnikova, nesmírně zámožného soukromého občana.
Prišnikov tedy musel být jedním z šéfů Direktoriátu - proč by měl ovšem člověk, který se tak okatě stavěl do role řadového občana, řídit skrytou zpravodajskou organizaci?
Znamenalo to tedy, že se Direktoriát přesunul do soukromé sféry? Že se stal předmětem nepřátelského převzetí ze strany Anatolije Prišnikova a změnil se v jakousi soukromou armádu nejmocnějšího a nejtajuplnějšího ruského magnáta?
Vtom Brysona napadlo něco jiného. „Prohlásil jsi, že členové skupiny mluvili různými jazyky,“ řekl Niccolovi. „A zmínil ses i o francouzštině.“
„Ano, ale...“
„Žádné ale! Který člen týmu mluvil francouzsky?“

„Ta blondýnka.“
„Ta světlovlasá žena s vyčesanými vlasy na náměstí?“
„Ano.“
„A co mi o ní tajíš?“
„Tajím! Vůbec nic!“
„To mi připadá ohromně zajímavé, protože tvůj bratr byl v téhle otázce mnohem sdílnější.“ Byl to poněkud drzý trik, ale jelikož byl pronesen s obrovskou sebejistotou, vyzněl docela přesvědčivě.
„Mnohem sdílnější. Možná si trochu vymýšlel a krmil mě báchorkami - tohle mi snad chceš naznačit?“
„Ne! Já nevím, co ti řekl - prostě jsme jen zaslechli pár věcí, pár útržkovitých informací. A možná i pár jmen.“
„I pár jmen?“
„Slyšel jsem, jak ta ženská telefonuje francouzsky s dalším agentem, který byl na palubě zbrojařské lodi, co pak vyletěla do vzduchu. Spanish Armáda. Tím agentem byl Francouz, který tam chtěl s Calacanisem uzavřít nějaký obchod se zbraněmi.“
„Obchod?“
„Pak jsem zaslechl, že to je-byl- dvojitý agent.“
Bryson si vzpomněl na dlouhovlasého, elegantně oblečeného Francouze z Calacanisovy jídelny. Muž se představil jako vyslanec Jacquese Arnauda, nejbohatšího a nejmocnějšího obchodníka se zbraněmi ve Francii. Byl tedy Arnaud rovněž členem Direktoriátu nebo pro něj alespoň pracoval? A co mohla znamenatskutečnost, že krajně pravicový francouzský obchodník se zbraněmi Jacques Arnaud je nějakým způsobem spolčen s Direktoriátem, a tudíž i s nejbohatším soukromým občanem Ruska?
A pokud byla pravda, že tito dva mocní byznysmeni - jeden Rus a jeden Francouz - ovládají Direktoriát, aby jeho prostřednictvím šířili po světě terorismus, jaký byl jejich konečný cíl?
Oba italské bratry nechali spoutané a s roubíkem v ústech ve staré katedrále. Bryson pouze požádal Laylu, která měla zdravotnický výcvik, aby se pevným stažením kusu látky nad ranou pokusila zastavit krvácení z Paolova roztříštěného kolena.
„Jak můžeš být tak ohleduplný k muži, který se tě pokusil zavraždit?“ zeptala se ho později dokonale zmatená Layla.
Bryson pokrčil rameny. „Dělal jen svou práci.“
„Takhle v Mossadu nepracujeme,“ protestovala Layla. „Pokud se tě někdo pokusí zabít a selže, nikdy ho nesmíš nechat uniknout. To je neporušitelné pravidlo.“
„Já se řídím jinými pravidly.“
Přenocovali v malé anonymní hospedaje za Santiagem de Compostela, kde Layla okamžitě začala ošetřovat Brysonovo prostřelené rameno.
Vyčistila mu ho peroxidem, který koupila v lékárně, zašila mu ránu a přiložila na ni antibakteriální mast. Pracovala rychle a s praktickou obratností profesionálního zdravotníka.
Když si poté zkoumavě prohlížela Brysonův obnažený trup, přejela prstem po dlouhé a hladké jizvě. Ránu, kterou Brysonovi zasadil v Tunisku Abu při Nickově poslední operaci, ošetřil prvotřídní lékař najatý Direktoriátem. Bryson v ní již dlouho necítil bolestivé bušení, ale vzpomínka na tuniské události přetrvala a dodnes neztrácela nic ze své traumatičnosti.
„Památka na starého přítele,“ utrousil pochmurně. Za okénkem pokoje dopadal na mechem obrostlou dlažbu hustý déšť.
„Málem jsi zemřel.“
„Měl jsem kvalitní lékařskou péči.“
„Musel jsi čelit mnoha útokům.“ Layla tentokrát přejížděla prstem po mnohem menší ráně - po drobné plošce se svraštělou kůží na pravém bicepsu. „A co tohle?“
„Další památka.“
Brysonovi se v duchu opět vybavil Nepal a podmanivá vzpomínka na nezdolného protivníka jménem Ang Wu, který až do svého přeběhnutí působil jako důstojník čínské armády. Bryson nyní přemýšlel, co se v oné přestřelce skutečně seběhlo. Co měl Bryson ve skutečnosti za úkol a v čím zájmu jednal. Skutečně byl tehdy pouhým pěšákem ve zlovolném spiknutí, jemuž dodnes plně neporozuměl?

Tolik prolité krve, tolik zmařených životů. K čemu to všechno?
A co potom znamenal Brysonův vlastní život? Čím více se Bryson dozvídal, tím méně to vše chápal. Vzpomněl si na rodiče - na okamžik, kdy je viděl naposledy živé. Bylo opravdu možné, že je nechali zabít šéfové Direktoriátu? Bryson si vzpomněl i na Teda Wallera, jehož kdysi obdivoval více než kohokoliv jiného na světě, a okamžitě pocítil nával vzteku.
Jakže to nazval friuliánský zabiják Niccolo sebe a svého bratra - zvířaty na špinavou práci? Byli to najatí násilníci, pěšáci v ohavné hře, jejíž pravidla jim nikdo nikdy nevysvětlil. Bryson si nyní uvědomil, že mezi ním a oběma italskými bratry vlastně není vůbec žádný rozdíl. Všichni se stali pouhými nástroji ovládanými hrstkou stínových sil. Nebyli ničím více než pěšci na šachovnici.
Layla, která dosud seděla na okraji postele, nyní vstala a odešla do maličké koupelny, odkud se po chvíli vrátila se sklenicí vody. „Lékárník mi dal několik pilulek s antibiotiky. Řekla jsem mu, že mu ráno přinesu recept, a tak se uvolil a dal mi jich pár na první noc." Podala Brysonovi několik kapslí a sklenici vody.
V tu chvíli Brysona varovně oslovil stín někdejší podezíravosti: k čemu jsou ty neoznačené tabletky, které mu Layla dává? Teprve po chvíli se mu v hlavě ozval racionálnější hlas: Kdyby tě chtěla zabít, měla k tomu během posledních čtyřiadvaceti hodin spoustu lepších příležitostí. Navíc by pak nemusela riskovat vlastní život, aby ho zachránila tobě. Bryson si vzal od Layly tabletky a zapil je douškem vody z vodovodu.
„Připadá mi, že jsi myšlenkami jinde," řekla Layla, jakmile sbalila lékařské potřeby. „Někde daleko. Že myslíš na něco znepokojivého."
Bryson zvedl hlavu a pomalu přikývl. Přestože s Laylou zachovávali veškerou cudnost - Layla si ustlala v posteli a Bryson na pohovce -, pobyt s nádhernou ženou v jediné místnosti nezažil Bryson od Elenina náhlého odchodu před několika lety. Čas od času se mu sice naskytla příležitost ke flirtu, avšak Bryson zůstával osamělý, neboť se tím jakýmsi zvláštním způsobem trestal za cosi, čím Elenu přiměl k odchodu.
A čím ji vlastně přiměl?
Jak velká část jejich života byla pouhou zástěrkou, řízenou na dálku Tedem Wallerem?
A pak se Bryson v myšlenkách vrátil k onomu okamžiku, k onomu důležitému okamžiku, kdy Eleně zalhal. Zalhal jí, aby ji ochránil. Něco před ní zatajil. Ted Waller v této souvislosti s oblibou citoval Blakea: „Když nevidíme skrz oči," řečníval, „nezbývá nám než uvěřit lži."
Bryson ovšem nechtěl, aby Elena zjistila a pochopila, co pro ni udělal.
Probíral se myšlenkami a vzpomínal na ten večer v Bukurešti, který před ní zatajil.
Jaká byla pravda? Kde byla pravda?
I přes veškerou paranoiu a podezíravost je podsvětí specialistů na černé operace poměrně malé a zprávy se v něm šíří rychle.
Prostřednictvím několika spolehlivých kontaktů obdržel Bryson zpravodajské informace, podle nichž jistý tým „zametačů" z bývalé Securitate nabízel slušné peníze za jakákoliv vodítka, která by mohla odhalit místo pobytu jistého ar. Andreie Petrescua, matematika a kryptologa, jenž se zpronevěřil revoluci tím, že vyzradil šifry používané Ceausescuovou vládou.
Mezi vzbouřenými někdejšími členy nechvalně proslulé tajné služby panovala značná zahořklost ze státního převratu, který svrhl vládu jejich chlebodárce a odstavil je od moci. Agenti na zrádce nikdy nezapomněli, nikdy jim neodpustili a byli odhodláni je vypátrat za každou cenu a bez ohledu na čas. Přitom se zvláště zaměřili na několik přeběhlíků, mezi nimiž byl i Petrescu.
Bylo potřeba srovnat účty a vykonat pomstu.
Bryson prostřednictvím slepého přenosu zorganizoval v Bukurešti schůzku s velitelem těchto zametačů, jenž byl kdysi druhým nejvyšším mužem v Securitate. A přestože tento důstojník neznal Brysonovu falešnou totožnost, nechal se přesvědčit o věrohodnosti jeho záměrů.
Bryson mu poslal zprávu, že disponuje naléhavými informacemi, které budou zametače bezpochyby velice zajímat. Slíbil, že se na smluvené místo schůzky dostaví sám, což prý lze snadno ověřit, a stejně se má zachovat také jeho protějšek ze Securitate.
Pro Brysona to byla osobní záležitost, neboť schůzku zorganizoval bez vědomí Direktoriátu. Podobná setkání na vlastní pěst by Direktoriát nikdy neschválil a možné důsledky tohoto činu byly pro Brysona velice závažné.

Bryson přitom nemohl riskovat, že Direktoriát jeho setkání vetuje - schůzka byla nesmírně důležitá pro Elenu, a tím i pro něj. Uvědomil proto ústředí Direktoriátu, že po skončení operace v Madridu si vezme již velice potřebnou, byť jen nesmírně krátkou dovolenou a stráví prodloužený víkend v Barceloně. Direktoriát mu dovolenou samozřejmě povolil, neboť ji Brysonovi dlužil již velmi dlouho.
Bryson postupoval v přímém rozporu se zásadami Direktoriátu, ale v tomto případě neměl na vybranou. Musel splnit svůj záměr.
Zakoupil hotově letenky na smyšlené jméno, které nefigurovalo v žádných databázích Direktoriátu.
O tom, co dělá, neřekl ani Eleně, což bylo nanejvýš důležité, neboť Elena by nikdy neschválila schůzku se šéfem týmu, který usiluje o zavraždění jejího otce. Nejenže by to pokládala za mimořádně nebezpečné pro svého manžela, ale zároveň dala při několika příležitostech dostatečně jasně najevo, že se Bryson nemá za žádných okolností angažovat v otázkách týkajících se jejích rodičů. K smrti se děsila ztráty manžela i rodičů a nikdy by nepřipustila, aby někdo píchal do sršního hnízda pomsty ze strany Securitate. Kdyby záleželo pouze na ní, k žádné podobné schůzce by nikdy nedošlo. Bryson její přání až do nynějška respektoval. Nyní se mu však naskytla příležitost, která se nedala tak snadno přejít.
S bývalým agentem Securitate se sešel v jednom tmavém suterénním baru. Na místo se dostavil sám, přesně jak slíbil, ale zároveň si předem vypracoval pečlivé únikové plány - pár lidí požádal o laskavost, rozdal několik úplatků.
„Tak vy máte informace o Petrescuových," začal generálmajor Radu Dragan, když se s ním Bryson setkal v matně osvětlené kóji.
Dragan nevěděl o Brysonovi nic, ovšem Bryson aktivoval celou síť svých zdrojů a absolvoval důkladnou domácí přípravu. Elena poprvé zmínila Draganovo jméno oné noci, kdy utekla z Bukurešti, aby zastrašila policistu, který se tolik zajímal, co se nachází v dodávce. Nakonec se ukázalo, že Elena zná Draganovo jméno i telefonní číslo tak dobře proto, že to byl právě Dragan, kdo přiměl jejího otce ke spolupráci se Securitate. Petrescuova zrada rumunské tajné služby byla proto pro Dragana velmi osobní záležitostí.
„Ano, to mám," přisvědčil Bryson. „Ale nejprve bychom měli prodiskutovat podmínky."
Dragan, drsně vyhlížející šedesátník s nezdravě zažloutlým obličejem, zvedl obočí. „S radostí budu diskutovat o těch vašich podmínkách', jak jste je nazval, ale nejprve bych se rád dozvěděl podstatu toho, co mi chcete říct."
Bryson se usmál. „Zajisté. ‚Informace', kterou vám musím předat, je docela prostá." Poslal po stole list papíru, Dragan ho zvedl a zmateně si ho začal prohlížet.
„Co..., co to je?" zeptal se. „Vždyť tahle jména..."
„To jsou jména všech členů vaší rozvětvené rodiny, všech pokrevních i sňatkem získaných příbuzných spolu se soukromými adresami a telefonními čísly. Vy, který přijímáte tak rozsáhlá bezpečnostní opatření, abyste ochránil své nejbližší a nejdražší, jistě oceníte, k jak nesmírně bohatým zdrojům musím mít přístup, abych dokázal získat takové informace. Proto také zajisté musíte vědět, jak snadno bychom já i mí kolegové vystopovali každého člena vaší rodiny i v případě, že byste se je pokusil znovu ukrýt."
„Nu té mai pis a impráf tíat!" vyštěkl Dragan. Neutahujte si ze mě! „Kdo sakra jste? A jak se opovažujete se mnou takhle mluvit!"
„Chci od vás jen ujištění, že všichni vaši zametači budou okamžitě odvoláni."
„Myslíte si, že když vám jeden z mých lidí prodává informace, můžete mi vyhrožovat?"
„Jak si jistě velmi dobře uvědomujete, nemá nikdo z vašich lidí k těmto informacím přístup. Dokonce i váš nejvěrnější pobočník zná pouze několik jmen a mlhavých adres. Věřte mi, že moje informace pocházejí ze zdrojů, které jsou daleko spolehlivější než kdokoliv ve vašich kruzích.
Můžete mezi nimi udělat čistku, můžete je všechny popravit, ale nic tím nezměníte. A teď mě poslouchejte. Jestli vy nebo kdokoliv jiný, kdo pracuje s vámi nebo pro vás nebo je s vámi v jakémkoliv jiném svazku, zkřiví Petrescuovým jediný vlásek na hlavě, mí kolegové osobně zmrzačí a poté vyvraždí všechny příslušníky vaší rodiny."
„Vypadněte odsud! Okamžitě odejděte! Vaše výhrůžky mě vůbec nezajímají."
„Dávám vám příležitost odvolat zametače teď hned." Bryson se podíval na hodinky. „Máte přesně sedm minut, abyste vydal příslušný rozkaz."
„Jinak co?"

„Jinak zemře někdo, na kom vám velice záleží."
Dragan se zasmál a nalil si další sklenici piva. „Mrháte mým časem. Bar je plný mých lidí, kteří nás pozorně sledují. Stačí, abych jim dal signál, a oni vás odvlečou dříve, než budete mít čas vyřídit jediný telefonát."
„Ne, to vy mrháte mým časem. Ve skutečnosti budete vy sám chtít, abych ten telefonát vyřídil. Jeden můj kolega je totiž právě nyní v jistém bytě na Calea Victoriei a drží pistoli u hlavy ženy jménem Dumitra."
Dragonova již tak bledá tvář ještě více pobledla.
„Ano ano, myslím vaši milenku, která se svléká v Sexy Clubu na Calea 13 Septembrie. A protože váš vztah trvá již několik let, není to jen vaše milenka, ale zajisté k ní chováte alespoň nějaké hlubší city. Můj kolega nyní čeká, až mu zavolám na mobilní telefon. A pokud se mu neozvu do...," Bryson se znovu podíval na hodinky, „do šesti - ne, do pěti minut, má instrukce prohnat jí kulku mozkem. Na vašem místě bych upřímně doufal, že jemu i mně bude fungovat telefon."
Dragan se ušklíbl, ale Bryson spatřil v jeho očích úzkost.
„Můžete jí zachránit život, pokud okamžitě odvoláte příkaz k popravě Petrescuových. Anebo to neuděláte, ona zemře a vy budete mít na rukou její krev. Prosím, můžete si zavolat z mého telefonu, pokud u sebe žádný nemáte.
Jen dávejte pozor, abyste příliš nevybil baterii - jistě je i ve vašem zájmu, abych se mohl dovolat příteli."
Dragan se dlouze napil piva ve snaze předstírat nenucenost.
Nepromluvil však a za oboustranného mlčení rychle uběhly čtyři minuty.
Necelou minutu před vypršením lhůty Bryson zavolal na Calea Victoriei.
„Ne," řekl, když mu kolega zvedl telefon. „Dragan odmítá ten příkaz odvolat, takže se obávám, že ti volám jen proto, abych tě požádal o provedení té věci. Ale ještě předtím, prosím, podej telefon Dumitře, aby si v poslední minutě života promluvila se svým dosti bezcitným a poté předal telefon Draganovi.
Dragan uchopil telefon a příkře pozdravil. Bryson slyšel až na druhé straně stolu Dumitřino ječivé žadonění. Draganovi začalo cukat v obličeji, ale neřekl nic. I přesto bylo zřejmé, že Dumitřin hlas poznal a pochopil, že se nejedná o podvod.
„Čas vypršel," řekl Bryson a naposledy se podíval na hodinky.
Dragan zavrtěl hlavou. „Vy jste tu děvku podplatili," řekl.
„Nevím, kolik jste jí dali, aby sehrála tuhle frašku, ale jsem si jistý, že to nebylo mnoho."
Ze sluchátka se ozval první výstřel. Bryson ho dobře slyšel i z více než metrové vzdálenosti, stejně jako přiškrcený křik, který následoval těsně po něm. Po chvíli se ozval další výstřel a křik utichl.
„Myslíte, že je tak dobrá herečka? Nebo ne?" Bryson se postavil a opět si vzal telefon. „Vaše umíněnost a nevěřícnost právě stála vaši milenku život. Vaši lidé vám jistě potvrdí, co se právě stalo - anebo můžete odjet do jejího bytu a přesvědčit se sám, pokud na to máte žaludek. „
Bryson byl znechucen a zděšen tím, co musel udělat, ale zároveň věděl, že neexistoval jiný způsob, jak dokázat, že vše myslí vážně. „Na mém seznamu figuruje šestačtyřicet příslušníků vaší rodiny. Každý den bude zavražděn jeden z nich, a to až do chvíle, kdy bude vyhlazena celá vaše rodina.
Jediný způsob, jak tomu zabránit, je odvolat příkaz k popravě Petrescuových. A snad vám ani nemusím připomínat, že pokud se Petrescuovým něco stane - cokoliv -, bude vaše rodina popravena hromadně a najednou."
Bryson se otočil, odešel z baru a nikdy už se s Draganem neviděl.
Během jediné hodiny se ovšem rozkřiklo, že se Petrescuových nesmí nikdo ani dotknout.
Bryson o této události neřekl Eleně ani Tedu Wallerovi. Když se o několik dní později vrátil domů, zeptala se ho Elena na výlet do Barcelony. Obvykle oba respektovali hranice mezi osobním životem a prací a vyhýbali se otázkám, co kde ten druhý dělal.
Elena se Brysona například ještě nikdy nezeptala na jeho cesty.
Tentokrát si však začala zkoumavě prohlížet jeho obličej a klást mu otázky o Barceloně - až příliš mnoho otázek.
Bryson se z nich ovšem snadno a přesvědčivě vylhal.
Začala na něj snad Elena žárlit? Podezírala jej, že strávil víkend na Las Ramblas s milenkou? Bylo to vůbec poprvé, co si Bryson u Eleny všiml podobné žárlivosti, a tím vroucněji si přál, aby jí mohl prozradit

pravdu.
Znal ovšem pravdu vůbec on sám?
„Skoro nic o tobě nevím“ řekl Bryson, vstal z postele a posadil se na pohovku. „Kromě toho, že jsi mi v posledních dvanácti hodinách několikrát zachránila život.“
„Musíš si trochu odpočinout,“ řekla Layla. Měla na sobě šedé teplákové kalhoty a plandavé mužské tílko, které spíše zdůrazňovalo než zakrývalo její plná ňadra. Nebylo zapotřebí balit žádné šaty ani se zabývat čímkoliv jiným, a tak Layla jen tak seděla na okraji postele se složenýma dlouhýma nohama a rukama zkříženýma na prsou. „Promluvíme si o tom ráno.“
Bryson vycítil, že se Layla jeho otázce vyhýbá, a tak trval na svém.
„Pracuješ pro Mossad, ale pocházíš z údolí Bikáa a mluvíš s arabským přízvukem. Takže jsi Izraelka, nebo Libanonka?“
Layla sklopila oči a tiše řekla: „Ani jedno. Můj otec byl Izraelec. A matka je Libanonka.“
„Tvůj otec je mrtvý?“
Layla přikývla. „Byl to atlet, vynikající atlet. Na olympiádě v Mnichově ho zavraždili palestinští teroristi.“
Bryson přikývl. „Ta se konala v sedmdesátém druhém. Tos musela být ještě dítě.“
Layla měla stále sklopenou hlavu a v obličeji byla celá červená.
„Byly mi necelé dva roky.“
„Takžes ho nikdy nepoznala.“
Layla konečně vzhlédla. Její hnědé oči zběsile plály. „Máma se přede mnou chovala, jako by byl živý. Nikdy mi o něm nepřestala vyprávět a ukazovat mi jeho fotky.“
„Takže jsi musela vyrůstat v nenávisti k Palestincům.“
„Ne. Palestinci jsou dobří lidé. Jenže jsou vykořenění - nemají svůj domov, nemají svůj stát. Já jen nesnáším fanatiky, kterým nevadí vraždit nevinné pro vlastní vznešené ideály. Ať jsou to lidi z Černého září nebo z Frakce rudé armády, ať jsou to Izraelci anebo Arabové. Nenávidím zaslepence všeho druhu. Když mi bylo sotva dvacet, vzala jsem si jednoho kolegu - vojáka z izraelské armády. Byli jsme do sebe s Yaronem tak zoufale zamilovaní, jak jen dva velmi mladí lidé mohou být. A když ho pak v Libanonu zavraždili, rozhodla jsem se pracovat pro Mossad. Abych bojovala s fanatiky.“
„Copak ty nepovažuješ Mossad za stejnou bandu fanatiků?“
„Mnoho agentů ano. Ale někteří nejsou fanatici. A protože pro ně pracuji na volné noze, můžu si z jejich operací vybírat sama.
Díky tomu mám jistotu, že práce, kterou dělám, se slučuje s ideály, v něž věřím. Mnoho zakázek jednoduše odmítám.“
„To si tě musí cenit hodně vysoko, když ti dávají takovou volnost.“
Layla skromně sklonila hlavu. „Znají mé styky a schopnost pracovat v hlubokém utajení. A možná jsem jediná, kdo je tak hloupý, aby přijal některé zakázky.“
„A proč jsi přijala zakázku na Spanish Armadu?“
Layla naklonila hlavu k Brysonovi a zatvářila se překvapeně.
„Proč asi? Protože právě tam nakupují fanatici zbraně, bez nichž by nemohli zabíjet nevinné. Mossad měl spolehlivé informace, že tam nakupuje i Národní fronta Džihádu - že se chtějí krmit přímo z koryta. Umístili mě tam v rámci dvouměsíční operace.“
„A nebýt mě, byla bys tam dosud.“
„A co ty? Říkal jsi, že jsi z CIA, ale není to pravda, že ne?“
„Proč si to myslíš?“
Layla se dotkla špičkou ukazováčku nosu. „Něco mi na tom nejde pod nos,“ řekla s vědoucím úsměvem.
„Něco na mně?“ zeptal se pobaveně Bryson.
„Ne, spíš něco na tvých nepřátelích, na tvých pronásledovatelích.
Ta popravčí četa, to je porušení standardního a všeobecně přijímaného protokolu. Takže jsi buďto na volné noze jako já, anebo pracuješ pro jinou agenturu. Ale ze CIA podle mě nejsi.“
„Ne,“ připustil Bryson. „Ze CIA nejsem. Pouze pro ně pracuji.“
„Jako volný agent?“

„V jistém smyslu."
„Ovšem v téhle branži se pohybuješ už dlouho. Ty jizvy na těle to prozrazují."
„To je pravda. Byl jsem v téhle branži hodně dlouho. Později mě z ní vyštípali, ale teď jsem byl povolán zpátky na jednu poslední zakázku."
„Což je...?"
Bryson zaváhal. Kolik jí toho může říct? „Něco jako kontrašpionážní mise."
„„V jistém smyslu'..., ‚něco jako'... Jestli mi nechceš nic prozradit, nezblázním se." Layla mluvila s tichou zaníceností a nozdry se jí přitom rozšířily. „Zítra hned ráno sedneme každý na jiné letadlo, odletíme ze Španělska a už se nikdy neuvidíme.
Po příjezdu domů sepíšeme nezbytné papíry, podáme na sebe hlášení o kontaktu, sestavíme co nejúplnější zprávu o tom, co víme o činnosti toho druhého, a bude po všem. Zeptají se nás na pár věcí a uloží to k ledu. Do archivu Mossadu o CIA přibude další uzavřený spis, stejně jako do archivu CIA o Mossadu. Budou to pouhé kapky v moři."
„Laylo, já jsem ti přece za všechno vděčný..."
„Ne," přerušila Brysona Layla. „Já nestojím o tvou vděčnost.
To jsi mi špatně rozuměl. Ty mě vůbec neznáš. Můj zájem o tebe má jisté důvody - možná sobecké, jestli to chceš slyšet. Oba sledujeme zbraňovou stopu. Moje stopa vede jinam, na jiné místo určení než tvoje, ale v jistém bodě se obě naše stopy křižují a překrývají. A mně je teď více než jasné, že ten, kdo si přeje tvou smrt, není jen tak nějaký okrajový hráč. Na to má příliš velké prostředky a přístup k informacím. Pravděpodobně jde o někoho na úrovni vlády."
Bryson přikývl. To, co Layla říkala, mělo logiku.
„Takže se ti omlouvám, ale nebudu ti lhát. V tom kostele byla tak dobrá akustika, že jsem zřetelně slyšela, jak vyslýcháš toho Itala - aniž bych se vás snažila špehovat. Kdybych s tebou chtěla hrát dvojí hru, vůbec bych se ti nepřiznávala, ale tak to prostě bylo."
Bryson znovu přikývl. I tentokrát měla Layla pravdu. „Jenže ty nerozumíš friuliánsky, nebo ano?"
„Ne, ale dokážu zachytit jména. Zmínil ses o Anatoliji Prišnikovovi, jehož jméno je každému v této branži velmi dobře známé. A taky o Jacquesovi Arnaudovi - ten je možná méně známý, ale dodává zbraně mnoha nepřátelům Izraele. To on přilévá na Středním východě olej do ohně a pohádkově na tom bohatne. Já ho znám a hnusí se mi. Ale zároveň možná znám také způsob, jak se k němu dostat."
„Co to povídáš?"
„Já nevím, kam odtud vede tvoje stopa. Ale mohu ti potvrdit, že se na lodi nacházel jeden z Arnaudových agentů a prodával tam zbraně Calacanisovi."
„Ten dlouhovlasý v dvouřadovém obleku?"
„Ano, ten. Vystupuje pod jménem Jean-Marc Bertrand. A často jezdí do Chantilly."
„Do Chantilly?"
„To je název zámku, kde Arnaud bydlí a pravidelně se tam dosti marnotratně baví." Layla vstala, odešla do koupelny, a když se po pár minutách vrátila, otírala si obličej do ručníku. Bez líčidla byly její rysy ještě nádhernější. Výrazný, ale jemný nos, plné rty a především široké hnědé oči, které dokázaly být zároveň vřelé i napjaté, bystré i hravé.
„Ty o Jacquesovi Arnaudovi něco víš?" zeptal se Bryson.
Layla přikývla. „Vím toho o jeho světě dost. Mossad má na Arnauda políčeno již hezky dlouhou dobu, takže jsem už byla v Chantilly hostem několika jeho večírků."
„Pod jakým krytím?"
Layla sundala z postele přehoz. „Jako obchodní ataše izraelského velvyslanectví v Paříži. Musela jsem vystupovat jako člověk, jehož vlivu je třeba věnovat pozornost. Jacques Arnaud totiž nerozlišuje. Izraelcům prodává zbraně stejně ochotně jako jejich nepřátelům."
„Takže myslíš, že mě k němu můžeš dovést?"
Layla se pomalu otočila a oči měla doširoka otevřené. Zavrtěla hlavou. „Myslím, že to není moudrý nápad."
„Proč ne?"
„Protože nemohu riskovat, že znovu ohrozím svou operaci."

„Ale vždyť jsi právě řekla, že jsme na stejné stopě.“
„To jsem neřekla. Řekla jsem, že se naše stopy protínají. A to je něco úplně jiného.“
„Copak tvoje stopa nevede k Jacquesovi Arnaudovi?“
„Možná ano,“ připustila Layla. „A možná ne.“
„Ale každopádně by pro tebe bylo užitečné odjet do Chantilly.“
„Předpokládám, že ve tvém doprovodu,“ odpověděla Layla škádlivě.
„Právě o to tě nyní žádám. Pokud už jsi navázala diplomatické styky v Arnaudově společenském prostředí, značně by mi to k němu usnadnilo přístup.“
„Raději pracuji sama.“
„Nádherná žena jako ty na společenské akci - copak by nebylo stoprocentně logické, kdyby ses tam objevila v pánském doprovodu?“
Layla znovu zčervenala. „Lichotíš mi.“
„Jen proto, abych na tebe zatlačil, Laylo,“ řekl Bryson suše.
„Účel světí prostředky, že?“
„Tak nějak.“
Layla se usmála a zavrtěla hlavou. „Tel Aviv mi to nikdy nepovolí.“
„Tak ho o to nežádej.“
Layla zaváhala a sklopila hlavu. „Ale muselo by to být dočasné spojenectví, které budu moci v kterémkoliv okamžiku ukončit.“
„Stačí, abys mě dostala do toho zámku, a když budeš chtít, můžeš mě pak hned u dveří opustit. Ale pověz mi ještě něco: proč má vlastně Mossad na Jacquese Arnauda spadeno?“
Layla na Brysona překvapeně pohlédla, jako by odpověď byla tak zřejmá, že ani nestálo za to ji vyslovovat. „Protože se Jacques Arnaud stal zhruba za poslední rok jedním z nejvýznamnějších světových dodavatelů zbraní teroristům. Právě proto mi připadalo tak zajímavé, že se muž, který byl později povolán na schůzku s tebou - jakže se to jmenoval, Jenrette? - dostavil na loď v doprovodu Arnaudova zástupce Jeana-Marca Bertranda.
Předpokládala jsem, že tento Američan jménem Jenrette nakupuje pro teroristy.
Takže mě pak docela fascinovalo zjištění, že se s Jenrettem setkáváš ty. Musím říct, že jsem značnou část večera přemýšlela, co tam asi děláš.“
Bryson mlčel a mozek mu horečně pracoval. Jenrette, operativec Direktoriátu, jehož znal Bryson pod jménem Vance Gifford, se tedy dostavil na loď v doprovodu Arnaudova zprostředkovatele.
Arnaud přitom prodával zbraně teroristům a Direktoriát je nakupoval. Znamenalo to tedy - na základě logické dedukce -, že Direktoriát podporuje světový terorismus?
„Je pro mě životně důležité dostat se k Jacquesovi Arnaudovi/' řekl Bryson velmi tiše.
Layla zavrtěla hlavou a smutně se usmála. „Jenže nám to nakonec nemusí k ničemu být - ani jednomu z nás. Navíc to možná bude naše nejmenší starost. Ti lidé jsou velmi nebezpeční a nezastaví se před ničím.“
„Jsem ochoten to risknout,“ řekl Bryson. „Nic jiného teď totiž v rukou nemám.“
Skupina profesionálních zabijáků postupovala podle křiku.
Dostali za úkol provést čistku, což zahrnovalo také propátrání úzkých dlážděných uliček, které paprskovitě vyrážely z náměstí Plazo do Obradoiro v Santiagu de Compostela. Když bylo nyní prokazatelně zjištěno, že jejich terč unikl veškerým pokusům o lokalizaci, bylo třeba věnovat se dalšímu úkolu - vyhledat všechny zbloudilé členy týmu. Mrtví byli naloženi do neoznačených vozidel a převezeni do spolupracující místní mortuorio, kde byly sepsány falešné protokoly, orazítkovány úmrtní listy a těla pohřbena do neoznačených hrobů. Příbuzní se mohli těšit na velkorysé odškodnění a dobře věděli, že nemají klást zbytečné otázky takový byl standardní operační postup.
Po shromáždění a likvidaci mrtvých a zraněných stále zůstávali na svobodě dva členové týmu: friuliánštinou hovořící bratři z odlehlého koutu severozápadní Itálie. Rychlé prohledání ulic se nesetkalo s úspěchem a zbylí členové týmu rovněž neobdrželi žádné tísňové kódy. Stejně tak bratři neodpovídali na opakovaná rádiová volání. Předpokládalo se, že jsou mrtví, avšak nikdo to nevěděl s jistotou a procedura černých operací jasně nařizovala, aby byli všichni ranění buďto vysvobozeni, anebo zlikvidováni.

V obou případech se však nejprve muselo zjistit, kde oba bratři vlastně pobývají.
Nakonec upoutala pozornost zahlazovacího týmu zpráva o tlumeném křiku, jenž údajně vycházel z jedné boční uličky.
Členové týmu sledovali zvuky tak dlouho, až došli k opuštěnému kostelu zatlučenému prkny. Jakmile vnikli dovnitř, lokalizovali nejprve jednoho z bratrů a poté druhého. Oba byli spoutáni a oba měli roubík, avšak roubík jednoho z bratrů byl naštěstí nasazen poněkud volně, což zahlazovacímu týmu umožnilo zachytit křik a následně lokalizovat oba bratry.
„Kristepane, kde jste byli tak dlouho?“ hekal první z bratrů španělsky skrz uvolněný roubík. „Málem jsme tady chcípli! Paolo ztratil příšerně moc krve.“
„Něco takového nemůžeme připustit,“ řekl jeden člen zahlazovacího týmu. Vytáhl poloautomatickou pistoli a dvakrát střelil Itala do hlavy. Niccolo byl na místě mrtev. „Slabé články jsou nepřijatelné.“
Když poté nalezl druhého bratra - skrčeného v poloze lidského plodu, bledého, třesoucího se a obklopeného velkou kaluží krve -, poznal, že Ital již dobře ví, co jej čeká. Měl to napsáno v široce rozevřených očích. Než se ozvaly další dva výstřely, Paolo ani nezasténal.

Kapitola 10

CHANTILLY, FRANCIE

Velkolepý zámek Château de Saint-Meurice se nacházel pětatřicet kilometrů od Paříže. Jednalo se o obrovské, původně církevní sídlo ze sedmnáctého století, jehož okázalou krásu podbarvovaly desítky umně rozmístěných bodových reflektorů. Okolí zámku nebylo o nic méně velkolepé a sestávalo z nádherné velké zahrady, osvětlené dnes večer jako divadelní jeviště. Vlastně to bylo přirozené, neboť Château de Saint-Meurice skutečně sloužil jako jeviště, na němž se promenádovali bohatí a mocní, vystupovali v dovedně načasovaných scénách a vedli spolu pečlivě nacvičené dialogy. Herci zde však zároveň tvořili také publikum.
Všichni se sem sešli, aby udělali na ostatní dojem, a všichni zde vědomě sehrávali role, jež nikdy nepřekročily uměle vymezené hranice důmyslné přetvářky.
A přestože se na zámku dnes večer konalo setkání evropských ministrů obchodu, což byla jakási odnož každoroční konference představitelů skupiny G7, osoby a obsazení se na večírcích v Château de Saint-Meurice nikdy příliš neměnily. Sjeli se sem všichni báječní lidé z Paříže a okolí, celý ten velkolepý svět - nebo alespoň všichni, kdo něco znamenali. Hosté byli oděni do nejvybranějších večerních šatů, smokingů a večerních rób, ženy se dostavily ověšené třpytivými šperky, které obvykle přechovávaly v sejfu nebo bezpečnostní schránce, a všichni sem dorazili nablýskanými rollsy nebo mercedesy s řidičem. Byla zde hrabata a hraběnky, baroni a baronky, vikomti a komtesy; byla zde nejvybranější společnost ze světa průmyslu a obchodu, celebrity ze světa masmédií a divadla i představitelé nejvyšších vrstev Quai d'Orsay - zkrátka lidé z nejužších myslitelných kruhů, v nichž se urozený původ prolíná se štědrými financemi.
Přístupová cesta vedoucí přes padací most k čelnímu schodišti zámku byla lemována stovkami svící, jejichž plameny dovádivě plápolaly v mírném večerním vánku. K zámku po cestě přicházeli elegantní muži se stříbrnými vlasy, ale také muži zcela neelegantní, shrbení a olysalí, jejichž nevábný zjev příkře kontrastoval s jejich nesmírnou mocí a vlivem. Do některých z nich byly zavěšeny jejich nejblýskavější rekvizity - oslnivé dlouhonohé milenky, jež bylo potřeba přede všemi ukazovat.
Bryson měl na sobě smoking z Le Cor de Chasse a Layla nápadné černé šaty bez ramínek, které koupila u Diora. Kolem krku jí visel jednoduchý perlový náhrdelník, jehož střízlivá elegance neodváděla pozornost od Layliny oslnivé krásy. Bryson musel v minulém životě nesčetněkrát plnit podobnou společenskou roli a vždy si připadal spíše jako pozorovatel než jako přímý účastník, přestože musel vždy zapadnout mezi ostatní hosty, což se mu bez výjimky dařilo.
Nedokázal se sice zbavit pocitu jisté nepatřičnosti, ale dokázal vyvolat alespoň zdání přirozeného chování.

Zato Layla působila naprosto uvolněně. Několik umně a jemně vedených tahů líčidla - ne více než oční stíny a lesk na rtech zdůrazňovalo její přirozenou krásu, olivovou pleť a velké hnědé oči. Vlnité kaštanové vlasy měla sepnuté nahoru a několik pramínků, jež si záměrně nechala volně splývat k ramenům, podtrhovalo její líbezný labutí krk. Odvážný, ale vkusný dekolt šatů zase zvýrazňoval její dokonalá ňadra. Snadno mohla vystupovat jako Izraelka nebo jako Arabka, neboť byla koneckonců obojím.
Mile se usmívala, vesele se smála a její oči byly zároveň lákavé i odmítavé.
Na večírku ji přivítalo několik lidí - zdálo se, že ji všichni znají jako izraelskou diplomatku z telavivského ministerstva zahraničí s tajemným vlivem a konexemi. Jako by byla známá a zároveň neznámá, což byla pro tajného operativce ideální situace.
Během dne zavolala jistému zběžnému známému z Quai d'Orsay, o němž věděla, že udržuje úzké styky s pánem Château de SaintMeurice a ústřední postavou mnoha zdejších večírků Jacquesem Arnaudem.
Laylin známý, jenž působil jako jedno ze společenských tykadel Jacquese Arnauda, byl nesmírně rozradostněn zprávou, že je Layla na několik dní v Paříži, nesmírně dotčen informací, že nebyla osobně pozvána na dnešní večírek - bezpochyby se jednalo o pouhé nedopatření -, a trval na tom, že Layla bezpodmínečně musí na zámek přijít. Monsieura Arnauda by se zajisté nanejvýš dotklo a byl by nanejvýš otřesen, kdyby tak Layla neučinila.
A ano, v každém případě by se měla objevit v pánském doprovodu, neboť on - Laylin známý - velmi dobře ví, že ho přenádherná Layla stejně jen zřídkakdy nemá.
Den před večírkem spolu Bryson s Laylou hovořili dlouho do noci a plánovali strategii zítřejší návštěvy Arnaudova zámku.
Po zničení lodi Spanish Armáda se totiž jednalo o mimořádně riskantní podnik. Na lodi sice nepřežil nikdo, kdo by mohl Brysona či Laylu rozpoznat, ale mocní lidé jako Calacanis a mnozí další návštěvníci na palubě lodi - včetně vyslanců a prostředníků jiných mocných lidí - jednoduše nezahynuli v ohnivém pekle lodi, aniž by předtím vyslali poplašné zprávy do zasedacích místností a nejvyšších kanceláří firem z celého světa. Ti z mocných, kteří se angažovali ve zločinných a nepředstavitelně ziskových obchodech, se tudíž nacházeli ve stavu zvýšené bdělosti. Sám Jacques Arnaud ztratil na lodi jeden ze svých kanálů, takže se nyní zajisté obával i o vlastní bezpečnost. Kdo mohl vědět, zda zničení Calacanisovy kontejnerové lodi nebylo pouze prvním výstřelem v tažení proti podloudným obchodníkům se zbraněmi na celém světě? Jacques Arnaud musel být jako četný výrobce zbraní ve Francii již tak neustále nesmírně vnímavý vůči možnému ohrožení vlastního života a po zničujícím výbuchu u Cabo Finisterre dosáhla jeho obezřetnost bezpochyby vrcholu.
Layla na lodi vystupovala jako zelenooká blondýnka, takže měla jistotu, že její současný přirozený vzhled je dostatečně odlišný.
Naopak Bryson nemohl spoléhat na to, že ho na zámku nikdo nepozná.
Pokud před výbuchem stihl někdo odeslat z lodi přes satelit nahrávky z průmyslových kamer, pak již momentky s jeho podobiznou dávno kolovaly mezi soukromými bezpečnostními agenturami s ohromnými finančními prostředky.
Bryson proto zakoupil několik pomůcek v prodejně rekvizit nedaleko pařížské opery a již druhého dne se jeho vzhled dramaticky proměnil. Nyní měl stříbrošedé vlasy s různobarevnými tóny šedivějícího blondýna. Kouzelníci z oddělení technických služeb Direktoriátu dávno zasvětili Brysona do černého umění převleků a přestrojení. Lícní vycpávky mu mile zakulatily tvář a nános lihového lepidla mu vytvořil nejen váčky pod očima, ale i vrásky a drobné linie kolem očí a úst. Jemnost především, naučil se Bryson během mnohaletého přestrojování - drobné změny přinášely působivý účinek, aniž by zároveň vzbuzovaly podezření.
Bryson nyní vypadal o dobrých dvacet let starší - jako urozený postarší gentleman, jenž snadno zapadne mezi ostatní muže význačného vlivu a postavení, kteří byli v Château de Saint Meurice častými hosty. Stal se z něj James Collier, investiční bankéř a spekulant ze Santa Fe v americkém Novém Mexiku. A vzhledem k tomu, že řada spekulativních bankéřů často raději pracovala stranou zájmu veřejnosti, nemusel ani Bryson prozrazovat příliš mnoho o tom, co skutečně dělá, a mohl se sebeironickým humorem odmítat zdvořilé dotazy.

Bryson s Laylou byli ubytováni v malém a nikterak drahém bezejmenném hotýlku na rue Trousseau. Žádný z nich v tomto hotelu nikdy předtím nebydlel - jeho nejvýznačnější vlastností byla absolutní průměrnost. Z letiště Labacolla dorazili do Paříže každý jinou trasou - Bryson přes Frankfurt, Layla přes Madrid.
Jistá nepříjemnost, které se nedalo vyhnout, vyvstala pouze v otázce spaní. Bryson s Laylou cestovali jako pár, což obvykle znamenalo spát ve společné posteli nebo alespoň v jednom pokoji.
Bryson přesto požadoval, aby je hotel ubytoval v samostatných pokojích s přilehlým apartmá. Možná šlo o poněkud nezvyklý krok, který však zároveň vypovídal o jisté míře způsobnosti a starosvětské diskrétnosti doposud nesezdaného páru. Ve skutečnosti si Bryson až příliš dobře uvědomoval, jak silně musí bojovat s pokušením těla. Layla byla nádherná žena s obrovským sexappealem a on žil již příliš dlouho osaměle. Nechtěl ovšem destabilizovat již tak napjatý pracovní vztah nebo se možná obával ztráty nezbytné ostražitosti. Opravdu to bylo tím?
Anebo si přál zachovávat od žen odstup tak dlouho, dokud Elenina přítomnost v jeho životě nepřestane končit otazníkem?
Layla ho nyní prováděla po místnosti přeplněné lidmi, usmívala se, kynula známým a udržovala s Brysonem lehkou konverzaci. „Říká se, že zámek dal postavit v sedmnáctém století jeden z ministrů Ludvíka XIV. Stavba však byla tak velkolepá, že na ni král začal žárlit, nechal ministra zatknout, ukradl mu stavitele, krajinného architekta i všechen nábytek a v návalu závisti zahájil výstavbu zámku ve Versaille, který již nikdo nikdy neměl překonat.“
Bryson se usmíval, pokyvoval hlavou a zachovával si vzezření movitého hosta, jenž je přiměřeně fascinován okolním prostředím.
Během Laylina výkladu těkal očima po davu a neustále hledal povědomou tvář nebo rychle uhýbající pohledy. Podobnou činnost provozoval v minulosti nesčetněkrát, ale tentokrát to bylo něco jiného a Brysonovi to drásalo nervy. Nejenže vstoupil do zcela neznámého prostředí, ale i samotný jeho plán byl dosti mlhavý - šlo o pouhou improvizaci založenou na jeho vlastních zbystřených instinktech.
Jakou přesnou podobu má vztah mezi Jacquesem Arnaudem a Direktoriátem - pokud vůbec nějaký existuje? Skupina zabijáků vyslaných zavraždit Brysona spolupracovala s Arnaudovým člověkem na lodi Spanish Armáda. Samotní atentátníci - oba friuliánští bratři - byli najati Direktoriátem, což silně nasvědčovalo tomu, že Arnaud je s Direktoriátem nějakým záhadným a blíže neurčeným způsobem spřízněn. Ba co víc, muž, o němž Bryson věděl, že je agentem Direktoriátu - Vance Gifford neboli Jenrette, pobýval na palubě lodi ve společnosti Arnaudova vyslance.
Tyto indicie byly sice značně neprůkazné, ale všechny dohromady vytvářely nesmírně působivou mozaiku. Jacques Arnaud byl jednou ze stínových postav, jež nyní ovládala Direktoriát.
Bryson ovšem potřeboval důkaz. Hmatatelný a nezvratný důkaz.
Ten tady někde musí být, ale kde!
Podle Laylina tvrzení se Izraelci domnívali, že se Arnaudova firma angažuje v praní obrovských finančních částek pro nejrůznější kriminální živly včetně ruské mafie. Výsledky zpravodajského monitorování Mossadu naznačovaly, že Arnaud ze svého zámku často telefonuje a přijímá zde telefonáty, ovšem opakované pokusy ze strany Mossadu i jiných zpravodajských služeb odposlouchávat jeho telefon se ukázaly jako marné. Arnaudova komunikace byla nerozluštitelná, neboť ji chránilo obtížné kódování. Tato skutečnost výrazně nasvědčovala hypotéze, že se někde v zámku nachází specializované telekomunikační vybavení - přinejmenším v podobě „černých“ telefonů -, které dokáže zakódovat a rozkódovat telefonické signály, jako jsou telefonáty, faxy a e-maily.
Když se s Laylou procházeli z místnosti do místnosti, všiml si Bryson stěn, jež byly bohatě ozdobeny obrazy, a dostal jistý nápad.
V malé místnůstce v prvním patře seděli dva muži v oblecích.
Místnost byla zahalena do pološera a tváře mužů osvětlovalo pouze namodralé blikání řady videomonitorů. Nerezová ocel a leštěný chrom, světlovodné kabely a televizní obrazovky - to vše vytvářelo prazvláštní instalaci moderního umění na pozadí starobylých kamenných stěn. Každý monitor zobrazoval z jiného úhlu jinou místnost v přízemí. Miniaturní kamery ukryté ve stěnách, ve vybavení a rozvodech tak, že byly zcela neviditelné pro obrovské zástupy hostů, přenášely videosnímky s vysokým

rozlišením k příslušníkům ostrahy, kteří se nyní krčili před monitory.
Ostrost záběrů byla tak vysoká, že pozorovatelé mohli najet na detail kterékoliv tváře, která je zajímala či znepokojovala, a zvětšit ji tak, že zabírala celou obrazovku. Každý snímek se dal následně digitalizovat a elektronicky porovnat s jinými snímky uloženými v rozsáhlé externí databázi známé pod názvem Network.
Všechny pochybné osoby se tak daly snadno identifikovat a v případě potřeby diskrétně požádat o opuštění zámku.
Ozvalo se zaťukání několika kláves a na jedné z obrazovek se objevil obličej muže. Oba členové ostrahy rozdělili mužovy rysy do souřadnicové sítě a pak si je začali pozorně prohlížet.
Jednalo se o opáleného muže se stříbrnými vlasy a lehce kulatým obličejem, který byl Arnaudově ostraze předem představen jako James Collier ze Santa Fe v americkém státě Nové Mexiko.
Pozornost obou členů ostrahy ovšem neupoutala skutečnost, že mužův obličej poznali, nýbrž skutečnost, že jeho obličej nepoznali. Tento člověk byl pro ně zcela neznámou veličinou. A pro Arnaudovu neustále bdělou bezpečnostní službu bylo vše neznámé důvodem ke znepokojení.
Manželka Jacquese Arnauda Gisele byla vysoká panovačná žena, jejíž aristokratické vzezření podtrhoval orlí nos a lehce prošedivělé černé vlasy. Ty jí z hlavy vyrůstaly nepřirozeně vysoko na čele a navíc měla Gisele až příliš napjatou kůži v obličeji, což byly neklamné známky pravidelných návštěv jisté „kliniky“ ve Švýcarsku.
Bryson si všiml, že Gisele konverzuje v rohu knihovny obložené tisícovkami svazků a malý hlouček hostů kolem ní hltá každé její slovo. Bryson znal její tvář z fotografií, které se pravidelně objevovaly na stránkách společenské rubriky časopisu Paris Match, jehož několik ročníků si Bryson před večírkem prolistoval ve Francouzské národní knihovně.
Zdálo se, že hosté obklopující Gisele Arnaudovou jsou ohromeni její důvtipností, neboť každá její poznámka se okamžitě setkala s výbuchem bouřlivého nadšení. Bryson přijal od číšníka dvě sklenice šampaňského, podal jednu Layle a ukázal na plátno, jež viselo nedaleko vyprávějící madame Arnaudové. Dychtivě k němu přešel, čímž se dostal na doslech paní domu, a poznamenal hlasem natolik silným, že ho vedle stojící skupinka nemohla přeslechnout: „Není to fantastické? Vidělas někdy jeho Napoleonův portrét? To je něco mimořádného - Ingres zde vlastně Napoleona proměnil v římského císaře, když ho nechal pózovat čelně jako sochu, jako živoucí ikonu.“
Jeho trik okamžitě zabral - hrdá majitelka nedokázala odolat a otočila hlavu k místu, odkud zaslechla konverzaci, kterou pokládala za daleko zajímavější, neboť se týkala jednoho z jejích uměleckých děl. Obdařila Brysona půvabným úsměvem a pronesla plynnou angličtinou: „Ano, a viděl jste někdy více hypnotizující pohled, než jaký Ingres vdechl Napoleonovi?“
Bryson úsměv opětoval a rozzářil se, jako by konečně nalezl spřízněnou duši. Sklopil hlavu a natáhl ruku. „Vy jste zajisté madame Arnaudová. James Collier. Báječný večer.“
„Omluvte mne,“ oznámila Gisele hloučku hostů a elegantně se vzdálila. Přitočila se k Brysonovi blíže a řekla: „Vidím, že jste Ingresovým obdivovatelem, pane Colliere.“
„Řekl bych, že jsem spíše vaším obdivovatelem, madame Arnaudová.
Vaše sbírka obrazů vypovídá o vskutku znamenitém vkusu.
Mohu vám představit svou přítelkyni? Layla Sharettová z izraelské ambasády.“
„My už se známe,“ řekla hostitelka. „Ráda vás opět vidím,“ dodala a podala Layle ruku, přestože se její pozornost i nadále upírala zejména na Brysona. Bryson si pomyslel, že v rozpuku mládí musela Gisele oplývat oslnivou krásou a ještě i nyní - těsně po sedmdesátce - se uměla chovat jako koketa. Byla obdařena talentem kurtizán, které dokáží vyvolat v muži pocit, že je nejúchvatnějším člověkem v místnosti, jako by žádní jiní muži ani ženy vůbec nikdy neexistovali. „Manžel mi říká, že mu Ingres připadá nudný. Zřejmě není takovým znalcem umění jako vy.“
Bryson si ovšem nepřál využít tohoto slibného úvodu k tomu, aby se nechal představit Jacquesovi Arnaudovi. Naopak by raději zůstal stranou pozornosti zbrojního magnáta. „Škoda, že neměl Ingres tolik štěstí, aby mohl portrétovat vás,“ řekl a hloubavě pokýval hlavou.
Gisele se naoko zamračila, ale Bryson viděl, že je ve skutečnosti polichocena. „Prosím vás! Nikdy by mě ani nenapadlo nechat se portrétovat Ingresem!“

„Některé portréty mu trvaly celou věčnost, že? Chudák madame Moitessierová mu musela sedět modelem dvanáct let.“
„A nakonec ji vykreslil jako Medúzu, s chapadly namísto prstů!“
„Ovšem portrét je to výjimečný.“
„Na můj vkus poněkud klaustrofobický.“
„Říká se, že pro tvorbu některých kompozic používal světlou komoru - že vlastně své objekty špehoval, než je konečně zachytil na plátno.“
„Opravdu?“
„Ale stejně - jakkoliv obdivuji všechny jeho malby, řekl bych, že jeho kresbám se vůbec nic nevyrovná, nemyslíte?“ Bryson věděl, že soukromá sbírka manželů Arnaudových obsahuje také některé Ingresovy kresby, vystavené v méně přístupných prostorách zámku.
„No to bych řekla!“ vykřikla Gisele Arnaudová. „Přestože on sám pokládal své kresby za pouhé řemeslo pro peníze.“
„Já vím, já vím - když ještě žil v chudobě v Římě, musel se živit kreslením pro návštěvníky a turisty. Některé z nejkrásnějších obrazů na světě vznikly jen proto, aby měli jejich autoři vůbec co jíst. Jenže faktem je, že Ingresovy kresby jsou jeho zdaleka nejdokonalejším dílem. Použití bílé barvy, negativního prostoru, způsob, jakým pracuje se světlem - to jsou skutečně mistrovské kousky.“
Madame Arnaudová ztlumila hlas a důvěrně řekla: „Několik jeho kreseb máme vystavených v kulečníkové herně.“
Uskok se podařil. Madame Arnaudová pozvala Brysona i jeho partnerku do prostor zámku, které byly pro ostatní hosty nepřístupné. Nabídla se, že ukáže Brysonovi kresby sama, ale Bryson to odmítl s tvrzením, že ji nechce okrádat o čas. Pokud by jí to však nevadilo, mohli by si s Laylou krátce prohlédnout kresby sami.
Procházel tedy s Laylou chodbami a intimnějšími a méně veřejnými místnostmi, jejichž stěny byly ozdobeny méně působivými díly méně význačných francouzských malířů, a velmi dobře se v zámku orientoval. Na dnešní večer se totiž pečlivě připravil: ve Francouzské národní knihovně vyhledal soubor stavebních plánů všech historicky významných zámků a pečlivě prostudoval nákresy Château de Saint-Meurice. Věděl, že je vysoce nepravděpodobné, že by Arnaudovi nějak měnili půdorysné uspořádání zámku.
Jedinou neznámou tedy bylo, jakým způsobem jednotlivé pokoje využívají a kde se nachází jejich ložnice, kanceláře a především Arnaudova soukromá pracovna.
Bryson nenuceně prošel s Laylou po boku jednou z chodeb a na jejím konci odbočil doleva do další. Jakmile zašli za roh, zaslechli tlumené mužské hlasy.
Oba ztuhli. Hlasy postupně sílily a nabíraly na zřetelnosti. Muži hovořili francouzsky, ale francouzština jednoho z nich měla prokazatelně cizí přízvuk - Bryson jej rychle identifikoval jako ruský, pravděpodobně z okolí Oděsy.
„...vrátit na večírek,“ prohlásil rodilý Francouz.
Rus odpověděl slovy, která Bryson nedokázal dost dobře rozpoznat.
Nato Francouz odvětil: „Jenže Lilie vyvolá obrovské pobouření.
A cesta bude volná.“
Bryson dal Layle signál, aby zůstala vzadu, přitiskl se ke zdi a začal se pomalu a tichým krokem posouvat kupředu. Po celou dobu přitom soustředěně naslouchal. Zdálo se, že se hlasy ani kroky neblíží. Bryson tedy vytáhl z náprsní kapsy smokingu předmět, který vypadal jako stříbrné kuličkové pero, vysunul z jednoho konce dlouhý, tenký a průhledný drát a roztáhl ho do maximální délky pětačtyřiceti centimetrů. Nato ohnul špičku tohoto pružného periskopového kabelu ze světlovodného vlákna a položil ji podél zdi tak, že vyčuhovala sotva centimetr za konec stěny. Pohlédl do malého kukátka a s uspokojením konstatoval, že zřetelně vidí oba muže. V jednom z nich - zcela plešatém muži podsadité postavy a se silnými černými brýlemi - ihned rozpoznal Jacquese Arnauda. Ten právě hovořil s vysokým růžolícím člověkem, jehož Bryson okamžitě nepoznal a identifikoval jej teprve po několika vteřinách: byl to Anatolij Prišnikov.
Prišnikov. Magnát, který byl všeobecně pokládán za skutečného vládce Ruska ve stínu loutky, jež právě

zaujímala prezidentský úřad v Kremlu.
Bryson jemně posunul světlovodný periskop a se znepokojením zjistil, že daleko blíže k němu sedí těsně za rohem další muž.
Jednalo se o ozbrojeného strážce, jenž hlídal dveře na chodbu.
Bryson znovu pootočil periskopem a odhalil dalšího ozbrojeného dozorce, usazeného zhruba v polovině haly před velkými oplechovanými dveřmi.
Arnaudová soukromá pracovna.
Nacházeli se v prostorách zámku, v nichž nebyla žádná okna.
Za normálních okolností by si zde kancelář nikdo nezřídil.
Arnaudovou největší starostí však nebyl výhled, nýbrž bezpečnost.
Oba magnáti učinili závěrečná gesta, která naznačovala, že jejich rozhovor skončil, a poté se naštěstí vydali na opačnou stranu haly, takže se Bryson s Laylou nemuseli rychle vytratit.
Bryson vytáhl světlovodný periskop, zasunul ho zpět do falešného kuličkového pera, otočil se k Layle a přikývl. Layla ho pochopila, aniž by jí cokoliv řekl. Lokalizovali cíl - těžiště Arnaudových obchodních aktivit na zámku Château de Saint-Meurice.
Bryson začal hbitě a tiše couvat tak dlouho, až došel k otevřeným dveřím místnosti, kterou před chvílí minuli. Jak si Bryson již dříve povšiml, byla tato komnata tmavá a skromně zařízená evidentně se používala jen velice zřídka. Pohlédl na světélkující radiový ciferník svých hodinek značky Patek Philippe a po uplynutí jedné minuty dal signál Layle, vklouzl do místnosti a začal vyčkávat v jejích temných zákoutích.
Layla se začala proplétat chodbou směrem k místnosti, v níž se nacházela Arnaudova soukromá pracovna, a potácela se přitom jako opilá. Náhle se uchichtla a řekla sama pro sebe, ale zároveň dostatečně nahlas, aby ji zaslechl přinejmenším první strážce sedící ihned za rohem: „Někde tady přece musí být záchod!“
Nejistě odbočila za roh a téměř vrazila do ozbrojeného strážce usazeného na noblesní starožitné židli.
Strážce se napřímil a začal si Laylu nepřátelsky prohlížet. „Puis-je vous aider!“ Mohu vám nějak pomoci? zeptal se škrobeně francouzsky a jeho hlas dával dostatečně najevo, že Layla dále nesmí. Dozorci bylo sotva dvacet let, měl nakrátko ostříhané černé vlasy, husté obočí a podsaditý kulatý obličej. Koutky jeho drobných rudých rtů byly prohnuty dolů v bojovném úšklebku.
Layla se zachichotala a vrávoravě pokračovala směrem k dozorci.
„No já nevím,“ odvětila provokativně, „můžete mi nějak pomoci?
Podívejme, koho tady máme. Un homme, un vrai - skutečného muže.
Ne jako ty pédés, ty mladé teplouše a staré kozly.“
Dozorcův přísný výraz poněkud změkl a držení těla se uvolnilo.
Mladý Francouz usoudil, že opilá Layla nepředstavuje ohrožení bezpečnosti svatyně Jacquese Arnauda.
Viditelně mu přitom zčervenaly tváře, takže nemohlo být pochyb, že jej naprosto uchvátilo Laylino svůdné tělo s plnými prsy, jež odhaloval hluboký výstřih večerní róby. „Omlouvám se, mademoiselle,“ řekl nervózně, „zůstaňte tady, prosím - dále jít nemůžete.“
Layla se plaše usmála a opřela se rukou o kamennou zeď.
„A proč bych měla chtít jít dál?“ zeptala se s chraplavou sugestívností a přistoupila k dozorci. „Myslím, že už jsem našla, co hledám.“ Posunula ruku po stěně, přitiskla se k dozorci ještě blíže a vypjala k němu ňadra.
Mladý dozorce se nejistě usmál. Nervózně pohlédl do haly na druhého dozorce, který jim zřejmě nevěnoval sebemenší pozornost.
„Prosím, mademoiselle...“
Layla ztlumila hlas. „Možná bys mi mohl pomoci... najít toaletu.“
„Vzadu na chodbě, kterou jste sem přišla,“ odpověděl dozorce a bez valného úspěchu se pokusil o věcný tón, „se jedna nachází.“
Laylin hlas však byl nyní ještě zadýchanější a podmanivější.
„Jenže já se tady pořád ztrácím, takže kdyby ti nevadilo mi to ukázat...“
Dozorce znovu nejistě pohlédl na kolegu, který seděl příliš daleko od něj, než aby si incidentu všiml.

„Možná," dodala Layla a zvedla obočí, „bys mě tu mohl trochu provést. Vůbec to nemusí trvat dlouho, hmm?"
Brunátný dozorce nemotorně povstal. „No dobrá, mademoiselle," souhlasil.
Layla napočítala několik cest, kterými se s ní dozorce nyní mohl vydat. Pokud by ji náhodou odvedl do místnosti, v níž se skrýval Bryson, byl by okamžitě zneškodněn, přičemž moment překvapení by byl pro něj stejně smrtící jako Brysonovy ruce.
Dozorce však Laylu odvedl do jiného pokoje - do útulně zařízeného kuřáckého salonku. Layla si všimla, že mladý Francouz je zcela viditelně vzrušen. Zavřel za sebou dveře a dychtivě se zašklebil.
Nastal čas uskutečnit plán B. Layla se otočila k dozorci s výrazem plným očekávání.
Bryson mezitím tiše vyrazil do chodby. Zabočil za roh, zpomalil krok a loudavě zamířil k poslednímu zbývajícímu dozorci, který osaměle držel stráž před zavřenými oplechovanými dveřmi Arnaudovy pracovny - nyní pravděpodobně prázdné.
Tentokráte předstíral opilost Bryson, ačkoliv ze zcela jiného důvodu. Dozorce zvedl hlavu právě ve chvíli, kdy se k němu Bryson přišoural rozevlátým a kolébavým krokem.
„Monsieur," oslovil Brysona příkře, částečně na pozdrav a částečně jako výstrahu.
Bryson si to přišněroval až k němu, zvedl zlatý zapalovač a znechuceně zavrtěl hlavou. „Zatracená práce!" řekl anglicky.
„Věřil byste tomu? Na zapalovač pamatuju, ale klidně si zapomenu cigarety!"
„Prosím?"
Bryson přešel do francouzštiny: „Vous n'auriez pas une cigarette!"
Zamával před dozorcem zapalovačem a zavrtěl hlavou.
„Jste přece Francouz - musíte nějaké mít."
Dozorce úslužně sáhl do kapsy saka právě ve chvíli, kdy Bryson cvakl zapalovačem. Z jeho ústí ovšem nevyrazil ohnivý plamen, nýbrž silný nervový plyn. Než stačil dozorce hmátnout po zbrani, byl oslepen a zároveň ochromen a o několik vteřin později se již v bezvědomí poroučel k zemi.
Bryson rychle posadil dozorce zpět na židli jako dřevěnou loutku a položil mu ruce do klína. Dozorce měl sice zavřená víčka, ale jelikož již Bryson z dlouholeté zkušenosti věděl, že se nedají násilím otevřít, nechal je, jak jsou. Z dálky to vypadalo, že zde dozorce normálně koná službu, a kolemjdoucí, který by se k němu náhodou dostal blíž, by patrně předpokládal, že dozorce jednoduše usnul.
Znehybňující sprej však nebyl jedinou položkou bezpečnostního vybavení, kterou Bryson zakoupil v Paříži - rovněž měl u sebe celou řadu jiných drobných zařízení, včetně infračervených a rádiofrekvenčních snímačů nebo indikátoru bezpečnostní brány.
Rychlá prohlídka ocelových dveří ho utvrdila v názoru, že bude potřebovat pouze jediný nástroj. Arnaud bezpochyby používal všechna obvyklá poplašná zařízení a detektory pohybu, kdykoliv měl v plánu vzdálit se na delší dobu ze zámku. Dnes večer se však již zřejmě v pracovně zastavil a hodlal se sem v příštích několika hodinách vrátit, takže za sebou pouze zavřel dveře. A přestože měly železné dveře automatické zamykání, v žádném případě nebylo důmyslnější než u běžných dveří s kolíkovými západkami.
Bryson tedy vytáhl nevelký černý předmět - elektroplanžetu, s níž se během let naučil zacházet a zjistil, že je daleko rychlejší než obyčejná sada planžet. Zastrčil pistoli do zámku a několikrát potáhl plunžrem dopředu a dozadu, až se západky otočily a těžké dveře se s cvaknutím otevřely.
Když pak pomocí drobné baterky prohledal potemnělou místnost, zarazilo jej, jak skromně je zařízená. Zdálo se, že se zde nenacházejí žádné skříně na spisy, žádný uzamčený sekretář. Celá pracovna se vyznačovala až spartánskou střídmostí. Byl zde malý sedací kout s gaučem, dvěma křesly a konferenčním stolkem a naprosto prázdný mahagonový pracovní stůl s polohovací lampou a dvěma telefony...
Telefon.
Jeden z aparátů byl přesně tím, co Bryson hledal. Jednalo se o placatou šedou krabici o rozměrech přibližně dvakrát třicet centimetrů, která vypadala jako obyčejný stolní telefon s víkem.
Bryson však přístroj okamžitě poznal. Viděl už v životě bezpočet různých typů, přestože jen málokterý z nich byl tak elegantní a kompaktní jako tento. Byla to poslední generace satelitního kódovacího telefonu. Víko obsahovalo anténu i rádiofrekvenční obvod. Přímo do přístroje byl zabudován čip s šifrovacím

algoritmem, který využíval signálového šifrování s nelineární fází, konvolutéru s pevně stanovenou délkou a neomezených 128-bitových klíčů.
Klasické napíchnutí takové linky by nebylo k ničemu, neboť kódovací klíč nebyl nikdy odvysílán. Zachycený hovor by v takovém případě zněl jako zkomolená slátanina, neboť hlasy účastníků by byly složitě šifrované i kódované zároveň. Možnost spojení se satelitem navíc znamenala, že telefon fungoval i v nejodlehlejších koutech zeměkoule.
Bryson rychle a hbitě telefon rozebral. Dveře do pracovny byly uzamčené a dozorce by měl zůstat v bezvědomí ještě nejméně půl hodiny, ale stále hrozilo riziko, že se sem Jacques Arnaud nečekaně vrátí. Pokud by k tomu došlo a Arnaud by zjistil, že jeden dozorce schází a druhý není při vědomí, mohl by to jednoduše přisoudit karnevalové atmosféře večírku, která se nějakým způsobem přenesla i na jeho domácí služebnictvo. To vše samozřejmě jen za předpokladu, že se Layle podaří dostatečně dlouho zaměstnávat roztouženého mladého dozorce. Bryson ovšem nepochyboval, že to Layla dokáže. Nejlepší, co teď mohl udělat, bylo pracovat co nejrychleji.
Na naleštěném a uklizeném povrchu Arnaudova pracovního stolu nyní ležely elektronické vnitřnosti šifrovacího telefonu.
Bryson vytáhl z obvodu speciální čtecí čip, zvedl ho a prozkoumal v ostrém světle stolní lampy. Přesně toto si zde přál najít. Šifrovací čip byl poměrně objemný, což bylo pro podobně specializované čipy příznačné, neboť se vyráběly ve velmi malých sériích a propojovaly pouze úzkou skupinu konspirátorů, kteří požadovali šifrování s nulovou dešifrovatelností. Již sama skutečnost, že takto důmyslné zařízení leželo na Arnaudově stole, prozrazovala, že Jacques Arnaud je členem úzce propojené skupiny mezinárodního dosahu, která vyžaduje absolutní utajení. Mohl by tedy být právě on jedním ze skrytých šéfů Direktoriátu?
Bryson vytáhl ze saka předmět, který vypadal jako miniaturní tranzistorové rádio. Vložil šifrovací čip do štěrbiny o šířce malé mince a zapnul přístroj. Kontrolka změnila barvu ze zelené na červenou a zhruba o deset vteřin později se znovu rozsvítila zeleně.
Během této doby proběhl čipem signál, který zachytil příslušná data. Bryson se zaposlouchal, zda z haly neuslyší nějaké hlasy nebo blížící se kroky, a když se ujistil, že se nikdo neblíží, vytáhl šifrovací čip z přístroje, vrátil ho zpět do obvodu satelitního telefonu a během několika dalších minut znovu telefon složil.
V čipové čtečce měl nyní uloženy veškeré informace o čipovém „klíči“ - nesmírně dlouhé sekvence binárních číslic a algoritmických instrukcí.
Šifrovací schéma se totiž měnilo při každém použití telefonu a nikdy se již neopakovalo. Jednalo se o jakousi supermoderní verzi kreslicí podložky s neomezeným počtem mazání.
Naštěstí měl nyní Bryson zaznamenány všechny možné kombinace. Již samotné využití těchto informací bylo dosti nevděčným úkolem, ale existovala řada expertů, kteří se na tuto vysoce odbornou oblast specializovali.
O několik okamžiků později již Bryson kráčel halou zpět, aby se znovu zařadil mezi hosty večírku. Dozorce hlídkující před pracovnou byl stále v bezvědomí. Bryson věděl, že až se zhruba za deset minut probere, rychle si vzpomene, co se stalo, ale s největší pravděpodobností nic nepodnikne a nepřivolá pomoc, neboť prozrazení, že ho přemohl jeden jediný muž, by dozajista znamenalo okamžitý vyhazov.
Mladý dozorce stál v kuřáckém salonku se staženými kalhotami a rozepnutou košilí a připravoval se na závěrečné uspokojení.
Layla ho hladila po nahém břiše a líbala ho na krku. Prodlužovala celou akci tak dlouho, jak to jen šlo, přičemž neustále pokukovala po vteřinové ručičce drobných zlatých hodinek, aby si zachovala pojem o čase. Podle plánu by měl Bryson právě teď... Na kamenné podlaze za kuřárnou se ozvalo zašoupání nohou.
Brysonův předem smluvený signál. Ozval se na vteřinu přesně.
Layla se sklonila pro malou černou sametovou kabelku a letmo políbila dozorce na tvář. „Allons,“ řekla rázně a zamířila ke dveřím. Dozorce na ni vyjeveně vytřeštil zrak - tváře měl zalité krví a oči napůl šílené touhou. „Les plus grands plaisirs sont ceux qui ne sont pas réalisés,“ zašeptala Layla a vyklouzla z místnosti.
Největší rozkoše jsou ty, které se neuskuteční. Než však za sebou zavřela dveře, otočila se k dozorci a

řekla: „Nikdy na tebe nezapomenu, příteli.“
Laylina kabelka byla nyní těžší než předtím, neboť obsahovala dozorcovu berettu s krátkou hlavní. Layla dobře věděla, že ať už bude dozorce jakkoliv rozběsněný a zahanbený, nikdy se o ní ani slůvkem nezmíní, neboť by se tím přiznal k neodpustitelnému selhání. Zkontrolovala si makeup v zrcátku pudřenky, nanesla si na rty trochu lesku a přes recepční místnost se vrátila na večírek.
Také Bryson, jak si stačila všimnout, sem právě dorazil.
V recepční místnosti hrál nepočetný smyčcový soubor komorní hudbu, zatímco ze sousedního salonu se ozývalo hlasité dunění a vřeštivé syntezátorové zvuky rockové hudby. Obě melodie se spolu prapodivně mísily, avšak elegantní Mozartova hudba osmnáctého století byla snadno přehlušena skřípavou a sluch drásající disharmonií století jedenadvacátého.
Bryson chytil Laylu kolem štíhlého pasu a tiše řekl: „Doufám, že ses dobře bavila.“
„Moc vtipné,“ zamumlala Layla. „Radši bych si to s tebou vyměnila. Úkol splněn?“
Bryson se právě chystal odpovědět, když si v protějším rohu místnosti povšiml olysalé hlavy Jacquese Arnauda. Zdálo se, že se Arnaud o čemsi radí s dalším mužem v obleku. Sluchátko v mužově uchu přitom naznačovalo, že se jedná o člena Arnaudova bezpečnostního týmu.
Arnaud pokyvoval hlavou a rozhlížel se po místnosti.
Poté se k oběma přihnal další muž a jeho gesta i výraz prozrazovaly mimořádnou naléhavost. Nastala krátká a spěšná porada, po níž si Bryson všiml, že Arnaudův pohled těká jeho směrem. Někdo pojal podezření, ohlásil narušení bezpečnosti a vydal varovný signál. Bryson jen pramálo pochyboval, že se Arnaud dívá přímo na něj, a přemýšlel, zda Francouze upozornily průmyslové kamery v blízkosti jeho pracovny. Věděl, že tam nějaké kamery budou, ale s určitým rizikem se zde muselo počítat a nedělat nic by bylo zdaleka nejriskantnější.
Odpověď dostal Bryson o vteřinu či dvě později, když se oba členové ostrahy náhle vzdálili od Arnauda a začali si prodírat cestu davem, přičemž se každý jinou trasou pomalu přibližovali k Brysonovi s Laylou. Během tohoto cílevědomého postupu se několikrát střetli s pozvanými hosty. Poté se do místnosti vřítil třetí dozorce a náhle bylo zřejmé, co mají dozorci v plánu - uzavřeli všechny tři východy z místnosti, takže Bryson s Laylou neměli kam uniknout.
Průmyslové kamery s uzavřeným okruhem bezpochyby zachytily jejich pohyb v chodbách zámku, mimo prostory určené pro konání večírku.
Rovněž Brysonovo kradmé proniknutí do pracovny Jacquese Arnauda zřejmě neuniklo pozornosti kamer případně dozorci vzhledem ke zpoždění danému reakční dobou zahlédli až jeho odchod z pracovny.
Bryson s Laylou se ocitli v obklíčení.
Layla téměř bolestivě stiskla Brysonovi ruku - i ona si všimla, v jakých kleštích se ocitli. Jejich možnosti teď byly silně omezeny.
Pokud to jen trochu půjde, nebudou Arnaudovi muži střílet, ale pokusí se Brysona s Laylou tiše zneškodnit tak, aby přitom nevyplašili ostatní hosty. Zdání poklidnosti večírku mělo být pokud možno zachováno. Bryson ovšem nijak nepochyboval o nelítostnosti hostitele a jeho bezpečnostního týmu. Pokud bude nezbytně nutné střílet, klidně budou střílet. Později všem poskytnou vysvětlení a pečlivě zvolenými lžemi zakryjí skutečné okolnosti incidentu.
Bryson otočil hlavu a sledoval, jak se k němu dozorci blíží a jejich tempo zpomalují pouze překážející hosté a Arnaudovo doporučení udržet alespoň nějaké zdání poklidnosti. Cítil, jak mu Layla strká něco do ruky, a uvědomil si, že se mu snaží podat černou sametovou kabelku. Ale proč? Vtom si všiml vypoukliny v povrchu kabelky a domyslel si, že Layla asi odzbrojila dozorce v kuřáckém salonku a sebrala mu pistoli. Přitom ovšem musela vědět, že má Bryson vlastní zbraň.
Laylino strkání však pokračovalo, a tak si Bryson nakonec kabelku vzal, otevřel ji a uvědomil si, co se mu Layla tak naléhavě snažila předat. Strčil si kabelku za záda a nenápadně vytáhl malou plechovku, která jim zbyla po dobrodružství na lodi Spanish Armáda. Vytrhl pojistku a hodil plechovku na zem. Granát se dlouho kutálel po starobylé kamenné podlaze a pak začal chrlit hustý šedý dým. Během několika vteřin začal od země stoupat mrak hustého kouře a spolu s ním se po místnosti roznesl čpavý sirnatý zápach.
V davu se okamžitě začaly ozývat výkřiky typu: „Au feu!“ a „Utíkejte!“ Ve chvíli, kdy propukla panika,

se Arnaudovi dozorci nacházeli dobré dva až tři metry od Brysona s Laylou. Jednotlivé výkřiky se zakrátko slily ve všeobecnou hysterii, která narůstala s tím, jak se místnost stále více naplňovala kouřem. Z noblesních a důstojných hostů večírku se rázem stala zděšená zvířata, která se s výkřiky hrůzy vrhala k nejbližším dveřím. Zároveň se rozezvučela poplašná zařízení, uvedená do chodu detektory kouře. Hudba v obou sousedních místnostech náhle utichla a komorní soubor i rocková skupina se připojily k evakuaci. Ve vzdouvajícím se davu nastala naprostá vřava, díky níž se mohli Bryson s Laylou přidat ke všeobecnému úprku, zcela z dohledu Arnaudových bezpečnostních agentů.
Hosté křičeli, vráželi do sebe a odstrkovali se navzájem lokty.
Když Bryson s Laylou uprostřed bouřícího davu konečně doklopýtali přes hlavní dveře ven, popadl Bryson Laylu a nasměroval ji k pečlivě udržovanému živému plotu, za jehož hustými keři měl ukrytý motocykl. Naskočil tedy na silné BMW, nastartoval ho a dal Layle znamení, aby si nasedla za něj.
O chvíli později se již řítili všeobecným zmatkem a šílenstvím a nechávali za sebou ostatní hosty, kteří stále proudili z hlavních dveří zámku, i nablýskané limuzíny, jež zastavovaly před zámkem v naději, že se jim podaří zachránit pološílené pasažéry.
Za další tři minuty už Bryson uháněl po dálnici A-1 ve směru do Paříže a předjížděl auto za autem. Nebyl ovšem sám.
Přestože nechávali ostatní auta daleko za sebou, Brysonovi neuniklo, že se za nimi stále drží výkonný černý sedan, který neustále zrychluje, předjíždí ostatní vozidla a blíží se čím dál víc.
Třicet metrů, dvacet metrů, deset... a pak si Bryson ve zpětném zrcátku všiml, že sedan se k nim nejen blíží, ale že také neustále mění směr jízdy a střídavě brzdí a přidává plyn. Nebylo to však tím, že by se řidiči vymklo řízení z ruky - nepřirozené pohyby automobilu byly plně kontrolované a podle všeho i záměrné.
Auto se snažilo vytlačit Brysona z cesty!
Bryson přidal plyn na doraz, zrychlil na maximální rychlost, a když před sebou spatřil výjezd z dálnice, prudce přejel z pruhu do pruhu a zamířil k němu. Černý sedan ho následoval a náhlým přejetím přes několik pruhů si vysloužil vzteklé troubení ostatních automobilů. Bryson cítil na ramenou Layliny ruce, jejichž sevření neustále sílilo. Po chvíli sebou škubl - zranění na rameni bylo nesmírně citlivé a bolest příliš velká.
Když sjížděl po výjezdové rampě, držel se automobil asi tři až pět metrů za ním a neustále se blížil.
„Pevně se drž!“ křikl na Laylu a cítil, jak ho její ruce sevřely ještě silněji. Z úst se mu bezděčně vydralo trýznivé zasténání.
Náhle strhl řízení doleva a provedl „pašerácký obrat“ o sto osmdesát stupňů na tak malém prostoru, že se motocykl téměř převrátil. Brysonovi se však jakýmsi zázrakem podařilo udržet rovnováhu a obracet se tak dlouho, až se ocitl zcela v protisměru a mohl vyrazit podél krajnice zpět, zatímco automobil stále sjížděl po rampě k výjezdu.
Bryson nyní uháněl v protisměru a držel se u krajnice, která se naštěstí poněkud rozšířila. Z opačného směru na něj vztekle blikaly reflektory a troubily klaksony. Bryson pohlédl do malého zpětného zrcátka. Černý sedan byl pryč - auta jedoucí za ním ho donutila pokračovat v jízdě po rampě a následně vyjet z dálnice.
Motocykl BMW nyní uháněl na plný plyn - motor pracoval na nejvyšší obrátky a vyluzoval burácivý hluk. Bryson s Laylou doslova letěli v protisměru dálnice A-1.
Stále však neměli vyhráno, neboť Bryson před sebou náhle spatřil reflektor uhánějícího motocyklu, který se řítil rychleji než všechna auta na cestě, takže Bryson okamžitě věděl, že nemůže jít o nikoho jiného než o dalšího pronásledovatele vyslaného ze zámku Chateau de Saint-Meurice.
Ozvalo se kvílení brzd, troubení klaksonů a náhle Arnaudův motocykl rovněž změnil směr a vyrazil za Brysonem. Bryson ve zpětném zrcátku viděl, že se k nim pronásledovatel blíží - nerozeznal sice značku motorky, ale podle zvuku motoru poznal, že je ještě silnější než motor BMW vypůjčeného v Paříži a dokáže vyvinout daleko vyšší rychlost.
Vtom Bryson ucítil, jak do nich cosi vrazilo. Byl to druhý motocykl, který jim úmyslně narazil do zadního kola a téměř je převrhl! I přes burácení motoru slyšel, jak mu Layla zděšeně ječí do ucha.
„Jsi v pořádku?“ zakřičel.

„Ano!“ odpověděla. „Ale přidej!“
Bryson se pokusil znovu zrychlit, ale motocykl se již řítil maximální rychlostí.
Další náraz vytěsnil motocykl z okraje cesty. Těsně u krajnice se nacházela dlouhá plochá louka - zemědělská půda posetá dřevěnými přístřešky, do kterých se zřejmě ukládalo seno. Bryson vyrovnal motocykl a vystartoval z asfaltu do trávy a hlíny.
Motocykl pronásledovatele se držel těsně za ním. Neozývaly se však žádné výstřely, což Brysonovi prozradilo, že řidič potřebuje k řízení obě ruce a nedokáže zároveň manipulovat se zbraní.
Pronásleduj pronásledovatele.
Přesně tak zněla jedna z často opakovaných zásad Teda Wallera.
Nakonec rozhodneš ty, kdo bude dravcem a kdo kořistí. Kořist přežije jen tehdy, pokud se stane dravcem.
Bryson nyní provedl něco zcela nečekaného. Objel louku, přičemž vyhloubil do měkké půdy hluboké brázdy, a nasměroval motocykl přímo proti pronásledovateli.
Druhý motocyklista, kterého tato změna strategie očividně vyvedla z míry, se pokusil Brysonovi smykem vyhnout, ale neměl dost času. Bryson do něj vrazil a vyhodil ho ze sedadla.
Prudce zmáčkl brzdy, motocykl vychrlil do vzduchu sprškу hlíny a zastavil se. Layla seskočila z motocyklu, Bryson slezl ze sedadla za ní a odhodil stroj na zem.
Druhý řidič se snažil utéci a při běhu se očividně natahoval po pistoli, jenže to už měla Layla svou berettu napřaženou a třikrát v rychlém sledu na řidiče vypálila.
Pronásledovatel se s výkřikem skácel k zemi, ale přesto se mu podařilo vytáhnout pistoli z pouzdra a vystřelit. Mířil však špatně - kulky se rozprskly o zem nedaleko Brysona s Laylou. Layla znovu vystřelila a poté vytáhl pistoli i Bryson, vypálil ještě jednou a zasáhl protivníka do prsou.
Pronásledovatel zvrátil tělo dozadu a mrtev se rozplácl na zem.
Bryson k němu přiběhl, obrátil ho a prohledal mu kapsy, aby zjistil jeho totožnost.
Po chvíli mu vytáhl náprsenku. Nepřekvapilo ho, že ji u muže našel - pronásledovatel nebyl o úkolu dopředu informován, takže neměl čas zbavit se průkazu totožnosti.
Na to, co v náprsence objevil, však Bryson rozhodně nebyl připraven. Bylo to více než překvapení: byl to hluboký a omračující šok, který Brysonovi vyrazil dech.
Identifikační dokumenty hovořily jasnou řečí. Každý dokument se dal sice padělat, ale Bryson byl na odhalování falešných dokumentů expert a tento k nim rozhodně nepatřil, o tom nebylo pochyb. Bryson si v jasném měsíčním světle pečlivě prohlédl mužův identifikační průkaz, obrátil ho na druhou stranu a prozkoumal pravost všitého pásku a těžko napodobitelných vodoznaků.
„Co se děje?“ zeptala se Layla. Bryson jí podal průkaz a Layla se okamžitě dovtípila.
„Ach Bože!“ zvolala tlumeným hlasem.
Jejich pronásledovatel nebyl pouhým najatým bývalým policistou, a dokonce nebyl ani francouzským občanem zaměstnaným v Arnaudově bezpečnostní agentuře.
Byl to americký občan ve službách pařížské pobočky CIA.

Kapitola 11

Sekretářka pracovala v Ústřední zpravodajské službě již sedmnáct let, ale případy, kdy se ji někdo pokusil obejít a vřítit se přímo do kanceláře jejího šéfa Harry Dunnea, by hravě spočítala na prstech jedné ruky. Dokonce i v oněch několika málo situacích, kdy se ředitel CIA zastavil bez ohlášení v kanceláři svého náměstka (Harry téměř vždy chodil k řediteli, a nikoliv naopak), neboť šlo o naléhavou záležitost, ředitel alespoň počkal, až sekretářka Harryho uvědomí.
Tento muž však zcela ignoroval její žádosti, protesty i varování, vůbec si nevšímal jejího opakovaného tvrzení, že pan Dunne je nyní mimo město, a jednoduše provedl nemyslitelné. Prohnal se kolem ní a zamířil přímo do šéfovy kanceláře. Marjorie dobře znala předepsané bezpečnostní procedury, a proto rychle zmáčkla nouzové tlačítko instalované pod zásuvkou psacího stolu, čímž povolala ostrahu, a teprve poté zděšeně varovala Harry Dunnea přes interkom, že ač dělala všechno možné i nemožné, ten šílenec

se řítí přímo k němu.
Bryson dobře věděl, že má nyní pouze dvě možnosti - ústup, nebo konfrontaci. Zvolil si konfrontaci, neboť pouze ona mu skýtala naději, že z Dunnea vymámí nějaké spontánní odhalení a dozví se od něj utajovanou pravdu. Layla na něj naléhala, aby se držel od CIA dál, a radila mu, že vlastní přežití je mnohem důležitější než informace, které může od agentury získat. Bryson však neměl na vybranou: aby pronikl skrz lži a konečně se dozvěděl pravdu o Eleně i vlastním životě, musel se setkat s Dunnem.
Layla zůstala ve Francii, kde se snažila aktivovat své kontakty a dozvědět se co nejvíce o Jacquesovi Arnaudovi a jeho nejnovějších aktivitách. Bryson jí o Direktoriátu neřekl - ještě stále bylo nejrozumnější zbytečně ji nezasvěcovat. Layla se s ním rozloučila na letišti Charlese de Gaullea, přičemž ho dosti překvapila vroucím objetím i polibkem, jenž byl něčím více než pouhým dotekem rtů na rozloučenou - přestože se od Brysona vzápětí odvrátila s rozpačitým ruměncem.
Harry Dunne stál u okna z tabulového skla. Byl bez saka a kouřil cigaretu na velmi dlouhé slonovinové špičce. Bryson věděl, že v ústřední budově CIA je kouření zakázáno, ale bylo dosti nepravděpodobné, že by Dunnea jako náměstka ředitele volal někdo za tento přestupek k odpovědnosti. Dunne se otočil právě ve chvíli, kdy se ve dveřích objevil Bryson s Marjorií v patách.
„Pane Dunne. Moc se omlouvám. Opravdu jsem se snažila toho člověka zastavit!“ volala Marjorie zběsile. „Ostraha už je na cestě.“
Na okamžik se zdálo, že si Dunne Brysona pozorně prohlíží.
Jeho podlouhlá svraštělá tvář se ještě více zachmuřila a malá krhavá očka se mu začala lesknout. Bryson se totiž dostavil v pečlivě zvoleném přestrojení - změnil si podobu natolik, aby zmátl jakékoliv přístroje porovnávající záběry průmyslových kamer s databází. Po chvíli Dunne zavrtěl hlavou, vyfoukl kouř a hlasitě se rozkašlal. „Ne, to je v pořádku, Margie, odvolej tu ochranku. Vyřídím si to s tím chlápkem sám.“
Zmatená sekretářka se chvíli střídavě dívala na šéfa i vetřelce, poté se napřímila, odešla z kanceláře a zavřela za sebou dveře.
Prošedivělý Dunne vykročil k Brysonovi a ani se nesnažil zakrýt vztek. „Ochranka by mi jenom zabránila, abych vás zabil holýma rukama,“ začal zuřivě, „a nejsem si jist, zda bych jí v tom mohl vyhovět. Co to tady hrajete za hru, Brysone? Myslíte si, že jsme úplní blázni, co? Myslíte si, že nedostáváme nepřetržitá terénní hlášení a informace ze satelitu? Zřejmě je pravda, když se říká: ‚Kdo zradil jednou, zradí pokaždé.'„ Dunne zamáčkl cigaretu o přeplněný popelník na okraji psacího stolu. „Nemám tušení, jak jste se vůbec dostal sem do budovy přes naše tolik vychvalované bezpečnostní procedury. Ale předpokládám, že nám to poví záběry z průmyslových kamer.“
Dunneova bezbřehá zuřivost Brysonem dosti otřásla, a tak poněkud zaváhal. Vztek byl to poslední, co ze strany Harry Dunnea očekával. Strach, sebeobhajování, vyhrožování - ale ne vztek.
Zaťal zuby a procedil: „Poslali jste na mě svoje nohsledy.
Podprůměrné neumětely z pařížské pobočky.“
Dunne si posměšně odfrkl a vytáhl z kapsy zmačkaného šedého saka další cigaretu. Zastrčil ji do slonovinové špičky, zapálil si, zhasl mávnutím ruky sirku a odhodil ji do popelníku.
„Vy máte na víc, profesore,“ řekl, zavrtěl hlavou a otočil se zpátky k oknu s výhledem na nádherně zelenou krajinu Virginie.
„Podívejte, fakta jsou naprosto zřejmá. Vyslali jsme vás, abyste si proklestil cestu zpět do Direktoriátu. A vy místo toho vyhodíte do povětří jeden z našich nejslibnějších kontaktů na Direktoriát a pak se jen tak vypaříte a vrátíte se na pevninu. Jako nějaký mafián, který likviduje svědky.“ Dunne se otočil zpět k Brysonovi a vyfoukl mu přímo do obličeje cigaretový kouř. „Mysleli jsme si, že jste bývalý člen Direktoriátu. Jenže to zřejmě byla naše největší chyba, co?“
„Co se mi tady snažíte nakukat, sakra?“
„Nejradši bych vás poslal na detektor, ale ošálit ten křáp, to je jedna z prvních věcí, které vás tam učí, že?“
Bryson znechuceně hodil tuhou modrou kartičku v laminovaném obalu na jediné volné místo na mahagonovém stole Harry Dunnea.
Byl to identifikační průkaz agenta CIA, který Bryson vytáhl poblíž Paříže z náprsenky mrtvého

motocyklisty - muže, jenž ho pronásledoval od Arnaudova zámku. „Chcete vědět, jak jsem se sem dostal?“
Dunne průkaz sebral a zkoumavě si prohlédl hologram. Přidržel průkaz na světle a otáčel jím tak dlouho, až se mu před očima objevil trojrozměrný znak CIA, a pak ještě zkontroloval magnetickou pásku zalisovanou mezi dvě plastikové vrstvy. Na CIA se jednalo o naprosto běžný předmět, ovšem právě jen na CIA.
Jinak to byl supermoderní a superbezpečný identifikační průkaz, který se prakticky nedal padělat. Dunne průkaz zastrčil do čtečky na stole. Na velké modré počítačové obrazovce se objevila fotografie zaměstnance spolu se základními osobními informacemi.
Fotografie nepatřila Brysonovi, ale vzhledem k přestrojení nyní Brysonova tvář silně připomínala muže na monitoru.
„Pařížská pobočka. Kde jste k tomu, sakra, přišel?“ naléhal Dunne.
„teď už mě budete poslouchat?“
Dunne zaujal ostražitý výraz. Dvakrát vyfoukl nosem cigaretový kouř, posadil se na židli u stolu a znovu típl napůl vykouřenou cigaretu. „Nechte mě aspoň zavolat Finnerana.“
„Finnerana?“
„Setkal jste se s ním v Blue Ridge. Je to můj asistent.“
„Na to zapomeňte.“
„Vždyť je to moje externí paměť.“
„Na to zapomeňte! Jen vy, já a odposlech.“
Dunne pokrčil rameny, vytáhl další cigaretu, ale místo aby ji znovu zastrčil do špičky, začal si s ní pohrávat v prstech zažloutlých nikotinem. Skrz ošoupanou látku Dunneovy modré košile viděl Bryson obrysy řady nikotinových náplastí na jeho ramenou a pažích.
Když Bryson obšírně vylíčil náměstkovi CIA události několika posledních dní, Dunne zvážněl a po chvíli promluvil tlumeným hlasem: „Takže na vaši hlavu byla vypsána dvoumilionová odměna, a to ještě předtím, než jste se objevil na Calacanisově lodi.
Zřejmě se nějak rozkřiklo, že jste se vrátil zpátky do branže.“
„Zdá se, že zapomínáte, že mě chtěli zavraždit už ve Washingtonu.
Zřejmě se nějak dozvěděli, že se tam vrátím a vyhledám někdejší sídlo Direktoriátu. Což ukazuje na únik informací přímo od vás z budovy.“ Bryson opsal ukazováčkem ve vzduchu malou kružnici.
„Kristepane!“ vykřikl náměstek ředitele, zlomil cigaretu napůl a mrštil obě půlky do popelníku. „Celá ta zatracená záležitost probíhala naprosto neoficiálně a jediným záznamem o vaší účasti bylo vaše jméno v databázi bezpečnostní služby, abyste se vůbec mohl dostat do budovy a ven.“
„Jestli je Direktoriát napojen na CIA, tak to úplně stačí.“
„Nechte toho, člověče, vždyť jste v databázi ani nefiguroval pod pravým jménem! Jste tam zapsán pod krycím jménem Jonáš Barrett, což je mimochodem proti veškerým myslitelným předpisům. Bezpečnostnímu se nelže, stejně jako nikdy nelžete vlastní matce.“
„A co výdajové doklady, požadavky na vybavení...“
„Všechno je pohřbeno, veškerá sdělení speciálně šifrována, vše je utajeno s nejvyšší kontrašpionážní prioritou. Myslíte, že jsem si nekryl záda, Brysone? Představoval jste pro mě obrovské riziko, to vám tedy řeknu. Nevím, jakému tlaku vás vystavili a jak vás odtamtud vyštípali. Ale ani když strčíte něčí spis pod mikroskop, nedozvíte se, co se mu ve skutečnosti honí hlavou. Pustili vás sice k vodě a nechali vás hnít na té maloměstské univerzitě...“
„Proboha,“ zahřímal Bryson, „snad si nemyslíte, že jsem to dělal dobrovolně! Vždyť to byli ti vaši hulváti, kdo ke mně přišel a zničil mi poklidný život. Zrovna jsem se začínal zotavovat a vy jste pak přišli a znovu otevřeli mé staré rány!
Já jsem se sem nepřišel obhajovat - předpokládám, že si o mně vaši hoši už dávno všechno zjistili. Chci vědět, o co vlastně CIA šlo, když mě nechala u Paříže sledovat a pak mě chtěla zabít.
Doufám, že pro to budete mít uspokojivé vysvětlení - nebo alespoň přesvědčivou lež.“
Dunne se zamračil. „Tu poslední poznámku jsem jako neslyšel, Brysone,“ řekl tiše. „Zkuste se nad tím zamyslet, ano? Podle toho, co jste mi řekl, vás poznal operativec Direktoriátu, se kterým jste pracoval v

Kowloonu - ten Vance Gifford...“
„Ano, a podle bratrů Sangiovanniových mě rovněž identifikoval Arnaudův prostředník na Calacanisově lodi. Obojí je zřejmé a nezpochybnitelné, takže by nebylo nic snadnějšího než si zahrát na detektiva a zjistit, jak došlo k událostem v Santiagu de Compostela. Jenže mě teď zajímá Chantilly, zajímá mě Paříž! Ptám se vás na jistého agenta CIA, kterého jsem náhodou odhalil, protože se choval tak diletantsky, že měl u sebe vlastní identifikační průkaz. A kde je jeden, tam jich je vždycky více, to víte stejně dobře jako já. Takže co mi na to odpovíte - že se CIA vymkla kontrole? Protože buďto je to tím, anebo se mnou hrajete falešnou hru - a já chci vědět, která možnost platí. Tak bude to?!“
„Ne!“ vykřikl Dunne chraplavě a jeho hlas se okamžitě rozplynul v suchý kašel. „Toto nejsou jediná možná vysvětlení!“
„Tak co jiného mi chcete namluvit?“
Tentokrát opsal ukazováčkem kružnici Dunne, čímž chtěl Brysona upozornit na odposlouchávací zařízení. Zamračil se. „Chci říct, že nejprve musím ověřit několik věcí. Myslím, že bychom měli v této diskusi pokračovat v jinou dobu a na jiném místě.“
Jeho obličej nyní vypadal ještě vrásčitěji, tváře ještě propadleji a z jeho očí snad poprvé vyzařovalo znepokojení.
Ústav nadstandardní péče Rosamundy Clearyové byl stručně řečeno soukromým sanatoriem. Jednalo se o příjemný nízký objekt z červených cihel, obklopený několika akry zalesněného pozemku v okrese Dutchess v severní části státu New York. A ať už se tomuto zařízení říkalo jakkoliv, v podstatě šlo o drahou a skvěle vedenou nemocnici, která sloužila jako poslední domov zámožných lidí, jež potřebovali lékařskou péči v rozsahu, jaký jim příbuzní a blízcí nemohli poskytnout. V posledních dvanácti letech byl tento ústav také domovem Felicie Munroeové - ženy, která se spolu se svým mužem Peterem ujala dospívajícího Nicholase Brysona poté, co jeho rodiče zahynuli při autonehodě.
Bryson Felicii miloval a choval k ní vztah plný lásky a porozumění, ale nikdy v ní neviděl svou vlastní matku - na to k autonehodě došlo příliš pozdě. Paní Munroeová byla pro Brysona prostě jen teta Felicia, milující žena strýčka Petea, jenž býval jedním z nejlepších přátel Brysonova otce. Ujali se ho s láskou a péčí, přijali ho do rodiny a dokonce ho finančně podporovali na internátě a pak i na univerzitě, za což jim byl Bryson navěky vděčný.
Peter Munroe se s Georgem Brysonem seznámil v důstojnickém klubu v Bahrajnu. Plukovník Bryson tehdy dohlížel na výstavbu velkých kasáren a Munroe tam jako stavební inženýr nadnárodní firmy zastupoval jednoho z uchazečů o projekt. Bryson s Munroem se záhy spřátelili v klubu u piva, které mělo v této nealkoholické zemi punc výjimečnosti, ovšem když byly předloženy jednotlivé nabídky, hlasoval plukovník Bryson proti firmě Petera Munroea.
Vlastně ani jinou možnost neměl, neboť jedna z konkurenčních stavebních firem nabídla výrazně nižší cenu.
Munroe přijal špatnou zprávu dobromyslně, vytáhl Brysona na pár panáků a prohlásil, že mu na tom vlastně ani nesejde, protože už mu tahle zatracená země stejně dala více, než čekal - přítele.
Teprve později - až příliš pozdě, jak se ukázalo - se Bryson starší dozvěděl, proč byla cena konkurenční firmy tak nízká: šlo o obyčejný podfuk. Firma se totiž pokusila hodit armádě na krk i miliony překročených nákladů. Když se George Bryson snažil Munroeovi omluvit, nechtěl Munroe o omluvě ani slyšet. „Korupce je v téhle branži na denním pořádku,“ prohlásil. „Kdybych tu zakázku opravdu chtěl, taky bych vám zalhal. To já jsem byl tehdy naivní.“ Přátelství mezi Georgem Brysonem a Peterem Munroem tak bylo zpečetěno.
Kde však byla pravda? Skutečně za tím bylo ještě něco dalšího?
Nemohl mu Harry Dunne jednoduše lhát? Když měl teď Bryson konkrétní důkaz, že se ho ve Francii pokusil zavraždit aktivní operativec CIA, dalo se zpochybnit prakticky vše. Neboť jestli s tím měl Dunne cokoliv společného, čemu z toho, co řekl, se ještě dalo věřit? Bryson v jistém smyslu litoval, že se nezastavil nejprve zde v sanatoriu a teprve poté neodletěl na loď Spanish Armáda. Měl nejdříve vyhledat tetu Felicii a položit jí pár otázek, než přistoupí na Dunneovu špinavou práci. Bryson navštívil Felicii již dvakrát - z toho jednou s Elenou -, ovšem v posledních několika letech si na to nenašel čas.
V hlavě mu stále zněla Dunneova slova z onoho dne v pohoří Blue Ridge, který mu změnil život. Bryson

věděl, že na tato slova hned tak nezapomene.
„Na něco se vás zeptám, Brysone. Uvěřil jste, že to byla nehoda?
Bylo vám patnáct, byl jste geniální student, skvělý atlet, výkvět americké mládeže. A pak se vám zničehonic zabili oba rodiče a vaší výchovy se ujal váš kmotr...“
„Strýček Pere... Peter Munroe.“
„Jistě, takové jméno si osvojil, ale rozhodně se s ním nenarodil.
Právě on se postaral o to, abyste se přihlásil na univerzitu, na kterou jste se přihlásil, a mimoto za vás učinil i spoustu dalších rozhodnutí.
Díky nimž bylo prakticky zajištěno, že skončíte v jejich rukou.
Tím myslím v rukou Direktoriátu.“
Bryson zastihl tetu Felicii, jak sedí před televizorem v prostorné televizní místnosti, vkusně vybavené perskými koberci a starožitným mahagonovým nábytkem. V místnosti sedělo několik dalších starých lidí - pár žen si četlo nebo háčkovalo, několik mužů podřimovalo. Felicia Munroeová se naprosto fascinovaně dívala na golf.
„Teto Felicio,“ oslovil ji Bryson srdečně.
Felicia se k němu otočila a na pomíjivý okamžik se zdálo, že se jí obličej rozzářil poznáním. To se však záhy změnilo v mlhavou zmatenost. „Ano?“ řekla teta ostře.
„Teto Felicio, to jsem já, Nick. Vzpomínáš si na mě?“
Teta na něj nechápavě vytřeštila oči a zamžourala. Bryson si uvědomil, že stopy senility, kterých si u ní před lety všiml, nyní přerostly v cosi daleko hlubšího a závažnějšího. Felicia na něj nepřirozeně dlouho zírala a nakonec se pomalu usmála. „Jsi to ty,“ hlesla.
„Vzpomínáš si? Bydlel jsem s vámi, starali jste se o mě...“
„Tak ty ses vrátil,“ zašeptala Felicia a zdálo se, že si konečně vzpomněla. Do očí jí vyhrkly slzy.
„Nebesa, jak mně se po tobě stýskalo.“
Brysonovi poskočilo srdce.
„Můj drahý George,“ trylkovala teta. „Můj nejdražší George.
Jak už je to dávno.“
Bryson byl chvíli na rozpacích, ale pak to pochopil. Jeho otec, generál George Bryson, zemřel zhruba stejně starý, jako byl nyní on sám. A v tetiččině zmatené mysli, která si pravděpodobně zřetelně vybavovala události půl století staré, ale nepamatovala si vlastní jméno, se nyní Nick stal Georgem Brysonem, k čemuž přispívala i značná fyzická podoba obou mužů. Čím byl Bryson starší, tím více jej znepokojovalo, jak se stále nápadněji podobá vlastnímu otci.
Vtom se teta náhle odvrátila a znovu upřela zrak k televizoru, jako by ji nový návštěvník již začal nudit.
Bryson stál ve dveřích, přešlapoval a nevěděl, jak se zachovat.
Zhruba za minutu si Felicia zřejmě znovu uvědomila jeho přítomnost a obrátila se zpátky k němu.
„No tak ahoj,“ nadhodila nejistě. Vypadala ustaraně a její výraz záhy přešel ve zděšení. „Ale ty - ty jsi přece mrtvý! Myslela jsem, že jsi mrtvý!“
Bryson se na ni nezúčastněně díval, protože nechtěl tetiččinu iluzi vyvracet. Jen ať věří, čemu chce věřit - třeba mi pak něco řekne...
„Zemřel jsi přece při té hrozné autonehodě,“ dodala Felicia a obličej měla zvrásněný napětím. „No jistě. Při té hrozné, příšerné autonehodě. Ty i Martha. Taková strašlivá věc. A z chudáka Nickieho byl rázem sirotek. No jo, vzpomínám, že jsem tři dny bez ustání plakala. Nakonec mě z toho dostal Pete - vždycky byl silnější než já.“
V tetiných očích se zaleskly slzy a začaly jí stékat po tvářích.
„Hodně mi toho o té noci zatajil,“ pokračovala téměř monotónním hlasem. „Hodně mi toho nemohl a nechtěl, říct. Ten pocit viny ho pak užíral zevnitř. Celá léta se mnou o té noci nemluvil o tom, co tehdy provedl.“
Brysonovi přeběhl mráz po zádech.
„A už vůbec o tom nikdy nemluvil s tvým malým Nickiem. Je strašné nosit v sobě takové břemeno, takovou úděsnou, příšernou věc!“ Felicia zavrtěla hlavou, otřela si oči do nabírané manžety bílé halenky a otočila se zpátky k televizi.

Bryson přešel k televizi, vypnul ji a postavil se přímo před Felicii. Následky senility nebo možná i Alzheimerovy choroby sice zničily krátkodobou paměť nebohé tety, ale vše nasvědčovalo tomu, že její dávné zážitky mohly zůstat ušetřeny.
„Felicio," řekl Bryson jemně, „chci si s tebou promluvit o Peterovi. O Peteru Munroeovi, o tvém muži."
Brysonův přímý pohled zřejmě vyvedl tetu z míry, a tak si začala prohlížet vzor na koberci. „Když jsem nastydla, vždycky mi dělával koktejl z whisky," řekla. Zdálo se, že se úplně uchýlila do vzpomínek, ale její chování bylo nyní uvolněnější. „Med, citrónová šťáva a maličká troška whisky. Ne víc než pár kapek. A za chvíli jsi zase jako řípa."
„Felicio, mluvil s tebou někdy o instituci jménem Direktoriát?"
Felicia na něj tupě pohlédla. „Neléčená rýma se může táhnout celý týden. Ale při správné léčbě je za sedm dní pryč!"
Zachichotala se a zavrtěla prstem. „Peter vždycky říkával, že neléčená rýma se může táhnout celý týden..."
„Mluvil někdy o mém otci?"
„Jo, on byl skvělý vypravěč. Vykládal ty nejlegračnější historky."
Na druhém konci televizní místnosti postihla jednu z pacientek drobná nehoda, a tak k ní okamžitě přiskočily dvě pečovatelky s utěrkami. Pečovatelky mezi sebou hovořily rusky. Jedna z nich během řeči hlasitě vyslovila krátkou ruskou větu. „Já ně znáju," řekla rázně kolegyni se zřetelně moskevským přízvukem.
Felicia Munroeová to zaslechla také a náhle ožila. „Já ně znáju," zopakovala a začala se hihňat. „Brepty, brepty!"
„To nejsou brepty, teto Felicio," namítl Bryson.
„Brepty!" trvala teta vzdorovitě na svém. „Přesně takové brepty říkával Peter ze spaní. Já ně znáju. A podobné pitomosti.
Kdykoliv mluvil ze spaní, mluvil tímhle legračním jazykem a byl vzteky bez sebe, když jsem si ho kvůli tomu dobírala."
„On takhle mluvil ze spaní?" zeptal se Bryson dutým hlasem a srdce se mu rozbušilo.
„No jo, on nikdy nemohl pořádně zabrat." Chvíli se zdálo, že si Felicia pamatuje vše. „Vždycky mluvil ze spaní."
Strýc Pete tedy mluvil rusky ze spaní, což jsou jediné chvíle, kdy člověk nemůže svůj projev ovládat. Měl tedy Harry Dunne pravdu? Byl Peter Munroe spřízněn s Gennadijem Rosovským alias Tedem Wallerem? Bylo něco takového možné? A bylo vůbec možné nějaké jiné vysvětlení? Bryson byl ohromen.
Felicia však mluvila dál: „A zvlášť po tom, co jsi umřel, Georgei. Moc ho to mrzelo. Házel sebou a ošíval se, ječel a hulákal a neustále drmolil ty svoje brepty."
Washingtonský park Rock Creek na severním konci Beach Drive byl pro časnou ranní schůzku s Harry Dunnem velmi vhodným místem.
Bryson ho vybral sám, neboť jej Dunne vyzval, aby místo setkání navrhl on. Nedělal to ovšem z úcty k Brysonovým operativním zkušenostem - Dunne měl koneckonců ve funkci operativce tajného oddělení CIA více než dvakrát delší praxi než Bryson u Direktoriátu -, nýbrž spíše na projev zdvořilosti hostitele vůči váženému hostu.
Žádost náměstka ředitele CIA, aby si dali schůzku jinde než v budově agentury, byla pro Brysona krajně znepokojivá. Jen stěží se dalo uvěřit tomu, že se Dunne jako druhý nejvýše postavený člověk v agentuře obává, že je jeho vlastní kancelář odposlouchávána.
Již sama tato skutečnost propůjčovala hodnověrnost hypotéze, že je CIA infiltrována lidmi z Direktoriátu a že se Brysonovým někdejším manipulátorům podařilo rozprostřít chapadla až do nejvyšších míst této zpravodajské agentury. A ať už Dunne nashromáždil jakékoliv informace, již sám fakt, že trval na pokračování diskuse v neutrálním a bezpečném prostředí, byl silně znepokojivým důkazem, že něco není v pořádku.
Bryson se ovšem nespokojil s tím, jak se Dunne tváří. Nikomu nevěř, říkával mu Ted Waller s hihňáním a jeho slova se nyní absurdně potvrzovala: vždyť i ze samotného Wallera se nakonec vyklubal prvotřídní

zrádce důvěry. Poučen touto zkušeností tedy Bryson odmítal jen tak odhodit ostražitost - nevěřil nikomu, Dunnea nevyjímaje.
Na smluvené místo dorazil o celou hodinu dříve. Byly sotva čtyři ráno, obloha byla potemnělá a vzduch chladný a vlhký. Po silnici projíždělo jen velmi málo aut a rozestupy mezi nimi byly nesmírně dlouhé - zaměstnanci se vraceli z noční směny a jejich nástupci vyráželi na ranní. Práce ve státní službě neznala odpočinku.
Ticho v parku bylo zvláštní a dosti nezvyklé. Když Bryson kráčel hustým lesem obklopujícím mýtinu zvolenou jako místo schůzky, slyšel pod nohama praskající větvičky - zvuky, jež by byly za normálních okolností přehlušeny všudypřítomným šumem automobilů. Na nohou měl boty s gumovou podrážkou, které nosil do terénu nejraději, neboť podobné zvuky minimalizovaly.
Prozkoumal místo setkání a snažil se na něm nalézt slabé body.
Nad úzkým pásem louky se táhl zalesněný hřeben a vedle něj se nacházelo nevelké asfaltové parkoviště, na jehož okraji stála zděná toaleta, napůl zapuštěná do země. Právě zde se měl Bryson setkat s Dunnem. Meteorologové hlásili déšť, a i když se jejich předpovědi ukázaly jako nesprávné, bylo vhodné vybrat pro místo schůzky zastřešený objekt. Kromě toho mohly tlusté betonové zdi záchodků poskytnout oběma mužům ochranu v případě napadení zvenčí.
Bryson se však rozhodl, že žádné napadení nepřipustí. Obešel zalesněný hřeben, prodral se hustými stromy s výhledem na louku a zkontroloval, zda tu nenajde čerstvé stopy nebo větvičky polámané nepřirozeným způsobem. Kromě toho se zaměřil i na teleskopy, stojany nebo jiná zařízení, která sem mohl někdo předem umístit. Druhá prohlídka poté zahrnovala prozkoumání možných přístupových cest - nic nebylo ponecháno náhodě. Po dalších dvou prohlídkách provedených v rozdílném směru a zaměřujících se na rozdílné strategické body nabyl Bryson konečně jistotu, že se zatím žádné přepadení nechystá. Samozřejmě nemohl vyloučit, že se sem někdo dostaví později, ale i pak by byl schopen prokazatelně odhalit jemné změny v krajině, jichž by si jinak ani nevšiml.
Přesně v pět hodin ráno sjel z Beach Drive na parkoviště černý vládní sedan Lincoln Continental. Kromě nicneříkajících vládních poznávacích značek nebyl automobil vůbec označený. Bryson auto sledoval malým výkonným dalekohledem ze stanoviště, které si zvolil v hustém lesním porostu, a po chvíli rozeznal náměstkova obvyklého šoféra - štíhlého černocha v modré uniformě. Dunne seděl na zadním sedadle a v ruce držel spis. Zdálo se, že nikdo jiný ve voze není.
Limuzína dojela k toaletě a zastavila. Řidič vystoupil a chtěl otevřít dveře šéfovi, ale to už byl věčně netrpělivý Dunne z auta napůl venku. Jako obvykle se přitom mračil. Krátce se rozhlédl na obě strany, sešel po krátkém schodišti a s obličejem ozářeným sířičitými fluorescenčními světly zmizel v budově.
Bryson vyčkával. Chvíli pozoroval řidiče a hledal jakékoliv podezřelé signály - kradmé telefonáty ze skrytého mobilního telefonu, rychlá znamení projíždějícím vozidlům nebo dokonce nabíjení pistole. Řidič však jednoduše seděl za volantem a čekal s klidnou a tichou trpělivostí, kterou jeho šéf tolik postrádal.
Jakmile uběhlo asi deset minut a Bryson nabyl jistotu, že toho už má Dunne plné zuby, sešel z úbočí a vydal se stezkou, na níž byl neustále ukryt před projíždějícími vozidly a která se táhla k zadní části toalety. Náhle prudce vyrazil kupředu a dosprintoval až k budově - měl jistotu, že ho nikdo nespatřil. Skočil do příkopu vedoucího kolem toalety a nepozorovaně jím došel až ke vchodu.
Fluorescenční světla mihotavě blikala a samotná budova páchla močí a výkaly, které nedokázal utlumit ani žalostně nedostatečný nános dezinfekčního prostředku. Bryson se na chvíli zaposlouchal u dveří, dokud nezaslechl Dunneovo poznávací znamení - suchý chraplavý kašel. Rychle vešel dovnitř, zavřel za sebou těžké plechové dveře a uzamkl je silným visacím zámkem, který si přinesl s sebou.
Dunne právě stál u pisoáru, a když se Bryson objevil, pomalu otočil hlavu. „Je hezké, že jste se nakonec docoural," zamumlal.
„teď už vím, proč vás ti hajzlové z Direktoriátu kopli do zadku.
Přesnost není vaše silná stránka."
Bryson si jeho poznámek nevšímal. Dunne věděl až příliš dobře, proč má Bryson desetiminutové zpoždění. Náměstek ředitele CIA si zapnul kalhoty, spláchl a přešel k řadě umyvadel.
Chvíli se na sebe dívali v zrcadle. „Špatná zpráva," řekl Dunne během mytí rukou a jeho hlas se na toaletě rozléhal jako ozvěna.

„Ten průkaz je pravý.“
„Průkaz?“
„Identifikační průkaz CIA, který jste našel u toho motocyklisty v Chantilly. Není padělaný. Ten člověk pracoval více než rok na pařížské pobočce jako operativec pro mezní situace - pro případy, kdy je třeba udělat tu nejšpinavější práci.“
„Tak vyhledejte osobní záznamy, jméno na autorizaci pracovního zařazení nebo způsob jeho náboru.“
Dunne se znovu rozkašlal a vyzařovalo z něj znechucení.
„Proč mě to jenom nenapadlo?“ řekl s těžkým nádechem ironie.
Chvíli třepal rukama, aby si je osušil - papírové ručníky na toaletě nebyly a automatický vysoušeč odmítl použít -, a pak si je jednoduše otřel do kalhot. Nato vylovil z náprsní kapsy zmačkanou krabičku marlborek a vyklepal z ní částečně rozdrcenou cigaretu.
Strčil si ji do pusy, a aniž by ji zapálil, pokračoval: „Nařídil jsem prohledání všech počítačových databází s prioritou kódu Sigma, skrz všechny myslitelné filtry. Nic.“
„Jak to myslíte nic? Vždyť vy přece vedete tlusté osobní svazky úplně na každého - od ředitele až po paní, co čistí záchody ve snímacím středisku.“
Dunne se zašklebil. Nezapálená cigareta mu visela od spodního rtu.
„A nikdy nic nevynecháte. Nic. Takže mi neříkejte, že jste v osobním spise toho chlápka vůbec nic neobjevil.“
„Ne, já vám říkám, že ten chlápek žádný spis neměl. Z hlediska centrály v Langley ten člověk neexistoval.“
„Nechte toho! Vždyť jste mu platili zdravotní pojištění, sociální pojištění, posílali výplaty - dostával od vás hromadu těch administrativních a byrokratických nesmyslů, kterými personální bombarduje každého zaměstnance. Nebo mi snad chcete říct, že ten chlap nedostával výplatu?“
„Prokristapána, vy mě neposloucháte, sakra! Ten chlap vůbec neexistoval! Není to zas tak neobvyklé - za skutečně důležitými zametači raději nenecháváme papírovou stopu. Po schválení výše platby jsou veškeré výkazy pohřbeny a stvrzenky skartovány. Jistý precedens tu tedy je. Problémem ovšem zůstává, že někdo přesně věděl, jak tenhle systém funguje a jak může toho chlápka držet mimo záznamy. Ten chlap byl jako duch - existoval a zároveň neexistoval.“
„Takže co to znamená?“ zeptal se Bryson tiše.
Dunne se na chvíli odmlčel a poté zakašlal. „To znamená, kamaráde, že CIA možná není nejvhodnější agentura, která by měla vyšetřovat Direktoriát. Zvláště když v ní má Direktoriát svoje krtky, což musíme od nynějška předpokládat.“
Dunneova slova, přestože nebyla nečekaná, zapůsobila jako blesk díky definitivnosti, s jakou je náměstek CIA vyslovil.
Bryson přikývl. „Něco takového se nepřiznává lehce.“
Dunne souhlasně naklonil hlavu na stranu. „Nijak zvlášť,“ připustil dosti mírnými slovy. Očividně byl otřesen, přestože to odmítal přiznat. „Podívejte, já nechci věřit, že by ten zatracený Direktoriát mohl roztáhnout chapadla a sáhnout i na moje lidi.
Jenže jsem to v CIA dotáhl tak daleko i proto, že jsem se nepoddával optimistickým iluzím.
Víte, nikdy jsem nechodil na žádnou z těch nafoukaných univerzit - i na St. John's jsem se dostal jen s odřeným zadkem.
A taky nemluvím dvanácti jazyky jako vy - jenom anglicky, a ani to nijak valně. Jenže jsem byl vždycky obdařen a rád si namlouvám, že jsem až dodnes - jistou vlastností, která je ve zpravodajské branži dosti vzácná: selským rozumem, ať už tomu vy sám říkáte, jak chcete. Jen se podívejte, co se s touhle zpropadenou zemí za posledních čtyřicet let stalo: vezměte si Zátoku sviní, Vietnam, Panamu nebo jakoukoliv jinou aféru, kterou dnes ráno vykopali lidi z Washington Post. Do toho všeho nás dostala takzvaná elita, ‚nejlepší a nejbystřejší', lidi z nejváženějších univerzit a nejvybranějších klubů. Mají vzdělání, ale chybí jim zdravý rozum. Zato já vždycky vycítím, když se něco děje mám na to instinkt. Navíc si nezacpávám uši před nepříjemnostmi.
Takže nemůžu vyloučit ani možnost - a je to stále jenom možnost, že v tom má prsty někdo z mého týmu. Nebudu vám nic namlouvat.

Moc se mi nechce vytahovat svůj poslední trumf, ale možná budu muset.“
„Jaký poslední trumf?“
„Jak mu to říkají v tom zasraném Washington Postu - ‚poslední čestný muž ve Washingtonu'? To se v tomhle zkorumpovaném městě neříká příliš často.“
„Richard Lanchester,“ hlesl Bryson, když si vzpomněl na častý přídomek prezidentova poradce pro otázky národní bezpečnosti a předsedy Národní bezpečnostní rady Bílého domu. Věděl, že má Lanchester pověst naprosto bezúhonného člověka. „A proč je vaším posledním trumfem?“
„Protože jakmile jeho kartu odehraji, vymkne se mi kontrole.
On je možná jediným člověkem ve vládě, který dokáže téhle věci zabránit a vyčistit zkorumpované kanály, jenže jakmile ho jednou zapojím, rozšíří se celá záležitost mimo zpravodajskou komunitu. Vypukne neomezená bratrovražedná válka a já upřímně řečeno nevím, zda ji naše vláda vůbec může přežít.“
„Ježíšikriste,“ povzdechl si Bryson. „Vy tvrdíte, že vliv Direktoriátu sahá až tak vysoko?“
„Cítím to v kostech.“
„Jenže já jsem ten, jehož život je přitom ohrožen. Takže od této chvíle budu komunikovat pouze s vámi a přímo s vámi. Ne přes prostředníky, ne přes e-mail, který se dá rozkódovat, a ne přes faxy, které se dají zachytit. Chci, abyste v Langley vyčlenil sterilní telefonní linku směrovanou přes schránku, oddělenou a segregovanou.“
Náměstek CIA souhlasně přitakal.
„A taky si zvolíte sekvenci kódového slova, abych si mohl být jistý, že nemluvíte pod nátlakem nebo že někdo nenapodobuje váš hlas. Chci vědět, že jste to vy a že mluvíte sám za sebe. A ještě něco: veškerá komunikace se bude odehrávat přímo mezi vámi a mnou - ne přes vaši sekretářku.“
Dunne pokrčil rameny. „Budiž, ale reagujete přehnaně. Za Marjorii bych dal ruku do ohně.“
„Je mi líto. Žádné výjimky. Elena mi kdysi popisovala princip zvaný ‚Metcalfovo pravidlo', podle něhož se proniknutelnost sítě zvyšuje se čtvercem počtu uzlů. A za uzel je v tomto případě nutné pokládat každého, kdo o té operaci něco ví.“
„Elena,“ utrousil Dunne posměšně. „Myslím, že ta toho ví dost i o podvádění, co, Brysone?“
Dunneova poznámka zabolela i přes všechno, co se v posledních letech stalo, a i přes Brysonovu hořkost z Elenina nevysvětleného odchodu. „Přesně tak,“ opáčil. „Proto mi taky musíte pomoci, abych se k ní dostal...“
„Myslíte, že jsem vás kontaktoval, abych vám zachránil manželství?“ přerušil ho Dunne. „Kontaktoval jsem vás, abych zachránil svět.“
„Jenže ona něco ví, sakra. Určitě. A možná toho ví docela dost.“
„Jo, a jestli je do toho taky zapletená.
„Jestli je do toho zapletená, pak v tom hraje nějakou klíčovou roli. Ale jestli jim jenom naletěla jako já...“
„Vaše přání je otcem myšlenky, Brysone. Já vás varoval...“
„Jestli jim naletěla jako já,“ zahřímal Bryson, „pak jsou její informace neocenitelné i tak!“
„A ona vám je samozřejmě celá bez sebe vyklopí, viďte? Třeba ze sentimentu! Nebo ze vzpomínek na staré dobré časy, že ano?“
„Jestli se k ní dostanu,“ vykřikl Bryson, zajíkl se a tiše pokračoval: „Jestli se k ní dostanu... Sakra, vždyť já ji znám, poznám, kdy lže, kdy se snaží zakrýt pravdu, čemu se snaží při rozhovoru vyhnout.“
„Jste snílek,“ řekl Harry Dunne suše a rozkašlal se bolestně chraplavým kašlem. „Myslíte si, že ji znáte. Předstíráte, že ji znáte, že jste ji znal. Jste si tím jistý, že jo? Stejně jako jste si byl jistý, že znáte Teda Wallera alias Gennadije Rosovského. Nebo Pjotra Aksjonova alias svého ‚strýčka' Petera Munroea. Otevřela vám vaše krátká návštěva v okrese Dutchess aspoň trochu oči?“
Bryson nedokázal zakrýt úžas. „K čertu s vámi!“ zařval.
„Vzpamatujte se, Brysone. To si vážně myslíte, že v tom ústavu nemám kordon zpravodajských agentů už od první chvíle, co jsem se dozvěděl o Direktoriátu? Jenže ta naše stará chudinka je už tak popletená, že toho z ní naši lidi moc nedostali, takže jsem si nikdy nemohl být jistý, jestli znala pravdu o svém muži nebo kolik jí vlastně znala.
Pořád ale existovala naděje, že ji kontaktuje někdo, kdo byl napojen na jejího zesnulého manžela.“

„Kecy!“ odsekl Bryson. „Nemáte dost prostředků, abyste u ní až do smrti nepřetržitě udržovali tým zpravodajců!“
„Kristepane,“ řekl Dunne netrpělivě, „to jistě ne. Ale jedna z administrativních sester si tam přijde na hezkých pár dolarů bokem od Feliciina ‚drahého bratrance Harryho', který ji až žárlivě střeží. Takže kdykoliv někdo zavolá Felicii, domluví si schůzku nebo se za ní jen tak zastaví, sestra jménem Shirley ze všeho nejdříve zavolá mně. Myslí si, že chci uchránit sladkou a lehce pomatenou Felicii od zlatokopů nebo lidí, kteří by ji mohli nějak rozrušit.
Prostě se o sestřenku starám. Ať jsem, kde jsem, Shirley má vždycky moje telefonní číslo. Takže neustále vím, s kým se Felicia stýká. Nic mě nemůže překvapit. Jde o to pracovat s tím, co člověk má, a zakrýt všechno, co se zakrýt dá. Tak co - budeme v téhle smrduté díře trčet celý den?“
„Taky se mi moc nelíbí, ale je odlehlá, izolovaná a bezpečná.“
„Ach Bože. Tak co kdybyste mi řekl, proč jste jel navštívit Jacquese Arnauda?“
„Jak jsem vám už říkal, jeho vyslanec - jeho prostředník na Calacanisově lodi - očividně spolupracoval jak s Direktoriátem, tak i s Anatolijem Prišnikovem v Rusku. A Arnaud musí být jejich klíčový uzel.“
„Ale proč jste tam jel? Chtěl jste se snad dostat až k samotnému Arnaudovi?“
Bryson se odmlčel. Jako častokrát si i nyní vzpomněl na slova Teda Wallera alias Gennadije Rosovského: Neříkejte nikomu nic, co bezpodmínečně nepotřebuje vědět. Ani mně ne. Bryson zatím Dunneovi neřekl, že si zkopíroval šifrovací čip z Arnaudova bezpečného satelitního telefonu, a ani to neměl v plánu. Zatím.
„Zvažoval jsem to,“ zalhal. „Alespoň jsem si chtěl prohlédnout lidi kolem něj.“
„A nic. Ztráta času.“ Vždycky si nechte v rukávu trumf.
Dunne vytáhl z oprýskané kožené aktovky hnědou obálku s červeným okrajem a vyklepal z ní svazek fotografií. „Vyhledali jsme jména, která jste nám uvedl ve zprávě, a projeli je všemi dostupnými databázemi včetně veškerých přísně soukromých tajných databází zakódovaných pomocí kódového slova. Nebylo to snadné - vaši přátelé z Direktoriátu se zdají být chytří a důkladní.
Vybírají a vyměňují si krycí jména pomocí počítačových algoritmů a podobných blbostí, kterým vůbec nerozumím. Když je operativec Direktoriátu pověřen jiným úkolem, je jeho bývalá totožnost vykořeněna, jeho životopis přepsán, síť kontaktů rozpojena a uspořádána jiným způsobem. Byla to otupující práce, ale přece jen jsme našli pár kandidátů, na které byste se mohl podívat.“ Dunne Brysonovi ukázal první černobílou fotografii.
Bryson zavrtěl hlavou. „Nic.“
Dunne se zamračil a vytáhl další snímek.
„Nevzpomínám si.“
Dunne zakroutil hlavou a ukázal třetí fotku.
„Nic mi neříká. Máte tam i statisty, že jo? Nastrčené osoby, abyste mě případně mohli usvědčit ze lži.“
Dunneovi přeběhl po koutcích rtů úsměv. Znovu se rozkašlal.
„Pořád mě zkoušíte, co?“
Dunne neodpověděl a vytáhl další fotografii.
„Ne - moment, počkejte chvíli.“ Bryson si prohlédl fotografii agenta, kterého poznával. „Toho znám. To je ten Holanďan s krycím názvem Prospero.“
Dunne přikývl, jako by Bryson konečně odpověděl správně na zkušební otázku. „Jan Vansina, vysoký úředník Mezinárodního červeného kříže se sídlem v Ženevě. Ředitel správy pro koordinaci mezinárodních humanitárních zásilek. Skvělé krytí pro bezproblémové cesty po celém světě a obzvláště na krizová místa.
Navíc mu to umožňuje přístup i do zemí, kam cizinci obvykle nesmějí: Severní Korea, Irák, Libye a tak dále. Měl jste s ním hezký vztah.“
„V Jemenu jsem mu zachránil život. Varoval jsem ho před přepadením, přestože podle standardní operační procedury jsem si měl své informace nechat pro sebe, i kdyby to mělo znamenat jeho popravu.“
„Koukám, že plnění rozkazů není vaše silná stránka.“
„Když je pokládám za pitomé, tak ne. Prospero na mě udělal dojem. Jednou jsme spolu pracovali - chystali jsme společně léčku na jistého projektanta NATO a dvojitého agenta. A co tu vlastně ten

Vansina dělá? Vypadá to jako momentka z vnitřní průmyslové kamery.“
„Naši lidé ho zachytili v Ženevě, v Banque Geneve Privée. Právě dával příkaz k rychlému převodu pěti miliard dolarů přes jednotlivé i sdružené účty.“
„Jinými slovy pral peníze.“
„Jenže ne pro sebe. Očividně vystupoval jako zástupce jisté nesmírně dobře financované organizace.“
„Tyhle informace jste ze skryté kamery nezískali.“
„I ve švýcarském bankovním systému máme své zdroje.“
„Spolehlivé?“
„Ne všechny, takže si nemůžeme být stoprocentně jistí. Ovšem v tomto případě máme informace od člověka, který je nám pořádně zavázaný. Jde o bývalého operativce Direktoriátu, který nám poskytuje ověřitelné informace výměnou za smazání dlouholetého trestu vězení.“ Dunne se podíval na hodinky. „Vydírání obvykle zabírá.“
Bryson přikývl. „Myslíte, že je Vansina stále ještě aktivní?“
„Tato fotografie byla pořízena předevčírem,“ řekl Dunne tiše, vytáhl z opasku pager a stiskl na něm tlačítko. „Omlouvám se, už před dvaceti minutami jsem měl dát signál Solomonovi - to je můj řidič. Dohodli jsme se, že mu pošlu zprávu, jakmile se objevíte, pokud vás neuvidí přicházet sám. Což nemohl, protože jste se sem přikradl jako duch.“
„Ale jaký má smysl dávat signál řidiči? Chcete mu dát vědět, že jste v pořádku a že jsem vám nějak neublížil, je to tak?“
Bryson otráveně zvýšil hlas. „Vy mi vůbec nevěříte, že ne?“
„Solomon mě prostě chce mít pořád na očích.“
„Opatrnosti není nikdy nazbyt,“ poznamenal Bryson.
Vtom se u dveří toalety ozvalo hlasité bušení.
„Vy jste zamkl, nebo co?“
Bryson přikývl.
„A pak kdo je tu příliš opatrný,“ řekl Dunne posměšně.
„Kristepane, nechte mě aspoň ujistit vlastního ustrašeného šoféra, že je všecko v pohodě.“
Dunne přešel ke dveřím toalety, zatáhl za visací zámek a zavrtěl hlavou. „Jsem naživu,“ zavolal hrubě. „Nemám u hlavy pistoli ani nic podobného.“
Z druhé strany dveří se ozval tlumený hlas: „Potřebuji, abyste vyšel ven, pane. Prosím.“
„Uklidni se, Solomone. Říkám ti, že jsem v pořádku.“
„O to nejde, pane. Jde o něco jiného.“
„A o co?“
„Těsně po tom, co jste mi poslal zprávu, mi někdo volal. Na telefon v autě - na ten, který by měl podle vás zvonit pouze v případě nejvyšší národně bezpečnostní priority.“
„Ježíšmarjá,“ ulevil si Dunne. „Brysone, nevadilo by vám, kdybych...?“
Bryson přistoupil k boku betonové zárubně, vytáhl pistoli, zastrčil do zámku klíč a otevřel. S napřaženou pistolí se poté přitiskl ke zdi, aby ho zvenčí nebylo vidět.
Dunne sledoval Brysonovy přípravy s neskrývanou nevěřícností.
Dveře se otevřely a Bryson se utvrdil, že je to onen štíhlý černoch, kterého před chvílí viděl sedět v Dunneově erárním automobilu. Solomon vypadal zakřiknutě a značně rozrušeně.
„Promiňte, že vás vyrušuji, pane,“ řekl, „ale zdá se, že je to opravdu důležité.“
Díval se na svého nadřízeného, prázdné ruce držel podél těla a vedle sebe ani za sebou nikoho dalšího neměl.
Zdálo se, že si Brysona nevšiml, neboť Bryson se krčil u stěny mimo jeho zorné pole.
Dunne přikývl a s rozjitřeným výrazem zamířil k limuzíně.
Řidič se držel těsně za ním.
Náhle se řidič obrátil zpět k otevřeným dveřím a s mimořádnou a zcela nečekanou energií se vrhl šikmo k záchodkům směrem k Brysonovi. V tu chvíli již držel v pravé ruce velkou pistoli Magnum.
„Co to, sakra...!“ rozkřikl se Dunne a ohromeně se otočil.
Ve stísněném prostoru toalety se rozlehl výstřel. Po celé místnosti začaly létat kousky betonu a

probodávat Brysonovi kůži.
Bryson sebou smýkl doprava a jen těsně se vyhnul černochově kulce. Nato se v rychlém sledu ozvalo několik dalších výstřelů, které provrtaly zdi i podlahu pár centimetrů od Brysonovy hlavy.
Nečekaný útok zastihl Brysona nepřipraveného, takže se Nick musel nejprve maximálně soustředit, aby unikl kulkám, a nemohl sám zamířit a vystřelit. Šofér se choval zdivočele - zběsile střílel před sebe a jeho obličej byl zkroucený zvířecí zuřivostí.
Bryson se vrhl kupředu a konečně namířil zbraň, ale v tu chvíli se ozval další výstřel - hlasitější než všechny předtím. Uprostřed řidičova hrudníku vykvetla rozšklebená rudá díra, z níž vzápětí vytryskla sprška krve, a černošský řidič se mrtev skácel na nevábnou podlahu.
Harry Dunne stál pět metrů za ním a v ruce držel ocelově modrý Smith & Wesson 0.45, z jehož hlavně - stále namířené na vlastního šoféra - vycházel obláček kouře. Vypadal jako zmámený a tvářil se naprosto schlíple. Teprve po chvíli dokázal náměstek ředitele CIA přerušit mlčení. „Kristepane," řekl a rozkašlal se tak silně, že se musel chytit za břicho. „Kristepane na nebi."

Kapitola 12

Přízračné stříbrošedé světlo v Oválné pracovně propůjčovalo zdání pochmurnosti schůzce, která byla již sama o sobě dosti pochmurná. Venku se smrákalo a dlouhý pošmourný den se pomalu chýlil ke konci. Prezident Malcolm Stephenson Davis seděl na malé bílé pohovce uprostřed sedacího koutu, kde s oblibou vedl většinu závažných schůzek. Na židlích po obou stranách seděli ředitelé CIA, FBI a NSA a těsně po prezidentově pravici také zvláštní poradce pro otázky národní bezpečnosti Richard Lanchester. Bylo dosti nezvyklé, aby se takto významná skupina vládních představitelů sešla mimo oficiální prostory Kabinetní místnosti, Operační místnosti nebo Národní bezpečnostní rady.
Neobvyklé místo konání však pouze podtrhovalo závažnost schůzky.
Důvod konání schůzky byl naprosto zřejmý. Zhruba před devíti hodinami usmrtil silný výbuch na stanici washingtonského metra zvané Dupont Circle třiadvacet lidí a nejméně třikrát tolik jich bylo zraněno. Seznam obětí přitom během dne neustále narůstal.
Celý národ - přestože si již pomalu přivykal na tragédie, bombové útoky teroristů či střelbu ve školách - byl touto událostí šokován. Navíc k ní došlo v samotném srdci hlavního města země, pouhou míli od Bílého domu, jak neustále opakovali komentátoři CNN.
Uprostřed ranní špičky vybuchla ve washingtonském metru bomba, umístěná podle všeho v přenosném počítači. Supermoderní konstrukce bomby, jejíž detaily byly zatím před veřejností utajovány, naznačovala, že jde o dílo teroristů. Ve věku televizních, i rozhlasových kanálů s nepřetržitým zpravodajstvím a bleskurychlého přenosu dat po internetu jako by navíc celá událost postupně nabírala na dramatičnosti a s každou minutou se zhoršovala.
Diváky jako obvykle nejvíce fascinovaly nejhrůzyplnější detaily - těhotná žena s tříletými dvojčátky, které na místě zemřely, starší pár z Iowa City, který celá léta spořil na výlet do Washingtonu, skupina devítiletých školáků.
„Toto je horší než zlý sen, toto je potupa," prohlásil prezident chmurně a ostatní pokývali hlavami v tichém souhlasu. „Pokud se mi podaří vyhradit si čas, obrátím se ještě dnes večer k národu s projevem. Jinak to udělám až zítra. I když zatím vůbec nevím, co budu říkat."
„Pane prezidente," vmísil se do hovoru ředitel FBI Chuck Faber, „chtěl bych vás ujistit, že již nyní pracuje na tomto případu plných sedmdesát pět zvláštních agentů, kteří pročesávají město a jako představitelé hlavní vyšetřovací agentury koordinují vyšetřování s místní policií a Úřadem pro alkohol, tabák a střelné zbraně. Naše jednotka materiálové analýzy, jednotka pro výbušniny i..."
„Nepochybuji o tom," přerušil ho prezident ostře, „že se na to vaši lidé vrhli jako mouchy na bonbon. V žádném případě nemám v úmyslu zlehčovat schopnosti FBI. Naopak mám dojem, že jste při vyšetřování teroristických akcí velice dobří. Jen by mne zajímalo, proč jim prakticky nikdy nedokážete předejít."
Ředitel FBI zčervenal. Chuck Faber si získal reputaci jako nekompromisní okresní státní zástupce ve Filadelfii, odkud později povýšil do funkce pennsylvánského generálního prokurátora.

Dnes se nijak netajil faktem, že má zájem o funkci ministra spravedlnosti a považuje se za kvalifikovanějšího, než je současný ministr. Faber se ze všech lidí v místnosti dokázal pravděpodobně nejobratněji pohybovat v úřednických kruzích. Proslul svou konfliktní povahou, ale zároveň byl příliš mazaný, než aby zacházel do konfliktu se samotným prezidentem.
„Při vší úctě, pane, myslím, že vaše tvrzení není vůči mužům a ženám z Federálního úřadu vyšetřování tak úplně fér.“ Tichý a klidný hlas patřil Richardu Lanchesterovi, vysokému a zdatnému muži se stříbrnými vlasy a aristokratickými rysy, který si své střízlivé obleky nechával šít na zakázku v Londýně. Většina dopisovatelů z Bílého domu, jejichž představa o vysoké módě končila u evropsky extrémních modelů Giorgio Armaniho, přitom Lanchesterův styl oblékání mylně označovala za „nemoderní“ či dokonce „nevkusný“.
Lanchester však sotva věnoval pozornost podobné osobním nálepkám v novinách či televizním zpravodajství. Vlastně se od novinářů raději držel stranou, neboť mu byly silně proti srsti všemožné úniky informací, které jako by byly ve Washingtonu určitým druhem sportu. Washingtonští novináři ho však i přesto z nějakého důvodu obdivovali. Snad to bylo právě tím, že jim odmítal nadbíhat, s čímž se většina z nich nikdy předtím nesetkala.
Přídomek „poslední čestný muž ve Washingtonu“, kterým ho obdařil týdeník Time, byl v novinových sloupcích a nedělních diskusních pořadech politiků zmiňován tak často, že se již stal jakýmsi Lanchesterovým rodovým jménem.
„Je to spíše tím, že preventivní aktivity FBI nejsou hlasitě vytrubovány do světa,“ pokračoval Lanchester. „Navíc se obvykle nedá s jistotou říci, co by se bývalo mohlo stát, nebýt určitého konkrétního zásahu.“
Ředitel FBI nevraživě přikývl.
„Již nyní se ve zpravodajství objevují názory, že jsme my tedy americká vláda - mohli této tragédii předejít,“ konstatoval monotónně prezident. „Je na tom něco pravdy?“
Nastala chvíle nervózního ticha, po níž se ujal slova ředitel Agentury pro národní bezpečnost, generálporučík leteckých sil John Corelli. „Problém je v tom, pane, že náš protivník takříkajíc zapadl mezi šuplíky. Jak jistě víte, naše stanovy nám zakazují operace na území Spojených států - stejně jako CIA. A toto byla ryze americká operace.“
„Také my jsme ovšem značně omezeni právními předpisy, pane,“ vložil se do hovoru ředitel FBI Faber. „Například potřebujeme hodnověrný důvod, abychom obdrželi soudní povolení k odposlechu - jenže kdybychom hodnověrný důvod neměli, proč bychom o odposlech vůbec žádali?“
„A pokud jde o mýtus, že NSA neustále odposlouchává telefonní hovory, sleduje faxy, signály...?“
„Mýtus' je trefný výraz, pane,“ řekl ředitel NSA Corelli. „I při obrovské kapacitě, kterou disponujeme v areálu Fort Meade, opravdu nedokážeme zmapovat každý telefonní rozhovor na světě.
Navíc nejsme oprávněni odposlouchávat telefonáty uvnitř USA.“
„Aleluja,“ utrousil Richard Lanchester tiše.
Ředitel FBI se k němu obrátil s výrazem nejhlubšího pohrdání.
„Opravdu? Pak předpokládám, že tleskáte i naší neschopnosti monitorovat šifrovaná sdělení, ať už jsou šířena telefonicky, faxem nebo přes internet.“
„Možná jste si ještě nevšiml drobného detailu jménem čtvrtý dodatek ústavy, Chucku,“ odvětil Lanchester suše. „Práva občanů na ochranu před neoprávněnými prohlídkami a konfiskacemi...
„A co právo občanů nasednout ráno do metra a nebýt přitom zavražděn?“ vmísil se do hovoru ředitel CIA James Exum. „Mám jisté pochybnosti, zda měli autoři ústavy na mysli digitální přenos signálu.“
„Faktem zůstává,“ řekl Lanchester, „že si Američané nepřejí obětovat vlastní soukromí.“
„Dicku,“ řekl prezident tiše a rozhodně. „Tuto diskusi už jsme přece uzavřeli. Vaše debata je ryze akademická. Senát by měl každým dnem schválit úmluvu, v jejímž rámci bude vytvořena mezinárodní zpravodajská agentura, která nás před podobnými tragédiemi uchrání. Taky už bylo načase.“
Lanchester zarmouceně zavrtěl hlavou. „Tahle mezinárodní agentura ve skutečnosti pouze tisícinásobně zvýší moc vlády,“ prohlásil.
„Ne,“ odsekl ředitel NSA stroze. „Pouze nastolí rovné podmínky.
Prokristapána, vždyť NSA nesmí bez soudního příkazu vůbec odposlouchávat rozhovory amerických občanů a také náš britský protějšek GCHQ je svázán obdobnými právními omezeními, která mu zcela

zakazují odposlech vnitrobritských telefonních hovorů.
Vy zřejmě zapomínáte, Richarde, že kdyby spojenci neměli za druhé světové války možnost číst nepřátelská hlášení, mohli Němci celou válku vyhrát.“
„Jenže my nejsme ve válce.“
„Ale ano, jsme,“ prohlásil ředitel CIA. „Nacházíme se v ohnisku světové války proti teroristům, kteří v ní zatím mají navrch.
A pokud nám chcete naznačit, že to máme jednoduše zabalit...“
Telefon na malém stolku vedle prezidenta se rozezněl hlubokým tónem. Všichni muži v místnosti věděli, že prezidentova vnitřní linka se na Davisovo výslovné přání používá pouze v případě mimořádné situace.
Prezident Davis zvedl sluchátko.
„Ano?“
Jeho tvář náhle zpopelavěla. Odložil telefon a rozhlédl se po ostatních. „To byla Operační místnost,“ řekl vážně. „Americké dopravní letadlo se právě zřítilo pět kilometrů od Kennedyho letiště.“
„Cože?“ hleslo několik mužů najednou.
„Bylo sestřeleno z oblohy,“ zamumlal prezident Davis a zavřel oči. „Přibližně minutu po startu. Let do Říma. Zahynulo sto sedmdesát jedna pasažérů a členů posádky - nikdo z nich nepřežil.“
Prezident si zakryl obličej dlaněmi a promnul si prsty oči. Když ruce odtáhl, oči se mu leskly slzami, ale jejich výraz byl nelítostný, ba přímo zuřivý. „Ježíšikriste,“ pronesl roztřeseným hlasem, „nehodlám vejít do dějin jako vrchní velitel ozbrojených sil, který jen nečinně přihlížel, jak se teroristé zmocňují vlády nad světem.
Musíme něco dělat, sakra!“

Kapitola 13

Skleněná kancelářská budova na Rue de la Corraterie, kousek jižním směrem od Paláce Bel-Air v srdci ženevského obchodního a bankovního centra, se v odpoledním slunci tmavomodře leskla.
V šestadvacátém patře budovy se nacházely kanceláře Banque Geneve Privée, před nimiž nyní Bryson s Laylou vyčkávali v malé, ale luxusně zařízené čekárně. Banka bohatě vyzdobená mahagonovým obložením, orientálními koberci a ušlechtilým starožitným nábytkem byla ostrůvkem elegance devatenáctého století, zasazeným šestadvacet pater nad zemí do útrob nejmodernějšího ženevského mrakodrapu. Prostředí banky zřejmě mělo vysílat ke klientům podprahové sdělení, že se zde harmonicky snoubí starosvětská zdvořilost s nejnovějšími technologiemi.
V takovém případě nemohlo být místo pro banku zvoleno příhodněji.
Bryson přiletěl na letiště Ženeva-Cointrin, ubytoval se v Le Richemondu a o několik hodin později již čekal na nádraží v Gare Cornavin na Laylin expres Paříž-Ventimiglia. Přivítání bylo vřelé, jako by se od Brysonova odletu z Paříže zastavil čas.
Layla byla vzrušením bez sebe, což dala najevo tichým, ale rozechvělým způsobem.
Během pobytu v Paříži si trochu zahrála na detektiva a odhalila několik informací, které měly podle jejího názoru cenu zlata.
Na vysvětlování však nebyl čas. Bryson ji odvezl do hotelu, kde se znovu ubytovali v samostatných pokojích. Layla se poté převlékla do šatů, upravila si vlasy a oba rychle vyrazili na Rue de la Corraterie na předem smluvenou schůzku s jistým švýcarským bankéřem.
Bankéř je nenechal čekat dlouho. Koneckonců se nacházeli ve Švýcarsku, kde byla dochvilnost svatým přikázáním. Přesně ve smluvený termín schůzky se v čekárně objevila lehce matronovitá žena středního věku s šedivými vlasy staženými do drdolu.
„Vy jste asi pan Mason,“ oslovila nadutě Brysona krycím jménem poskytnutým CIA. Bonitní klienty bezpochyby neoslovovala podobně povýšeným tónem - zřejmě věděla, že Bryson je představitelem americké vlády, a tudíž bude pravděpodobně na obtíž.
Nato se obrátila k Layle. „A vy jste...“
„Anat Chařetzová,“ odpověděl Bryson a použil přitom jedno z Layliných krycích jmen. „Mossad.“

„Monsieur Bécot vás očekává oba? Bylo mi sděleno, že se dostavíte pouze vy, pane Masone.“
Asistentka se zdála být znepokojena.
„Ujišťuji vás, že nás pan Bécot bude chtít vidět oba,“ řekl Bryson neméně domýšlivým tónem.
Asistentka stroze přikývla. „Malý moment.“
Za minutu se vrátila. „Pojďte se mnou, prosím.“
Jean-Luc Bécot byl robustní obrýlený muž, jehož přesné a úsporné pohyby prozrazovaly puntičkářskou povahu. Měl krátké prošedivělé vlasy, brýle s tenkými zlatými obroučkami a šedý oblek střižený na míru. Zdvořile, ale ostražitě si potřásl s oběma klienty rukou a dotázal se, zda si dají kávu.
O chvíli později se v kanceláři objevil další asistent - tentokráte mladý muž v modrém saku - a na třpytivém stříbrném podnose přinesl tři malé šálky s espresem. Dva šálky tiše položil na konferenční stolek vedle Brysona s Laylou a třetí na skleněný pracovní stůl, za nímž seděl Jean-Luc Bécot.
Bécotova kancelář byla zařízena ve stejně honosném stylu jako zbytek banky - byla vybavena stejným starožitným nábytkem a na podlaze ležely stejné perské koberce. Celou jednu stěnu zabíralo okno ze zrcadlového skla, za nímž se rozprostíral úchvatný výhled na Ženevu.
„Takže,“ začal Bécot, „oba jistě chápete, že jsem dosti zaměstnaný člověk, a tak mi promiňte, pokud vás nyní požádám, abychom přešli rovnou k věci. Zmiňoval jste se o jistých finančních nesrovnalostech při manipulaci s jedním z našich účtů. Mohu vás však ujistit, že Banque Geneve Privée žádné podobné nesrovnalosti nepřipouští. Obávám se tedy, že jste přijeli zbytečně.“
Bryson se během bankéřových úvodních poznámek blahosklonně usmíval a prsty držel sepjaté před obličejem. Když Bécot skončil, ujal se slova: „Pane Bécote, již sama skutečnost, že jste mě vůbec přijal, dokazuje, že jste vy nebo některý z vašich kolegů volal do sídla Ústřední zpravodajské služby v Langley ve státě Virginia, abyste si ověřil mou důvěryhodnost.“ Odmlčel se a spatřil na bankéřově tváři nevyřčený souhlas. Bryson vůbec nepochyboval, že jeho telefonát před několika hodinami způsobil v bance mimořádný rozruch.
Pokud CIA vyslala jednoho ze svých operativců do Ženevy, aby zde vyslechl švýcarského bankéře v souvislosti s jistým účtem, musela být celá Banque Geneve Privée na nohou - žhavily se linky a probíhaly chvatné porady. Bývaly doby, kdy by kterýkoliv švýcarský bankéř se špetkou sebeúcty bez okolků odmítl přijmout důstojníka americké rozvědky - diskrétnost bankovních účtů byla tehdy nade vše. Časy se však změnily, a přestože se ve Švýcarsku dosud praly v masovém měřítku peníze, museli Švýcaři nakonec ustoupit mezinárodnímu tlaku a začít se světem o něco více spolupracovat. Nebo alespoň vyvolat zdání ochoty ke spolupráci.
Bryson pokračoval: „Dobře víte, že bych zde neseděl, pokud by situace nebyla vážná - taková, že se přímo dotýká vaší banky a hrozí ji zaplést do nepříjemných právních obtíží, kterým se - jak jsem přesvědčen - zajisté chcete vyhnout.“
Bécot se ošklivě a upjatě usmál. „Vaše výhrůžky zde nezapůsobí, pane..., pane Masone. A pokud jde o otázku, proč jste s sebou přivedl také představitelku Mossadu, pak pokud to má být jen neohrabaný pokus o zesílení nátlaku...“
„Pane Bécote, hovořme spolu na rovinu,“ přerušil ho Bryson tónem mezinárodního vymahatele pořádku, který drží všechny trumfy. „Podle Úmluvy o obezřetnosti z roku 1987 nemůžete vy ani vaše banka zaujímat nevšímavý postoj k majiteli účtu nebo k využívání účtu ze strany majitele pro praní peněz ke kriminálním účelům. Právní dopady takového počínání jsou dosti tvrdé, jak jistě dobře víte. Nyní před vás předstoupili zástupci zpravodajských agentur dvou světových mocností s žádostí, abyste jim pomohl při vyšetřování závažného mezinárodního případu praní špinavých peněz. Takže vy nám teď můžete buďto pomoci, jak jste podle zákona povinen, anebo nás můžete odmítnout, v kterémžto případě budeme nuceni ohlásit tento váš pravděpodobný trestný čin v Lausanne.“
Bankéř na Brysona chvíli netečně civěl, aniž by se zatím jen dotkl kávy. „Jaká je přesně podstata vašeho vyšetřování, pane Masone?“
Bryson vycítil, že Bécot váhá. Byl čas přejít do ofenzivy.
„Vyšetřujeme pohyby na účtu Banque Geneve Privée číslo 246322, vedeném na jméno Jan Vansina.“
Bécot na krať oučký okamžik zaváhal. Číslo účtu mu možná nic neříkalo, ale jméno dozajista znal.
„Nikdy neprozrazujeme jména svých klientů...“

Bryson pohlédl na Laylu, která se ujala role. „Na tento účet byla převedena značná finanční částka z jisté neexistující instituce v Lichtenštejnsku, jak si jistě velmi dobře uvědomujete. Z účtu pak byly tyto prostředky rozeslány na celou řadu jiných účtů: na několik různých fiktivních firem na ostrovech Man a Jersey, na Kajmanské ostrovy, na ostrov Aguilla a na Holandské Antily. Zde byly peníze dále rozděleny a přesměrovány na Bahamy a do San Marina...“
„Na převodech peněz není nic nezákonného!“ vykřikl Bécot.
„Pokud ovšem neslouží k praní nezákonných prostředků,“ odpověděla Layla se stejnou vehementností.
Bryson ji informoval pouze o několika málo detailech, které mu v souvislosti s Vansinovým účtem prozradil Harry Dunne. Vše ostatní bylo pouhé cucání z prstu. Bryson byl ohromen. „V tomto případě byly takto vyprané prostředky použity k financování nákupu zbraní na podporu aktivit dobře známých teroristů po celém světě.“
„Podle těch míst to vypadá spíše jako rybářská expedice,“ namítl Švýcar.
„Rybářská expedice?“ opakovala Layla. „Jde o operaci, která si vyžádala mezinárodní vyšetřování, na němž se současně angažuje Washington i Tel Aviv, což by pro vás mělo být samo o sobě důkazem, jak vážně se k této otázce staví nejvyšší místa. Ale já vidím, že zde pouze marníme drahocenný čas pana Bécota.“ Layla vstala a Bryson učinil totéž. „Očividně zde nejednáme na patřičně vysoké úrovni,“ řekla Brysonovi. „Pan Bécot buďto nevládne příslušnými rozhodovacími pravomocemi, anebo úmyslně zakrývá svou vlastní kriminální účast. Jsem si jistá, že ředitel banky, pan Etienne Broussard, zaujme poněkud osvícenější postoj...“
„Tak co vlastně chcete?“ přerušil ji bankéř a ve tváři i v hlase měl vepsáno zoufalství.
Bryson zůstal stát a řekl: „Je to velmi prosté. Chceme, abyste okamžitě zatelefonoval držiteli účtu, panu Vansinovi, a požádal ho, aby se ihned dostavil do banky.“
„Ale pan Vansina nesmí být nikdy osloven přímo - výslovně si to vymínil ve smlouvě o zřízení účtu! On kontaktuje nás, jinak se naše styky neuskutečnují. Kromě toho na něj ani nemám kontaktní číslo!“
„To je lež. Vždy máte nějaké kontaktní číslo,“ řekl Bryson.
„Pokud postupujete podle předpisů, pak máte fotokopie jeho pasu a dalších průkazů totožnosti, adresu a telefonní čísla domů a do práce...“
„To prostě nemohu!“ vykřikl Bécot.
„Pojďte, pane Masone, ztrácíme tady čas. Jsem si jistá, že nadřízený pana Bécota lépe pochopí tíživost situace,“ řekla Layla.
„Podáme žádost diplomatickou cestou přes soudní dvory ve Washingtonu, Tel Avivu a Lausanne a Banque Geneve Privée pak bude veřejně označena za komplice při financování mezinárodního terorismu a praní špinavých peněz, takže...“
„Ne! Posaďte se!“ řekl Švýcar a maska bankéřské slovutnosti byla rázem tatam. „Zavolám Vansinovi.“
Bryson seděl v malé a špatně větrané místnosti lemované televizními obrazovkami, kde byly monitorovány výstupy z průmyslových kamer, a silně se potil. Podle plánu zde měl zůstat ukrytý, zatímco Layla se setká s Vansinou v Bécotově kanceláři, přičemž se bude stále vydávat za agentku Mossadu vyšetřující praní špinavých peněz. Chvíli bude Vansinu vyslýchat a tahat z něj jakékoliv užitečné informace a poté se ve dveřích náhle objeví Bryson a pokusí se využít momentu překvapení.
Layla stále nevěděla nic o Direktoriátu a Brysonově vztahu k němu. Z jejího hlediska Bryson jednoduše sledoval stopu nezákonného obchodu se zbraněmi. Znala pouze jistý fragment celku a prozatím nebylo potřeba, aby se dozvěděla více. Dalo se čekat, že jí Bryson jednou vše prozradí, ale zatím ta chvíle nenastala.
Bryson se chtěl původně ukrýt někde v blízkosti Bécotovy kanceláře - v sousední kanceláři, v kumbále pro uklízečky nebo kdekoliv jinde. Nepočítal, že shodou šťastných náhod objeví právě tuto monitorovací místnost. Mohl zde sledovat veškeré příchody a odchody do hlavního vestibulu a z něj nebo výstupy z několika skrytých kamer umístěných ve všech výtazích. Jedna kamera monitorovala vstupní halu šestadvacátého patra vedle řady výtahů a další čekárnu banky. Kromě toho zde byly i záběry ze všech hlavních chodeb na šestadvacátém patře. V Bécotově ani žádné jiné kanceláři sice žádná kamera nebyla, ale i tak mohl Bryson v klidu sledovat Vansinův příchod i chování ve výtahu.
Vansina byl špičkovým terénním operativcem a nic nebral na lehkou váhu. Například dozajista

předpokládal, že ve výtahu bude ukryta průmyslová kamera, jak bylo zvykem v mnoha moderních kancelářských budovách. I jeho by však jen stěží napadlo, že výstupy z kamer nebude sledovat lhostejný a špatně placený dozorce, kterého zajímají jen do očí bijící projevy násilného či nezákonného jednání. Proto by mohl využít polosoukromí výtahu například k tomu, aby si upravil pouzdro od pistole nebo odposlouchávací zařízení přilepené na prsou. Ani v takovém případě by totiž jeho chování nemělo vzbudit podezření.
Telefonát Vansinovi se uskutečnil v Brysonově i Laylině přítomnosti a Layla i poté setrvala po boku bankéře, aby měla jistotu, že Bécot nebude následně znovu volat Vansinovi ve snaze jej varovat či něco podobného.
Bryson věděl, že se Jan Vansina dostaví rychle, a operativec Direktoriátu se za dvacet minut skutečně objevil v hlavním vestibulu. Vansina byl štíhlý muž se shrbenými zády, šedým nakrátko střiženým plnovousem a tónovanými brýlemi s tenkými obroučkami. Vzhledem ke svému nicneříkajícímu fyzickému vzezření a neškodné krycí funkci ředitele správy pro koordinaci humanitárních zásilek Mezinárodního červeného kříže by v tomto člověku nikdo nehledal mimořádně protřelého zabijáka, kterým ve skutečnosti byl. Vansinovou největší zbraní byl totiž fakt, že ho každý neustále podceňoval. Nezasvěcený pozorovatel by Vansinu pokládal za laskavého, ba přímo neškodného muže. Bryson ovšem dobře věděl, že Jan Vansina je ve skutečnosti silný a nelítostný člověk s obrovskými zkušenostmi a lstivou inteligencí, a stejně tak věděl, že tohoto muže nesmí podcenit.
Vansina jel ve výtahu s mladou ženou, která vystoupila ve dvacátém čtvrtém patře, načež se Holanďan na několik vteřin ocitl v kabině sám. Bryson však přesto nedokázal rozluštit, zda je Vansina vystrašený nebo nepřiměřeně napjatý. Pokud v něm naléhavý telefonát od soukromého bankéře vůbec vyvolal nějaké podezření, na jeho výrazu to nebylo znát.
Bryson přihlížel, jak Vansina vystupuje z výtahu a hlásí se u recepční, která ho okamžitě pustila dál. Na chodbě se ho ujala Bécotova matronovitá asistentka a uvedla ho do Bécotovy kanceláře, čímž Brysonovo monitorování skončilo.
Brysonovi to však nevadilo: věděl, podle jakého scénáře bude Layla postupovat, neboť tento scénář sám vytvářel. Čekal, až mu dá Layla signál, že je čas, aby se v kanceláři objevil i on. Měla mu zavolat na mobilní telefon, nechat ho dvakrát zazvonit a ukončit spojení.
Podle míry Vansinovy sveřeposti měl její výslech trvat pět až deset minut. Bryson se podíval na hodinky, fixoval očima vteřinovou ručičku a čekal.
Uplynulo pět minut, které mu připadaly jako celá věčnost.
S Laylou se domluvili ještě na dvou dalších tísňových signálech, ale žádného z nich dosud Layla nevyužila. V prvním případě měla Brysonovi zavolat na mobilní telefon a nechat ho vyzvánět.
Při třetím zazvonění by se Bryson dozvěděl, že je situace naléhavá. Druhou možností bylo otevření dveří do Bécotovy kanceláře, což by Brysonovi umožnilo sledovat místnost skrytou kamerou.
Žádné tísňové signály však stále nepřicházely.
Bryson se plně soustředil na situaci, ale zároveň nedokázal nemyslet na agenta, jehož znal pod krycím jménem Prospero. Jakže to Dunne říkal? Že Vansina pracoval jako prostředník, pravděpodobně pro Direktoriát, a snažil se vyprat více než pět miliard dolarů.
Praní peněz bylo pro zpravodajské služby každodenním chlebem, ale téměř vždy se jednalo o relativně malé sumy nepostižitelné platby agentům a spojkám. Ovšem pět miliard dolarů převyšovalo případnou platbu operativcům hned o několik řádů.
Takto vysoká částka musela sloužit k financování něčeho obrovského.
A pokud byly Dunneovy informace přesné - a zdálo se čím dál méně pravděpodobné, že by náměstek CIA záměrně uváděl Brysona v omyl, když zastřelil vlastního řidiče, aby jej zachránil -, pak Direktoriát poskytoval prostředky teroristickým organizacím a de facto je i organizoval. Otázka však zněla jaké, proč a za jakým účelem. Odpověď snad mohl Brysonovi poskytnout šifrovací čip z tajného telefonu Jacquese Arnauda, který si zkopíroval, jenže komu mohl Bryson tento klíčový důkaz svěřit?
A pokud se Jan Vansina přímo angažoval na převodu nezákonně nabytých prostředků, pak Bryson pochyboval, že by Holanďan v celé operaci figuroval jako slepá spojka. Vansina byl příliš zběhlý a příliš zkušený, než aby vystupoval v tak nevinné roli.

Vansina o všem věděl. A podle Brysonovi dostupných informací již dnes bezpochyby zastával funkci jednoho z šéfů Direktoriátu.
Náhle se dveře monitorovací místnosti prudce otevřely. Stísněný tmavý prostor zaplavilo světlo a Bryson byl na okamžik oslepen, takže neviděl, kdo stojí před ním.
Za pár vteřin rozpoznal siluetu muže a pak i jeho tvář. Přímo před ním stál Jan Vansina. Tvářil se zlověstně a oči mu jen plály.
V pravé ruce držel pistoli a mířil jí přímo na Brysona; v levé ruce svíral kufřík.
„Coleridge," řekl. „Záblesk minulosti."
„Prospero," odpověděl znepokojeně Bryson. Nebyl na tuto návštěvu připraven, takže měl pistoli stále zastrčenou v pouzdře pod sakem. Strčil ruku pod sako, ale vzápětí ztuhl, neboť zaslechl cvaknutí pojistky.
„Ani se nehni!" vyštěkl Vansina. „A ruce podél těla! Bez váhání tu pistoli použiju. Ty mě znáš, takže víš, že ti nelžu."
Bryson vytřeštil oči a pomalu svěsil ruce. Vansina by jej skutečně dokázal bez výčitek a chladnokrevně zastřelit - vlastně bylo záhadou, proč to ještě neudělal.
„Děkuju ti, Brysone," pokračoval Holanďan. „Chtěl jsi se mnou mluvit, tak si tedy promluvíme."
„Kde je ta žena?"
„V bezpečí. Spoutaná a zamčená ve skříni. Je to silná a bystrá ženská, jenže musela očekávat, že v tom bude - jak se říká - nějaká bouda. Musím ale uznat, že její průkaz Mossadu vypadá docela věrohodně. Máte vynikající zázemí."
„Vypadá věrohodně, protože ona je z Mossadu."
„To je ještě úchvatnější, Brysone. Vidím, že jsi navázal nová přátelství. Nové vztahy pro novou dobu. Já smekám." Hodil po Brysonovi kufřík a Bryson na zlomek vteřiny váhal, zda ho má chytit, nebo před ním uhnout.
„Prima postřeh," poznamenal Vansina žoviálně. „A teď ho laskavě uchop oběma rukama před sebou."
Bryson se zamračil. Holandský agent byl prohnaný jako vždy.
„No tak si promluvme," pokračoval Vansina. „Vyjdi přímo z místnosti a kufřík neustále drž v předpažených rukou. Jediný prudký pohyb a střílím. Upustíš kufřík, střílím. Vždyť mě přece znáš, příteli."
Bryson poslechl a v duchu si spílal. Chytil se Vansinovi do pasti, protože starého lišáka podcenil. Jak se mu podařilo obelstít Laylu? Nebylo slyšet žádnou střelbu, ale Vansina možná použil tlumič. Zastřelil Laylu? Ta myšlenka Brysonovi drásala srdce a naplňovala ho úzkostí.
Layla vystupovala jako jeho komplic, a přestože se ji Bryson snažil od další spolupráce s ním odradit, ona trvala na svém, takže Bryson nemohl necítit odpovědnost za všechno, co se s ní stane. Nebo snad Vansina mluvil pravdu a pouze Laylu svázal a uzamkl? Bryson kráčel kupředu, postrkován Vansinovou pistolí, a zakrátko vstoupil z úzké chodby do prázdné zasedací místnosti.
Světla v místnosti byla zhasnutá, ale odpolední slunce sem i přes zrcadlová okna vrhalo dostatek zářivých paprsků.
Pohled na Ženevu byl odtud ještě úchvatnější než z okna Bécotovy kanceláře - z této výšky byl zřetelně vidět slavný vodotrysk Jet deau i park Mon Repos, přestože z obvyklého ruchu velkoměsta sem nedoléhala ani hláska.
Bryson musel držet kufřík, takže nebyl schopen vytasit zbraň.
Kdyby se však pokusil kufřík upustit a hmátnout pro pistoli, stačil by zlomek vteřiny Vansinovi k tomu, aby mu vpálil kulku přímo do temene.
„Sedni," přikázal Holanďan.
Bryson se posadil do čela a položil kufřík na stůl před sebe, přičemž ho stále svíral oběma rukama.
„teď polož levou ruku naplocho na stůl a po ní i pravou.
V tomto pořadí, prosím. A žádné prudké pohyby - však to znáš."
Bryson poslechl a položil obě ruce na stůl vedle kufříku. Vansina se posadil na druhý konec stolu zády k oknu a neustále na Brysona mířil pistolí.
„Zkus pohnout rukou, aby ses poškrábal na nose - střílím," řekl. „Zkus pohnout rukou, aby sis vytáhl z náprsní kapsy cigaretu - střílím. Toto jsou základní pravidla, pane Brysone, a já vím, že jim velice dobře

rozumíš. A teď mi laskavě pověz: ví o tom Elena?“
Ohromený Bryson se marně snažil přijít Vansinově otázce na kloub. Ví o tom Elena? „O čem to mluvíš?“ zašeptal.
„Ví o tom?“
„O čem? A kde je vůbec? Ty jsi s ní mluvil?“
„Prosím, nepředstírej, že ti na té ženě záleží, Brysone...“
„Kde je?“ skočil mu do řeči Bryson.
Holanďan před odpovědí na vteřinku zaváhal. „Otázky zde kladu já, Brysone. Jak dlouho už jsi u Prométheovců?“
Bryson tupě zopakoval: „U Prometheovců?“
„Tak dost! Už žádné divadýlko. Jak dlouho už působíš v jejich službách? Byl jsi dvojitým agentem v době, kdy jsi ještě aktivně pracoval pro nás? Anebo tě funkce univerzitního profesora pomalu přestala bavit a začal jsi toužit po nějakém dobrodružství? Víš, opravdu bych moc rád pochopil tvoje pohnutky a dozvěděl se, co tě k tomu přilákalo. Nějaký apel na tvůj pomatený idealismus?
Nebo touha po moci? Vidíš, máme si toho tolik co říct, Brysone.“
„A ty na mě přesto míříš pistolí, jako bys už úplně zapomněl na Jemen.“
Vansina zavrtěl hlavou a zatvářil se pobaveně. „V naší organizaci stále platíš za legendu, Brysone. Lidé si pořád dokola vyprávějí o tvé operativní obratnosti i o tvém jazykovém nadání. Byl jsi naším skvělým aktivem...“
„Dokud mě nevykopl Ted Waller. Nebo bych měl říct Gennadij Rosovskij?“
Vansina se nadlouho odmlčel a nedokázal skrýt ohromení.
„My všichni máme mnoho jmen,“ řekl nakonec. „A mnoho totožností.
Zdravý rozum se projevuje právě v tom, že mezi nimi člověk dokáže rozlišovat a navzájem je od sebe oddělit. A ty jsi tuto schopnost zřejmě ztratil. Chvíli věříš jedné věci, potom zase jiné.
Nepoznáš, kde končí skutečnost a začíná fantazie. Ted Waller je ohromný člověk, Brysone. Ohromnější než kdokoliv z nás.“
„Takže on vás pořád podvádí! A ty mu věříš, věříš jeho lžím!
Copak to nechápeš, Prospero? Byli jsme loutky, obyčejní panáci automaty naprogramované nadřízenými! Jednali jsme slepě a vůbec jsme nevěděli, kdo je naším skutečným vládcem a jaké úkoly skutečně plníme!“
„Existují kruhy uvnitř kruhů,“ pronesl Vansina vážně. „Existují věci, o kterých nic nevíme. Svět se změnil a my se musíme změnit s ním - musíme se přizpůsobit nové realitě. Co ti vlastně řekli, Brysone? Jakými výmysly tě nakrmili?“
„Nové realitě',“ zopakoval Bryson dutě a nechápavě. Byl naprosto ohromen a nechápavost ho na chvíli připravila o řeč. Vtom si náhle všiml, jak se za zrcadlovým oknem vynořuje jakoby odnikud cosi obrovského. Po chvíli se dovtípil, že je to vrtulník, ale to už smršť kulek z kulometu tříštila sklo a měnila ho v gigantické skleněné krupobití.
Bryson padl na podlahu a skryl se za dlouhým konferenčním stolem, ale Vansina, jenž seděl v čele stolu daleko blíže u okna, takovou možnost neměl. Rozhodil ruce jako pták, který se pokouší vzlétnout, ale pak se celé jeho tělo roztančilo jako v animované grotesce a začalo se vzpínat téměř jako loutka. Kulky mu pronikaly obličejem i hrudníkem a z celého těla mu tryskaly desítky drobných gejzírů. Jeho zkrvavená tvář se zkroutila úděsným křikem z plna hrdla, jenž však byl totálně umlčen ohlušujícím burácením vznášejícího se vrtulníku a až bolestně hlasitým štěkotem střelby. Vír z vrtule helikoptéry proudil do zasedací místnosti, roztříštil mahagonový stůl posetý tisícovkami kulek a zcela shrnul proděravělý koberec. Bryson ze svého úkrytu pod tlustou deskou stolu viděl, jak se Vansina téměř vznesl do vzduchu a poté se opět sesunul na šedý koberec zmáčený jeho vlastní krví.
Končetiny měl nepřirozeně poházené, namísto očí jen hluboké rudé důlky, namísto obličeje a bradky hrůzostrašnou krvavou kaši a namísto temene vůbec nic. Vtom vrtulník zmizel z dohledu stejně náhle, jako se objevil, a vzápětí byl pryč. Úděsný hlomoz zničehonic ustal a jediným zvukem byl nyní tlumený šum dopravy z ulice několik desítek metrů pod zasedací místností a svištění větru skrz skleněné střepiny. V místnosti, která se během pouhých pár vteřin změnila v krvavá jatka, nastalo strašidelné ticho.

Kapitola 14

Bryson vyrazil ze zasedací místnosti - z této přízračné scény plné krve, kulometných kulek a roztříštěného skla - a vyběhl do chodby plné zděšených zvědavců. Z davu se ozývaly výkřiky provolávané směsicí švýcarské němčiny, francouzštiny a angličtiny.
„Ach, proboha!“
„Co se stalo, nějací ostřelovači? Nebo teroristé?“
„Jsou ještě v budově?“
„Zavolejte policii a záchranku, rychle!“
„Panebože, ten člověk je mrtvý! On..., panebože, oni ho zmasakrovali!“
Bryson utíkal a myslel na Laylu. Snad nezemřela i ona! Mohl vrtulník kroužit kolem budovy a hledat v oknech na šestadvacátém patře potenciální cíle?
A pak ho to napadlo: To Jan Vansina se měl stát obětí toho zběsilého útoku. Ne já. Vansina. Muselo to tak být. Bryson si v duchu přehrál kaleidoskop výjevů, protřídil jej a vzpomněl si, pod jakým úhlem se z helikoptéry střílelo. Ano. Ať už seděl za kulometem či kulomety vrtulníku kdokoliv, bezpochyby mířil záměrně na Jana Vansinu. Rozhodně se nejednalo o náhodný útok, ani o všeobecně vedený pokus zavraždit kohokoliv, kdo se právě nachází v zasedací místnosti. Střelba mířila zcela jednoznačně na operativce Direktoriátu, a to hned ze tří různých úhlů.
Ale proč?
A kdo to byl? Direktoriát by přece nevraždil vlastního člověka, nebo ano? Možná se obávali, že kdyby se Vansina setkal se starým přítelem, mohli by si spolu vyměnit informace...
Ne, to už bylo příliš přitažené za vlasy a nedávalo to valný smysl. Důvody i logika tohoto útoku tak zůstávaly nejasné. Jeho realita ovšem existovala a Bryson nabyl přesvědčení, že byl zavražděn člověk, který být zavražděn měl.
Všechny tyto myšlenky mu proběhly hlavou během pouhých několika vteřin. Dorazil do Bécotovy kanceláře a prudce otevřel dveře. Kancelář byla prázdná.
Bankéř ani Layla se zde již nenacházeli. Než se Bryson obrátil na odchod, všiml si porcelánového šálku na kávu, který ležel převržený na podlaze vedle konferenčního stolku, a také několika papírů rozházených vedle stolu. Známky chvatného odchodu, případně krátkého zápasu.
Kdesi uvnitř místnosti se nedaleko od něj ozvaly tlumené zvuky - bušení a výkřiky. Bryson rychle prohledal kancelář a objevil dveře velké skříně. Přiběhl k nim a otevřel skříň. Layla i Jean-Luc Bécot zde dřepěli spoutáni a s roubíky v ústech. Zápěstí i kotníky měli spoutány polyuretanovými „humánními pouty“, jež byla stejně pevná jako kůže. Bankéřovy brýle s tenkou obroučkou ležely ohnuté na podlaze vedle něj. Bécot měl kravatu nakřivo, roztrhanou košili a divoce rozcuchané vlasy. I přes plátěný roubík nacpaný pevně do úst se s očima vypoulenýma úsilím pokoušel křičet o pomoc. Layla dřepěla vedle něj, byla spoutána ještě důkladněji a odborněji a také roubík měla zasazen hlouběji v ústech.
Šedý kostým od Chanela měla celý roztrhaný a jednu lodičku na vysokém podpatku a v barvě kostýmu měla zutou. Také ona měla na zápěstích i kotnících vinylová pouta. Její tvář byla podlita krví a plná modřin - očividně se statečně bránila, ale nakonec podlehla hrubé síle člověka, jenž kdysi býval Prosperem.
Surovému zvířeti, jež kdysi bývalo Prosperem a později Janem Vansinou. Bryson přemáhal vztek na mrtvého agenta. Vytáhl roubík Layle a po ní i bankéři - oba zajatci začali zhluboka lapat po dechu a plnit si plíce tolik potřebným kyslíkem. Bécot chvíli sípal a pak se rozplakal. „Díky,“ řekla přerývaně Layla.
„Panebože!“
„Naštěstí vás nezabil,“ poznamenal Bryson a rychle začal zajatcům uvolňovat pouta. Chvíli hledal nůž, kterým by silný plast přeřezal, a když žádný nenašel, odběhl k Bécotovu stolu a vyhledal stříbrný nůž na dopisy. Záhy ho však odhodil, protože nůž měl sice špičku, ale žádné ostří. V boční zásuvce pak Bryson nalezl malé, ale ostré nůžky. Vrátil se ke skříni a začal oba zajatce zbavovat pout.
„Zavolejte ostrahu!“ zvolal bankéř zajíkavě.

Bryson slyšel, jak se již k budově blíží sanitky a kvílení jejich houkaček rychle sílí. „Myslím, že policie už je na cestě," odpověděl. Chytil Laylu za rameno, pomohl jí na nohy a oba společně vyrazili z kanceláře. Když probíhali kolem otevřených dveří zasedací místnosti, před níž se mezitím shromáždil početný dav lidí, Layla se náhle zastavila.
„Pojď," sykl Bryson. „Není čas!"
Layla však přesto nakoukla dovnitř a spatřila bezvládné tělo Jana Vansiny uprostřed hromady skleněných střepů a rozbité okno v pozadí. „Ach Bože!" hlesla zděšeně a roztřásla se. „Ach Bože!"
Zastavili se až na přelidněném náměstí Pláce Bel-Air.
„Musíme odjet," řekl Bryson. „Pojedeme každý zvlášť - nesmějí nás vidět pohromadě, už ne."
„Odjet..., ale kam?"
„Pryč odtud. Pryč ze Ženevy i ze Švýcarska!"
„Co to povídáš? Nemůžeme přece..." Layla se zarazila uprostřed věty, neboť si uvědomila, že se Bryson upřeně dívá na noviny vystavené na stánku. Byl to výtisk listu Tribune de Genève.
„Bože můj," řekl Bryson a přistoupil ke stánku blíže. Sebral noviny z vysokého stojanu a ani na chvíli přitom nespustil oči z velkého černého titulku nad fotografií strašlivé nehody.
FRANCII ZASÁHL TEROR OSOBNÍ RYCHLOVLAK VYKOLEJIL V LILLE LILLE - Silný bombový výbuch dnes časně ráno vykolejil a roztrhal vysokorychlostní osobní vlak Eurostar asi padesát kilometrů jižně od města Lilie. Při havárii zahynuly stovky Francouzů, Britů, Američanů, Nizozemců a Belgičanů, převážně z řad obchodních cestujících. Ačkoliv záchranáři i dobrovolníci vyvíjejí po celý den nadlidské úsilí ve snaze nalézt v troskách živé pasažéry, francouzské úřady se obávají, že by počet obětí mohl přesáhnout 700. Jistý nejmenovaný činitel na místě katastrofy uvedl, že incident může být dílem teroristů.
Podle údajů zveřejněných představiteli železniční společnosti vyjel vlak Eurostar 9007-ERS s asi 770 pasažéry přibližně v 7:16 ráno z pařížského nádraží Gare du Nord na pravidelné lince do Londýna. Když zhruba kolem osmé hodiny projížděla osmnáctivagonová souprava oblastí Pas-de-Calais ve Francii, ozvala se současně pod přední i zadní částí vlaku řada silných výbuchů.
Podle výpovědí se jednalo o nálože zahrabané pod kolejemi.
Přestože se bezprostředně po incidentu nikdo nepřihlásil k odpovědnosti, francouzská tajná služba Súreté již sestavila seznam možných podezřelých. Několik nejmenovaných zdrojů v Súreté potvrdilo šířící se spekulace, že francouzská i britská vláda obdržely v několika posledních dnech opakovaná varování před hrozícím útokem na rychlovlak Eurostar. Náš list získal v této souvislosti informace, podle nichž zpravodajské služby obou zemí disponovaly již dříve indiciemi, že teroristé mohou mít v plánu vyhodit soupravu do povětří, ale vzhledem k právním omezením nemohly odposlouchávat ani monitorovat telefonní hovory těchto údajných teroristů. Mluvčí společnosti Eurostar tuto informaci nepotvrdil, ani nevyvrátil.
„Je to skandál," prohlásila poslankyně francouzského Národního shromáždění Francoise Chouetová. „Disponovali jsme technickými prostředky, které mohly tomuto nechutnému masakru zabránit, ale naše policie je natolik svázána zákony, že v té věci nemohla nic učinit." V londýnském parlamentu zase lord Miles Parmore obnovil tlak na schválení Mezinárodní úmluvy o sledování a bezpečnosti. „Pokud měly francouzská i britská vláda možnost zabránit této sabotáži, pak je přímo zločinné, že jsme zde jen tak seděli a nic v této záležitosti nepodnikli.
Je to celonárodní - ne, přímo mezinárodní ostuda."
Americký poradce pro otázky národní bezpečnosti Richard Lanchester, který je právě na summitu NATO v Bruselu, vydal tiskové prohlášení, v němž ostře odsuzuje toto „vraždění nevinných lidí". „V této truchlivé chvíli si musíme položit otázku, jak můžeme zajistit, aby k podobné tragédii již nikdy nedošlo. Davisova administrativa se proto i přes značnou nechuť a výhrady připojí ke svým spojencům a přátelům v Anglii a ve Francii a vyzve svět ke schválení Mezinárodní úmluvy o sledování a bezpečnosti," konstatoval Lanchester.
Lilie.
Brysonovi ztuhla krev v žilách.
Vzpomněl si na hluboké spiklenecké hlasy dvou mužů, kteří se na zámku Château de Saint-Meurice

vynořili ze soukromé pracovny Jacquese Arnauda. Jeden z nich patřil přímo Arnaudovi, druhý ruskému magnátu Anatoliji Prišnikovovi.
„Jenže Lilie vyvolá obrovské pobouření," prohlásil tehdy Arnaud.
„A cesta bude volná."
Lilie.
Dva z nejmocnějších světových byznysmenů, jeden obchodník se zbraněmi a druhý magnát, který bezpochyby vlastnil nebo ovládal obrovské segmenty ruského vojenského průmyslu - kompletní spis si Bryson musel ještě opatřit -, předem věděli o katastrofě v Lilie. O útoku, který si vyžádal sedm set lidských životů.
Bylo docela pravděpodobné, že právě oni patřili mezi lidi, jež tento čin naplánovali.
A oba dva byli vedoucími představiteli Direktoriátu. Za hrůzou v Lilie tedy stál Direktoriát, o tom nemohlo být pochyb.
Jenže za jakým účelem? Bezduché násilí nebyl styl Direktoriátu.
Waller i ostatní představení se vždy pyšnili strategickou genialitou. Vše mělo předem připravenou strategii, vše sloužilo nějakému konečnému cíli. Dokonce i vražda Brysonových rodičů, a dokonce i onen nesmírný klam, v nějž se postupně změnil celý Brysonův život. Vražda několika terénních operativců se dala ospravedlnit potřebou odstranit překážku, břemeno či potenciální riziko. Masové zavraždění sedmi set nevinných pasažérů však spadalo do zcela jiné kategorie - od přízemní taktiky k nějaké vyšší strategii.
Lilie vyvolá obrovské pobouření.
Pobouření veřejnosti z vykolejení a zničení vlaku Eurostar bylo skutečně obrovské, jak se ostatně dalo čekat u tragédie, jíž se dalo předejít.
Předejít.
Slovo ‚předejít zde bylo klíčové. Profylaxe. Direktoriát si pobouření veřejnosti přál, přál si rozeznít hlasy volající po zabránění jakýmkoliv teroristickým činům v budoucnu. Jedním z opatření měla být celosvětová úmluva o boji s terorismem, jež byla bezpochyby pouhou přikrášlenou fasádou. Přesto by i ona bezpochyby vedla k posílení státních výdajů na obranu a k nákupu zbraní za účelem lepší ochrany veřejnosti.
Arnaud a Prišnikov měli přitom jako obchodníci se smrtí eminentní zájem na celosvětovém chaosu, protože chaos byl pro ně skvělou formou marketingu - znamenal nárůst poptávky a rostoucí prodej jejich zboží, jejich zbraní. Za katastrofou v Lilie tedy pravděpodobně stáli tito dva magnáti a...
A co dál? Bryson postával na ulici a nevnímal shon kolemjdoucích.
Layla mu četla článek přes rameno a cosi mu říkala, ale on ji neslyšel. Právě vytahoval z archivu ve své hlavě starší zprávy.
Informace o několika nedávných incidentech, o nichž četl nebo viděl televizní zpravodajství. V té době ho ani nenapadlo, že tyto strašlivé katastrofy přímo souvisejí s jeho vlastním životem a s jeho nynějším posláním.
Před pouhými několika dny došlo ve washingtonském metru během ranní špičky k ničivému výbuchu, který si vyžádal životy desítek lidí. Ještě téhož dne - Bryson si to pamatoval právě pro toto nešťastné načasování - vybuchlo krátce po startu z Kennedyho letiště v New Yorku americké dopravní letadlo na pravidelné lince do Říma. Zemřelo sto padesát až sto sedmdesát lidí.
V Americe vyvolaly tyto události trýznivý a hlučný poprask.
Prezident se vyslovil pro schválení mezinárodní úmluvy o bezpečnosti, která do té doby trčela neschválená v Senátu.
Po Lilie bylo jisté, že se k Američanům připojí také evropské země a i ony přijmou tvrdá opatření vedoucí k obnovení zdravého rozumu ve světě, jenž se začal vymykat kontrole.
Kontrole.
Jaký však byl onen „vyšší cíl" - pravý důvod ukrytý za běsněním Direktoriátu? Chtěla se snad tato zbloudilá zpravodajská agentura, tento malý, ale mocný zákulisní hráč, jehož nikdo neznal, pokusit získat vládu nad světem tam, kde zbytek světa selhal?
Zatraceně, to všechno byly jen pouhé mlhavé spekulace, teorie vycházející z jiných teorií, závěry vyvozené z pouhých předběžných náznaků. Vše bylo neprůkazné, pochybné, přitažené za vlasy. Přesto

se již pomalu začínala rýsovat odpověď na Dunneovu původní otázku, kvůli níž náměstek CIA neváhal Brysona vytrhnout ze spokojeného života na univerzitě a bezmála ho přinutit, aby se ujal vyšetřování. Byl čas předstoupit před Dunnea a předložit mu jistý scénář, byť založený na pouhých hypotézách.
Čekat na hmatatelné a nepopiratelné zdokumentování plánů Direktoriátu by nyní znamenalo připustit další Lilie, a to bylo morálně neospravedlnitelné. Potřebovala by CIA skutečně smrt dalších sedmi stovek nevinných lidí, než by se rozhodla něco podniknout?
A přesto...
Největší kus skládanky přesto stále chyběl.
„Ví o tom Elena?“ ptal se ho před smrtí Vansina. Z toho se dalo usoudit, že Direktoriát netuší, kde Elena je nebo na čí straně stojí.
Proto teď bylo ze všeho nejdůležitější ji vyhledat. Již sama otázka - ví o tom Elena? - totiž naznačovala, že Elena disponuje nějakými klíčovými informacemi. Něčím, co by nejen vysvětlilo její zmizení z Brysonova života, ale zároveň by mohlo odhalit podstatu - klíč ke skutečným záměrům Direktoriátu.
„Ty o tom něco víš,“ ozvala se Layla a bylo to spíše konstatování než otázka.
Bryson si uvědomil, že na něj mluví už drahnou chvíli. Otočil se a pohlédl na ni. Copak ona na zámku nezaslechla Arnaudovu poznámku o Lilie? Podle všeho ne.
„Mám jistou teorii,“ odpověděl.
„Jakou?“
„Musím si zavolat.“ Podal jí noviny. „Hned jsem zpátky.“
„Zavolat? Komu?“
„Dej mi pár minut, Laylo.“
Layla zvýšila hlas. „Co přede mnou skrýváš? Po čem doopravdy pátráš?“
Bryson spatřil v jejích nádherně hnědých očích zmatek, ale i něco dalšího: ublíženost a vztek. Vlastně měla důvod být naštvaná.
Bryson jí využíval jako komplice, aniž by jí cokoliv podstatného řekl. Bylo to nejen zraňující, ale i zcela nepřijatelné zvláště pro tak zkušenou a zběhlou terénní agentku, jakou byla Layla.
Bryson na chvíli zaváhal. „Nech mě ještě vyřídit ten telefon.
Až se vrátím, všechno ti řeknu. Ale varuji tě: vím toho daleko méně, než si asi myslíš.“
Layla mu položila ruku na rameno v rychlém a láskyplném gestu, které znamenalo celou řadu věcí - děkuji, rozumím ti, jsem ti k dispozici. Bryson se neubránil a políbil ji lehce na tvář.
Nebylo v tom nic sexuálního, šlo o pouhý okamžik lidské blízkosti a výraz vděčnosti za Laylinu statečnost a podporu.
Bryson rychle došel na konec bloku a vydal se boční uličkou mimo Pláce Bel-Air. Byla zde malá trafika, v níž se kromě cigaret a novin prodávaly také telefonní karty. Bryson si jednu koupil a vyhledal na ulici telefonní budku s voláním do zahraničí. Vytočil 011, pak 0 a nakonec sekvenci pěti čísel. Když se ozval hluboký elektronický tón, vytočil dalších sedm číslic.
Bylo to číslo na sterilní linku, které mu poskytl Harry Dunne.
Bryson se vytočením čísla dovolal přímo do Dunneovy kanceláře a zároveň do jeho domácí pracovny. Dunne mu přitom zaručil, že mu sluchátko vždy zvedne on a pouze on.
Telefon jedenkrát zazvonil.
„Brysone.“
Bryson, který se již chystal promluvit, zalapal po dechu. Hlas ve sluchátku mu nebyl povědomý a rozhodně nepřipomínal Harry Dunnea. „Kdo je tam?“ řekl.
„Tady Graham Finneran, Brysone. Vy..., myslím, že víte, kdo jsem.“
Dunne se o Finneranovi zmínil, když se s ním Bryson naposledy setkal v jeho kanceláři na CIA. Hovořil tehdy o něm jako o svém asistentovi a o jednom z mužů, kteří jej doprovázeli do komplexu CIA v pohoří Blue Ridge. Očividně to byl jeden z mála asistentů, jimž Dunne důvěřoval.
„Co se děje?“ zeptal se Bryson ostražitě.
„Brysone, já..., Harry je v nemocnici. Je velmi nemocen.“
„Nemocen?“
„Jistě víte, že je v posledním stadiu rakoviny - on o tom nemluví, ale je to zjevné. Včera se tu zhroutil a

musel být sanitkou převezen do nemocnice.“
„Chcete mi naznačit, že je mrtvý, je to tak?“
„Ne - chválabohu ne, ale abych byl upřímný, nevím, kolik času mu ještě zbývá. Přesto mě plně informoval o vašem..., o vašem projektu. Vím také, že se obával...“
„Ve které je nemocnici?“
Finneran zaváhal, snad na pouhou vteřinku či dvě, ale i to bylo dlouho. „Nejsem si jistý, zda bych to měl říkat...“
Bryson zavěsil. Srdce mu divoce bušilo a do uší se mu hrnula krev. Instinkt mu napovídal, že má okamžitě ukončit hovor. Něco tu nehrálo. Dunne ho přece ujišťoval, že mu tento telefon nezvedne nikdo jiný - a Dunne by smluvený protokol neporušil ani na smrtelné posteli. Znal totiž Brysona a věděl, jak by reagoval.
Ne. Graham Finneran - pokud to vůbec byl Graham Finneran, Bryson by jeho hlas stejně nepoznal - by nikdy telefon nezvedl.
Dunne by to nikdy nepřipustil.
Dělo se tu cosi špatného - a šlo o něco většího než o pouhé zdraví náměstka ředitele CIA.
Podařilo se Direktoriátu konečně zneškodnit svého úhlavního nepřítele uvnitř CIA a neutralizovat tak i poslední institucionální překážku své vzrůstající moci?
Bryson vyrazil zpět k Pláce Bel-Air a doběhl k Layle, která stále čekala u stánku s novinami. „Musím do Bruselu,“ řekl.
„Proč? Proč do Bruselu? O čem to mluvíš!“
„Je tam jeden člověk - někdo, s kým se potřebuji spojit.“
A, Layla na něj tázavě a úpěnlivě pohlédla.
„Pojď. Vím o jednom penzionu v Marolles. Je zchátralý a nevábný, a navíc není v moc příjemné části města. Ale je bezpečný a anonymní a nikoho by nás tam nenapadlo hledat.“
„Ale proč do Bruselu?“
„Je to poslední útočiště, Laylo. Je tam někdo, kdo nám může pomoci, někdo mimořádně vysoce postavený. Někteří lidé ho označují za posledního čestného muže ve Washingtonu.“

Kapitola 15

Sídlo firmy Systematix Corporation se skládalo ze sedmi velkých nablýskaných budov ze skla a oceli, zasazených do dvacetiakrového areálu uprostřed nádherné lesnaté krajiny za městem Seattle ve státě Washington. V každé budově se nacházely jídelny i tělocvičny, takže zaměstnanci firmy - proslulí svou loajalitou a diskrétností - měli jen pramálo důvodů opouštět během přestávek pracoviště.
Celá společnost představovala neprodyšně uzavřenou komunitu, jejíž členové byli přijímáni z celého světa na základě nejlepších výcvikových programů a za svou práci byli štědře odměňováni.
Přitom si uvědomovali, že mají ve firmě tisíce kolegů, s nimiž se nikdy nesetkají. Firma Systematix měla totiž pobočky po celém světě a vlastnila kontrolní balíky akcií v mnoha dalších společnostech, přestože skutečný rozsah těchto majetkových účastí byl pro nezasvěcené předmětem živých spekulací.
„Mám takový pocit, že už nejsme v Kansasu,“ svěřil se Tony Gupta, žoviální hlavní technolog firmy InfoMed, svému šéfovi Adamu Parkerovi, když byli oba uvedeni do zasedací místnosti.
Parker se neznatelně usmál. Sám byl generálním ředitelem společnosti s devětsetmilionovým obratem, ale když vstupoval do proslulého komplexu firmy Systematix, cítil i on lehké mrazení.
„Byl jsi tu už někdy?“ zeptal se. Byl to statný muž s lehce prošedivělými vlasy, který kdysi běhával maratóny, než ho zranění kolene donutilo přestat. Nyní alespoň vesloval a plaval a i přes neposlušné koleno hrál tenis s takovou zběsilostí, že s ním jeho soupeři málokdy udrželi krok déle než pár gemu. Navíc byl nesmírně soutěživý, což mu také umožnilo vybudovat svou společnost, jež se specializovala na lékařskou informatiku a zálohování dat. Dnes však již věděl, že byl překonán.
„Jednou,“ odpověděl Gupta. „Kdysi před lety. Ucházel jsem se o místo softwarového inženýra, ale v testu byl hlavolam, se kterým jsem nehnul. A abych se vůbec dostal až tak daleko, musel jsem podepsat

tři závazky mlčenlivosti. Byli až fanaticky tajnůstkářští.“ Gupta si upravil kravatu, kterou si uvázal příliš těsně. Na vázanky nebyl zvyklý, ale toto byla mimořádná příležitost. Navíc všichni věděli, že společnost Systematix netoleruje onu výstřední neformálnost, jež byla ve firmách nové ekonomiky nepsaným pravidlem.
Parker neměl z hrozícího odkupu firmy dobrý pocit a nijak se tím před Guptou netajil, neboť právě jemu důvěřoval ze všech svých kolegů nejvíce. „Správní rada mě nenechá ten prodej zarazit,“ řekl tiše. „Uvědomuješ si to, že?“
Gupta se podíval na asistentku, jež je doprovázela - útlou světlovlasou ženu -, a vrhl na Parkera varovný pohled. „Uvidíme, co nám k tomu řekne velký šéf,“ odvětil.
O několik okamžiků později již seděli spolu s dvanácti dalšími muži a ženami na židlích v nejvyšším patře největší budovy a obdivovali úchvatný výhled na okolní hory. Právě zde se nacházel ústřední bod zdánlivě roztroušené a decentralizované společnosti Systematix. Pro většinu přítomných - vesměs ředitelů InfoMedu to bylo první osobní setkání s legendárním zakladatelem, předsedou správní rady a výkonným ředitelem Systematixu, samotářským Gregsonem Manningem. Adam Parker dobře věděl, že pouze v loňském roce převzal Manning při hotovostních transakcích desítky společností, jako byl InfoMed.
Gupta Manninga označil slovy „Velký šéf“, a přestože je pronesl žertem, nebyla myšlena ironicky. Všichni se shodovali, že Gregson Manning je skutečně velký muž. Patřil k nejbohatším lidem na zeměkouli a prakticky z ničeho vybudoval obrovskou korporaci, která dnes vytvářela velkou část infrastruktury internetu.
Jeho příběh každý znal - jak v osmnácti vyletěl z kalifornské techniky, jak bydlel v komunálním domě spolu s dalšími přáteli zblázněnými do počítačů, jak firmu Systematix provozoval v garáži. Dnes by se jen těžko dala najít jediná společnost, která by se alespoň v určité fázi svých operací neopírala o technologie Systematixu. Jak kdysi napsal Forbes, Systematix byl průmyslovým odvětvím sám o sobě.
Manning rovněž vystupoval jako velký filantrop, i když dosti kontroverzní. Věnoval stamiliony dolarů na on-line propojení městských škol a na využívání moderních technologií pro vzdělávací účely. Parker také zaslechl, že Manning anonymně věnoval miliardy dolarů na pomoc sociálně slabým dětem ve formě stipendií na instituce vyššího vzdělávání.
Ekonomický tisk z něj pochopitelně dělal modlu. I přes pohádkové bohatství byl neustále označován za neokázalého a skromného - vykreslovali ho spíše jako nenáročného puťku než jako samotáře.
V Barron ,s ho dokonce kdysi nazvali „Strýčkem Skrblíkem informačního věku“.
Přesto ze sebe Parker nemohl setřást pocit jistého neklidu.
Jistě, částečně se to dalo připsat dosti nepřekousnutelné vyhlídce, že se bude muset vzdát kontroly nad svou společností - sakra, vždyť on InfoMed hýčkal jako vlastní dítě a bolelo ho již pouhé pomyšlení, že se z jeho firmy stane bezvýznamná součást gigantického konglomerátu. Bylo zde však ještě něco jiného: jakýsi střet dvou různých kultur. Když se to vzalo kolem a kolem, byl Parker obyčejným a běžným byznysmenem. Také jeho hlavní investoři a poradci byli byznysmeni. Všichni hovořili jazykem financí: o návratnosti investovaného kapitálu, o nárůstu tržní hodnoty, o ukazatelích nákladů a zisku. Možná to nebyly bůhvíjak velkomyslné fráze, ale byly poctivé a Parker jim rozuměl.
Manningova mysl však fungovala jinak. Šéf Systematixu přemýšlel a hovořil v abstraktních pojmech - mluvil o dějinných silách, o celosvětových trendech. Skutečnost, že Systematix je obrovskou a mimořádně ziskovou společností, jako by pro něj byla téměř druhořadá. „Hele, ty ses přece nikdy nezajímal o vizionáře/' řekl jednou Parkerovi Gupta poté, co absolvovali další vleklou schůzi o strategii, a bezpochyby byl na jeho tvrzení kus pravdy.
„Velmi mě těší, že jste přišli,“ uvítal Gregson Manning své hosty a pevně si s nimi stiskl ruce. Manning byl vysoký, štíhlý a dobře stavěný muž s tmavými lesklými vlasy. Hranatá čelist, široká ramena a nepřehlédnutelně aristokratické vzezření z něj činily drsně pohledného muže. Měl ušlechtilé rysy, silný orlí nos a hladkou kůži, na níž jako by vůbec nebyly póry. Vyzařovalo z něj zdraví, sebejistota a - jak si Parker musel přiznat - také charisma.
Měl na sobě zelené kalhoty, bílou košili bez límce a lehké kašmírové sako. Vřele se usmál a odhalil přitom dokonale bílé zuby.
„Neseděl bych zde, kdybych si nevážil toho, čeho společnost InfoMed dosáhla, a vy byste zde neseděli,

kdybyste...“ Manning ztichl a úsměv se mu rozšířil.
„Kdybychom si nevážili čtyřicetiprocentní prémie, kterou nám za naše akcie nabízíte,“ ujal se slova vráscitý a břichatý předseda správní rady InfoMedu Alex Garfield. Garfield byl spekulativní kapitalista s omezenou představivostí, který v začátcích poskytl firmě InfoMed velmi potřebnou hotovostní injekci. Jeho zájem o společnost však končil přesně ve chvíli, kdy mohl zúročit svůj někdejší vklad. Adam Parker rozhodně Garfielda neobdivoval, ale vždy věděl, co si k němu může dovolit.
Manningovi zajiskřily oči. „Pak se naše zájmy shodují.“
„Pane Manningu,“ řekl Parker, „mám jisté obavy, které sice ve světle takto velkorysých finančních podmínek mohou působit poněkud akademicky, ale přesto si je dovolím vyslovit.“
„Prosím,“ řekl Manning a lehce naklonil hlavu.
„Jakmile převezmete firmu InfoMed, nepřevezmete pouze obrovskou zdravotnickou databázi, ale také sedm stovek věrných zaměstnanců.
Rád bych měl určitou představu, co je po převzetí firmy čeká.
Systematix totiž patří ke společnostem, o nichž ví veřejnost všechno a nic. Je to přísně kontrolovaná soukromá firma a značná část jejích aktivit působí dosti tajemně. Vaše posedlost soukromím přitom může být poněkud znepokojivá, zvláště pro člověka zvenčí.“
„Soukromím?“ Manningův úsměv se vytratil. „Myslím, že jste to formuloval přesně obráceně. A bylo by mi velice líto, kdybyste naše vyšší cíle pokládal za jakkoliv tajemné.“
„Mám za to, že nikdo zde nemá přesnou představu o vaší organizační struktuře,“ řekl Parker nedůtklivě. Rozhlédl se po místnosti a cítil, s jakou bázní všichni ke Gregsonu Manningovi vzhlížejí.
Uvědomil si, že jeho poznámky rozhodně nejsou vítány, ale zároveň věděl, že je to poslední příležitost je vyslovit.
Manning na něj upřel pohled - přímý, ale nikoliv nepřátelský.
„Milý příteli, já skutečně nevěřím na ony posvátné pavouky tradičních organizací, na všechny ty škatulky, úrovně a vzájemné vztahy vykreslené tečkovanou čarou. Myslím, že to zde všichni dobře vědí. Klíčem úspěchu firmy Systematix - a snad mohu bez obvinění z neskromností říci, že nikoliv bezvýznamného úspěchu - bylo odhození starých způsobů řízení.“
„Každá firemní struktura však má určitou logiku,“ pokračoval Parker neoblomně, přestože na něj ostatní v místnosti vrhali nepřátelské pohledy. Dokonce i Tony Gupta se naklonil a varovně mu položil ruku na rameno. Parker však nebyl zvyklý držet jazyk za zuby a rozhodně s tím nehodlal začínat právě teď.
„Nerad to říkám, ale všechny ty tabulky se zakreslením přidružených divizí a já nevím čím ještě mají určitý význam. Chci zkrátka vědět, jak hodláte naši firmu začlenit do své společnosti.“
Manning k němu začal mluvit jako k nechápavému dítěti.
„Kdo přišel s konceptem moderní firmy? Lidé jako John D. Rockefeller ve firmě Standard Oil nebo Alfred Sloan v General Motors. V poválečné éře ekonomické expanze to byli Robert McNamara ve Fordu, Harold Geneen v ITT a Reginald Jones v General Electric. Byla to doba rozpuku mnohovrstvého způsobu řízení, kdy výkonným manažerům asistovaly štáby plánovačů, kontrolorů a operativních stratégů. Tuhá struktura řízení byla tehdy nezbytná, protože jen ona dokázala zachovávat a využívat nejvzácnější a nejhodnotnější zdroj vůbec: informace. Co se ovšem stane, když začnou být informace volné a všeobecně dostupné jako vzduch, který dýcháme, nebo voda, kterou pijeme? Tato struktura přestane být nezbytností. To vše musí ustoupit.“
Parker si vzpomněl na jeden Manningův citát, který se kdysi objevil v Barron's - bylo to něco ve smyslu, že cílem Systematixu je „nahradit dveře okny“. A Parker si musel přiznat, že Manning je stejně fascinující a stejně nadpozemsky výmluvný jako jeho reputace. Přesto se neklidně zavrtěl na židli. To vše musí ustoupit.
„Čemu ustoupit?“
„Pokud byla starou metodou vertikální hierarchie, pak novou metodou je budování horizontálních sítí, které překračují organizační hranice. Máme v úmyslu vytvořit síť společností, s nimiž můžeme spolupracovat, a to nikoliv shora. Tyto hranice padly.
Logika vytváření sítí podporuje informacemi poháněné systémy, jež se dokáží samy kontrolovat. Nepřetržité monitorování znamená, že vyloučíme rizikové faktory uvnitř i vně organizační struktury.“

Slunce zapadající za Gregsonem Manningem vytvářelo kolem jeho hlavy svatozář, což ještě zvýrazňovalo jeho bezmeznou moc.
„Vy jste podnikatel. Co vidíte, když se podíváte před sebe?
Atomizované kapitálové trhy. Radikálně roztroušené pracovní trhy. Pyramidovitě uspořádané organizace ustupují tvárným a samovolně se organizujícím způsobům spolupráce. A toto vše vyžaduje, abychom využívali propojitelnost - nejen vnitřně, ale i navenek -, abychom se svými partnery dospívali ke společné strategii a abychom rozšiřovali vliv bez ohledu na hranice dané majetkovými vztahy. Informační kanály jsou opakovaně překombinovatelné. Na všech úrovních musí být zachována průhlednost.
Já se pouze snažím formulovat jistou intuici, jistou předtuchu, kterou my všichni v souvislosti s budoucnosti kapitalismu bezpochyby máme.“
Parkera Manningova slova vyvedla z míry. „Podle toho, co říkáte, se zdá, že Systematix ve skutečnosti žádnou společností není.“
„Nazývejte to, jak chcete. Když jsou hranice doopravdy propustné, neexistuje nic, co by se dalo definovat jako tradiční firma.
Ovšem éru řízení, které se nezodpovídalo nikomu a ničemu, již máme za sebou. Vlastnictví lze tříštit a rizika diverzifikovat pouze po určitou dobu. Básník Robert Frost kdysi prohlásil, že dobré ploty dělají dobré sousedy. Já tomu nevěřím. Propustnost, stěny, skrz které vidíte a které můžete kdykoliv podle potřeby posunovat - to je to, co dnešní svět vyžaduje. Abyste uspěli, musíte umět procházet zdmi.“
Manning se na okamžik odmlčel.
„Což je vždy snazší, pokud nikde žádné zdi nejsou.“
Alex Garfield se otočil k Parkerovi. „Nebudu předstírat, že jsem teď něčemu rozuměl, ale výsledky hovoří samy za sebe, Adame. Pan Gregson Manning se nemusí před nikým obhajovat.
Myslím, že nám chtěl prostě sdělit, že nevěří na pouhé shromažďování uzavřených podnikatelských subjektů. Jde mu o integraci v pravém slova smyslu.“
„Zdi musí padnout,“ řekl Manning a až nepřirozeně se napřímil.
„To je podstata všech řečí o restrukturalizaci. Dá se říci, že vracíme zpět průmyslovou revoluci. Průmyslová revoluce spočívala v rozdělení práce do jednotlivých úkolů, zatímco my se snažíme postoupit od úkolů k samotnému procesu, a to v prostředí absolutní průhlednosti a viditelnosti.“
Deprimovaný Parker tvrdošíjně vedl svou. „A přitom investujete do tolika různých projektů..., do všech těch síťových technologií a podobně... Já prostě nechápu, jakou to má všechno logiku,“ řekl. „A do toho všeho se objeví zpráva FCC, že Systematix má v plánu vynesení další skupiny satelitů na oběžnou dráhu kolem Země. Proč? Vždyť už dnes existuje spousta neobsazených pásem.
Tak proč další satelity?“
Manning přikývl, jako by ho otázka potěšila. „Možná nastal čas zvednout trochu laťku.“
V místnosti se ozvalo souhlasné mručení a smích.
„Zatím jsem hovořil pouze o obchodu,“ pokračoval Manning.
„Ale pomyslete i na své životy. Před chvílí jste se zmínil o soukromí. Nuže, konvenční pohled na soukromí nahlíží na soukromou sféru jako na oblast osobní svobody.“ Manningův výraz náhle zvážněl.
„Pro mnohé lidi však může osobní svoboda znamenat porušování a zneužívání nejdůvěrnějších hodnot jiných lidí, což nemá nic společného ani s osobností, ani se svobodou. Žena v domácnosti, kterou znásilnil a oloupil zločinec s nožem, muž, jehož dům vykradli ozbrojení lupiči - zeptejte se těchto lidí, jakou má teď pro ně hodnotu soukromí. Informace ve své úplnosti vždy znamenají svobodu před něčím - před porušováním zákona, před zneužíváním, před ubližováním. A pokud se Systematixu podaří přiblížit společnost k tomuto cíli, pak půjde o něco, s čím jsme se v lidské historii ještě nikdy nesetkali - o něco, co se již velice blíží totální bezpečnosti. V jistém smyslu již dnes plní monitorování v našem životě významnou úlohu a já jsem hrdý na to, jak důležitou roli při této úloze naše firma hraje. Stále častěji se setkáváte s kamerami ve výtazích, stanicích metra a parcích, s monitorovacími systémy pro novorozence a tak podobně. Skutečně dokonalé sledovací systémy - takové, které by sloužily jako jakási tísňová tlačítka - ovšem doposud zůstávají výsadou bohatých.
A já tvrdím: pojďme je demokratizovat. Jen ať je na každého vidět.
Jane Jacobsová psala o ‚očích na ulici', ale my můžeme jít ještě dál.

Řečnění o globální vesnici bylo právě jen pouhým řečněním, ale tato myšlenka může být reálná a současné technologie ji dokáží uskutečnit.“
„Tak obrovská moc nemůže připadnout jediné organizaci.“
„Až na to, že tato moc pak již nebude soustředěna do jednoho konkrétního místa, ale bude se řídit pavučinou principů formulovaných celou společností. Každopádně si myslím, že se na to díváte poněkud úzce. Jakmile se podaří nastolit pořádek a skutečné bezpečí, my všichni získáme daleko větší moc nad vlastními životy.“
Vtom Manninga přerušilo zaklepání. Ve dveřích stál jeho asistent a tvářil se ustaraně.
„Ano, Danieli?“ zeptal se Manning, viditelně překvapený vyrušením.
„Máte telefon, pane.“
„teď není vhodná chvíle,“ usmál se Manning.
Mladý asistent si tiše odkašlal. „To je Oválná pracovna, pane.
Prezident tvrdí, že je to naléhavé.“
Manning se obrátil k hostům. „V tom případě mě musíte omluvit.
Hned jsem zpátky.“
Ve své velké šestiúhelníkové pracovně zalité sluncem, ale přesto příjemně chladné, se Manning uvelebil do křesla a zapnul hlasitý odposlech. „Tady jsem, pane prezidente,“ řekl.
„Poslyšte, Gregu, vy víte, že bych vás neobtěžoval, kdyby to nebylo důležité. Ale něco bych od vás potřeboval. V těch teroristických útocích je nějaký systém, jenže my máme ve Francii nad Lilie díru. Při tom vlakovém neštěstí zahynulo dvanáct amerických obchodníků, ale žádný z našich satelitů nebyl ve správnou dobu na správném místě. Francouzská vláda na nás už několik let tlačí, abychom zastavili přelety a přestali narušovat soukromí jejích občanů, takže nad touhle oblastí Evropy obvykle vypínáme oči. Tak mi to aspoň řekli mí experti - pro mě je to celé španělská vesnice. Ovšem taky mi řekli, že satelity Systematixu byly v té době na místě. A že budou disponovat potřebnými snímky.“
„Pane prezidente, vy jistě dobře víte, že naše satelity nemají povolení k fotografickému průzkumu. Jejich licence se vztahuje výhradně na telekomunikace a digitální telefonii.“
„Přesně tohle jste prý řekli lidem z NSA.“
„Byla to přece vaše administrativa, která rozhodla o omezení sledovacích aktivit ze strany nevládních organizací.“ Manning zabloudil očima k fotografii své dcery na stole. Světlovlasá Ariel měla na tváři zasněný a prchavý úsměv, jako by se smála nějakému důvěrnému vtipu.
„Jestli chcete, abych snědl chrousta, Gregu, klidně ho sním.
Nejsem tak hrdý, abych vás odmítl prosit. Tohle je opravdu vážné, ksakru. Prostě potřebujeme to, co máte vy. Tak mi to neztěžujte, prokristapána. Nezapomněl jsem, co jste pro mě udělal v minulosti, a nezapomenu ani na tohle.“
Manning nechal uplynout několik vteřin ticha. „Ať technici z NSA zavolají Partovimu do mé kanceláře. Pošleme vám, co máme.“
„Jsem vám moc vděčný,“ řekl prezident Davis chraplavě.
„Pouze mě ten problém tíží stejně jako vás,“ odpověděl Manning a oči mu znovu spočinuly na světlovlasé holčičce. Dali jí se ženou jméno Ariel, protože byla opravdu magickým stvořením.
„Všichni musíme táhnout za jeden provaz.“
„Rozumím,“ řekl prezident nejistě. Žadonění mu zjevně činilo potíže. „Rozumím. Věděl jsem, že mi vyjdete vstříc.“
„Jde nám přece o společnou věc, pane prezidente.“
Arielin smích zněl jako zvonění hrací skříňky, vzpomněl si Manning a jeho jindy tak úporně soustředěná mysl začala bezcílně bloumat.
„Na shledanou, Gregsone. A děkuji vám.“
Když Manning vypnul hlasitý odposlech, uvědomil si, že ještě nikdy neslyšel prezidenta Malcolma Davise tak napjatého. Pocit nezasloužené smůly to s člověkem udělá.

Kapitola 16

Penzion se nacházel v Marolles, zavšivené bruselské čtvrti, která sloužila jako útočiště chudých a neprivilegovaných. Mnohé budovy ze sedmnáctého století se zde rozpadaly a kousek po kousku se hroutily. Zbídačelé obyvatele činžáků tvořili převážně přistěhovalci ze Středozemí, z velké části Maghrebané. Obézní a podezíravá Maghrebanka byla rovněž majitelkou penzionu La Samaritaine - nevrle se krčila za stolem v tmavém a zapáchajícím kotci, který sloužil jako hotelová recepce. Její obvyklou klientelu tvořili sezónní dělníci, drobní zločinci a strádající přistěhovalci; nebylo tedy divu, že jí až příliš slušně vyhlížející muž, který dorazil uprostřed noci prakticky bez zavazadel a v hezkých šatech, do hotelu vůbec nezapadal a byl jí tím podezřelý.
Bryson dorazil vlakem na severní nádraží a cestou se zastavil v jednom snackbaru na rychlou večeři sestávající z mazlavých škeblí s hranolkami a vodnatého piva. V La Samaritaine se pak zeptal kyselé majitelky na číslo pokoje své přítelkyně, která se zde - jak předpokládal - již ubytovala. Majitelka významně zvedla obočí a s poťouchlým úsměvem mu číslo sdělila.
Layla již do Bruselu dorazila - na poslední chvíli sehnala letenku u společnosti Sabena, takže před několika hodinami přistála na letišti Zaventem. Přestože již bylo po půlnoci a Bryson očekával, že Layla bude padat únavou stejně jako on, všiml si, že skrz škvíru mezi dveřmi a špinavým kobercem jejího pokoje proniká ven světlo, a zaklepal. Laylin pokoj byl stejně ponurý a zašlý jako jeho.
Layla nalila oběma skotskou, kterou koupila nedaleko Vieux Marché. „Tak kdo je ten ‚čestný muž' z Washingtonu, se kterým se tu chceš setkat?" zeptala se a rozpustile dodala: „Ze CIA to nemůže být nikdo - ledaže bys v Langley na někoho čestného narazil." Modřiny na tváři ze souboje s Janem Vansinou jí zfialověly a vypadaly ošklivě.
Bryson usrkl whisky a posadil se do vratkého křesla. „Z agentury to nikdo není."
„A dál?"
Bryson zavrtěl hlavou. „Ještě ne."
„Co ještě ne?"
„Řeknu ti to, až přijde správný čas. teď ještě ne."
Layla se zavrtěla na úplně odlišném, ale stejně vratkém křesílku na protější straně stolku, z něhož se pomalu odloupávala dýha, a odložila sklenici s pitím. „Ty přede mnou něco skrýváš.
Pořád přede mnou něco skrýváš, a na tom jsme se nedohodli."
„Na ničem jsme se nedohodli, Laylo."
„To sis vážně myslel, že se k tobě jen tak slepě připojím při plnění mise, které vůbec nerozumím?" Layla byla rozezlená a bylo v tom něco víc než pouhý alkohol nebo vyčerpání.
„Ne, samozřejmě že ne," odpověděl Bryson znaveně. „Právě naopak, Laylo. Nejenže jsem tě nežádal o pomoc, ale snažil jsem se tě od ní odradit, odstrčit tě od sebe. Ne proto, že bych si myslel, že mi nedokážeš pomoci - bylas naprosto skvělá a nedocenitelná -, nýbrž proto, že jsem nemohl přijmout zodpovědnost za to, že ohrozím tvůj život tak, jako ohrožuji svůj. Tohle je moje bitva a moje poslání. A jestli má nějaký vedlejší přínos i pro tebe, jestli to, co se snad nakonec dozvíme, nějak poslouží i tvému cíli, pak tím lépe pro nás."
„To je strašně bezcitné."
„Možná jsem bezcitný. Možná musím být."
„Jenže v sobě máš i něco jemného a ohleduplného. Dokážu to vycítit."
Bryson neodpověděl.
„A taky si myslím, že jsi ženatý."
„Ale. A jak jsi na to přišla?"
„Jsi, že?"
„Jsem," přiznal se Bryson. „Ale proč mi to říkáš?"
„Poznala jsem to podle toho, jak se chováš ke mně i k ostatním ženám. Samozřejmě jsi ostražitý - koneckonců mě vůbec neznáš -, ale zároveň je ti se mnou dobře, nemám pravdu?"
Bryson se pobaveně usmál, ale neřekl nic.
Layla pokračovala: „Myslím, že většina mužů v našem..., v naší branži neví, jak se chovat k terénním agentkám. Buďto jsme pro ně jen bezpohlavními stvořeními, anebo rovnou potenciálními milenkami.

Jenže ty jako bys chápal, že je to všechno daleko složitější - že žena může být stejně jako muž obojím, ničím nebo něčím úplně jiným.“
„Mluvíš v hádankách.“
„Nedělám to schválně. Pouze si myslím..., prostě chci říct, že my dva jsme také muž a žena a...“ Přistrčila k Brysonovi sklenici na jakýsi prazvláštní pozdrav.
Bryson chápal, na co Layla naráží, ale raději předstíral opak.
Layla byla výjimečná žena, která Brysona po pravdě řečeno silně přitahovala - tím silněji, čím více ,s ní trávil času. Ovšem kdyby chtěl dát těmto svým touhám průchod, musel by se chovat sobecky a vzbudit v Layle očekávání, která neměl v úmyslu a ani nemohl uspokojit - alespoň do doby, než konečně pochopí, co se stalo mezi ním a Elenou. S Laylou by možná prožil intenzivní fyzickou rozkoš, ale ta by byla jen dočasná a pomíjivá a nakonec by jejich vztah pouze překroutila, postrčila ho jiným směrem a vnesla do něj destabilizující prvek.
„Zdá se, že mluvíš z vlastní zkušenosti,“ řekl. „V tom, jak někteří muži nerozumějí ženám, které dělají tvou práci. Tvůj manžel - říkalas, žes byla vdaná za izraelského vojáka - také patřil k mužům, kteří ti nerozuměli?“
„Tehdy jsem byla někdo jiný. Vlastně jsem ještě nebyla ani mladá žena - jen napůl vyspělá dívka.“
„Byla to jeho smrt, co tě nakonec změnilo?“
„A smrt mého otce, přestože jsem ho nikdy nepoznala.“ Layla se zatvářila hloubavě a znovu usrkla whisky.
Bryson přikývl.
Layla sklonila hlavu a dodala: „Yaron, tedy můj manžel, sloužil během intifády v Kirjat Šmoně a pomáhal bránit vesnici. Jednoho dne zahájilo izraelské letectvo raketový útok na jednu teroristickou základnu Hizballáhu v údolí Bikáa - nedaleko od místa, kde jsem jako dítě bydlela - a nešťastnou náhodou tam zabilo matku a všech pět jejích dětí. Bylo to příšerné. Hizballáh na útok samozřejmě odpověděl bombardováním Kirjat Šmony kaťušemi.
Yaron tehdy pomáhal vesničanům do krytů. Jedna z raket ho přitom zasáhla a spálila mu tělo tak, že byl téměř k nepoznání.“ Layla vzhlédla a v očích se jí leskly slzy. „Tak mi řekni, kdo byl tehdy v právu? Hizballáh, jehož jediným cílem jako by bylo zavraždit co nejvíce Izraelců? Nebo izraelské letectvo, které bylo natolik odhodláno zničit tábor Hizballáhu, že mu bylo jedno, jestli přitom zabije i nevinné?“
„Tys tu matku, která zemřela i s pěti dětmi, znala, že?“ zeptal se Bryson tiše.
Layla přikývla. Nakonec se neudržela, kousla se do rtu a dala průchod slzám. „Byla to moje sestra, moje..., moje starší sestra.
A děti byly mé neteře a synovci.“ Layla chvíli nemohla mluvit.
„Víš,“ dodala poté, „vina není vždy na straně těch, kdo odpalují kaťuše. Někdy je na straně těch, kdo jim je poskytují. Na straně lidí, kteří sedí s mapami v bunkrech a plánují útok. Lidí, jako je Jacques Arnaud, který má koupenou polovinu francouzského Národního shromáždění a bohatne na prodeji zbraní teroristům, pomatencům a fanatikům na celém světě. A tak chci, abys věděl, že až se nakonec rozhodneš, že mi můžeš věřit, a až mi nakonec řekneš, proč riskuješ život a co za to chceš získat..., chci, abys věděl, komu to vlastně říkáš.“ Layla vstala a políbila Brysona na tvář. „A teď už musím jít spát.“
Bryson se vrátil do svého pokoje a hlavou se mu horečně honily myšlenky. Bylo nezbytně důležité, aby se co nejdříve spojil s Richardem Lanchesterem - hned ráno se po něm začne telefonicky pídit. Uvědomil si, že má stále příliš málo informací a zároveň příliš málo času. Když teď Harry Dunne z nějakého důvodu záhadně zmizel, zůstal poradce pro otázky národní bezpečnosti Richard Lanchester jediným člověkem ve vládě, který měl dostatek moci i nezávislého úsudku, aby s metastázujícím vlivem Direktoriátu něco provedl. A přestože se s ním Bryson nikdy osobně nesetkal, znal v hrubých obrysech jeho životní příběh. Lanchester vydělával na Wall Streetu miliony dolarů, ale kolem pětačtyřicítky se svého podniku vzdal a začal se věnovat službě veřejnosti. Vedl úspěšnou prezidentskou kampaň svého přítele Malcolma Davise a na oplátku byl jmenován jeho poradcem pro otázky národní bezpečnosti, v kteréžto funkci si velice rychle udělal jméno. Díky své bezúhonnosti a inteligenci se stal ve washingtonské politice plné přetvářky a korupce světlou výjimkou - vynikal zejména objektivitou, skromnou přívětivostí a bystrostí úsudku.
Podle novinových zpráv o masakru v Lilie nyní Lanchester pobýval v Bruselu, aby zde vykonal víceméně

formální návštěvu SHAPE - Nejvyššího sídla spojeneckých sil v Evropě - a setkal se s generálním tajemníkem NATO.
Spojit se s Lanchesterem nebude snadné, pomyslel si Bryson, a zvláště ne v celosvětovém sídle NATO. Jistá možnost by tu však snad byla.
Krátce po páté hodině ráno, když konečně skončila bezesná a neklidná noc přerušovaná ustavičným šmejděním a hulákáním flamendrů, se Bryson probudil, vykoupal se ve studené vodě, protože teplá jednoduše netekla, a sestavil dnešní plán.
Rychle se oblékl, vyšel na ulici a vyhledal stánek, který měl otevřeno celou noc a prodával velké množství mezinárodních novin a časopisů, přičemž silně upřednostňoval evropské. Jak Bryson očekával, většina deníků od International Herald Tribune přes londýnské Timesy, Le Monde a Le figuro až po německý Die Welt přinášely rozsáhlé zpravodajství o útoku v Lilie. Mnohé z nich citovaly výroky Richarda Lanchestera a často přitom uvedly stejný citát, zatímco jiné přinesly ve zvláštní rubrice dokonce celý rozhovor s prezidentovým poradcem. Bryson si koupil celý stoh novin, odnesl si je do kavárny, objednal si několik šálků silné černé kávy a začal pročítat jednotlivé články a podtrhovat vybrané pasáže perem.
Některé deníky se nezmiňovaly pouze o Lanchesterovi, nýbrž i o jeho mluvčím, jenž byl zároveň mluvčím Národně bezpečnostní rady - o muži jménem Howard Lewin. Lewin byl rovněž v Bruselu, neboť doprovázel svého šéfa a delegaci Bílého domu na návštěvě v sídle NATO.
Tiskový mluvčí jako Howard Lewin musel být neustále k dispozici, aby vyřizoval naléhavé dotazy novinářů. Bryson se vrátil do hotelového pokoje a hned při prvním telefonátu se mu podařilo mluvčího zastihnout.
„Pane Lewine, myslím, že jsme spolu ještě nikdy nemluvili," řekl naléhavým a protřelým hlasem. „Jsem Jim Goddard, šéf evropské sekce Washington Post. Omlouvám se, že vás ruším tak brzy ráno, ale máme v rukou časovanou bombu a já bych potřeboval, abyste nám s ní pomohl."
Jeho slova si okamžitě získala Lewinovu pozornost. „Samozřejmě, eh... Jime. Co se děje?"
„Chtěl jsem, abyste o tom věděli předem. Chystáme se otisknout velký článek o Richardu Lanchesterovi. S palcovým titulkem v horní polovině první stránky. Obávám se, že z něj nebudete mít příliš velkou radost. Po pravdě řečeno může znamenat konec Lanchesterovy kariéry. Jeho důsledky budou ničivé - jde o výsledek tříměsíčního pátrání."
„Ježíši! O čem to, proboha, mluvíte?"
„Eh, pane Lewine, asi bych vám měl říct, že jsem pod velkým tlakem shora, abych tu věc jednoduše rozjel a nedopustil, aby se o ní někdo dozvěděl jediné slovo, než se objeví v novinách, ovšem já osobně pokládám ten článek nejen za obrovskou hrozbu pro Lanchestera, ale potenciálně také pro národní bezpečnost jako takovou a já opravdu..." Bryson na okamžik ztlumil hlas a nechal svá slova zapůsobit. Nato hodil Lewinovi záchranné kolo, které Lanchesterův mluvčí nemohl odmítnout. „Chtěl jsem dát vašemu šéfovi příležitost, aby se k tomu alespoň vyjádřil - a co já vím, třeba to dokonce na chvíli zarazil. Snažím se nemíchat své osobní pocity a svůj obdiv k panu Lanchesterovi do svých zpravodajských povinností a možná jsem vám vůbec neměl volat, ovšem pokud budu mít příležitost hovořit s panem Lanchesterem osobně, třeba se mi to podaří nějak zaonačit..."
„Víte, kolik je v Bruselu hodin?" koktal Lewin. „Takové..., takové upozornění na poslední chvíli, to je prostě schválnost, to je naprostá nezodpovědnost ze strany Postu..."
„Podívejte, pane Lewine, toto budu pokládat za váš osobní názor, ale rád bych, aby bylo mezi námi absolutně jasné, že jsem vám poskytl příležitost ten požár uhasit a že odpovědnost teď padá jen na vaši hlavu - moment!" křikl Bryson přes pokoj na imaginárního kolegu. „Ne, tuhle fotku ne, chci Lanchesterův portrét, idiote!" Znovu se otočil k telefonu. „Takže vyřiďte svému šéfovi, že s ním během příštích deseti minut potřebuji hovořit na tomto mobilním čísle, jinak tu záležitost přetiskneme včetně věty:
Richard Lanchester odmítl celou věc komentovat.' Je to jasné? A řekněte panu Lanchesterovi - radím vám, abyste použil přesně tato slova -, že jádro článku se bude týkat jeho vztahu s ruským činitelem jménem Gennadij Rosovskij, máte to?"
„Gennadij... jak."
„Gennadij Rosovskij," zopakoval Bryson a uvedl mluvčímu washingtonské číslo svého mobilního

telefonu, které nijak nenaznačovalo, že se teď Bryson nachází v Bruselu. „Takže deset minut!“
Sotva za minutu a půl zazvonil Brysonovi telefon.
Bryson okamžitě poznal Lanchesterův kultivovaný baryton se středoatlantským přízvukem. „Tady Richard Lanchester,“ pronesl poradce pro národní bezpečnost tónem, jenž neměl daleko k šílenství. „Co se děje, sakra?“
„Předpokládám, že vás již váš mluvčí informoval o našem článku.“
„Zmínil se o nějakém ruském jméně, které jsem nikdy předtím neslyšel - Gennadij bůhvíco. Co to má všechno znamenat, pane Goddarde?“
„Však vy dobře znáte skutečné jméno Teda Wallera, pane Lanchestere...“
„A kdo je, k čertu, Ted Waller? O co jde?“
„Musíme spolu mluvit, pane Lanchestere. Okamžitě.“
„No tak mluvte! Já vás poslouchám. Jakou popravu to zase v Postu připravujete? Goddarde, já vás neznám, ale jsem si jist, že velmi dobře víte, že udržuji společenské styky s vaší šéfredaktorkou, znám její číslo domů a nebudu váhat ani vteřinu, abych jí zavolal!“
„Musíme si promluvit osobně, ne přes telefon. Jsem právě v Bruselu a během hodiny mohu být v sídle SHAPE v Monsu.
Chci, abyste uvědomil ostrahu u vstupní brány, že mě má nechat projít, abychom si mohli promluvit z očí do očí.“
„Vy jste v Bruselu? Já myslel, že jste ve Washingtonu! Co to na mě...“
„Za hodinu, pane Lanchestere. A doporučuji vám, abyste do té doby vůbec nikam nevolal.“
Bryson jemně zaklepal na Layliny dveře a Layla rychle otevřela.
Již byla vykoupaná i oblečená a voněla šamponem a mýdlem. „Před pár minutami jsem procházela kolem tvého pokoje,“ řekla, když Bryson vešel dovnitř, „a slyšela jsem, jak telefonuješ.
Ne, nic mi neříkej, nebudu se ptát. Já vím: ‚Až bude vhodná doba'.“
Bryson se posadil do téhož vratkého křesla, v němž seděl včera v noci. „No, já myslím, že vhodná doba je právě teď, Laylo,“ řekl a okamžitě ucítil, jak z něj spadl jakýsi balvan. Byl to téměř hmatatelný pocit, že se konečně může zhluboka nadechnout, jako by se mu předtím dlouho nedostával kyslík. „Potřebuji ti to říct, protože budu potřebovat tvou pomoc a oni se mě bezpochyby budou snažit zničit.“
„Oni...?“ Layla se dotkla Brysonovy paže. „Co mi to povídáš?“
Bryson jí začal pečlivě volenými slovy vyprávět o věcech, s nimiž se dosud nesvěřil nikomu kromě záhadně zmizelého náměstka ředitele CIA Harry Dunnea. Prozradil jí, že zde plní jediný úkol, jímž je infiltrace a poté zničení stínové organizace, kterou hrstka zasvěcených zná pod názvem Direktoriát. Kromě toho se jí svěřil se svou zoufalou nadějí, že se mu podaří angažovat do této snahy Richarda Lanchestera.
Layla ho s vytřeštěnýma očima poslouchala a hltala každé jeho slovo. Nakonec vstala a začala přecházet po místnosti. „Myslím, že tomu tak úplně nerozumím. Tohle není americká agentura takže je mezinárodní, multilaterální?“
„Taky se to tak dá říct. Když jsem pro ně pracoval, sídlili ve Washingtonu, ale teď se jejich sídlo zřejmě někam přestěhovalo.
Kam, to nevím.“
„Chceš říct, že prostě zmizeli?“
„Tak nějak.“
„To není možné! Zpravodajská agentura je jako kterákoliv jiná firma - má telefonní čísla, faxy, počítače, nemluvě o kancelářských zaměstnancích. Snažit se ji ukrýt je jako - jak se to řekne anglicky - jako snažit se ukrýt slona uprostřed místnosti!“
„Když jsem pro Direktoriát pracoval, byl neuvěřitelně tvárný a jeho organizační struktura byla osekána až na kost. A taky se vyznal v různých formách maskování. Stejně jako dnes CIA maskuje své buňky za zdánlivě neškodné soukromé společnosti, nebo jako kdysi Sověti vytvářeli takzvané Potěmkinovy vesnice s falešnými fasádami, v nichž vydávali ústavy pro vývoj biologických zbraní za továrny na mýdlo nebo dokonce za univerzity.“
Layla se zamyslela a nevěřícně zavrtěla hlavou. „A ty myslíš, že Direktoriát soupeří s CIA, MI-6,

Mossadem nebo Súreté?
S vědomím těchto agentur?“
„Ne, tak to vůbec není. Členové Direktoriátu jsou srozuměni s tím, že budou provádět operace, které zavedenější agentury provádět nesmějí - ať už na základě svých stanov, nebo na základě politiky příslušné země.“
Layla vážně přikývla. „A při tom všem jsou ještě schopni udržet svou existenci v tajnosti? Jak je to možné? Lidé si přece leccos šuškají, sekretářky mají přátele..., existují kongresové dozorčí výbory...“
Layla přešla k toaletnímu stolku, viditelně rozrušená se začala prohrabovat v malé kabelce z černé kůže a nakonec z ní vytáhla rtěnku. Namalovala si rty, jemně je otřela do papírového kapesníku a strčila rtěnku zpět do kabelky.
„Ale to je právě to nejgeniálnější! Díky kombinaci mimořádně přísné segmentace a promyšleného náboru agentů - členové jsou pečlivě vybíráni z celého světa, přičemž se pohlíží zejména na jejich minulost - se Direktoriátu daří zahalovat svou existenci rouškou mlčení. Díky důsledné segmentaci navíc žádný operativec nezná své kolegy více než jen velice zběžně a nikdo nespolupracuje s více než jedním nadřízeným. Mým nadřízeným byla přitom živoucí legenda a jeden ze zakladatelů agentury - muž jménem Ted Waller.
Muž, který se stal mým idolem,“ dodal Bryson lítostivě.
„Ale prezident o tom přece musí'vědět!“
„Upřímně řečeno nemám tušení. Ale myslím si, že existence Direktoriátu byla prezidentovi vždy utajována, ať už v Oválné pracovně seděl kdokoliv. Částečně proto, aby se prezident nedozvěděl příliš mnoho o krvavých operacích a jiné špinavé práci, ale také aby se případně mohl od celé záležitosti hodnověrně distancovat.
To je standardní operační postup ve zpravodajských kruzích po celém světě. A částečně taky proto - tím jsem si jist -, že prezident je v neměnné zpravodajské komunitě pokládán za pouhého nájemníka Bílého domu. Za nájemce na dobu určitou. Nastěhuje se tam na čtyři roky - když má štěstí, tak na osm -, koupí novou porcelánovou soupravu, trochu upraví interiér, odříká pár projevů a jde si po svých. Zatímco špioni zůstávají. To oni zajišťují ve Washingtonu kontinuitu, to oni jsou jeho skutečnými dědici.“
„A ty si myslíš, že člověkem ve vládě, který s největší pravděpodobností ví o aktivitách Direktoriátu, je předseda Prezidentské poradní komise pro zahraniční rozvědky, je to tak?
Předseda skupiny, která se tajně schází, aby dohlížela na činnost NSA, CIA a všech dalších amerických špionážních agentur?“
„Přesně tak.“
„A předsedou tohoto zpravodajského dohledu je Richard Lanchester.“
„Přesně tak.“
Layla přikývla a řekla: „A proto se s ním chceš setkat.“
„Správně.“
„Jenže k čemu to bude?“ vykřikla Layla. „Co mu chceš říct?“
„Chci mu říct, co vím o Direktoriátu a oč podle mě tato skupina usiluje. Právě kvůli těmto otázkám mě CIA vytáhla z univerzity zpátky do špionáže: Kdo teď ovládá Direktoriát? A jaké jsou jeho skutečné aktivity?“
„A ty si myslíš, že na to znáš odpověď?“ Layla vypadala bojovně, takřka nepřátelsky.
„Ne, samozřejmě že ne. Ale mám na to teorii podepřenou důkazy.“
„Jakými důkazy? Nemáš vůbec nic!“
„Na čí straně vlastně stojíš, Laylo?“
„Na tvé!“ vykřikla. „Pouze tě chci ochránit, protože si myslím, že děláš chybu.“
„Chybu?“
„Jestli před toho Lanchestera předstoupíš jen... s prázdnýma rukama a hrstkou potrhlých obvinění, vůbec se s tebou nebude bavit. Bude si myslet, že jsi blázen!“
„To je docela možné,“ připustil Bryson. „Ovšem mým úkolem je přesvědčit ho o opaku - a já věřím, že to dokážu.“
„A co tě vede k přesvědčení, že mu můžeš důvěřovat?“

„Mám snad na vybranou?“
„Vždyť zrovna on může být jedním z tvých nepřátel, jedním z těch lhářů! Jak si můžeš být jistý, že jím není!“
„Já už si nemůžu být jistý ničím, Laylo. Připadám si jako v bludišti, připadám si úplně ztracený. Nevím, kde jsem, a už ani nevím, kdo jsem.“
„A kde bereš jistotu, že můžeš věřit tomu, co ti navykládal ten člověk z CIA? Kde bereš jistotu, že třeba zrovna on nepatří k nim, že ti zrovna on nelhal?“
„Říkám ti, že žádnou jistotu nemám! Tohle není otázka jistot, je to otázka kalkulací a pravděpodobnosti.“
„Takže jsi mu uvěřil, když ti řekl, kdo ti zavraždil rodiče?“
„Moje nevlastní matka - žena, která se mě po smrti rodičů ujala - mi to přesvědčivě potvrdila. Je dost nemocná, myslím, že má Alzheimerovu nemoc, ale mozek jí ještě funguje. Faktem je, že jediným, kdo zná skutečnou pravdu, jsou dva lidé, které se teď zoufale snažím najít - Ted Waller a Elena.“
„Elena je tvoje bývalá manželka.“
„Oficiálně není bývalá. Nikdy jsme se nerozvedli. Prostě zmizela.
Jak se říká, žijeme teď odloučeně.“
„Opustila tě.“
Bryson si povzdechl. „Nevím, co se stalo. Přál bych si to vědět, zoufale bych si to přál vědět.“
„Takže ona jen tak zmizela a už nikdy se ti neozvala? Jeden den byla s tebou a druhý den už byla pryč?“
„Přesně tak.“
Layla nevěřícně zavrtěla hlavou. „Přesto si myslím, že ji pořád miluješ.“
Bryson přikývl. „Jen..., jen je pro mě strašně těžké o ní přemýšlet nezaujatě, dozvědět se, čemu můžu věřit. Milovala mě někdy, nebo ji na mě prostě nasadili? Utekla ode mě ze zoufalství, ze strachu, nebo jen protože ji k tomu donutili? Jaká je pravda, kde je pravda?“ Mohla se Brysonova tajná mise do Bukurešti nějak obrátit proti ní? Mohli Elenu vypátrat zametači a vyděsit ji tak, že se teď musí skrývat? A i kdyby ano - copak by mu nenechala alespoň vzkaz, v němž by mu své počínání vysvětlila? Byla zde i další možnost: mohla se Elena nějak dozvědět, že jí Bryson o výletu do Barcelony lhal? Mohla zjistit, že Bryson vůbec v Barceloně nebyl? Pak by se mohla cítit podvedená a zrazená, ale opravdu by od něj v tom případě odešla, aniž by se nejprve pokusila si to s ním vyříkat?
„A ty si prostě myslíš, že se pravdu dozvíš tím, že budeš létat sem a tam a hledat operativce Direktoriátu? Vždyť je to bláznovství!“
„Laylo, jakmile ty sršně vystopuji až k hnízdu, je s nimi konec.
Oni dobře vědí, že na ně mám páku. Mám podrobné informace o operacích za posledních dvacet let a vím o každičkém porušení státních i mezinárodních zákonů.“
„A ty doufáš, že až tohle všechno předložíš Richardu Lanchesterovi, tak on je odhalí a zarazí jejich aktivity?“
„Jestli je tak čestný, jak se o něm říká, tak přesně tohle udělá.“
„A když ne?“
Bryson mlčel a Layla pokračovala: „Vezmeš si pistoli, že?“
„Samozřejmě.“
„Kde vůbec je? U sebe ji nemáš.“
Bryson polekaně vzhlédl. Layla měla neskutečně rychlé a přesné oko. „Mám ji v tašce. Ještě je rozebraná, abych s ní snadněji prošel přes celní kontrolu.“
„V tom případě...,“ začala Layla a vytáhla z kabelky pistoli Heckler & Koch USP ráže 0.45.
„Díky, ale vezmu si svou berettu,“ usmál se Bryson. „Ovšem jestli máš pořád ještě u sebe i tu svou padesátku Desert Eagle...“
„Ne, Nicku, je mi líto.“
„Nicku?“ Bryson ucítil v hrudi duté bušení. Layla znala jeho pravé jméno, přestože ho před ní nikdy nevyslovil a nikdy jí ho neprozradil. Panebože, co ještě Layla ví?
To už však na něj Layla mířila přes půl místnosti. Brysonovi chvíli trvalo, než si uvědomil, co se vlastně děje. Seděl strnule v křesle a jeho obvykle bleskové reakce byly otupeny nevěřícným úžasem.
Layla měla žalostně smutné oči. „Nemůžu tě nechat jít na schůzku s Lanchesterem, Nicku. Moc mě to

mrzí, ale nemůžu.“
„Co to děláš, sakra?“ zeptal se Bryson.
„Jen svou práci. Nedal jsi nám na vybranou. Nikdy by mě nenapadlo, že k tomu dojde.“
Bryson měl pocit, že z místnosti zmizel všechen vzduch. Jeho tělo náhle ochladlo a dostavil se fyzický šok.
„Ne,“ řekl chraplavě a křeslo, v němž seděl, jako by náhle bylo miliony kilometrů daleko. „I ty? Tak oni dostali i tebe? A kdy se...“
Vymrštil se z křesla silou stlačené pružiny a vrhl se na Laylu tak nečekaně, že zalapala po dechu a instinktivně ucukla, aby se vzpamatovala a zaujala obrannou pozici. Přitom na jediný kraťoučký okamžik ztratila stoprocentní koncentraci, a aniž by měla patřičnou rovnováhu, vystřelila z pistole. Nevelkou místnost zaplnil hřmotný a ohlušující výstřel. Bryson cítil, jak mu kolem levé tváře proletěla kulka a střelný prach mu sežehl obličej a spánek, a zároveň slyšel, jak prázdná nábojnice dopadla na podlahu.
Téměř ve stejném okamžiku se vymrštil do vzduchu, strhl Laylu na zem a vyrazil jí z ruky pistoli, která s rachotem dopadla na koberec.
Nyní již před sebou neměl ženu, o níž si myslel, že ji dobře zná. Ta se nyní proměnila v tygřici, v divokého pralesního dravce šíleného krvelačností. Vztyčila se, zaťala pravou ruku v tuhý pařát a zabořila mu ji do hrdla, přičemž ho současně udeřila levým loktem na solar plexus a vyrazila mu dech.
Brysonovi se přesto podařilo vstát a ohnat se pěstí, jenže Layla se náhle sklonila a vyrazila vzhůru. Přitom se pravým ramenem zaryla do Brysonova pravého podpaží, sevřela mu pravou rukou krk, s hlasitým heknutím se chytila za levou paži a přitáhla pravou ruku k sobě, takže začala Brysona škrtit.
Bryson již zápasil s nejnelítostnějšími, nejnebezpečnějšími a nejlépe vycvičenými zabijáky na světě, ale Layla byla zcela jiná kategorie. Měla až brutální sílu, byla neúnavná jako stroj a navíc bojovala se zuřivostí, jakou Bryson nikdy předtím nezažil.
Nakonec se mu přece jen nějak podařilo uvolnit Laylino sevření, znovuse vztyčit a vrhnout se na ni, jenže Layla stačila uskočit a odrazit jeho ránu levou paží. Vzápětí se přikrčila k podlaze, levou rukou si zakryla obličej a pravou pěstí udeřila Brysona do žaludku.
Bryson zalapal po dechu a začal šmátrat po měkkém mase na Laylině krku, ale Layla byla opět rychlejší - tvrdě ho kopla zezadu do kolena a podlomila mu nohy. Současně ho loktem udeřila do temene a téměř se jí ho podařilo povalit na zem, ale Bryson se přinutil ignorovat otupující bolest, sebral všechny zbytky sil a vzpomněl si na bojové techniky, které si osvojil před desítkami let a které se teď k němu vrátily jako prvotní reflexy ukryté kdesi hluboko v mozku.
Odtáhl se od Layly a čelně se na ni vrhl celou vahou těla, přičemž jí levou rukou uštědřil úder do pravé ledviny. Layla z plna hrdla zaječela - nebyl to však křik způsobený bolestí, nýbrž čirým vztekem.
Vyskočila do vzduchu, otočila se, vykopla pravou nohu a s ohromující silou ji nůžkami zarazila Brysonovi do žaludku. Bryson zasténal, ale to už Layla dopadla na levou nohu a vymrštila pravou ruku se zaťatými prsty proti jeho obličeji.
Sotva se Bryson stačil vzpamatovat z ocelově tvrdého úderu, chytila ho Layla za ramena a zarazila mu levé koleno do slabin.
Když se Bryson předklonil v mučivé bolesti, zvedla Layla pravý loket a prudce mu ho zabořila do páteře. Popadla Brysona za levou stranu obličeje a začala mu kroutit hlavu doprava a současně ho strhávat k zemi.
V posledním návalu zoufalé energie vymrštil Bryson ruce, naslepo nahmatal Layliny nohy a malíkovou hranou ji tvrdě udeřil do nervového centra těsně nad levým kolenem. Nato jí sevřel a podtrhl kolena, a když se Layla začala poroučet k zemi, zabořil jí koleno do trupu a udeřil ji loktem z boku do krku. Layla vykřikla, povolila sevření pravé ruky a pro cosi se natáhla.
Bryson se dovtípil, co to je: pistole Heckler & Koch ležela pouhých pár decimetrů od ní a on nemohl dopustit, aby se jí opět zmocnila!
Lehce se posunul a zarazil jí loket do ohryzku. Layla se zajíkla a instinktivně natáhla pravou ruku, aby odtáhla jeho loket a ochránila si zranitelné místo. Brysonovi to úplně stačilo. Levou rukou popadl pistoli, obrátil ji pažbou dolů a udeřil Laylu do čela pečlivě odměřenou ranou tak, aby ji nezabil a pokud možno ani nijak vážně neochromil.

Layla se zhroutila na podlahu. Víčka měla napůl zavřená a pod nimi bylo vidět jen oční bělmo. Bryson jí sáhl na hrdlo a nahmatal puls - byla naživu, ale dalo se předpokládat, že bude několik hodin v bezvědomí. Ať byla kýmkoliv, ať byla čímkoliv, měla hned od počátku několik příležitostí ho zabít - dokonce na něj mířila pistolí -, ale vždy si to nakonec rozmyslela. Buďto to nesměla udělat, nebo jí již samotná myšlenka na Brysonovo zavraždění připadala nesnesitelná. Pravděpodobně byla stejně jako Bryson pouhým pěšcem na šachovnici, obelhávaným a manipulovaným.
Zřejmě si ji někdo najal na provedení úkolu, jehož podstatu před ní pečlivě utajoval. V jistém smyslu byla i ona obětí.
Obětí Direktoriátu?
Zdálo se to možné, ba dokonce pravděpodobné, Bryson ji potřeboval vyslechnout a zjistit, co všechno ví.
Ale ne teď - teď na to nebyl čas.
Prohledal nevelkou skříň, v níž viselo nad dvěma páry bot několik Layliných svršků, a snažil se najít provaz nebo něco, čím by mohl Laylu spoutat. Klekl si a začal naslepo šmátrat po podlaze.
Po chvíli na cosi narazil. Uvědomil si, že je to jehlový podpatek, jenž se nějakým způsobem uvolnil z Layliných šedých lodiček, které měla na nohou při návštěvě banky v Ženevě. Na konci podpatku píchlo Brysona do prstu cosi velmi ostrého. Bryson sebou škubl, vytáhl podpatek na světlo a všiml si, že z rozšířeného konce asi pěticentimetrového podpatku trčí ostrá ocelová čepel.
Bryson si ji důkladně prohlédl - uzoučká čepel připomínající tenký nůž zapadala do podrážky a podpatek byl opatřen závitem, takže se dal na botu našroubovat.
Pohlédl na Laylu. Bělmo očí měla stále odhalené a čelist povislou - dosud byla v bezvědomí.
Náhle Bryson pochopil, že Layliny jehlové lodičky jsou opatřeny důmyslnou čepelí, která se dá zpřístupnit odkroucením podpatku.
Prohlédl si Laylinu druhou botu, jež byla upravena stejným způsobem. Geniální drobný trik.
A pak mu to došlo.
Vybavil se mu Laylin obraz ve skříni Bécotovy kanceláře, kde dřepěla spoutaná pestrobarevnými polyuretanovými „humánními pouty“, která obvykle používají policisté k transportu nebezpečných vězňů. Tato silná plastiková pouta jí nasadil Jan Vansina, operativec Direktoriátu, jenže Layla si je mohla snadno přeřezat.
Ženeva byla pouhá léčka.
Layla byla smluvená se svým kolegou z Direktoriátu Vansinou.
Vansina pouze předstíral, že ji přemohl - ve skutečnosti s ním Layla spolupracovala. V kterémkoliv okamžiku se totiž mohla osvobodit.
Co to všechno znamenalo?
Na konci tmavé chodby se nacházel malý výtah pro dvě osoby, který se rozjel po uzavření vnitřních skládacích dveří. Naštěstí se zdálo, že na patře nikdo další není. Bryson si nevšiml, že by z pokojů na jejich patře někdo vycházel nebo do nich přicházel.
S velkou pravděpodobností byli na celém podlaží sami.
Zvedl Laylu - přestože nebyla nijak velká, musel si poradit s její bezvládnou tíhou -, opřel si její hlavu o rameno, chytil ji pod zadkem a odnesl ji jako opilou snoubenku k výtahu. Již předem si připravil omluvnou poznámku o trvalé zálibě své ženy v alkoholu, ale naštěstí ji vůbec nemusel použít.
Sjel výtahem do sklepa, který páchl rozlitými splašky, a položil Laylu na hrubou betonovou podlahu. Po několikaminutovém pátrání našel kumbál na haraburdí, vytáhl z něj kbelíky a smetáky a strčil dovnitř Laylu. Kusem staré látky jí pak pečlivě spoutal zápěstí a kotníky, zajistil je několika pevnými uzly, omotal jí provaz kolem nohou a trupu, vytvořil na něm smyčku a zajistil ho několika klouzavými uzly. Nato zkontroloval pouta, aby měl jistotu, že se z nich Layla nevykroutí, i kdyby se probrala před jeho návratem. Provaz byl uvázán pevně a navíc byla Layla bosá, takže neměla kde mít uschovánu čepel.
Zbývalo ještě poslední opatření - pokud by se Layla probrala nečekaně brzy, mohla by začít volat o pomoc. Bryson jí proto zastrčil do úst roubík, pevně ho upevnil a ujistil se, že jí nebrání v dýchání.
Otočil klíčem v zámku dveří od kumbálu, které teď neměly sloužit k tomu, aby nikdo nemohl k Layle, nýbrž aby Layla nemohla ven - i když byl Bryson přesvědčen, že Layla nebude mít příležitost si dveře

sama otevřít.
Nakonec se vrátil do pokoje a připravil se na schůzku s Richardem Lanchesterem.
V tmavé místnosti na druhém konci světa se u elektronického panelu krčili tři muži a jejich napjaté obličeje ozařovalo chladně zelené diodové světlo.
„To je digitální přenos přímo z Mentoru, jednoho z našich satelitů ve skupině Intelsatu," poznamenal jeden z nich.
Druhý muž odpověděl naléhavým tónem, jenž prozrazoval několikahodinové vypětí. „Ale ta hlasová identifikace - jak je ten Voicecast spolehlivý?"
„Devadesát devět až devadesát devět celých devadesát sedm procent," odpověděl první muž. „Extrémně spolehlivý."
„Identifikace pozitivní," ohlásil třetí muž. „Spojení zahájeno z mobilního telefonu GSM, pozemní souřadnice ukazují na belgický Brusel, příjemce lokalizován v Monsu." Třetí muž vyladil jeden z číselníků a z panelu se začaly linout neuvěřitelně čisté hlasy.
„O co jde?"
„Musíme spolu mluvit, pane Lanchestere. Okamžitě."
„No tak mluvte! Já vás poslouchám. Jakou popravu to zase v Postu připravujete? Goddarde, já vás neznám, ale jsem si jist, že velmi dobře víte, že udržuji společenské styky s vaší šéfredaktorkou, znám její číslo domů a nebudu váhat ani vteřinu, abych jí zavolal!"
„Musíme si promluvit osobně, ne přes telefon. Jsem právě v Bruselu a během hodiny mohu být v sídle SHAPE v Monsu. Chci, abyste uvědomil ostrahu u vstupní brány, že mě má nechat projít, abychom si mohli promluvit z očí do očí."
„Vy jste v Bruselu? Já myslel, že jste ve Washingtonu! Co to na mě..."
„Za hodinu, pane Lanchestere. A doporučuji vám, abyste do té doby vůbec nikam nevolal."
„Nařiďte zadržení," řekl jeden z poslouchajících.
„Takové rozhodnutí musí být učiněno na vyšší úrovni," odpověděl další muž, zjevně jeho nadřízený. „Prométheus bude možná raději nadále shromažďovat informace o aktivitách sledovaného subjektu a zjišťovat, kolik toho ví."
„Ale co když se ti dva setkají v nějakém odstíněném komplexu - jakou míru proniknutí pak můžeme očekávat?"
„Prokristapána, McCabe! Copak existuje něco, přes co bychom nepronikli? Odešlete hlasový soubor. O dalším postupu rozhodne Prométheus."

DÍL 3

Kapitola 17

Prezidentův poradce pro otázky národní bezpečnosti Richard Lanchester seděl na protější straně lesklého mahagonového stolu a vysoké čelo měl svraštělé napětím. Již více než dvacet minut poslouchal s užaslým zaujetím Brysonovo vyprávění, pokyvoval hlavou, dělal si poznámky a pouze čas od času Brysona přerušil, aby si něco ujasnil. Každá otázka, kterou Brysonovi položil, byla nejen případná, ale i přesně mířená - pronikala skrz vrstvy nejednoznačnosti a zmatku přímo k podstatě problému. Brysona Lanchesterova oslnivá a pronikavá inteligence dokonale uchvacovala.
Lanchester pozorně naslouchal a usilovně se přitom soustředil.
Bryson k němu hovořil, jako by podával hlášení nadřízenému nebo garantovi případu, stejně jako kdysi podával po terénní operaci hlášení Wallerovi: klidně, objektivně a chladně hodnotil pravděpodobné závěry, aniž by do nich zaváděl nepodložené dohady.
Pouze se pokusil nastínit kontext, do něhož se dala jednotlivá zjištění smysluplně zařadit. Bylo to obtížné.
Oba muži seděli ve zvláštním odstíněném komplexu uvnitř velitelského stanoviště generálního tajemníka NATO - v akusticky izolované buňce známé pod neformálním názvem „bublina". Její stěny i podlaha

tvořily jediný modul, oddělený od okolních betonových stěn třiceticentimetrovými gumovými bloky, které bránily ve vyzařování jakýchkoliv zvukových vibrací z buňky.
Den co den byla nasazována veškerá technická kontrašpionážní opatření, která zajišťovala, že bublina bude neustále bezpečná - bez sledovacích či odposlouchávacích zařízení.
Nebyla zde žádná okna, takže nehrozily ani laserové či mikrovlnné zákmity, které by dokázaly číst vibrace lidského hlasu. Kromě toho zde existoval důmyslný systém záložních opatření: spektrální korelátor nepřetržitě zachycoval špionážní monitorování prostřednictvím spektrálního analyzátoru a akustický korelátor zachycoval a klasifikoval veškerá odposlouchávací zařízení metodou pasivního porovnávání zvukových obrazců. Nadto byl po celou dobu zapnut generátor akustického hluku, který nepřetržitě vytvářel hlukovou clonu za účelem zahlcení případných mikrofonů zabudovaných do stěn, kontaktních mikrofonů i veškerých audiotransmitérů umístěných v elektrických zdířkách.
Lanchesterovo naléhání, aby se setkali právě uvnitř mimořádně zajištěných stěn bubliny, bylo nejlepším důkazem, jakou vážnost přikládá prezidentův poradce Brysonovým informacím.
Nakonec Lanchester vzhlédl a byl viditelně otřesen. „To, co mi tu říkáte, je absurdní, je to čiré bláznovství - ale přesto je na tom přinejmenším špetka pravdy. Říkám to proto, že jednotlivé střípky a útržky vašich informací přesně potvrzují těch několik málo zpráv, které mám o té záležitosti prozatím já.“
„Ale vy přece musíte vědět o existenci Direktoriátu. Vždyť jste předsedou Prezidentské poradní komise pro zahraniční rozvědky.
Myslel jsem, že o tom budete vědět všechno.“
Lanchester si sundal brýle bez obrouček a zamyšleně si je začal leštit kapesníkem. „Existence Direktoriátu je jedním z nejpřísněji střežených tajemství ve vládě. Krátce poté, co jsem byl jmenován předsedou poradní komise, jsem byl o této skutečnosti informován a musím říci, že jsem si zprvu myslel, že se člověk, který mi tyto informace předával - byl to jeden z těch bezejmenných zákulisních zpravodajských důstojníků, kteří tvoří součást neměnného establishmentu ve Washingtonu -, pomátl na rozumu. Byla to jedna z nejpošetilejších a nejnepravděpodobnějších věcí, jaké jsem kdy v životě slyšel. Tajná zpravodajská agentura, která operuje zcela mimo zraky veřejnosti, bez kontroly, bez zodpovědnosti a bez dohledu - neslýchané! Kdybych se jen odvážil předložit takovou představu prezidentovi, okamžitě by mě poslal do blázince, a to naprosto oprávněně.“
„A co vám na tom připadá tak nepřijatelného? Máte na mysli skutečnou podstatu Direktoriátu - podvod uvnitř podvodu?“
„To ani ne. Harry Dunne mě o jeho podstatě již před několika měsíci informoval, přestože tehdy podle všeho odhalil pouze část skutečnosti. Svěřil se mi s domněnkou, že zakladatelé a vedoucí představitelé Direktoriátu se rekrutují z řad sovětské GRU a že Ted Waller se ve skutečnosti jmenuje Gennadij Rosovskij. To, co mi řekl, bylo alarmující a nanejvýš ohromující a podstata jeho zjištění musela být mimořádně pečlivě utajována - jinak by ve vládě vypukl zmatek, došlo by k odhalení zranitelných míst na poli bezpečnosti a celý systém by se otřásl v základech. To proto jste si zmínkou o tom jméně okamžitě získal mou pozornost.“
„Ale přesto jste musel být k Dunneovým sdělením skeptický.“
„Ach ano, nesmírně skeptický. Nemohu říci, že bych ho přímo odmítl - Harry Dunne má příliš dobrou pověst, než aby ho člověk mohl ignorovat -, ale ta jeho představa existence mamutí podvodné operace..., ta se upřímně řečeno přijímá jen velmi těžko.
Ovšem vaše hodnocení současných aktivit Direktoriátu je teď pro mne ze všeho nejznepokojivější.“
„Dunne vás o nich přece musel neustále informovat.“
Lanchester pomalu a sotva znatelně zavrtěl hlavou. „Nemluvil jsem s ním už několik týdnů. Pokud sestavoval takový spis, podle zákona mě měl neustále průběžně informovat. Možná čekal, až toho bude mít víc, až shromáždí významný a neprůstřelný svazek.“
„Musíte přece znát způsob, jak se s ním spojit, jak ho vyhledat.“
„Nemám žádné karty v rukávu. Zavolám na pár míst a uvidím, co se dá dělat, ovšem ze šestého patra CIA lidi jen tak snadno nezmizí.
Pokud byl unesen nebo je mrtvý, dozvím se to, Nicku.
Věřím, že ho dokážu vystopovat.“

„Když jsme spolu mluvili naposledy, obával se infiltrace přímo uvnitř agentury - měl strach, že vliv Direktoriátu dosáhl až tam."
Lanchester přikývl. „Řekl bych, že ten identifikační průkaz CIA, který jste vytáhl z kapsy toho zabijáka v Chantilly, hovoří za vše. Stále je sice možné, že byl ten průkaz jednoduše ukraden nebo že se ten člověk pouze nechal jednorázově najmout, ale já osobně se přikláním k vašemu a Dunneovu názoru. Nemůžeme vyloučit možnost, že se CIA stala obětí velmi hluboké infiltrace.
Za pár hodin odlétám zpět do Washingtonu, takže se cestou spojím s Langley a promluvím si přímo s ředitelem. Budu k vám však brutálně upřímný, Nicku. Podívejte se na to, co jste mi řekl, komplexně. Zaslechl jste útržek rozhovoru na zámku jistého francouzského obchodníka se zbraněmi, z něhož vyplynulo, že on a Anatolij Prišnikov mají prsty v té katastrofě v Lilie.
Nepochybuji, že je to pravda, ale co máme ve skutečnosti v rukou?"
„Máte slovo zpravodajského operativce s téměř dvacetiletými zkušenostmi," řekl Bryson tiše.
„Operativce téže bizarní agentury, o níž dnes víme, že je nepřátelskou organizací operující na americké půdě proti americkým zájmům. Omlouvám se za tak tvrdá slova, ale takhle to prostě navenek působí. Vy jste jen přeběhlík, Nicku. Ani na okamžik nezpochybňuji vaši poctivost, ale sám víte, jak se naše vláda vždy stavěla k přeběhlíkům - s maximální podezíravostí.
Proboha, jen se podívejte, jak jsme naložili s nebohým Nosenkem, který k nám přeběhl z KGB, aby nás varoval, že za atentátem na Kennedyho stáli Rusové a že se do nejvyšších pater CIA infiltroval jejich krtek. Zavřeli jsme ho do vězeňské samotky a celá léta jsme ho vyslýchali. Tehdejší šéf kontrašpionáže CIA James Jesus Angleton si byl jist, že je to od Sovětů jenom bouda, pokus nás zmanipulovat a svést ze správné stopy, na který on neskočí. A tak nejenže tomuto nejvýznamnějšímu přeběhlíkovi z KGB neuvěřil přestože Nosenko absolvoval jeden detektor lži za druhým -, ale dokonce ho začal týrat a lámat přes koleno. Nosenko přitom disponoval konkrétními jmény agentů, názvy operací i kontrol.
Zatímco vy mi předkládáte pouze dohady, zaslechnuté informace a náznaky."
„Dávám vám toho víc než dost, abyste mohl jednat," odsekl Bryson.
„Poslouchejte mě, Nicku. Poslouchejte a pochopte. Řekněme, že teď půjdu za prezidentem a oznámím mu, že proti nám stojí nějaký druh chobotnice - nějaká beztvará mlhavá organizace, jejíž existenci nemohu s definitivní platností potvrdit ani ničím opodstatnit a o jejíž záměrech se mohu pouze dohadovat. Vždyť by se mi prezident vysmál - ne-li něco horšího."
„Při vaší reputaci ne."
„Moje reputace - jak tomu říkáte - je založena na mé neochotě vyvolávat zbytečnou paniku a na mé zásadě mít nejprve něco konkrétního v rukou a teprve poté jednat. Kristepane, vždyť pokud by na Národně bezpečnostní radě nebo v Oválné pracovně vystoupil s podobně nepodloženými dohady někdo jiný, byl bych vzteky bez sebe."
„Ale vy přece víte..."
„Já nevím nic. Všechna ta podezření, tušení, obrazy, které se horlivě snažíme vidět, to přece nejsou informace. Řečeno žargonem mezinárodního práva nezakládají důvod k důkazy podloženému zatčení. Prostě jsou nedostatečné..."
„Takže navrhujete nedělat nic?"
„To jsem neřekl. Poslyšte, Nicku, já věřím v pravidla. Lidé mě neustále peskují, že jsem strašný puntičkář. To ale ještě neznamená, že budu jen sedět a přihlížet, jak si ti fanatikové dělají ze světa rukojmího. Chci jen říci, že toho potřebuji více.
Potřebuji důkaz.
Jsem ochoten zmobilizovat všechny možné složky státní správy, ale k tomu především potřebuji, abyste přede mě předstoupil s něčím konkrétním."
„Zatraceně, na to není čas."
„Brysone, poslouchejte mě!" Bryson si všiml trýznivého výrazu v Lanchesterově tváři. „Potřebuji toho víc. Potřebuji konkrétní údaje. Potřebuji vědět, co mají v planul Spoléhám na vás. Všichni na vás spoléháme."
„Spoléhám na vás. Všichni na vás spoléháme." Lanchesterův hlas se ozýval z panelu v potemnělé místnosti vzdálené tisíce kilometrů od Bruselu. „Jak vám v tom mohu pomoci? Jaké prostředky vám

mohu dát k dispozici?“
Jeden z mužů sebral telefonní sluchátko a zmáčkl knoflík. Za okamžik promluvil tlumeným hlasem: „Takže navázal kontakt.
Jak jsme očekávali.“
„Zapadá to do jeho profilu, pane,“ odpověděl hlas na druhém konci linky. „Míří rovnou na vrchol. Pouze mě překvapuje, že se nepokusil o vydírání nebo jiné výhrůžky.“
„Chci vědět, s kým a pro koho přesně pracuje.“
„Ano, pane. Bohužel nevíme, kam pojede teď.“
„Jen se nebojte. Dnešní svět je velice malý. Nemůže nám uniknout.
Nemá kam.“
Bryson nechal vypůjčené auto několik bloků před Marolles a došel k penzionu pěšky. Přitom se neustále díval po čemkoliv nezvyklém, po jakémkoliv člověku, který do tohoto prostředí nezapadá. Vše se zdálo být v pořádku, ale Brysonovu mysl to přesto nedokázalo uklidnit. Až příliš často se stal obětí manipulace nebo lsti. Richard Lanchester ho sice rovnou neodmítl, ale zároveň se nenechal vyburcovat k bezprostřední akci. Znamenalo to snad, že i jeho je potřeba podezírat? Bryson věděl, že stihomam má tendenci se kupit a nakonec vede k šílenství. Ne, Lanchesterovi bude důvěřovat - jako člověku, jehož celá věc trápí, ale naprosto pochopitelně potřebuje hmatatelné důkazy, aby mohl dát příkaz jednat.
Schůzka s Lanchesterem skončila nezdarem, ale v jistém smyslu byla krokem vpřed, neboť si Bryson zajistil mocného spojence.
A pokud ne spojence, pak alespoň člověka, který je ochoten účastně naslouchat.
Bryson prošel kolem mrzuté ženy na recepci, zamířil po schodišti do sklepa a došel až ke kumbálu. Dveře byly stále uzamčené, což Bryson přijal s úlevou. Protože se však teď od Layly mohl nadít čehokoliv, vytáhl z opasku pod sakem pistoli, postavil se na stranu, tiše otočil klíčkem a pak prudce otevřel dveře.
Layla se na něj nevrhla; sklep byl stále mrtvolně tichý.
Z místa, kde stál, Bryson viděl, že kumbál je prázdný. Kusy látky, pomocí nichž Bryson Laylu spoutal, ležely rozřezány na podlaze.
Layla byla pryč.
Nemohla uniknout bez pomoci zvenčí. Neexistoval způsob, jak se mohla sama vykroutit z uzlů nebo je přeřezat - neměla u sebe žádný nůž ani jiný nástroj, o tom se Bryson přesvědčil.
Zbývala jediná jistota: Layla spolupracovala s někým dalším v okolí.
Její komplici se pravděpodobně dosud nacházeli v bezprostřední blízkosti. Věděli, kde se Bryson zdržuje, a pokud Layla na okamžik zaváhala, než na Brysona vystřelila, pak oni jistě váhat nebudou.
Vrátit se nyní do pokoje bylo tedy vyloučeno - takové riziko nesměl Nick podstoupit.
V duchu se probral obsahem kufru, který měl nahoře v pokoji.
Za dvacet let se naučil cestovat pouze s minimem nejnutnějších věcí a vždy předpokládat, že jeho hotelový pokoj může být prohledáván. Ze zvyku si proto skládal všechny věci tak, aby vždy poznal, že se mu v nich někdo prohraboval - tato informace byla pro něj často velice užitečná. A jelikož počítal i s tím, že mu mohou kufr vykrást, naučil se nenechávat v něm nic nenahraditelného. Kromě toho se naučil rozdělovat všechny předměty do dvou základních kategorií: na předměty s finanční hodnotou a na předměty s hodnotou strategickou. Obyčejní zloději a nenechává pokojské obvykle odcizovali položky první kategorie - peníze, šperky a drobnou elektroniku, která vypadala draze.
Položky druhé kategorie - předměty jako pravé a padělané pasy, identifikační průkazy a dokumenty, jiné dokumenty, krabičky s filmy, videokazety nebo diskety - obyčejní zloději ve většině případů nekradli, přestože byly pro Brysona jen těžko nahraditelné.
Z tohoto důvodu nechával Bryson peníze a podobné věci v zavazadle, ale brával si s sebou falešné pasy. Také dnes měl u sebe veškeré dokumenty, pistoli i zkopírovaný kryptografický klíč od bezpečného telefonu Jacquese Arnauda - drobounký mikročip, který už u sebe nosil poměrně dlouho. I kdyby opustil hotelový pokoj a už se do něj nevrátil, rozhodně by přežil. Potřeboval by sice peníze, ale to se dalo velice snadno zařídit. Každopádně by však mohl pokračovat.
Jenže kam? Jednoduchá infiltrace do Direktoriátu byla nyní vyloučena. Lidé z Direktoriátu o jeho

nepřátelských záměrech věděli. Jedinou zbývající strategií proto byl frontální útok: pokusit se vyhledat Elenu na základě jejich někdejšího manželství.
Nevěděli, co Bryson ví a co se od Eleny mohl dozvědět.
Ať už ji na něj nasadili, nebo ne, ať už byla pověřena úkolem s ním manipulovat a udržovat ho v nevědomosti, stále mu mohla mnoho věcí prozradit - bezděčně i záměrně. Bryson byl jejím mužem, jakkoliv se jejich manželství ukázalo podvodným, a již ze samotné podstaty manželství musely mezi Elenou a Brysonem nastat alespoň nějaké důvěrné okamžiky, kdy byli oba úplně sami.
Celá jejich lest se dala obrátit a použít proti nim. A proč vlastně ne? Co kdyby dal Bryson najevo, že se od Eleny záměrně či bezděčně dozvěděl celou řadu věcí? Skutečností, s nimiž se mu Direktoriát rozhodně nechtěl svěřovat? Informací, které se daly uzamknout v sejfu a použít jako trumf při vyjednávání s tím, že je Brysonův advokát v případě smrti svého klienta zveřejní?

Kapitola 18

Bryson měl přece jen něco v rukou. Každý manžel ví o své ženě věci, které neví nikdo jiný. Direktoriát netušil, s čím vším se mu Elena tak či onak svěřila. A Bryson mohl této nejistoty využít využít jí jako pokusného balónku, jako lákavé vábničky.
Zatím netušil, jak přesně s touto vábničkou naloží - plán se mu teprve rodil v hlavě. Stále však existovalo mnoho agentů, s nimiž Bryson přišel krátce do styku: operativci v Amsterodamu a Kodani, v Berlíně a Londýně, v Sierra Leoně a Pchjongjangu. Bryson teď musel absolvovat úmorný proces jejich systematického kontaktování - musel zjistit, který z nich dosud působí pod svým jménem a kontaktními údaji, a poté jich využít jako kanálu, skrz nějž jeho sdělení doputuje až k Tedu Wallerovi.
K tomu potřeboval peníze, ale ty skutečně nepředstavovaly žádný velký problém. Bryson měl v Lucembursku a na Kajmanských ostrovech dosud nedotčené tajné účty; nutnost ukládat si stranou prostředky pro nepředvídatelné události byla mezi operativci Direktoriátu bezmála přírodním zákonem a otázkou holého přežití.
Přestože tedy Bryson nemohl nadále věřit CIA, stále měl možnost vydat příkaz k převodu peněz ze svých tajných účtů, a zajistit si tak prostředky potřebné pro bezproblémové cesty za agenty.
Začne kontaktovat své někdejší kolegy a využije jich k předání své výhrůžky nadřízeným. Zároveň požádá o setkání s Elenou s tím, že nebude-li tato podmínka splněna, zveřejní informace, které si až do nynějška nechával pro sebe. Bylo to čisté a jasné vydírání, na které Ted Waller bezpochyby uslyší, neboť byl sám takovým chováním odkojen.
Bryson zavřel dveře kumbálu a začal hledat jiný východ z hotelu, který by ho nenutil znovu procházet přes recepci. Po několikaminutovém bloudění v tmavém sklepním labyrintu našel málo používaný služební východ - železné dveře, které rez téměř připekla k zárubni. Chvíli s dveřmi zápolil, až se mu nakonec podařilo uvolnit kliku a posléze i otevřít. Dveře vedly do úzké dlážděné uličky plné rozházených odpadků - stěží průchodné a očividně zřídkakdy používané.
Boční ulička, jež sotva sloužila k něčemu jinému než jako parkovací plocha pro nájemníky sousedních domů, vedla na hlavní ulici, kde se Bryson snadno ztratil v davu chodců. Ze všeho nejdříve se zastavil v ošuntělém obchodním domě, kde si koupil nové oblečení, převlékl se v kabince a staré šaty nechal k úžasu prodavačky v prodejně. Kromě toho zakoupil v obchodním domě batoh, několik dalších kusů neformálního oblečení a lacinou příruční tašku do letadla.
Když hledal pobočku nějaké velké mezinárodní banky, prošel kolem výkladu prodejny s elektronikou, kterému vévodila řada televizních obrazovek naladěných na stejnou stanici. Záběry na obrazovkách mu byly okamžitě povědomé a zakrátko rozeznal panoráma Ženevy. Zdálo se, že jde o nějakou reklamu na turistické krásy Švýcarska, ale pak si Bryson uvědomil, že se dívá na zpravodajství. Nad tím, co spatřil vzápětí, se mu hrůzou podlomily nohy.
Byla to reportáž z ženevské kantonální nemocnice. Kamera zabírala chodby a prostory akutního příjmu, které byly přeplněny lidmi na nosítkách a mrtvolami v plastikových pytlích. Vtom nastal střih a objevila se úděsná scéna: záběr hromady těl čekajících na odvoz na patologii. V rohu obrazovky byl po celou dobu

umístěn titulek: „Ženeva včera“.
Včera? Jaká katastrofa mohla Ženevu postihnout?
Bryson se otočil zpátky do ulice, vyhledal novinový stánek a přečetl si hlavní titulky vystavených novin:
ŽENEVA. ANTRAX. EPIDEMIE. ÚTOK.
Popadl International Herald Tribune a přejel očima titulek, jenž se táhl přes celou úvodní stránku písmem velikosti třicet šest:
OBĚTI ANTRAXU NADÁLE PLNÍ ŽENEVSKÉ NEMOCNICE.
MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE HLEDAJÍ ODPOVĚĎ. POČET ÚMRTÍ MŮŽE DOSÁHNOUT JEDNOHO TISÍCE.
Bryson zavrávoral a zkoprnělý hrůzou začal číst.
ŽENEVA - Nenadálý a prudký výskyt antraxu neboli snětí slezinné přerostl v Ženevě v epidemii a městské nemocnice i kliniky jsou přeplněné nakaženými pacienty. Odhaduje se, že se touto smrtelnou chorobou nakazilo přes 3000 lidí a přibližně 650 osob již na následky choroby zemřelo. Vedení nemocnic začala přijímat krizová opatření, aby připravila potřebné kapacity pro katastrofický příliv osob nakažených antraxem, který se očekává během příštích 48 hodin. Představitelé města nařídili uzavření obchodů, škol a všech státních úřadů a varovali turisty i zástupce obchodních firem před návštěvami Ženevy do doby, než bude s konečnou platností potvrzen zdroj nákazy. Starosta města Alain Prisette vyjádřil svůj šok i hluboký zármutek a současně vyzval obyvatele i návštěvníky města ke klidu.
Včera v časných ranních hodinách začali do ženevských nemocnic a na kliniky proudit první pacienti, kteří si stěžovali na potíže připomínající těžkou chřipku. V pět hodin ráno bylo v kantonální nemocnici diagnostikováno více než dvanáct případů antraxu.
Do včerejšího poledne se již počet nakažených počítal na tisíce.
Představitelé města a zdravotnických zařízení se nepřetržitě snaží odhalit ohnisko nákazy. Námi oslovené zdroje odmítly komentovat zprávy, podle nichž rozšířilo smrtelnou chorobu nákladní auto, které projíždělo městem s připevněným aerosolovým rozprašečem a stříkalo do ovzduší oblaka nebezpečných spor.
Úmrtnost na nákazu antraxem činí plných 90 procent. Po nakažení nastávají u člověka těžké dýchací potíže, po nichž následuje rychlý šok a smrt během 36 hodin. A přestože lze vzduchem šířený antrax léčit opakovanými dávkami penicilinu, oficiální místa poukazují na skutečnost, že nemocniční personál musí přijímat přísná ochranná opatření, jinak hrozí nákaza i jemu.
Spory antraxu mohou ve vzduchu přetrvávat i několik desetiletí.
Zatímco švýcarské úřady pokračují v pátrání po zdroji nákazy, zdravotničtí činitelé odhadují, že do konce týdne se počet obětí bude pohybovat v řádu desetitisíců.
Mnozí lidé si v této souvislosti kladou otázku proč. Proč epidemie vypukla právě v Ženevě a jak k ní došlo? Většina spekulací se točí kolem skutečnosti, že Ženeva je sídlem řady mocných mezinárodních organizací včetně Světové zdravotnické organizace (WHO). Starosta odmítl komentovat všeobecně rozšířené dohady, že epidemie je výsledkem útoku biologickými zbraněmi ze strany nejmenované teroristické organizace, která tento útok plánovala již několik týdnů, ne-li dokonce měsíců.
Bryson zvedl hlavu od novin a krve by se v něm nedořezal.
Pokud byla tato zpráva přesná - a nebyl důvod předpokládat, že není -, pak došlo v Ženevě k útoku biologickými zbraněmi právě ve chvíli, kdy se tam nacházel i on, případně bezprostředně poté.
Sestřelení amerického dopravního letadla..., bombový útok na vlak Eurostar v Lilie..., výbuch bomby ve washingtonském metru během ranní špičky...
Bryson zřetelně viděl klasické teroristické schéma se zvyšující se frekvencí útoků a zjevnými společnými rysy. Každý útok měl vyvolat chaos, poškodit veřejnost a navodit atmosféru strachu.
Toto vše byl standardní teroristický postup - až na jedinou výjimku.
Nikdo se nepřihlásil k odpovědnosti.
Bylo obvyklé, i když ne nezbytně nutné, že se teroristé přihlásili k odpovědnosti za svůj čin a nějak se ho pokusili ospravedlnit.
V opačném případě neměl incident žádný jiný smysl než nahodilé demoralizování veřejnosti.
A jelikož Bryson věděl, že za útokem v Lilie stál Direktoriát, nebylo v žádném případě vyloučeno, že

tentýž Direktoriát má prsty také v ženevské epidemii. Právě naopak: bylo to pravděpodobné.
Jenže proč?
Jaký měly útoky cíl? Čeho jimi chtěl Direktoriát dosáhnout?
Proč se skupina mimořádně mocných soukromých občanů spikla a rozpoutala na různých místech po celém světě vlnu teroru?
Za jakým účelem?
Bryson se již nemohl spokojit s teorií, že se obchodníci se zbraněmi pouze snaží uměle vytvořit poptávku po svém zboží.
Proti epidemii antraxu se dalo jen těžko bojovat samopaly Uzi.
Bylo v tom něco dalšího, nějaký jiný smysl, nějaká další logika.
Jenže jaká?
Před pár hodinami se Bryson vrátil ze Ženevy a i při katastrofě v Lilie se nacházel velice blízko místa neštěstí. V obou případech se pohyboval nedaleko cíle útoku. Jistě, do Ženevy přicestoval na základě zprávy, že se tam nachází operativec Direktoriátu Jan Vansina. A do Chanrilly - což nebylo přímo v Lilie, ale blízko něj - přijel vystopovat aktivity Jacquese Arnauda.
Bylo tedy možné, že na něj někdo uchystal léčku? V místech, která navštívil, došlo k teroristickým útokům - mohl by ho z nich někdo obvinit jen proto, že se vždy nacházel v jejich blízkosti?
Vzpomněl si na Harry Dunnea a jeho naléhání, aby odjel do Ženevy na schůzku s Janem Vansinou. V tomto konkrétním případě ho k cestě do Ženevy podněcoval Dunne, takže by v případné léčce na Brysona musel mít prsty. Jenže o Chanrilly Dunne předem nic nevěděl...
Zato Layla ano. To ona se mu zmínila o Arnaudově zámku v Chanrilly.
Nechtěla ho tam vzít - nebo svou neochotu spíše předstírala -, ale byla to ona, kdo ho o zámku v Chanrilly informoval.
Jako by mávala rudým šátkem před býkem.
Harry Dunne ho podnítil k návštěvě Ženevy, Layla ho nenápadně nasměrovala do Chantilly. Na obou místech došlo bezprostředně poté k teroristickým útokům. Bylo tedy možné, že Dunne a Layla spolupracovali ve prospěch Direktoriátu? Že ho vmanévrovali do léčky, jež ho měla učinit zodpovědným za sérii ničivých útoků?
Ježíšikriste, co je vlastně pravda?
Bryson složil noviny a chtěl si je koupit, když vtom si všiml nevelkého článku doprovázeného stejně malou fotografií. Právě tento snímek mu jako první padl do oka.
Bryson ten obličej okamžitě poznal: byl to růžolící muž, kterého viděl vycházet z Arnaudovy soukromé pracovny na zámku v Chantilly.
Anatolij Prišnikov, předseda správní rady a výkonný ředitel mamutího ruského konsorcia Nortek.
ARNAUD OZNÁMIL JOINT VENTURE, hlásal novinový titulek. Rozsáhlé průmyslové impérium Jacquese Arnauda právě ohlásilo založení společného podniku s ruským konglomerátem, který sám o sobě představoval uskupení celé řady firem, jež dříve patřily sovětské armádě.
Podstata obchodního spojení nebyla blíže specifikována, ale článek si všímal rostoucího podílu společnosti Nortek na evropských trzích a zmiňoval se i o její účasti na vlně fúzí v elektronickém průmyslu. Pomalu se začínal rýsovat celkový obraz, ale jaké byly jeho přesné kontury? Možná šlo o celosvětové sloučení nejvýznamnějších korporací, z nichž každá byla - nebo mohla být vojenským dodavatelem.
Pod kontrolou Direktoriátu, pokud byly Erysonovy informace přesné.
Znamenalo to tedy, že se Direktoriát pokouší získat kontrolu nad armádním sektorem největších světových mocností? Mohl se Harry Dunne tolik obávat právě toho?
Manipuloval někdo Dunnem tak, aby Brysona oklamal a udělal z něj obětního beránka? Nebo se stal Dunne samotný - pokud byl ještě naživu - obětí klamu?
Prozatím bylo jasné jen to, že Bryson bude muset jít hledat odpověď.
Na Rue d'Argent dva bloky severně od Theatre de la Monnaie se nacházel obchod s divadelními rekvizitami, kde Bryson zakoupil několik pomůcek. Poté vešel do pobočky jedné mezinárodní banky, kde zadal příkazy k řetězovému převodu peněz ze svého lucemburského účtu. Na konci odpoledne mu

po odečtení převodních poplatků zůstalo téměř sto tisíc dolarů - většinou přímo v amerických dolarech, ale také v celé řadě různých evropských měn.
Poté se Bryson zastavil v cestovní kanceláři a rezervoval si jeden zájezd z nabídky „last minuté“.
Nakonec vyhledal prodejnu sportovních potřeb a koupil si pár dalších věcí.
Následujícího dne startovalo z letiště Zaventem otlučené letadlo pronajaté od společnosti Aeroflot, jehož pasažéry tvořila pestrá a neurvalá skupina batůžkářu, kteří zaplatili nejnižší možnou cenu za okružní cestu Ruskem s honosným názvem „Moskevské noci“ - čtyři dny a tři noclehy v Moskvě a poté přesun nočním vlakem do Petrohradu s dalšími třemi dny a dvěma noclehy.
Ubytování mělo být nenáročné, což byl zdvořilý výraz pro špínu a zchátralost, a v ceně byla zahrnuta plná penze, což ovšem nemusela být nutně výhoda.
Jedním z batůžkářů byl i muž středního věku v zelených maskáčích, baseballové čepici a s huňatým hnědým plnovousem.
Cestoval sám, ale záhy se zapojil do všeobecného veselí. Jeho noví přátelé jej znali jako Mitche Borowského, účetního z Quebeku, který procestoval celý svět a shodou okolností jej v Bruselu přepadla touha navštívit také Moskvu. Přitom se na něj usmálo štěstí a on sehnal jedno z posledních volných míst v tomto charterovém letu. Bylo to doslova na poslední chvíli, ale jak Mitch Borowsky vysvětlil svým novým kumpánům, on dělal všechny věci nejraději na poslední chvíli.
Na deset hodin ráno byla do Mapové místnosti v přízemí Bílého domu svolána „operativka“ - mimořádná schůzka agenturních šéfů a jejich náměstků. Na podobných předem nesmluvených schůzkách se řešily naléhavé situace, hasily se požáry a někdy se i zakládaly.
Na podobných schůzkách se přijímala velevýznamná rozhodnutí, která společně určovala státní politiku a doktríny.
Rychlé události vyžadovaly rychlou reakci: potřebného konsensu se dalo dosáhnout pouze při neformálním sezení, nezatíženém hlemýždí byrokracií, kabinetním politikařením a ustavičným vykračováním se ze strany bázlivých analytiků. Úspěch v exekutivě předpokládal mistrovské zvládnutí jedné základní zásady: vrchnímu veliteli ozbrojených sil se nepředkládaly problémy, nýbrž řešení. A právě na podobných operativkách - ať už v Bílém domě, nebo v sousední Staré budově vládních kanceláří - byla tato řešení předkládána.
Kolem dlouhého mahagonového stolu stálo osm židlí a před každou z nich ležel bílý zápisník. U jedné stěny stála pohovka z růžového damašku jako symbol osiřelé urozenosti a nad ní visela zarámovaná mapa - poslední situační mapa, kterou používal prezident Roosevelt, když dohlížel na postup Američanů během druhé světové války.
Mapa byla opatřena štítkem s ručně psaným datem „3. DUBNA 1945“.
Přibližně o týden později Roosevelt zemřel a někdejší přísně tajné velitelské stanoviště se postupem let proměnilo ve skladiště.
Teprve současná administrativa začala tuto místnost bez oken znovu aktivně využívat, neboť závan historie propůjčoval veškerým zde vedeným jednáním slavnostní ráz.
Na jednom konci stolu seděl Richard Lanchester a zvědavě se rozhlížel po ostatních kolezích. „Stále mi není jasné, co budeme dnes ráno probírat. Vzkaz, který jsem obdržel, sice obsahoval značně naléhavy tón, ale jen pramálo informací.“
Jako první promluvil ředitel NSA John Corelli.
„Myslím, že právě vy byste měl ze všech nejvíce doceňovat vyznam toho, co se stalo,“ řekl a opětoval Lanchesterův bezbarvý pohled.
„On přece navázal kontakt.“
„On? Prosím?“ Lanchester zvedl obočí. Celou noc strávil v letadle z Bruselu a před touto schůzkou měl sotva čas se osprchovat a oholit. Vyčerpávající program byl přitom na jeho vrásčité tváři dobře patrný.
Morton Culler, starší zpravodajský důstojník NSA a s dvaceti lety služby veterán této agentury, si vyměnil se svym šéfem pohledy.
Culler měl řídnoucí vlasy ulízány dozadu pomocí tužidla a jeho šedé oči se skrývaly za tlustými čočkami brýlí připomínajícími staré letce. „Nicholas Bryson, pane. Mluvíme o tom, jak vás navštívil v Bruselu.“
„Bryson,“ zopakoval Lanchester jméno s lhostejným výrazem ve tváři.

„Vy víte, kdo to je?“
„Samozřejmě,“ odpověděl Culler. „Vše se vyvíjí přesně tak, jak jsme očekávali. Zapadá to do jeho profilu, víte? Míří rovnou na vrchol. Pokusil se vás vydírat? Vyhrožoval vám?“
„Nic takového se nestalo,“ ohradil se Lanchester.
„A vy jste přesto souhlasil, že se s ním setkáte osobně.“
„Každý, kdo se pohybuje ve veřejné sféře, před sebou vytváří obranný val, jakousi pretoriánskou stráž v podobě recepčních, tiskových mluvčích a tajemníků. On přes všechny tyto hradby pronikl s použitím lsti. Přesto si získal mou pozornost, neboť se se mnou podělil o informace o něčem, o čem ví pouze velmi málo z nás.“
„A zjistil jste, co po nás vlastně chce?“
Lanchester se odmlčel. „Hovořil o Direktoriátu.“
„Takže přiznal, kdo za ním stojí,“ pronesl ředitel CIA James Exum odměřeně.
„Právě naopak. Označil Direktoriát za celosvětovou hrozbu.
A zdál se být rozhorlen zjištěním, že jsme proti němu nepřijali účinná opatření. Zmiňoval se o něm jako o stínové nadnárodní organizaci, která používá celou řadu lstí. Velká část jeho sdělení zněla jako naprosty blábol. Ale přesto...“ Lanchester se na okamžik odmlčel.
„Ale přesto co?“ vybídl ho Exum.
„Jistá část toho, co mi řekl, měla svou logiku.
Vyděsilo mě to.“
„Na to on je mistr,“ řekl Culler. „Hotový pohádkář. A geniální manipulátor.“
„Zdá se, že o tom člověku hodně víte,“ odtušil Lanchester trpce.
„Co kdybyste mě taky zasvětili?“
„Přesně to máme v úmyslu,“ řekl Corelli a kývl směrem ke dvěma neznámym tvářím v místnosti. „Toto jsou Terence Martin a Gordon Wollenstein z meziagenturní úkolové jednotky, kterou jsme za tímto účelem sestavili. Pozval jsem je sem, aby krátce informovali všechny přítomné.“
Terence Martin byl vysoký pětatřicátník se škrobeným vystupováním a lehkým přízvukem prozrazujícím život ve státě Marné.
Jeho vojenská minulost byla patrná již z jeho vzpřímeného držení těla. „Nicholas Bryson. Syn George Brysona, generálmajora americké armády. George Bryson sloužil u dvaačtyřicátého mechanizovaného praporu v Severní Koreji a později byl převelen do Vietnamu, kde se účastnil prvních fází vojenského konfliktu.
Získal celou hromadu válečných poct a po celou dobu kariéry dosahoval skvostných výsledků v testech fyzické připravenosti i v hodnocení nadřízených. Jeho jediný potomek Nicholas se narodil před dvaačtyřiceti lety. V té době se George Bryson pravidelně stěhoval, neboť byl neustále převelován na různá místa po celém světě.
Jeho žena Nina Brysonová byla výtečnou klavíristkou a učitelkou hudby. Tichá, skromná. Následovala svého muže z místa na místo.
Mladý Nicholas tak trávil dětství v mnoha různých zemích.
V jisté době poznal během čtyř let celkem osm měst v osmi různých státech: Wiesbaden, Bangkok, Marrakéš, Madrid, Rijád, Tchajpej, Milán a Okinawu.“
„To zní jako recept na osamělost,“ poznamenal Lanchester a pomalu přikývl. „V takovém kaleidoskopu různých kultur muselo být snadné ztratit vlastní identitu. Člověk se stáhne do ulity a začne se stranit ostatních lidí.“
„A to je právě to zajímavé,“ vložil se zdvořile do hovoru Gordon Wollenstein, zrzavý muž se silně vráscitým obličejem a lehce rozjíveným vzezřením, jehož oslnivé znalosti psychologie prozrazovalo pouze tiché a všímavé chování. Pozornost expertů z americké zpravodajské komunity si poprvé získal svou doktorskou prací z univerzity v Berkeley, pojednávající o nové generaci metod psychologického profilování. „Představte si dítě, které sotva se někde usadí, musí si zase balit fidlátka. Náhle a prakticky bez varování. A přesto si toto dítě na každém místě dokonale osvojí místní kulturu, zvyky i jazyk. Nikoliv kulturu, zvyky a jazyk americké komunity na vojenské základně, nýbrž kulturu, zvyky a jazyk domorodců - lidí, v jejichž zemi toto dítě žije.

Pravděpodobně na základě kontaktu se služebnictvem rodičů. Čtyři měsíce poté, co osmiletý Bryson přicestoval do Bangkoku, již hovořil plynnou thajštinou bez přízvuku. A krátce po příjezdu do Hannoveru by žádný z jeho německých spolužáků ve škole neřekl, že mluví s Američanem. Stejné to bylo i s italštinou, čínštinou, arabštinou - a dokonce i s baskičtinou, proboha.
Bryson přitom nehovořil pouze oficiálním jazykem, ale ovládal i místní dialekty - uměl mluvit jazykem dětského hřiště i jazykem rozhlasového vysílání. Jako by na daném místě strávil celý život.
Byl jako houba, jako lidský chameleón s ohromující schopností splynout s prostředím.“
„Ověřili jsme si, že jeho studijní výsledky byly naprosto pozoruhodné - vždy byl nejlepším ve třídě,“ vložil se do hovoru Terence Martin a rozdal ostatním souhrnné materiály. „Mimořádná inteligence, mimořádné atletické výkony. Nebyl zázrakem přírody, ale měl k němu velmi blízko. Je ovšem zřejmé, že během adolescence se s ním udala jistá proměna.“ Martin kývl na Wollensteina a dal mu signál, aby pokračoval.
„Adaptabilita je zvláštní věc,“ ujal se slova Wollenstein. „Když se z lidí stanou polygloti - když dokáží bez větší námahy přemýšlet a vyjadřovat se v mnoha různých jazycích -, hovoříme o takzvaném ‚přepínání kódů'. Znepokojivější je ovšem schopnost osvojovat si a odhazovat různé hodnotové systémy. Měnit jeden žebříček hodnot za druhý. Co když mezi adaptabilitou a vykořeněností neexistuje ostrá hranice? Domníváme se, že se Bryson v patnácti letech po smrti rodičů změnil.
Jeho vztah k hodnotám představovaným rodiči byl násilně zpřetrhán a on se stal náchylným k jiným vlivům.
Vzpurná adolescentní odbojnost, kterou řídily a podněcovaly nám nepřátelské zájmové skupiny, jej proměnila ve velice nebezpečného člověka. Stal se z něj muž s tisícem tváří.
Člověk, jenž v sobě živil nevraživost vůči autoritám, které kdysi řídily jeho život. Brysonův otec sloužil vlasti. Je tedy možné, že Bryson na nějaké preracionální úrovni viní z otcovy smrti vládu Spojených států. A Nicholas Bryson rozhodně není mužem, kterého by člověk chtěl mít za nepřítele.“
Martin si odkašlal. „Bohužel nám nikdy nebyl dopřán luxus si své nepřátele vybírat.“
„Navíc se v tomto případě zdá, že si on vybral nás.“ Wollenstein se odmlčel. „Jeho výjimečná schopnost přizpůsobovat se okolnostem hraničí až se syndromem mnohočetné osobnosti.
Nyní po pravdě řečeno spekuluji, ale můj tým i já jsme dospěli k přesvědčení, že právě pojem ‚mnohočetnost je klíčem k Nicholasu Brysonovi. Je to něco jiného než jednat s člověkem s neměnnou výbavou zvyků a vlastností. Chcete-li, můžete Brysona chápat jako jakési jednočlenné konsorcium.“
„Je důležité, abyste pochopili, co nám zde Gordon sděluje,“ pokračoval Martin. „Všechny důkazy nasvědčují tomu, že se Bryson proměnil ve vskutku nebezpečného muže. Víme o jeho působení v organizaci zvané Direktoriát. Víme, že používá mimo jiné krycí jméno ‚Coleridge'. Víme, že má za sebou velmi kvalitní výcvik...“
Lanchester Martina přerušil. „Už jsem vám říkal, že se mnou o Direktoriátu mluvil. Tvrdil, že se ho snaží zničit.“
„Klasická dezinformační strategie,“ prohlásil Corelli. „On je stále členem Direktoriátu se vším všudy.“
Terence Martin otevřel velkou žlutohnědou obálku, vytáhl sadu fotografií a rozdal je přítomným.
„Některé snímky jsou zrnité, jiné méně. Máte před sebou výstupy ze satelitního sledování s vysokým rozlišením. Rád bych vás upozornil na fotografii označenou kódem 34-12-A.“ Snímek zachycoval Nicholase Brysona na palubě obrovské kontejnerové lodi. „Spektroskopická analýza prokázala, že Bryson drží v ruce skleněnou nádobku s takzvanou ‚červenou rtutí'. To je mimořádně účinná výbušnina, se kterou poprvé přišli Rusové. Ošklivá záležitost.“
„Stačí se zeptat obyvatel Barcelony,“ dodal Corelli. „Právě červená rtuť byla použita při tamějším nedávném výbuchu.“
„Fotografie 34-12-B je zrnitá, ale myslím, že její obsah rozeznáte,“ pokračoval Martin. „Pořídili jsme ji z bezpečnostní kamery na nádraží v Lilie. Opět Bryson.“ Martin zvedl další fotografii - letecký snímek krajiny zhruba patnáct kilometrů východně od Lilie, který zachycoval místo nehody vlaku Eurostar. Roztroušené úlomky, pokroucené koleje a nahodile rozmetané vagóny jako hračky znuděného dítěte. „I zde jsme na základě stopových důkazů dospěli k závěru, že použitou výbušninou byla červená rtuť. Na podobnou tragédii jí pravděpodobně stačilo deset mililitrů.“
Martin přešel k další fotografii, která zachycovala Brysona v Ženevě. „Jistě jej zde rozeznáte i přes čilý

pouliční ruch - stojí před Temple de la Fusterie.“
„Mysleli jsme si, že má v některé ze ženevských bank ulité peníze,“ řekl Morton Culler. „Ale on tam byl kvůli něčemu jinému.
Kvůli čemu, to jsme zjistili až před několika hodinami.“
„Až když jsme se dozvěděli o rozšíření bojového antraxu v Ženevě,“ dodal Martin. „Přesně v oblasti Starého města, kde jsme Brysona vyfotografovali. Pravděpodobně měl nějaké komplice, ale ti nemuseli nic tušit. To on celou akci zorganizoval, to je naprosto zřejmé.“
Lanchester se s napjatým výrazem opřel o židli. „Co se mi tím snažíte sdělit?“
„Říkejte tomu, jak chcete,“ odpověděl Corelli. „Ale já tvrdím, že ten váš Bryson je šiřitelem světového terorismu.“
„Na čí příkaz?“ Lanchester upíral zrak kamsi do prázdna, ale jeho hlas zněl naléhavě.
„Toť otázka za miliardu dolarů,“ řekl Exum s klamnou jižanskou zemdleností. „John a já se v této věci poněkud rozcházíme.“
John Corelli se podíval na Martina a vybídl ho očima. „Jsem tady, poněvadž mě admirál Corelli požádal, abych zde vystupoval jako poradce,“ začal Martin. „Ovšem není důvod, abych před vámi tajil, co bych doporučil já osobně. Jakkoliv je totiž Bryson nebezpečný, nemůže jednat sám. Navrhuji proto, abychom ho tajně sledovali a počkali si, kam nás dovede. Nechme sršně doletět až k hnízdu.“
Martin se usmál a odhalil drobné, špinavě bílé zuby.
„A pak to hnízdo vykuřme.“
„Johnovi lidé navrhují, abychom počkali, dokud se nedozvíme více,“ řekl Exum vytříbeně zdvořilým tónem. Natáhl se přes stůl a sebral fotografii místa havárie vlaku Eurostar. „Ale moje odpověď je toto,“ řekl rázně a hlas mu náhle ztvrdl. „Jakékoliv další odklady by byly příliš nebezpečné. Odpusťte, ale tohle není počítačová hra. Nemůžeme připustit další masakr, zatímco hoši z NSA budou jen čekat, až za ně někdo doluští křížovku. A troufám si tvrdit, že jsem v této otázce zajedno i s prezidentem.“
„Předpokládejme však, že je Bryson naší jedinou stopou k rozsáhlejšímu spiknutí...,“ začal Corelli.
Exum zasupěl. „Jo, a jestli přijdete na slovo na sedm vodorovně, vyjde vám slovo na deset svisle. Město v Evropě na pět, druhé je A...“ Exum ztěžka zavrtěl hlavou. „Johne, Terencei, nesmírně si vážím vaší strategické protřelosti. Jenže vy i ty vaše mozkovny zapomínáte na jednu základní věc: není čas.“
Lanchester se obrátil k esu NSA Mortonu Cullerovi. „Ke komu se přikláníte?“
„Exum má pravdu,“ řekl Culler vážně. „Rád bych to trochu upřesnil.
Bryson musí být okamžitě zatčen. A bude-li jeho zatčení představovat jakékoliv obtíže, musí být zlikvidován. Musíme vyslat tým Alpha a velice důrazně ho instruovat o povaze úkolu.
Tady nemáme co dělat s člověkem, který dluží knihovně penále za upomínky. Tady jednáme s mužem, který je zodpovědný za masové vraždy a podle všeho má v rukávu ještě něco hrůznějšího.
Dokud bude tento člověk naživu a na svobodě, nikdo z nás si nebude moci klidně vydechnout.“
Lanchester se nepokojně zavrtěl na židli. „Tým Alpha,“ řekl tiše. „Vždyť ten nemá existovat.“
„On také neexistuje,“ odpověděl Culler. „Oficiálně.“
Lanchester položil ruce na naleštěný stůl. „Poslyšte, potřebuji vědět, nakolik jste si svými analýzami jisti,“ řekl. „Protože já jsem jediný člověk v této místnosti, který se s Brysonem setkal osobně.
A musím říci, že jsem měl z jeho jednání úplně opačný pocit.
Udělal na mě dojem čestného muže.“ Lanchester se odmlčel a v místnosti se na chvíli rozhostilo ticho.
„Připouštím však, že jsem se již v minulosti zmýlil.“
„Tým Alpha bude neprodleně vyslán,“ prohlásil Morton Culler a vyčkal, až jeho kolegové souhlasně přikývnou. Pochybnosti se podařilo rozptýlit a přítomní dospěli k téměř jednomyslnému rozhodnutí.
Všichni chápali důsledky přijatého opatření. Tým Alpha se skládal z cvičených zabijáků, kteří byli špičkovými ostřelovači i mistry bojových umění. Jejich povolání k zásahu znamenalo pro určenou oběť téměř jistý rozsudek smrti.
„Kristepane. ‚Hledán živý, či mrtvý',“ utrousil Lanchester ponuře. „Nepříjemně mi to připomíná Divoký západ.“
„My všichni jsme si vědomi vaší citlivosti, pane,“ řekl Culler a v jeho hlase se ozval jistý nádech sarkasmu. „Ovšem toto je jediný způsob, jak se s nastalou situací vypořádat. V sázce je příliš mnoho

životů. Bryson by vás bez váhání zabil, kdyby to mělo posloužit jeho záměrům, pane. A podle toho, co víme, by se o to stále ještě mohl pokusit."
Lanchester pomalu přikývl a zatvářil se zamyšleně. „Takové rozhodnutí se nepřijímá snadno. Možná byl můj názor poněkud ovlivněn osobním setkáním s tím člověkem. Ale nemohu se neobávat, že..."
„To je jedině správné, pane," řekl Culler rychle. „Nezbývá než doufat, že ještě není příliš pozdě."

Kapitola 19

Noční klub byl zastrčen v malé uličce u Tverské ulice nedaleko moskevského Okružního bulváru. Byl skrytý jako nějaké nefalšované pijácké doupě v Americe dvacátých let. Na rozdíl od ilegálních náleven z dob prohibice se však klub Blackbird neukrýval před zraky vládních protialkoholních úřadů, nýbrž před lůzou před obyčejným davem. Klub Blackbird měl být totiž oázou okázalosti a neřesti pro vybranou elitu - pro bohaté, pohledné a těžce ozbrojené.
Nacházel se v chátrající cihlové budově, která vypadala jako opuštěná továrna a také jí byla: v předrevolučních dobách se zde vyráběly šicí stroje Singer. Okna klubu byla začerněná a dovnitř vedly jediné černě natřené dveře s ocelovými výztuhami. Na dveřích byla odlupující se azbukou napsána dvě ruská slova:
Šijejnyje mašíny - šicí stroje. Jedinou známkou, že se uvnitř ještě něco nachází, byla dlouhá řada černých mercedesů, která se táhla celou úzkou uličkou a vypadala naprosto nepatřičně, jako by sem všichni jejich majitelé nedopatřením zabloudili.
Krátce po příletu na letiště Šeremeťjevo-2 se Bryson ještě formálně ubytoval se zbytkem skupiny otrhaných turistů v hotelu Intourist a ihned poté zavolal jednomu starému příteli. O třicet minut později zastavil před Intouristem mercedes v barvě půlnoční modři a uniformovaný řidič usadil Brysona na zadní sedadlo, na kterém ležela jediná obálka.
Pomalu se smrákalo, ale provoz na Tverské ulici byl stále hustý.
Řidiči jezdili jako šílenci, bez varování přejížděli z pruhu do pruhu, ignorovali veškerá silniční pravidla a dokonce vjížděli na chodník, aby se vyhnuli pomalejším vozidlům. Od doby, co zde byl Bryson naposledy, se Rusko zbláznilo a zavládl zde chaos a urputná zuřivost. Přestože velká část staré architektury zůstala nezměněná - mrakodrapy ve stylu „stalinské gotiky" připomínající svatební dort, mamutí Ústřední budova spojů nebo hrstka starých obchodů jako Jelisejevského dům potravin nebo Aragvi, kdysi jediná slušná restaurace ve městě -, jinak se však celé město neuvěřitelně proměnilo. Na kdysi střízlivé třídě, která před pádem komunistického režimu bývala Gorkého ulicí, se nyní třpytily výklady luxusních obchodů: Versace, Van Cleer & Arpels, Vacheron Constantin, Tiffany. V těsném sousedství okázalých symbolů plutokratické zámožnosti se však tísnily také projevy dalekosáhlé bídy a rozpadu sociálního systému: vojáci zcela otevřeně žebrali o almužnu, bábušky prodávaly pančovaný alkohol a ovoce nebo obtěžovaly kolemjdoucí s nabídkou, že jim za pár rublů předpoví budoucnost, a peroxidové šlapky se na ulicích vystavovaly nestydatěji než kdykoliv předtím.
Bryson vystoupil z mercedesu, vytáhl z obálky malou plastikovou kartičku a zasunul ji do štěrbiny přístroje připomínajícího bankomat, který byl upevněn na polorozpadlých dřevěných dveřích.
U dveří se rozezněl bzučák a Bryson vstoupil do naprosté tmy.
Dveře se zavřely a Bryson potmě nahmatal druhé dveře, o nichž ho sotva srozumitelnou angličtinou informoval řidič mercedesu.
Našmátral chladnou ocelovou kliku a otevřel druhé dveře, za nimiž se rozprostíral bizarní a křiklavý svět. Přes oblaka bílé mlhy probleskovaly fialové, červené a modré paprsky světla, odrážely se od alabastrových řeckých sloupů, sádrových římských soch, pultů z černého mramoru a vysokých stoliček z leštěné oceli. Těsně pod stropem se otáčela bodová světla a prozařovala členitou podlahu někdejší továrny. Do toho všeho s ohlušující hlasitostí burácela rocková hudba, jakou Bryson nikdy předtím neslyšel - snad nějaký druh ruského technopopu.
Aroma marihuany se zde mísilo se silnou vůní drahých francouzských parfémů a špatné ruské kolínské.
Bryson zaplatil vstupní poplatek ve výši 250 dolarů a začal si prodírat cestu hustým a vířícím davem

ruských gangsterů se zlatými řetězy a obrovskými křiklavými rolexkami, kteří nějakým zázrakem dokázali i přes ohlušující hudbu hovořit do mobilního telefonu. Všichni byli obklopeni milenkami a dalšími ženami, jež byly buďto prostitutky, nebo se tak alespoň snažily vypadat, neboť měly na sobě pouze halenku odhalující celé břicho a krátkou sukni, která neponechávala vůbec nic představivosti. Po obvodu klubu byli nenápadně rozestaveni zamračení tělnatí bodyguardi s oholenými hlavami, jejichž černé uniformy a hole připomínaly bojovníky nindža. Vysoko nad křečovitě se svíjejícím davem se nacházel ochoz ze skla a oceli, na němž mohli tamní hosté sledovat přes skleněnou podlahu rej pod sebou, jako by to bylo nějaké exotické terárium.
Bryson vyšel po ocelovém spirálovém schodišti na ochoz a náhle se ocitl ve zcela jiném světě. Hlavní atrakci tohoto patra tvořily striptérky - většinou platinové blondýnky, ale několik jich mělo ebenovou kůži -, jejichž přehnaně velká prsa byla očividně napěchována silikonem. Všechny tančily pod zářivými bodovými reflektory rozmístěnými po celém ochozu.
Po chvíli Brysona zastavila hosteska v průhledném všeodhalujícím úboru a s mikrofonem připevněným před ústy a oslovila jej několika rychlými ruskými slovy. Bryson jí odpověděl tím, že jí beze slova podstrčil dvacetidolarovou bankovku, a servírka ho doprovodila k boxu z kombinace oceli a černé kůže. Sotva se Bryson posadil, přinesla mu servírka několik tácků s ruskými předkrmy: nakládaný hovězí jazyk s křenovou omáčkou, červený a černý kaviár s lívanečky, houby v aspiku, nakládanou zeleninu a slanečky. Přestože měl Bryson hlad, žádný z pokrmů na něj vůbec nepůsobil lákavě. Po chvíli se na stole objevila láhev šampaňského Dóm Perignon - „Pozornost hostitele," vysvětlila servírka. Bryson seděl ještě několik minut sám a sledoval dav pod sebou, když vtom konečně spatřil elegantní štíhlou postavu Jurije Tarnapolského, který připlachtil ke stolu a natáhl obě ruce v srdečném pozdravu. Zdálo se, že se Tarnapolskij vynořil jakoby odnikud, ale Bryson si záhy uvědomil, že tento mazaný bývalý agent KGB vstoupil na ochoz z kuchyně.
„Vítej v Rusku, můj drahý Coleridgi!" zajásal Jurij Tarnapolskij.
Bryson vstal a oba muži se objali.
A přestože Tarnapolskij zvolil jako místo konání schůzky dosti pochybný lokál, jinak to byl muž vytříbeného a navýsost nákladného vkusu. Jako obvykle měl na sobě na míru šitý oblek z Anglie a fulárovou kravatu. Od doby, kdy tento bývalý agent KGB naposledy spolupracoval s Brysonem, uplynulo již sedm let, ale přestože Tarnapolskij dávno překročil padesátku, jeho osmahlá tvář byla stále hladká a bez vrásek. Tento Rus o sebe sice vždy velmi pečoval, ale i tak se zdálo, že za svůj obličej vděčí také nějakému nákladnému kosmetickému zákroku.
„Vypadáš mladší než kdykoliv předtím," poznamenal Bryson.
„Ano, za peníze si lze koupit cokoliv," odvětil Tarnapolskij jízlivě i pobaveně a kývl na servírku, aby jim nalila Dóm Perignon a aby přinesla také malé skleničky s gruzínským vínem - bílým Cinandali a červeným Chvančkara. Když poté zvedl sklenici k přípitku, přichomýtla se k jejich stolu striptérka. Jurij jí strčil za kalhotky několik zmuchlaných rublových bankovek s mnoha nulami a zdvořile ji odkázal ke stolu s byznysmeny v tmavých oblecích.
Tarnapolskij s Brysonem spolupracoval na řadě mimořádně citlivých úkolů, jež byly pro Tarnapolského vždy vysoce lukrativní - infiltrace do firmy Vector byla posledním z nich.
Mezinárodní vojenské inspekční týmy nedokázaly nalézt žádné důkazy, jež by potvrzovaly hypotézu, že Moskva nezákonně vyrábí biologické zbraně. Pokaždé, když inspektoři uskutečnili „překvapivou" a neohlášenou návštěvu do laboratoří firmy Vector, odešli zcela s prázdnou. Jejich „překvapivé" návštěvy totiž vůbec nebyly překvapivé. Představitelé Direktoriátu proto Brysona informovali, že mají-li získat hmatatelné důkazy o ruských aktivitách v oblasti biologických zbraní, musí se Bryson vloupat do centrální laboratoře firmy Vector v Novosibirsku. Při vší Brysonově vynalézavosti to byl mimořádně riskantní úkol. Bryson si potřeboval zajistit pomoc někoho místního a brzy narazil na jméno Jurij Tarnapolskij. Ten krátce předtím odešel z KGB a nyní působil v soukromém sektoru, což jinými slovy znamenalo, že byl na prodej nejvyšší nabídce.
Nakonec se ukázalo, že si Tarnapolskij svůj přemrštěný honorář do poslední kopějky zasloužil. Opatřil Brysonovi plány laboratorního komplexu a dokonce zařídil, aby byla pozornost pouliční hlídky v době vloupání do komplexu odvedena k „ohlášenému vloupání" do rezidence předsedy městské rady.

Pomocí průkazu KGB zastrašil vnitřní ostrahu komplexu a dovedl Brysona až k chlazeným nádržím ve třetím ochranném sektoru, kde již Bryson snadno nalezl hledané ampule. Nato Tarnapolskij zařídil, aby se ampule oklikou vypařily ze země - byly ukryty v zásilce mraženého jehněčího exportovaného na Kubu. Bryson a potažmo Direktoriát tak mohli dokázat to, co před nimi nedokázaly desítky vojenských inspektorů: že se firma Vector, a tím i celé Rusko, zabývá výrobou biologických zbraní. Disponovali totiž nezvratným důkazem v podobě sedmi ampulí bojového antraxu mimořádně vzácného kmene.
V té době byl Bryson na tento úspěch i důmyslnost celé operace náležitě hrdý a také Ted Waller provedení akce vysoce ocenil.
Zpráva z Ženevy o nečekaném rozšíření vzácné formy antraxu přesně stejné formy, kterou Bryson odcizil z Novosibirska - však nyní obrátila všechno naruby. Nyní se Brysonovi zvedal žaludek z pomyšlení, jak s ním Direktoriát manipuloval. Nebylo sporu, že antrax, který ukradl před několika lety, byl nyní použit k útoku na Ženevu.
Tarnapolskij se na něj zeširoka usmál. „Jak se ti líbí naše černé krásky z Kamerunu?“ vyzvídal.
„Doufám, že ti dochází, jak je důležité, abys ses o mé návštěvě nikomu nezmiňoval,“ řekl Bryson a měl co dělat, aby ho bylo v disharmonickém hluku slyšet.
Tarnapolskij pokrčil rameny, jako by chtěl zdůraznit zbytečnost otázky. „Milý příteli, všichni máme svá tajemství. Také já jich několik mám, jak si jistě dokážeš představit. Ale pokud ses objevil ve městě, pak předpokládám, že zde nejsi proto, aby sis se zbytkem zájezdu prohlížel památky.“
Bryson Tarnapolskému vysvětlil podstatu choulostivé operace, na kterou si jej chtěl najmout. Sotva však vyslovil jméno „Prišnikov“, agentův klid a vyrovnanost byly rázem pryč.
„Můj drahý Coleridgi, neber to tak, že se dívám na zuby darovanému koni, jak se u vás říká. Jistě víš, že všechny naše společné akce pro mne byly potěšením.“ Upřel na Brysona střízlivý, ba dokonce otřesený pohled. „Jenže z Prišnikova mají všichni větší strach než z předsedy vlády. O tom člověku kolují hrůzostrašné historky.
Musíš pochopit, že to není byznysmen amerického střihu.
Jakmile tě jednou Anatolij Prišnikov ‚označí', neznamená to jen, že ti jednoduše přestanou chodit sociální dávky. Kdepak, daleko pravděpodobněji skončíš jako součást cementu, který vyrábí jedna z jeho společností, nebo jako součást barviva do rtěnek, které prodává jiná. Víš, jak se říká gangsterovi, který se stal prostřednictvím úplatků a vydírání majitelem rozsáhlého podílu na průmyslu země?“ Tarnapolskij se chabě usmál a odpověděl si sám:
„Vy tomu říkáte selfmademan.“
Bryson přikývl. „Obtížný úkol si zaslouží štědrou odměnu.“
Tarnapolskij se přisunul v kóji k Brysonovi. „Můj drahý Coleridgi, Anatolij Prišnikov je nebezpečný a nelítostný muž.
Jsem si jist, že má své spojence i v tomto klubu, pokud ho rovnou sám nevlastní.“
„Chápu, Juriji. Ale pokud si vzpomínám, ty nejsi člověk, který by se zalekl velkého úkolu. Třeba přijdeme na něco, co bude sloužit naší oboustranné spokojenosti.“
Během příštích několika hodin - nejprve v klubu Blackbird a poté v Tarnapolského obrovitém bytě v Sadovo-Samotěšnaja - se oba muži dohodli na finančních podmínkách a mimořádně složitých přípravných opatřeních. K provedení akce bylo zapotřebí dalších dvou lidí, které měl sehnat Tarnapolskij. „Aby se člověk dostal k Anatoliji Prišnikovovi, rozhodně bude muset být prolita krev,“ varoval Brysona ruský agent. „A kdo ví, jestli to nebude naše krev, hmm?“
V časných ranních hodinách vymysleli plán.
Vzdali se myšlenky na přímý kontakt s Prišnikovem, neboť magnát měl příliš dobrou ochranku a představoval by příliš nebezpečný cíl. Tarnapolskij proto absolvoval několik vysoce diskrétních telefonátů s bývalými kolegy z KGB a dospěl k závěru, že Prišnikovovým zranitelným místem je jeho starší zástupce, drobný a vyzáblý muž jménem Dmitrij Labov. Prišnikovův dlouholetý zástupce Labov byl v jistých kruzích znám jako čelavjék, katóryj chránit sekrjéty - člověk, který drží tajemství.
Avšak ani Labov rozhodně nebyl snadný terč. Tarnapolskému se podařilo zjistit, že Prišnikovova zástupce každý den odváží řidič z přísně střežené rezidence do stejně přísně střežené kanceláře firmy Nortek, situované na předměstí Moskvy nedaleko Všeruského výstavního centra na třídě Míru.

Labov se nechával vozit v neprůstřelném a bombuvzdorném bentleyi - přestože Bryson věděl, že stoprocentně bezpečné automobily jednoduše neexistují -, jehož karoserii chránila dvoutunová pancéřová vrstva. V podstatě se jednalo o tank, o obrněné vozidlo se čtvrtou čili nejvyšší možnou úrovní ochrany - taková vozidla byla schopna odolat i maximálně průrazné vojenské munici včetně nábojů NATO ráže 7.62.
Při plnění úkolů v Mexico City a Jižní Americe se již Bryson s takto plně obrněnými vozidly důvěrně obeznámil. Obvykle se vyráběly ze čtvrtpalcového hliníku 2024-T3 a také z vysoce účinného syntetického kompozitu, v běžném případě z aramidu a polyetylénu s ultravysokou molekulovou hmotností. Na ocelových dveřích bývaly zevnitř upevněny čtyřiadvacetivrstvé půlpalcové pláty vysokopevnostního plastu zesíleného skleněnými vlákny, které byly schopny zastavit kulku ráže 0.30, vystřelenou ze vzdálenosti půldruhého metru. Sklo nahrazoval polykarbonátový laminát, palivová nádrž byla samoplombovatelná a nevybuchla ani po přímém nárazu. V případě útoku navíc chod motoru zajišťovala speciální baterie na suché články. Pneumatiky typu „runflat“ pak umožňovaly ujetí automobilu rychlostí až osmdesát kilometrů za hodinu i v případě prostřelení.
Labovův bentley byl navíc s velkou pravděpodobností speciálně upraven pro jízdu v Moskvě, kde gangy často používaly pušky typu AK-47. Podle všeho rovněž dokázal odolat granátům, drobným trubkovým bombám a zřejmě i protipancéřovým vysokorychlostním střelám s celoplášťem.
Vždy se však našlo nějaké zranitelné místo.
Například zde byl řidič, jenž pravděpodobně postrádal profesionální výcvik. Ruští zbohatlíci totiž z nějakého důvodu nedůvěřovali řidičům z povolání a využívali jako osobní šoféry své vlastní asistenty. Navíc se neobtěžovali s jejich řádným výcvikem v činnosti, kterou pravděpodobně pokládali za naprostou banalitu, přestože to banalita nebyla.
A pak zde bylo ještě jedno slabé místo - a právě na něm Bryson postavil svůj plán.
Každé ráno přesně v sedm hodin odjížděl Dmitrij Labov ze svého bytu v obytném domě nedaleko Arbatu - z exkluzivní a nedávno renovované budovy z devatenáctého století, která byla kdysi vyhrazena pro vysoké představitele ústředního výboru a členy politbyra. Celý komplex bytových jednotek, obývaných dnes „novými Rusy“ převážně z řad mafie, byl neprodyšně uzavřen a bedlivě střežen. Neměnnost časového rozvrhu byla klasickým příkladem okázalých a teatrálních bezpečnostních opatření v kombinaci s ledabylým zajištěním skutečné bezpečnosti, což bylo pro zločince velkého formátu příznačné. Opravdoví bezpečnostní profesionálové totiž věděli, jak je důležité neustále měnit časový rozvrh svěřené osoby tak, aby byl její program zcela nepředvídatelný.
Přesně jak byl Tarnapolskij informován, vyjel Labovův bentley z nově vybudované podzemní garáže pod domem a po chvíli zabočil na Kalininský prospekt. Bryson s Tarnapolským sledovali bentley v nenápadné volze na Okružní bulvár a poté na třídu Míru.
Krátce poté, co bentley projel kolem obelisku s titanovým sputnikem, který se majestátně tyčil k obloze, odbočil na Ejznštejnovu ulici a zamířil přes tři bloky ulic k nablýskanému grandióznímu paláci, který sloužil jako sídlo firmy Nortek. Zde Labovův automobil vjel do další podzemní garáže, kde měl zůstat celý den.
Jediným poněkud nepředvídatelným prvkem Labovova časového rozvrhu byla doba jeho návratu domů. Labov měl ženu a tři děti a udržoval si pověst rodinně založeného muže, který si nikdy nenechal ujít večeři v rodinném kruhu, pokud ho v práci nezdrželo něco naléhavého nebo ho Prišnikov nezavolal zpět. Po většinu dní však jeho limuzína opouštěla garáž pod firmou Nortek kolem sedmé či ve čtvrt na osm večer.
Dnes večer si dal Labov očividně záležet, aby byl doma včas na večeři s rodinou. Pět minut po sedmé se jeho bentley vynořil z garáže. Tarnapolskij s Brysonem vyčkávali v umazané bílé dodávce pro rozvoz balíků na druhé straně ulice a Tarnapolskij dal okamžitě vysílačkou zprávu svému spojenci. Načasování akce bylo dosti těsné, ale zdálo se proveditelné. Důležitou okolnost přitom hrál fakt, že v tomto přelidněném městě nikdy neutuchala dopravní špička.
Tarnapolskij, který strávil mnoho počátečních let své kariéry pronásledováním disidentů a drobných zločinců po celé Moskvě, toto město důvěrně znal. Držel se v diskrétní vzdálenosti za bentleym a blíže k němu přijížděl pouze ve chvílích, kdy byl provoz dostatečně hustý, aby mu poskytoval krytí.

Když bentley odbočil doleva na Kalininský prospekt, ocitl se v těžké dopravní zácpě. Přes všechny pruhy stál na cestě velký kamion a blokoval dopravu v obou směrech najednou. Klaksony aut opakovaně troubily a deprimovaní řidiči vystrkovali hlavy z okének a hlasitě vykřikovali nadávky. Nedalo se však nic dělat provoz na prospektu byl zcela zastaven.
Špinavě bílá dodávka zastavila těsně před Labovovým bentleym a oba vozy byly zakrátko ze všech stran obklopeny dalšími automobily. Tarnapolského komplic poté sebral klíčky, vystoupil z osmnáctikolového kamionu a předstíral, že jde vyhledat pomoc.
Bylo jasné, že se doprava ještě hezkou chvíli nepohne.
Bryson, který měl na sobě černé džínsy, černý rolák a na rukou černé kožené rukavice, se přikrčil k podlaze dodávky a uvolnil padací dveře. Pod podvozkem dodávky byl dostatek místa, takže se mohl sesunout na vozovku a protáhnout se pod dodávkou a poté i pod Labovovým bentleym. I kdyby nastala mimořádně nepravděpodobná situace a doprava se posunula o pár decimetrů vpřed, bentley se pohnout nemohl, neboť byl zcela blokován dodávkou.
Bryson se s bušícím srdcem rychle plížil pod podvozkem bentleye, až konečně našel místo, které hledal. Přestože byl podvozek z velké části tvořen pevnou vrstvou lisované oceli, hliníku a polyetylénu, nacházela se v něm drobná perforovaná ploška, nad níž byl umístěn vzduchový filtr. Toto bylo druhé zranitelné místo i pasažéři obrněných vozidel museli koneckonců dýchat. Bryson hbitě přilepil na průduch speciálně zkonstruovaný a rádiem ovládaný filtrační panel z hliníkové slitiny, který Tarnapolskij získal od svých moskevských kontaktů z bezpečnostní branže. Když se Bryson ujistil, že je zařízení bezpečně na místě, vyplížil se zpod auta a stále nezpozorován prolezl padacím poklopem zpět do dodávky. Napřímil se a zavřel poklop za sebou.
„Nu, charašol“ zeptal se Tarnapolskij. Tak co, dobrý?
„Ládno,“ odpověděl Bryson. V pořádku.
Právě ve chvíli, kdy se začaly ozývat policejní sirény, zavolal Tarnapolskij řidiči odstaveného kamionu a přikázal mu, aby se vrátil do kabiny a znovu se rozjel.
O několik minut později se kolona aut dala opět do pohybu a troubení houkaček i klení ustalo. Bentley zaburácel, vyrazil kupředu, předjel dodávku a opět se zařadil do pruhu na Kalininském prospektu. Po chvíli odbočil doleva a zamířil do tiché postranní uličky, čímž prakticky kopíroval svou ranní trasu.
Právě v tom okamžiku stiskl Bryson tlačítko na vysílači, který držel v ruce. Tarnapolskij se držel těsně za bentleym, takže oba agenti dobře viděli okamžitou reakci. Kabina limuzíny se během chvíle naplnila hustým bílým slzným plynem. Automobil se začal zběsile kolébat ze strany na stranu a nakonec zastavil u obrubníku opuštěné ulice. Řidič byl očividně zneškodněn. Přední i zadní dveře limuzíny se prudce otevřely a řidič i Labov vrávoravě vystoupili ven. Kašlali, svíjeli se, mnuli si rukama pálící oči a řidič bezmocně držel u pasu pistoli. Jurij Tarnapolskij zajel s dodávkou rovněž k obrubníku a oba agenti vyskočili. Bryson vystřelil projektil na řidiče, který se okamžitě skácel. Šipka s krátkodobě působícím sedativem ho na několik hodin omráčila a díky účinné látce způsobující ztrátu paměti měli oba agenti jistotu, že si řidič po probuzení nebude z událostí dnešního večera příliš mnoho pamatovat. Poté Bryson vyrazil k Labovovi, který se zhroutil na chodník, úporně kašlal a snažil se přemoci dočasnou slepotu. Tarnapolskij mezitím napěchoval řidiče zpět za volant limuzíny, vytáhl láhev laciné vodky, kterou koupil na ulici, nalil slušnou dávku řidiči do úst a na uniformu a položil poloprázdnou láhev na sedadlo vedle něj. Bryson se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že na ulici není nikdo, kdo by viděl, co dělají. Nato strčil do Labova a napůl ho odvlekl do naprosto nenápadné bílé dodávky - krabicovitého vozidla, jakých po městě jezdily stovky a které nikdy nemohlo být identifikováno, zvláště když byly jeho blátem zastříkané poznávací značky zcela nečitelné.
Krátce před osmou večer byl již Dmitrij Labov vsedě připoután k tvrdé kovové židli ve velkém opuštěném skladišti ve čtvrti Čerjomušky, nedaleko velkoobchodu s ovocem a zeleninou. Městská správa konfiskovala tento velkoobchod jednomu tatarskému klanu, který byl přistižen při černém prodeji zboží do restaurací, aniž by odváděl příslušný poplatek představitelům města.
Labov byl malý obrýlený muž s ustupujícími slámově žlutými vlasy a okrouhlým vypaseným obličejem. Bryson se před něj postavil a promluvil na něj dokonalou ruštinou s lehce petrohradským přízvukem - vzpomínkou na učitele ruštiny z Direktoriátu.

„Vychladne vám večeře. Milerádi bychom vás odvezli domů dříve, než začne vaše žena třeštit. Vsadíte-li na správnou kartu a budete s námi plně spolupracovat, nikdo se nemusí dozvědět, že jste byl vůbec unesen."
„Cože?" vyštěkl Labov. „Co si to namlouváte? Všichni to už dávno vědí. Můj řidič..."
„Váš řidič leží v bezvědomí na předním sedadle vaší limuzíny zaparkované na okraji silnice. Kterýkoliv kolemjdoucí policista bude jednoduše předpokládat, že podřimuje a je opilý jako polovina Moskvy."
„Jestli mě chcete omámit prášky, poslužte si," řekl Labov napůl vyděšeně a napůl vzdorovitě. „Jestli mě chcete mučit, poslužte si.
Anebo si poslužte a rovnou mě zabijte. Jestli se odvážíte.
Máte vůbec ponětí, kdo já jsem?"
„Samozřejmě," odpověděl Bryson. „Proto jste taky zde."
„A máte ponětí, jaké to bude mít důsledky? Víte vůbec, čí hněv na sebe přivoláváte?"
Bryson pomalu přikývl.
„Hněv Anatolije Prišnikova nezná žádné hranice! A už vůbec ho nezastaví hranice států!"
„Pane Labove, prosím, pochopte, že by mne ani nenapadlo zkřivit vám vlásek na hlavě. Nebo vaší ženě Máši. Nebo malé Irušce.
A ani nebudu muset - jakmile se do věci vloží Prišnikov, stejně z nich nic nezbude."
„Co to sakra povídáte?!" vykřikl brunátný Labov.
„Vysvětlím vám to," řekl Bryson trpělivě. „Zítra ráno vás osobně odvezu do sídla firmy Nortek. Možná budete ještě trochu malátný ze sedativ, ale pomohu vám do budovy. A pak prostě odjedu.
Moje přítomnost však již bude nezvratně zaznamenána na bezpečnostních kamerách. Váš šéf se začne intenzivně zajímat, kdo jsem a proč jsem vás doprovázel. Vy mu oznámíte, že jste mi nic neprozradil."
Bryson se odmlčel. „Ale myslíte si, že vám Prišnikov uvěří?"
Rozlícený Labov vykřikl: „Byl jsem mu dvacet let věrným pobočníkem! Nikdy jsem nebyl neloajální!"
„O tom nepochybuji. Ovšem může si Anatolij Prišnikov dovolit vám to věřit? Jen se vás ptám - vy ho znáte lépe než já. Sám dobře víte, jaký je, jak se neustále užírá podezíravostí."
Labov se začal třást.
„A kdyby Prišnikova napadlo, že existuje třeba jen sebemenší pravděpodobnost, že jste ho zradil, jak dlouho myslíte, že by vás nechal naživu?"
Labov zavrtěl hlavou a oči se mu rozšířily hrůzou.
„Odpovím vám sám, dovolíte-li. Nechal by vás naživu přesně tak dlouho, abyste se stačil dozvědět, že vaši nejdražší zemřeli úděsnou smrtí. Tak dlouho, aby si všichni ve vaší firmě stačili uvědomit, jaká cena se platí za zradu - za slabost."
Jurij Tarnapolskij, který rozhovoru přihlížel zpovzdálí a ledabyle si třel bradu, si přisadil: „Vzpomínáte na chudáka Maksimova."
„Maksimov byl zrádce!"
„On tvrdil něco jiného," řekl Tarnapolskij mírně. Pohrával si přitom se služebním revolverem a leštil jeho hlaveň jemným bílým kapesníkem. „Víte, že on a Olga měli malého chlapečka?
Člověk by si myslel, že malé a nevinné Prišnikov ušetří..."
„Ne! Přestaňte!" zaječel popelavě bledý Labov a jen stěží lapal po dechu. „Já vím daleko méně - daleko méně, než si asi myslíte.
O celé spoustě věcí vůbec nic netuším!"
„Prosím vás," řekl Bryson varovně. „Vytáčkami pouze marníte čas a prodlužujete dobu, po kterou jste pryč - mrtvý časový interval, který budete muset nějak vysvětlit. Chci vědět o Prišnikovově spojenectví s Jacquesem Arnaudem."
„On má tolik obchodů, tolik různých schůzek. Tempo narůstá a dnes je jich více než kdykoliv předtím."
„Jak to?"
„Myslím, že se na něco připravuje."
„Na co?"
„Jednou jsem ho slyšel mluvit do bezpečného telefonu s Arnaudem.
Říkal něco o ‚skupině Prométheus'."

Ten název Brysonovi něco připomínal. Někde už ho zaslechl.
Ano! Jan Vansina se o něm zmínil v Ženevě, když vyzvídal, zda je Bryson „u Prometheovců".
„Co je to ‚skupina Prométheus'?"
„Chápu, že to netušíte. Nikdo to netuší. Ani já o ní téměř nic nevím. Jen to, že je mocná - nesmírně mocná. Není mi zcela jasné, zda Prišnikov poslouchá jejich příkazy, nebo jim je vydává."
„Ale komu ‚jim'?"
„Jsou to významní a mocní lidé..."
„To už jste říkal. Kdo to je?"
„Jsou všude... a nikde. Jejich jména nenajdete v novinových titulcích, na hlavičkách ani na zakládacích listinách společností.
Ale Tolja - totiž Prišnikov - je mezi nimi, tím jsem si jist."
„A Arnaud je také jedním z nich?" nadhodil Bryson.
„Ano."
„A kdo ještě?"
Labov vzdorovitě zavrtěl hlavou. „Víte, jestli mě zabijete vy, Prišnikov nechá mou rodinu na pokoji," řekl mírně. „Tak co kdybyste mě zabili?"
Tarnapolskij vzhlédl a na tváři měl pokřivený úsměv. „Víte, jak našli Maksimovova syna, Labove?"
Přistoupil k Labovovi a stále výhružně leštil revolver kapesníkem.
Labov škubl hlavou dozadu jako dítě, které není ochotno poslouchat. Kdyby měl volné ruce, bezpochyby by si teď jimi zacpal uši.
Otřásl se a vyhrkl: „Nefritový král! Prišnikov jedná s..., s mužem, kterému říkají Nefritový král."
Tarnapolskij se na Brysona ostře podíval. Oba dobře věděli, kdo se pod touto přezdívkou skrývá. Muž zvaný Nefritový král byl mocným generálem čínské Lidově osvobozenecké armády.
Generál Cai ze Šenzenu byl proslulý svou zkorumpovaností a již několikrát pomohl jistým mezinárodním korporacím etablovat se na obrovském čínském trhu - pochopitelně výměnou za patřičné všimné.
Generál Cai byl rovněž světoznámým sběratelem vzácných nefritů z dob čínského císařství a vědělo se o něm, že někdy přijímá úplatky i ve formě hodnotných nefritových artefaktů.
Labov si všiml, že si oba agenti vyměnili pohledy. „Nevím, čeho chcete dosáhnout," řekl pohrdavě. „Všechno se brzy změní a vy na tom nic nezměníte."
Bryson se s tázavým pohledem otočil zpět k Labovovi. „Jak to myslíte, ‚všechno se změní'?" naléhal.
„Zbývá pár dní - pouhých pár dní," řekl Labov záhadně.
„Několik dní na konečnou přípravu."
„Na přípravu čeho?"
„Všechny nástroje jsou již na místě. Veškerá moc se přesune jinam a pak se všechno vyjeví!"
Tarnapolskij přestal leštit revolver, zastrčil kapesník do kapsy a přidržel zbraň pár centimetrů od Labovova obličeje. „Máte na mysli státní převrat?"
„Jenže Prišnikov už Rusku fakticky vládne," vložil se do hovoru Bryson. „Proč by měl mít na něčem takovém zájem?"
Labov se přezíravě zasmál. „Státní převrat! Jak málo toho víte!
Jak úzký je váš obzor! My Rusové jsme se vždy ochotně vzdali svobody výměnou za bezpečí a jistotu. A vy všichni to brzy učiníte také. Do posledního člověka. Síly jsou tentokrát příliš veliké a soukolí je již na místě. A pak se všechno vyjeví!"
„O čem to sakra mluvíte?" zahřímal Bryson. „O tom, že Prišnikov a jeho kolegové teď míří výš než jen na průmyslovou sféru?
Mají v plánu ovládnout vlády států, že je to tak? Pomátli se ze svého bohatství a moci!"
„Moc rádi bychom znali pár konkrétních faktů, milý příteli," řekl Tarnapolskij a sklonil revolver, protože vyhrožování již nebylo potřeba.
„Vlády? Vlády jsou dávno mimo hru! Jen se podívejte na Rusko - jakou moc má naše vláda? Žádnou! Vláda je bezmocná.
To korporace dnes určují pravidla! Možná měl Lenin přece jen pravdu - kapitalisté dnes skutečně ovládají svět!"

Náhle Labov vymrštil rychlostí kobry pravou ruku o pár centimetrů vpřed - více mu pouta neumožňovala. Přesto to stačilo, aby se zmocnil Tarnapolského revolveru, který teď byl kousek od něj. Tarnapolskij se rychle vzpamatoval, popadl Labova za ruku a prudce mu ji zkroutil, aby uvolnil Labovovo sevření. Hlaveň revolveru na chvíli zamířila dozadu a vzhůru, přímo na Labovův obličej. Labov jako by byl pohledem do ústí hlavně hypnotizován.
Postupně mu na tváři rozkvetl podivný sladký úsměv a pak, těsně předtím než mu Tarnapolskij definitivně vykroutil zbraň z ruky, namířil si ji Labov mezi oči a stiskl spoušť.

Kapitola 20

Sebevražda dlouholetého Prišnikovova pobočníka představovala krajně nežádoucí zvrat událostí. Labov byl možná nesmlouvavým představitelem společnosti, jehož vražednými zbraněmi byl telefon a fax, ale rozhodně to nebyl žádný zabiják a jeho smrt znamenala prolití nevinné krve. Navíc s sebou nesla značné komplikace - byla to odchylka od Brysonova pečlivě připraveného plánu.
Labovův řidič se měl během hodiny probrat z bezvědomí. Ale i kdyby si náhodou konkrétně vybavil, že se bentley naplnil slzným plynem, budou jeho vzpomínky útržkovité a mlhavé. Až se probudí a zjistí, že jeho uniforma páchne lacinou vodkou, vedle něj leží poloprázdná láhev a jeho svěřenec je pryč, nejspíš propadne panice a bezpochyby se pokusí zavolat Labovovi domů.
Bryson tedy musel myslet i na toto.
Mezi dokumenty v Labovově náprsence objevil Jurij Tarnapolskij také Labovovo telefonní číslo domů. Vytáhl tedy mobilní telefon - Bryson si všiml, že Moskva těchto dní je mobily doslova zamořena - a rychle zavolal Labovově manželce Máši.
„Gaspaža Labovová," řekl úslužným tónem níže postaveného kancelářského pracovníka, „tady je Saša z kanceláře. Omlouvám se, že vás ruším, ale Dmitrij mě požádal, abych vám vyřídil, že se poněkud opozdí. Právě vyřizuje naléhavý telefonát do Francie, který nemůže přerušit, takže se vám omlouvá."
Tarnapolskij ztlumil hlas a dodal důvěrně: „Vlastně je to jen dobře, protože jeho řidič se nám zase namazal." Tarnapolskij si usouženě povzdechl.
„Což znamená, že to budu muset zařídit nějak jinak. No jo. Takže hezký večer," dodal a zavěsil dříve, než mu mohla Labovová manželka položit nějakou otázku. Toto opatření by mělo postačit; podobným zdržením se totiž v Labovově branži nedalo vyhnout.
A i kdyby se Máše ozval rozčilený a zmatený Labovův šofér, bude Máša reagovat vztekle nebo otráveně a okamžitě ho pošle k čertu.
Toto vše se dalo urovnat poměrně hladce. Labovová sebevražda však představovala neplánovaný problém, jehož následky bylo potřeba co nejvíce minimalizovat. Brysonovi s Tarnapolským se nabízel pouze omezený počet možností, neboť někdejší agent KGB rezolutně odmítl zatelefonovat do kanceláře Norteku, protože předpokládal, že se všechny příchozí i odchozí hovory zaznamenávají, a nechtěl dát nikomu k dispozici nahrávku svého hlasu.
Museli proto nalézt improvizované řešení - vysvětlení sebevraždy, které by se dalo akceptovat bez důkladného vyšetřování.
Tarnapolskij tedy přišel s nápadem podstrčit Labovovi do šatů a do kufříku celou řadu podezřelých položek: balíček ruských kondomů značky Vigor, několik ohmatanych a umazaných vizitek z méně honosných moskevských klubů, jež byly proslulé sexuálními nevázanostmi odehrávajícími se vzadu v soukromých kabinkách -
Tarnapolskij měl celou kolekci takových vizitek - a jako třešničku na dortu zpola vypotřebovanou tubu s mastičkou, která se obvykle používala k léčbě zevních příznaků některých pohlavně přenosných chorob.
Tak spořádanému a prací pohlcenému člověku, jako byl Labov, byly podobné zálety s velkou pravděpodobností naprosto cizí, ale tím spíše se dalo předpokládat, že rodinně založený člověk bude na podobně trapné odhalení reagovat nepřiměřeně násilným způsobem. Alkohol a laciný sex byly koneckonců normálními a každodenními neřestmi.
Nyní nastal závod s časem. Bylo zapotřebí minimalizovat pravděpodobnost, že se Prišnikov tak či onak

dozví o infiltraci do firmy Nortek. Bryson si dobře uvědomoval, že se mu může vymknout z ruky celá řada věcí. Některý ostražitý policista mohl například identifikovat Labovovu limuzínu s omráčeným řidičem a ohlásit to do sídla Norteku. Nebo mohla Labovová manželka z nějakého důvodu zavolat zpátky do manželovy kanceláře. Rizika byla obrovská a Prišnikov by bezpochyby reagoval bleskurychle. Bryson proto musel co nejdříve opustit Rusko.
Tarnapolskij posadil Brysona do svého audi a na plný plyn vyrazil na letiště Vnukovo, třicet kilometrů jihozápadně od Moskvy. Vnukovo bylo jedním z vnitrostátních letišť, z něhož se létalo do všech oblastí země, ale především na jih. Tarnapolskij domluvil u jedné z nových soukromých leteckých agentur naléhavý noční let do Baku. Klientem měl být jistý zámožný byznysmen s rozsáhlými finančními zájmy v Ázerbájdžánu. Do detailů Tarnapolskij pochopitelně nezacházel - zmínil se pouze o náhlém propuknutí vzpoury v jisté továrně, kde dělníci zajali ředitele a drží ho jako rukojmí. Vzhledem k náhlosti objednávky požadovala letecká společnost platbu značné hotovostní částky. Bryson ji u sebe měl a s radostí ji zaplatil. Kromě toho bylo zapotřebí podplatit i celní kontrolu za urychlené vyřízení potřebných dokumentů, což si vyžádalo další slušnou sumičku.
„Juriji," řekl nakonec Bryson, „co z toho bude mít Prišnikov?"
„Myslíš ze spojení s Nefritovým králem?"
„Ano. Vím, že jsi odborník na čínskou armádu. Sloužil jsi přece v čínském sektoru KGB. Takže co přesně si Prišnikov od spojenectví s generálem Cai slibuje?"
„Slyšel jsi, co říkal Labov, příteli. Vlády jsou již dnes bezmocné. To mezinárodní korporace určují pravidla. A pokud jsi ctižádostivý kolos jako Prišnikov a chceš kontrolovat polovinu světových trhů, pak najdeš jen málo vhodnějších partnerů, než je Nefritový král. Je vysoce postaveným členem generálního štábu Lidově osvobozenecké armády, právě on má největší zásluhu na její přeměně v jednu z nejmocnějších obchodních společností na světě, a navíc osobně řídí všechny její komerční aktivity."
„Například?"
„Čínská armáda kontroluje úžasně spletitou síť podniků, vzájemně provázaných a vertikálně integrovaných společností. Od automobilek po aerolinky, od farmaceutik po telekomunikace. Kromě toho je vlastníkem ohromného počtu nemovitostí - vlastní hotely po celé Asii, včetně chlouby Pekingu, hotelu Paláce. A taky vlastní a provozuje většinu čínských letišť."
„Jenže já si myslel, že čínská vláda začala armádu oklešťovat čínský premiér přece výnosem nařídil, aby se armáda začala zbavovat veškerých svých podniků."
„Jo, Peking to zkoušel, jenže džin už je dávno z láhve venku.
Jak to říkáte vy Američané? Že zubní pastu zpátky do tuby nenacpeš?
Nebo že je to Pandořina skříňka? Faktem zkrátka je, že už je příliš pozdě. Lidově osvobozenecká armáda se stala zdaleka nejmocnější silou v celé Číně."
„Ale copak Číňané v posledních letech neseškrtali nesčetněkrát výdaje na obranu?"
Tarnapolskij si odfrkl: „A pak armádě stačí jen prodat několik zbraní hromadného ničení rizikovým státům. Z druhé ruky, nebo jak tomu říkáte. Můj drahý Coleridgi, ekonomická moc LOA prostě překonává všechny naše představy. teď si například začali uvědomovat strategický význam telekomunikací. Jsou vlastníky řady satelitů a neustále vypouštějí nové, vlastní největší telekomunikační společnost v Číně, spolupracují s gigantickými západními firmami - s Lucentem, Motorolou, Qualcommem, Systematixem, Nortelem - na vybudování obrovské mobilní a pagingové sítě a informačních systémů. Tvrdí se, že LOA už dnes vlastní celou oblohu nad Čínou. A jejím skutečným majitelem, člověkem, který fakticky rozhoduje a stojí v pozadí všech těchto operací, je Nefritový král. Generál Cai."
Když Tarnapolského audi dorazilo na rozletovou dráhu, všiml si Bryson, že na ranveji již čeká malé letadlo - zbrusu nový Jakovlev-112. Okamžitě zaregistroval, že se jedná o čtyřsedadlový jednomotorový stroj. Letadlo bylo drobounké - bezpochyby šlo o nejmenší model v letovém parku společnosti.
Tarnapolskij si všiml Brysonova překvapení. „Věř mi, příteli, že je to to nejlepší, co jsem mohl za tak krátkou dobu sehnat.
Mají i daleko větší a daleko luxusnější letadla - mluvili o JAKu-40
a Antonovu-26 -, ale všechna jsou už zadaná."

„To nevadí, Juriji. Díky. Jsem ti moc vděčný."
„Říkejme tomu třeba obchodní talent..."
Bryson naklonil hlavu. Nedaleko odtud zaslechl skřípění brzd.
Otočil se a viděl, že se k nim po dráze řítí mohutný, široký a nablýskaný humvee černé barvy.
„Sakra, co to má znamenat?" vykřikl Jurij. Dveře automobilu se prudce otevřely a vyskočili z nich tři muži s černými kuklami a černými kevlarovými kombinézami.
„K zemi!" vykřikl Bryson. „Sakra! Nemáme žádné zbraně!"
Tarnapolskij se přikrčil k podlaze audi a vytáhl podnos zastrčený pod předním sedadlem. Na podnose leželo několik zbraní a hromada střeliva. Jurij podal Brysonovi automatickou devítimilimetrovou pistoli Makarov a sám si vytáhl samopal Kalašnikov Bizon.
Ozvala se salva výstřelů a čelní sklo audi se proměnilo v bílou pavučinu prasklin. Bryson si uvědomil, že sklo musí být alespoň částečně neprůstřelné. Přikrčil se. „Tohle auto není obrněné, že?"
„Jen lehce," odvětil Tarnapolskij, přehodil si samopal přes rameno a pomalu se zhluboka nadechl. „První úroveň. Použij dveře."
Bryson kývl, že Tarnapolského pochopil. Dveře byly zesílené buďto vysokopevnostním laminátem, nebo syntetickým kompozitem, což znamenalo, že je lze použít jako štít.
Ozvala se další sprška výstřelů a komando, jež bylo z bočního okna dobře vidět, zaujalo palebnou pozici. „Zvláštní zásilka od Prišnikova," hlesl Tarnapolskij prakticky bez dechu.
„Volala mu Labovova manželka," řekl Bryson, když si vše uvědomil.
Ale jak Prišnikov věděl, kam má vyslat komando? I zde byla odpověď jednoduchá: nejrychlejším způsobem, jak se dostat z Ruska, byla letecká přeprava a člověk, který byl natolik pošetilý, že zneškodnil nejoblíbenějšího Prišnikovova asistenta, musel bezodkladně opustit zemi. Navíc se v okolí Moskvy nacházelo jen několik málo letišť, z nichž pouze dvě byla zařízena na odbavování soukromých letů. Stačilo ověřit naléhavé rezervace na poslední chvíli... Prišnikov se rozhodl na základě logických dedukcí a rozhodl se správně.
Tarnapolskij otevřel dveře na své straně, seskočil na zem, přikrčil se za dveře a vypálil dávku ze samopalu. „Job tvaju mat!" zavrčel.
Jeden ze střelců padl k zemi, zasažen Tarnapolského kulkou.
„Dobrá trefa," poznamenal Bryson. Do matného okna zabubnovala čára kulek a Brysonův obličej zasáhla sprška drobounkých střepů tvrzeného skla. Bryson odemkl dveře na své straně, přikrčil se přímo za ně a vypálil několik kulek na zbývající dva zabijáky.
Současně s ním vyslal Tarnapolskij další dávku ze samopalu a jeden ze zabijáků se sesunul na asfaltovou dráhu.
Zbýval tedy ještě jeden - jenže kde byl?
Bryson s Tarnapolským propátrali obě strany potemnělého pole a hledali jakékoliv známky pohybu. Přistávací světla osvětlovala asfaltový povrch dráhy, ale nikoliv okolní pole, kde se logicky musel ukrývat poslední člen komanda - zřejmě ležel a vyčkával s napřaženou zbraní.
Tarnapolskij vypálil ránu do místa, kde zahlédl nějaký pohyb, ale nesetkal se s žádnou reakcí. Postavil se, otočil se jako na obrtlíku a namířil kalašnikov na tmavou plochu na druhé straně přistávací dráhy, nedaleko od Brysona.
Kde jen může být?
Prišnikovovi muži byli bezpochyby vybaveni botama s gumovou podrážkou, které jim umožňovaly kradmý a tichý pohyb.
Bryson vzal pistoli do obou rukou a pomalu jí kolem sebe opsal kruh, přičemž začal zcela napravo od sebe a poté se rozvážně otáčel proti směru hodinových ručiček.
Když spatřil na temeni Tarnapolského hlavy tancovat drobnou rudou tečku, bylo již příliš pozdě, než aby stihl více než jen hlasitě vykřiknout.
„K zemi!" zaburácel.
V tu chvíli však explodující kulka pronikla Juriji Tarnapolskému do hlavy a ustřelila mu celý obličej.
„Ach, Bože!" vykřikl Bryson hrůzou a otočil se. Ve vzdálenosti několika desítek metrů zachytil záblesk odraženého světla a zahlédl drobný pohyb na letadle nebo poblíž něj. Třetí zabiják zaujal polohu přímo u

letadla a chtěl využít letounu ke krytí.
Bryson namířil pistoli, pomalu vydechl a vypálil jedinou přesně mířenou ránu.
V dálce se ozval výkřik a zabijákova zbraň chrastivě dopadla na asfaltový povrch. Třetí člen komanda, který zastřelil Jurije Ivanoviče Tarnapolského, byl mrtev.
Bryson se ohlédl za mrtvolou přítele, vyskočil z audi a vyrazil k letadlu. K letišti se již bezpochyby blížil velký počet posil, takže Brysonovi zůstala jediná šance na přežití: nastoupit do letadla a ujmout se řízení sám.
Doběhl k jakovlevu, vyskočil na křídlo, vyhoupl se na sedadlo pilota a zavřel za sebou poklop. Připoutal se, opřel se o sedadlo a zavřel oči. Co teď? Samotná pilotáž letadla nepředstavovala problém - během mnohaleté práce pro Direktoriát nalétal Bryson dostatek hodin a provedl bezpočet nouzových přistání. Skutečný problém představovala navigace v ruském vzdušném prostoru bez povolení a podpory věže. Bryson však neměl na vybranou.
Vrátit se do Tarnapolského auta znamenalo vrhnout se přímo do chřtánu Prišnikovových komand, což byla naprosto nepřijatelná alternativa.
Bryson se nadechl a otočil klíčkem v zapalování. Motor okamžitě naskočil. Bryson zkontroloval budíky a začal pomalu rolovat po dráze.
Věděl, že nemůže věž jednoduše ignorovat. Start bez kontaktu s letovým dispečerem by byl nejen riskantní a možná i osudný, ale ruské letectvo by ho navíc považovalo za úmyslnou provokaci a přijalo by rázná protiopatření.
Vzal mikrofon a promluvil do něj anglicky jazykem řízení letového provozu. „Řídící věži Vnukovo, tady Jakovlev-112 RossTran tři devět devět foxtrot. Žádám o povolení k okamžitému startu na dráze tři. Posádka připravena k odletu do Baku."
Za pár vteřin přišla praskavá, ale energická odpověď: „Sto?
Nerozuměl jsem, opakujte."
„RossTran tři devět devět foxtrot," zopakoval Bryson. „Připraven k odletu na dráze Vnukovo tři."
„Vždyť nemáte letový plán, RossTran tři devět devítko!"
Bryson se nenechal odradit a trval na svém. „Věži Vnukovo, Ross Tran tři devět devět foxtrot připraven k rolování po dráze.
Po startu vystoupám na výšku deset tisíc. Deset minut po startu očekávejte letovou hladinu dvě stě padesát. Startovací frekvence jedna jedna osm celých padesát pět. Squawk čtyři šest tři sedm."
„RossTran, zadržte, opakuji, zadržte! Nemáte povolení!"
„Věži Vnukovo, letím s jistými vysoce postavenými představiteli firmy Nortek na naléhavou návštěvu Baku," řekl Bryson s typickou bohorovnou arogancí Prišnikovových přisluhovačů.
„Letový plán měl být ohlášen. Máte mé sériové číslo, takže si to můžete ověřit u Dmitrije Labova."
„RossTrane..."
„Anatolij Prišnikov by byl krajně rozezlen, kdyby se dozvěděl, že mu bráníte ve výkonu obchodních aktivit. Možná mi raději vy sdělte své jméno a zařazení, soudruhu letový dispečere."
Nastala několikavteřinová odmlka. „No tak leťte," odtušil hlas.
„Ale letíte na vlastní riziko."
Bryson přidal plyn, nabral rychlost a letadlo se odlepilo od země.

Kapitola 21

Monsignor Lorenzo Battaglia, doktor věd - starší kurátor muzea Chiaramonti, jedné z mnoha specializovaných sbírek vatikánského muzejního komplexu Monumenti Musei e Galleri Pontifice v Citta dél Vaticano -, neviděl Gilese Hesketh-Haywooda již mnoho let a nebyl právě nadšen, že jej nyní znovu vidí.
Oba muži se setkali ve velkolepé, damaškem obložené přijímací místnosti nedaleko Galleria Lapidária. Monsignor Battaglia byl kurátorem vatikánských muzeí již dvacet let a jako znalce jej uznával celý svět. Naopak Giles Hesketh-Haywood, tento vyžilý anglický návštěvník, na Battagliu vždy působil lehce

absurdním, ba dokonce komickým dojmem. Snad to bylo jeho přehnaně velkými kulatými brýlemi s želvovinovými obroučkami, snad pestrobarevnými hedvábnými vázankami, které se hejskovsky rozšiřovaly od velice těsného uzlu, snad kostkovanými vestami, zlatými manžetami ve tvaru podkovy, hlavičkou dýmky vykukující okázale z náprsní kapsy nebo strojeným přízvukem. Hesketh-Haywood páchl lisovaným tabákem a jeho šarm byl bezmezný, byť poněkud úlisný.
Stručně řečeno to byl nabob z vyšší vrstvy tak fádně anglický -, ovšem jeho obchody byly dosti nechutné.
Sám se ostentativně vydával za obchodníka se starožitnostmi, ale ve skutečnosti nebyl ničím více než obyčejným překupníkem kradeného zboží.
Hesketh-Haywood, zčásti znalec, zčásti podvodník až do morku kostí, patřil přesně k tomu typu podezřelých existencí, které se na celá léta někam vypaří, aby se pak náhle objevily na jachtě nějakého arabského ropného šejka. Přestože se o své minulosti vyjadřoval jen velmi mlhavě, monsignor již o něm slyšel celou řadu zkazek: že jeho rodina kdysi přináležela k zámožné venkovské šlechtě, ale v poválečné labouristické éře jí nastaly těžké časy, nebo že Hesketh-Haywood chodil do školy s potomky nejbohatších britských rodů, ale než dostudoval, neměla rodina nic než haldu dluhů. Z Gilese se poté stal ničema, toulavý a až rozkošně bezskrupulózní chlapík, který zahájil kariéru pašováním archeologických artefaktů z Itálie, přičemž bezpochyby uplácel komisi vydávající vývozní povolení. Pohyboval se v klasické šedé ekonomice, ale i tak mu rukama prošlo několik mimořádných uměleckých děl. A pokud člověk nechtěl vědět, jak se k nim Hesketh-Haywood dostal, pak bylo nejlepší se neptat.
Lidé jako on byli ve světě umění trpěni pouze proto, že při určitých vzácných příležitostech mohli být svému okolí užiteční - vlastně i Hesketh-Haywood přinesl monsignorovi užitek, když provedl jistou choulostivou „transakci“, zatímco se monsignor modlil, aby se o ní>svět nikdy nedozvěděl. I přesto nyní monsignor dával najevo jen pramálo srdečnosti. Neboť služba, o niž ho Hesketh-Haywood před chvílí požádal, byla šokující a překvapivá.
Monsignor Battaglia na chvíli zavřel oči, aby si v duchu sesumíroval potřebná slova, a pak se předklonil a ztěžka promluvil ke svému návštěvníkovi: „To, co mi tu navrhujete, je zcela vyloučeno, Gilesi. Toto už přece není jen pouhý ‚šprým'. Byl by to naprostý skandál.“
Monsignor nikdy neviděl, že by Hesketh-Haywoodovo nekritické sebeuspokojení třeba jen na chvíli zakolísalo, a nezakolísalo ani teď. „Skandál, monsignore?“ Gilesovy soví oči, zvětšené k nepoznání tlustými čočkami brýlí, vypadaly pobaveně. „Ale na světě se přece děje tolik různých skandálů, není-liž pravda?
Vezměte si kupříkladu zprávu, že jistý vážený představitel Vatikánu - světově uznávaný expert na umění a umělecká díla starověku a navíc vysvěcený kněz -, tedy že tento gentleman si vydržuje milenku na Via Sebastiano Veniero. A někteří lidé nejsou v těchto záležitostech tak osvícení jako my, nemám pravdu?“
Hesketh-Haywood se opřel v křesle a zavrtěl dlouhým štíhlým ukazováčkem. „Větší údiv než ženy však mohou vyvolat peníze.
A mám za to, že sladká mladá Alessandra si i nadále užívá příjemného pohodlí. I když někdo by mohl říci spíše marnotratného než příjemného, obzvláště s přihlédnutím k dosti skrovnému platu onoho vatikánského kurátora, který si tuto dámu vydržuje.“
Hesketh-Haywood si povzdechl a spokojeně pokýval hlavou.
„Těší mě pomyšlení, že jsem i já přispěl drobným dílem k tomuto chvályhodnému vztahu.“
Monsignor Battaglia cítil, jak se mu do tváří hrne krev. V žíle na spánku mu začalo citelně bušit.
„Snad by se přece jen dalo najít nějaké přijatelné řešení,“ řekl nakonec.
Ze silných skel kulatých brýlí začínala Brysona pomalu bolet hlava, ale alespoň se mu podařilo dosáhnout cíle, za kterým do Říma přijel. S malým jakovlevem přistál na jednom letišti nedaleko od Kyjeva - bezpečně za hranicemi ruského vzdušného prostoru - a odtud přicestoval dvěma komerčními linkami do Říma. Telefonát monsignorovi okamžitě zapůsobil, což Brysona nepřekvapilo, neboť kurátor se téměř vždy zajímal, co mu Giles Hesketh-Haywood může nabídnout tentokrát.
Giles Hesketh-Haywood, jedna z mnoha Brysonových pečlivě vytvořených totožností, přišel Nickovi během předchozí kariéry častokrát velice vhod.
Jako znalec a obchodník se starožitnostmi měl Bryson přirozeně důvod cestovat do míst, jako byla

Sicílie, Egypt, Súdán, Libye a podobně. Vyhýbal se podezření tím, že podezření vzbuzoval, což byla klasická metoda dezorientace protivníka.
Jelikož ostražitá oficiální místa předpokládala, že je to pašerák, nikdy jim nepřišlo na mysl, že by to mohl být zvěd. Většina úředníků navíc spokojeně přijímala jeho úplatky - ostatně kdyby je nevzali oni, zajisté by je přijali jiní.
Hned příštího rána se v oficiálním vatikánském deníku L'Osservatore Romano s celosvětovým nákladem více než pěti milionů výtisků objevil malý článek s titulkem OGGETTO SPARITO DAI MUSEI VATICANI? - KRÁDEŽ VE VATIKÁNSKÉ SBÍRCE?
Podle článku správa vatikánských muzeí při běžné každoroční inventuře zjistila, že ve sbírce chybí vzácná šachová souprava dynastie Sung, vytesaná z nefritu. Nádhernou nefritovou soupravu přivezl z Číny počátkem čtrnáctého století Marco Pólo a daroval ji benátskému dóžeti. V roce 1549 sehrál papež Pavel III. na této šachovnici partii proti legendárnímu velmistru jménem Paulo Boi a utrpěl porážku. Posléze získal soupravu Césare Borgia a vyhradil si ji k osobnímu užívání. O něco později byla darována jednomu z medicejských papežů Lvu XI., který si jí nesmírně cenil, takže šachovnice dodnes figuruje na pozadí jednoho ze skvělých papežových portrétů.
Novinový článek citoval mluvčího vatikánských muzeí, který spekulace o krádeži důrazně popřel. Zároveň však muzeum odmítlo poskytnout důkaz, že vzácnou šachovou soupravu doposud vlastní.
V článku se objevilo také rozhořčené prohlášení staršího kurátora monsignora Lorenza Battaglii, podle něhož má vatikánské muzeum v katalogu statisíce pozoruhodných položek a již vzhledem k samotnému rozsahu sbírky se nelze vyhnout občasnému a dočasnému založení některé z těchto položek na blíže neurčené místo.
Battaglia dále uvedl, že neexistuje sebemenší důvod vyvozovat z této události dalekosáhlý závěr, že v muzeu došlo ke krádeži.
Nick Bryson si ve svém apartmá v hotelu Hassler přečetl tento článek nad šálkem kávy s mlékem a pocítil profesionální uspokojení.
Tolik po monsignorovi ani nežádal. Dementi mluvčího muzeí bylo koneckonců pravdivé. Legendární nefritová šachová souprava dynastie Sung byla totiž stále bezpečně uložena v jednom ze stovek vatikánských depozitářů a podobně jako většina položek z bezpočtu vatikánských uměleckých děl nebyla nikdy vystavována - přesněji řečeno byla naposledy vystavena před čtyřiceti lety.
Rozhodně však nebyla odcizena, přestože čtenáři deníku pravděpodobně dospěli k opačnému závěru.
A Bryson si byl jist, že tento článek budou číst správní lidé.
Zvedl telefon a zavolal jednomu starému známému z Pekingu - čínskému státnímu úředníkovi jménem Džiang Jing-čao, který dnes zastával vysokou funkci na ministerstvu zahraničí. Před deseti lety uzavřel Džiang s Gilesem Hesketh-Haywoodem jistý obchod a i dnes okamžitě rozpoznal Gilesův kejhavý tón.
„Můj anglický příteli!“ zvolal do telefonu. „Jsem moc rád, že tě po tak dlouhé době zase jednou slyším.“
„Ty víš, že nerad využívám našeho přátelství,“ odpověděl Bryson.
„Ale mám za to, že naše poslední transakce dosti... pomohla tvé kariéře. Tedy ne že bys to potřeboval - tvůj vzestup v řadách diplomatického sboru je nanejvýš působivý.“
Více nemusel Bryson svému čínskému příteli připomínat.
Když se Džiang poprvé seznámil s Gilesem Hesketh-Haywoodem, pracoval jako nízko postavený kulturní atašé čínského velvyslanectví v Bonnu. Krátce po prvním společném obědě však Giles dostál svému slibu a opatřil Džiangovi jisté mimořádně hodnotné umělecké dílo ze staré Číny za cenu daleko nižší, než jaké by dosáhlo na trhu. Miniaturní kůň z červené kameniny, datovaný do období dynastie Chán, posloužil Džiangovi jako zvláštní dar velvyslanci, který bezpochyby řádně promazal soukolí Džiangovy budoucí kariéry. Během let pak Hesketh-Haywood opatřil svému diplomatickému příteli celou řadu dalších objektů nedozírné hodnoty, včetně starověkých bronzových plastik a vázy z období dynastie Čching.
„A co jsi celá ta léta dělal?“ vyzvídal diplomat.
Bryson si dlouze a usouzeně povzdechl. „Nepochybuji, že jsi už četl ten absolutně nestydatý článek v L'Osservatore Romano,“ odpověděl.
„Ne. Který článek by to měl být?“

„Ach, drahý příteli, zapomeň, že jsem se o něm vůbec zmiňoval.
Každopádně se mi čirou náhodou dostal do ruky jistý mimořádný objekt, a tak mě napadlo, že tak světaznalý chlapík, jako jsi ty, by mohl vědět o někom, kdo by měl o toto umělecké dílo zájem.
Totiž, už nyní existuje příšerně dlouhý seznam mimořádně dychtivých potenciálních kupců, ale vzhledem k našemu starému přátelství jsem si říkal, že ti zavolám jako prvnímu...“ Bryson začal popisovat nefritovou šachovou soupravu, ale Džiang jej záhy přerušil.
„Zavolám ti zpátky,“ řekl ostře. „Dej mi svoje číslo.“
Nastala asi půlhodinová pauza, po níž se Džiang Jing-čao znovu Brysonovi ozval. Bezpochyby si mezitím vyhledal zmiňované vatikánské noviny a poté vyřídil několik rychlých a vzrušených telefonátů.
„Jistě chápeš, drahý příteli, že se taková věc nenaskytne příliš často,“ řekl Bryson. „Ale je vskutku děsivé, jak ledabyle některé velké instituce pečují o své klenoty, že ano? Vskutku děsivé.“
„Ano, ano,“ přerušil ho Džiang netrpělivě. „Jsem si jist, že by byl o ten artefakt obrovský zájem. Pokud oba mluvíme o stejné věci, totiž o nefritové šachové soupravě z období dynastie Sung...“
„Samozřejmě hovořím pouze hypoteticky, můj drahý Džiangu.
To si zajisté uvědomuješ. Chci jen říci, že pokud by se mi náhodou podobně skvostná souprava naskytla, budeš mít možná zájem se o tom před někým zmínit. Samozřejmě diskrétně...“
Kódovaná řeč byla naprosto zřejmá a Číňan na ni reagoval jako býk na rudou barvu. „Ano, ano.
Někoho takového pochopitelně znám.
Je to jeden generál, o němž se ví, že sbírá nefritová umělecká díla z období dynastie Sung. Vlastně je to generálova spalující vášeň. Možná znáš i jeho přezdívku - Nefritový král.“
„Hmm. Nejsem si jistý, Džiangu. A ty myslíš, že by mohl mít o tu soupravu zájem?“
„Generál Cai má především zájem o navrácení ukořistěných císařských pokladů zpět do rodné vlasti. Je to zapálený vlastenec, víš?“
„Tomu velmi dobře rozumím. Ale potřeboval bych vědět docela brzy, zda je generál ochoten ke koupi, protože v tom případě budu muset dát příkaz hotelové ústředně, aby zastavila všechny telefonáty od těch odporných naftových šejků z Omanu a Kuvajtu, kteří mě pořád bombardují svými nabídkami.“
„Ne!“ vyhrkl Džiang. „Dej mi dvě hodiny! To mistrovské dílo se musí navrátit do Číny!“
Nakonec Bryson tak dlouho čekat nemusel. Za necelou hodinu se mu čínský diplomat ozval znovu. Generál měl zájem.
„Vzhledem k mimořádné povaze tohoto díla,“ řekl Bryson pevně, „však musím bezpodmínečně trvat na osobní schůzce se zákazníkem.“
V této fázi již Bryson věděl, že si může bez obav klást podmínky osobního setkání s generálem Cai.
„Ale..., ale samozřejmě,“ breptal Džiang. „Onen... zákazník by o to bezpochyby požádal sám. Chce mít všechny záruky, že je dílo pravé.“
„Přirozeně. Veškeré certifikáty o původu díla mu pochopitelně poskytnu.“
„Zajisté.“
„Ale ta schůzka se musí konat okamžitě. Nemohu připustit žádné prodlení.“
„To není problém. Nefritový král je právě v Šenzenu a těší se na brzké setkání.“
„Výborně. Přiletím prvním letadlem do Šenzenu a povedu s generálem úvodní rozhovor.“
„Jak to myslíš, úvodní rozhovor...?“
„Strávíme s generálem družnou hodinku či dvě, já mu ukážu fotografie té šachové soupravy, a budu-li mít pocit, že jsme dosáhli vzájemné spřízněnosti, přejdeme k dalšímu kroku.“
„Takže tu soupravu nebudeš mít při schůzce s generálem u sebe?“
„Proboha, ne. Vždyť bych byl zákazníkovi vydán na milost a nemilost. Dnes není opatrnosti nikdy nazbyt. Znáš moje heslo:
Nikdy nejednej s cizími lidmi.“ Bryson se zachechtal. „Ovšem jakmile se s tím chlapíkem seznámím, tak už nebudeme cizí lidé, že?
A pokud bude vše v pořádku - pokud budu mít dojem, že je vše v pořádku -, pak si můžeme promluvit o dovozu, o těch odporných penězích a vůbec o všech těch nudných a fádních detailech.“
„Generál bude trvat na tom, že si tu soupravu nejprve prohlédne, Gilesi.“
„Ale ovšem, jen ne hned napoprvé. Kdepak. Čína je pro mě nepoznaná země - nevím, jací moulové jsou

tam zrovna u moci.
Myslím, že si tam budu připadat drobátko zranitelný. A rozhodně nemám zájem, aby mi ten váš generál tu věcičku zabavil a pak mě vypráskal na některou z těch vašich kapustových farem, nebo co to tam máte.“
„Generál drží slovo,“ namítl Džiang škrobeně.
„Moje tykadla mi posledních dvacet let sloužila až nechutně dobře, starý příteli. Nehodlám je takhle pozdě začít ignorovat.
Při jednání s vámi nevyzpytatelnými orientálci nemůže být člověk nikdy dost opatrný, víš?“ Bryson se zachechtal; na druhém konci linky bylo hrobové ticho. „A ty víš, jaký já jsem - jeden lok rýžového vína a hned bych se rozdal!“
Křiklavě ustrojen ve žluté vestě z kůzlečí kůže a hedvábněkašmírovém kostkovaném obleku přiletěl Giles Hesketh-Haywood na šenzenské letiště Huang-tian, kde na něj již čekal vyslanec generála Cai v tmavě zelené uniformě čínské Lidově osvobozenecké armády bez hodnosti a se standardní rudou hvězdou na přední straně erární „Maovy“ čepice. Vyslanec - muž středního věku s kamennou tváří, který se Brysonovi nepředstavil provedl Brysona přes celní a imigrační oddělení. Cesta byla připravena - personál letiště se choval uctivě a do ničeho nešťoural.
Na rozdíl od lidí generála Cai. Jakmile Bryson prošel přes imigrační oddělení, vyslanec ho beze slova postrčil do neoznačených dveří, kde čekali další dva vojáci v zelených uniformách. Jeden z nich bez velkých cirátů prohledal Brysonova zavazadla, přičemž nezůstalo nic, co by neotevřel či neprošmátral. Druhý mezitím začal Brysona systematicky šacovat od hlavy až k patě a nevynechal dokonce ani vložky Brysonových drahých anglických kožených bot.
Brysona tato prohlídka nepřekvapila, přestože bez ustání rozhořčeně skuhral, jak se dalo od afektovaného Gilese Hesketh-Haywooda očekávat.
Přesto nepřiletěl neozbrojen. Předpokládal ovšem, že bude před schůzkou s generálem prohledán, takže si nevzal žádné střelné zbraně ani nic takového, co by s sebou Giles Hesketh-Haywood jen těžko vezl. Riziko, že bude odhalen, a tím zničí celou svou krycí totožnost, bylo příliš veliké.
V Hesketh-Haywoodově jemném koženém opasku však byla jistá zbraň ukryta tak dobře, že za toto riziko stála. Mezi dvěma vrstvami nejjemnější italské kůže měl Bryson všit dlouhý a ohebný kovový proužek. Asi třiceticentimetrový a dva a půl centimetru široký kov ze slitiny hliníku a vanadia byl téměř po celé délce opatřen ostřím. Čepel se dala z opasku snadno vytáhnout odepnutím patentky a prudkým vytažením. Dalo se s ní jen obtížně manipulovat, aniž by se člověk sám poranil, ale při správném zacházení dokázalo ostří prakticky bez námahy rozříznout lidskou kůži téměř až ke kosti. A i kdyby ani tato zbraň nestačila, Bryson si byl jist, že se bude moci - jako již tolikrát předtím spolehnout na svou schopnost improvizace a schopnost nalézt zbraň i tam, kde ostatní žádnou nevidí. Zároveň však doufal, že žádné zbraně nebude potřebovat.
Uniformovaný voják mu poručil, aby si sundal opasek. Zběžně ho prohmatal prsty a nic neobjevil.
U východu z letištní haly na ně již čekala nová černá limuzína Daimler s naprázdno běžícím motorem. Vojenský řidič za volantem byl rovněž oděn do zelené uniformy čínské armády bez hodnosti.
Měl jemný bezvýrazný obličej a bradu přitisknutou k hrudníku na projev pokory.
Zavilý vyslanec otevřel Brysonovi dveře, uložil zavazadla do kufru a posadil se na přední sedadlo, aniž by promluvil jediné slovo. Řidič se odlepil od obrubníku a zamířil po letištní cestě do Šenzenu.
Bryson již Šenzen před lety navštívil, ale dnes ho sotva poznával.
Kdysi malá a ospalá rybářská vesnice a hraniční město se za pouhých dvacet let změnila v hlučnou a chaotickou metropoli s narychlo vyasfaltovanými silnicemi, ledabyle naskládanými obytnými domy a čoudícími továrnami. Z rýžových políček a panenské půdy v deltě Perleťové řeky vyrašily mrakodrapy, elektrárny a průmyslové sektory Zvláštní ekonomické zóny. Na obzoru se neuspořádaně ježily desítky stavebních jeřábů a obloha byla zahalena do ošklivé šedivé mlhy smogu.
Hemžící se čtyřmilionovou populaci města, usídlenou na březích zapáchající řeky Šenzen, tvořili převážně mingong neboli rolníci, kteří sem přicestovali z venkovských provincií za vidinou práce za minimální mzdu. Šenzen byl zkrátka uspěchanou metropolí, zběsile se rozvíjejícím městem, které čtyřiadvacet hodin denně pádilo překotným tempem kupředu, poháněno na plný plyn vysokooktanovým palivem, jež bylo zároveň

paradoxně nejzprofanovanějším heslem v celé komunistické Číně: kapitalismem. Zdejší kapitalismus však představoval tu nejnestydatější a nejkrutější formu - vládla zde nebezpečná hysterie příhraničního města a zločin a prostituce byly všudypřítomné a evidentní. Bryson dobře věděl, že všechny ty nablýskané symboly spotřebitelského blahobytu, křiklavé poutače a svítivý neon nebo naparující se značkové prodejny Louis Vuitton a Dior nejsou ničím více než pouhým pozlátkem. Pozlátkem, za nímž se skrývá zoufalá chudoba, bída každodenního života mingong, plechové boudy bez kanalizace, v nichž bydlí desítky námezdných dělníků, nebo šlachovitá kuřata pobíhající po maličkých a špinavých dvorcích. Dopravní provoz byl hustý a dusil se šňůrami nejnovějších automobilů a světle červených taxíků. Všechny budovy zde byly nové, vysoké a modernistické. Ulice se hemžily blikajícími neonovými nápisy, z nichž téměř všechny byly čínské a jen tu a tam se někde objevilo anglické písmeno: M jako McDonald's, KFC.

Kam se člověk podíval, viděl jen pestré barvy, okázalé restaurace a obchody se spotřební elektronikou - videokamerami, digitálními fotoaparáty, počítači, televizory a DVD přehrávači. Pouliční prodavači nabízeli kolemjdoucím vepřové na rožni, pečené kachny a živé kraby.

Po chodnících proudily husté zástupy lidí, kteří do sebe vráželi a téměř všichni měli u sebe mobilní telefon. Na rozdíl od Hongkongu, který se nacházel třicet kilometrů jižně odtud, však v parcích neprovozovali starší lidé taj-či; vlastně zde ani žádní starší lidé nebyli. Maximami délka pobytu ve Zvláštní ekonomické zóně činila patnáct let a byli zde vítáni pouze fyzicky zdatní jedinci.

Vyslanec se otočil na předním sedadle a konečně začal hovořit:

„Ní laiguo Šenzen má?“

„Prosím?“ řekl Bryson.

„Ni budong Žongguo hua má?“

„Pardon, ale nerozumím čínsky,“ protáhl Bryson. Vyslanec se ho ptal, zda mluví čínsky a zda už tady byl. Brysona napadlo, zda ho generálův pobočník pouze nezkouší.

„English?“

„Ano, mluvím anglicky.“

„Jste tady poprvé?“

„Ano, poprvé. A je to tu okouzlující - škoda, že jsem tohle místo neobjevil dřív.“

„Proč se chcete setkat s generálem?“ Vyslancův výraz se změnil v otevřené nepřátelství.

„V obchodní záležitosti,“ řekl Bryson stručně. „Tohle přece generál dělá, ne? Obchody.“

„Generál je pověřen velením sektoru Guan-dong Lidově osvobozenecké armády,“ pokáral Brysona vyslanec.

„Ale nepochybuji o tom, že tady probíhá spousta zajímavých obchodů.“

Řidič něco zabručel, vyslanec ztichl a otočil se zpátky.

Daimler se plahočil neuvěřitelně ucpanými ulicemi plnými podivné směsice zvuků: hysterického ječeni pronikavých hlasů a ustavičného troubení klaksonů. Před hotelem Šangri-La se provoz zastavil úplně. Šofér zapnul červený majáček se sirénou a vyhoupl se na přeplněný chodník. Současně se začaly z reproduktorů automobilu ozývat štěkavé příkazy, které rozháněly zděšené chodce jako dotěrné holuby, a daimler si začal klestit cestu skrz dopravní uzel.

Nakonec dorazili ke kontrolnímu stanovišti, za nímž se nacházel vjezd do vysoce industrializovaného sektoru. Zdálo se, že celý komplex podléhá přímému velení čínské armády. Bryson usoudil, že právě zde se nachází hlavní působiště generála Cai a dost možná i jeho sídlo. Jeden z hlídkujících vojáků s blokem v ruce se naklonil k autu a hrubě pokynul vyslanci, který rychle vystoupil ven. Automobil pokračoval v jízdě a po chvíli projel kolem šedivých obytných budov až do průmyslově vyhlížejícího areálu, který tvořily převážně sklady.

Bryson okamžitě zaujal ostražitý postoj. Očividně ho nevezli do generálovy rezidence. Kam ho tedy vezou?

„Neng bu neng žaosong wo, ni song wo du nar?“ zeptal se naléhavě řidiče se záměrně britským přízvukem a větnou skladbou prozrazující člověka, kterému dělá jazyk značné obtíže. Nechcete mi říct, kam mě to vezete?

Řidič neodpověděl.

Bryson zvýšil hlas a nyní již hovořil s obvyklou plynností rodilého mluvčího: „Ani zdaleka nejsme u generálových kasáren, šifu."
„Generál nepřijímá návštěvníky ve své rezidenci. Žije velice zdrženlivě." Řidičova odpověď byla nemístná, až nezdvořilá.
Rozhodně neodpovídala tomu, jak by měl Číňan v jeho postavení hovořit se svým nadřízeným - dokonce nepoužil ani obvyklé šifu neboli „pane". Bylo to znepokojivé.
„Generál Cai je znám tím, že si žije navýsost dobře. Radím vám, abyste to auto hezky otočil."
„Generál je přesvědčen, že skutečná moc bývá uplatňována neviditelně. Raději zůstává ukryt v zákulisí."
Dorazili před velké průmyslové skladiště a zaparkovali vedle otlučených vojenských džípů. „Znáte příběh slavného císaře Čchian-singa, jenž vládl v osmnáctém století? Ten věřil, že je důležité, aby byl panovník v přímém styku s lidmi, jimž vládne, aniž by o tom poddaní věděli. A tak cestoval po Číně v přestrojení za muže z lidu."
Bryson si uvědomil, co mu řidič sděluje. Škubl hlavou na stranu a poprvé za celou dobu se zaměřil na řidičův obličej. V duchu se začal proklínat. Za volantem seděl generál Cai!
Náhle byl automobil obklíčen vojáky a generál začal vykřikovat rozkazy v toišaneštině - v místním dialektu. Dveře auta se otevřely a Bryson byl vystrkán ven. Dva vojáci ho popadli za paže a každý mu zneškodnil jednu ruku.
„Zanžu! Ani hnout!" vykřikl jeden z vojáků, namířil na Brysona pistoli a poručil mu držet ruce podél těla.
„Sou fang sia! Bie dong!"
Generálovo okénko se automaticky stáhlo a generál Cai se zašklebil.
„Rozhovor s vámi byl velice zajímavý, pane Brysone.
Čím déle jsme spolu hovořili, tím lépe jste vládl jazykem. Docela rád bych věděl, co dalšího ještě máte v rukávu. Ale nyní vám navrhuji, abyste se v poklidu připravil na nevyhnutelnou smrt."
Ježíšikriste! Jeho skutečná totožnost byla odhalena! Jak? A jak dlouho již?
V hlavě se mu zběsile honily myšlenky. Kdo mohl odhalit jeho pravou identitu? Nebo ještě lépe: kdo věděl, že Hesketh-Haywood je pouze krycí jméno? Kdo věděl, že Bryson pojede do Šenzenu?
Jurij Tarnapolskij rozhodně ne. Takže kdo?
Někdo sem odfaxoval fotografie jeho obličeje a navázal příslušné styky. Jenže to nedávalo smysl! Musel existovat někdo blízký generálovi, kdo znal Brysonovu tvář a dokázal proniknout skrz jeho fasádu nóbl anglického překupníka. Někdo, kdo Brysona znal - to bylo jediné logické vysvětlení.
Generál Cai odjel a jeho daimler vyfoukl Brysonovi do obličeje mrak výfukových plynů. Vojáci pak začali Brysona postrkovat ke vchodu do skladiště a jeden z nich na něj stále mířil zezadu pistolí. Bryson rychle odhadl své vyhlídky a dospěl k závěru, že nejsou valné. Musel by si uvolnit jednu ruku, pokud možno pravici, a jediným hladkým pohybem vytáhnout z úkrytu v opasku vanadiovou čepel. K tomu by však nejprve potřeboval vojáky něčím rozptýlit, odvést jejich pozornost. Instrukce od generála byly ovšem jednoznačné - Bryson se měl setkat s „nevyhnutelnou smrtí" -, takže vojáci by po něm bez váhání začali střílet, kdyby učinil jakýkoliv náhlý pokus se osvobodit. A Bryson nehodlal zkoušet, jak vojáci plní generálovy rozkazy.
Proč ho však vedou do tohoto skladu? Bryson se rozhlédl kolem sebe a spatřil rozlehlé prostory, které očividně sloužily k parkování motorových vozidel. Na jednom konci se nacházel obrovský nákladní výtah, do něhož by se vešel tank nebo terénní automobil. Vzduch čpěl zápachem motorového oleje a nafty.
V semknutých řadách stály po celé ploše skladu nákladní automobily, tanky a jiná velká vojenská vozidla. Celý hangár vypadal jako skladovací prostory nějakého prosperujícího autosalonu s velkým obratem nebo prodejny nákladních vozidel, přestože betonové stěny a podlahy byly umouněné od rozlitého motorového oleje a výfukových zplodin.
Co se tady dělo? Proč sem Brysona odvedli, když ho mohli stejně dobře popravit i venku, kde se rovněž nenacházel žádný očitý svědek z řad civilistů?
A pak si to Bryson uvědomil.
Upřeně se zadíval na muže, který se nyní postavil před něj. Na muže, který byl po zuby ozbrojen. Na muže, kterého znal.

Na muže jménem Ang Wu.
Jeden z mála protivníků, o nichž by Bryson prohlásil, že z nich šel po všech stránkách fyzický strach. Ang Wu, zběh z čínské armády, napojený na firmu Bomtec, což bylo obchodní chapadlo Lidově osvobozenecké armády. Kdysi dávno působil jako regionální zástupce LOA na Srí Lance. Číňané tam dodávali zbraně oběma bojujícím stranám, podněcovali spory, vyvolávali podezření, a přilévali tak vysoce hořlavý olej do ohně ustavičně doutnající nenávisti v regionu. Bryson však spolu se skupinou jednorázově najatých bojovníků zadržel nedaleko od Colomba smrtící karavanu s municí, která spadala přímo pod Ang Wuovu kontrolu. Při následné přestřelce zasáhl Bryson Ang Wua do břicha a zneškodnil ho.
Jeho protivník však nakonec z místa přestřelky odletěl vrtulníkem - údajně zpátky do Pekingu.
Měl však tento incident nějaký skrytý význam? Byl součástí nějakého nejasného plánu, v němž Bryson sehrál pouze potupnou roli pěšce na šachovnici? Co se skutečně za touto událostí skrývalo?
Nyní stál Ang Wu přímo před Brysonem, na nylonovém popruhu měl šikmo zavěšen čínský samopal AK-47 a po obou bocích mu visela pouzdra s pistolí. Kolem těla měl jako opasek upnuté nábojové pásy do samopalu a v pochvách na boku a u kotníku se mu leskly útočné nože.
Vojáci, kteří drželi Brysona za paže, ho nyní sevřeli ještě pevněji. Rozhodně si teď Bryson nemohl uvolnit ruku a hmátnout k opasku, aniž by byl mezitím rozstřílen na cucky. Panebože.
Jeho osudový nepřítel vypadal spokojeně. „Je tolik způsobů, jak umřít," utrousil Ang Wu. „Vždycky jsem věděl, že se ještě setkáme. A už dlouho se na opětovné shledání těším." Plavným pohybem vytáhl jednu z pistolí - poloautomat čínské výroby -, potěžkal ji a předstíral, že je uchvácen její masivností a schopností ukončit lidský život. „Tohle je dar od generála Cai - velkorysá odměna za léta mé věrné služby. Vlastně je to dost jednoduchý dárek: prostě si tě můžu zabít. Bude to velice - jak to říkáte? bezprostřední a osobní."
Ang Wu se ledově usmál a vycenil nepřirozeně bílé zuby.
„Před deseti lety jsi mě v Colombu připravil o slezinu - věděl jsi to? Takže začneme přesně tím. Tvou slezinou."
Brysonovi se celý rozlehlý sklad v duchu smrskl do jediného uzoučkého tunelu, na jehož jednom konci stál on a na druhém Ang Wu. Neexistovalo nic než jeho protivník. Pomalu a zhluboka se nadechl. „To mi právě nepřipadá jako férový souboj," řekl s nuceným a strojeným klidem.
Čínský zabiják se usmál, natáhl ruku a namířil pistoli na levou dolní část Brysonova trupu. Ve chvíli, kdy uvolňoval pojistku, se Bryson náhle vymrštil, zkroutil tělo ve snaze vymanit se ze sevření strážců a pak...
Ozval se drobný kašlavý zvuk připomínající plivnutí a přímo uprostřed Ang Wuova širokého čela se objevila drobná červená dírka. Ang Wu se vzápětí velice tiše sesunul k podlaze jako bezvládný opilec.
„Aiiíal" vykřikl jeden ze strážců a otočil se právě včas, aby byl i on zasažen přímo do hlavy druhou kulkou z pistole s tlumičem.
Druhý strážce zaječel, natáhl se pro pistoli a pak se náhle skácel k podlaze s ustřeleným kusem hlavy.
Bryson byl náhle volný. Vrhl se k zemi, současně se otočil a zvedl hlavu. Na ocelovém můstku šest metrů nad ním vystoupil zpoza betonového sloupu vysoký tělnatý muž v modrém obleku.
V ruce držel pistoli Magnum 0.357 s dlouhým perforovaným válcem na hlavni, od něhož stoupal tenký korditový kouř. Mužova tvář se zatím skrývala ve stínu, ale jeho těžkou chůzi by Bryson poznal kdekoliv na světě.
Muž vyhodil pistoli vysoko do vzduchu směrem k Brysonovi.
„Chytej," řekl.
Ohromený Bryson chytil pistoli za letu.
„Moc rád vidím, že jste ještě nevyšel úplně ze cviku," řekl Ted Waller a začal sestupovat po příkrém schodišti. Pohlédl na Brysona s výrazem, který by se dal mylně vyložit jako pobavenost, a udýchaně dodal: „To nejtěžší teprve přijde."

Kapitola 22

Senátor James Cassidy si přečetl titulek v The Washington Times, přeletěl očima zmínku o zatčení své ženy za užívání drog i o svém nařčení z maření výkonu spravedlnosti a dále článek nečetl.
Takže to bylo konečně venku, konečně to vyplavalo na povrch - pro Cassidyho byla tato epizoda již dlouho zdrojem hluboké osobní úzkosti, něčím, co se zoufale snažil ukrýt před zvídavými a dravými zraky médií. Hluboko pohřbené tajemství bylo konečně odhaleno. Ale jak?
Do kanceláře dorazil v šest hodin ráno, což bylo o několik hodin dříve než obvykle, a zjistil, že jeho personál se zde již shromáždil a vypadá stejně pobledle a vyčerpaně jako on. Roger Fry se bez dlouhých okolků ujal slova: „Washington Times vám jdou po krku už hezkých pár let. Jenže tentokrát tu máme více než stovku telefonátů i ze všech ostatních médií, která se rovněž snaží vystopovat vaši ženu. Tohle je hotový kobercový nálet, Jíme.
Nedokážu ho udržet pod kontrolou. Nikdo z nás to nedokáže.“
„Je to pravda!“ zeptala se Cassidyho tisková tajemnice Mandy Greeneová. Čtyřicetiletá Mandy pracovala pro Cassidyho již šest let, ale následkem stresu a úzkosti dnes vypadala daleko starší než kdykoliv předtím. Cassidy si nevzpomínal, že by se Mandy někdy nechala vyvést z rovnováhy. Dnes ráno však byly její oči zarudlé.
Senátor si vyměnil se šéfem kanceláře pohledy. Bylo jasné, že Roger Fry ostatním nikdy nic neřekl. „Jak přesně to napsali?“
Mandy sebrala noviny a pak je vztekle odhodila přes celou kancelář. „Že vaše žena byla před čtyřmi lety zatčena za nákup heroinu. A vy že jste pak žhavil linky a přimlouval se za ni, takže policie nakonec stáhla obvinění a vymazala záznam o zatčení.
V novinách to nazvali ‚mařením výkonu spravedlnosti'.“
Senátor Cassidy beze slova přikývl. Posadil se do velkého koženého kancelářského křesla, na okamžik se otočil od zaměstnanců kanceláře a zadíval se z okna na šedivá světla zamračeného washingtonského rána. Včera mu několikrát volal jistý reportér a pídil se po něm i jeho ženě Claire, ale jeho telefonáty nikdo nezvedal. Přesto měl Cassidy neblahé tušení a příliš se v noci nevyspal.
Claire pobývala v jejich rodinném domě ve Waylandu ve státě Massachusetts. Stejně jako manželky mnoha jiných politiků měla i ona své problémy. Cassidy si však dobře vzpomínal, jak to všechno začalo - drobnou nehodou při lyžování, která vedla až k operaci stlačeného obratle, a pak tabletami percodanu, který Claire dostávala na zmírnění pooperačních bolestí. Netrvalo dlouho a Claire začala lék vyžadovat i z jiných důvodů než jen pro utišení bolesti. Lékaři jí ho však odmítli nadále předepisovat a odkázali ji na psychologické kursy zvládání bolesti. Léky ovšem poskytovaly Claire jistý druh sladkého zapomnění, ochranu před stresy a vypětím nejen veřejného, ale i osobního života, který jí nepřinášel uspokojení, jaké si od něj slibovala. A senátor Cassidy si tento stav musel klást za vinu - protože jí nebyl nablízku ve chvílích, kdy to potřebovala. Teprve mnohem později pochopil, jak nepřátelský byl pro ni jeho svět. Byl to svět, který ji automaticky vykazoval do předem určených mezí, a nádherná, kultivovaná a milující Claire nehodlala prosedět celý život na tribunách.
A zatímco Cassidy měl ve Washingtonu až příliš mnoho schůzek a až příliš mnoho kolegyň, kterým se mohl dvořit, svádět je, lichotit jim nebo je přemlouvat, aby mu byly po vůli, Claire byla zcela opuštěná a prožívala bolest, jež nebyla pouze fyzická.
Cassidy nikdy netušil, zda jsou Clairiným skutečným zraněním následky nehody, anebo následky osamělosti, ale postupně dospěl k závěru, že manželčina hospitalizace pouze urychlila její sestup po spirále depresí a závislosti na lécích.
V zoufalství, že si již nedokáže opatřit utišující léky na předpis, a v zoufalé touze po úlevě, o níž věděla, že je pouze dočasná, ale zároveň činí život snesitelným, se Claire vydala do parku nedaleko washingtonské Osmé ulice a pokusila se koupit dávku heroinu od pouličního prodejce. Muž, kterého oslovila, působil povzbudivě a sympaticky a všemožně jí nákup usnadňoval. Nakonec jí prodal dvě voskovaná psaníčka heroinu a Claire mu zaplatila šustivými velkými bankovkami, které krátce předtím vybrala z bankomatu.
V tu chvíli jí muž ukázal odznak a odvedl ji na stanici. Jakmile kapitán okrsku zjistil, koho má před sebou, zavolal domů asistentovi okresního státního zástupce Henrymu Kaminerovi a ten zase zavolal spolužákovi z právnické fakulty Jamesi Cassidymu, jenž právě shodou okolností zastával funkci předsedy

senátního výboru pro oblast soudnictví. A právě takto se senátor Cassidy o všem dozvěděl. Dodnes si vzpomínal na ten telefonát - na onu váhavost a úvodní bezvýznamnou konverzaci, jež měla připravit půdu pro Clairino otřesné přiznání. Byl to jeden z nejhorších okamžiků v Cassidyho životě.
Senátorovu mysl nyní zaplnila Clairina jemná a napjatá tvář a vybavila se mu slova básně, kterou kdysi četl: nemávám, leč tonoucím jsem. Jak mohl být tak slepý ke všemu, co se dělo v jeho vlastní domácnosti a v jeho vlastním manželství? Může veřejný život skutečně člověka tolik odcizit životu osobnímu? Claire byla živoucím důkazem, že může - nemívala, ale tonula.
Cassidy se obrátil zpět ke svým zaměstnancům. „Nebyla přece žádný zločinec," řekl s kamenným výrazem. „Potřebovala pomoc, zatraceně. Potřebovala se vyléčit. A vyléčila se. Strávila šest měsíců v léčebném ústavu. V tichosti a diskrétně. Nikdo to nemusel vědět. Nepřála si žádné lítostivé pohledy ani spiklenecké úšklebky.
Všechno to detailní rozpitvávání, které s sebou nese život senátorovy manželky."
„Ale vaše kariéra...," začala Greeneová.
„Moje zatracená kariéra ji do toho zatáhla ze všeho nejvíc!
I Claire měla svoje sny, chápete? Sny, že bude mít skutečnou rodinu, sny o dětech a otci, který je bude všechny milovat a pro něhož bude manželka s dětmi prioritou číslo jedna, jak by to mělo u všech mužů být. Sny o tom, že povede normální život - vlastně toho ani nežádala tak mnoho. Přála si mít domov, nic víc. A všech těchto snů se vzdala, abych se já mohl stát - jak mě to loni nazval Wall Street Journal? - ‚Poloniem Potomacu'." Senátorovi se do hlasu vkradla hořkost.
„Ale jak jen mohla ohrozit všechno, za co jste bojoval, za co jste vy oba bojovali?" Mandy Greeneová nedokázala zakrýt plameny hněvu a zklamání.
Cassidy pomalu zavrtěl hlavou. „Claire se tím trápila - věděla, že se na ni všichni budou dívat jako na ženu, která možná zničila senátorovi kariéru. Nikdy nepochopíte, jakým peklem prošla. Ale ona jím prošla - v jistém smyslu jsme jím prošli oba. A na druhém konci jsme vyšli zocelení ven! Tedy až do dneška. Než se všechno provalilo." Cassidy se podíval na dvanáctilinkový telefon u spojovatelky, který měl rozsvícené všechny kontrolky a bez ustání se z něj linulo elektronické předení vyzváněcího tónu.
„Jak, Rogere?
Jak se o tom dozvěděli?"
„Stále to nevím jistě," řekl Roger. „Ale jejich informace jsou neuvěřitelně podrobné. Elektronická kopie záznamu o zatčení, která nějak vyplavala na povrch i přesto, že byl záznam oficiálně vymazán. Doklad o Clairině výběru značné částky z bankomatu v osudný večer. Záznamy místních telefonních hovorů, dokládající smršť telefonátů mezi vámi a Henry Kaminerem v noc zatčení.
Další telefonáty z Kaminerovy soukromé linky kapitánovi okrsku.
Záznamy hovorů mezi zatýkajícím policistou a stanicí. A dokonce i elektronické záznamy o platbách, které jste posílal do léčebny v Silver Lakes."
Cassidy vypadal zdeptaně, ale přinutil se k jízlivému úšklebku.
„Tohle všechno nemohl zveřejnit jediný člověk. Zde došlo ke zneužití nejsoukromějších osobních údajů. Myslím, že přesně před tímto jsem všechny varoval. Před společností založenou na špiclování."
„No, jenže nic takového už od vás nezabere," řekla Mandy Greeneová příkře a konečně opět projevila alespoň náznak profesionálního přístupu. „Bude to vypadat, že horujete za soukromí, protože máte sám kostlivce ve skříni, takže nejlépe víte, jaké to je."
Roger Fry začal přecházet po místnosti. „Je to špatné, Jime.
Tohle já nezaretušuju. Ale upřímně řečeno si myslím, že se z toho nakonec vylížeme. Chvíli to ještě bude bolet, ale lidé v Massachusetts vědí, že jste poctivý chlap, a totéž vědí i vaši kolegové, ať už vás mají rádi, nebo ne. Čas zahojí všechny rány - v politice i kdekoliv jinde."
„Nemám v úmyslu se o tom nechat přesvědčit, Rogu," řekl Cassidy a opět se podíval z okna.
„Já vím, že teď to vypadá hodně špatně," připustil Fry. „Budou se vás pokoušet ukřižovat. Ale vy jste silný. Ještě jim ukážete."
„Vy to pořád nechápete, že?" zeptal se Cassidy přísně, ale ne neuctivě. „Tady nejde o mě. Tady jde o Claire. První věta všech článků se týká Claire Cassidyové, manželky senátora Jamese Cassidyho. Ta aféra se může vléct celé dny nebo týdny, kdo ví?

A já nemohu Claire něčemu takovému vystavit. Nemohu ji nechat se v té špíně máchat. Nepřežila by to. A existuje jen jeden způsob, jak tuhle záležitost urychleně smést ze stolu. Jen jeden způsob, jak ji dostat z prvních stránek novin, diskusních pořadů, zpravodajských půlhodinek a společenských rubrik.“
Cassidy zavrtěl hlavou a začal hovořit posměšně kazatelským tónem moderátora zpráv: „Senátor Cassidy se připravuje na senátní vyšetřování, senátor Cassidy bojuje o své křeslo, senátor Cassidy veškerá nařčení popírá, senátor Cassidy hanebně zneužil úřadu předsedy výboru pro soudnictví, manželka senátora Cassidyho je závislá na heroinu.
Tohle jsou titulky z prvních stránek novin, které se tam můžou objevovat donekonečna. Zato titulek Senátor Cassidy odstoupil na základě kompromitujících důkazů je sice rovněž patřičně šťavnatý, ale za dva dny je po aféře. A další osudy řadových občanů Jima a Claire Cassidyových brzy zapadnou někam za telegrafické zprávy ze Somálska. Před pěti lety jsem své ženě slavnostně slíbil, že se už tím incidentem nebudeme zabývat, ať to stojí, co to stojí.
Přišel čas, abych svůj slib splnil.“
„Jime,“ řekl Fry jemně a měl co dělat, aby se mu nechvěl hlas, „prozatím je v tom příliš mnoho nejasností, než abychom činili nějaká závazná rozhodnutí. Prosím tě, abys to ještě uvážil.“
„Nejasností?“ Senátor se hořce zasmál. „Za celý život mi nic nebylo jasnějšího,“ řekl a otočil se k Mandy Greenové. „Mandy, ukaž, že si zasloužíš poslední výplatu. Sepíšeme spolu tiskové prohlášení. Hned.“

Kapitola 23

Bryson ztuhl a sotva dokázal dýchat. Byl v šoku a jeho mysl naprosto ustrnula. Jako by z oblohy udeřil blesk, spálil jeho vědomí a zpřetrhal mu poslední nitky zdravého rozumu. Bryson zalapal po dechu. Vše kolem bylo šílené a nelogické. Bryson se musel přemáhat, aby nezačal křičet.
Ted Waller!
Gennadij Rosovskij!
Velký manipulátor, kouzelník provozující černou magii, který změnil Brysonův život v jeden obrovský a nepředstavitelný klam.
Bryson sevřel poloautomatickou pistoli, kterou mu Waller právě hodil, a posadil si ji do dlaně, jako by byla přirozenou součástí jeho těla. Bez váhání ji namířil na muže, který mu zbraň poskytl, ale v témže okamžiku si uvědomil, že by sice mohl Teda Wallera jednou ranou zastřelit, jenže by to nestačilo. Nikdy by nedostal odpověď na otázky, které ho trýznily, nikdy by neukojil svou potřebu pomstít se podvodníkům a manipulátorům, kteří učinili z jeho života jednu velkou lež. Neustále mířil pistolí na Wallera - na obličej svého někdejšího učitele -, ale do jeho vzteku se stále citelněji vkrádaly otázky, přehršle otázek.
Nakonec vyslovil napjatým a přiškrceným hlasem první otázku, která mu přišla na mysl: „Kdo k čertu jste?“
Zajistil pistoli a tlačil kohoutek dozadu tak dlouho, až zbraň s cvaknutím přešla do automatického modu. Stačilo škubnout ukazováčkem, zasypat Wallerovu hlavu deseti kulkami a velký lhář by se skácel z kovového můstku na podlahu šest metrů pod sebou. A přesto na něj dokonalý střelec Ted Waller žádnou zbraní nemířil. Prostě jen tak stál a na tváři měl záhadný úsměv.
Nakonec promluvil jako první a jeho hlas se v prostorném skladišti hlasitě rozléhal. „Pojďme si zahrát ‚ano-ne',“ řekl svým starým učitelským tónem.
„Běžte do prdele,“ odvětil Bryson chladně a hlas se mu chvěl bezbřehým hněvem. „Vaše skutečné jméno je Gennadij Rosovskij.“
„Ano,“ řekl Waller s lhostejným výrazem.
„Chodil jste na moskevský institut jazyků.“
„Ano.“ Wallerovi přeběhl po tváři úsměv. „Pravilno. Atlično.“
Správně. Výborně.
„Jste z GRU.“
„Ano i ne. Sem by se hodil spíš minulý čas. Byl jsem v GRU.“

Bryson zvýšil hlas, takže teď téměř křičel. „A všechno, co jste mi vykládal o tom, jak spasíme svět, byly jenom kecy! Celou tu dobu jste pracoval pro druhou stranu!“
„Ne,“ řekl Waller jasným a zvučným hlasem.
„Přestaň lhát, parchante! Už bylo těch lží dost!“
„Ano.“
„K čertu s vámi, vždyť ani nevím, co tu vlastně děláte...“
„Možná teď budu mluvit jako generál Cai, ale... ‚když je student připraven, objeví se učitel'.“
„Na buddhistické žvásty nemám čas!“ zahřímal Bryson.
V tu chvíli zaslechl kroky a řinčení zbraní, a tak se rychle otočil. Do skladu vstoupili dva strážci v zelených uniformách a s připravenými karabinami. Bryson několikrát vystřelil a zároveň zaslechl sérii výstřelů shora a zezadu, ve směru od Wallera. Oba strážci byli zasaženi a sesunuli se k zemi.
Bryson se vrhl k podlaze na Ang Wuovo tělo, obrátil ho, sebral mrtvému zabijákovi samopal, strhl mu z krku popruh, upustil Wallerovu pistoli, sevřel samopal oběma rukama a zvedl ho do vzduchu. Očekával, že se objeví další skupina strážců, ale nikdo již do skladu nevešel.
Bryson vytáhl Ang Wuovi také osobní zbraň a strčil si ji do přední kapsy směšného hesketh-haywoodského obleku. Ang Wu měl u obou kotníků připevněny lovecké nože; Bryson je oba popadl i s pochvou a pečlivě si je zastrčil za opasek. Opasek! Náhle si vzpomněl na hliníkovo-vanadiovou čepel, ale nyní již měl k dispozici mnohem účinnější výzbroj.
„Tudy!“ vykřikl Waller, otočil se a zmizel v temných zákoutích betonového ochozu. „Celá budova je obklíčená.“
„Kam jdete, sakra?“ zaječel Bryson.
„Někteří z nás se doma připravili. Tak pojďte, Nicku!“
Co Brysonovi zbývalo? Ať už byl Ted Waller kýmkoliv nebo čímkoliv, bezpochyby měl pravdu: sklad byl obklíčen vojáky LOA.
A pokud se v přízemí nacházel nějaký další východ, což bylo velmi pravděpodobné, padli by za ním přímo do náruče nepřítele.
Bezprostředního nepřítele. Bryson vyběhl po ocelových schodech právě včas, aby zahlédl Wallera, jak mizí v rozlehlé otevřené schodišťové šachtě, těsně za dlouhými řadami zaparkovaných vojenských vozidel. Propletl se tedy semknutými šiky džípů, humveeů a nákladních automobilů čínské výroby a doběhl ke schodišťové šachtě za Wallerem. Ten se již šplhal do schodů s rychlostí, hbitostí a téměř baletní elegancí, která Brysona nikdy nepřestala překvapovat. Přesto ho lehkonohý Bryson během několika vteřin dohnal. „Na střechu,“ zamumlal Waller. „To je jediná cesta ven.“
„Na střechu?“
„Jiná možnost není. Za chvíli se sem začnou sbíhat - pokud se už neseběhli.“ Waller prudce oddechoval. „Jedno schodiště.
A pak nákladní výtah, který je ale úděsně pomalý.“
Než dorazili na odpočívadlo ve druhém patře, zaslechli zdola první výkřiky a dusot běžících nohou.
„Sakra,“ ulevil si Waller. „teď lituji, že jsem si večer dával tu paštiku. Běžte první.“
Bryson vyrazil po schodišti vzhůru. Probíhal širokými odpočívadly, až se nakonec ocitl v nejvyšším patře. Vnořil se do nočního vzduchu a zjistil, že se nachází na prostorném parkovišti s mnoha a mnoha řadami tanků a nákladních automobilů. Co teď? Co měl Ted Waller za lubem? Seskočit ze střechy skladu? Nebo snad přeskočit přes tří- až pětimetrovou propast na další budovu?
„Spálit mosty,“ hlesl zadýchaně Waller, když se vynořil na schodišti, a Bryson rázem pochopil, o čem jeho někdejší učitel mluví. Bylo zapotřebí zablokovat cestu pronásledovatelům - jenže jak? A čím? Nebyly zde dveře, které by se daly zamknout, ani žádná bariéra...
Zato zde byla spousta vozidel - stovky, tisíce vozidel. Bryson přiběhl k nejbližší řadě, stiskl kliku prvního auta a zjistil, že je zamčené. K čertu! Přeběhl k dalšímu vozidlu a opět nepochodil.
Na toto nebyl čas.
Všiml si řady džípů s plátěnou střechou a přeběhl k nim. Vytáhl z pochvy jeden z Ang Wuových loveckých nožů, rozřízl plachtovinu, strčil ruku dovnitř a otevřel uzamčené dveře.
V zapalování automobilu byl zastrčen klíček, což bylo u tak dobře střeženého skladu logické, protože

udržovat si přehled, který klíček patří ke kterému vozu, by bylo logistickou noční můrou.
Waller stál z dosahu schodiště a hovořil do mobilního telefonu.
Bryson otočil klíčkem, nastartoval motor a na plný plyn vyrazil přímo proti odkrytému schodišti. Když se přiblížil, uvědomil si, že džíp je příliš široký, než aby projel schodištěm, což však jeho záměrům plně vyhovovalo. Po chvíli džíp s obrovskou ranou narazil do betonové stěny, přičemž předkem kapoty vyčníval do schodiště.
Ještě se o několik centimetrů posunul, ale pak se již předními koly zapřel o druhý či třetí schod a zastavil se. Brysonovi se podařilo otevřít dveře na straně řidiče právě dost na to, aby se jimi mohl protáhnout podél přilehlé betonové zdi.
Pro nepřítele však džíp představoval pouhé zdržení - několik mužů mohlo vozidlo snadno odsunout. K záchraně to rozhodně nestačilo. Bryson prohledal sousední řady vozidel a konečně spatřil to, co zde zoufale toužil najít: dvousetlitrový ocelový barel s benzinem. Pomalu ho převrátil na zem a dokutálel ho k džípu překážejícímu v cestě ze schodiště. Vytrhl plastikovou zátku, obrátil barel zátkou dolů a uskočil. Z barelu začal vytékat benzin, který vytvářel na betonové podlaze kolem vozidla velkou louži.
Bryson znovu pootočil barel a naklonil ho dnem vzhůru, takže z něj benzin vytékal ještě rychleji. Kolem pneumatik džípu proudily potoky paliva, rozlévaly se k hornímu okraji schodiště a pomalu stékaly po schodech dolů. Vzduch byl prosycen pronikavým zápachem benzinu. Ve chvíli, kdy Bryson vyprázdnil barel na schodiště, zaslechl první hřmotné kroky, jak strážci vybíhali po schodišti na střechu.
Není čas!
Bryson popadl kravatu, škubnutím si ji strhl z krku a hodil ji do kaluže benzinu. Když kravata nasákla, zastrčil ji do otvoru prázdného barelu. V barelu se již nenacházel žádný benzin, ale zůstaly v něm benzinové výpary - nebo přesněji řečeno směs vzduchu a benzinových výparů. Jejich vzájemný poměr možná nebyl ideální, ale Bryson z dlouhé zkušenosti věděl, že to bude stačit.
Vytáhl Hesketh-Haywoodův mosazný zapalovač a přiložil plamínek k improvizované roznětce. Když se plamen rozhořel, odhodil Bryson ocelový barel přes džíp na schodiště, uskočil a rozběhl se co nejrychleji pryč.
Výbuch byl silný a ohlušující. Celé schodiště se proměnilo v jedinou ohnivou kouli, v burácející žluté peklo. Také Waller, když viděl, co Bryson provedl, vyrazil po střeše pryč. Za několik vteřin se ozval další, úžasně hlasitý výbuch, jak se vznítila palivová nádrž džípu. Plameny byly oslnivě jasné a z pohledu na ně bolely oči. Džíp zachvátily převalující se a sálající ohnivé vlny, které chrlily oblaka černého dýmu. V polovině střechy se Bryson zastavil a počkal, až ho klusem dohoní brunátný a propocený Waller.
„Dobrá práce," řekl Waller a pohlédl k obloze. Od schodiště se ozývaly hlasité a trýznivé výkřiky, které však po chvíli přehlušil silnější hluk - dunivé burácení vysoko ve vzduchu. Byl to zvuk vrtule blížící se helikoptéry. Brysonovi se přímo nad hlavou objevil obrněný vrtulník zelené barvy s maskováním, zastavil se nad volným prostranstvím mezi vozidly a pomalu se začal snášet ke střeše.
Bryson vytřeštil oči. „Co to je?"
Jednalo se o vojenský vrtulník AH-64 Apache se zřetelným označením americké armády a oficiálním armádním kódem na ocase.
Waller se rozběhl k vrtulníku a instinktivně přitom držel hlavu dole, přestože to nebylo zapotřebí. Bryson na chvíli zaváhal a poté i on vyrazil k obrovské helikoptéře. Pilot měl na sobě kombinézu americké armády. Jak je to možné? Pokud byl Direktoriát součástí GRU, jak mohl Waller sehnat bojový vrtulník americké armády?
Když Bryson šplhal do vrtulníku, všiml si, že se Waller otočil a znepokojeně se zadíval kamsi za něj. Nato vykřikl něco, čemu Bryson nerozuměl. Bryson se otočil a zjistil, že z nákladního výtahu pouhých třicet metrů od nich - na opačné straně střechy a daleko od pekla na schodišti - vybíhají desítky vojáků Lidově osvobozenecké armády. Vyškrábal se do vrtulníku a náhle ucítil v zádech výbuch bolestí - drtivou ránu do pravé strany hrudního koše. Byl zasažen! Bolest byla strašlivá, ba přímo nesnesitelná.
Bryson vykřikl a nohy se mu podlomily. Waller ho popadl za rameno a vtáhl ho dále do vrtulníku, který se vzápětí vznesl do vzduchu.
Když stoupali, viděl Bryson pod sebou nashromážděné jednotky vojáků, jantarové plameny a oblaka čoudícího černého dýmu.

Bryson byl v minulosti postřelen již mnohokrát, ale toto bylo horší než vše ostatní, co do té doby zažil. Bolest neochabovala, nýbrž narůstala - pravděpodobně byl zasažen nějaký nerv. Bryson si byl jist, že z rány silně krvácí. Jakoby z velké dálky zaslechl Wallerův hlas: „...vrtulník americké armády, neodváží se nás sestřelit..., mezinárodní incident a generál Cai není tak hloupý, aby...“
Wallerův hlas střídavě sílil a ochaboval jako rádio se slabým příjmem. Bryson chvíli cítil mrazivou zimu a vzápětí zase spalující horkost.
„...v pořádku, Nicky...?“ zaslechl.
A poté: „...s první pomocí, ale na letišti v Hongkongu je ošetřovna..., dlouhý let a já nechci odkládat...“
A po chvíli: „...ranhojiči v osmnáctém století možná nebyli tak úplně od věci, Nicky. Třeba je dobré nechat si čas od času pustit žilou...“
Bryson střídavě upadal do bezvědomí a opět se probouzel celý zmatený směsicí nejrůznějších výjevů. Přistáli někde na heliportu a kdosi mu pomáhal na nosítka.
Poté ho odnesli do nějaké moderní budovy a spěchali s ním po dlouhé chodbě na oddělení. Tam se ho ujala sestra nebo lékařka v bílém plášti - svlékla ho do půl těla, sešila mu ránu... a pak se již dostavilo vzplanutí bolesti, udivující a doběla rozpálené bolesti, po níž následoval rychlý a prudký přechod do temnot hlubokého malátného spánku.
„Chceš slyšet pravdu? Prostě chci toho chlápka nachytat.“
Adam Parker byl naštvaný a vůbec to před svým dlouholetým právním zástupcem Joelem Tannenbaumem neskrýval. Oba se pravidelně jednou za měsíc scházeli na společném obědě v Patroon - luxusní biftekové restauraci na východní Sedmačtyřicáté ulici, jejíž stěny byly obloženy tmavým dřevem a ozdobeny Kipsovými rytinami.
Parker nechal rezervovat soukromý salonek, kde mohli oba muži nerušeně kouřit cigarety Romeo y Juliet a popíjet martini.
Parker se pyšnil fyzickou kondicí, ale kdykoliv se ocitl na Manhattanu, přitahovalo ho to k podobným místům, jež voněla dávno minulým společenským řádem i s jeho lehkou rozmařilostí.
Tannenbaum se pustil do telecího na grilu. Působil v právnické komisi na Kolumbijské univerzitě, vedl oddělení obchodních pří v advokátní kanceláři Swarthmore & Barthelme, avšak i přes tuto exkluzivní kvalifikaci a znamenité styky stále zůstával pouličním bojovníkem - roztěkaným klukem, který vyrostl v Bronxu a vždy každému oplácel stejnou mincí. „Tihle lidi se nachytat nenechají,“ řekl. „Chlapy jako ty si dávají místo zákusku po večeři.
Promiň, Adame. Nehodlám ti takhle pozdě začínat lhát.
Znáš ten starý vtip, jak chtěla myš vyšoustat slona? Přece se nechceš tomu bimbovi šplhat po zadku.“
„Nech toho,“ ohradil se Parker. „Tohle už jsme si snad vyříkali.
A já tě teď žádám, abys připravil pár dokumentů. Soudní zákaz.“
„V jakém smyslu?“
„Zákaz jim slučovat data InfoMedu s ostatními informačními zdroji - uzavřeli jsme dohody o diskrétnosti, které je potřeba ctít.
Uveď, že jsme získali předběžné důkazy, podle nichž se chovají v rozporu s těmito úmluvami, uzavřenými na základě paragrafu atd. atd.“
„Adame, vždyť nemáš nic v rukou.“
„Jasně, ale chci jim trochu zatopit. Rozhodně jim to nehodlám usnadňovat. Oni si myslí, že mě spolknou jako malinu, ale já se jim vzpříčím v krku tak, že na to do smrti nezapomenou.“
„Ten mamut si toho ani nevšimne. Vždyť zaměstnávají armádu právníků. Během dvou minut si zařídí zamítnutí.“
„V soudnictví nic netrvá dvě minuty.“
„Tak za pět.“
„Jak dlouho to potrvá, tak dlouho to potrvá. Jde o to, že nehodlám odejít v tichosti.“
„Měla by mě tvá poetičnost dojímat?“
„Vzhledem k výši honoráře ano.“ Parker se smutně zasmál.
„Adame, my dva se známe už - kolik? - patnáct let. Byl jsi mi za svědka...“
„U sňatku, který vydržel osm měsíců. Vlastně jsem tě měl požádat o vrácení svatebního daru.“

„Věř mi, že někteří to udělali.“ Tannenbaum opatrně usrkl martini.
„Zmiňoval ses.“
„Adame, ty jsi parchant, hajzl, arogantní, přehnaně soutěživý a vševědoucí mizera beze špetky pokory i jakéhokoliv jiného projevu skromnosti a soudnosti. Pravděpodobně sis právě proto vedl tak skvěle. Ale tentokrát? Smiř se s tím, že ses poprvé v životě ocitl na vedlejší koleji.“
„Jdi do prdele.“
„Já jsem právník, já posílám do prdele ostatní.“ Tannenbaum pokrčil rameny. „Chci ti jen říct, abys reálně zhodnotil svou sílu.“
„Tohle tě učili na Kolumbijské univerzitě?“
„Kéž by. Hele, kvůli tomu jsi mě nepozval. Tys sem přijel, protože potřebuješ mou radu. Takže dobře poslouchej, co se ti snažím sdělit. Každá advokátní kancelář, která za něco stojí, udržuje nějaké styky s firmou Systematix nebo některou z jejích poboček.
Stačí se rozhlédnout kolem sebe a co vidíš? Všude samé honosné pracovní obědy odepisované z daňového základu, jejichž značnou část nakonec uhradí oblíbený klient, prodejce nebo zákazník všech firem: Systematix.“
„Oni se pokládají za Standard Oil informačního věku.“
„Po historických analogiích radši ani nesahej. Proti Systematixu totiž i Standard Oil vypadá jako vesnická pekárna. Ale dělá jim někdo potíže? Je to přesně tak, jak vždycky říkáš: život není fér. Faktem je, že i ministerstvo spravedlnosti se chová jako jimi ovládaná dceřiná společnost. Tahle firma má svoje chapadla všude.“
„Děláš si legraci.“
„Přísahám na hrob své matky.“
„Tvá matka žije ve Flatbush.“
„To na věci nic nemění. Oni tvou společnost koupili a tys za to od nich vzal peníze. A teď se chováš jako závistivá drbna. Zkus se někdy poslouchat.“
„Ne, ty poslouchej mě. Budou ještě litovat, že si něco začali s Adamem Parkerem. Jestli mi ty zákazy nesepíšeš, najdu si někoho, kdo to udělá za tebe. Jasně, vzal jsem od nich peníze, ale to jen proto, že jsem neměl na vybranou. Nebylo to dobrovolně.“
„Adame. Snad se nechceš těmhle lidem stavět? Vždyť mě přece znáš - v životě se jen tak něčeho neleknu. Ale tohle..., věř mi, když ti říkám, že tohle není obvyklý byznys. Oni se řídí vlastními pravidly.“
Parker dopil martini a objednal si další. „Možná jsem hajzl, možná jsem jen arogantní mizera, ale rozhodně nejsem obětní beránek,“ řekl nebojácně. „Něco ti povím. Tihle paraziti ze Systematixu na moje jméno hned tak nezapomenou.“
„Připravili jsme vám obvyklý pokoj, pane Parkere,“ řekl recepční, jakmile se Parker objevil toho večera v hotelu St. Moritz.
Recepční věděl, že Adam Parker bývá rád ujišťován, že personál hotelu věnuje pozornost jeho obvyklým osobním preferencím.
Při svých nepříliš častých návštěvách Manhattanu však Adam Parker s oblibou ukájel rovněž některé své neobvyklé osobní preference.
Toho dopoledne například zatelefonoval madame Sevigny, jak si tato dáma říkala, a ta mu přislíbila „dvě mladé dívky, naše nejlíbeznější“. Madame Sevigny neinzerovala v žádné publikaci.
Všichni její klienti - většinou šlo o velmi zámožné a mocné muže, kteří bydleli v jiných částech země - jí museli být řádně představeni. Z její strany se jim za to dostalo absolutní diskrétnosti. Její dívky věděly, že porušení této diskrétnosti může znamenat ztráty převyšující hodnotu jejich života. Stejně tak ovšem věděly, že pokud budou dodržovat přísná pravidla madame Sevigny, budou si moci za pár let odložit stranou hezkou sumičku.
Madame Sevigny měla smlouvu s lékařem, který prováděl dívkám pravidelné krevní testy a gynekologická vyšetření, díky čemuž měla madame jistotu, že jejich zdravotní stav i hygiena jsou zcela bez poskvrnky. Všechny musely absolvovat pravidelná cvičení a dodržovat stravovací režim, za něž by se nemusela stydět ani profesionální gymnastka, a před smluvenou schůzkou si madame každou dívku osobně prohlédla. Všechny dívky musely bezpodmínečně mít protrhané obočí, oholenou a zvláčnělou

pokožku, oškrábaná chodidla, namalované řasy, navoskované nohy a zabroušené nehty; všechny tělesné dutiny musely být řádně propláchnuty a naparfémovány. „Je tak těžké být přirozeně krásná," říkávala madame Sevigny s povzdechem, když své dívky naposledy kontrolovala.
Přesně v deset hodin večer oznámil telefonát z recepce hotelu St. Moritz příjezd sjednaných dívek. Parker, který právě lenošil v bílém froté županu uprostřed bohatě zařízeného apartmá, cítil, jak v něm narůstá ohnivá vroucnost. Po všem tom stresu, jemuž byl vystaven po převzetí InfoMedu firmou Systematix, podobné uvolnění velice potřeboval. Vše se táhlo až příliš dlouho. Ve svých instrukcích madame Sevigny byl vždy naprosto konkrétní a přesný - jak mu vysvětlil jeden starý přítel z polovodičové branže, který si ho kdysi změřil pohledem a poprvé mu pověděl o zvláštních službách madame S., nebylo v jejím případě potřeba chodit okolo horké kaše. Pro dnešní večer měl připraveno něco tak výstředního, že by to jeho manželka - těžkopádná a spořádaná žena - nikdy nemohla pochopit. Parkera by naopak nepřekvapilo, kdyby jeho zálibám alespoň částečně rozuměl onen polovodičový magnát.
O pár minut později se ozvalo zaklepání na dveře.
„Já jsem Yvette," řekla svůdně oslnivá bruneta s dokonalou postavou.
„A já Eva," přidala se pružná blondýna a dívky za sebou zavřely dveře. „Líbíme se vám?"
Parker se zeširoka usmál. „Velice," odpověděl. „Ale mám dojem, že madame Sevigny říkala, že přijde Yvette a Erica."
„Erica onemocněla," řekla Eva. „A tak mě madame poslala místo ní a říkala, že vám mám vyřídit omluvu. Jsme jako sestry.
Myslím, že nebudete zklamán."
„To jistě nebudu," přitakal Parker a s fascinovaným očekáváním si prohlédl plochý šedý kufřík, který přinesla Yvette. „Dáte si něco, dívky?"
Obě ženy si vyměnily pohledy a zavrtěly hlavami. „Allons-y, začneme?" řekla Yvette.
„Prosím," odpověděl Parker.
O hodinu později již Parker ležel přivázán černými hedvábnými šátky k mosazné pelesti a sténal rozkoší, zatímco mu obě dívky střídavě bičovaly a hladily zčervenalou kůži. Obě byly mimořádně zkušené: pokaždé, když se přiblížil k vyvrcholení, přesunuly pozornost jinam a začaly mu masírovat paže nebo hrudník prsty, jež byly tak jemné a zároveň tak pevné, že si Parker nic podobného nedokázal představit. Yvette ho nyní laskala na těle měkkým ňadrem a vlhkým rozkrokem a Eva připravovala horký vosk.
O chvíli později již začal voňavý včelí vosk kapat na jeho tělo a šířit kolem sebe intenzivní erotický žár, který byl bolestivý a rozkošný zároveň. „Ano," vzdychal Parker téměř v deliriu.
„Ano." Celé tělo se mu lesklo potem.
Nakonec se na něj Yvette posadila, pojmula do sebe jeho mužství a obklopila ho teplem svého nitra. Dívky mu mírně povolily hedvábné šátky, takže se mohl částečně napřímit, a Eva mu zezadu objala hruď. Její něžné prsty ho začaly masírovat na ramenou a nyní i na hrdle.
„A teď ti ukážu poslední rozkoš," zašeptala mu do ucha.
Parker stačil zahlédnout záblesk struny ostré jako břitva, ale to už mu ji Eva přehodila přes hlavu.
„Ach, Bože," zasténal Parker, když mu struna projela chrupavkou, šlachami a cévami a proťala mu krční tepnu, průdušnici i jícen, a pak už nepromluvil.
Yvette, která se mezitím se zavřenýma očima utápěla ve vlastní rozkoši, si nejprve povšimla ochabnutí ve svém lůně. Otevřela oči a viděla, že klientova hlava leží svěšená dopředu a druhá dívka - dívka, jež si říkala Eva - drží v ruce lesklou kovovou smyčku.
Že by nějaká nová hračka?
„A teď je, myslím, řada na tobě," řekla Eva vzrušeně a přehodila lesklý drát přes hlavu i Yvette. Teprve v tu chvíli si Yvette všimla krve kolem klientova krku, zářivě červené kravaty a o chvíli později si již neuvědomovala absolutně nic.

Kapitola 24

Bryson se pomalu probudil. Celé tělo ho bolelo a v hlavě mu prudce bušilo. Seděl na rozkládacím sedadle v malém luxusním soukromém tryskáči, přes tělo měl přehozenou přikrývku a za hlavou nadýchaný polštář. Všechna okna byla černá a podle hluku a vibrací se dalo usuzovat, že je letadlo právě ve vzduchu.
Kabina byla prázdná až na dva další pasažéry - v zadní části kabiny klimbal ve stínu světlovlasý, nakrátko ostříhaný čtyřicátník v námořnicky modré uniformě stevarda. A na širokém koženém sedadle přes uličku si hověl Waller a v úzkém jasném kuželi světla četl knihu vázanou v kůži.
„Nw, vot éti vot, tavárišč Rosovskij, dóbryj vjéčer," řekl Bryson rusky. „Sto vy čitájetě?" Jeho řeč byla splývavá. Měl pocit, že je pod vlivem prášků.
Waller vzhlédl a lehce se usmál. „Tím ohavným jazykem jsem už nemluvil celá desetiletí, Nicky. Určitě už jsem pěkně vyšel ze cviku." Zavřel knihu. „Ale abych vám odpověděl na otázku, znovu si pročítám Dostojevského. Bratry Karamazovy. Ovšem jen jsem se utvrdil v názoru, že to byl dosti špatný spisovatel.
Morbidní zápletka, plané moralizování a styl jako z policejního bulletinu."
„Kde to jsme?"
„Řekl bych, že někde nad Francií."
„Jestli jste mě nacpali práškama, doufám, že jste zjistili všechno, co jste chtěli."
„Ach, Nicku," povzdechl si Waller. „Určitě si myslíte, že mi nemáte důvod věřit, ale jediným lékem, který jste obdržel, bylo jakési tišidlo bolesti. Naštěstí se v Chek Lap Koku nachází alespoň zpola slušná a dobře vybavená klinika pro cizince. Utrpěl jste pěkně ošklivý průstřel. Podle všeho již druhý během několika týdnů - prvním byla ta povrchová jizva na levém rameni. Vždy jste se velmi rychle zotavoval, ale i vy už máte svá léta.
A tahle hra je pro mladé hochy, stejně jako americký fotbal. Říkal jsem vám to, když jsem se s vámi před pěti lety loučil."
„Jak jste mě našel?"
Waller pokrčil rameny a opět se uvelebil na sedadle. „Máme své zdroje, elektronické i lidské. Jak jistě dobře víte."
„Použít americký vrtulník v cizím vzdušném prostoru bylo dosti odvážné."
„Nijak zvlášť. Pokud ovšem skutečně nevěříte těm výmyslům Harry Dunnea, že jsme nějaká zbloudilá a samotářská agentura."
„Vy tvrdíte, že to není pravda?"
„Já nic netvrdím, Nicku."
„Vždyť už jste se přiznal, že jste Rus Gennadij Rosovskij, který se narodil ve Vladivostoku. Špičkoví sovětští špioni, specialisté na angličtinu, americkou kulturu a způsob života vás pak vycvičili jako spícího infiltračního agenta GRU - paminjáčika -, nebo ne?
Navíc jste šachový génius. Jurij Tarnapolskij mi to všechno potvrdil. Už v mládí jste měl skvělou pověst - někteří lidé vám říkali Čaroděj."
„Lichotíte mi."
Bryson civěl na svého někdejšího učitele, který měl nyní natažené nohy a ruce složené za hlavou. Ted Waller - tak ho Bryson znával, pokud ho vůbec znával - vypadal navýsost spokojeně.
„Někde v koutku duše," pokračoval Waller, „jsem vždycky věděl, že existuje vzdálená a ryze teoretická možnost, že by se můj spis z GRU mohl jednoho dne nějak dostat ven z bezpečného sejfu k americké zpravodajské službě. Jako když povodeň vyplaví z hrobu dávno pohřbenou mrtvolu. Ale kdo to všechno vlastně mohl tušit?
Ani my sami ne. Každý se vysmívá CIA, že nepředpokládala náhlý rozpad Sovětského svazu. Já se jich sotvakdy budu zastávat, ale tuhle výtku jsem vždycky považoval za neférvždyť rozpad SSSR nepředpokládal ani Gorbačov, proboha."
„A nevyhýbáte se náhodou jedné důležité nezodpovězené otázce?"
„Tak mi ji položte."
„Jste paminjáčik - spící agent GRU -, nebo nejste?"
„Jestli jsem teď, nebo jestli jsem byl?', abych parafrázoval toho komického senátora McCarthyho. Byl

jsem, ale už nejsem. Je to dosti jednoznačné?“
„Jednoznačné ano, ale mlhavé.“
„Prostě jsem přeběhl.“
„Na naši stranu.“
„Přirozeně. Byl jsem v Americe nelegálně a chtěl jsem svůj pobyt zlegalizovat.“
„Kdy?“
„V padesátém šestém. Do USA jsem přijel jako čtrnáctiletý chlapec v roce 1949, kdy existovala spousta legend, které nebyly důkladně prověřeny. V polovině padesátých let mi všechno došlo a přerušil jsem styky s Moskvou. V té době jsem toho již o soudruhu Stalinovi viděl a slyšel dost, abych se zbavil veškerých mladistvých iluzí o zářné budoucnosti komunistického světa.
Po Karibské krizi jsem nebyl sám, kdo si uvědomil hloupost, pošetilost a naprostou nanicovatost CIA. A právě tehdy jsem spolu s Jimem Angletonem a několika dalšími založil Direktoriát.“
Bryson zavrtěl hlavou a zamyslel se. „Kdykoliv přeběhne spící agent GRU, má to své důsledky. Jeho manipulátoři v Moskvě jsou značně rozčarováni a pohrozí přeběhlíkovi odplatou, kterou poté zákonitě vykonají. A vy mi přesto tvrdíte, že vaše skutečná identita zůstala po celá desetiletí zahalena tajemstvím. Tomu nějak nemohu uvěřit.“
„Vždyť je to naprosto pochopitelné. Nebo si snad představujete, že jsem jim jednoduše napsal dopis typu: ‚Drahý Ivane, přestaň mi posílat šeky s výplatou, protože jsem přeběhl na druhou stranu.'?
Ani náhodou. Dal jsem si na tom záležet, jak si jistě umíte představit. Můj nadřízený byl chamtivý bastard, který si vůbec nedával pozor. Měl rád honosný život, a tak si ulíval peníze a až příliš často se krmil z koryta nejrůznějších hrazených výloh.“
„Jinými slovy se dopouštěl zpronevěry.“
„Jistě. A v těch dobách za to byl buďto gulag, anebo kulka do temene na dvoře v Lubjance. Takže vzhledem k tomu, co jsem věděl nebo mohl předstírat, že vím, jsem ho přinutil, aby mě prostě vyškrtl ze seznamu. Já zmizím, on zůstane naživu a všichni budou spokojeni.“
„Takže to tvrzení Harry Dunnea přece jen není výmysl, že?“
„Na sto procent ne. Je to důmyslná kombinace pravd, polopravd a ryzích nepravd.“
„Co například není pravda?“
„A co vám všechno řekl?“
Brysonovi se pomalu rozbušilo srdce. Adrenalin mu stoupal v těle a sváděl bitvu s utišujícími prostředky, které mu někdo aplikoval.
„Že Direktoriát založila počátkem šedesátých let malá skupinka fanatiků z GRU nebo možná VKR - geniálních stratégů, kteří si říkali Šachmatisty neboli šachisté. Prý se inspirovali klasickým ruským špionážním trikem z dvacátých let - skupinou Trust - a provedli infiltrační operaci na americké půdě, která se stala nejsmělejší zpravodajskou lstí dvacátého století a dalece převýšila někdejší ambice Trustu. Direktoriát prý ovládá semknutá vnitřní skupinka ředitelů, takzvané Konsorcium, a všichni agenti i zaměstnanci mimo tento nejužší okruh jsou vedeni k přesvědčení, že pracují pro jistou maximálně utajenou americkou zpravodajskou agenturu. Důsledná segmentace a několikastupňové utajení v podobě kódových slov jim přitom znemožňuje vyzradit o své práci cokoliv a komukoliv.“
Waller se usmál a zavřel oči.
„A podle Dunnea by skutečné kořeny Direktoriátu v Moskvě nebyly nikdy odhaleny, nebýt rozpadu Sovětského svazu. V důsledku něj totiž došlo k rozšíření několika zbloudilých dokumentů, které bezděčně prozrazují kódované operace, jež nezapadají do známých struktur KGB ani GRU. Tu a tam se dokonce objevilo kontaktní jméno a existence Direktoriátu jako celku byla potvrzena také přeběhlíky ze střední úrovně hierarchie této agentury.“
Waller se široce zašklebil a vykulil oči. „Málem jste mě přesvědčil, Nicku. Ale ten Harry Dunne se nejspíš minul povoláním.
Měl by psát beletrii, protože má dosti bujnou představivost. Ten jeho příběh je neohrabaný, ale zároveň docela přesvědčivý.“
„A která pasáž patří do oblasti fikce?“
„Kde bych jen měl začíti“ povzdechl si Waller ustaraně.

„A co takhle u pravdy?“ vybuchl Bryson, který již nedokázal tuto hranou nejistotu snášet. „Pokud ji vůbec ještě znáte! Co kdybyste začal třeba u mých rodičů?“
„A co je s nimi?“
„Já jsem mluvil s Felicit Munroeovou, Tede! Mé rodiče zavraždili ti vaši zatracení fanatici! Aby mě dostali pod přímou kontrolu Petera Munroea a přivedli mě do Direktoriátu.“
„Vraždou vašich rodičů? Nechte toho, Nicky!“
„Chcete snad popřít, že i Peter Munroe byl ve skutečnosti Rus, stejně jako vy? Felicia mi fakticky potvrdila Dunneovu verzi té nehody, která ukončila jejich životy.“
„A jak přesně ta verze zněla?“
„Že to měl na svědomí můj ‚strýček Pete' - a že se pak trápil pocitem viny.“
„Ta nebohá stará žena je senilní, Nicky. Víte určitě, co vám vůbec chtěla říct?“
„Tohle tak snadno nezlehčíte, Tede. Říkala, že Pete mluvil ze spaní rusky. A Dunne mi sdělil, že Peter Munroe se ve skutečnosti jmenoval Pjotr Aksjonov.“
„To je pravda.“
„Ach, Ježíši!“
„A skutečně se narodil v Rusku, Nicku. Sám jsem ho naverboval.
Fanatický antikomunista. Jeho rodina zmizela během čistek ve třicátých letech. Ale on vaše rodiče nezavraždil.“
„Tak kdo je zavraždil?“
„Oni nebyli zavražděni, proboha. Poslouchejte mě“ Waller si zkoumavě prohlížel kruh světla dopadající na stolek. „Jsou věci, o kterých jsem vám nikdy neřekl, důvody oné segmentace, věci, které jsem pokládal za lepší vám nesdělovat - ale jsem si jist, že nyní již základní obrysy znáte. Direktoriát je a vždy byl nadnárodní agenturou, kterou založila malá skupinka osvícených členů amerických a britských rozvědek spolu s několika významnými sovětskými přeběhlíky, jejichž věrohodnost byla mimo jakoukoliv pochybnost - včetně vaší.“
„Kdy?“
V roce devatenáct set šedesát dva, krátce po debaklu v Zátoce sviní. Byli jsme odhodláni postarat se o to, aby již k podobné potupě nikdy nedošlo. Původně to byl můj nápad, pokud mi dovolíte jistou neskromnost, ale vzápětí se ke mně přidal můj drahý přítel a nadšený stoupenec James Jesus Angleton z CIA. I on měl stejně jako já pocit, že americká rozvědka je prolezlá amatéry a neumětely - říkali si Old Boys, ale ve skutečnosti to byla jen tlupa protěžovaných spratků z nóbl univerzit. Možná to byli vlastenci, ale chovali se až směšně arogantně a byli přesvědčeni, že sami nejlépe vědí, co dělají. V podstatě se jednalo o wallstreetskou kliku, která prakticky darovala východní Evropu Stalinovi, protože jí jednoduše selhaly nervy.
O hrstku elitářských podnikových právníků, kteří zcela postrádali kuráž, aby dělali věci, jež bylo potřeba udělat, kteří neměli potřebnou nemilosrdnost a kteří nerozuměli Moskvě tak jako já.
Vzpomeňte si, krátce po událostech v Zátoce sviní přeběhl jistý důstojník KGB jménem Anatolij Golicyn a během celé řady výslechů Angletonovi všechno vylíčil - jak je CIA prolezlá krtky, jak je infiltrovaná a zkorumpovaná až na kost. O britské rozvědce s Kimem Philbym a tou jeho cháskou ani nemluvě. No a Angletonovi to úplně stačilo. A tak nejenže Direktoriátu poskytl počáteční kapitál z černých zdrojů, ale zřídil také tajné finanční kanály a schválil základní organizační strukturu sestávající z uzavřených buněk. Pomohl mi vymyslet strategii ‚skříňky ve skříňce' - decentralizace a vnitřní segmentace, která zajišťuje maximální utajení. Neustále zdůrazňoval nezbytnost udržet naši existenci v tajnosti přede všemi s výjimkou vládních špiček, kterým jsme sloužili. Pouze při utajení vlastní existence mohla tato nová organizace doufat, že se jí podaří uniknout bažinám infiltrací, dezinformací a vysoké politiky, která tolik svazovala špionážní agentury na obou stranách železné opony.“
„Snad nechcete, abych uvěřil, že Harry Dunne byl tak strašlivě vedle - že byl natolik dezinformován o skutečném původu Direktoriátu.“
„To rozhodně ne. Nebyl dezinformován. Harry Dunne měl jisté poslání. Představoval nastrčenou figurku. Argumentům ad logicam, geniální karikaturu, která zněla věrohodně a snůšku výmyslů prokládala jednotlivými zrnky pravdy. Jakousi imaginární zahradu plnou skutečných ropuch.“

„Za jakým účelem?“
„Aby vás nasměroval na nás, aby vás přiměl po nás jít a pokud možno nás zničit.“
„Za jakým účelem?“
Waller si rozhořčeně povzdechl, ale než stačil promluvit, Bryson pokračoval: „Chcete mi snad do očí popřít, že jste se mě pokusili zabít?“
Waller pomalu a téměř smutně zavrtěl hlavou. „Vás bych se nesnažil oklamat, Nicky. Jste příliš chytrý.“
„Tam v garáži ve Washingtonu, když jsem šel na K Street a zjistil, že vaše ústředí zmizelo. Za tím jste byli vy.“
„Ano, toho člověka jsme najali my. Ale najít špičkové talenty dnes není snadné. Proč mě jen nepřekvapilo, že jste toho chlápka přemohl?“
Bryson se však nenechal tak snadno uchlácholit a vztekle po Wallerovi šlehl pohledem. „Nařídil jste mé zavraždění, protože jste se bál, že bych mohl odhalit pravdu!“
„To vůbec ne. Ale znepokojovalo nás vaše chování. Všechny vnější známky naznačovaly, že jste si vybral špatnou stranu, že jste spojil síly s Harry Dunnem a obrátil se proti svým někdejším zaměstnavatelům. Kdo pochopí taje lidského srdce? Zahořkl jste snad kvůli předčasnému odchodu z Direktoriátu? Popletl vám Dunne svými nepravdami hlavu? Nevěděli jsme to a museli jsme přijmout preventivní opatření. Věděl jste toho o nás příliš mnoho.
I přes veškerou segmentaci jste toho věděl až příliš mnoho. Ano, bylo rozhodnuto, že jste beznadějný případ.“
„Kristepane!“
„I přesto jsem však po celou dobu zůstával skeptický. Znal jsem vás lépe než kdokoliv jiný a nebyl jsem ochoten akceptovat závěry ve vašem spisu a hodnocení analytiků - přinejmenším bez dalšího potvrzení. A tak jsem vyslal jednoho z našich nejlepších nových agentů, aby vás kryl na Calacanisově lodi a monitoroval vaše aktivity tak dlouho, až si budu moci být jistý. Nasadil jsem ji na vás, aby vás sledovala, kontrolovala a podávala o vás zprávy.“
„Layla.“
Waller jednou přikývl, Měla mi dělat klíště?“
„Přesně tak.“
„To jsou žvásty!“ vykřikl Bryson. „Byla daleko víc než jen običejné klíště. V Bruselu se mě pokusila zabít!“
Bryson sledoval Wallerův obličej a hledal známky prozrazující lež, ale Wallerův výraz byl pochopitelně zcela nečitelný.
„Jednala na vlastní pěst, v rozporu s mými příkazy. Nepopírám to, Nicku. Ale musíte vzít v úvahu vývoj událostí.“
„To je vážně dojemné. Pořád se vykrucujete, kličkujete sem a tam a zoufale se snažíte zalepit díry v té vaší historce!“
„Poslouchejte mě, prosím vás. Dopřejte alespoň tolik muži, který vám zachránil život. Částečně měla za úkol vás sledovat, Nicku. A předpokládat vaši nevinu do doby, než se dozvíme něco jiného. Když viděla, že máte být na Calacanisově lodi zavražděn, varovala vás přece.“
„Tak jak mi vysvětlíte Brusell“
„Politováníhodné impulzivní jednání z její strany. V podstatě byla vedena úmyslem ochránit Direktoriát a naši misi. Když se dozvěděla, že se hodláte setkat s Richardem Lanchesterem, abyste Direktoriát zničil, pokusila se vám to rozmluvit. A když jste pak trval na svém, zpanikařila a vzala věci do vlastních rukou. Dospěla k závěru, že již nemá čas mě kontaktovat a požádat mě o další instrukce - musela jednat okamžitě. Bylo to špatné rozhodnutí na základě chybné kalkulace. Bylo nešťastné a impulzivní - ona má bohužel k impulzivnímu jednání sklon.
Nikdo není dokonalý.
Je to dobrý operativec, jeden z nejlepších, kteří pocházejí z Tel Avivu, a navíc je krásná. Dosti zřídkavá kombinace. Člověk má tendenci přehlížet u takových lidí chyby. A mimochodem, daří se jí dobře, díky za optání.“
Bryson si Wallerova sarkasmu nevšímal. „Rád bych si to ujasnil: takže tvrdíte, že ona nedostala příkaz

mě zavraždit?“
„Jak říkám, jejím úkolem bylo sledování a podávání zpráv, v případě potřeby i ochrana, ale ne usmrcení. V Santiagu de Compostela ovšem vyšlo najevo, že rozkaz k vašemu zavraždění vydal někdo jiný. Calacanis byl mrtev a jeho bezpečnostní složky zdecimovány, takže se vzhledem k rychlému vývoji událostí zdálo nepravděpodobné, že by takový rozkaz vzešel od něj. Dospěl jsem k závěru, že jste byl využit jako něčí nástroj. Otázkou bylo čí.“
„Tede, já jsem některé agenty najaté na svou vraždu viděl a poznal jsem je. Světlovlasého operativce z Chartúmu, venkovské bratry z Cividale, s nimiž jsem pracoval na operaci Vector. Ti byli najati Direktoriátem!.“
„Ne, Nicku. Zabijáci v Santiago de Compostela byli námezdní žoldnéři, kteří prodávají svůj talent nejvyšší nabídce, nikoliv výlučně nám - a na zakázku v Santiagu byli najati pravě proto, že znali váš obličej. Pravděpodobně jim někdo namluvil, že jste zaprodanec a mohl byste vyzradit jejich jména. Vlastní přežití je dosti silná motivace.“
„Vlastní přežití a dvoumilionová odměna vypsaná na mou hlavu.“
„Jistěže. Vždyť jste, probůh, jezdil po světě pod starým krycím jménem z Direktoriátu. Během vteřinky jsem si vás mohl vytáhnout z databáze. Nebo si vážně myslíte, že jsme tam jméno John T. Coleridge' neměli?“
„Tak kdo je najal?“
„Existuje celá řada možností. A vy jste navíc vypustil spoustu pokusných balónků. Například jste hovořil se starými zdroji z KGB, abyste ověřil mou skutečnou totožnost. Myslíte, že tihle lidé nemluví? Nebo že přesněji řečeno neprodávají informace, bastardi jedni hamižní?“
„Doufám, že mi nebudete chtít tvrdit, že po mně šla CIA. Harry Dunne by mě přece neposílal na špinavou práci, kdyby současně nařídil mé zavraždění.“
„Budiž. Určitý tým však pravděpodobně monitoroval situaci na lodi Spanish Armáda, a když bylo plavidlo zničeno, dospěl k závěru, že stojíte na straně protivníka.“
„Kdo dospěl k závěru? Dunne držel celou operaci v tajnosti, nevytvářel žádné záznamy. Pouze mé krycí jméno Jonáš Barrett bylo zapsáno v databázi bezpečnostní služby CIA.“
„Možná něco uniklo z výdajových dokladů.“
„Ty byly pohřbené a šifrované. Veškeré požadavky podléhaly utajení nejvyšší priority.“
„To místo protéká jako cedník, to přece víte. Vždycky z něj unikaly informace. Proto existujeme my.“
„Sotva jsem zmínil vaše skutečné jméno, souhlasil Richard Lanchester s osobní schůzkou. Dal mi najevo, že ví o původu Direktoriátu, jak mi ho nastínil Harry Dunne. Chcete mi snad říct, že mi lhal i Lanchester?“
„Lanchester je skvělý muž, ale je ješitný a ješitní lidé se dají snadno obalamutit. Dunne ho mohl dezinformovat stejně dovedně jako vás.“
„Chtěl, abych to zkoumal dál.“
„Přirozeně. Na jeho místě byste jednal stejně. Musí být velmi vyděšený.“
Brysonovi se zatočila hlava a zmocnila se jej závrať. Tolik kusů do této mozaiky nezapadalo. Tolik toho stále zůstávalo nevysvětleného a rozporného! „Prospero - tedy Jan Vansina - se mě pořád ptal, jestli Elena ‚něco ví'. O čem vlastně mluvil?“
„Obávám se, že v době, kdy jsme zvažovali, zda jste nepřeběhl k nepříteli, padlo jisté podezření také na Elenu. Vansina potřeboval zjistit, zda se v tom Elena rovněž neangažuje. Já jsem tvrdil, že jste byl oklamán, a nakonec se pochopitelně ukázalo, že jsem měl pravdu.“
„A co ta dlouhá řada operací, které jste zosnoval nebo řídil Srí Lanka, Peru, Libye, Irák? Dunne tvrdil, že všechny byly potají zorganizovány tak, aby mařily americké zájmy v zahraničí, ale že vzhledem k přísnému utajení neviděli ani přímí účastníci všechny tahy na šachovnici, protože u ní byli příliš blízko.“
„Blbost.“
„A co Tunisko? Byl Abu aktivem CIA?“
„Nemohu vědět všechno, Nicky.“
„Vypadá to tak, jako by celá ta vaše důmyslná infiltrační operace, která měla navenek potlačit státní převrat, byla ve skutečnosti zesnována tak, aby odhalila a neutralizovala klíčové aktivum CIA. Aby eliminovala přímý kontakt CIA na síť islámských teroristických bojůvek v celé oblasti - zkrátka

abyste zahladili, co CIA vytvořila.“
„Tlachy.“
„A co Komorské ostrovy v osmasedmdesátém - vyslali jste nás, abychom zmařili pokus o převzetí moci ze strany žoldáků z Executive Outcome. Jenže podle Dunnea se jednalo o lidi najaté CIA, kteří se pouze pokoušeli osvobodit britské a americké rukojmí.
Tak kde je pravda?“
„Ověřte si záznamy. Ti rukojmí byli osvobozeni později, v důsledku naší operace. Ověřte si záznamy o jejich zaměstnání, pokud se vám podaří je vyhledat. A projděte si znovu sled událostí.
Ty agenty nenajala CIA, nýbrž nacionalistické živly. Potřeboval byste víc domácí přípravy, hochu.“
„K čertu s vámi! Já tam byl, víte? A byl jsem i na palubě Spanish Armády, kam jsem přivezl smyšlené nákresy protitankových raket Javelin nové generace, abych měl při vyjednávání co nabídnout.
Calacanis okamžitě věděl, který kupec by mohl mít zájem, a byl to váš člověk! Byl to člověk z Direktoriátu - Vance Gifford, nebo jak se to vlastně doopravdy jmenuje. A sám Calacanis mi potvrdil, že někdo z Washingtonu u něj v poslední době horečně nakupuje.“
„My už nesídlíme ve Washingtonu, Nicky, to přece víte. Museli jsme se přestěhovat, protože jsme se stali obětí infiltrace.“
„A proč měl, ksakru, váš operativec tak eminentní zájem o nákup těch plánů? Snad ne do vaší osobní sbírky?“
„Nicky...“
„A proč přijel na loď v doprovodu Arnaudova muže Jeana-Luca Bertranda? Chcete mi předstírat, že jste nenakupovali zbraně?“
„Gifford jen dělal svou práci, Nicku.“
„A jaká je přesně jeho práce? Podle Calacanise u něj nehorázně utrácel.“
„V tomto světě - a to víte lépe než většina ostatních lidí - si nelze zboží jen tak prohlížet, aniž byste je nakupoval. Čumilové bývají rychle odhaleni a zlikvidováni.“
„A stejným způsobem vypral Prospero - tedy Jan Vansina pět miliard dolarů v Ženevě? V rámci infiltrační lsti?“
„Kdo vám to řekl? Dunne?“
Bryson neodpověděl a pouze civěl na svého někdejšího učitele.
Srdce mu silně tlouklo a na pravé straně hrudního koše se mu začínala rozlévat bolest. Tišidlo očividně přestávalo působit.
Ted Waller pokračoval hlasem plným sarkasmu: „A neřekl vám to náhodou někde venku? Protože se bál mluvit v kanceláři?
Neřekl vám, že se obává odposlechu?“
Bryson neodpovídal, a tak Waller pokračoval: „Copak nemá náměstek ředitele Ústřední zpravodajské služby pravomoc nechat si odvšivit vlastní kancelář, Nicku?“
„Štěnice se vyrábějí i z plastu. Klasické metody je neodhalí musel byste rozrýt celou omítku.“
Waller si tiše odfrkl. „Bylo to jen divadýlko, Nicky. Pitomá herecká etuda. Pouhý pokus - a jak se ukázalo, úspěšný - přesvědčit vás, že on stojí na správné straně a temné síly se spikly proti němu.
Temnými silami měl přitom na mysli celou CIA.
V níž byl druhým nejvýše postaveným mužem.“ Waller smutně zavrtěl hlavou. „To určitě.“
„Předal jsem mu identifikační průkaz CIA, který jsem našel u jednoho černého operativce. Pokusil se mě zlikvidovat nedaleko Chantilly.“
„Nechte mě hádat. Dunne nechal průkaz prověřit a zjistil, že je falešný.“
„Špatně.“
„Možná nedokázal objevit žádné záznamy. Pokusil se o hledání s prioritou kódu Sigma, zjistil, že průkaz byl vydán jistému operativci pro špinavou práci, a tím stopa skončila. Nedokázal odhalit agentovo jméno.“
„To ale není zas tak neobvyklé. Agenturní operativci pro špinavou práci za sebou nenechávají stopy, to přece víte. A Dunne se mi přiznal, že CIA není právě nejvhodnější agenturou, která by měla vyšetřovat Direktoriát.“

„Ach tak, a vy jste mu uvěřil tím spíš, že ano? Totiž, uvěřil jste jemu osobně.“
„Chcete snad říct, že se mě snažil zlikvidovat a zároveň mnou manipuloval tak, abych začal vyšetřovat aktivity Direktoriátu? To je nejen nelogické, to je přímo šílené.“
„Řízení složitých terénních operací se vždy opírá o proměnlivé kalkulace. Chcete slyšet můj názor? Jakmile zjistil, že jste útok přežil, uvědomil si, že byste mohl být /přeprogramován' a znovu vyslán proti jinému cíli. Ale teď nastal čas vrátit vaše sedadlo do vzpřímené a zajištěné polohy, jak se říká. Jsme na místě.“
Náhle se zdálo, že Waller hovoří z obrovské vzdálenosti, a Bryson nechápal, co mu tím chtěl říci. Cítil, že vše kolem něj ustupuje kamsi do pozadí, a pak si náhle začal uvědomovat jasné bílé světlo. Otevřel oči a zjistil, že se nachází v bílé místnosti obklopené kovovými předměty. Ležel na dokonale ustlané posteli s těžkým povlečením, oči jej bolely od oslnivého světla, hrdlo měl vyschlé a rty okoralé a rozpraskané.
V prudkém světle před sebou spatřil siluety dvou postav, z nichž jedna patřila bezpochyby Wallerovi, zatímco druhá byla mnohem menší a štíhlejší - pravděpodobně šlo o sestru. Vtom zaslechl Wallerův sytý bary ton: „...tady mluvíme a on zatím přichází k sobě. Vítám vás, Nicky.“
Bryson cosi zabručel a pokusil se polknout.
„Musí mít žízeň,“ ozval se ženský hlas, který mu byl velmi povědomý. „Můžete mu někdo přinést vodu?“
To není možné. Bryson zamžoural, přimhouřil oči a pokusil se zaostřit pohled do místnosti. Nejprve spatřil Wallerovu tvář a poté i její.
Srdce mu začalo zběsile tlouci. Znovu přimhouřil oči, poněvadž si byl jist, že se mu všechno pouze zdá. Podíval se ještě jednou a tentokrát již měl jistotu.
„To jsi ty, Eleno?“ řekl.

DÍL 4

Kapitola 25

„Nicholasi,“ řekla Elena a přistoupila k Brysonovi blíže, takže na ni konečně mohl pořádně zaostřit. Byla stále úchvatně krásná, přestože se s lety poněkud změnila - její obličej zeštíhlel a lehce zhranatěl, takže se její oči zdály ještě větší. Vypadala ostražitě, ba přímo vyděšeně, ale její hlas zněl věcně.
„Už je to tak dávno. Hodně jsi zestárl.“
Bryson přikývl a vydal ze sebe sípavé: „Díky.“
Někdo mu podal plastikový kelímek s vodou - byla to sestra.
Bryson si vzal kelímek, vypil vodu a vrátil kelímek sestře. Ta ho doplnila a znovu ho Brysonovi podala. Bryson ho i tentokrát hltavě a vděčně vypil. Elena se posadila těsně vedle postele.
„Musíme si promluvit,“ řekla s náhlou naléhavostí.
„Ano,“ odpověděl Bryson. Měl vyschlé hrdlo a mluvení ho bolelo.
„Je..., je toho spousta, co si musíme říct, Eleno - nevím, kde bych měl začít.“
„Ale času je málo,“ odvětila Elena příkře a nezúčastněně.
Času je málo, zněl mu v hlavě její hlas. Málo času? Vždyť jsem pět let neměl nic jiného než čas, pomyslel si - čas lámat si hlavu, čas se trápit.
„Potřebujeme vědět všechno, co ses dozvěděl ty,“ pokračovala Elena, „všechno, co víš. Musíme najít nějaký způsob jak proniknout k Prométheovi. Nějaký způsob jak prolomit jejich kryptografickou bariéru.“
Bryson se na ni užasle podíval. Slyšel ji dobře? Elena mu kladla otázky o kryptografii, o čemsi jménem „Prométheus“... Na pět let se vytratila z jeho života a teď chce hovořit o kryptografii?
„Chci vědět, kam jsi odešla,“ řekl chraplavě. „A proč jsi zmizela.“
„Nicholasi,“ odvětila Elena hbitě, „řekl jsi Tedovi, že máš klíč ke kódovanému telefonu Jacquese Arnauda. Kde je?“
„Já..., to jsem mu řekl? A kdy jsem...“

„V letadle," ozval se Waller. „Copak jste zapomněl? Říkal jste, že u sebe máte disketu nebo čip nebo něco podobného. Prý jste ji sebral nebo zkopíroval v Arnaudově soukromé pracovně - nevyjadřoval jste se právě jasně. Ale rozhodně jste nebyl pod vlivem žádných prášků, přestože připouštím, že jste se nacházel v deliriu."
„Kde to jsem?"
„V budově Direktoriátu v Dordogne. Ve Francii. V té infuzi ve vaší ruce jsou jen prostředky proti dehydrataci a antibiotika, která mají zabránit sepsi ze zranění."
„V budově Direktoriátu...?"
„Na našem ústředí. Museli jsme sem přesídlit, abychom si udrželi operativní bezpečnost. Ta byla ve Washingtonu prolomena, takže jsme museli provést úhybný manévr a opustit Spojené státy, abychom mohli pokračovat v práci."
„A co ode mě chcete?"
„Potřebujeme znát všechno, co víš, a potřebujeme to okamžitě," řekla Elena. „Jsou-li naše výpočty správné, zbývá nám jen několik dní - a možná i hodin."
„Než co?"
„Než se vlády ujme Prométheus," pronesl Waller.
„Kdo je to Prométheus?"
„Otázka správně zní, co je to Prométheus, a ani na ni nemáme odpověď. Proto potřebujeme ten kryptočip."
„Ale já chci vědět, co se stalo!" zahřímal Bryson a zalapal po dechu, protože se mu náhle zdálo, že se mu každou chvíli rozskočí hrdlo. „S tebou, Eleno! Kam jsi odešla a proč jsi tam odešla!"
Podle způsobu, jakým Elena zaťala čelist, Bryson poznal, že je odhodlána nenechat se odchýlit z linie vyšetřování. „Nicku, prosím tě, tyhle osobní záležitosti probereme jindy. Času je tak strašně málo..."
„Čím jsem pro tebe byl?" řekl Bryson. „Naše manželství, náš společný život - čím to pro tebe bylo? I kdyby to byla dávná minulost, i kdyby to mělo být za námi, stále mi dlužíš vysvětlení - co se stalo, proč jsi musela odejít?"
„Ne, Nicku..."
„Vím, že to nějak souviselo s Bukureští!"
Elenin spodní ret se rozechvěl a její oči se naplnily slzami.
„Souviselo, že ano?" řekl Bryson poněkud jemněji. „Jestli cokoliv víš, pak musíš vědět, že všechno, co jsem udělal, jsem udělal pro tebe!"
„Nicku," řekla Elena zoufale. „Prosím tě. Já se snažím, abych se tady nerozsypala, ale ty mi v tom vůbec nepomáháš."
„Co se podle tebe stalo v Bukurešti? Jaké lži ti nakukali?"
„Lži?" vybuchla Elena náhle. „Nevykládej mi o lžích. To ty jsi lhal mně, lhals mi přímo do očí!"
„Promiňte," vmísil se do hovoru Waller. „Nechám vás o samotě."
Otočil se a odešel z pokoje. Sestra jej po chvíli následovala, takže Bryson s Elenou osaměli.
Brysona bolela hlava a hrdlo měl tak rozdrásané, že si připadal, jako by uvnitř krvácel. I přes ukrutnou bolest však hovořil dál v zoufalé snaze komunikovat a dobrat se konečné pravdy.
„Ano, zalhal jsem ti," přiznal. „Byla to největší chyba, jaké jsem se kdy dopustil. Ptala ses mě na víkend v Barceloně a já jsem ti zalhal. A ty to víš - věděla jsi to. Už v té době jsi to věděla, že?"
Elena přikývla a po tvářích jí kanuly slzy.
„Ale jestli jsi věděla, že lžu, musela jsi taky vědět, proč lžu!
Musela jsi vědět, že jsem odjel do Bukurešti, protože tě miluji."
„Já nevěděla, cos tam dělal, Nicku!" zvolala Elena a pohlédla na Brysona.
Bryson se kvůli ní trápil. Trápil se kvůli důvěrnému vztahu, jenž kdysi mezi nimi existoval. Chtěl ji obejmout kolem ramen, ale zároveň ji chtěl popadnout za límec a vytřást z ní pravdu.
„Ale teď už to víš, ne?"
„Já..., já nevím, co vlastně vím, Nicku! Byla jsem zděšená, měla jsem pocit, žes mi ublížil, žes mě strašlivě zradil. Tolik jsem se bála o svůj život a o své rodiče, že jsem musela odejít.
Věděla jsem, jak skvěle dokážeš pátrat po lidech, a tak jsem musela zmizet beze stopy."

„A Waller celou dobu věděl, kde jsi.“
Elena pohlédla ke stropu a Bryson sledoval její pohled k drobné červené tečce průmyslové kamery. Pokud se skutečně nacházeli v sídle Direktoriátu, pak nebylo pochyb, že podobné kamery budou rozmístěny po celém objektu. Znamenalo to snad, že je Waller sleduje a poslouchá? Jestli ano, tak ať - co má být?
Elena sepjala a opět rozepjala ruce. „Stalo se to pár dní poté, co jsi mi řekl, že odjíždíš na víkend do Barcelony. Během své obvyklé činnosti, kdy jsem zpracovávala ‚sklizeň' - soubory zachycených signálů -, jsem narazila na zprávu, že jistý operativec Direktoriátu se mimo rozpis úkolů objevil v rumunské Bukurešti.“
„Ach, Bože.“
„Chápej, dělala jsem jen svou práci, a tak jsem samozřejmě toto vodítko sledovala a zjistila, že jsi to byl ty. Byla jsem..., byla jsem naprosto zničená, protože jsem věděla, že máš být v Barceloně.
Věděla jsem, že to není žádný zálet: volný víkend byl pro tebe vzácností, a navíc jsi všechny své plány koordinoval naprosto neskrývaně. No a tak - znáš mě, jsem velmi emocionální, všechno strašně prožívám - jsem zašla za Tedem a řekla mu, co jsem zjistila. Doslova naléhal, že se se mnou vyrovná. Okamžitě si myslel, že má co do činění se zhrzenou a žárlivou manželkou, a přesto se nepokusil tě nějak krýt. Byla to úleva a zároveň pravý opak. Kdyby se tě byl snažil krýt, byla bych naštvaná, úděsně naštvaná. Avšak skutečnost, že se o nic podobného nepokusil, mi prozradila, že je to i pro něj novinka - tato informace ho naprosto překvapila. Tím spíše jsem měla důvod k obavám.
Ani Ted nevěděl, že jsi byl v Bukurešti.“
Bryson si zakryl oči rukou a zavrtěl hlavou. Panebože, vždyť on byl po celou dobu sledován! A přitom si dal tolik záležet na tom, aby za sebou zametl a setřásl veškeré pronásledovatele. Jak se to jen mohlo stát? A co to všechno znamenalo?
„Vyšetřoval to?“ zeptal se. „Nebo ty?“
„Bezpochyby my oba. Stáhla jsem si průzkumné fotografie, takže jsem měla tvou fotku v Bukurešti, která tomu všemu dala konkrétnější a příšerně reálnou podobu. A pak mi jeden izolovaný a nezávislý zdroj - agent s krycím jménem Titan - tuto informaci potvrdil a přidal k ní další podrobnosti. Jeho zpráva mě málem porazila. Titan uvedl, že ses tajně sešel s Radu Draganem, šéfem zametací čety bývalé Securitate.“
„Panebože, ne,“ vykřikl Bryson. „Ty sis asi myslela... Protože jsem byl tak tajnůstkářský, tak sis asi myslela, že chystám nějaké pikle. Něco, co před tebou musím držet v tajnosti!“
„Vždyť jsem přes Teda věděla, že máš schůzku s Draganem bez vědomí Direktoriátu! Určitě jsi s ním uzavřel dohodu - takovou, na niž jsi nemohl být pyšný a kterou jsi musel zakrývat.
Ale přesto jsem ti ještě dala šanci. Jednoho dne jsem se tě na to zčistajasna zeptala.“
„Nikdy ses mě neptala na nic, co jsem dělal mimo domov.“
„Určitě jsi chápal, jak důležitá je pro mě tvoje odpověď.
A přesto jsi mi i nadále lhal! Nestydatě!“
„Eleno, miláčku, já jsem tě chránil! Nechtěl jsem tě vyplašit, věděl jsem, že bys protestovala, kdybych ti to oznámil předem.
A kdybych ti to řekl potom, neustále bys měla strach a vůbec bys to nepřijala.“
Elena zavrtěla hlavou. „Já vím. Jenže pak mi Titan podal zprávu, že jsi s Draganem uzavřel dohodu, podle níž mu výměnou za nějaké větší ústupky prozradíš místo pobytu mých rodičů...“
„To byla lež!“
„Jenže já to tehdy nevěděla!“
„Jak sis mohla myslet, že bych byl schopen je prodat? Jak jsi tomu vůbec mohla uvěřit?“
„Protože jsi mi lhal, Nicholasi!“ zaječela Elena. „Nedal jsi mi jediný důvod, abych si myslela něco jiného. Lhal jsi!“
„Bože můj, co sis o mně asi musela myslet.“
„Zašla jsem za Tedem a naléhala na něj, aby mě dostal ze země a někde mě ukryl, někde v bezpeči! Někde, kde mě už nikdy nebudeš moci vystopovat. A taky jsem chtěla, aby se okamžitě přestěhovali i rodiče, což bylo vzhledem k bezpečnostním opatřením v jejich tehdejším místě pobytu nesmírně nákladné. Ted souhlasil, že to tak bude nejlepší. Tvoje zrada mě ranila až..., až do morku kostí a já si ze

všeho nejvíce zoufale přála ochránit své rodiče.
Waller mě přestěhoval sem, do komplexu v Dordogne, a mámu s tátou přesunul na jedno místo asi hodinu cesty odtud.“
„A Waller věřil, že jsem něco takového udělal?“
„Waller pouze věděl, že jsi lhal i jemu, žes něco dělal za jeho zády.“
„Ale nikdy tu otázku přede mnou nenadnesl, ani jedinkrát se o ní nezmínil!“
„A to tě překvapuje? Vždyť víš, jak je v těchto věcech zdrženlivý.
A já ho navíc prosila, aby ti o ničem neříkal - aby tě nevyplašil.“
„A ty nevíš, co jsem tam skutečně dělal?“ vykřikl Bryson. „Ty to nevíš? Ano, uzavřel jsem dohodu se zametači - dohodu, která měla tvé rodiče ochránit! Pohrozil jsem jim, dal jsem jim najevo, že jestli kdokoliv z nich zkřiví tvým rodičům vlásek na hlavě, sprovodíme ze světa celou Draganovu rozvětvenou rodinu. Byla to pro mě osobní záležitost! Věděl jsem, že jedině pohrůžkou pomsty v sicilském stylu si získám Draganovu pozornost.“
Elena začala vzlykat. „Od té doby jsem o tom celá léta přemýšlela.
Táta zemřel předloni a máma loni. Bez něj ztratila vůli žít.
Ach Bože, Nicholasi, myslela jsem si, že jsi zrůda!“
Bryson natáhl paže, aby ji objal, přestože se sotva dokázal napřímit. Plačící Elena se k němu sklonila a zhroutila se mu do náruče. Přitom se dotkla obvázané rány a zasáhla citlivé místo;
Brysonovi se bolestí zatmělo před očima. Přesto Elenu objal a začal ji jemně laskat a konejšit. Působila nesmírně křehce a nádherné oči měla zarudlé a zalité slzami. „Co jsem to provedla!“ sténala. „Co mě to jen napadlo, co jsem si to o tobě myslela...?“
„Nechala ses zmást mou neochotou ti důvěřovat a mluvit s tebou na rovinu. Ale Eleno, tohle nebylo jen pouhé nedorozumění - ten agent s krycím jménem Titan tě po celou dobu záměrně a systematicky dezinformoval. Proč? Za jakým účelem?“
„Určitě patří k Prometheovcům. Vědí, že po nich jdeme a že už jsme jim v patách. Proto zřejmě využili příležitostí, aby otrávili studny, aby v našich řadách rozprostřeli kouřovou clonu nejistoty a rozbrojů. Aby nás vzájemně poštvali - v tomto případě manželku proti manželovi. Titan mi ty falešné zprávy podával, aby útočil na naše zranitelné místo - aby nás ochromoval všude, kde se dá.“
„Prometheus'... Ty a Waller o něm pořád mluvíte. Takže snad o něm musíte něco vědět, mít představu, o co se jedná a jaké má cíle...“
Elena pohladila Brysona po tváři a podívala se mu do očí.
„Moc jsi mi chyběl, miláčku.“ Napřímila se, vzala Brysona za ruku a stiskla mu ji. Nato pomalu vstala z postele a začala přecházet po místnosti jako vždy, když se snažila vyřešit nějaký mimořádně složitý problém. Jako by fyzická aktivita a opakované pohyby urychlovaly nějakou fázi jejích myšlenkových pochodů.
„S názvem ‚Prometheus' jsme se poprvé setkali až přibližně před dvaceti měsíci,“ řekla pomalu a zahloubaně. „Zdá se, že se jedná o nějaký mezinárodní syndikát nebo snad kartel, o němž zatím víme pouze tolik, že zahrnuje celé konsorcium dodavatelů zbraní a společností zaměřených na technologie a že jejich agenti zastávají vysoké funkce ve vládách celého světa.“
Bryson přikývl. „Jacques Arnaud vlastní vertikálně sdružené zbrojařské společnosti, generál Cai ovládá zbrojní firmy ve vlastnictví LOA, Anatolij Prišnikov je majitelem rozsáhlé sítě firem po celém bývalém Sovětském svazu. Obchodní a průmyslové aliance se dnes uzavírají na celosvětové úrovni.“
Elena na něj ostře pohlédla a na chvíli přestala přecházet po pokoji. „Ano. Tihle tři mají hlavní slovo. Ale zdá se, že existuje mnoho dalších účastníků, kteří jednají ve shodě s nimi.“
„Jak jednají? Co dělají?“
„Podnikové akvizice, fúze, konsolidace - to vše jako by se náhle zrychlovalo.“
„Fúze a konsolidace v obranném sektoru?“
„Ano. Ovšem s důrazem na telekomunikace, satelity a počítače.
A přitom jde o víc, o mnohem víc než o pouhé hromadění podnikového kapitálu. Neboť v posledních pěti měsících se doslova roztrhl pytel s teroristickými útoky, od Washingtonu a New Yorku až po Ženevu a Lilie...“

„Prišnikov s Arnaudem věděli o Lilie dopředu," řekl Bryson náhle.
„Zaslechl jsem, jak se o Lilie bavili pár dní před tragédií.
‚Cesta bude volná/ říkali. ‚Lille vyvolá obrovské pobouření.'„
„„Cesta bude volná," přemýšlela Elena nahlas. „Lidé z nejužších kruhů zbrojařského komplexu, majitelé, kteří vyvolávají chaos, aby zvýšili hodnotu svých akcií..." Zavrtěla hlavou. „Ne, to nemá logiku. Nejpřímočařejším způsobem, jak zvýšit poptávku po zbraních, je rozpoutat válku, nikoliv pouhé izolované a jednorázové teroristické útoky. Přesně taková teorie stojí za masivním zbrojením, které vedlo až ke druhé světové válce mezinárodní kartely obchodníků se zbraněmi samy vybudovaly mladé nacistické Německo, protože věděly, že v dohledné budoucnosti rozpoutá světovou válku."
„Jenže teď je jiná doba..."
„Zkus se nad tím zamyslet, Nicholasi. Klíčoví hráči v Rusku, v Číně a ve Francii - přinejmenším tito tři, ale bezpochyby jich existuje více -, kteří mají moc poštvat své národy proti sobě, by přece raději začali bubnovat na poplach před blížící se válkou a vyvolali potřebu posílit obranné rozpočty svých zemí... Takhle by se to mělo odehrávat."
„Existuje více způsobů, jak roznítit hlasy volající po ‚dokonalé obranyschopnosti'."
„Jenže když už jednou držíš páky moci, musí existovat dobrý důvod, proč za ně nezatáhneš. Ne, tady nejde o celosvětové závody ve zbrojení. Ty by vypadaly úplně jinak. Tady máme co do činění s jednorázovými incidenty. S individuálními projevy terorismu, k nimž se nikdo nepřihlásil a nikdo je nikomu nepřipsal.
A to vše se odehrává stále se zrychlujícím tempem. Ale proč!"
„Terorismus je jinou formou války," řekl Bryson pomalu. „Je to válka jinými prostředky. Psychologická válka, jejímž účelem je demoralizace."
„Jenže ve válce musí existovat alespoň dvě protistrany."
„Vždyť existují. Teroristé a ti, kteří s nimi bojují."
Elena zavrtěla hlavou. „Pořád to nemá logiku. ‚Ti, kteří s nimi bojují' - to zní příliš mlhavě."
„Terorismus je jistá forma divadla. Herec ho předvádí před publikem."
„Takže žádaným konečným výsledkem není samotná destrukce, nýbrž publicita touto destrukcí vyvolaná."
„Přesně tak."
„Jenže publicita má téměř vždy přilákat pozornost k nějaké myšlence nebo k nějaké skupině. Tato poslední vlna terorismu ovšem nemá žádného známého autora, žádnou myšlenku ani skupinu.
Takže se musíme podrobně zaměřit na vyvolanou publicitu, na zprávy o incidentech, a zjistit, co je všechny spojuje.
Co mají všechny ty teroristické útoky společného?"
„Že se jim dalo zabránit," řekl Bryson stroze.
Elena se zarazila a otočila se k němu se zvědavým úsměvem.
„Co tě k tomu názoru vede?"
„Projdi si znovu novinové zprávy, televizní záznamy a rozhlasové zpravodajství. Po každém incidentu se v těchto zprávách objeví poznámka - obvykle připsaná nějakému nejmenovanému vládnímu činiteli -, že pokud by bylo někde na místě instalováno adekvátní sledovací zařízení, dalo se tragédii téměř s určitostí zabránit."
„Sledovací zařízení," zopakovala Elena.
„Jde o úmluvu. O Mezinárodní úmluvu o sledování a bezpečnosti, kterou právě nedávno schválila většina zemí světa."
„Podle té úmluvy má vzniknout nějaká mezinárodní střežící agentura, že? Nějaká forma super-FBI?"
„Ano."
„Což by si vyžádalo miliardové investice do nového satelitního systému, policejního vybavení a podobně. A to by mohlo být mimořádně lukrativní pro společnosti..., jako je Arnaudova, Prišnikovova, Caiova... Možná jde právě o to. Mezinárodní úmluva, která slouží jako zástěrka, jako záminka pro masivní navyšování obranných rozpočtů. Abychom byli nakonec všichni ozbrojeni a chráněni proti teroristům, neboť terorismus představuje novou hrozbu pro poválečný svět. A všichni členové Rady bezpečnosti

OSN už tu úmluvu podepsali a ratifikovali, že?“
„Všichni kromě jednoho. Kromě Velké Británie. Ta se k ní má připojit v nejbližších dnech. Jejím největším propagátorem tam je lord Miles Parmore.“
„Ano, ano. Je to - jak se to říká? -, je to obyčejný chvastoun, ale při získávání podpory pro úmluvu byl velice úspěšný. Nikdy nepodceňujte člověka, který se něčemu cele oddá. Vzpomeň si na Reichstag v třicátém třetím.“
Bryson zavrtěl hlavou. „Takhle Prometheovci nefungují. Lord Parmore byl sice geniálně úspěšný, ale řekl bych, že on sám rozhodně geniální není. Vsadím se, že hlavní mozek akce se nachází jinde. Jak s oblibou říkává náš neohrožený vůdce: ‚Sleduj svaly, hledej mozek.'„
„Takže ty tvrdíš, že ti, kdo v Londýně tahají za nitky, přímo režírují parlamentní debatu?“
„Na to se spolehni.“
„Ale kdo to je? Kdybychom to dokázali zjistit...“
„Budu tam muset odjet, setkat se s Parmorem, vyslechnout ho a co nejhlouběji se do toho zavrtat.“
„A můžeš vůbec odjet? Jsi vůbec v pořádku?“
„Pokud mi vytáhneš z ruky ty zatracené hadičky, tak mi nic není.“
Elena na chvíli zmlkla. „Nicholasi, za normálních okolností bych byla starostlivou manželkou, která by naléhala, abys zůstal v posteli, dokud se nezotavíš. Ale jestli se opravdu cítíš dostatečně dobře - čas zde hraje klíčovou roli...“
„Do Londýna odjet můžu. A taky tam odjet chci. Prvním letadlem, které se nám podaří sehnat.“
„Zavolám na ústředí a řeknu, aby nám zhruba do šesti hodin připravili soukromé letadlo, pokud ho nebude potřebovat Ted.“
„Fajn. Letiště je blízko?“
„Kousek jízdy autem.“ Elena přikývla a zastavila se uprostřed chůze. „Takže teď dává smysl i Cassidy.“
„Cassidy? Senátor Cassidy?“
„Ano.“
„A co je s ním? Byl donucen vzdát se úřadu, protože se provalilo, že se nějak zapletl do..., do čeho to bylo, do zatčení své ženy za nákup drog, ne?“
„No, je to trochu složitější, ale v podstatě to zhruba tak bylo.
Před lety si jeho žena vypěstovala závislost na utišujících práškách a pak si koupila drogy u tajného policejního agenta.
Senátor James Cassidy se následně postaral o vymazání všech jejích policejních záznamů a poslal ji na odvykací léčbu.“
„A co to má společného s tou úmluvou?“
„Tak především byl Cassidy hlavním odpůrcem úmluvy v americkém Senátu. Viděl v ní začátek konce osobního soukromí jednotlivce.
Vlastně ve Washingtonu vždy ze všech nejhlasitěji varoval před postupujícím narušováním soukromí v počítačovém věku.
Mnozí komentátoři spatřovali hořkou ironii ve skutečnosti, že právě senátor tak posedlý soukromím byl odstaven kvůli aféře ukryté ve své minulosti - posmívali se mu, že tolik horoval za soukromí, protože měl sám co skrývat.“
„Třeba na tom něco je.“
„O to tu nejde. Jde o to, že Cassidy je již devátým členem Kongresu, který v posledních několika málo měsících rezignoval nebo oznámil, že již nebude kandidovat.“
„Být politikem je dnes prostě těžké.“
„To bezpochyby. Jenže znáš mé - jsem zvyklá hledat společné jmenovatele i tam, kde je ostatní nevidí. Všimla jsem si, že z těchto devíti kongresmanů jich pět odstoupilo na základě nějaké aféry. S ostudou. A všech pět jich přitom patřilo mezi halasné odpůrce mezinárodní úmluvy o sledování. Bezpochyby se nejednalo o pouhou shodu okolností - a nemusíš být zrovna expert na kryptografii eliptických křivek nebo kryptosystémů s asymetrickým klíčem, aby ti to došlo. U všech došlo k úniku nějakých osobních informací. Informací, které se určitým způsobem dostaly na veřejnost - jednou to byla psychiatrická léčba v minulosti, jindy nadužívání antidepresiv, půjčování pornokazet, uhrazený účet za interrupci...“

„Takže zastánci úmluvy nejednají v rukavičkách.“
„A nejen to. Zastánci úmluvy mají přístup i k těm nejdůvěrnějším záznamům.“
„Že by šlo o nějaké odpadlické živly z FBI?“
„Jenže FBI v zásadě nedisponuje takovými osobními informacemi, to přece víš! Rozhodně ne od dob J. Edgara Hoovera. Snad jen když provádějí hloubkové vyšetřování minulosti nějakého podezřelého, ale jinak ne.“
„Tak o koho nebo o co tu jde?“
„Začala jsem pátrat po nějakém hlubším spojovacím článku, abych zjistila, zda za těmito odhaleními nemůže figurovat nějaká zpravodajská organizace. Co měli všichni tito kongresmani společného? Vyhledala jsem si jejich rozsáhlé životopisy, zjistila jsem z nich, co se dalo, stáhla jsem si z internetu veškeré informace o jejich finančních poměrech - a těch informací je celá řada, pokud znáš číslo jejich sociálního pojištění, které se dá velmi snadno zjistit. Záhy jsem přišla na zajímavou skutečnost. Dva z potupených kongresmanů měli hypotéku u washingtonské banky jménem First Washington Mutual. A pak jsem objevila spojovací článek: všech pět kongresmanů bylo klienty této banky.“
„Takže se tato banka buďto aktivně spoluúčastní vydírání, anebo někdo získal přístup k jejím záznamům.“
„Správně. Bankovní záznamy, šeky, peněžní převody..., to vše vede k záznamům o zdravotním pojištění a tím i k lékařským záznamům.“
„Harry Dunne...,“ nadhodil Bryson.
„To je další člen Prométhea. Náměstek ředitele Ústřední zpravodajské služby.“
„Dunne taky?“
„Ano, ano, nebo si to alespoň myslíme,“ řekla Elena spěšně.
„Tak rychle, co je s ním?“
„Byl to Harry Dunne, kdo mě vytrhl z poklidného života na univerzitě a fakticky mě přinutil sledovat aktivity Direktoriátu.
Vy už jste v té době byli na stopě Prométheovi a Dunne chtěl, abych zjistil, co víte, a případně vás neutralizoval. Protože za tou úmluvou stojí CIA - to ona má zájem na rozsáhlém celosvětovém špiclování.“
„Ano, to je možné. Ostatně k tomu má celou řadu důvodů například potřebuje mít nějaký velký úkol, nějaký důvod k existenci, když už studená válka skončila. Ano, byla jsem na stopě Prométhea, ale nedokázala jsem přesně rozpoznat jeho základní obrysy.
A tak se teď pomocí počítačů Direktoriátu snažím rozkódovat signály Prometheovců. Identifikovali jsme některé členy, jako jsou Arnaud, Prišnikov, Cai nebo Dunne, a také se nám podařilo zaznamenat komunikaci mezi nimi. Vše je samozřejmě důkladně šifrováno. Chápeme formu těch přenosů, ale nechápeme jejich obsah. Je to jako hologram - potřebujeme dva různé datové prostory, abychom dokázali ty signály bez pochybností přečíst.
Zápolím s tím už dlouho a těžce, ale zatím bez úspěchu. Ovšem kdybychom měli informace o kódu nebo něco podobného...“
Bryson se na lůžku napřímil. Cítil se teď silnější, pouze nohy měl ochablé a věděl, že bude muset cvičit.
„Podej mi, prosím tě, telefon. Je támhle na stolku.“
„Tady asi nebude fungovat, Nicholasi. Jsme v podzemí a signál tady...“
„Podej mi ho.“ Elena mu podala malý stříbrný mobilní telefon.
Bryson ho obrátil a z prostoru pro baterii vytáhl drobný a podlouhlý černý předmět. „Tohle by ti mohlo pomoci.“
Elena si předmět vzala. „Vždyť je to... čip, křemíkový čip...“
„Přesněji řečeno šifrovací čip,“ řekl Bryson. „Zkopírovaný z Arnaudova soukromého telefonu.“

Kapitola 26

Elena vedla Brysona dlouhou podzemní chodbou, která spojovala kliniku s jiným křídlem ústředí

Direktoriátu. Podlahy byly z vysoce leštěného kamene, stěny natřené nabílo a nízké stropy byly vybaveny akustickou izolací. Nikde se nenacházelo žádné okno, takže sem neproudilo světlo - komplex se mohl rozkládat kdekoliv na světě.
„Tento areál byl vybudován zhruba před deseti lety jako evropská operační základna Direktoriátu," vysvětlila Brysonovi Elena.
„Já zde pracuji od doby, co..., co jsem opustila Spojené státy."
Bryson měl pocit, že chtěla říct: ... co jsem opustila tebe.
„Ale když se ukázalo, že došlo k infiltraci do našich amerických operací - pravděpodobně v důsledku našeho vyšetřování Prométhea -, nařídil Waller, aby se celé washingtonské sídlo přemístilo sem, což si vyžádalo dodatečnou výstavbu. Jak uvidíš, je toho zvenku vidět jen velice málo. Celý areál vypadá jako moderní malý výzkumný komplex vestavěný do úbočí hory."
„Budu ti věřit, že jsme v Dordogne," řekl Bryson. Nohy měl v pořádku a potíže mu působila pouze rána v boku, z níž mu při chůzi vystřelovala oběma směry do zad palčivá bolest.
„Sám se o tom brzy přesvědčíš, až tě vezmu na procházku ven.
Pravděpodobně budeme mít trochu času, než se ten čip zpracuje."
Došli až k dvojitým dveřím z leštěné oceli, kde Elena vyťukala do malého panelu kód a poté přiložila palec na senzor. Výsuvné dveře se otevřely. Vzduch za nimi byl chladný a suchý.
Stěny místnosti s nízkým stropem lemovaly řady superpočítačů, pracovních stanic a televizních obrazovek. „Domníváme se, že jde o nejvýkonnější superpočítačové středisko na světě," řekla Elena.
„Máme zde počítače Cray s několika petaflopy procesorového výkonu, které dokáží provést biliardy operací za vteřinu.
Kromě toho tu jsou propojené uzly IBM-SP, počítače s multisíťovou architekturou a také systém SGI Onyx Reality Engine. Máme tu i systém hromadného zálohování dat s online kapacitou sto dvaceti gigabytů a také dvacetiterabytový robotický páskový server."
„Jsem úplně vedle, miláčku."
Elenino vzrušení bylo téměř hmatatelné a Elena ho jen stěží dokázala ovládat. Zde byla ve svém živlu - rumunská vysokoškolačka, která se učila vysokou matematiku na obyčejné tabuli a předpotopních počítačích ze sedmdesátých let a náhle se ocitla v říši divů. Co ji Bryson znal, byla vždycky taková - uchvácená prací a okouzlená technologiemi, které jí tuto práci umožňovaly.
„A nezapomeň na sto dvacet kilometrů světlovodných kabelů, Eleno," ozval se hlas, který patřil Chrisi Edgecombovi, vysokému a štíhlému Guyánci se zelenýma očima a kakaovou kůží. „Člověčku, pokaždé, co vás vidím, vypadáte drsněji a drsněji!" Chris vzal Brysona kolem ramen a silně ho objal. „Tak oni vás přivedli zpátky."
Bryson ucukl bolestí, ale usmál se. Byl šťastný, že se po tak dlouhé době s počítačovým specialistou Edgecombem opět vidí.
„Asi už bez vás nemůžu být."
„Vím, že i vaše žena vás určitě moc ráda vidí."
„Myslím, že slovo ‚ráda' není dost silné," poznamenala Elena.
„Zdá se, že se o vás svatý Kryštof přece jen dobře postaral," řekl Chris. „Bez ohledu na to, čím vším jste prošel. Samozřejmě se vás nebudu ptát, kde jste byl nebo co jste dělal. Ale jsem rád, že vás zase vidím. Pomáhám tady Eleně se softwarovým zajištěním snažíme se prolomit komunikaci Prométhea. Jenže ten má krunýř jako želva. Moc dobré šifrování. A že tady máme nijaké hračky vysokorychlostní napojení na páteř internetu pro distributivní výpočty. Plně digitální komunikační satelit s gigabitovou kapacitou, operující ve frekvenčních pásmech K a Ka na geostacionární dráze se schopností přenášet digitální komunikace datovou rychlostí odpovídající světlovodným vláknům."
Elena zastrčila kryptočip do portu jednoho z počítačů Digital Alpha. „Vidíš, tady na pásku máme záznamy pětiměsíční šifrované komunikace mezi Prometheovci," vysvětlila Brysonovi.
Zachytili jsme je pomocí jednoduchého telefonního a satelitního odposlechu, ale dosud jsme je nedokázali rozluštit - nedokážeme je přečíst, vyslechnout a pochopit! Kódování je příliš složité.
Ale pokud je na tom čipu skutečně nezavirovaná kopie algoritmického klíče Prométhea, pak to může znamenat průlom."

„Jak brzy se to dozvíš?“ zeptal se Bryson.
„Může to trvat hodinu, možná několik hodin a možná méně.
Závisí to na řadě faktorů - například na tom, z jaké úrovně ten klíč pochází. Dívej se na to jako na klíč od obytné budovy: může se jednat o univerzální klíč, který otevře všechny dveře v celé budově. Anebo jím lze otevřít pouze jediné dveře jediného bytu.
Uvidíme. Tak či onak, přesně toto jsme potřebovali, abychom prolomili kód Prométhea.“
„Co kdybych vám zavolal nebo dal zprávu na pager, jakmile něco objevím?“ navrhl Chris. „Myslím, že s vámi chtěl mluvit Ted Waller.“
Wallerova prostorná kancelář bez oken byla zařízena stejně jako jeho někdejší pracovna na K Street - stejné kurdské koberce ze sedmnáctého století na podlaze, stejné britské olejomalby loveckých psů s kořistí v tlamách.
Waller seděl za stejným mohutným stolem z francouzského dubu.
„Nicky, Eleno, mám pro vás několik informací, které by vás mohly zajímat. Eleno, myslím, že ty dosud neznáš jednoho z našich nejtalentovanějších a nejvýkonnějších terénních operativců, který nás dnes poctil vzácnou návštěvou v sídle agentury.“ Velké křeslo s vysokým opěradlem, které dosud stálo obráceno čelem k Wallerově stolu, se pomalu otočilo. Seděla v něm Layla.
„Ach ano,“ řekla Elena a ledově stiskla Layle ruku. „Dost jsem už o vás slyšela.“
„Já o vás také,“ odvětila Layla neméně chladně, aniž by vstala z křesla. „Ahoj, Nicku.“
Bryson přikývl. „Myslím, že naposledy jsme se viděli ve chvíli, kdy jsi mě chtěla zabít.“
„Jo aha,“ řekla Layla a začervenala se. „Nebylo v tom nic osobního, to jistě chápeš.“
„Samozřejmě.“
„V každém případě jsem si říkala, že bys možná rád věděl, že náš společný přítel Jacques Arnaud se podle všeho chystá z celé akce vycouvat,“ řekla Layla a změřila si oba pronikavým a sebejistým pohledem.
„Jak to myslíš?“ zeptal se Bryson.
„Podniká kroky, aby svůj majetek zlikvidoval. Musím říci, že jsou to kroky vyděšeného člověka. Nejedná se o obyčejný odchod z branže nebo přesun majetku z jednoho oboru do druhého.
V podstatě zde nejde o žádnou obvyklou transakci. Jak se zdá, obchodník se smrtí sám sebe posílá k vodě.“
„Ale vždyť to nedává smysl!“ vykřikl Bryson. „Nevidím v tom žádnou logiku - ty snad ano?“
„No,“ řekla Layla a téměř se začala usmívat, „od toho tu máme analytiky, jako je Elena. Aby našli logiku v tom, co operativci jako ty nebo já tak lopotně odhalíme.“
Elena mlčela a rty měla zkřivené v zamyšleném úšklebku. Po chvíli zaostřila zrak. „Z jakého to máte zdroje, Laylo?“
„Od jednoho z největších Arnaudových soupeřů. Od téměř stejně váženého a rozhodně neméně amorálního muže, jako je sám Arnaud.
V podstatě jde o jeho dvojníka, který však Arnauda nenávidí stejně silně jako Kain Ábela. Jmenuje se Alain Poirier.
Určitě to pro vás není žádná novinka.“
„Takže jsme se od Arnaudova velkého protivníka dozvěděli o počínajícím rozpouštění Arnaudových podnikatelských aktivit,“ shrnula Elena.
„Přesně tak to vypadá,“ odvětila Layla. „Tedy alespoň v angličtině.
V jazyce algoritmů to pro vás jistě bude vyjádřeno daleko lapidárněji. I když jsou vaše metody pro smrtelníka naprosto nesrozumitelné.“
Waller sledoval výměnu názorů mezi oběma ženami jako utkání ve Wimbledonu.
„Ale všechny,“ opáčila Elena, „začínají jediným obvyklým axiomem: ověřením zdroje. Vy se například domníváte, že Poirier je Arnaudovým nepřítelem. To je přirozený předpoklad. Alespoň oni sami se v takovém světle vykreslují. Ve skutečnosti to ovšem dělají až přespříliš horlivě.“
„Co tím chcete říct?“ zeptala se Layla chladně.
„Myslím, že kdybyste celou věc zkoumala dále, zjistila byste, že Poirier s Arnaudem jsou ve skutečnosti obchodními partnery.

Oba zastávají vysoké funkce v řadě navzájem provázaných a mimořádně spletitých majetkových holdingů. Jejich rivalita je pouhým trikem, čistou a jasnou léčkou.“
Layla přimhouřila oči. „Chcete říct, že mé informace jsou bezcenné?“
„To vůbec ne,“ odpověděla Elena. „Skutečnost, že jste byla ‚prokouknuta' - že vás identifikovali a podsunuli vám lež -, je pro nás velice užitečnou zpravodajskou informací. Arnaud si očividně přeje, abychom si to o něm mysleli. A my se teď musíme zaměřit nikoliv na samotnou lež, nýbrž na pokus tuto lež rozšířit.“
Layla se na chvíli odmlčela. „Na tom něco je,“ připustila mrzutě.
„Pokud se Arnaud snaží setřást naši pozornost,“ řekl Bryson, „pak z toho lze vyvodit přirozený závěr, že je zapojen do nějaké operace, která musí být provedena potají, má-li mít naději na úspěch. Chtějí odlákat naši pozornost a vnést do našich řad zmatek.
Něco se stane, a to velice brzy. Nemůžeme dopustit, aby nám teď něco uniklo. Kristepane, vždyť my stojíme proti silám, kterým se podařilo nashromáždit bezprecedentní množství moci a informací.
Naší jedinou nadějí teď je, že nás ti lidé podcení.“
„Ale obávám se,“ řekla Layla smutně, „že nás podcení právem.“
Waller odjel ze sídla Direktoriátu na naléhavou schůzku do Paříže a Bryson s Elenou na něj museli počkat. Volný čas si ukrátili dlouhou procházkou po hřebeni hory, loukami plnými rozmarýnu a podél břehu řeky Dordogne. Skutečně jsme ve Francii, uvědomil si Bryson, když se vynořili z podzemních tunelů sídla Direktoriátu. Hlavní vchod a východ vypadal jako průčelí staré kamenné vily vestavěné do úbočí hory. Pozorovatelé a kolemjdoucí přitom viděli pouze vilu, která byla natolik velká, že mohla snadno obsahovat kanceláře a výzkumná pracoviště nějakého amerického mozkového trustu - pravděpodobně šlo o příjemnou „zašívárnu“ amerických vědců. To by vysvětlovalo také čilý dopravní ruch kolem komplexu i přílety a odlety letadel z místního letiště. Nikdo nemohl mít potuchy, jak velký a rozsáhlý je tento komplex ve skutečnosti, jak hluboko do skály je vyhlouben.
Bryson kráčel opatrněji než jindy, aby ulevil zraněnému pravému boku, a čas od času se zašklebil bolestí. Sestupovali po rozeklaných útesech, kráčeli po staré poutní stezce údolím plným ořechových farem rozesetých podél řeky Dordogne - vodního toku, který se vinul kolem Souillacu západně směrem k Bordeaux.
Byly zde farmy spořádaných zemědělců, soli této země a hrdých ochránců tradic francouzského venkova, přestože některé jednoduché kamenné domečky se postupem let staly domovem Angličanů, jež si nemohli dopřát dovolenou v Provensálsku nebo Toskánsku.
Výše na svazích se pak rozkládaly místní vinné sklípky, kde se vyrábělo výborné vin du pays. V dálce posévala bujně zelenou krajinu severně od Cahors středověká horská městečka, v jejichž hospůdkách se každou neděli podávaly velkým farmářským rodinám skromné, ale výtečné místní pokrmy. Bryson s Elenou si klestili cestu lesy, kde se pod kořeny prastarých stromů ukrývali proslulí lanýži, jejichž tajná naleziště si rodiny předávaly z generace na generaci a držely je v tajnosti i před samotnými vlastníky půdy.
„Přesunout se sem byl Tedův nápad,“ vysvětlila Brysonovi Elena, když spolu kráčeli a drželi se za ruce. „Lze snadno pochopit, proč si člověk, který tak rád jí, zamiluje právě krajinu oplývající kozím sýrem, lanýži a olejem z vlašských ořechů.
A navíc je to docela praktické. Jsme tady dobře ukryti, naše maskování je hodnověrné a letiště docela blízko. Kromě toho zde všemi směry vedou rychlé a pohodlné dálnice - na sever do Paříže, na východ do Švýcarska a Itálie, na jih ke Středozemnímu moři a na západ do Bordeaux a k Atlantiku. Moji rodiče to tady zbožňovali.“
Elenin hlas změkl a začal znít zahloubaně. „Samozřejmě se jim stýskalo po vlasti, ale poslední roky života nakonec strávili na nádherném místě.“ Ukázala na shluk domků daleko na obzoru.
„Bydleli jsme v jednom z tamtěch domečků.“
„My?“ „Bydlela jsem s nimi a starala se o ně.“
„Tak to mě těší. Já tě sice ztratil, ale získali tě oni.“
Elena se usmála a stiskla Brysonovi ruku. „To staré přísloví je přece jen pravdivé. Mai rúrut, mai drágut.“
„Méně je někdy více,“ přeložil Bryson. „A jak jsi to ještě vždycky říkávala? Celor ce duc mai mnít dorul,

le pare mai dulce odorul.
Nepřítomnost lásku vyostřuje, ale přítomnost ji posiluje, že?“
„Nicholasi, bylo to pro mě těžké, víš? Moc těžké.“
„Pro mě taky. Tím spíš.“
„Musela jsem svůj život znovu vybudovat bez tebe. Ale ta bolest, ten pocit ztráty nikdy nepominul. Prožíval jsi to taky tak?“
„Myslím, že vzhledem k nejistotě to pro mě bylo ještě těžší.
Nikdy jsem se totiž nedozvěděl proč - proč jsi zmizela, kam jsi odešla, co sis myslela.“
„Ach, iubitol Té adori Oba jsme byli oběťmi - oběťmi a rukojmími světa plného nedůvěry a podezíravosti.“
„Řekli mi, že jsi na mě byla ‚nasazena' jako pozorovatel.“
„Nasazena! Vždyť jsme se do sebe zcela náhodně zamilovali.
Jak ti mám dokázat, že jsem nebyla nasazena? Já tě milovala, Nicholasi. A pořád tě miluji.“
Bryson jí vylíčil lži Harry Dunnea - historku o mladém muži vybraném pro své fyzické a jazykové schopnosti a poté naslepo naverbovaném a zmanipulovaném prostřednictvím vraždy jeho rodičů.
„Prométheovci jsou velice chytří,“ řekla Elena. „V rámci organizace, která je zahalena tolika rouškami tajemství jako ta naše, není obtížné vykonstruovat hodnověrnou lež. A pak Prometheovci vytvořili zdání, že jsi naším nepřítelem a snažíš se nás zničit aby sis nemohl ověřit pravdivost toho, co ti řekli.“
„A tys to o Wallerovi věděla?“
„Myslíš o...?“
„O jeho...,“ řekl Bryson nesměle, „o jeho minulosti.“
Elena přikývla. „O Rusku. Ano, informoval mě. Ale teprve nedávno.
Myslím, že to udělal jen proto, že tě plánoval přivést zpátky a věděl, že spolu budeme mluvit.“
Eleně zazvonil telefon. „Ano?“ Její tvář se rozjasnila. „Díky, Chrisi.“
Zavěsila a řekla Brysonovi: „Něco máme.“
Chris Edgecomb podal Eleně hromadu složek s červeným hřbetem.
V každé se nacházel stoh čerstvě vytištěných dokumentů.
„Člověče, když už ten kód praskl, tak teda pořádně. Z pěti vysokorychlostních laserových tiskáren se jenom kouřilo, než jsme to všechno vytiskli. Nejvíce nás zpomaloval přepisovací program s umělou inteligencí - přepis mluveného slova na tištěné vyžaduje obrovský výpočetní výkon a spoustu času, a to i přes rychlost našich procesorů. Pořád přitom ještě nejsme ani zdaleka u konce. Zkoušel jsem vyřadit všechno nepatřičné, ale nakonec jsem se rozhodl, že toho raději vytisknu víc a na tobě ponechám rozhodnutí, co je důležité a co ne.“
„Díky, Chrisi,“ řekla Elena, vzala si složky a rozložila je na dlouhém stole v zasedací místnosti sousedící se superpočítačovým centrem.
„Nechám vám sem přinést kávu,“ nabídl se Edgecomb. „Mám pocit, že ji budete potřebovat.“
Elena s Brysonem si rozdělili hromadu dokumentů a začali se jimi probírat. Daleko nejhodnotnější položku představovaly dešifrované telefonické rozhovory mezi hlavními šéfy organizace, kterých zde bylo mnoho a často šlo o velice dlouhé nebo konferenční hovory.
A jelikož byly tyto telefonáty šifrované, měli jejich účastníci sklon hovořit bez obalu. Mazanější z nich - včetně Arnauda a Prišnikova - však i zde hovořili dosti obezřetně.
Používali kódovaný jazyk a narážky, kterým jejich protějšky rozuměly, aniž by se museli uchylovat k doslovnosti. V takových případech sehrávaly klíčovou roli Eleniny znalosti řečových vzorců a schopnost rozlišit záměrnou zdrženlivost i při obyčejném rozhovoru.
Mnoho přepisů označila nalepením barevného lístečku. Bryson byl zase obeznámenější s jednotlivými hráči, jejich minulostí i konkrétními okolnostmi určitých operací, takže dokázal odhalovat jiné narážky a jiné skryté významy.
Sotva začali pročítat jednotlivé dokumenty, Bryson poznamenal:
„Řekl bych, že toho proti nim máme dost. Tohle už není otázka nějakých dohadů. Třeba tady: Prišnikov plánoval epidemii antraxu v Ženevě dobré tři týdny předem.“
„Jenže oni ty operace zjevně neřídí,“ řekla Elena. „Neustále odkazují na někoho dalšího - tedy na dva

další lidi, podle všeho Američany.“
„Na koho?“
„Jejich jména zatím nevyslovili. Je tady zmínka o časovém pásmu západního pobřeží Ameriky, takže jeden z nich může působit v Kalifornii nebo někde na pacifickém pobřeží USA.“
„A co Londýn? Máš ponětí, kdo by je mohl řídit tam?“
„Ne „
„INC. . .
Vtom se do místnosti vřítil Chris Edgecomb a v ruce mával několika papíry. „Právě jsme rozlouskli tohle,“ řekl a ve tváři měl patrné vzrušení. „Je to schéma převodu peněz do banky First Washington Mutual a z ní - myslím, že by vám to mohlo připadat zajímavé.“ Podal Eleně několik papírů posetých sloupci číslic.
„To je ta washingtonská banka, jejíž služby využívá většina členů Kongresu, ne?“ řekl Bryson. „Ta, kterou podezíráš z účasti na vydírání - na vyzrazování osobních informací o oponentech úmluvy o sledování.“
„Ano,“ řekla Elena. „A tohle jsou vlastnické převody.“
Edgecomb přikývl.
„Ty cykly, ta periodicita - to je zcela nezaměnitelné.“
„A co je to?“ zeptal se Bryson.
„Jde o sekvenci přístupových kódů charakteristických pro plně vlastněnou právnickou osobu. Je to jasná stopa.“
„Ale co znamená?“ naléhal Bryson.
„Zdá se, že tuto washingtonskou banku vlastní a řídí nějaká větší finanční instituce.“
„To není nic neobvyklého,“ namítl Bryson.
„Jenže tady dochází k záměrnému matení finančních transakcí tak, aby byl skutečný vlastník banky důmyslně utajen a pečlivě ukryt v pozadí.“
„A existuje nějaký způsob, jak zjistit, kdo tím tajným vlastníkem je?“ zeptal se Bryson.
Elena nepřítomně přikývla a zkoumavě si prohlížela cifry.
„Chrisi, to opakující se číslo tady je určitě trasovací kód ABA.
Myslíš, že bys ho mohl projet a identifikovat, který...“
„Jsem o krok před tebou, Eleno,“ odvětil Edgecomb. „Jde o newyorskou firmu jménem Meredith Waterman...“
„Panebože,“ hlesla Elena. „To je jedna z nejstarších a nejrespektovanějších investičních bank na Wall Streetu. Proti ní i Morgan Stanley nebo Brown Brothers Harriman vypadají jako nedokvašení zbohatlíci. Tohle nechápu - proč by se Meredith Waterman měla zapojovat do vydírání senátorů a kongresmanů, aby podporovali Mezinárodní úmluvu o sledování a bezpečnosti?“
„Meredith Waterman je pravděpodobně soukromá firma,“ řekl Bryson.
„No a?“
„A tak i ona sama může být v jistém smyslu holdingem - pouhou vnější fasádou. Jinými slovy ji možná využívá jiná instituce, jedinec nebo skupina jedinců - řekněme skupina Prométheus -, aby zamaskovala své skutečné majetkové poměry. Takže pokud existuje způsob, jak získat seznam všech bývalých a současných podílníků v Meredith Waterman a možná i jejích majoritních vlastníků...“
„To by nemělo být nic těžkého,“ řekl Edgecomb. „I soukromě vlastněné firmy jsou přísně regulovány Komisí pro cenné papíry a Federálním depozitním a pojišťovacím úřadem a musí předkládat celou řadu dokumentů, k nimž bychom měli mít přístup.“
„A jedno nebo více tam uvedených jmen by mohlo naznačovat majetkovou účast Prométhea,“ dodal Bryson.
Edgecomb přikývl a odešel z místnosti.
Náhle Brysona něco napadlo. „Richard Lanchester byl také podílníkem Meredith Waterman.“
„Cože?“
„Než odešel z Wall Streetu a dal se na politiku, byl velkou hvězdou investičního bankovnictví. Zlatým chlapcem Meredith Waterman. Právě tam vydělal své jmění.“

„Lanchester? Ale on - říkals, že měl pro tebe pochopení a choval se ochotně.“
„Účastně mi naslouchal, to ano. A vypadal opravdu polekaně.
Poslouchal mě, ale ve skutečnosti neudělal nic.“
„Říkal, že chce, abys mu předložil více důkazů.“
„Což je jinými slovy totéž, co chtěl Harry Dunne - využít mě jako loutku.“
„Myslíš, že by Richard Lanchester mohl být členem Prométhea?“
„Já bych ho nevylučoval.“
Elena se vrátila ke zkoumanému přepisu a náhle vzhlédla.
„Poslechni si to,“ řekla. „Přesun moci bude dokončen osmačtyřicet hodin poté, co Britové ratifikují úmluvu.“
„Kdo to řekl?“ zeptal se Bryson.
„Já..., já nevím. Hovor započal ve Washingtonu a byl směrován přes sterilní linku. Nejmenovaný člověk hovořil s Prišnikovem.“
„Můžeš získat hlasovou identifikaci?“
„Dost možná. Musela bych si poslechnout skutečnou nahrávku, určit, zda byl ten hlas změněn, a pokud ano, pak i jak dobře byl změněn.“
„Osmačtyřicet hodin..., ‚přesun moci'..., od koho a ke komu?
Nebo od čeho a k čemu? Ježíšikriste, musím se okamžitě dostat do Londýna. Kdy má odletět to letadlo?“
Elena se podívala na hodinky. „Za tři hodiny a dvacet minut.“
„To je pozdě. Když pojedeme autem...“
„Ne, to by trvalo příliš dlouho. Navrhuji, abychom prostě odjeli na letiště, odvolali se na Teda Wallera, použili všechny páky a požádali je, abychom mohli odletět co nejdříve, jakmile to jen bude možné.“
„Je to přesně, jak říkal Dmitrij Labov.“
„Kdo?“
„Prišnikovův zástupce. Říkal: ‚Všechny nástroje jsou již na místě. Veškerá moc se přesune jinam a pak se všechno vyjeví.
A taky říkal, že už zbývá jen několik dní.“
„Takže musel mluvit o téhle lhůtě. Bože můj, Nicku, máš pravdu, nemůžeme ztrácet čas.“
Sotva se Elena postavila, světla v místnosti jako by krátce zablikala. Výpadek proudu netrval déle než zlomek vteřiny.
„Co to bylo?“ zeptala se.
„Máte tady někde záložní generátor?“
„Ano, samozřejmě, někde tu musí být.“
„Právě naskočil.“
„Ale ten se spustí jen v případě skutečně nouzové situace,“ řekla zmateně Elena. „A pokud vím, vůbec nic se nestalo...“
„Pojď!“ vykřikl Bryson náhle. „Mizíme odtud!“
„Cože?“
„Utíkej! Eleno, hni sebou - no tak! Někdo se napojil na energetickou síť... Kde je nejbližší východ?“
Elena se otočila a ukázala nalevo.
„Ježíši, Eleno, poběž! Vsadím se, že se dveře automaticky zamknou a odříznou všechny zvenku i zevnitř. Vím, že právě o to tu jde!“
Bryson vyrazil na chodbu; Elena sebrala ze stolu několik disket a vyběhla za ním.
„Kudy teď?“ zaječel Bryson.
„Rovně těmi dveřmi!“
Elena předběhla Brysona a ten ji následoval. Během několika vteřin dorazili ke dvojitým ocelovým dveřím s nápisem NOUZOVÝ VÝCHOD. Červená závora uprostřed dveří sloužila k ručnímu otevření a pravděpodobně zároveň spouštěla poplašné zařízení.
Bryson se zapřel proti závoře, dvojité dveře se otevřely ven do temné noci a současně se rozezněl alarm. Oba ucítili závan chladného vzduchu. Pouhého půl metru od nich se nacházela celoprofilová brána z

ocelových tyčí, která se pomalu automaticky uzavírala zleva doprava.
„Skoč!“ vykřikl Bryson a vrhl se do rychle se zužující škvíry.
Otočil se, popadl Elenu a protáhl ji mezerou mezi branou a kamennou zdí, skrz niž se její tělo jen stěží protáhlo. Ocitli se na příkrém svahu vedle staré kamenné vily - elektrickou bránu zakrýval vysoký živý plot.
Bryson s Elenou vyběhli přímo kupředu, pryč od vily a ze svahu.
„Nestojí tu někde auto?“ zeptal se Bryson.
„Přímo před vilou parkuje terénní vůz,“ odpověděla Elena.
„Je..., támhle je!“
Dvacet metrů od nich se v měsíčním světle leskl malý a krabicovitý landrover Defender 90 s pohonem všech kol. Bryson k němu vyrazil, naskočil na přední sedadlo a začal šmátrat po klíčku.
Ten však v zapalování nebyl. Kde jen může být? Copak ho na tak
odlehlém místě nenechávali v autě? Vtom vedle něj nasedla Elena.
„Pod rohožkou,“ řekla.
Bryson se sklonil a našel klíč pod gumovou rohožkou na podlaze.
Strčil ho do zapalování a nastartoval. Landrover se s burácením probudil k životu.
„Nicku, co se děje?“ vykřikla Elena, když vůz vyrazil kupředu a začal sjíždět po strmé stezce od komplexu.
Než však Bryson stihl cokoliv odpovědět, nastal obrovský a oslepující záblesk bílého světla a vzápětí došlo k dunivé explozi, která jako by vycházela hluboko z nitra hory. Za vteřinu či dvě dorazil výbuch na povrch a ozvala se úděsně hlasitá, ohlušující a všepohlcující rána. Sotva Bryson stačil projet s landroverem ostrou zatáčku a zamířit do hustého porostu, ucítil, že mu záda spaluje takový žár, jako by se opřel o rozpálenou pec.
Elena se otočila a přidržela se madel, aby nabrala rovnováhu.
„Panebože, Nicku!“ zaječela. „Ten areál - celý komplex - byl úplně zničen! Bože můj, Nicku, podívej se na to!“
Bryson se však neohlédl, protože neměl odvahu. Museli jet dál.
Nemohli ztratit ani vteřinu. Kola se v porostu protáčela, ale Bryson stále zrychloval a myslel jen na jedinou věc: Jsi v bezpečí, lásko.
Jsi naživu, jsi v bezpečí a jsi se mnou.
Zatím.
Dobrý Bože, zatím.

Kapitola 27

Do Londýna dorazili v deset hodin večer, takže již bylo pozdě, aby uskutečnili, co měli v plánu. Přenocovali tedy v jednom hotelu na Russell Square a bylo to po pěti letech poprvé, co spolu spali v jedné posteli. V jistém smyslu si byli zprvu cizí, ale jejich těla se okamžitě znovu seznámila - uklidňujícím i vzrušujícím způsobem. Poprvé po pěti letech se s naléhavou a téměř zoufalou vášní opět pomilovali. Usnuli s propletenými údy, vyčerpáni milováním i obrovským vypětím, které je přivedlo do Londýna. Teprve ráno si promluvili o hrůze, které byli předchozího dne svědky - probírali se detaily a snažili se odhalit logiku nepřátelské infiltrace.
„Když jsi volala na letiště, abys rezervovala letadlo,“ zeptal se Bryson, „pravděpodobně jsi nepoužila sterilní linku, že?“
Elena pomalu zavrtěla hlavou a obličej měla napjatý úzkostí.
„Letištní linka stejně neměla utajovač, takže to nemělo smysl. Ovšem hovory vycházející ze sídla Direktoriátu byly obecně pokládány za bezpečné, protože naše vnitřní komunikační centrum se nacházelo mimo dosah vnějšího rušení. Když jsme telefonovali do Londýna, Paříže nebo třeba Mnichova, obvykle jsme používali sterilní kanály - ovšem pouze proto, abychom chránili druhou stranu.“

„Jenže hovory na takovou vzdálenost - řekněme na více než sto padesát kilometrů - jsou z pozemních linek obvykle přesměrovávány na mikrovlnné věže a mikrovlnný přenos lze narušit satelitním odposlechem, ne?“
„To ano - na pozemní linky se může člověk napíchnout, ale ne ze satelitu. Musí to provést konvenčními prostředky - odposlouchávacím zařízením napojeným na linku a tak podobně.
K tomu ovšem potřebuješ vědět, odkud přesně daný hovor vychází.“
„Prométheus očividně disponoval podrobnými informacemi o sídle v Dordogne,“ řekl Bryson tiše. „I přes všechna Wallerova opatření musel někdo odposlouchávat a zaznamenávat telefonáty na letiště i z něj. Letiště přitom bylo pro konvenční telefonický odposlech velmi snadný cíl.“
„Waller - díkybohu, že byl pryč! Musíme se s ním spojit.“
„Ježíšikriste. Určitě to ví. Ale Chris Edgecomb...“
Elena si zakryla oči dlaní. „Božínku, Chris! A Layla!“
„A desítky dalších. Většinu jsem jich už neznal, ale tys mezi nimi určitě měla hezkých pár přátel.“
Elena mlčky přikývla a odtáhla ruku od očí, které teď byly zalité slzami.
Nastala chvíle ticha a pak Bryson pokračoval: „Museli se napojit na energetický systém a rozmístit plastické trhaviny po celém komplexu a pod ním. Ovšem bez vnitřních zdrojů - bez přeběhlíků - se jim to nikdy nemohlo podařit. Direktoriátu se téměř povedlo rozplést plány skupiny Prométheus, a tak musel být neutralizován.
Nejprve vyslali mě - a bezpochyby také další -, a když se jejich úsilí minulo účinkem, rozhodli se pro přímý postup.“
Bryson zavřel oči. „Ať už lidé v pozadí Prométhea chrání jakákoliv tajemství a jakékoliv plány, musíme předpokládat, že pro ně mají epochální význam.“
Přímé oslovení nejhalasnějšího propagátora úmluvy lorda Milese Parmorea bylo v této situaci vyloučeno: nepřineslo by žádné užitečné informace a pouze by vyburcovalo nepřátele. Podobní lidé byli velice ostražití a připraveni na jakékoliv pokusy o lest nebo manipulaci. Bryson navíc instinktivně cítil, že lord Parmore není tou pravou osobou. Byl pouhou loutkou, bedlivě sledovaným veřejným činitelem, který není schopen manévrovat v zákulisí.
Rozhodně nemohlo jít o člověka ovládajícího skupinu Prométheus.
Skutečná moc pravděpodobně spočívala v rukou někoho, kdo byl s Parmorem nějakým způsobem spojen. Jenže jakým způsobem?
Spiklenci z Prométhea byli příliš chytří a příliš důkladní, než aby zanechávali po podobných spojeních stopy. Veškeré záznamy byly dozajista pozměněny či vymazány a ani bedlivé zkoumání by pravděpodobně neodhalilo všechny skryté páky a manipulátory v pozadí. Jediným vodítkem tak mohly být informace, které v záznamech chyběly, neboť byly vymazány. Hledání podobných mezer by však bylo příslovečným hledáním jehly v kupce se na.
Nakonec dostal Bryson nápad, aby začali hledat hlouběji - aby se zaměřili více do minulosti. Z vlastních zkušeností věděl, že pravda často vyjde najevo právě tam - ve starých záznamech, spisech či účtech, kterým jen málokdo věnuje pozornost, neboť jsou příliš roztroušené a dají se jen obtížně změnit.
Byla to pouhá hypotéza, která je však přesto onoho rána dovedla do Britské knihovny v St. Pancras. Knihovna se rozkládala naproti upravenému náměstíčku u Eustórv Road a její oranžové, ručně vyráběné leicesterské cihly se v ostrém ranním slunci zářivě blýskaly. Bryson s Elenou prošli přes náměstí kolem velké bronzové sochy Newtona od sira Eduarda Paolozziho do prostorné vstupní haly. Bryson přelétl očima obličeje ostatních lidí a hledal v nich sebemenší známku povědomosti. Musel předpokládat, že síť Prométhea již byla informována nejen o něm, ale možná i o jejich přítomnosti v Londýně, jakkoliv tomu doposud nic nenasvědčovalo. Bryson s Elenou teď vystoupali po širokém křídle travertinových schodů do hlavní čítárny tvořené řadami dubových stolů se stolními lampami a diskrétně vykládanými dveřmi prošli do křídla se studijními koutky. Dvojkoutek, který si rezervovali, skýtal dostatek soukromí a zároveň nebyl stěsnaný - dubové židle s kulatými opěradly i stoly potažené zelenou kůží v něm vytvářely téměř klubovou atmosféru.
Během hodiny shromáždili většinu potřebných svazků, přičemž začali oficiálními zápisy z jednání parlamentu - jednalo se o těžké a objemné knihy v neumělých knihovnických vazbách.

Mnoho svazků nebylo celá léta otevřeno a při otáčení stránek se z nich linul zatuchlý zápach rozkladu.
Nick s Elenou je procházeli se zaujatým a cílevědomým soustředěním. Došlo v parlamentu v minulosti k debatám o ohrožení občanských svobod či k jiným rozhodnutím, jež měla nějaké důsledky v oblasti sledování občanů?
Bryson a Elena si do bloku zapisovali zdánlivě nesouvislá fakta - nevysvětlené narážky, jména či místa. Vesměs se jednalo o údaje, jež mohly při bližším zkoumání obsahovat skrytý podtext.
Jako první to jméno vyslovila Elena. Rupert Vere. Rezervovaný, uhlazený a odborně zdatný manipulátor, jenž byl ztělesněním
politické umírněnosti, ale zároveň - ze všech záznamů to zcela zřetelně vyplývalo - také mistrem procedurální vychytralosti.
Bylo něco takového možné? Stálo za to poslechnout vlastní intuici?
Rupert Vere, poslanec parlamentu za okres Chelsea, byl britským ministrem zahraničí.
Bryson zpětně vysledoval spletitý vývoj ministrovy politické kariéry až k malým regionálním novinám, které byly více naladěny na nepodstatné detaily a méně se zabývaly oficiálním vyzněním zpráv. Byla to namáhavá, téměř otupující práce, jež spočívala v porovnávání stovky drobných článečků v desítkách místních novin a časopisů, jejichž papír byl již mnohdy zažloutlý a křehký.
Chvílemi navíc Bryson propadal malověrnosti - připadalo mu šílené se domnívat, že se vodítka k nejutajenějšímu spiknutí na světě dají objevit právě zde, ve veřejné knihovně.
Přesto ovšem vytrval. Oba vytrvali. Pro Elenu byla tato práce jakousi obdobou zachytávání signálů: kdesi ve vodopádu šumů a záplavě neužitečných informací se mohl ukrývat signál - stačilo ho pouze rozeznat.
Rupert Vere absolvoval s vyznamenáním oxfordskou Brasenose College. Získal si pověst lenocha, která však byla s velkou pravděpodobností pouhou lstivou přetvářkou.
Kromě toho byl obdařen vzácným nadáním navazovat a kultivovat přátelství. Sloupkař Guardianu v této souvislosti poznamenal, že „jeho vliv překračuje formální hranice jeho skutečné moci“. Ze všech zpráv se začal postupně rýsovat Vereův skutečný obrázek: ministr zahraničí Rupert Vere po celá léta připravoval v zákulisí cestu pro hladký průchod úmluvy: odpouštěl politické dluhy, přesvědčoval přátele, balamutil spojence. Své vlastní projevy přitom formuloval velice mírně, takže se z nich rozhodně nedala vysledovat spřízněnost s manipulátory v pozadí.
Nakonec upoutal Brysonovu pozornost zdánlivě triviální článek. Na zažloutlých stránkách Evening Standardu z roku 1965 figurovala zpráva o závodech ve veslování na Temži v Pangbourne, kde spolu soutěžily nejlepší týmy britských středních škol.
Tehdejší sextán Vere vesloval v závodech za Marlborough. Článek se drobným perličkovým písmem rozepisoval o jednotlivých rýmech, byl napsán v lehce bombastickém stylu a jeho vyznění bylo zdánlivě zcela neškodné.
Na pangbourneských juniorkách o sobě dala vědět celá řada čtyřveslic i dvouveslic. Dvojka ze Sir William Borlase School například zaznamenala v kategorii J18 nejlepší čas dne (10:28), přestože jí notně šlapaly na paty posádky silně obsazené kategorie J16, kde se těsně za vítěznou dvojicí ze St. George's College Matthewsem a Loakem (s časem 10:35) umístila posádka Westminsteru.
V obou kategoriích J14 se zaskvěly dvouveslice z Hereford Cathedral School (12:11 a 13:22). Hodnotné výkony přinesly rovněž singly v kategorii J16.
Jako první se umístil Rupert Vere (11:50) s třináctivteřinovým náskokem před svým kolegou z týmu Marlborough Milesem Parmorem, zatímco David Houghton (13:05) dorazil do cíle téměř půl minuty před pronásledovateli.
Jako skutečné přísliby se však jeví Parrish ze St. George's (12:06) a Kellman z Dragon School (12:10), kteří se umístili v čele kategorie MJ16 a celkově obsadili čtvrtou a pátou příčku.
Mladší věkové kategorie závodí v Pangbourne na vzdálenost 1500 metrů. Vítězem kategorie WJ13 se stal Dawson z Marlborough (8:51), který se po výborném výkonu dělil o druhé místo také v kategorii WJ14 a celkově se umístil jako pátý za vítězem kategorie MJ13 Goodeym.
Bryson si článek znovu přečetl a brzy nalezl několik podobných.
Vere vesloval za Marlborough a byl členem téže osmiveslice jako Miles Parmore.
Ano. Britský ministr zahraničí a poslanec za Chelsea, odedávný zastánce úmluvy, byl kolegou v družstvu

a dávným přítelem lorda Milese Parmorea.
Že by konečně našli toho pravého?
Nový Westminsterský palác, jenž je lépe znám jako sídlo parlamentu, představuje díky směsici starobylosti a modernosti typicky britskou instituci. Královský palác na tomto místě existoval již od dob vikingského krále Canuta, ale teprve Edvard Vyznavač a Vilém Dobyvatel v jedenáctém století pozvedli tento odvěký sen o královské okázalosti do skutečného lesku. Historická kontinuita zde byla stejně hmatatelná jako Magna Charta; historická diskontinuita však byla ještě znatelnější.
Tento „nový palác“ měl téměř tisíc dvě stě místností a celková délka chodeb zde přesahovala tři kilometry. Části budovy, které členové parlamentu běžně využívali a do nichž měli turisté přístup, byly bezpochyby velice zajímavé, ale v paláci se ukrývalo daleko více zajímavých míst, jejichž plány nebyly z důvodu bezpečnosti bezprostředně přístupné. I ony se však daly najít v historických archivech. Bryson se téměř dvě hodiny učil a snažil se zapamatovat detailní uspořádání místností a chodeb.
Postupně se mu řada pravoúhlých útvarů uspořádala v mysli do mozaiky, kterou si vštípil do hlavy tak důkladně, že ji téměř fyzicky cítil.
Přesně věděl, jak Knihovna peerů sousedí s Princovou komnatou, znal vzdálenost mezi kanceláří předsedy a kanceláří ceremoniáře, věděl, jak dlouho trvá cesta z kuloárů Sněmovny poslanců do první ministerské úřadovny. V době, kdy ještě neexistovalo ústřední vytápění, bylo nezbytně nutné budovat zvláštní komory, které byly chráněny před vnějšími zdmi pomocí nepoužívaných izolačních prostor. Jakákoliv velká veřejná stavba navíc vyžadovala neustálé opravy a úklid, takže se zde nacházely i pracovní chodby, jimiž procházeli dělníci, aniž by narušovali velkolepost této veřejné budovy. Zajištění provozuschopnosti paláce - stejně jako samotné vlády - vyžadovalo existenci řady spletitých koutů, které byly ukryty před zraky veřejnosti.
Elena mezitím procházela všechny zaznamenané detaily Vereova života. V jednom okamžiku upoutala její pozornost další drobná okolnost: když bylo Vereovi šestnáct let, zvítězil v křížovkářské soutěži Sunday Times. Rupert Vere byl hráč, což jeho profilu dobře odpovídalo. Hra, kterou nyní hrál, však rozhodně nebyla triviální.
V pět hodin ráno prošel kolem parlamentní budovy batůžkář v kožené bundě a slunečních brýlích z černého plastu. Vypadal jako turista, který nemůže spát a snaží se rozchodit kocovinu.
Bryson alespoň doufal, že tak bude vypadat. Zastavil se před černou Cromwellovou sochou u St. Stephen's Entrance a přečetl si pečlivě zhotovenou ceduli: BALÍČKY PŘESAHUJÍCÍ FORMÁT A4 MUSÍ BÝT DORUČOVÁNY VCHODEM V BLACK ROD'S GARDEft.
Bryson prošel kolem Peer's Entrance, uvědomil si jeho přesnou polohu oproti ostatním vchodům, zamířil k malé skupince kaštanů a všiml si polohy všech bezpečnostních kamer, které byly bez výjimky rozmístěny vysoko pod bílými smaltovanými kryty.
Bryson již dříve zjistil, že londýnská Metropolitní policie provozuje síť pouličních kamer, z nichž tři stovky jsou umístěny na sloupech a vysokých budovách po celém městě.
Každá kamera má vlastní číslo, a pokud ho oprávněná osoba vyťuká, může se pokochat úchvatně barevným pohledem na Londýn.
Kamerami lze přitom otáčet, lze je i zaostřovat a jejich vzájemným přepínáním je možné například monitorovat policejní honičku nebo nepozorovaně sledovat chodce či motoristu. Bryson tedy dospěl k závěru, že by nebylo moudré trávit zde mnoho času mapováním terénu - akce musí proběhnout rychle.
Zaměřil se na třípatrovou budovu s hlavní chodbou a porovnal skutečnou stavbu s představou, kterou si o ní vytvořil v hlavě.
Abstraktní povědomí o budově postupně nabralo konkrétní rysy.
Bylo životně důležité přetvořit údaje v intuici s okamžitým a bezděčným přístupem, který by byl možný i bez dalších kalkulací a ohledů. Toto byla jedna z prvních Wallerových pouček a dodnes patřila k Brysonovým nejcennějším. V terénu mají význam pouze mapy v tvé hlavě.
St. Stephen's Tower, věž s hodinami na severní straně parlamentní budovy, dosahovala téměř stometrové výšky. Victoria Tower na protější straně komplexu byla širší, ale téměř stejně vysoká.
Střecha mezi oběma věžemi byla obložena lešením: proces oprav vnější fasády byl prakticky nekonečný.
Šest metrů od Victoria Tower se nad střechou tyčilo vnější schodiště. Bryson došel až k Temži a

prohlédl si opačnou stranu komplexu, který sousedil přímo s řekou. U ochozu se nacházela pětimetrová terasa, ovšem oba rohy u věží byly strmé jako olovnice. Podél břehu řeky spatřil Bryson několik zakotvených lodí. Některé sloužily pro vyhlídkové plavby, jiné pro účely údržby. Jedna z nich byla opatřena nápisem PALIVO A MAZIVA. Bryson si jí dobře povšiml.
Sestavil plán a stanovil jeho časový rozvrh. Odešel zpátky do hotelu, převlékl se a ještě dvakrát s Elenou celý plán prošel.
Jeho obavy to ovšem nezmírnilo. Plán obsahoval příliš mnoho proměnných a Bryson dobře věděl, že pravděpodobnost selhání roste geometrickou řadou s počtem nepředvídatelných událostí. V tomto okamžiku však neměl na vybranou.
Ve svěžím dvouřadovém obleku s jemným proužkem a kulatými brýlemi ve slonovinových obroučkách vyšel Bryson - či spíše Nigel Hilbreth, jak dokládala jeho propustka - po schodišti z dolní čekací haly do horní čekací haly britské Dolní sněmovny, posadil se na galerii a nasadil masku uhlazeného nezájmu, kterou ještě podtrhovaly světlé vlasy s úhlednou pěšinkou a pečlivě upravený knír.
Bryson vypadal každým coulem jako státní zaměstnanec střední třídy - dokonce i parfémem Penhaligon's Blenheim, který zakoupil na Welltngton Street. Možná se jednalo o prostoduchý trik, ale v jistém smyslu byl stejně účinný jako vlasový přeliv, brýle či přilepovací knír. A byl to znovu Waller, kdo Brysona jako první upozornil i na čichové aspekty přestrojení.
Když plnil Bryson jistou zakázku ve východní Asii, několik týdnů nejedl maso a mléčné výrobky. Pro Asiaty, jejichž jídelníček tvoří zejména ryby a sója, mají totiž lidé ze Západu charakteristický „masitý“ zápach, neboť strava bohatá na vepřové ovlivňuje jejich podkožní bílkoviny. Podobné úpravy jídelníčku činil Bryson rovněž před plněním zakázek v nejrůznějších arabských regionech.
Změna parfému představovala v tomto ohledu jednoduchou proměnu, avšak Bryson věděl, že právě na základě těchto podprahových signálů dokáží lidé mezi sebou rozpoznat cizince.
„Nigel Hilbreth“ tedy seděl na galerii a s malým černým kufříkem u nohou tiše sledoval napjatou parlamentní debatu. Dlouhé zelené lavice s koženým čalouněním byly plné poslanců, kteří projevovali neobvyklé soustředění a na pracovní dokumenty si svítili malými lampičkami se stínítky, jež se jim houpaly těsně nad hlavami, zavěšeny na dlouhých šňůrách ze stropní klenby. Bylo to dosti nešikovné řešení, ale problém osvětlení sněmovny žádné elegantnější nenabízel. Ministři současné vlády seděli na čelní lavici po pravé straně a z protějších lavic je pozorovala opozice.
Lavice na galerii byly obloženy jemně opracovaným tmavě hnědým dřevem a vytvářely balkónový útvar se strmým sklonem.
Bryson dorazil uprostřed mimořádného zasedání, ale ihned přesně věděl, co se zde právě projednává. Tato otázka stála nyní nebo v nedávné minulosti v popředí všech vládních i parlamentních zasedání na světě: šlo o otázku Úmluvy o bezpečnosti a sledování.
V případě Velké Británie uspíšil projednávání otřesný teroristický útok, kdy jistá nenapravitelná odštěpenecká frakce Šinn Fein odpálila v obchodním domě Harrods šrapnel právě během nejrušnějšího provozu a hrůzostrašný incident si vyžádal několik set zranění. Byla i tato akce tajně financována a vyvolána skupinou Prométheus?
Vůbec poprvé se Brysonovi naskytla příležitost vidět Ruperta Verea na vlastní oči. Ministr zahraničí Vere budil klamné zdání vetchosti a rozhodně vypadal starší než na padesát šest let, ovšem i přesto bylo vidět, že jeho malým pichlavým očkám neunikne téměř nic. Bryson se podíval na hodinky - na staré cibule firmy McCallister & Soň, které rovněž sloužily jako nenápadná rekvizita.
Právě před půl hodinou nasadil blazeovanou masku státního zaměstnance z Whitehallu a požádal poslíčka, aby doručil ministru zahraničí vzkaz - podle všeho v nějaké oficiální a naléhavé státní záležitosti. Brysonův vzkaz měl Vere každou chvíli obdržet od některého ze svých asistentů a Bryson chtěl vidět ministrovu reakci, jakmile otevře lístek a přečte si jeho obsah. Brysonův vzkaz - jednoduché a téměř dětinské sdělení, které vymyslela milovnice hádanek Elena - působil jako legenda nějaké anglické křížovky:
Za „opakem proti“ stojí „vaše“, pak „určitý člen“ a „Spojené státy“. Lámejte si hlavu? Na shledanou o přestávce ve vašem apartmá.
Byla to Elena, kdo přišel s nápadem zařadit jako tajenku heslo, které ministr nemohl přejít bez

povšimnutí.
Rupert Vere obdržel obálku ve chvíli, kdy jistý člen opozice uváděl sáhodlouhý výčet ohrožení občanských svobod, která by přijetí úmluvy představovalo. Vere obálku otevřel, přečetl si vzkaz a pak pohlédl přímo na galerii na Brysona. Ve tváři měl přitom zaujatý, byť prakticky nečitelný výraz. Bryson měl co dělat, aby před jeho pohledem neucukl, a trvalo mu několik dlouhých vteřin, než si konečně uvědomil, že se ministr zahraničí pouze dívá do prázdna a jeho oči se nezaměřují na nikoho konkrétního. Nebylo to snadné, ale nakonec si Bryson přece jen dokázal udržet klidný a lehce znuděný výraz. Musel počítat s tím, že pokud upoutá něčí pozornost, skončí celá akce neúspěchem. Dozorci kontrolovaní Prométheem bezpochyby přesně věděli, jak Bryson vypadá. Existovala ovšem dosti vysoká pravděpodobnost, že o Eleně zatím uvědoměni nebyli nebo předpokládají, že zahynula při zničení sídla Direktoriátu v Dordogne.
Byla to tedy Elena, kdo se musel pokusit o přímý kontakt s ministrem. Za deset minut bude parlamentní schůze přerušena a následné události rozhodnou o všem.
Zatímco většina členů britského kabinetu má kanceláře ve Whitehallu nebo v přilehlých uličkách, ministr zahraničí jako titulární šéf Úřadu pro zahraničí a země Commonwealthu oficiálně sídlí na King Charles Street. Bryson ovšem věděl, že s ohledem na dlouhá jednání se členy parlamentu využívá Rupert Vere rovněž pracovnu pod svažující se střechou Westminsterského paláce.
Ministerské apartmá se nacházelo pouhých pět minut chůze z Dolní sněmovny a představovalo ideální místo pro diskrétní schůzky, jež vyžadovaly citlivost a promptnost.
Učiní Vere, co se naznačovalo ve vzkazu, nebo je překvapí zcela jiným tahem? Bryson věřil, že prvotní Vereovou reakcí bude zvědavost a že se skutečně bezodkladně odebere do své pracovny pod westminsterskými okapy. Pro případ, že by Vere zpanikařil nebo se z nějakého důvodu rozhodl, že půjde jinam, ho však Bryson musel sledovat. Snadno ministra zahraničí identifikoval, vmísil se do davu poslanců a sledoval Verea na cestě ze sněmovny.
Držel se mu v patách, když ministr kráčel po kamenném schodišti k výborům a poté prošel kolem byst předchozích ministerských předsedů do své parlamentní kanceláře. V tomto okamžiku již Bryson Verea sledovat nemohl, protože by tím vzbudil pozornost.
Osobní tajemnicí Ruperta Verea byla Belinda Headlamová, obtloustlá čerstvá šedesátnice, která si sepínala své šedé vlasy do těsného drdolu. „Ta dáma tvrdí, že ji očekáváte," zamumlala ministrovi, sotva vstoupil do předpokoje. „Říká, že vám nechala vzkaz."
„Ach ano," odpověděl Vere, když spatřil Elenu, která seděla na kožené sedačce před jeho pracovnou. Elena si dala záležet, aby zapůsobila správným dojmem: měla na sobě tmavě modrý kostým s dekoltem, jenž odhaloval, ale neurážel, lesklé hnědé vlasy měla sepnuté dozadu a na rtech lesklou růžovou rtěnku. Vypadala úchvatně a zároveň profesionálně.
Vere zvedl obočí a lačně se zasmál. „Myslím, že my dva se ještě neznáme," řekl. „Ale každopádně jste si získala mou pozornost.
Tedy váš vzkaz." Pokynul Eleně, aby jej následovala do malé, tmavé, ale znamenitě vybavené pracovny pod obrovskou šikmou střechou parlamentní budovy. Posadil se za stůl a ukázal Eleně na kožené křeslo pár metrů od něj.
Chvíli se probíral korespondencí, ale Elena si dobře uvědomovala, že si ji Vere ve skutečnosti měří - téměř jí připadalo, že spíše jako potenciální úlovek než jako politického protivníka.
„Zřejmě máte rovněž zálibu v hádankách," řekl nakonec. „Odpověď zní ‚Prometheus', není-liž pravda? Musím ovšem říci, že je to dosti neohrabaná tajenka. Opakem proti je pro, vaše rovná se mé, určitým členem je the a Spojené státy mají zkratku U.S."
Ministr se odmlčel a zabodl pohled do Eleny. „Čemu vděčím za vaši návštěvu, slečno...?"
„Goldoniová," odvětila Elena. Stále neztratila rumunský přízvuk, takže si musela zvolit cizí jméno.
Pozorně Verea sledovala, ale nedokázala z jeho výrazu nic vyčíst. Ministr nepředstíral, že neví, na co Elena naráží, ale naopak sám okamžitě vyslovil slovo Prométheus - jeho uhlazená reakce ovšem neprozrazovala leknutí, obavy a dokonce ani znepokojení. Pokud Vere svou reakci pouze hrál, pak byl velice zdatným hercem, což by Elenu ostatně nepřekvapilo: bez schopnosti přetvářky by se nikdy nedostal tak daleko.

„Předpokládám, že je vaše kancelář sterilní," řekla Elena.
Ministr na ni pohlédl se zmatenou nechápavostí, ale Elena trvala na svém. „Vy víte, kdo mě vyslal. Budete muset omluvit jistou nestandardnost tohoto způsobu navazování kontaktu, ale kvůli tomu jsem vlastně přišla. Věc je velmi naléhavá. Mohlo dojít k narušení existujících komunikačních kanálů."
„Co prosím?" řekl Vere chvatně.
„Nesmíte používat existující kódy," pokračovala Elena a bedlivě sledovala ministrovu tvář. „Je to nanejvýš důležité - zvláště s ohledem na to, jak málo času zbývá do uskutečnění Prométheova plánu. Brzy se s vámi znovu spojím, abych vám dala vědět, jakmile dojde k normalizaci kanálů."
Vereův blahosklonný úsměv pohasl, ministr si odkašlal a vstal.
„Vy jste se pomátla," řekl. „A teď mě, prosím, omluvte..."
„Ne!" přerušila ho Elena naléhavým šeptem. „Všechny kryptosystémy byly narušeny. Nemůžeme se nadále spoléhat na jejich integritu!
Měníme všechny kódy. Musíte vyčkat na další instrukce."
Veškerý Vereův profesionální šarm byl rázem pryč a jeho rysy ztvrdly. „Okamžitě ven!" vykřikl hlasitě sevřeným hlasem. Ozvaly se v něm známky paniky? Snažil se rozhořčením zakrýt obavy?
„Ohlásím vás strážníkovi a dopustíte se těžké chyby, pokud se ještě někdy pokusíte vstoupit do těchto prostor."
Vere se natáhl po tlačítku interkomu, ale než je stačil stisknout, dveře pracovny se prudce otevřely. Do místnosti vstoupil štíhlý muž v tvídovém obleku a zavřel za sebou dveře. Elena jeho tvář poznala, neboť si jí všimla na fotkách během výzkumné práce v knihovně: byl to dlouholetý náměstek Ruperta Verea Simon Dawson, nejstarší člen Vereova štábu, který měl za úkol formulovat zahraniční politiku.
„Rupesi," řekl Dawson téměř zemdleným hlasem. „Nemohl jsem vás přeslechnout. Obtěžuje tě ta žena?"
Díky světle hnědým vlasům, vystouplým lícním kostem a útlé postavě vypadal Dawson jako přerostlý školák.
Vereovi se viditelně ulevilo. „Mám-li být upřímný, Simone, tak ano," řekl. „Ta žena mě krmí nejroztodivnějšími žvásty - mluví o čemsi jménem Prométheus, o nějakých krypto-něco, o uskutečnění Prométheova plánu'..., ona se snad úplně zbláznila!
Musíme ji ihned ohlásit na MI-5 - je nebezpečná okolí."
Elena odstoupila o několik kroků od Vereova stolu a střídavě si oba muže měřila pohledem. Něco tady zatraceně nehrálo. Eleně neuniklo, že Dawson za sebou zavřel těžké dubové dveře. To přece nemělo logiku.
Pokud ovšem...
Vtom Dawson vytáhl z tvídového saka plochý browning s tlumičem.
„Jejda, Simone, co to děláš s tou pistolí?" zeptal se Vere. „To opravdu nebude nutné. Jsem si jist, že ta žena má dostatek zdravého rozumu, aby okamžitě odešla, co říkáš?" Elena si zkoumavě prohlížela měnící se výraz ve Vereově obličeji, v němž se rychle střídal zmatek, úlek a strach.
Dlouhé kuželovité prsty ministrova náměstka ovinuly kohoutek se zkušenou lehkostí. Eleně se rozbušilo srdce a začala divoce těkat očima po místnosti v naději, že objeví příležitost, jak odvést pozornost jinam nebo uniknout.
Dawson se jí podíval do očí a ona jeho pohled opětovala směle, nebojácně a téměř vyzývavě. Vtom Dawson zmáčkl kohoutek. Elena ztuhla hrůzou a sledovala, jak pistole lehce poskočila Dawsonovi v ruce. Ozvalo se tlumené plivnutí a na silně naškrobené bílé košili ministra zahraničí Ruperta Verea se objevila karmínová skvrna. Ministr strnul a vzápětí se zhroutil na orientální koberec.
Bože můj! Simon Dawson! I toto jméno se objevilo v novinovém článku o veslařských závodech v Pangbourne a Elena si myslela, že Vereův mladší spolužák z Marlborough se stal později ministrovým chráněncem.
Omyl.
To Dawson ovládal Prométhea.
Dawson se nyní otočil k Eleně a ledově se usmál. „To je ovšem neštěstí, že? Musel jsem ukončit opravdu skvělou politickou dráhu. Jenže vy jste mi nedala na vybranou. Řekla jste mu toho příliš.
Je to chytrý muž a snadno by si poskládal věci dohromady, což by našim zájmům právě neposloužilo. To

jistě chápete, že?“
Přistoupil k Eleně a pak se pomalu přisouval ještě blíže, až Elena ucítila lepkavou vlhkost jeho dechu.
„Rupes byl možná lhostejný chlapík, ale nebyl hloupý. Co jste si myslela, když jste mu vykládala o Prométheovi? To je opravdu nepřípustné.
Ale teď si promluvme o vás, ano?“
Simon Dawson? Proč je to nenapadlo dříve? Stejná logika, která vyloučila Milese Parmorea, přece vylučovala i Ruperta Verea: byl příliš viditelný. Skutečným manipulátorem v pozadí musel být daleko spíše některý z bezejmenných náměstků, kteří pracují skrz své nic netušící nadřízené.
„Takže jste ho po celou dobu nechával v nevědomosti,“ poznamenala Elena napůl sama pro sebe.
„Rupese? Nebylo nutné, aby to věděl. Vždy slepě důvěřoval mým radám. Ale nikdo z nás neměl jeho šarm. A my jsme potřebovali šaramantního panáka. Potřebovali, minulý čas. teď už nám k ničemu není, viďte?“
Elena o krok ustoupila. „Chcete říci, že teď už se Británie připojila k úmluvě.“
„Přesně tak. Právě před deseti minutami. Ale kdo jste vy?
Myslím, že nás ještě nikdo řádně neseznámil.“ Browning stále pohodlně spočíval v Dawsonově pravici. Dawson vytáhl z náprsní kapsy ploché kovové pouzdro - očividně se jednalo o nějaký druh bezdrátového digitálního diáře. „Tak se podívejme, co nám k tomu řekne Síť,“ zamumlal. Zvedl přístroj do vzduchu a namířil ho na Elenu. Na čtvercovém displeji z tekutých krystalů se okamžitě objevila její tvář. Po chvíli se displej rozblikal a v rychlém sledu se na něm začaly střídat stovky různých obličejů tak dlouho, až byla nalezena shoda.
„Elena Petrescuová,“ poznamenal Dawson a začal pročítat elektronický soubor. „Narozena v roce 1969 v rumunské Bukurešti.
Jediná dcera Andreie a Simony Petrescuových. Andrei byl předním rumunským specialistou na kryptografii. Á, nanejvýš zajímavé.
Krátce před státním převratem v roce 1989 je z Rumunska exfiltroval jistý... Nicholas Bryson.“ Dawson vzhlédl. „Vy jste za Nicholase Brysona provdána. To nám to do sebe hezky zapadá.
Oba zaměstnanci Direktoriátu. Pět let jste žili odloučeni. V roce před svým odchodem jste si zakoupila..., malý moment..., tři ovulační soupravy. Očividně jste se snažila otěhotnět. Hmm..., mám za to, že neúspěšně. Pravidelné týdenní schůzky s psychoterapeutem - řekněte, snažila jste se vyrovnat s údělem politického přeběhlíka v cizí zemi, s prací v tak tajné agentuře, jakou byl Direktoriát, anebo prostě s rozpadajícím se manželstvím?“
Mezi obsahem Dawsonových slov a jeho nenuceným tónem bylo cosi tak rozporného, že se Elena musela otřást. Všimla si však, že přestože Dawson stále drží v ruce browning, nevěnuje mu velkou pozornost.
„Měl byste vědět, že vaše plány byly vyzrazeny,“ řekla Elena.
„To mě skutečně netrápí,“ odvětil Dawson lehkomyslně.
„O tom pochybuji. Vyzrazení plánů Rupertu Vereovi a jeho snaha informovat MI-5 vás trápily tak, že jste ho zabil.“
„CIA, MI-6, MI-5 i všechny ostatní třípísmenkové špionážní agentury byly již dávno neutralizovány. Zneškodnění Direktoriátu nám trvalo o něco déle - snad vzhledem k vaší paranoidní struktuře -, avšak to vaše tajnůstkářství, které vás chránilo před infiltrací, nám dosti paradoxně vaši paralyzaci usnadnilo.
Je zvláštní, jak dlouho vám trvalo, než jste si uvědomili, že vás předběhla doba a že už vás jednoduše není potřeba! A NSA je dnes zahlcena již pouhým objemem přenášených informací - e-maily, hovory z mobilních telefonů a veškerým provozem na internetu, který se tak zoufale snaží vyluxovat. Bože můj, vždyť NSA je obyčejným reliktem studené války - dodnes si myslí, že Sovětský svaz se nikdy nerozpadl! Člověka až bolí pomyšlení, že NSA kdysi bývala korunním klenotem americké špionáže, největším a nejlepším! Inu, šifrování učinilo této nadvládě přítrž. A co CIA parta kumpánů, kteří NATO omylem nechali bombardovat čínskou ambasádu v Bělehradu, kteří neměli tušení, že Indie vlastní jaderné zbraně! Taková neschopnost! Darmo mluvit. Zpravodajské agentury jsou věcí minulosti. Není divu, že se všichni tak zoufale snažíte zabránit vzestupu Prométhea - jste jako dinosauři, kteří se marně bouří proti nevyhnutelnosti evoluce! Ještě tento týden se však o vašem zániku dozví celý svět. Na březích jezera

dojde k nastolení nového světového pořádku a blaho lidské rasy bude zajištěno bezpečněji než kdykoliv předtím.“ Dawson znovu upřel pozornost na browning a namířil ho na Elenu. „Někdy musí být menšina obětována na oltář většiny. Už vidím ten titulek v Telegraphu: MINISTR ZAHRANIČÍ ZAVRAŽDĚN SEBEVRAŽEDNOU TERORISTKOU. A v Sunu: ZABILA MINISTRA, PAK SEBE. Pravděpodobně si vymyslí nějakou pikantní sexuální
zápletku. A pistole i rozptyl střelného prachu vás neomylně usvědčí jako pachatele.“
Během řeči odšrouboval Dawson z browningu tlumič a poté jako puma vyrazil dvěma dlouhými rychlými kroky k Eleně. Strčil jí pistoli do dlaně, omotal jí kolem ní prsty a ohnul jí ruku v lokti, takže se jí hlaveň pistole tvrdě zaryla do spánku. Elena se začala prudce a křečovitě ohánět: kdyby nic jiného, alespoň pokazí scénář, který pro ni Dawson přichystal. Současně začala z plna hrdla křičet. Zdálo se jí, jako by se jejího těla zmocnila nějaká zcela nová síla - soustředěná vůle po přežití, která se proměnila v jakousi živočišnou svalovou reakci. Kroutila se a svíjela, když vtom zaslechla další hlas, který jako by se ozýval z obrovské dálky.
Hlas Nicka Brysona.
„Dawsone, co to proboha děláte? Vždyť ona je jednou z nás!“ zakřičel Bryson, otevřel dveře do skříně a vystoupil z ní ven v převlečení za státního úředníka. S parukou, knírem a brýlemi připomínal Nicholase Brysona pouze vzdáleně a až po zevrubné prohlídce. Ramena saka měl pokryta prachem a dřevěnými pilinami, které prozrazovaly, že do ministrovy pracovny pronikl nepoužívaným služebním vchodem.
„Vždyť ji osobně vyslal Jacques Arnaud!“ varoval Dawsona.
„Co..., ksakru, kdo jste?“ zalapal po dechu Dawson, otočil se a pohlédl na vetřelce se směsicí úžasu a nejistoty. Přitom na okamžik uvolnil Elenino sevření. Elena se náhle vrhla na stranu a jediným prudkým pohybem vykroutila Dawsonovi z ruky pistoli, kterou jí Vereův náměstek stále tiskl do dlaně. Odmrštila ji směrem k Brysonovi, který vyskočil do vzduchu a zachytil ji.
Bryson sevřel pistoli oběma rukama a namířil ji na Vereova náměstka. „Ani hnout,“ řekl ostře. „Jinak budou na podlaze dvě těla.“
Dawson ztuhl, nenávistně si Brysona změřil pohledem a poté se podíval na Elenu.
„A teď vám položíme několik otázek,“ řekl Bryson a s namířenou pistolí vykročil k Dawsonovi. „A jestli máte špetku rozumu, odpovíte mi na ně co nejúplněji a nejpravdivěji.“
Dawson znechuceně zavrtěl hlavou a pomalu začal couvat.
„Jste na velkém omylu, jestli si myslíte, že mi můžete vyhrožovat.
Prométheus se plánuje již více než deset let. Je významnější než kterýkoliv člověk, než kterýkoliv stát.“
„Ani hnout!“ křikl Bryson.
„Můžete mě zabít,“ řekl Dawson a stále pomalu couval k Eleně, „ale nic na věci nezměníte, ba dokonce ji ani nezpomalíte.
Pistolí ve vašich rukou jsem zabil svého drahého přítele; byl byste blázen, kdybyste jí zabil i mě, neboť pak byste měl na krku dvě vraždy. A rád bych vás ubezpečil, že tato kancelář je vybavena elektronickým odposlouchávacím zařízením - v okamžiku, kdy vaše přítelkyně vstoupila do ministrovy pracovny a já zjistil, oč jí ve skutečnosti jde, povolal jsem tým Alpha - oddíl z Grosvenor Square. Nepochybuji, že jste již o týmu Alpha slyšel.“
Bryson tupě civěl.
„Budou zde každým okamžikem. Pravděpodobně již nyní pronikají do budovy, vy zatracený hajzle!“
Dawson zvýšil hlas a současně se vrhl na Elenu. Popadl ji za hrdlo a prsty jí začal mačkat chrupavku ve smrtelném stisku. Elenin křik se záhy proměnil v pouhé sípavé a přiškrcené zvuky.
Ozvala se dunivá rána a z browningu bez tlumiče vylétla smrtonosná kulka. Na špičce čela těsně pod vlasy se Dawsonovi objevil drobný ovál, z něhož začala crčet krev. Dawsonův obličej podivně znehybněl a náměstek ministra se zhroutil čelem k podlaze.
„Rychle!“ křikl Bryson. „Seber mu kapesní počítač, náprsenku a celý obsah kapes.“
S obličejem zkrouceným znechucením prohledala Elena mrtvému muži kapsy a vytáhla z nich klíče, náprsenku, elektronický diář a nejrůznější kousky papíru. Nato následovala Brysona do otevřené skříně a zmizela za ním otvorem v zadní stěně.
Belinda Headlamová věděla ze zkušeností z práce osobní tajemnice ministra zahraničí Ruperta Verea, jak

svrchovaně důležité je zachovávat diskrétnost. Věděla, že ministr vede ve svém apartmá mimořádně citlivá jednání, a rovněž chovala podezření, že mu zdejší pracovna slouží i jako vhodné místo pro příležitostné zálety. Například ona mladá dáma z ministerstva zemědělství se loni až příliš červenala a vypadala až příliš rozrušeně, když
Belinda musela jejich schůzku přerušit vzhledem k naléhavému vzkazu od ministerského předsedy. Ministr zahraničí Vere se k ní pak několik následujících dní choval poněkud neosobně, jako by ho její vyrušení uvedlo do rozpaků a zároveň rozzlobilo. Jeho nevstřícnost však zanedlouho vyprchala a Belinda se pokusila pustit celý incident z hlavy. Každý muž má koneckonců nějaké slabé stránky; všichni je máme.
I přesto byl ministr zahraničí nanejvýš pozoruhodným mužem. Byl jedním z nejschopnějších členů vlády, jak se často konstatovalo na první stránce Expressu, a Belinda si náležitě považovala, že si ministr vybral za osobní tajemnici právě ji. Tentokrát zde však dozajista něco nehrálo. Belinda si promnula ruce rozpaky a nejistotou, co si počít, a nakonec dospěla k závěru, že tu nadále nemůže jen tak přešlapovat.
Pracovna ministra zahraničí byla dobře zatlumená - ministr na tom trval -, ovšem ten zvuk, jakkoliv byl tlumený, se až děsivě podobal výstřelu z pistole.
Bylo to možné?
A pokud to skutečně byl výstřel a ona nic nepodnikla - co pak?
Co když byl ministr zahraničí zraněn a zoufale potřeboval pomoc?
Navíc zde byla skutečnost, že se k ministrovi a té ženě připojil rovněž náměstek Simon Dawson, který neměl ve zvyku setrvávat u ministra příliš dlouho. Kromě toho bylo něco velice podivného i na té vyfintěné ženské, která mu poslala ten vzkaz.
Paní Headlamová dobře věděla, co měl znamenat onen pichlavý ministrův pohled, ale zdálo se, že ta žena sem nepřišla v této... záležitosti.
Něco tady smrdělo.
Belinda Headlamová vstala a zostra zaklepala na ministrovy dveře. Počkala pět vteřin a zaklepala znovu. „Nesmírně se omlouvám," řekla nakonec, otevřela dveře a vzápětí začala křičet.
Ten pohled byl tak úděsný, že jí trvalo téměř půl minuty, než se vzpamatovala natolik, aby uvědomila ostrahu.
Seržant Robby Sullivan z Oddělení Westminsterského paláce při Metropolitní policii, který si udržoval postavu i kondici hodinkou ostrého běhu každé ráno, se podíval úkosem na kolegy, kteří s postupem let začali být - inu, poněkud obtloustlí. Při pohledu na ně člověka napadlo, že svou práci neberou příliš vážně.
Robby pracoval ve Westminsterském oddělení sedm let a měl na starost dozor na parlamentních chodbách, včetně vypoklonkovávání vetřelců a udržování všeobecného pořádku. A přestože za dobu jeho služby došlo k poměrně malému počtu incidentů, roky výhrůžek ze strany IRA jej dokonale naučily reagovat na poplach.
Na výjev v apartmá ministra zahraničí ovšem naprosto nebyl připraven. Spolu se svým zástupcem, zrzavým policejním konstáblem Erikem Belsonem, bezodkladně zavolali vysílačkou na New Scotland Yard, aby přivolali okamžitou pomoc, a v mezičase zapečetili Vereovu pracovnu a rozestavili službu konající policisty na všechna větší schodiště. Podle svědectví paní Headlamové se pachatel pravděpodobně stále pohyboval někde v budově - a ještě ke všemu to byla žena. Přesto zůstávalo záhadou, jak se jí podařilo zmizet z ministrovy pracovny, aniž by prošla kolem paní Headlamové.
Uprchnout z budovy by se jí rozhodně nepovedlo, o tom byl Robby přesvědčen - alespoň ne během jeho služby.
Absolvoval přece předepsaný výcvik a znal všechny potřebné postupy a procedury. Tentokrát však byl incident skutečný.
Adrenalin v těle mu to neklamně připomínal.
Vzduch v dlouhé a potemnělé chodbě byl zatuchlý, mdlý a dusivý - očividně se tu mnoho let nevětralo. Bryson s Elenou rychle a tiše postupovali temnotou, na některých místech se plazili po čtyřech a všude tam, kde to výška chodby umožňovala, kráčeli vzpřímeně v nemotorném postoji s prohnutými zády.
Bryson nesl kufřík, který si přinesl do parlamentní budovy - byl pro něj zátěží, ale možná také životně

důležitou potřebou. Světlo sem pronikalo pouze skrz praskliny ve spojích nebo přes stropní lišty. Prastará dřevěná podlaha znepokojivě vrzala, když procházeli mezi kancelářemi, veřejnými prostranstvími a zásobovacími místnostmi. Hlasy na druhé straně zdi byly tlumené a v některých místech se ozývaly hlasitěji než v jiných. V jednom okamžiku si Bryson všiml zvláštního zvuku a zastavil se. Jejich oči si pomalu začaly zvykat na tmu, takže po chvíli viděl, že se k němu Elena tázavě otočila. Přiložil si prst na rty a zadíval se štěrbinou ven.

Nejprve spatřil boty a poté uniformu amerického námořnictva.

Tajný tým Alpha sem právě dorazil a rozestavil se, aby prohledal budovu. Uvítací výbor. Bryson odhadoval, že příslušníci námořnictva byli za normálních okolností přiděleni k americkému velvyslanectví na Grosvenor Square, kde se rozptýlili mezi řádné ozbrojené složky, jejichž úkolem bylo střežit budovu a osobu velvyslance. Jejich smrtonosná přítomnost byla krajně alarmující: takto vysoce specializovanou zásahovou jednotku bylo možno mobilizovat pouze na základě přísně tajného kódového rozkazu vydaného uvnitř nejvyšších kruhů americké vlády a k jejímu povolání bylo zapotřebí schválení Oválné pracovny. A ať už měla skupina Prométheus v plánu cokoliv - Bryson zaslechl část Dawsonovy promluvy, která se podle všeho týkala nějaké nové generace mezivládní špionáže -, uskutečňovala tento plán ve spolupráci s Bílým domem - vědomě, či nevědomě.

Šílenství! Toto již nebyla pouhá úřednická reforma, obyčejný přesun vládních kompetencí. Naopak se zdálo, že vrahové z Prométhea stojí v čele nějakého oficiálně posvěceného mocenského boje, jakéhosi epochálního přesunu moci. Jaké však byly jeho konkrétní obrysy?

Přímo před nimi stála v cestě kovová překážka: ventilační potrubí. Bryson ho ohmatal konečky prstů a našel odklopná dvířka pro údržbu, za nimiž byly upevněny panely se vzduchovými filtry.

Bryson vytáhl z kufříku dlouhý plochý šroubovák a začal odstraňovat filtry z rámů tak dlouho, dokud nebyl průchod volný.

Nato se s Elenou vsoukal dovnitř a začal se kroutivými pohyby spouštět strmým klesáním ve čtvercovém potrubí s žebrovanou ocelí, které se otřásalo pravidelnými nárazy chladného vzduchu.

„To potrubí vede do prostoru nad Chancellor's Gate," řekl Bryson kovově znějícím hlasem, který se v potrubí rozléhal, „a pak do Victoria Tower. Ale budeme to muset poznat podle sluchu."

Bryson věděl, že ať už bude tým Alpha jakkoliv početný, nedokáže prohledat celý rozlehlý Westminsterský palác, v němž na ploše sedmi akrů sídlily obě komory parlamentu, což obnášelo celkem tisíc dvě stě místností, více než stovku schodišť a přes tři kilometry chodeb. Kromě nich se zde však bezpochyby dali očekávat i neméně nebezpeční civilní agenti: polní operativci ve službách skupiny Prométheus, kteří se mohli nacházet prakticky všude.

Brysonovi se nyní honily hlavou nazpaměť naučené mapky a plánky.

Potřeboval si je zjednodušit, najít v jejich chaosu nějaký řád.

Pokud měli s Elenou přežít, museli se spolehnout na instinkty a výcvik, který z nich učinil, čím byli. Nic jiného jim nyní nezbývalo.

Bryson si byl jist, že pronásledovatelé prozkoumají veškeré možné způsoby úniku z pracovny Ruperta Verea, což jim naznačí, kterým směrem se mají při pátrání ubírat. Provedou příslušné výpočty a určí hlavní směry pátrání, stanovené na základě pevně daných proměnných. Jednu z možných únikových cest představovalo například okno, ale to se nacházelo vysoko nad zemí a nevyskytovaly se u něj stopy po poškození lany nebo horolezeckým vybavením. Vereova osobní tajemnice, která střežila vchod do ministrova apartmá, zase mohla potvrdit, že přes něj nikdo neutekl, přestože bylo možné, že po určitou dobu nebyla přítomna v předpokoji u svého stolu, takže se tato úniková trasa přece jen nedala vyloučit. Zbývala ovšem ještě jedna úniková cesta, kterou museli pronásledovatelé prozkoumat, a jistě nebude trvat dlouho, než si zabijáci uvědomí, že překližková zadní stěna skříně je uvolněná, přestože ji Bryson zastrčil zpátky na místo. To znamenalo, že několik hrdlořezů z týmu Alpha nebo z Prométhea si již nyní pravděpodobně klestí cestu únikovou chodbou. Brysonovi s Elenou tak nezbývalo než doufat, že se jejich pronásledovatelé ztratí v labyrintu skrytých chodeb.

Několik vteřin poté, co se vynořili z ocelového větracího potrubí, však Bryson zaslechl kroky, které byly blízko a působily dojmem, že se ozývají zevnitř chodby, a nikoliv zvenčí. Kroky se silně rozléhaly a doprovázelo je vrzání dřeva. Ano. teď už si byl Bryson jist. Někdo je pronásledoval ve skryté chodbě.

Cítil, jak ho Elena popadla za rameno, přiložila mu ústa k uchu špitla: „Poslouchej!“
Bryson přikývl: Slyším, Hlavou se mu honily rychlé myšlenky. Měl Dawsonův browning, ale nevěděl, kolik nábojů zůstalo v komoře a v zásobníku.
Kromě toho měl v kufříku několik nástrojů, které mu mohly být k užitku při souboji muže proti muži. Skličující však bylo, že k žádnému souboji jeden na jednoho z bezprostřední blízkosti nejspíše nedojde. Pokud by je někdo spatřil, okamžitě by střílel s tlumičem i bez něj.
Náhle se Bryson zastavil u další štěrbiny, skrz niž prosakovalo do chodby světlo, a vykoukl ven. Díval se do matně osvětlené hospodářské místnosti se starým zeleným linoleem na podlaze.
Když se podíval pozorněji, rozeznal na jednom konci regály plné čisticích potřeb. V místnosti se svítilo, ale zdálo se, že je prázdná.
Bryson šmátral po stěnách chodby, až našel odstranitelný překližkový panel, který pravděpodobně zakrýval východ do výklenku, z něhož se dalo vstoupit do hospodářské místnosti.
Vytáhl z kufříku šroubovák, odšrouboval panel a odstranil ho.
Dřevěný panel přitom vrzal a skřípal. Otvorem začalo prosakovat tlumené světlo a Bryson s Elenou zakrátko rozeznali obrysy malé komory, osvětlené úzkým proužkem světla v místě, kde dveře komory doléhaly k linoleové podlaze.
Bryson a Elena si tiše podřepli a protáhli se nízkým a malým otvorem. Bryson vstoupil do přeplněné komory jako první a Elena ho následovala. Náhle se ozval rachotivý zvuk: Elena zakopla o kbelík, který postrčil metlu tak nešťastně, že její dřevěná rukojeť hlasitě narazila do stěny. Oba agenti ztuhli. Bryson zvedl ruku a dal Eleně signál, aby se nehýbala. Chvíli oba poslouchali a vyčkávali. Bryson slyšel jen bušení vlastního srdce.
Po nekonečné minutě se Bryson upokojil, že hluk neupoutal pozornost nepřátel, a oba agenti pokračovali v postupu. Pomalu a opatrně otevřel Bryson dveře komory. Hospodářská místnost byla skutečně prázdná, přestože zde svítila světla. Jako by zde ještě před chvílí někdo byl, snad někdo z úklidové čety, a měl se sem každým okamžikem vrátit.
Bryson s Elenou tiše vyrazili přes místnost ke dveřím vedoucím do chodby. Dveře byly mírně pootevřené. Bryson do nich strčil, aby jimi mohl protáhnout hlavu, a rozhlédl se na obě strany matně osvětlené chodby. Nikoho nespatřil. „Zůstaň tady,“ zašeptal Eleně, „než ti dám signál, že můžeš bez obav vyjít ven.“
Prošel kolem automatu na jídlo a starého hnědého kbelíku s mokrým hadrem uvnitř, když vtom se před ním objevila postava.
Bryson se prudce zarazil a hmátl po pistoli, kterou měl zastrčenou za pasem.
Proti němu však stála jen jakási stará paní - uklízečka, která před sebou pomalu postrkovala kovový vozík. Bryson si oddechl a pokračoval v chůzi. Blížil se k uklízečce a v duchu si připravoval odpověď pro případ, že by se ho na něco ptala.
Jeho šaty - přestože teď byly celé od prachu - jasně naznačovaly, že je státním zaměstnancem. Zároveň však měl na paměti, že by se tato stará žena mohla stát informačním zdrojem, a on si nemohl dovolit nechávat informační zdroje bez povšimnutí. o „Promiňte,“ řekl, jakmile se přiblížil, a začal si rukou oklepávat z ramen prach.
„Ztratil jste se, co?“ odpověděla uklízečka. „Můžu vám nějak pomoct, drahoušku?“ Měla laskavou vráscitou tvář a její bílé vlasy byly řídké a umaštěné. Vypadala příliš staře na tak náročnou manuální práci a pohybovala se s tak zjevným fyzickým vyčerpáním, že si tím okamžitě získala Brysonovu účast. Její oči však Brysona bystře pozorovaly.
Ztratil jste se? To přece byla přirozená otázka, ne?
Vzhledem ke svému oděvu působil Bryson ve služební chodbě značně nepatřičně. Nebo se snad již rozkřiklo, že se v budově ukrývá jeden nebo více uprchlíků? Bryson začal úporně přemýšlet.
„Jsem ze Scotland Yardu,“ prohlásil po chvíli s dokonalým přízvukem anglické nižší střední třídy. „V komplexu došlo k narušení bezpečnostních opatření. Možná jste to už zaslechla...“
„Jo,“ odvětila stará žena znaveně. „Ale já se o to nestarám. Jen do výše svýho platu.“ Popojela s vozíkem směrem k Brysonovi a postavila ho ke stěně. „Tady koluje spousta drbů.“ Otřela si ustarané čelo sepraným červeným kapesníkem a kolébavě k Brysonoy přistoupila. „Ale mohl byste mi odpovědět

na jednu otázku?“
„Na jakoupak?“ zeptal se Bryson ostražitě.
Vetchá uklízečka se zatvářila zmateně, přitočila se k Brysonovi a tichým spikleneckým hlasem pokračovala: „Jak je možné, že jste ještě pořád naživu?“ Zároveň vytáhla ze záhybu pracovní haleny velkou ocelově modrou pistoli, namířila ji na Brysona a zmáčkla spoušť. Bryson rychlostí blesku vymrštil kevlarem potažený kufřík v ostrém oblouku vzhůru a tvrdě Jím ženu udeřil do předloktí.
Pistole spadla na podlahu a začala klouzat po linoleu směrem od Babizna začala pronikavě ječet, zkroutila tvář a vrhla se kupředu s rukama roztaženýma jako paráty, jako dva vražedné nástroje. Vrazila do Brysona a kopancem ho srazila k podlaze právě ve chvíli, kdy vytahoval ukrytou zbraň. Rána v Brysonově boku se začala bolestivě ozývat. Zatracená stařena! pomyslel si Bryson, než si uvědomil - zatímco mu babizna drásala oči -, že se vůbec nejedná o starou ženu, nýbrž o někoho daleko mladšího a daleko silnějšího, o někoho, kdo se podobá spíše divokému zvířeti než ženě. Zarazila mu palec přímo do očního důlku, a když se oslepený Bryson zkroutil nesmírnou bolestí, kopla ho kolenem do rozkroku.
Bryson zařval trýznivou bolestí a odhodláním, sebral veškerou sílu a srazil ženu na podlahu. Pravé oko měl podlité krví, ale stále na něj viděl - a to, co spatřil, mu sevřelo žaludek obavami.
Žena totiž vytasila blýskavou čepel - dlouhou a tenkou dýku, která se vlhce leskla, jako by byla potažena nějakou viskózní tekutinou. Bryson okamžitě pochopil, že čepel je bezpochyby potažena alkalickým toxiferenem, který z ní činil mimořádně nebezpečnou zbraň. I sebemenší škrábnutí nebo pořezání by totiž mělo za následek okamžité ochrnutí a smrt udušením.
Bryson ucítil štiplavý zápach jedu na dýce, která mu vzápětí prosvištěla několik milimetrů od obličeje. Stačil však ucuknout hlavou právě včas, aby si zachránil život. Pološílená žena se nyní zapřela, znovu vyrazila kupředu a Bryson se díky úhybnému manévru opět jen o vlásek vyhnul smrti: čepel mu ušmikla knoflík košile, který vyletěl vysoko do vzduchu. Bryson se nyní oběma rukama vší silou vrhl na ženu - vytahovat teď pistoli bylo příliš riskantní. Dýka se znovu rozmazaně blýskla u Brysonova obličeje, ale to už Bryson vymrštil levou ruku jako kobra přímo proti dýce.
Tento výpad šel proti veškerým instinktům, neboť znamenal vyrazit vražednému nástroji vstříc a nikoliv před ním ustupovat, a když Bryson sevřel ženě zápěstí ruky s dýkou, skutečně ji tím očividně překvapil. Ovšem pouze na okamžik. Za normálních okolností by byl Bryson daleko silnější než žena, ale již dlouho se nenacházel ve vrcholné fyzické kondici, ani zdaleka ne. Teprve nyní si uvědomil, jak mnoho sil mu sebrala střelná rána ze Šenzenu, neboť si nedopřál čas se řádně zotavit. Žena navíc ovládala celou řadu triků, které nikdy předtím neviděl. Zatímco se snažila vykroutit ruku z Brysonova sevření, přičemž se dlouhá čepel chvějivě vznášela ve vzduchu, vytočila levou nohu obutou do kožené pracovní boty s okovanou špičkou a znovu Brysona udeřila do genitálií.
Bryson zasténal. Cítil, jak se mu ve varlatech chladně rozlévá bolest, která mu vzápětí začala vystřelovat až k žaludku. Znovu ženu postrčil, opětovně ji srazil na podlahu a strhl jí z hlavy bílou paruku, pod níž se objevily černé vlasy a linie latexové obličejové masky.
Oba byli zaklesnuti ve vzájemném souboji. Žena znovu vykřikla a oči se jí divoce blýskaly. Měla sílu a mimořádně koordinované pohyby, takže sebou neustále cloumala sem a tam jako zuřivé zvíře. Znovu se pokusila Brysona kopnout druhou nohou, ovšem Bryson její výpad tentokráte očekával, a tak se na ni překulil a přišpendlil jí vlastní vahou nohy, aniž by přitom pouštěl její zápěstí, v němž na něj stále mířila čepel otrávené dýky.
Musel se opatrně přesouvat kolem dýky a držet celé tělo včetně nejméně důležitých partií z dosahu vražedné špičky. Žena sebou prudce škubala, avšak Bryson soustředil veškerou sílu a energii a postupně se mu podařilo obrátit ženino zápěstí proti ní samotné a namířit vlhce se lesknoucí bodec na její krk. Ženina paže se chvěla maximálním svalovým odporem, který dokázala vyvinout, ale na Brysonovu hrubou sílu to nestačilo. Centimetr po centimetru tlačil roztřesenou dýku blíže k jemnému odhalenému krku vzpouzející se ženy. Po chvíli jí čepel dýky jemně přejela po kůži a ženiny oči, překryté latexovými vráskami, se rozšířily hrůzou.
Účinek byl okamžitý. Ženiny rty se roztáhly a zkroutily, z úst jí vytekl chuchvalec slin, její údy náhle strnuly a celé její tělo se začalo divoce otřásat, přičemž se její ústa znovu a znovu otevírala v bezdechých stenech jako tlama ryby vyvržené na souš.

Po chvíli se mrtvolné ochrnutí rozšířilo do celého těla a ženin dech ustal.
Pouze pár posledních svalů se i nadále křečovitě chvělo.
Bryson vytáhl čepel z ženina mrtvolného sevření, našel v záhybu jejích pracovních šatů koženou pochvu, zastrčil dýku dovnitř a vložil si pochvu do náprsní kapsy saka. Zalapal po dechu a dotkl se lepkavé krve, která mu zalévala pravé oko. Vtom zaslechl výkřik a vzápětí vyběhla z hospodářské místnosti Elena. Dlaně si držela na tvářích a panickýma očima si prohlížela Brysonův obličej. „Bože můj, miláčku!“ špitla.
„Myslím, že tvoje oko vypadá hůř, než v jakém stavu ve skutečnosti je. Ona proti tobě použila jed?“
„Toxiferen.“
„Vždyť tě mohla tak snadno zabít!“
„Byla silná a moc, moc dobrá.“
„Myslíš, že byla z Alphy?“
„Téměř určitě z Prométhea. Tým Alpha tvoří marinád nebo členové jednotky Navy SEALs. Ona vypadala spíš exoticky. Nejspíš ji najali z Bulharska nebo z někdejšího východního Německa - z některé zaniklé východoevropské služby.“
„Už jsem tam nemohla déle bloumat a vůbec nic nedělat!“
„Tady bys pouze přišla k úrazu - mohla by tě použít proti mně.
Jsem rád, žes zůstala uvnitř.“
„Ach, Nicholasi, já jsem tak zbytečná. Nevím nic o boji, o vedení zápasu! Draga maz, musíme odtud zmizet. Chtějí nás oba zabít!“
Bryson přikývl a polkl. „Myslím, že bychom se měli rozdělit...“
„Ne!“
„Eleno, oni už vědí, že jsme dva a že jsme muž a žena. Jejich sledovací metody jsou příliš dobré, příliš úplné. Právě byl zavražděn britský ministr zahraničí, takže budou v pohotovosti všechny síly, nejen Prométheus a Alpha.“
„V téhle budově musí být dobrá tisícovka lidí. Bezpochyby je tu spousta bezpečných míst.“
„Zástupy lidí jsou výhodnější pro zabijáky než pro jejich oběti, zvláště když zabijáci vědí, jak jejich terče vypadají. Tihle lidé se nenechají odradit normálními ohledy a zásadami opatrnosti.“
„Já nemůžu! Je mi líto, ale sama neumím bojovat a ty to víš!
Mohu ti pomoci mnoha způsoby, ale..., prosím tě!“
Bryson přikývl. Elena byla zděšená a on ji nemohl v takovém stavu nechat o samotě. „No dobrá. Ale budeme muset používat zadní a služební chodby a podobně, pokud je někde najdeme.
Větrací potrubí a výklenky už nejsou bezpečné - pravděpodobně už jsou prolezlé agenty. Jestli má mít náš únikový plán nějakou naději na úspěch, musíme se nějak dostat k východní straně budovy.“
Bryson se postavil vedle okénka hospodářské místnosti, aby ho nebylo vidět zvenku, nakoukl dovnitř a okamžitě pochopil, že situace je horší, než si představoval. Během chvíle napočítal šest mužů v kombinézách - členů týmu Alpha. Dva z nich hlídkovali na dvoře státního důstojníka, dva další kontrolovali východy z budovy a poslední dva se procházeli po střeše a sledovali celý komplex dalekohledem.
Bryson se otočil zpátky k Eleně. „Nezbývá než upravit plány.
Musíme vyjít z chodby a najít nákladní výtah.“
„Chceš sjet do přízemí?“
Bryson zavrtěl hlavou. „Tam to bude prolezlé policií... i dalšími. Musíme vyjet do prvního nebo druhého patra a pak najít nějakou náhradní cestu ven.“ Bryson rychle přešel ke dveřím a na několik vteřin se zaposlouchal. Neslyšel však nic: podle všeho se zde nikdo neobjevil ani během jeho zápasu s falešnou babiznou.
Zřejmě se jednalo o málo používané místo. Skutečností však zůstávalo, že se v okolí pohybovali provokatéři Prométhea a očividně čekali, že se Bryson s Elenou v těchto prostorách vyskytnou.
Bryson z toho vyvodil dva závěry: že se pravděpodobně nacházejí někde poblíž konvergenčního bodu, kde se sbíhají různé trasy vedoucí k východu z budovy, a že se nedaleko od nich budou nacházet další nepřátelé. Čím dříve se jim podaří uniknout z této části budovy, tím lépe.
Pootevřel dveře, vykoukl ven a rozhlédl se na obě strany. Vzduch byl čistý. Dal pokyn Eleně a oba

společně vyrazili opuštěnou služební chodbou nalevo od dveří. Jakmile dorazili k zatáčce, Bryson se zastavil, nakoukl doprava a spatřil výtah. Vyrazil k němu a Elena se držela těsně za ním. Jednalo se o staromódní výtah s drobným kosočtverečným proskleným okénkem a harmonikovými vnitřními dveřmi. Pro Brysona to bylo radostné zjištění, neboť znamenalo, že k ovládání výtahu nebude pravděpodobně zapotřebí klíče - podobná bezpečnostní opatření se začala zavádět až v pozdější době. Bryson stiskl tlačítko a po chvíli zdola pomalu a vrnivě vyjela kabinka s matně osvětleným interiérem.
Kabinka byla prázdná. Bryson odhrnul vnitřní dveře, oba nastoupili a Bryson zmáčkl tlačítko s číslicí 2. Na okamžik zavřel oči a snažil se vybavit si v duchu mapu.
Bylo zřejmé, že se dveře výtahu otevírají do zadní služební chodby, jež se nyní využívala pro údržbu a úklid. Bryson si však nebyl jist, kam přesně chodba vede. Schéma parlamentní budovy bylo mimořádně spletité; Bryson si dokázal zapamatovat hlavní trasy, ale ne všechny uličky.
Výtah zastavil ve druhém patře. Bryson vykoukl ven a pokusil se prozkoumat co největší plochu. Zdálo se, že i zde je vzduch zatím čistý. Bryson odhrnul dveře a oba agenti vystoupili. Když odbočili doprava, spatřil Bryson staré zeleně natřené dveře s oprýskanou petlicí ve výšce pasu. Přiblížil se ke dveřím a lehounce je otevřel. Oba se nyní ocitli v bohatě vyzdobené chodbě obložené mramorem a lemované mahagonovými dveřmi se zlacenými číslicemi.
Rozhodně se nejednalo o veřejně přístupné slavnostní prostory, neboť chodba nebyla dost velkolepá, aby mohla sloužit poslancům, a na dveřích se nenacházely žádné jmenovky ani jiné označení.
Podle všeho se jednalo o kanceláře náležející zaměstnancům výborů - úředníkům, výkonným tajemníkům, kontrolorům, sekretářkám a dalším členům organizačního zázemí.
Chodba byla dlouhá a matně osvětlená. Kancelářemi spěšně procházelo dovnitř i ven několik lidí, pravděpodobně státních zaměstnanců. Zdálo se, že žádný z nich nevěnuje pozornost Brysonovi s Elenou, a ani jejich gestikulace nenaznačovala, že by šlo o pozorovatele nebo dokonce tajné operativce. Přesto se jednalo o pouhý Brysonův instinkt.
O nic lepšího se Nick nyní opřít nemohl.
Na chvíli se zastavil a pokusil se zorientovat. Východní část budovy se nacházela napravo odtud, takže se museli vydat právě tímto směrem. Vtom se na chodbě naproti nim objevila dobře oblečená žena, jejíž podpatky klapaly na mramorové podlaze a rozléhaly se po celé chodbě. Bryson se na ni instinktivně podíval a změřil si ji pohledem. Žena se k nim přiblížila a prošla kolem nich se zvědavým výrazem ve tváři. Bryson si náhle uvědomil, že přestože je stále oblečen jako ctihodný státní úředník, musí na něj být příšerný pohled: jedno oko měl podlité krví a dost možná i celé fialové a jeho šaty byly otrhané a zmuchlané od souboje s falešnou uklízečkou. Elena na tom nebyla o mnoho lépe. Oba rozhodně působili značně nepatřičným dojmem a jejich fyzický zjev nutně vzbuzoval pozornost, což bylo přesně to, co Bryson nechtěl. Na hledání toalety, v níž by se mohli upravit, však nyní nebyl čas - museli se spolehnout na kombinaci rychlosti a notné dávky štěstí. Štěstí ovšem byla věc, na niž se Bryson vždy jen nerad spoléhal - zákonitě člověka opouštělo ve chvíli, kdy je začal pokládat za samozřejmé.
Pokračoval chodbou s hlavou svěšenou jakoby v hlubokém zamyšlení.
Kráčel rychle, držel Elenu za ruku a vedl ji za sebou. Tu a tam měla některá kancelář otevřené dveře, v nichž postávaly hloučky lidí a tiše si něco sdělovaly. Pokud by někdo z úředníků pohlédl na Brysona s Elenou, snad by si alespoň nevšiml Brysonova zkrvaveného obličeje.
Něco zde ovšem nehrálo a Brysona se zakrátko zmocnila úzkost.
Cítil, jak se mu vzadu na krku silně ježí chlupy. Ty zvuky byly podivné. Hluk vyzvánějících telefonů nebyl neuspořádaný jako obvykle, ale naopak se zdálo, že jednotlivé telefony zvoní postupně v různých kancelářích a na různých stranách chodby.
Bryson si nedokázal rozumně vysvětlit, proč ho to znepokojuje, a věděl, že je docela dobře možné, že se ho zmocňují bludné vidiny.
Navíc se mu zdálo, že lidé zabraní do rozhovorů při jejich průchodu utichají. Podléhal snad stihomamu? Strávil v terénu patnáct let a ze všeho nejvíce tam pochopil, že instinkt je nejcennější zbraní, kterou člověk má. Naučil se neignorovat pocity, které by ostatní potlačili jako klamné nebo paranoidní.
Jsou sledováni.
Jsou-li ovšem skutečně sledováni, jak je možné, že se nic neděje?

Přitáhl si Eleninu ruku a zrychlil krok. Již mu pranic nezáleželo, zda jsou jeho pohyby nápadné nebo zda vzbuzují pozornost.
Situace teď byla vážnější.
Přibližně sedmdesát metrů před nimi se nacházelo malé okénko z barevného skla, jaké se obvykle vyskytuje ve středověkých katedrálách. Bryson věděl, že tato okna jsou orientována k Temži.
„Rovně a pak doleva," oznámil Eleně přerývaně.
Elena mu místo odpovědi mlčky stiskla ruku. Po několika vteřinách chodba skončila a Bryson s Elenou odbočili doleva.
„Podívej," zašeptala Elena. „Zasedací místnost výboru - pravděpodobně je prázdná. Myslíš, že bychom se tam měli vkrást?"
„Výborný nápad." Bryson se nechtěl ohlížet, zda je někdo sleduje, ale v bezprostřední blízkosti za sebou neslyšel žádné kroky.
Napravo od nich se nacházely obloukové dvojité dveře z masivního dubu, opatřené matnou skleněnou tabulkou s nápisem VÝBOR DVANÁCT.
Pokud by se jim podařilo rychle vklouznout do místnosti, možná by ze sebe setřásli pronásledovatele nebo je přinejmenším na chvíli zmátli. Koulí na dveřích se dalo snadno otočit: dveře nebyly zamčené, avšak světla - dva mohutné křišťálové lustry - nesvítila a celá prostorná místnost byla naprosto opuštěná.
V podstatě se jednalo o posluchárnu.
Nad plochou pro přednášejícího, pokrytou pestře zbarvenými ozdobnými dlaždicemi, se tyčilo několik řad dřevěných sedaček s koženým opěradlem a mosaznými knoflíky.
Uprostřed místnosti se nacházel dlouhý dřevěný konferenční stůl potažený zelenou kůží a za ním se táhly dvě dlouhé a vysoké dřevěné lavice - místo pro členy výboru.
Světlo do místnosti proudilo skrz dvě vysoká okna s tabulkami zalitými do olova, situovaná naproti dveřím, uprostřed nichž se táhly dlouhé obdélníkové rolety, které bránily v průchodu přímého slunečního světla odrážejícího se od Temže. Dokonce i prázdný sál budil dojem slavnostnosti a velkoleposti. Jedinou připomínkou moderní doby tak bylo několik mikrofonů zavěšených na dlouhých kabelech ze stropu a televizní obrazovka upevněná na stěně a označená nápisem HLASATEL SNĚMOVNY POSLANCŮ.
„Tady se nedokážeme ukrýt, Nicholasi," řekla Elena tiše. „Alespoň ne na příliš dlouho. Přemýšlíš... o oknech?"
Bryson přikývl a položil kufřík na podlahu. „Jsme mezi prvním a druhým patrem."
„To je hrozná výška!"
„Bez rizika to není," souhlasil Bryson. „Ale mohlo to být horší."
„Nicku, udělám to, pokud na tom trváš, pokud si opravdu myslíš, že nemáme jinou možnost. Ale jestli existuje způsob, jak..."
Prakticky vzápětí se z chodby ozval zvuk. Dveře se rozlétly, Bryson se přikrčil k podlaze a strhl Elenu s sebou. Do sálu vstoupili dva muži a poté dva další. Bryson okamžitě viděl, že jsou to policisté v modrých uniformách Metropolitní policie.
A stejně tak viděl, že jej s Elenou zahlédli. „Ani hnout!" vykřikl jeden z policistů. „Policie."
Všichni muži měli u sebe boční zbraně, což bylo pro britské strážníky poněkud neobvyklé, a mířili jimi přímo na ně.
„Zůstaňte, kde jste!" křikl další muž.
Elena začala ječet.
Bryson vytasil browning, ale nenamířil ho. Místo toho začal horečně počítat: čtyři policisté, čtyři střelné zbraně. Zdaleka nebylo nemožné je všechny zneškodnit, použije-li dřevěná sedadla jako štít.
Jsou to však opravdu policisté? Bryson si rozhodně nemohl být jist. Vypadali odhodlaně a jejich výraz byl neústupný. Nezačali však střílet. Zabijáci Prométhea by na jejich místě zřejmě neváhali.
Nebo ano?
„To jsou ty svině!" vykřikl jeden z policistů. „Ti vrazi!"
„Odhoďte zbraň!" zavolal druhý, který vypadal jako velitel.
„Okamžitě odhoďte zbraň. Odtud nemáte kam uprchnout." Bryson se otočil a zjistil, že jsou skutečně v pasti - jako zvířata v kleci.

Čtyři policejní důstojníci postupovali místností a neustále se blížili, přičemž se rozestavili tak, že Brysona s Elenou obklíčili.
„Odhoďte zbran!“ opakoval výzvu tentýž policista a tentokráte již křičel. „Odhoď tu bouchačku, parchante. Vylez ven a zvedni ruce. Tak hni sebou!“
Elena zoufale pohlédla na Brysona, jako by netušila, jak se zachovat. Bryson rychle zvažoval všechny možnosti. Vzdát se znamenalo vydat se do rukou pochybných lidí - policii, která ve skutečnosti vůbec nemusela být policií, nýbrž bandou přestrojených zabijáků ve službách Prométhea.
Ale co když se skutečně jednalo o legitimní příslušníky Metropolitní policie? Pokud ano, Bryson je nemohl jednoduše zabít.
Avšak přesto: pokud to byli nefalšovaní policejní důstojníci, pak se dozajista domnívali, že za okamžik zatknou dvojici atentátníků, muže a ženu, kteří před chvílí zavraždili ministra zahraničí.
Bryson s Elenou by byli vzati do vazby a celé hodiny vyslýcháni - dlouhé hodiny, které právě nyní nemohli obětovat. Navíc vůbec nebylo jisté, zda by je policie posléze propustila.
Ne, oni se nemohli vzdát! Učinit něco jiného by však bylo holé šílenství, byla by to sebevražda.
Bryson se zhluboka nadechl, na okamžik zavřel oči, a když je znovu otevřel, odhodlaně vstal. „No dobrá,“ řekl. „Dobrá. Dostali jste nás.“

Kapitola 28

Jeden z mužů jednoznačně vypadal jako velitel: vysoký zdatný policista s nápisem SULLIVAN na jmenovce.
„Dobrá, tak odhoďte zbraň a zvedněte ruce a nic se vám nestane,“ prohlásil Sullivan pevně. „My jsme čtyři a vy jen dva, ale myslím, že už jste si to spočítali sami.“
Bryson zvedl pistoli, avšak na nikoho jí nemířil. Jsou opravdu tím, kým tvrdí, že jsou? Právě tato otázka nyní Brysonovi působila největší obavy.
„Rozumím,“ odpověděl s nuceným klidem. „Ale nejdřív chci vidět nějakou identifikaci.“
„Zavři hubu!“ obořil se na něj jeden z policistů. „Tady je moje identifikace, hajzle.“ Ukázal Brysonovi pistoli. „Můžeš si ji ověřit.“
Sullivan však odpověděl: „No dobrá. Jakmile budete spoutáni, budete mít spoustu času studovat naše legitimace.“
„Ne,“ řekl Bryson. Nepatrně zvedl pistoli, přestože stále nemířil na nikoho konkrétního. „S radostí s vámi budu spolupracovat, jakmile získám jistotu, že jste, kdo tvrdíte. V parlamentních chodbách se však potulují skupinky žoldnéřů a zabijáků, kteří zde operují v rozporu se zhruba desítkou britských zákonů. Jakmile budu mít jistotu, že k nim nepatříte, odhodím zbraň.“
„Sejměte toho dobytka,“ zabručel jeden z mužů.
„Budeme střílet až ve chvíli, kdy k tomu vydám rozkaz, strážníku,“ odvětil Sullivan a znovu oslovil Brysona: „Ukážu vám svou legitimaci, ale pozor: před chvílí jste zavraždil ministra zahraničí, takže jste pravděpodobně natolik pominutý, že to klidně zkusíte i na některého z nás. Jenže pokud budete mít štěstí a podaří se vám vůbec vypálit ránu, bude to poslední věc, kterou v životě uděláte, takže si se mnou nehrajte, slyšíte?“
„Rozumím. Vytáhněte pomalu levou rukou průkaz a ukažte mi ho v otevřené dlani. Jasné?“
„Jasné,“ řekl Sullivan a legitimoval se přesně podle Brysonových pokynů. V levé ruce měl nyní rozloženou koženou náprsenku.
„Dobře. A teď mi ho pošlete po podlaze - pomalu a jemně ho ke mně hoďte. A žádné rychlé pohyby. Pokud mě vystrašíte, pravděpodobně budu v sebeobraně střílet.“
Sullivan máchl levým zápěstím a poslal náprsenku po podlaze.
Náprsenka se zastavila přímo Brysonovi u nohou. Když se Bryson skláněl, aby ji zvedl, všiml si, že jeden z mužů - ten, který podněcoval velitele ke střelbě - postupuje zleva směrem k němu.
Bryson se tedy otočil a namířil pistoli přímo na strážníkovu tvář.
„Ani se nehni, idiote. To, co jsem říkal, jsem myslel vážně.

Jestli opravdu věříš, že jsem chladnokrevně zavraždil ministra zahraničí, tak si bezpochyby nemyslíš, že bych váhal sejmout i tebe, nebo ano?“ Bojechtivý muž ztuhl, couvl o pár kroků, ale pistoli držel neustále napřaženou na Brysona.
„To je ono,“ řekl Bryson. Pomalu podřepl, aby sebral náprsenku, ale po celou dobu držel pistoli zpříma a mířil jí střídavě na jednotlivé muže. Rychle sebral z podlahy koženou náprsenku, otevřel ji a prohlédl si stříbrný odznak Metropolitní policie na pravé chlopni. V plastikové přihrádce na levé straně byl zastrčen laminovaný průkaz s fotografií seržanta Roberta Sullivana v uniformě, číslem průkazu, hodností, sériovým číslem a podpisem.
Průkaz rozhodně vypadal hodnověrně, přestože pro tým Prométhea by bylo bezpochyby úplnou hračkou opatřit si pravý nebo dovedně falšovaný policejní průkaz. Jméno Sullivan odpovídalo jménu na velitelově jmenovce a číslo na výložce jeho modrého svetru souhlasilo s číslem uvedeným na průkazu. Sullivan zde byl uveden jako člen Jednotky zvláštních operací, což znamenalo, že jak on, tak pravděpodobně i ostatní mají oprávnění nosit u sebe střelné zbraně. Samozřejmě však bylo možné, že si tým Prométhea jednoduše dává záležet na detailech. Po pravdě řečeno se nedalo z pouhého odznaku vyvodit vůbec nic průkazného, snad s výjimkou skutečnosti, že tento odznak skutečně existuje a při zběžné prohlídce souhlasí. U tajného týmu zabijáků povolaných takto narychlo by maskování pravděpodobně nesouhlasilo i do drobných detailů a Bryson doposud neodhalil žádnou nesrovnalost.
Instinkt mu napovídal, že policisté jsou skuteční. Svůj předpoklad přitom založil na celé řadě zdánlivě bezvýznamných detailů: na vzorcích chování, postojích a především na skutečnosti, že žádný z mužů doposud nezačal střílet. Kterýkoliv z čtveřice policistů mohl Brysona snadno zabít, ale přesto to nikdo z nich neučinil. Nakonec to byl právě tento prostý fakt, který Brysona přesvědčil, aby odhodil zbraň a zvedl ruce do vzduchu. Elena učinila totéž.
„Výborně, a teď se hezky v klidu přesuňte oba ke zdi a položte na ni dlaně,“ řekl Sullivan.
Bryson s Elenou pomalu přešli k nejbližší stěně a položili na ni ruce. Bryson přitom bedlivě sledoval jakoukoliv odchylku od očekávaného policejního postupu ze strany protivníků. Policisté nyní sklopili zbraně, což bylo dobré znamení. Vzápětí k nim přistoupili dva členové týmu, rychle jim spoutali zápěstí a prošacovali je, aby odhalili případné ukryté zbraně. Další z policistů sebral ze země Brysonovu pistoli.
„Jsem policejní seržant Sullivan. Oba jste zatčeni v souvislosti s vraždou ministra zahraničí Ruperta Verea a jeho podtajemníka Simona Dawsona.“ Sullivan stiskl vypínač kapesní obousměrné vysílačky, uvedl svou pozici a přivolal zálohy.
„Chápu nutnost řídit se zavedenými procedurami,“ řekl Bryson, „ale pečlivá balistická analýza odhalí, že ministra zahraničí zavraždil právě Dawson.“
„Že by ho zavraždil jeho vlastní náměstek? Na to vám tak někdo skočí.“
„Dawson ministra ovládal, byl agentem mezinárodního uskupení s eminentním zájmem na schválení úmluvy o sledování.
Jsem si jist, že byl příliš obezřetný, než aby po sobě zanechal do očí bijící důkazy o svém napojení na tuto skupinu, ale takové důkazy bezpochyby existují: pozměněné telefonní záznamy, návštěvníci vpuštění do parlamentní budovy, avšak nezaznamenáni v jeho vlastních záznamech...“
Náhle se velké obloukové dveře znovu hlasitě rozrazily a do sálu vpadli dva urostlí svalnatí muži v uniformách a se samopaly v rukou. „Zvláštní jednotka ministerstva obrany!“ křikl vyšší z obou mužů chraplavým barytonem.
Seržant Sullivan se překvapeně otočil. „O vaší účasti jsme nebyli informováni, pane.“
„My o vaší rovněž ne. Od této chvíle přebíráme kontrolu,“ odpověděl vysoký muž. Měl nakrátko střižené, ocelově šedé vlasy a chladné modré oči.
„To nebude nutné,“ řekl Sullivan. Hovořil klidným tónem, jenž ovšem nepřipouštěl žádné pochybnosti. „Vše již máme pod kontrolou.“
Bryson se i přes spoutané ruce znepokojeně otočil. Samopaly v rukou mužů byly české výroby a rozhodně jim je nemohlo vydat britské ministerstvo obrany. „Ne!“ vykřikl. „Propánakrále, oni nejsou, co tvrdí!“
Sullivan byl zjevně vyveden z míry. Znovu se obrátil od Brysona k nakrátko střiženému muži. „Říkáte, že jste z ministerstva obrany?“

„Přesně tak," odvětil muž stroze. „Máme situaci pod kontrolou."
„K zemi!" zaječel Bryson. „Jsou to zabijáci!"
Elena se s křikem vrhla k podlaze a Bryson padl vedle ní. Od vetřelců je nyní dělila pouze řada dřevěných sedaček.
Bylo však pozdě. Než Bryson stačil dokončit větu, rozlehl se sálem ohlušující štěkot střelby ze samopalů a šedovlasý zabiják i jeho kumpán začali rozsévat kulky do těl čtyř policejních důstojníků a měnit jejich těla v beztvarou hmotu. Zbloudilé kulky se zvonivě odrážely od dlážděné podlahy a zakusovaly se do mahagonových obkladů. Nepřipravení policisté s bočními zbraněmi zastrčenými v pouzdrech byli pro hrdlořezy snadným cílem. Dva policisté se sice natáhli pro pistole, ale jejich reakce přišla o několik vteřin později. Vzápětí se již jejich těla vrávoravě potácela ze strany na stranu a téměř tančila v dojemné, leč marné snaze vyhnout se sprše kulek, a chvilku poté se zhroutila v krvi na podlahu.
„Ach Bože!" ječela Elena. „Ach Bože!"
Bryson hrůznému divadlu jen zděšeně přihlížel a nebyl schopen cokoliv podniknout.
Vzduch v posluchárně byl prosycen korditem a měďnatým zápachem krve. Nakrátko ostříhaný zabiják Prométhea se v klidu podíval na hodinky.
Bryson pochopil, co se právě stalo a proč. Prométheus nikdy nemohl připustit riziko, že by se Bryson s Elenou dostali do oficiální vazební věznice. Nebezpečí, které pro Prométhea představovaly jimi vyzrazené informace, se totiž nedalo přesně odhadnout. Nájemní vrahové ve službách Prométhea chtěli Brysona s Elenou nejprve vyslechnout sami a teprve poté je zabít. To bylo jediné vysvětlení, proč Bryson i Elena doposud zůstali naživu.
Zabiják nyní promluvil hlubokým hlasem. Bryson usoudil, že jeho přízvuk, který zněl napoprvé ryze britsky, teď připomíná spíše vlámštinu. „Strávíme spolu pár hodin zábavy," řekl Prometheovec. „Jak uvidíte, metody chemického výslechu udělaly v poslední době značný pokrok."
Bryson na podlaze tiše a nepozorovaně zápolil s pouty, ale bez klíče nebo něčeho, co by se dalo jako klíč použít, byl naprosto bezmocný. Rozhlédl se kolem sebe. Mrtví policisté s těly posetými kulkami neleželi blíže než dva až tři metry od něj. Brysonovi by se rozhodně nepodařilo sebrat některému z nich klíče od pout tak, aby si toho zabijáci nevšimli - nikdy by mu to neprošlo. Zůstat na místě však znamenalo podstoupit výslech pomocí chemických látek, které by jim pravděpodobně byly aplikovány neodborně a v takovém množství, že by jim přivodily závažné a trvalé poškození zdraví.
Ne, opravil se Bryson. Přivodily by jim smrt.
Robby Sullivan ucítil na bránici náraz podobný kopanci koně a pak si už jen pamatoval, že leží zhroucený na podlaze. Přední část košile měl promočenou od krve a nemohl popadnout dech. Kulka mu musela prorazit plíci, neboť měl pocit, že se pomalu topí.
Jeho dech byl mělký a namáhavý a jeho mysl se po celou dobu usilovně snažila vysledovat v dění alespoň zdání logiky.
Co se to tu stalo? Zdálo se, že ti dva, kteří se vzdali, vyvázli bez zranění, zatímco jeho věrní a oddaní lidé - dobří muži s přítelkyněmi nebo manželkami a rodinou - byli brutálně zkoseni.
Všichni sice absolvovali příslušný výcvik a měli podobnou eventualitu očekávat, avšak ve skutečnosti nemohla být jejich práce na Westminsterském oddělení klidnější. To, co se těm mužům stalo, bylo přízračné, nemyslitelné. A nejen jim, mně taky, pomyslel si Sullivan lítostivě. Ani já už na tomto světě dlouho nebudu. Přesto to nechápal: přišli snad ti ozbrojenci atentátníky zachránit! Proč se ho tedy snažil ten spoutaný muž varovat? Sullivan zíral do stropu, střídavě zaostřoval a rozostřoval pohled, a než úplně zeslábl, snažil se odhadnout, jak dlouho ještě zůstane při vědomí.
Nedokázal vytasit pistoli včas, ale kdo mohl, proboha svatého, tušit, že vojáci z ministerstva obrany po nich náhle začnou střílet ze samopalů? Jenže oni pochopitelně z žádného ministerstva nebyli.
Jejich uniformy nepocházely z ministerstva obrany..., něco na nich prostě nehrálo. Ten spoutaný muž měl pravdu, což mohlo velmi dobře znamenat, že i jeho tvrzení o nevině se zakládala na pravdě. Odehrály se zde věci, které Sullivan nedokázal pochopit, ale přinejmenším toto se zdálo jasné: spoutaný muž se bez odporu vzdal, jeho protesty zněly hodnověrně a vetřelci se samopaly byli bezpochyby chladnokrevnými zabijáky. Robby Sullivan si byl prakticky jist, že umírá, že ho od smrti dělí pouhé minuty, a tak se začal modlit k Ježíši Kristu, aby mu poskytl ještě jednu příležitost vše napravit. Pomalu a se zastřeným zrakem

nahmatal pistoli.
„Jistě víte, že jste hledán mezinárodně," řekl Holanďan věcně.
Elena plakala a spoutané ruce si držela na tváři. „Ne, prosím," zasténala tiše. „Prosím."
Bryson si všiml, že druhý muž s lehce odulými rysy rohovníka změnil polohu a nyní se k nim blíží se samopalem v jedné ruce a injekční stříkačkou ve druhé.
„Zavraždění člena britského kabinetu je nanejvýš závažný zločin.
Ale my si s vámi jednoduše chceme promluvit - chceme vědět, proč se nám tak zarputile snažíte plést do cesty a vyvolávat potíže."
Brysonovy vycvičené uši zaslechly ve vzdálenosti několika metrů slabý zvuk. Rychle na místo šlehl pohledem a všiml si, že policejní důstojník Sullivan pohybuje a šmátrá rukou...
Upřel zrak zpět na nakrátko ostříhaného zabijáka a zuřivě se na něj zadíval. Ať nevidí, co jsem právě viděl já.
„Direktoriát už neexistuje, to bezpochyby víte," pokračoval šedovlasý muž. „Nemáte žádnou podporu, žádné zázemí - žádné prostředky. Jste úplně sami a bojujete s větrnými mlýny, jak se říká."
Zaměstnávej ho! Udržuj jeho pozornost, nedej mu vydechnout...
„Ani zdaleka nejsme sami," řekl Bryson rozhodně a v očích se mu zablesklo. „Dávno předtím, než jste zničili Direktoriát, jsme informace o vás vynesli na světlo. Vy i vaši spoluspiklenci jste již dávno odhaleni a všechno, co se tak usilovně snažíte prosadit, je již předem ztraceno."
Prsty policejního důstojníka se nyní dotkly hlavně pistole, zašmátraly po ní a snažily se ji uchopit. Pistole však ležela pár centimetrů z policistova dosahu!
Nakrátko ostříhaný muž pokračoval, jako by Brysona vůbec neslyšel:
„Skutečně neexistuje důvod, proč bychom měli prolévat další krev," řekl rozumně. „Máme jednoduše zájem o upřímný a srdečný rozhovor s vámi. Nic víc."
Bryson se neodvážil znovu pohlédnout na policistu, ale zaslechl jemňounké zaskřípání kovu o kamennou podlahu. Rozptyl ho!
Nasměruj jeho pozornost jinam - nesmí to slyšet, nesmí si toho všimnout! Bryson prudce zvýšil hlas. „Co tak důležitého vám stojí za všechno to ničení, za všechen ten terorismus?" zaječel. „A za ty bomby! Co vás opravňuje sestřelit z oblohy letadlo se stovkami lidí - nevinných mužů, žen a dětí?"
„Víte, my se zkrátka domníváme, že menšina musí být obětována na oltář většiny. Životy několika stovek lidí neznamenají nic ve srovnání s bezpečím milionů - miliard - občanů zeměkoule.
Ve srovnání s ochranou bezpočtu generací..." Zabijákova slova se vytratila a jeho obličej se svraštil podezíravostí. Naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se. „Tomáši!" zavolal poté.
Vzápětí se krátce po sobě ozvaly dva ohlušující výstřely.
Policista to dokázal! Zvedl pistoli, sebral všechny síly a odhodlání, které na okamžik překonaly šok a netečnost způsobenou těžkou ztrátou krve, a podařilo se mu vypálit dvě velmi dobře mířené rány.
Kulka velké ráže se zavrtala Prométheovi do hlavy, vylétla na opačné straně a rozstříkla za sebou hustou sprškou krve.
Zabiják ztuhl v půlce obrátky a ve tváři se mu objevil výraz vzteku kombinovaného s překvapením. Jeho menší kolega se začal křečovitě třást a pak klesl na kolena. Kulka mu prošla krkem a zřejmě mu přeťala míchu i některou hlavní tepnu.
Elena se odkutálela z cesty, vyděšená náhlou střelbou. Stále nedokázala pochopit, odkud výstřely přišly. Jakmile střelba ustala, počkala několik vteřin a pak zvedla hlavu. Tentokráte již nekřičela, neboť šok byl příliš tíživý a všudypřítomné násilí ji pravděpodobně uvrhlo do stavu otupělosti. Doširoka rozevřela oči zalité slzami, sepjala spoutané ruce k sobě a začala potichu odříkávat modlitbu.
Policejní seržant Sullivan hlasitě oddechoval a jeho dech se postupně měnil ve smrtelné chroptění. Utrpěl těžký průstřel trupu a v ráně mu mokvala krev. Bryson ho prohlédl a viděl, že seržantovi pravděpodobně zbývá posledních pár minut.
„Já nevím..., kdo jste...," řekl policista slabě. „Nejste, kdo jsme si mysleli..."
„My nejsme vrazi!" vykřikla Elena. „Vy to víte, já vím, že to víte!" Třesoucím se hlasem tiše dodala: „Právě jste nám zachránil život."
Bryson zaslechl vedle hlavy zacinkání kovu o podlahu: Sullivan mu hodil kroužek s klíčkem od pout.

Musíme si pospíšit, pomyslel si. Jak dlouho potrvá, než sem dorazí ostatní, přilákáni přestřelkou? Dvě minuty? Minutu? Pár vteřin?
Bryson uchopil spoutanýma rukama svazek klíčů a rychle vyhledal klíček od pout. Po krátkém manévrování se mu podařilo zastrčit drobný klíček do Eleniných pout a otevřít je. Elena poté vzala klíček a hbitě odemkla i Brysonova pouta. Vtom se probudila k životu obousměrná vysílačka jednoho z policistů: „Proboha, co se děje?“ vyzvídal plechově a praskavě znějící hlas.
„Běžte,“ vyzval seržant Brysona s Elenou tichým šeptem.
Elena viděla, jak Bryson vyráží k obloukovému oknu na pravé straně. „Nemůžeme tu toho muže nechat - po tom, co pro nás udělal!“ protestovala.
„Neodpovídá na vysílačku,“ odpověděl Bryson rychle, odhákl dlouhou roletu a s rachotem ji strhl na podlahu. Nato začal odšroubovávat šroub na okenním rámu. „Brzy ho najdou a budou pro něj moci udělat více než my.“ když ani oni už pro něj nemohou udělat nic, pomyslel si, ale nevyslovil tuto myšlenku nahlas.
„Tak pojď!“ zahřímal.
Elena vyrazila k oknu a škubnutím uvolnila šroub. Bryson se otočil a viděl, že Sullivan již opět leží zhroucený na podlaze, mlčí a nehýbá se. Ten člověk se projevil jako hrdina, pomyslel si.
Takových je už dnes málo. Prudce zatáhl za okno. Zdálo se, že je nikdo neotevíral už celé roky a možná celá desetiletí.
Po dalším prudkém škubnutí však okno přece jen povolilo a do místnosti začal proudit chladný vzduch.
Východní strana Westminsterského paláce byla orientována přímo k Temži a budova se podél řeky táhla v délce téměř tří set metrů. Přibližně dvousetmetrový úsek zabírala terasa se stolky a židlemi, na níž členové parlamentu popíjeli čaj nebo se bavili.
Na obou koncích terasy však z budovy vystupovaly úzké a poněkud vyšší výčnělky, které od řeky dělil pouze krátký kamenný násep a nízký železný plot. Bryson s Elenou se nacházeli v jednom z těchto výčnělků, přesně jak Bryson plánoval. Řeka protékala prakticky přímo pod nimi.
Elena vykoukla z okna a otočila se k Brysonovi s vyděšeným výrazem. Pak ovšem k Brysonově úžasu řekla: „Půjdu první.
Budu..., budu si představovat, že skáču z nejvyššího skokanského můstku v Bukurešti.“
Bryson se usmál. „Chraň si před dopadem hlavu a krk. Pokud možno se schoulí do klubíčka a zakryj si hlavu i krk pažemi.
A snaž se doskočit co nejdál, abys měla jistotu, že dopadneš do vody.“
Elena přikývla a kousla se do spodního rtu.
„Vidím ho - ten člun,“ řekl Bryson.
Elena vykoukla a znovu přikývla. „Aspoň tohle jsem udělala správně,“ řekla s bezbarvým úsměvem.
„Společnost Thames River Cruises s radostí pronajala motorový člun mému šéfovi, bohatému a výstřednímu nejmenovanému poslanci, který si přál ohromit svou nejnovější přítelkyni tím, že ji odveze přímo z parlamentního náspu k Millennium Dome nejrychlejším člunem, který mají k dispozici. To bylo ze všeho nejsnazší. Horší bylo, že jejich čluny kotví ve westminsterském molu - přimět někoho z firmy, aby ho uvázal přímo před palácem, si vyžádalo dosti nezanedbatelný úplatek. To říkám jen pro případ, že by ses pídil, kam se poděly všechny peníze.“
Bryson se usmál. „Skvělá práce.“ Viděl, jak se člun pohupuje asi šest metrů nalevo od něj na vodě, uvázaný k ocelovému plůtku před terasou. Elena se vyhoupla z podlahy na římsu okna a Bryson jí přitom pomohl. Rozhlédl se kolem sebe, ale nespatřil v tomto úseku střechy žádné ostřelovače ani nikoho, kdo by střežil terasu, neboť se jednalo o značně nelogickou a neočekávanou únikovou cestu. Drahocenné prostředky musely být vynakládány šetrně na základě zhodnocení priorit a muži museli být rozmisťováni pouze tam, kde byli pokládáni za nejpotřebnější.
Elena se postavila na římsu otevřeného okna a zhluboka se nadechla.
Levou rukou stiskla Brysona za rameno a pak se vrhla do vzduchu.
Schoulila se do klubíčka a s hlasitým šplouchnutím se vnořila do vody o patnáct metrů níže. Bryson počkal, až mu dá Elena palcem signál, že je v pořádku, a teprve poté vystoupil i on na okenní římsu a skočil.

Voda byla chladná a kalná a proud dosti silný. Když Bryson vyplaval na hladinu, všiml si, že Elena je již jako dobrá plavkyně téměř u člunu. Než k němu doplaval i on, Elena už měla zapnutý motor.
Bryson se vyškrábal do člunu, naskočil do kokpitu a za několik vteřin již oba uháněli po Temži pryč od parlamentu, pryč od svých zabijáků.
Za pár hodin již oba seděli v hotelovém pokoji na Russell Square.
Bryson obstaral nákup podle vysoce specializovaného seznamu, který mu sestavila Elena, a vrátil se s veškerým potřebným vybavením: nejrychlejším a nejvýkonnějším notebookem, jaký dokázal sehnat - pochopitelně i s infračerveným portem a interním výkonným modemem -, a také s celou řadou propojovacích kabelů.
Elena nyní zvedla oči od notebooku, který již byl pomocí telefonní linky připojen na internet. „Myslím, že bych potřebovala panáka, miláčku."
Bryson jí nalil skotskou z pokojového baru a poté nalil i sobě.
„Ty něco stahuješ?" zeptal se.
Elena přikývla a vděčně usrkla whisky. „Program na luštění hesel - je to shareware. Dawson si dal záležet na preventivních opatřeních - ten jeho diář byl zaheslován. A dokud jeho heslo neodhalím, nedostaneme z diáře ani ťuk. Jestli se nám však podaří to heslo rozluštit, vsadím se, že budeme mít vyhráno."
Bryson sebral Dawsonovu peněženku. „Je v ní něco?"
„Jen kreditní karty, nějaké peníze v hotovosti a hrst papírů.
Nic užitečného - prošla jsem to." Elena se otočila zpátky k notebooku. „Tohle je možná ono." Napjatě vložila do Dawsonova osobního digitálního diáře heslo. O chvíli později se její tvář rozjasnila. „Máme to."
Bryson si na oslavu nalil další skleničku. „Jsi opravdu pozoruhodná žena."
Elena zavrtěla hlavou. „Jsem žena, která miluje svou práci. To ty jsi pozoruhodný, Nicholasi. Nikdy jsem nepoznala nikoho podobného."
„Doufám, žes vůbec mnoho mužů nepoznala."
Elena se usmála. „Hezkých pár. A možná víc než hezkých pár.
Ovšem žádný z nich nebyl jako ty - žádný nebyl tak statečný a tak... zatvrzelý, řekla bych. Například ses mě nikdy nevzdal."
„Já nevím, jestli je to tak úplně pravda. Možná na chvíli - ve své nejhlubší a nejtemnější depresi, kdy jsem vypil až příliš mnoho tohohle," Bryson zvedl sklenici a pokynul Eleně, „možná tehdy jsem se tě vzdal. Byl jsem rozlícený - raněný, zmatený a vzteklý. Ale nikdy jsem si nebyl jist, nikdy jsem nevěděl s určitostí..."
„Cos nevěděl?"
„Neznal jsem důvod, proč jsi odešla. A musel jsem se ho dozvědět.
Věděl jsem, že nikdy nebudu mít klid, dokud se nedozvím pravdu, i kdyby mi z ní mělo puknout srdce."
„A nikdy ses na to nezeptal Teda Wallera?"
„Znal jsem ho příliš dobře, než abych se ho ptal. Věděl jsem, že kdyby něco věděl a kdyby mi k tomu chtěl něco říct, udělal by to."
Zdálo se, že Elena je v myšlenkách někde jinde, že o něčem zasněně uvažuje. Po chvíli začala ťukat do diáře malou černou tužkou. „Často jsem o tom přemýšlela," řekla, ale její hlas se vzápětí vytratil. „Ach ne!"
„Co je?"
„V jeho plánovacím kalendáři je zajímavá položka. ‚Zavolat H.
Dunneovi'."
Bryson rychle vzhlédl. „Harry Dunne. Panebože. Je tam telefonní číslo?"
„Ne. Jen ‚zavolat H. Dunneovi'."
„Jak stará je ta položka?"
„Je..., tři dny!"
„Cože? Bože můj, no samozřejmě. Samozřejmě je Dunne stále k dispozici - stále je k dosažení pro lidi, s nimiž je ochoten hovořit. Jsou v tom diáři telefonní čísla, nebo adresář?"

„Zdá se, že je v něm všechno - enormní množství dat.“ Elena znovu zaťukala na obrazovku. „Sakra.“
„Co je?“
„Všechno je kódované. Databáze telefonních čísel i adres a také cosi s názvem ‚převody.“
„Ksakru!“
„No, ale k něčemu je to dobré.“
„A k čemu?“
„Člověk kóduje pouze hodnotné informace, takže máme jistotu, že je tam něco zajímavého. Vždy přece zamykáš místnost, ve které máš něco cenného.“
„I tak se na to dá dívat.“
„Naším problémem jsou omezené prostředky. Tohle je sice nejmodernější notebook, ale i tak nemá ani zlomek výpočetního výkonu superpočítačů, které jsme měli v Dordogne. Toto je naštěstí 56-bitový šifrovací algoritmus DES - díkybohu nevyužívá 128-bitové klíče, ale i tak je dosti silný.“
„Dokážeš ho rozlomit?“
„Nakonec ano.“
„Co to znamená ‚nakonec'? Hodiny?“
„S tímhle počítačem dny nebo týdny - a i to pouze proto, že tyhle programy a systémy znám jako své boty.“
„Jenže my nemáme ani dny.“
Elena se nadlouho odmlčela. „Já vím,“ řekla nakonec. „Ale můžu se pokusit improvizovat - v podstatě rozdělit práci mezi různé hackerské stránky na internetu, podělit se s nimi o ověřování miliard číselných kombinací. Uvidíme, jestli tímto způsobem dokážeme něco zjistit. Je to jako v tom starém rčení, že nekonečný počet opic za psacími stroji nakonec vyplodí Shakespeara.“
„To zní dost pochybně.“
„Budu k tobě upřímná: také v to moc nedoufám.“
Když se Bryson za tři hodiny vrátil se zabaleným jídlem z indické restaurace, vypadala Elena ustaraně a sklíčeně.
„Nedaří se ti?“ zeptal se.
Elena zavrtěla hlavou. Kouřila cigaretu, což u ní Bryson neviděl od chvíle, kdy uprchla z Rumunska. Vytáhla z počítačové mechaniky jednu z disket, jež zachránila ze sídla v Dordogne a které obsahovaly kódované informace Prométhea, zamáčkla cigaretu a odešla do koupelny. Po chvíli se vrátila s mokrým ručníkem na čele a zabořila se do křesla. „Bolí mě hlava,“ poznamenala. „Od přemíry přemýšlení.“
„Tak si dej pauzu,“ odpověděl Bryson, položil na stůl pytlíky s jídlem, postavil se za křeslo a začal Eleně masírovat krk.
„Ach, to je příjemné,“ zamumlala Elena a po chvíli řekla: „Musíme se spojit s Wallerem.“
„Můžu vyzkoušet některý z tísňových kanálů, ale nemám tušení, jak hluboce byl Direktoriát infiltrován. Nemám ani jistotu, že to Ted uslyší.“
„Za pokus to stojí.“
„Ano, ale jen za předpokladu, že tím nenarušíme svou vlastní bezpečnost. Waller by to pochopil a souhlasil by s námi.“
„Naši bezpečnost,“ zamumlala Elena. „Ano.“
„Co říkáš?“
„Slovo ‚bezpečnost' ve mně vyvolává myšlenky na hesla a kódování.“
„Přirozeně.“
„A to mě zase vede k myšlence na Dawsona - jak si tak očividně zaneprázdněný a opatrný muž může pamatovat všechna svá hesla.
Podobně významní lidé totiž nikdy nepoužívají pouze jediné heslo - není to bezpečné.“
„A jak si je pamatuje?“
„Musí mít někde seznam.“
„Ze zkušenosti vím, že nejslabším článkem počítačového zabezpečení v kancelářích je vždycky sekretářka, která má heslo přelepené páskou v šuplíku, protože si ho nikdy nedokáže zapamatovat.“
„Dawson je bezpochyby mazanější. Kryptografický ‚klíč' ovšem představuje dlouhou řadu čísel - je

prakticky nemožné si je všechna zapamatovat. Takže je někde musí mít poznamenaná... Můžeš mi podat jeho diář?“
Bryson odpojil elektronický diář z Elenina notebooku a podal jí ho. Elena ho zapnula a poklepala tužkou na obrazovku. Poprvé za mnoho hodin se usmála. „Opravdu je tu nějaký seznam. S tajemným nadpisem ‚Tesserae'.“
„Pokud si dobře vzpomínám na středoškolskou latinu, pak je to množné číslo od slova tessera, což znamená ‚heslo'. Je seznam volně přístupný?“
„Ne, je šifrovaný, ale jen v lehkém šifrovacím programu - říká se tomu ‚program bezpečné správy informací“. V podstatě jde o ochranu hesla. Vůbec není obtížný. Jako když zamkneš hlavní dveře, ale necháš otevřené dveře od garáže. Mohu použít odheslovávací program, který jsem si stáhla už předtím. Úplná hračka.“
Její obvyklá energie a zápal se jí navrátily a Elena opět usedla k pracovnímu stolu. O deset minut později Brysonovi oznámila, že se jí podařilo rozluštit kód. Nyní mohla číst veškerá data, která Dawson tak pečlivě uzamkl.
„Panebože, Nicku. Soubor označený jako ‚Převody obsahuje záznamy o platebních převodech na dlouhý seznam londýnských bankovních účtů. Částky se pohybují od padesáti do sta tisíc liber a v některých případech jde až o trojnásobek!“
„A kdo je příjemcem?“
„To jsou mi jména! Je to jako seznam poslanců parlamentu jsou tu členové britské Dolní sněmovny zastupující celé politické spektrum: labouristé, liberální demokraté, konzervativci, a dokonce i ulsterští unionisté. Dawson tu má uvedena jména, data převodu, výše částek a dokonce i dobu a místa schůzek s jednotlivými příjemci. Kompletní dokumentační záznam.“
Brysonovi se zvedl tep. „Úplatky a vydírání. Dva stěžejní prvky nezákonného politického kupčení. Jde o starou sovětskou metodu vydírání lidí ze Západu. Zaplatili ti přemrštěnou částku za poradenské služby, které na první pohled vzbuzovaly zdání legitimity, a už tě měli - získali důkaz, že na tvůj bankovní účet přicházely platby ze Sovětského svazu. A tak Dawson poslance nejen uplácel, ale zároveň si o tom uchovával důkazy, aby jimi v případě potřeby mohl poslance vydírat. Přesně takto uplatňoval Simon Dawson politickou moc. Přesně takto se stal šedou eminencí za svým šéfem, ministrem zahraničí Rupertem Verem, pravděpodobně i za lordem Parmorem a zcela určitě za desítkami dalších vlivných poslanců britského parlamentu.
Simon Dawson byl jejich tajným pokladníkem. Pokud chceš ovlivnit tak dalekosáhlou a klíčovou politickou debatu, jako je parlamentní rozprava na téma úmluvy o sledování, pak ti peníze bezpochyby pomohou promazat příslušná soukolí. Odměny. Úplatky bezskrupulózním politikům, jejichž hlasy jsou na prodej.“
„Jak se zdá, většina nejvlivnějších politiků v parlamentu své hlasy prodávala.“
„Vsadím se, že v některých případech šlo o víc než o pouhé uplácení. Kdybychom měli prostudovat britský tisk zhruba za poslední rok, určitě bychom odhalili scénář podobný tomu, který se odehrál v americkém Kongresu: úniky citlivých důvěrných informací, odhalení trapných a kompromitujících tajemství, vyzrazení obyčejných lidských slabůstek. Vsadil bych se, že většina nejzatvrzelejších oponentů úmluvy již byla vyštvána z funkcí, stejně jako byl v Americe vyštván senátor Cassidy.
Ostatním se dostalo varování a poté finanční injekce v podobě příjemných a tučných ‚příspěvků na volební kampaň'.“
„Z vypraných prostředků,“ dodala Elena. „Zcela nevystopovatelných.“
„Existuje nějaký způsob, jak zjistit, odkud ty peníze přišly?“
Elena zastrčila do počítače další disketu z Dordogne. „Dawsonovy záznamy jsou tak úplné, že jsou tu i bankovní kódy odesílací banky. Název banky tu však uveden není, pouze kódy.“
„Chceš je porovnat s údaji, které stáhl Chris Edgecomb?“
Elenina tvář se při vyslovení Edgecombova jména zachmuřila.
Zmínka o zesnulém agentovi v Eleně očividně probudila hrůzostrašné vzpomínky. Neodpověděla a pouze se zadívala na obrazovku, kde se neustále objevovaly dlouhé sloupce čísel.
„Naskočila nám tam shoda.“

„Nech mě hádat," řekl Bryson. „Meredith Waterman."
„Přesně tak. Jde o stejnou společnost, která tajně vlastní banku First Washington Mutual. A ve které podle tebe Richard Lanchester vydělal hotové jmění."
Bryson se ostře nadechl. „Takže zavedená a respektovaná investiční banka se nějakým způsobem přeměnila v kanál, jímž proudí do Washingtonu a Londýna nezákonné prostředky."
„A možná i do dalších center světové moci - do Paříže, do Moskvy, do Berlína..."
„Bezpochyby. Meredith Waterman fakticky vlastní americký Kongres i britský parlament."
„Říkal jsi, že tam Richard Lanchester velmi zbohatl."
„To ano, ale pravda je, že se toho všeho vzdal, aby mohl jít do Washingtonu. Že formálně zpřetrhal veškeré kontakty, veškeré finanční styky."
„Jako dítě jsem se naučila, že nikdy nemám věřit tomu, co se dočtu v bukurešťských novinách. Učili mě, abych na oficiální zprávy vždy pohlížela s nedůvěrou."
„Bohužel musím říct, že je to užitečná zásada. Chceš mi naznačit, že má Lanchester ve své bývalé firmě stále velký vliv a že jí potají využívá k rozdělování obrovských prostředků na úplatky?"
„Meredith Waterman je soukromě vlastněná banka - podle toho, co jsem zjistila, jde o společnost s ručením omezeným.
V podstatě ji vlastní deset či dvanáct největších společníků.
Myslíš, že je možné, aby byl společníkem i on?"
„Ne. To by nešlo. Jakmile začal pracovat pro vládu, musel se toho všeho vzdát - vzdát se podílnictví a zmrazit veškeré aktivity.
Práce pro Bílý dům vyžaduje naprostou finanční průhlednost."
„Ne, Nicku. Naprostou průhlednost pro FBI, ale nikoliv pro veřejnost. Lanchestera přece nikdy nemusel schválit Senát, nebo ano? Přemýšlej o tom - možná je právě toto důvod, proč odmítl přijmout prezidentovo jmenování ministrem zahraničí! Možná v tom vůbec nehrála roli skromnost - třeba si Lanchester prostě nepřál další pozornost veřejnosti a bedlivé prověřování, které s sebou tato funkce nese. Možná věděl, že má co skrývat - že má ve skříni kostlivce."
„No, máš pravdu v tom, že poradce pro otázky národní bezpečnosti nemusí absolvovat stejný křest ohněm jako ministr zahraničí," připustil Bryson. „Ale i bez ohledu na funkci jsou všichni představitelé Bílého domu pod neustálým drobnohledem, každý jejich počin je vystaven bedlivému zkoumání a všichni se neustále pídí po jakýchkoliv finančních nesrovnalostech."
Elena vypadala netrpělivě. Byla to matematička, kterou ze všeho nejvíce uspokojovaly abstraktní principy, a nyní musela vymýšlet teorii, v níž Bryson neustále hledal trhliny. „Ráda bych, aby ses na to podíval z Lanchesterovy stránky. V posledních několika měsících bedlivě sleduji dění kolem Mezinárodní úmluvy o sledování a bezpečnosti. V naší branži je taková dohoda přirozeným terčem zájmu, že ano?"
Bryson přikývl.
„No a jakmile bude tato úmluva ratifikována, dojde k vytvoření nové mezinárodní exekutivy, celosvětové pořádkové organizace vybavené téměř drakonickými pravomocemi. A kdo bude stát v čele této nové agentury? Pokud jsi v posledních týdnech pozorně četl novinové zprávy, pak jsi v nich vždy našel zmínku o stejné hrstce jmen - vždy byla zakopána hluboko uvnitř zprávy a vždy se jednalo o pouhé spekulace o údajných možných ředitelích. Ve většině článků se přitom objevil výraz ‚car' - tohle slovo mě odjakživa znervózňuje. Sám dobře víš, jaký jsme měli my Rumuni vztah k ruskému carovi."
„A tím carem má být Lanchester?"
„Jeho jméno se v těch článcích vždy nějak vynoří na povrch jak se tomu říká, ‚pokusný balónek'?"
„Ale to přece nemá logiku - vždyť on je znám jako odpůrce úmluvy!
Údajně jde o jednoho z činitelů Bílého domu, který nejrazantněji lobboval proti úmluvě. Argumentoval, že podobná celosvětová pořádková agentura by se dala snadno zneužít a mohla by porušovat základní občanské svobody..."
„A jak víme, že se Lanchester stavěl proti úmluvě? Jen z vyzrazených informací, že? Copak to tak není vždycky? Jenže úniky informací novinářům vždy obsahují nějaký skrytý motiv - ti lidé mívají nějaký důvod, proč některé informace vyzradí, aby ovlivnili veřejné mínění. Možná si Richard Lanchester přál zakrýt tímto způsobem své vlastní ambice, protože ve skutečnosti chce být do této funkce jmenován.

Aby ji pak mohl zdráhavě přijmout.“
„Kristepane. Řekl bych, že je dost dobře možné, že se z nějakého důvodu angažuje v podobné zastírací akci.“
„A tím ‚nějakým důvodem' by mohlo být, že zároveň stojí v pozadí prometheovského spiknutí a je pro něj důležité, aby nebyl dáván do souvislosti s podobnými manipulacemi. Vzpomeň si na tu hru, která se hraje se skořápkami a malou kuličkou, kdy promícháváš jednotlivé skořápky a lidé se snaží uhodnout, pod kterou z nich je kulička ukryta. A tohle je podobná zastírací akce, jak jsi správně řekl - úhybný manévr. Všichni sledujeme veřejnou bitvu o legislativu a zákony - zatímco skutečná bitva se odehrává za oponou. Bitva, v níž jde o obrovské peníze a obrovskou moc!
A kterou spolu svádějí zámožné a mocné soukromé osoby, neboť cítí příležitost stát se ještě desetkrát zámožnějšími a mocnějšími.“
Bryson zavrtěl hlavou. Většina toho, co Elena říkala, bylo logické a dávalo to smysl. Ale přesto: prezidentův poradce pro otázky národní bezpečnosti jako oficiální představitel Bílého domu ze všeho nejvíce připomínal závojnatku v akváriu, která jednoduše nemůže zesnovat tak dalekosáhlé spiknutí. Rizika byla příliš velká a nebezpečí odhalení příliš vysoké. Toto logicky nevypadalo. A pak zde byla i otázka motivu. Honba za penězi a mocí je sice stejně stará jako lidská civilizace a možná i starší, ale... Dělal by Lanchester to vše pouze proto, aby si zajistil jmenování do další úřednické funkce? Absurdní. Muselo to být nějak jinak.
Přesto Bryson nabyl přesvědčení, že Richard Lanchester představuje klíč ke skupině Prométhea - životně důležitý článek řetězu, který k Prométheovi vedl. „Musíme se dostat dovnitř,“ zašeptal naléhavě.
„Do Meredith Waterman?“
Bryson přikývl, pohroužen do hlubokého zamyšlení.
„V New Yorku?“
„Přesně tak.“
„Ale co tam budeme dělat?“
„Musíme zjistit pravdu. Musíme zjistit, jaký je přesně vztah mezi Richardem Lanchesterem, firmou Meredith Waterman a spiknutím Prométhea.“
„Ale pokud máš pravdu - pokud Meredith Waterman skutečně představuje spojovací článek, výchozí bod obrovských plateb do celého světa -, pak bude celá firma neproniknutelně uzavřená.“
„Právě proto tě do ní chci dostat.“
„Nicholasi, to je bláznovství.“
Bryson se kousl do spodního rtu. „Pojďme si to důkladně promyslet.
Abych použil jednu z tvých metafor: když budou dveře zamčené, pronikneš tam oknem.“
„Jenže co bude tím oknem?“
„Pokud chceme zjistit, jak se ctihodná investiční banka změnila v pračku špinavých peněz, ručím ti za to, že na obvyklých místech vůbec nic neobjevíme. Právě proto, že celá firma bude neprodyšně uzavřená, jak správně říkáš. Veškeré současné záznamy budou zapečetěny, uzamčeny a pro nás zcela nedostupné. Proto se musíme zaměřit na včerejšek - na bývalou banku Meredith Waterman, na prestižní investiční banku v dobách své největší slávy.
Na minulost.“
„Jak to myslíš?“
„Podívej, banka Meredith Waterman kdysi bývala starosvětskou wallstreetskou firmou. Tvořila ji hrstka belhavých stařík z dobrých rodin, kteří rozhodovali u konferenčního stolu ve tvaru rakve a pod olejomalbami vlastních předků. A nás teď zajímá, kdy - a jak - začali převádět peníze na úplatky. Kdo o tom rozhodl, jak k tomu došlo a kdy.“
Elena pokrčila rameny. „Jenže kde chceš takové záznamy vyhledat?“
„V archivech. Každá stará banka, která si zakládá na vlastní historii, uchovává staré spisy, archivuje je a skladuje pro příští generace i ten sebebezvýznamnější kus papíru. A tihle stařici rozhodně mají pro historii smysl a mají i smysl - bezpochyby nafouknutý - pro svou vlastní nesmrtelnost. Přitom je dosti nepravděpodobné, že by noví vlastníci staré záznamy skartovali, zvláště když je pokládají za zcela neškodné, neboť pocházejí z dob, kdy se ještě žádné tajné převody prostředků neprováděly.

A tohle je naše okno, tohle je jejich slabé místo. Všude tam, kde budou bezpečnostní opatření s největší pravděpodobností ledabylá.
Můžeš nám přes notebook rezervovat dvě letenky?“
„Samozřejmě. Do New Yorku, ano?“
„Jo.“
„Na zítřek?“
„Na dnešek večer. Jestli někde seženeš dvě letenky, rezervuj je, ať už je to u kterékoliv společnosti, dohromady i zvlášť, to je úplně jedno. Musíme se co nejdříve dostat do New Yorku.“
Do sídla ctihodné staré investiční banky na Wall Streetu, pomyslel si Bryson. Do kdysi vážené banky, z níž se nyní stal životně důležitý článek vedoucí až k Prométheově lsti.

Kapitola 29

Sídlo význačné investiční banky Meredith Waterman se nacházelo na Maiden Lané v nejjižnějším cípu Manhattanu, pouhých pár bloků od Wall Streetu a přímo ve stínu Světového obchodního centra.
Na rozdíl od rádobyrenesančního paláce Federální rezervní banky nedaleko odtud, v němž byla na pěti podzemních podlažích uskladněna velká část zlatých rezerv země, vyzařovala z budovy banky Meredith Waterman hrdá skromnost a tichá elegance.
Jednalo se o úhlednou třípatrovou budovu v neoklasicistickém stylu, s mansardovou střechou a fasádou z cihel a vápence, vybudovanou před stoletím ve stylu francouzského druhého císařství. Zdálo se, že budova patří na jiné místo a do jiné doby - do napoleonské Paříže, kdy se Francouzi oddávali snu o světovládě.
Přestože byla nepřehlédnutelná budova banky Meredith Waterman obklopena novými mrakodrapy finanční čtvrti, vyzařovala z ní jakási vyrovnaná sebedůvěra pramenící z aristokratického původu, neboť Meredith Waterman byla nejstarší soukromou bankou v Americe.
Získala si téměř snobskou reputaci, neboť spravovala majetek několika generací nejzámožnějších amerických rodin a její klienty představovali potomci nejstarších amerických boháčů.
Při vyslovení názvu Meredith Waterman se člověku okamžitě vybavila legendární zasedací místnost podílníků, úplně všude obložená mahagonem, avšak zároveň měla tato banka celosvětovou působnost. Články i medailony ve finančních publikacích od Fortune přes Forbes až po Wall Street Journal se zmiňovaly o bezmála klubovém charakteru majetkové struktury, o skutečnosti, že banku společně vlastní čtrnáct hlavních podílníků s rodinnými kořeny sahajícími až k samotným počátkům existence Manhattanu, i o faktu, že jde o poslední soukromě vlastněnou společnost mezi velkými investičními bankami v Americe.
Bryson a Elena strávili několik hodin přípravami. Elena provedla důkladný on-line průzkum společnosti s využitím internetových stránek newyorské veřejné knihovny. K dispozici ovšem byla pouze hrstka finančních informací o bance: jelikož se nejednalo o veřejně vlastněnou společnost, nemusela o svých operacích zveřejňovat příliš mnoho údajů. O hlavních podílnících toho Elena zjistila podstatně více, přestože se do značné míry jednalo spíše o životopisné informace. Richard Lanchester mezi uvedenými partnery chyběl - odstoupil krátce po jmenování prezidentovým poradcem pro otázky národní bezpečnosti. Zdálo se, že od té doby neudržuje se svým někdejším zaměstnavatelem žádné pracovní styky.
Ale co styky společenské a osobní, co přátelství, která se datují až do školních let, co rodinné svazky? Elena hledala a hledala, ale stále nemohla nic objevit. Zdálo se, že se Lanchesterovy společenské kontakty nepřekrývají s kontakty jeho bývalých spolupodílníků, a stejně tak nechodil Lanchester s žádným z nich na stejnou školu.
Pokud s nimi tedy Lanchester nějaké styky udržoval, nečinil tak veřejně.
Bryson mezitím shromažďoval informace způsobem, který mu byl nejbližší: očima, ušima a telefonicky. Několik hodin se procházel po Maiden Lané, střídavě předstíral, že je telefonní technik, podomní prodejce softwaru nebo podnikatel hledající kancelářské prostory k pronájmu, a klábosil s počítačovými

specialisty, kteří pracovali v sousedních budovách. Do pozdního odpoledne nashromáždil slušnou dávku informací o technické struktuře banky Meredith Waterman, jejích počítačových systémech a dokonce i o starých finančních záznamech.
Během poslední prohlídky okolí před smluvenou schůzkou s Elenou poté znovu prošel kolem budovy a s nenucenou zvědavostí turisty z jiného města se postavil přímo před ni. Hlavní vchod se nacházel na horním konci širokého a příkrého žulového schodiště.
Oválný mramorový vestibul uvnitř byl osvětlen téměř divadelním způsobem a jeho středobodem byla velká bronzová socha na podstavci.
Na první pohled se zdálo, že jde o nějakou bájnou řeckou postavu, avšak její tvář byla Brysonovi povědomá; někde už ji zahlédl. A pak si vzpomněl: na kluzišti v Rockefellerově centru.
Ano. Zdálo se, že socha je vymodelována podle slavné bronzové sochy v Rockefellerově centru.
Podle sochy Prométhea.
Bylo pět hodin odpoledne. Bryson s Elenou dokončili všechny přípravy, avšak výsledky Brysonova pozorování napovídaly, že o tajné proniknutí do budovy by se měli pokusit nejdříve po půlnoci - za více než sedm hodin od této chvíle.
Tak dlouhé čekání, a přesto tak krátký čas. Čas byl náhle tím úplně nejvzácnějším a nebylo radno jím zbytečně mrhat. Bryson s Elenou museli kontaktovat další lidi - v první řadě Harry Dunnea. Dunne ovšem nebyl nikde k zastižení a Bryson nezískal žádné informace ohledně jeho možného místa pobytu, s výjimkou mlhavého prohlášení, že náměstek ředitele Ústřední zpravodajské služby „má volno“ z blíže neurčených „rodinných důvodů“. Po CIA přitom kolovaly zvěsti, že slovo „rodinné“ je kódovanou náhražkou slova „zdravotní“ a že náměstek ředitele je ve skutečnosti vážně nemocen.
Také Elena provedla příslušný výzkum, vznesla několik dotazů a vyšla s prázdnou.
„Pokusila jsem se o přímou konfrontaci,“ řekla. „Zavolala jsem na jeho domácí číslo, ale hospodyně, která mi zvedla telefon, prohlásila, že Dunne je vážně nemocen a ona nemá informace, kde se právě nachází.“
„Nevěřím, že to neví.“
„Ani já ne. Ale očividně ji velice důkladně instruovali, protože mi navíc velmi rychle položila telefon. Takže tudy cesta nevede.“
„Jenže Dunne evidentně musí být k zastižení - pokud správně interpretujeme Dawsonovu poznámku v diáři starou několik dní.“
„Prošla jsem Dawsonův telefonní adresář a na Harry Dunnea tam žádné číslo není. Ani šifrované. Nic.“
„A co hledání v on-line záznamech - třeba v léčebných?“
„To se lehko řekne. Vyzkoušela jsem všechna konvenční prohledávání jeho léčebných záznamů s použitím jeho jména a čísla sociálního pojištění, ale vůbec nic jsem neobjevila. Dokonce jsem zkusila i jeden malý trik, o kterém jsem si byla docela jistá, že zabere. Zavolala jsem na osobní oddělení CIA a předstírala, že jsem sekretářka z Bílého domu. Řekla jsem, že si prezident přeje zaslat květiny starému příteli Harry Dunneovi, a já proto potřebuji jeho adresu.“
„To je hezké. A nezabralo to?“
„Bohužel ne. Dunne očividně nechce být zastižen. Pořád trvali na tom, že o něm nemají žádné informace. Ať už jsou jeho důvody jakékoliv, je Harry Dunne opevněn dokonale účinným kordonem soukromí.“
Kordonem soukromí. Bryson si cosi uvědomil. Co to tehdy Dunne použil za výraz v souvislosti s tetou Felicií? ‚Kordon zpravodajských agentů'? „Možná existuje ještě jedna cesta,“ řekl tiše.
„Vážně? Jaká?“
„V léčebném sanatoriu, kde žije moje teta Felicia, pracuje jedna administrativní sestra - pokud si vzpomínám, jmenuje se Shirley, která je neustále informována, kde Dunnea zastihne. Stále má jeho telefonní číslo, aby mu mohla zavolat v případě, že se někdo ozve Felicii, nebo ji navštíví.“
„Cože? Proč by mělo Harry Dunneovi záležet na tom, kdo navštěvuje Felicii Munroeovou? Nebyla Felicia v dost špatném duševním stavu, když jsme ji naposledy viděli?“
„To bohužel ano. Jenže Dunne si podle všeho myslí, že je důležité ji neustále pozorně sledovat. Dokonce se zmínil o ‚kordonu zpravodajských agentů'. A rozhodně by kolem ní takový kordon nerozmisťoval, pokud by neměl obavy, že Felicia může něco důležitého prozradit. Dá se předpokládat, že ať už ví

Felicia cokoliv a ať už si je, nebo není vědoma důležitosti toho, co ví, musí to nějak souviset se skutečností, že Pete Munroe pracoval pro Direktoriát.“
„On pro nás pracoval?“
„Musím ti toho ještě spoustu říct - mnohem více, než na co teď máme čas. Promluvíme si o tom cestou.“
„Cestou kam?“
„Do ústavu nadstandardní péče Rosamundy Clearyové. Uděláme si malý výlet na sever do okresu Dutchess. Na neohlášenou a nesmluvenou návštěvu tetičky Felicie.“
„Kdy?“
„teď hned.“
Krátce po půl sedmé dorazili do pečlivě udržovaného a nádherně upraveného areálu ústavu nadstandardní péče Rosamundy Clearyové.
Vzduch byl chladný a provoněný květy, čerstvě pokoseným trávníkem a končícím horkým dnem.
Elena vešla do sanatoria jako první a požádala o rozhovor s administrativní sestrou. Uvedla, že po schůzce s přítelkyněmi projížděla kolem, a jelikož zaslechla o tomto sanatoriu mnoho skvělých věcí, rozhodla se zde zastavit. Léčebna jí totiž připadala jako dokonalé místo pro nemocného otce.
Samozřejmě je již dosti pozdě, ale nepracuje zde náhodou sestra jménem Shirley?
Jedna z jejích přítelkyň se o nějaké Shirley zmiňovala...
O chvíli později vešel do sanatoria Bryson a požádal o schůzku s Felicií Munroeovou. A jelikož Elena právě zaměstnávala Shirley, která představovala zdejší Dunneovu spojku, bylo dosti možné, že Shirley Dunneovi nezavolá. Brysonův plán by se tím usnadnil, avšak Bryson s tím příliš nepočítal. Nebylo totiž vůbec od věci přivést Dunnea k mylnému přesvědčení, že se Bryson stále zaobírá vlastní minulostí. Snad to mohlo Prometheovce dokonce ujistit, že je Bryson na špatné cestě, a nepředstavuje tudíž bezprostřední hrozbu.
Ať si myslí, že se stále zabývám minulostí, vlastní historií.
Ať si myslí, že jsem tím posedlý.
Což koneckonců jsem.
Jsem posedlý odhalením pravdy.
Modlil se, aby byla Felicia příčetná.
Když byl uveden dovnitř, Felicia právě dojídala večeři. Seděla sama v úhledné jídelně za malým kulatým mahagonovým stolkem, zatímco ostatní pacienti seděli rovněž sami nebo ve dvojicích u podobných kulatých stolků. Když k ní Bryson přistoupil, zvedla hlavu a zatvářila se, jako by spatřila někoho, s kým ještě před pěti minutami hovořila. V jejích očích se neobjevilo žádné překvapení. Brysonovi poskočilo srdce.
„Georgei!“ zahlaholila potěšeně a vycenila na Brysona umělý chrup umazaný od rtěnky. „Ach ne, všechno je tak popletené.
Vždyť ty jsi mrtvý!“ V jejím hlase se ozval káravý tón, jako by peskovala neposlušné dítě. „Ty tady opravdu nemáš co dělat, Georgei.“
Bryson se usmál, zlehka ji políbil na tvář a posadil se na opačnou stranu stolu. Felicia si ho stále pletla s otcem. „Zase jsi mě dostala, Felicio,“ řekl ostýchavě, avšak s bezstarostným tónem.
„Ale pověz mi: jak jsem vlastně zemřel?“
Feliciiny oči se bystře zúžily. „Georgei, nech toho! Ty víš moc dobře, jak k tomu došlo. Musíme to pořád dokola omílat? Pete se už tak cítí dost špatně, víš?“ dodala Felicia a nabrala si plnou vidličku bramborové kaše.
„A proč se cítí špatně, Felicio?“
„Byl by radši, kdyby se to stalo jemu. Ne tobě a Nině. Prostě si to pořád dokola vyčítá. Proč museli George s Ninou zemřít?“
„Proč jsme museli zemřít?“
„Víš to moc dobře. Nemusím ti to vykládat.“
„Ale já nevím proč. Možná mi to povíš ty.“
Bryson zvedl oči a s překvapením spatřil Elenu. Objala Felicii kolem ramen, posadila se vedle ní a vzala do dlaní její kostnatou ruku posetou jaterními skvrnami.

Poznala Felicia Elenu? Bylo to prakticky vyloučeno - viděly se pouze při jediné příležitosti před dávnými lety. Na Elenině chování však bylo cosi, co Felicii nějakým způsobem uklidňovalo.
Bryson chtěl zachytit Elenin pohled a zjistit, co se děje, ale Elena upírala veškerou pozornost na Felicii.
„On by tu opravdu neměl být," řekla Felicia a pohlédla úkosem na Brysona. „Je přece mrtvý."
„Ano, já vím," odpověděla Elena jemně. „Ale přesto mi řekni, co se stalo. Copak se nebudeš cítit o trochu líp, když se mi se vším svěříš?"
Felicia vypadala ustaraně. „Pořád si to kladu za vinu. Pete neustále prohlašuje, že by byl raději, kdyby nemuseli zemřít přeje si, aby býval zemřel on. George byl jeho nejlepší přítel, víš?"
„Já vím. Bolí tě, když o tom hovoříš? Myslím o tom, co se stalo -jak vlastně zemřeli."
„No, já mám dnes narozeniny, víš?"
„Opravdu? Tak šťastné narozeniny, Felicio!"
„Šťastné? Kdepak, vůbec nejsou šťastné. Jsou moc, moc smutné.
Vlastně je to příšerný večer."
„Pověz mi o tamtom večeru."
„Byl to takový nádherný zasněžený večer! Uvařila jsem pro všechny večeři, ale bylo mi jedno, jestli vychladne! Taky jsem to Peterovi řekla. Jenže on ne, nechtěl mi kazit slavnostní narozeninovou hostinu, a tak pořád Georgeovi říkal, aby přidal, aby přidali Aby jel rychleji! George nechtěl, tvrdil, že jeho starý chrysler se na zledovatělou cestu nehodí, protože má špatné brzdy. Nina byla celá nervózní, chtěla, aby zastavili a v klidu přečkali sněhovou bouři. Jenže Pete na ně pořád naléhal a pobízel je.
Honem, honem!"
Feliciiny oči se rozšířily, zalily se slzami a zoufale shlížely na Elenu. „A když pak auto začalo být neovladatelné a George i Nina zahynuli..., ach ne, můj Pete strávil víc než měsíc v nemocnici a po celou dobu znovu a znovu a znovu opakoval:
‚Měl jsem tam zahynout já! Ne oni! Měl jsem to být ja!'„
Slzy nyní stékaly Felicii po tvářích - z hlubin pomatené mysli ženy, pro niž se minulost a přítomnost změnily v jedinou propletenou změť, se znovu vynořily nejbolestnější vzpomínky.
„Byli to nejlepší přátelé, víš?"
Elena opět povzbudivě objala starou ženu kolem křehkých ramen.
„Ale vždyť to byla jen nehoda," řekla. „Byla to nehoda. Všichni to vědí."
Bryson se předklonil, rovněž objal Felicii a sám potlačil slzy.
Felicia byla neskutečně útlá a v Brysonově objetí ze všeho nejvíce připomínala ptáčka.
„To bude dobré," řekl konejšivě. „Všechno bude zase dobré."
„Musí to být pro tebe úleva," řekla Elena, když se posadila vedle Brysona do vypůjčeného zeleného buicka.
Bryson přikývl a rozjel se. „Myslím, že jsem to potřeboval slyšet. I za těchto okolností, přestože je dost popletená."
„Jenže i přes ten zmatek, i přes veškeré logické lapsy nepostrádají její myšlenky určitou pozorovatelnou soudržnost.
Její dlouhodobá paměť je stále ostrá - ta obvykle zůstává nedotčená. Felicia si možná nevzpomíná, kde se v daném okamžiku nachází, ale zcela zřetelně si vybaví svatební noc."
„Ano. Mám podezření, že Dunne spoléhal na její pokročilou senilitu pro případ, že bych ji kontaktoval a žádal po ní potvrzení jeho pečlivě vykonstruovaných lží. Jako jediný dosud žijící svědek oněch událostí je naprosto nespolehlivá a Dunne to věděl. Věděl, že nebude schopna účinně popřít jeho smyšlenou verzi."
„Přestože to právě učinila," poznamenala Elena.
„To ano. Jenže k tomu bylo zapotřebí značné dávky důvěry, trpělivosti, neodbytnosti a také jisté míry jemnosti, kterou Dunneovi lidé z CIA rozhodně postrádají. Co můžu říct jiného, než že děkuji Bohu, že tě mám? To tys Felicii oslovila s jemností, na kterou se podle mě chytila. Koho by napadlo, že se v tak jemňounkém stvoření jako ty mohou ukrývat kvality vysoce tajného operativce?"
Elena se usmála. „teď mluvíš o tom telefonním čísle?"
„Jak jsi ho mohla tak rychle sehnat?"
„Tak za prvé jsem si jednoduše představila, kam bych si ho na jejím místě uschovala já, abych ho

kdykoliv mohla rychle najít.
A pak jsem si taky spočítala, že pokud chtěl Harry Dunne vyvolat v administrativní sestře dojem, že je Feliciiným starostlivým příbuzným, nemohl současně trvat na utajení svého telefonního čísla.“
„Takže kde bylo? Přímo na stole ve stojánku s vizitkami?“
„Nedaleko odtamtud. Na seznamu ‚nouzových' kontaktních čísel, přilepeném k levému hornímu rohu její pracovní podložky.
Všimla jsem si ho, jen co jsem se posadila, a tak jsem ‚nedopatřením' zapomněla na židli vedle jejího stolu kabelku, a když jsme si šly prohlédnout budovu, náhle jsem si na ni vzpomněla.
Vrátila jsem se pro ni a rozsypala její obsah na sestřin stůl a podlahu. Když jsem pak své věci sbírala, vyhledala jsem v seznamu Dunneovo číslo a vryla si ho do paměti.“
„A kdyby tam to číslo nebylo?“
„Plán B předpokládal, že tam svou kabelku nechám o něco déle a vrátím se pro ni během sestřiny kuřácké pauzy. Ona je silný kuřák.“
„A mělas i plán C?“
„Ano. Tebe.“
Bryson se zasmál. Byl to jeden ze vzácných okamžiků, kdy tolik potřebná bezstarostnost na chvíli přehlušila ustavičné napětí.
„Máš o mně příliš vysoké mínění.“
„Myslím, že ne. Ale teď je řada na mně. Vyhledávání adresy podle telefonního čísla je dnes díky internetu naštěstí úplně snadné.
Dokonce to ani nemusím dělat já sama - můžu poslat e-mail na některou ze stovek vyhledávacích služeb, oni mi za půl hodinky tu adresu seženou a v případě potřeby mi ihned dají vědět.“
„Předčíslí je osm-jedna-čtyři. Kde to je? Dneska je tolik různých předčíslí...“ o „Vedle čísla měla ta sestra uvedenou poznámku ‚PA' - to je, tuším, Pennsylvánie, ne?“
„Pennsylvánie! Proč by měl být Harry Dunne v Pennsylvánii?“
„Třeba odtamtud pochází. Třeba tam měli dům jeho rodiče.“
„Jeho přízvuk je ryze newjerseyský.“ o „No tak příbuzné. Vyhledám jeho adresu a pak už bychom ho měli snadno najít.“
V jednu hodinu ráno se v budově banky Meredith Waterman nacházela pouze hrstka zaměstnanců: několik bezpečnostních strážníků a jeden zaměstnanec oddělení informačních technologií.
Drsně vyhlížející členka ostrahy, která měla hlídkovat u vchodu pro zaměstnance na boční straně budovy, byla zabrána do četby harlekýnky a netvářila se nadšeně, že ji někdo vyrušuje.
„Nejste v seznamu návštěv,“ prohlásila uštěpačně a přidržela si dlouhým nalakovaným ukazováčkem příslušné místo v knize.
Krátkovlasý muž v leteckých brýlích a košili s nápisem MCCAFFREY - ZÁLOHOVÁNÍ DAT A SLUŽBY pouze pokrčil rameny. „Mně je to fuk.
Klidně se můžu vrátit do New Jersey a říct jim, že jste mě nepustila dovnitř. Nebudu si muset lámat hlavu a zaplaceno dostanu stejně.“
Bryson se otočil a připravil se na další tah, ale žena naštěstí poněkud ustoupila. „A jaký je účel vaší...“
„Jak říkám. Meredith je jedním z našich klientů. Děláme pro ně externí zálohování - stahování dat po pracovní době. Jenže nám to hází chyby v digitální verifikaci. Nestává se to často, ale stává se to. To znamená, že musím zkontrolovat směrovače přímo tady na místě.“
Hlídačka si podrážděně povzdechla, zvedla telefon a vytočila číslo. „Charlie, máme nějakou smlouvu s firmou McCaffrey...,“ přečetla si nášivku na Brysonově košili, „...zálohování dat a služby?“
Chvíli mlčky poslouchala. „Ten chlápek tvrdí, že musí něco zkontrolovat, protože mu to hází nějaké chyby.“
Znovu se zaposlouchala. „Dobře, díky.“ Zavěsila a na tváři se jí objevil nadřazený úsměv. „Příště se máte ohlásit předem,“ utrousila a káravě se na Brysona zaškaredila. „Sjeďte do suterénu služebním výtahem na konci chodby vpravo.“
Sotva se Bryson ocitl v suterénu, vyrazil k nákladní rampě, kterou objevil během předchozí obhlídky. U rampy již čekala Elena v košili s totožným nápisem a hliníkovou psací podložkou v ruce.

Středisko podnikových záznamů tvořila rozlehlá podzemní místnost s nízkým odhlučněným stropem, bzučícími zářivkami a nesčíslnými řadami ocelových regálů, jež obsahovaly zdánlivě nekonečné série totožných šedých archivních boxů. Boxy byly uspořádány chronologicky a prvních pár nejstarších se týkalo roku 1860, kdy firmu založil někdejší obchodník s irským textilem Eliáš Meredith. Každý následující rok zabíral v regálech více místa než rok předchozí a to až do roku 1989 - posledního zde uskladněného roku -, který již zabíral celou jednu řadu. Každý rok byl dále rozdělen do několika různých kategorií: záznamy o klientech, záznamy o personálu, zápisy ze schůzí podílníků a výborů, schvalovací usnesení, dodatky k vnitřním směrnicím a tak dále. Jednotlivé pořadače byly barevně rozlišeny a opatřeny záložkami a čárovým kódem.
Bryson s Elenou měli mimořádně málo času. Věděli, že se zde nemohou zdržet déle než hodinu, neboť pak se ostraha bezpochyby začne zajímat, co jim tak dlouho trvá. Rozdělili si proto úkoly:
Bryson bude prohledávat spisy, zatímco Elena se posadí za počítačový terminál a prověří databázi správy záznamů. Jednalo se o systém elektronického vyhledávání záznamů a správy inventáře, který byl moderní a zároveň nechráněný heslem. Nebyl důvod, aby banka tento program chránila, neboť měl být snadno přístupný pracovníkům dokumentačního oddělení.
Byla to namáhavá práce, kterou ještě ztěžovala okolnost, že Bryson ani Elena neměli přesnou představu, co zde vlastně hledají. Záznamy o klientech? Ale o kterých klientech? Záznamy o velkých peněžních převodech na zámořské účty? Jak se však daly rozlišit převody, které sloužily pouze k pololegálnímu ulití peněz klientů před finančním úřadem nebo rozvádějící se manželkou, od převodů, jež mohly být prvním článkem v dlouhém řetězci finančních přesunů z jedné zámořské banky do druhé, aby nakonec skončily v kapse úplatného senátora? Elena přišla s myšlenkou, že za sebe nechají hledat počítač - že mu zadají klíčová slova a prohlédnou pouze spisy, na které se v počítači objeví odkaz.
Uplynula však hodina a oni stále neměli nic v rukou.
Snad kromě skutečnosti, že postupně začali objevovat chybějící dokumenty. Po roce 1985 se v archivu přestaly vyskytovat záznamy o příjmech podílníků a daňové výkazy. Jako by byly tyto dokumenty z archivu odstraněny. Elena chvíli zírala do elektronického správce databáze a pak Brysonovi potvrdila, že počínaje rokem 1985
se v databázi nedá najít jediný dokument týkající se příjmových položek podílníků.
Nervózní a vzhledem k časové tísni stále napjatější Bryson se nakonec rozhodl, že zúží okruh pátrání na jediného podílníka:
Richarda Lanchestera. Pokračoval tedy v prohledávání veškerých spisů souvisejících s Lanchesterem - osobních údajů, finančních dokumentů, záznamů o schůzkách s klienty. Příběh, který tyto dokumenty vypovídaly, se přesně shodoval s lanchesterovskou legendou o zrodu wallstreetského génia. Lanchester začal v bance pracovat ihned po promoci na Harvardské univerzitě a u práce vyhrazené pro absolventská ucha se příliš dlouho neohřál. Za pouhých pár let si získal reputaci agresivního obchodníka s cennými papíry, jenž bance přináší obrovské zisky, a zanedlouho již vedl celé oddělení. Krátce nato obohatil svůj rejstřík o další specialitu: měnové spekulace a investice. Ve srovnání s penězi, jež začal bance vydělávat tímto způsobem, vypadaly jeho předchozí příjmy jako pouhá almužna. Richard Lanchester se za deset let vypracoval na nejúspěšnějšího brokera v historii banky.
Z nadějného wallstreetského hošíka se stala finanční instituce sama o sobě, která na svých obchodech neuvěřitelně zbohatla a boháče učinila i ze všech ostatních hlavních podílníků. Většinu peněz přitom Lanchester vydělával díky spletitým sériím finančních transakcí. Očividně si mistrovsky osvojil nelehká pravidla obchodu s finančními nástroji zvanými deriváty a vkládal mnohamilionové částky do indexových i úročitelných termínových obchodů. V podstatě si počínal jako velkorysý hazardní hráč, jehož kasinem byly světové kapitálové trhy. V této ruletě přitom neustále vyhrával a vyhrával a jako každý skutečný hazardní hráč si po nějaké době bezpochyby začal myslet, že ho štěstěna nikdy nemůže opustit. Opustila ho koncem roku 1985.
V tom roce se všechno změnilo. Bryson se posadil na chladnou betonovou podlahu a s fascinovaným zaujetím začal listovat v tenké složce se zprávami vnitřních auditorů, které popisovaly tak náhlý a zničující obrat ve vývoji, že se tomu téměř nechtělo uvěřit.
Jedna z nesmírně vysokých investic do eurodolarů skončila fiaskem a Lanchester přes noc připravil

banku o tři miliardy dolarů.
Tato částka přitom mnohokrát převyšovala hodnotu majetku banky.
Banka Meredith Waterman začala být insolventní. Tento finanční dům přežil půldruhého století neustálých finančních problémů, a dokonce i velkou krizi ve třicátých letech - a pak přišel Richard Lanchester a přivedl nejstarší americkou soukromou banku na mizinu.
„Panebože," hlesla Elena, když si pročítala zprávy auditorů.
„Ale... žádná z těch informací nebyla nikdy zveřejněna!"
Bryson pomalu zavrtěl hlavou. Byl stejně užaslý jako ona.
„Žádná. Nikdy. Jediný článek, jediná zmínka v tisku - nic."
„Jak je to možné?"
Bryson se podíval na hodinky. Byli v archivu již téměř dvě hodiny - očividně pokoušeli osud.
Náhle vytřeštil oči a pohlédl na Elenu. „Myslím, že už chápu, proč jsme nemohli najít záznamy o příjmech podílníků po roce 1985."
„Proč?"
„Protože podílníci našli mecenáše. Někoho, kdo je vytáhl z bryndy."
„Jak to myslíš?"
Bryson vstal a vyhledal šedý pořadač opatřený nenápadným nápisem PŘEVOD VLASTNICKÝCH PODÍLŮ. Bryson si pořadače všiml již dříve, ale neobtěžoval se ho otevřít - musel prohledat spoustu věcí a zdálo se mu nepravděpodobné, že by právě tento spis obsahoval něco zajímavého. Otevřel pořadač a nalezl v něm jedinou tenkou hnědou složku, která obsahovala čtrnáct třístránkových dokumentů secvaknutých sešívačkou.
Všechny dokumenty nesly nadpis PŘEVOD VLASTNICKÉHO PODÍLU.
Bryson si se zběsile tlukoucím srdcem pročetl první z nich.
A přestože věděl, co v něm bude napsáno, obsah dokumentu ho šokoval a dokonce i zděsil.
„Co je, Nicholasi? Co se děje?"
Bryson přečetl nahlas nejdůležitější pasáže. „Níže podepsaný souhlasí s převodem veškerých práv, nároků a majetkových podílů do vlastnictví protistrany..., která se s ohledem na to... stává vlastníkem veškerých práv a závazků vyplývajících z tohoto podílu."
„Co to čteš? Nicholasi, co je to za dokumenty?"
„V listopadu 1985 podepsalo všech čtrnáct podílníků banky Meredith Waterman právně závazný dokument, v němž se zřekli svého majetkového podílu," konstatoval Bryson. V ústech měl úplně sucho.
„Každý z podílníků byl totiž osobně zodpovědný za více než třímiliardový dluh, který bance způsobil Richard Lanchester. Evidentně neměli na vybranou - všichni byli zahnáni do kouta. Museli své podíly prodat."
„Ale... já to nechápu. Co vlastně ještě mohli prodávat?"
„Pouze své jméno. Prázdnou skořápku, v níž kdysi bývala banka."
„A co z toho měl její kupec?"
„Kupující jim zaplatil čtrnáct milionů dolarů - milion každému podílníkovi. Mohou mluvit o velkém štěstí, že vůbec něco dostali, protože nový majitel byl nyní zatížen několikamiliardovým dluhem.
Naštěstí si to mohl dovolit. Součástí prodejních podmínek totiž byla klauzule, podle níž musel každý podílník podepsat prohlášení o diskrétnosti - jakýsi závazek mlčení.
Zkrátka musel přísahat, že bude zticha. Jinak mu hrozila ztráta vyplácené částky, kterou měl dostávat ve splátkách po dobu pěti let."
„To je..., vždyť je to fantasmagorie," řekla Elena a zavrtěla hlavou. „Rozumím tomu správně? Chceš říct, že v roce 1985 byla banka Meredith Waterman tajně prodána jedinému člověku?
A nikdo se o tom nedozvěděl?"
„Přesně tak."
„A kdo byl jejím kupcem? Kdo byl takový blázen, že přistoupil na podobný obchod?"
„Někdo, kdo se chtěl stát tajným vlastníkem prestižní a velmi uznávané investiční banky, kterou by pak mohl používat jako převodovou páku. Jako nablýskanou fasádu pro nezákonné platby do celého světa."
„Ale kdo to je?"

Bryson se zlehka a chabě usmál a poté i on zavrtěl zmateně hlavou. „Miliardář jménem Gregson Manning."
„Gregson Manning... ze Systematixu?"
Bryson se odmlčel. „Muž v pozadí prometheovského spiknutí."
Vtom se ozval tichý šoupavý zvuk, který Brysona vyděsil zvuk kožené boty na betonové podlaze. Zvedl hlavu od pořadačů, které teď ležely na malém stolku před ním, a spatřil vysokého urostlého muže v modré uniformě bezpečnostního strážníka. Muž na ně hleděl s neskrývaným nepřátelstvím. „Vy tam! Hej, co to tu, sakra...
Vy..., vy přece máte být z té počítačové firmy. Co tady k čertu děláte?"

Kapitola 30

Nacházeli se dosti daleko od hlavní řady počítačů i od serveru na druhém konci rozlehlé místnosti. Přímo před nimi navíc ležel pořadač s jednoznačným nápisem a na stole bylo do vějíře rozprostřeno čtrnáct právních dokumentů.
„Jaktože vám to trvalo tak dlouho?" odpověděl znechuceně Bryson. „Už dobrou půlhodinu volám někoho z ostrahy!"
Bezpečnostní strážník si je změřil pronikavým a podezíravým pohledem a jeho vysílačka zapraskala. „O čem to mluvíte, zatraceně? Mě nikdo nevolal."
Elena vstala a začala mávat podložkou. „Podívejte, bez služebního kontraktu tady jen marníme čas! Máte nám ho nechávat pokaždé na stejném místě! Nemáme čas se vám tady prohrabávat dokážete si vůbec představit, o kolik dat můžete přijít?" Elena divoce gestikulovala a zarývala dozorci ukazováček do prsou.
Bryson ji fascinovaně sledoval a snažil se na její výkon navázat.
„Ostraha nejspíš celý systém uzavřela," prohlásil, nedůtklivě zavrtěl hlavou a pomalu se postavil.
„Hej, paní," protestoval dozorce a obrátil se čelem k Eleně, „nevím sice, o čem mluvíte..."
Bryson vymrštil ruce rychlostí útočícího hroznýše, sevřel levou rukou dozorce zezadu za hrdlo a malíkovou hranou pravé ruky ho udeřil do svazku pažních nervů na základně krku. Muž náhle ochabl a zhroutil se Brysonovi do náruče. Bryson jemně položil bezvládného dozorce na podlahu, odvlekl ho do útrob archivu a opřel ho v uličce mezi dvěma řadami regálů. Měl jistotu, že muž bude přinejmenším hodinu v bezvědomí.
Sotva vyběhli přes nákladní rampu z banky, zamířili co nejrychleji k vypůjčenému autu, které stálo zaparkováno o blok dál u protějšího chodníku. Teprve když projeli hezkých pár ulic, poprvé někdo z nich promluvil. Oba se nacházeli v naprostém šoku.
Jejich vyčerpání bylo pochopitelné a nedalo se s ním dělat nic jiného, než se z něj pořádně vyspat. Až do této chvíle přežívali jen díky směsici kofeinu a zvednutého adrenalinu.
Bylo tři dvacet ráno a ulice byly temné a opuštěné. Bryson projížděl liduprázdným dolním Manhattanem, a když dorazil k South Street Seaport, vyhledal úzkou boční uličku a zastavil u chodníku.
„To je úžasné," řekl tiše. „Jeden z nejbohatších mužů v zemi na světě - a nejuznávanější politická osobnost Ameriky, ‚poslední čestný muž ve Washingtonu', nebo jak mu to k čertu říkají. A tihle dva spolu před lety uzavřeli partnerství v podmínkách naprostého utajení. Manning a Lanchester se nikdy společně neobjevili na veřejnosti, nikdo se o nich nikdy nezmínil v jedné větě a vše dodnes vypadá, jako by spolu neměli vůbec nic společného."
„Je důležité, jak věci navenek vypadají."
„Přímo klíčové. A to hned z celé řady důvodů. Už chápu, proč si Manning přál uchovat neposkvrněnou reputaci banky Meredith Waterman - měla pro něj obrovskou hodnotu, protože mu mohla posloužit jako fasáda budící zdání starosvětské wallstreetské úctyhodnosti a on mohl v jejím pozadí tajně ovládat politické vůdce po celém světě. Spolu s bankou získal dokonalé krytí, ideální kamufláž v podobě nezpochybnitelné důvěryhodnosti, která měla zamaskovat tok úplatků a dalších nezákonných plateb směrovaných do britského parlamentu, amerického Kongresu a pravděpodobně také do ruské Dumy

nebo francouzského Národního shromáždění - všude, kam si vzpomeneš. Navíc tím získal i nástroj, skrz nějž mohl nakupovat podíly v dalších bankách a v dalších společnostech, aniž by v této souvislosti padlo jeho jméno.
Například v bance First Washington Mutual, v níž má založen účet většina kongresmanů. Všechno do sebe zapadá - úplatky, možnost vydírat kongresmany prostřednictvím nejcitlivějších osobních údajů...“
„A samozřejmě i Bílý dům,“ dodala Elena. „Skrz Lanchestera.“
„Manning má jeho prostřednictvím bezpochyby značný vliv na americkou zahraniční politiku. I proto je pro oba muže tolik důležité, aby se na veřejnost nedostalo ani slůvko o tom, jak Manning zachránil banku Meredith Waterman. Reputace Richarda Lanchestera musela zůstat nedotčená. Kdyby někdy vyplavalo na povrch, že Lanchester sám přivedl nejstarší americkou soukromou banku na buben následkem neuvážených spekulací, byl by jako politik okamžitě odepsán. Zatímco takhle si dokázal udržet aureolu finančního génia - geniálního, ale etického muže, který vydělal na Wall Streetu jmění, zbohatl, aniž se nechal zkorumpovat, a poté byl ochoten se všeho vzdát, aby mohl pracovat pro dobro země.
V takzvané ‚službě veřejnosti'. Copak by pro Ameriku mohlo nebýt ctí, že je prezidentovým poradcem v Bílém domě právě tento klenot?“
Na chvíli se oba odmlčeli. „Zajímalo by mě, jestli Lanchestera do Bílého domu vyslal právě Gregson Manning,“ řekla Elena.
„Možná to byla jedna z jeho podmínek záchrany Meredith Waterman.“
„To zní zajímavě. Ale nezapomeň, že Lanchester znal Malcolma Davise už předtím, než Davis ohlásil kandidaturu na prezidentský úřad.“
„A Lanchester patřil k jeho klíčovým stoupencům při mítincích, že? V politice si za peníze koupíš přátelství docela snadno.
A tak se Lanchester dobrovolně nabídl, že bude vést Davisovu kampaň.“
„Manning měl bezpochyby i v ní tajně prsty - investoval do Davise spousty peněz prostřednictvím své firmy, zaměstnanců, přátel, společníků a kdoví jak ještě. Díky jeho penězům vypadal Lanchester velmi užitečně, ba přímo nedocenitelně. A tak se z Richarda Lanchestera, který byl krátce předtím svědkem vlastního pádu a neslavného konce své čítankové kariéry, náhle stal významný hráč na světovém pódiu. A jeho kariéra začala znovu strmě stoupat.“
„A za to všechno vděčil Manningovi. Jenže my se k Manningovi nemáme jak dostat, nebo ano?“
Bryson zavrtěl hlavou.
„Ale ty přece Lanchestera znáš - setkali jste se v Bruselu.
Určitě tě přijme.“
„Teď už ne, už mě nepřijme. Teď už ví všechno, co o mně potřebuje vědět - dost na to, aby pochopil, že pro něj představuji hrozbu.
Na schůzku se mnou už nikdy nepřistoupí.“
„Ledaže bys mu začal otevřeně vyhrožovat. A naléhal na setkání.“
„Ale proč? Čeho bych tou schůzkou dosáhl? Ba ne, přímá a nezprostředkovaná konfrontace s ním by byla příliš drsná metoda.
Podle mého je nejlepší cestou k němu Harry Dunne.“
„Dunne!“
„Znám jeho povahu. Nedokáže odolat setkání se mnou, protože si velmi dobře uvědomuje, co vím. Bude mě muset přijmout.“
„No já nevím, Nicholasi. Možná už nebude ve stavu se s kýmkoliv setkat.“
„Jak to myslíš?“
„To telefonní číslo, které jsem získala v sanatoriu, je z městečka jménem Franklin v Pennsylvánii. Podle seznamu patří jistému nevelkému, soukromému a nadmíru exkluzivnímu lékařskému zařízení. Jde o hospic. Harry Dunne se tam možná ukrývá - ale zároveň tam také umírá.“
Do Franklinu ve státě Pennsylvánie žádná přímá linka nelétala, takže nejrychlejší dopravní prostředek představovalo auto. Bryson s Elenou si ovšem zoufale potřebovali odpočinout, i kdyby to mělo být jen na pár hodin. Bylo životně důležité, aby si zachovali obezřetnost - Bryson si byl jist, že je čeká ještě hromada práce.

Nakonec se ukázalo, že tři až čtyři hodiny spánku jsou horší než žádný spánek. Po chvíli odpočinku v anonymně působícím motelu vzdáleném asi půl hodiny jízdy z Manhattanu se Bryson probudil naprosto malátný - ze spánku ho vyrušilo ťukání počítačových kláves.
Elena vypadala odpočatě, očividně byla vysprchovaná a nyní seděla za přenosným počítačem zapojeným do telefonní zástrčky ve stěně.
„Systematix," řekla, aniž by se otočila, neboť zřejmě slyšela, že se Bryson vzbudil, „je buďto nejpůsobivějším příkladem nekontrolovatelného globálního kapitalismu, anebo nejděsivější společností, která kdy existovala. Záleží, z které strany se na to díváš."
Bryson se vsedě napřímil. „Potřebuju kafe, než se na něco budu moct podívat."
Elena ukázala na pěnový termošálek na Brysonově straně postele.
„Zhruba před hodinou jsem byla venku. Možná už ti vychladlo, omlouvám se."
„Díky. Studené kafe mi nevadí. Spalas vůbec?"
Elena zavrtěla hlavou. „Asi po půlhodince jsem zase vstala.
Hlavou se mi honila strašná spousta věcí."
„Tak řekni, co jsi zjistila."
Elena se otočila čelem k Brysonovi. „No, pokud informace znamenají moc, pak je Systematix nejmocnější korporací na zeměkouli.
Jejich podnikové motto zní ‚Obchod s vědomostmi' a zdá se, že je to zároveň jejich jediný spojovací článek - jediný prvek, který spojuje všechny rozmanité akvizice firmy."
Bryson usrkl z pohárku kávu. Skutečně byla chladná. „Ale já si myslel, že Systematix je softwarová společnost - jeden z hlavních soupeřů Microsoftu."
„Jak se zdá, počítače a software tvoří pouze zlomek jejích obchodních aktivit. Celá společnost je však mimořádně diverzifikovaná. Už víme, že vlastní banku Meredith Waterman a jejím prostřednictvím také banku First Washington Mutual. Nemůžu dokázat, že Manning ovládá rovněž banky ve Velké Británii, kde má účet většina členů parlamentu, ale jsem o tom silně přesvědčena."
„Na základě čeho? Vzhledem k důkladným preventivním opatřením, která Manning podnikl, aby zatajil ovládnutí Meredith Waterman, zřejmě nebude o nic snazší prokázat mu majetkové účasti v britských bankách."
„Nasvědčuje tomu struktura advokátních kanceláří - zahraničních právnických firem, s nimiž má Systematix smlouvu. O těchto firmách je známo - ať už mají sídlo v Londýně, Buenos Aires nebo Římě -, že udržují těsné vztahy s určitými bankami. Jedině tak se dají jednotlivé body propojit."
„To je působivá dedukce."
„Manning vlastní prostřednictvím Systematixu rovněž obrovské podíly v průmyslově-zbrojních gigantech a nedávno vypustil na oběžnou dráhu kolem Země celou letku satelitů. Ale poslechni si tohle: Systematix vlastní také tři nejvýznamnější kreditní společnosti v Americe."
„Kreditní...?"
„Jen si představ, kolika informacemi o tobě taková kreditní společnost disponuje. Jde z toho hlava kolem. Jedná se o neuvěřitelný balík vysoce soukromých údajů. A to není všechno.
Systematix vlastní také několik největších zdravotních pojišťoven a firem specializujících se na správu dat, které vedou těmto pojišťovnám záznamy. A navíc vlastní i společnosti, jež spravují lékařské záznamy soukromých pojištěnců prakticky z celé země."
„Můj Bože."
„Jak říkám, jediným prvkem, který spojuje všechny tyto firmy nebo alespoň většinu z nich, jsou informace. To, co vědí.
Informace, k nimž mají přístup. Stačí se na to podívat z odstupu - záznamy o životních a zdravotních pojistkách, lékařské záznamy, záznamy o kreditních a bankovních operacích. Prostřednictvím sítě majetkových podílů má Systematix přístup k nejdůvěrnějším a nejsoukromějším záznamům o přibližně devadesáti procentech občanů Spojených států."
„A to je jenom Manning."
„Prosím?"
„Manning je pouze jediným členem skupiny Prométheus. Nezapomeň na Anatolije Prišnikova, který má

pravděpodobně obdobné majetkové podíly v Rusku. Jacques Arnaud ve Francii a generál Cai v Číně. Kdo ví, kolik osobních informací tato skupina ovládá?“
„To je vážně děsivé, Nicholasi, nemáš ten dojem? Pro mě jako pro dívku, která vyrostla v totalitní zemi pod dohledem Securitate v době, kdy jí o tobě každý druhý člověk podával informace, je tahle představa úděsná.“
Bryson se postavil a zkřížil ruce na prsou. Cítil, jak mu v těle narůstá napětí, s nímž se dostavil i zvláštní a nepříjemný pocit střemhlavého pohybu, volného pádu uvnitř nekonečného tunelu.
„To, co se Prométheovi podařilo ve Washingtonu - získat osobní informace, k nimž by nikdo neměl mít přístup, a pak je zveřejňovat nebo jejich zveřejněním vyhrožovat -, se mu může podařit všude na světě. Systematixu jde možná o informace, ale Prométheovi -
Prométheovi jde o nadvládu.“
„Ano,“ řekla Elena a její hlas jako by přicházel z obrovské dálky. „Ale proč? Za jakým účelem?“
Moc se přesune jinam... Pak se všechno vyjeví...
„Já nevím,“ odpověděl Bryson. „A než se to dozvíme, může už být pozdě.“
Krátce po poledni odbočili s vypůjčeným autem na klikatou příjezdovou cestu ke georgiánské budově z červených cihel, která budila dojem, jako by kdysi bývala velkolepým soukromým domem.
Na nízké cihlové zídce se skvěl nápis složený z vkusných mosazných písmen: FRANKLIN HOUSE.
Zatímco Elena čekala v autě, oblékl si Bryson doktorský plášť zakoupený cestou v prodejně lékařských potřeb a představil se na recepci jako specialista na léčbu bolesti z Lékařského centra Pittsburské univerzity, kterého sem přivolala ke konzultaci rodina jednoho z pacientů. Bryson přitom spoléhal na všeobecně nepodezíravou atmosféru v nemocnicích i jiných lékařských zařízeních a jeho předpoklad se ukázal jako správný - nikdo ho nežádal o legitimaci. S výrazem profesionální nezúčastněnosti, byť prodchnuté jistou dávkou pochopitelných obav, vysvětlil recepční, o co se jedná: pacientova rodina se na něj obrátila prostřednictvím jednoho kolegy a požádala ho o pomoc ve snaze usnadnit umírajícímu jeho poslední okamžiky. Bryson zkroušeně ukázal recepční růžový lístek s telefonním číslem.
„Moje sekretářka zapomněla zapsat pacientovo jméno,“ řekl, „A já jsem bohužel odjel z kanceláře a už jsem si ho nestačil zjistit... Netušíte náhodou, kdo by to mohl být?“
Recepční se podívala na číslo a vyhledala ho ve svém seznamu telefonních linek. „Zajisté, doktore. To je pan John McDonald.
Pokoj 322.“
Harry Dunne vypadal jako mrtvola připojená k dýchacímu přístroji.
Jeho podlouhlá tvář byla nyní propadlá až na dvě vypouklé oči a většina bílých vlasů byla pryč. Jeho kůže měla nepřirozeně bronzový nádech, ale zároveň byla poseta skvrnami.
Z nosu Dunneovi vedla hadička s kyslíkem a z předloktí nitrožilní infuze. Kromě toho byl Dunne připojen na celou řadu monitorů zaznamenávajících frekvenci dýchání a srdeční činnosti a zobrazujících na obrazovce za ním nepravidelné zelené klikyháky doprovázené hlasitým pípáním.
Pokoj byl vybaven přímou telefonní linkou, a dokonce i faxem, ale oba přístroje byly právě hluché.
Když Bryson vstoupil do pokoje, Dunne s námahou zvedl oči.
Vypadal zmateně a ostražitě, ale po několika vteřinách se zašklebil v úděsném mrtvolném úsměvu. „Přišel jste mě zabít, Brysone?“ dotázal se s jízlivým smíchem. „Nebuďte směšný. Vždyť jsem už tak na tom zatraceném dýchači. Jsem jenom mrtvola, kterou ještě udržují při životě. Stejně jako tu pitomou CIA. Takže nechte blbostí.“
„Nenašel jsem vás právě snadno,“ poznamenal Bryson.
„To proto, že jsem nechtěl být k nalezení, Brysone. Nemám žádné příbuzné, kteří by mě navštěvovali na smrtelné posteli, a vím, jak to chodí v Langley, když se doslechnou, že jste nemocný - okamžitě rozlomí pečeť vašeho sejfu, prohrabávají se vám ve spisech a v podstatě vás rovnou vystěhují z kanceláře. Jako ve starém dobrém Sovětském svazu - premiér si odjede na dovolenou na Jaltu, a když se vrátí, najde svoje věci v lepenkových krabicích na ulici za Kremlem.“ Dunne se znovu hrdelně a chraplavě zasmál.
„Musíte si krýt slabiny.“
„Jak dlouho vydržíte?“ Brysonova nelítostná a přesně mířená otázka měla Dunneho vyprovokovat.
Náměstek CIA před odpovědí jen dlouho tupě zíral.

„Před šesti týdny u mě zjistili rakovinu plic ve stadiu metastází.
V zoufalství se ještě pokusili o chemoterapii a taky o ozářky.
Jenže už mám to svinstvo i v žaludku a v kostech - a dokonce i v rukou a nohou. A víte, že mi nařídili, abych přestal kouřit.
No to je gól. Povídám jim: ‚A co mi takhle předepsat ještě i obilnou dietu, abych se z toho vylízal?'„
„Pěkně jste mě napálil," řekl Bryson a ani se nesnažil zakrýt vztek. „Upředl jste důmyslnou lež o mé minulosti a o Direktoriátu - o tom, jak všechno začalo a k čemu to směřovalo... Udělal jste to jen proto, abyste mě využil jako svého vlastního trojského koně? Abych za vás prováděl špinavou práci, abych se dostal zpátky do Direktoriátu a zjistil, co jsme..." Bryson se zarazil a zamyslel se, v jaké osobě právě toto sloveso použil. Opravdu takhle o sobě uvažuji? Opravdu jsem jen součástí širšího „my", součástí agentury, která již neexistuje? „...co jsme věděli o skupině Prométheus?
Protože jsme byli jedinou zpravodajskou agenturou na světě, které se podařilo zjistit, o co tady běží?"
„A co jste vlastně nakonec zjistili? Akorát velké hovno." Dunne se ponuře usmál a upadl do dalšího záchvatu kašle. „Připadám si jako ten zatracený Mojžíš. Taky se už nikdy nedožiju zaslíbené země. Jen jsem k ní ukázal cestu, nic víc."
„Zaslíbené země? Komu zaslíbené? Gregsonu Manningovi?"
„Zapomeňte na to, Brysone," řekl Dunne, zavřel oči a opět se kysele usmál.
Bryson si prohlédl plastikový vak s čirou tekutinou, zavěšený na infuzním stojanu. Obsahoval ketamin - tišidlo bolesti, které se však dalo použít i jinak. Při správném dávkování mohlo vyvolat euforii a delirium a lidé z Direktoriátu i CIA ho dokonce čas od času používali jako dosti hrubý prostředek vymáhání pravdy.
Bryson rychle přistoupil k infuzi, našel kohoutek a zvýšil dávkování.
„Co to sakra děláte?" protestoval Dunne. „Neodpojujte mě.
Morfium už mi přestalo zabírat, a tak mi museli dát něco tvrdšího."
Zvýšený proud omamné látky se setkal s okamžitým účinkem.
Dunne zčervenal a začal se silně potit. „Vy to nechápete, že?"
„Co nechápu?"
„Slyšel jste někdy, co se stalo s tou holkou?"
„S čí holkou?"
„S Manningovou."
Elena stáhla z internetu Manningův životopis, takže Bryson cosi věděl. „Manningovi unesli dceru, že?"
„Unesli? To je to nejmenší, Brysone. Manning byl rozvedený a měl osmiletou dceru, která pro něj byla vším." Dunneova slova začala splývat. „Odjel na Manhattan, kde dostal vyznamenání... za nějakou charitu nebo co, a jeho dcera Ariel zatím zůstala doma s pečovatelkou... Večer se vrátil domů a našel pečovatelku zavražděnou a dceru fuč..."
„Prokrista."
„Nějací mafiáni..., trochu vydělat..." Dunne se začal utápět ve slovech. „Zaplatil výkupné..., nic..., odvezli ji někam na chatu..., Pennsylvánie." Znovu ho přemohl záchvat kašle. „Manning..., nenechá dělat šaška..." Dunneho oči se pevně zavřely.
Bryson chvíli vyčkával. Nepřehnal to nakonec s dávkováním?
Postavil se a přiškrtil infuzní kohoutek. Dunneovy oči se znovu pomalu otevřely. „Ten chlap vlastní celé to zasrané elektronické impérium..., nabídl se FBI, že jim pomůže... rozlousknout... Máme satelity, akorát je nemůžeme použít... Zabedněnci... A za všechno může ten zasraný výnos 1233... Do prdele práce..."
Dunneovy oči se postupně znovu začaly zaostřovat. „Ti idioti na ministerstvu spravedlnosti neschválili odposlech... mobilních telefonů únosců... Celou operaci zkurvili obyčejní byrokratičtí..., byrokratičtí tupci. Kteří chránili soukromí zločinců. A tu nádhernou osmiletou holčičku mezitím... zaživa pohřbili v rakvi metr pod zemí... Pomalu se tam udusila."
„Panebože... To je příšerné."
„Manning už pak nikdy nebyl, co býval. Pochopil."
„Co - co to znamená, ‚pochopil'?"
Dunne zavrtěl hlavou a podivně se usmál.

Bryson se postavil. „Kde je Lanchester!“ zeptal se naléhavě.
„Všichni tvrdí, že je na dovolené někde na severozápadním pobřeží. Což je samozřejmě nesmysl - v tuhle dobu určitě na dovolené není. Tak kde je?“
„Tam, kde všichni. Tam, kde je celá skupina Prométheus s výjimkou vaší maličkosti. Kde asi? Přece v Lakeside.“
„VLakeside...?“
„V Manningově domě. U jezera Lakeside za Seattlem.“ Dunneho hlas začal postupně ochabovat a jeho oči se znovu zavřely.
„A teď už zmizte, Brysone. Necítím se dobře.“
„A jaký je jejich cíl?“ naléhal Bryson. „Jaký je smysl toho všeho?“
„Jsou jako rozjetý nákladní vlak, který se řítí přímo na tebe, kámo,“ řekl Dunne, zarazil se a téměř celou další minutu prokašlal. „Nedá se zastavit. A tak se mu radši kliď z cesty.“
Bryson si všiml, že se chodbou kdosi blíží. Štíhlý černošský ošetřovatel, který mu byl odněkud povědomý. Ale odkud?
Bryson prudce vstal a vyšel z pokoje. Instinkt ho varoval před možným nebezpečím. Rychle kráčel pryč jako přepracovaný lékař, který zásadně chodí pozdě na smluvené schůzky.
Když dorazil na konec chodby, ohlédl se a viděl, jak černoch vchází do Dunneova pokoje. Bryson ho určitě odněkud znal. Až příliš dobře. Jenže kdo to je?
Uchýlil se do výklenku s prodejními automaty a umakartovými stolky a pokoušel si vzpomenout. Odkud toho muže zná - ze které operace, ze které země? Nebo snad z civilního života, z pětiletého působení na univerzitě?
O pár minut později vystrčil hlavu do chodby a pohlédl směrem k Dunneově pokoji. Nikoho nespatřil, a tak znovu vyrazil do chodby s úmyslem nakouknout do Dunneova pokoje a zjistit, zda se v něm černoch ještě nachází.
Když se přiblížil, viděl, že dveře pokoje jsou otevřené dokořán.
Nahlédl tedy dovnitř. V pokoji byl pouze spící Harry Dunne.
Vlastně ne.
Monotónní nepřerušovaný tón linoucí se z monitoru srdeční činnosti Brysona přiměl, aby si přístroj prohlédl pečlivěji.
Obvykle rytmická křivka elektrokardiografu se nyní změnila v jedinou rovnou čáru. Dunneovo srdce již netlouklo.
Náměstek ředitele CIA byl mrtev.
Bryson se vřítil do pokoje. Dunneova tvář byla křídově bílá agent byl bezpochyby mrtev. Bryson se otočil ke stojanu s infuzí a viděl, že škrticí kohoutek je zcela uvolněn a ketaminová infuze je již téměř prázdná.
Kohoutek uvolnil ošetřovatel. To on zabil Dunnea.
Po celou dobu je někdo sleduje. Onen „ošetřovatel“ - ať už to byl kdokoliv - ve skutečnosti žádným ošetřovatelem nebyl. Byl to Dunneův kat.
Zavraždil jej, protože mluvil?
Bryson vyrazil z pokoje.
„Pane, máme stopu.“
Atrium bylo zaplněné řadami plochých monitorů, které zobrazovaly neustále se posouvající snímky s vysokým rozlišením, přenášené z geostacionárních satelitů. Počítačové centrum se nacházelo v horním patře obchodního střediska v kalifornském Sunnyvale přímo nad centrem zdravé výživy, což zajišťovalo dokonalé utajení tohoto elektronického impéria.
Mladý komunikační specialista ukázal na monitor 23A a rychle k němu přistoupil. Jeho velitel - muž středního věku se sluchátky a mikrofonem na tyčince před ústy - rovněž přispěchal k monitoru a přimhouřil oči.
„Tadyhle - ten zelený buick,“ řekl mladší muž. „Poznávací značka odpovídá. Řidič je muž, spolujezdec žena.“
„Co obličejová identifikace?“

„Pozitivní, pane. Potvrdila to. Určitě jsou to oni.“
„Kam mají namířeno?“
„Na jih.“
Velitel přikývl. „Vyšlete tým 27,“ rozkázal.
Elena řídila.
Museli okamžitě do Seattlu, museli vyhledat nejbližší letiště a co nejdříve odletět - komerční linkou nebo i charterovým letem.
A ze Seattlu pak odjet do Lakeside. Do Manningova domu na břehu jezera.
Právě nyní tam měli schůzku všichni členové skupiny Prométheus.
Za jakým účelem?
A ať už tam dělali cokoliv, nacházeli se všichni na jednom místě.
Bryson se tam musel okamžitě dostat.
„Ten ošetřovatel,“ řekl a začal Eleně popisovat povědomého černocha. Uprostřed věty se však náhle zarazil.
V hlavě se mu začaly odvíjet živé vzpomínky na betonovou toaletu v parku Rock Creek, do níž se náhle vřítil Dunneův řidič a naléhavě chtěl hovořit se šéfem. Štíhlý, pružný a svalnatý černoch jménem Salomon. S téměř sadisticky krutýma očima nejprve vystřelil na Brysona a pak se sám zhroutil na betonovou podlahu a ze střelných ran mu začala prýštit krev, když ho zneškodnil jeho vlastní šéf.
Bryson se náhle dovtípil a z překvapivého poznání se mu udělalo nevolno.
„Vždyť to byl Dunneův šofér. Evidentně je ve službách Prométhea.“
„Ale - říkal jsi přece, že je mrtvý, že ho Dunne zastřelil!“
„Proč mě to jen nenapadlo, proboha! Všichni přece máme v repertoáru pár zvláštních efektů: pytlíky s krví, malé náložky s bateriovým odpalem - myslím, že se jim říká žabky -, speciálně upravené šaty, celou hromadu různých triků. Začal jsem scházet z jím určené cesty, a tak mi Dunne musel předvést něco dramatického, aby mě dostal zpátky do hry... Moment...
Poslouchej.“
Elena naklonila hlavu. „Ty něco slyšíš?“
V dálce se nepochybně ozýval vrnivý zvuk helikoptéry. Nikde poblíž se však nenacházelo žádné letiště ani heliport.
„To je vrtulník, jeden z mimořádně tichých modelů. Musí být přímo nad námi. Nemáš náhodou v kabelce zrcátko?“
„Samozřejmě.“
„Prosím tě, stáhni okénko, vystrč zrcátko a pokus se zachytit oblohu nad sebou. Zkus se podívat tak, aby si toho nevšimli.“
„Myslíš, že nás sledují?“
„Ten zvuk je už několik minut stejně hlasitý, nesílí ani neslábne.
Už několik kilometrů se drží přímo nad námi.“
Elena odklopila zrcátko a vystrčila ho z otevřeného okna. „Něco tam je, Nicholasi. Ano. Helikoptéra.“
„Do prdele,“ ulevil si Bryson. Právě minuli značku ohlašující kilometr a půl vzdálené odpočívadlo. Bryson přidal plyn, zařadil se do pravého pruhu a po chvíli odbočil za otlučeným a prorezivělým karavanem na parkoviště u odpočívadla. Karoserie karavanu byla prožraná rzí, část výfukové trubky se téměř dotýkala země a přední kapota byla zajištěna motouzem. Bryson sledoval, jak z auta vystupuje otrhaný dlouhovlasý muž s kalným pohledem, oblečený do ošoupaných džínsů, černého baretu a černého trička s nápisem Grateful Dead pod zeleným plátěným vojenským kabátem.
Rocker, napadlo Brysona. Obyčejný feťák.
„Co to děláš?“ zeptala se Elena.
„Protiopatření,“ odvětil Bryson a vytáhl z přihrádky vypůjčeného auta několik papírů. „Vystup si taky. A vezmi si kabelku a všechno, co tady máš.“
Elena zmateně vystoupila.
„Všimla sis toho chlápka, který před chvílí vylezl z té staré rachotiny?“
„Co je s ním?“

„Zapamatuj si jeho obličej.“
„Copak bych ho mohla zapomenout?“
„Chci, abys tu počkala, než vyjde ven.“
Bryson vešel do restaurace s rychlým občerstvením a všiml si, že řidič karavanu nestojí v řadě, ani nesedí u stolu. Buďto si kupuje u automatu cigarety, tyčinku nebo sodovku, anebo je na záchodě, pomyslel si Bryson. U automatu rocker nebyl, ale na záchodě ho Bryson objevil. Pod dvířky jedné z kabinek snadno rozpoznal jeho otrhané černé tenisky. Sám si tedy ulevil, postavil se k umyvadlu a začal si mýt ruce. Po chvíli vylezl muž z kabinky a zamířil k umyvadlu. Už to samo o sobě bylo dosti překvapivé - Bryson nečekal, že muž bude tak čistotný.
Upřel na rockera pohled v zrcadle. „Hej,“ začal, „chtěl bych tě o něco požádat.“
Rocker se na něj podezíravě podíval a několik vteřin mlčky pokračoval v mytí rukou. „O co?“ řekl nakonec nevrle, aniž by na Brysona pohlédl.
„Vím, že ti to může připadat zvláštní, ale potřeboval bych, aby ses mrknul ven, jestli tam neuvidíš moji ženu. Myslím, že mě sleduje.“
„Sorry, kámo, ale docela spěchám,“ odpověděl muž, otřepal si ruce a rozhlédl se po papírových ručnících.
„Hele, jsem úplně v koncích,“ nedal se odbýt Bryson. „Jinak bych tě nežádal. Rozhodně ti ten čas vynahradím.“ Vytáhl z kapsy svazek bankovek a odpočítal dvě dvacetidolarovky. Neuplať ho příliš, jinak v něm vzbudíš podezření. „Stačí, když se mrkneš ven, nic víc.
A řekneš mi, jestli ji tam vidíš.“
„Do háje. Nikde tu nejsou papírový ručníky. A ty zasraný vysoušeče nesnáším.“ Muž si znovu otřepal vodu z rukou a sebral nabízené bankovky. „Doufám, že to není nějaká bouda, kamaráde.
Jinak tě čeká pořádná nakládačka.“
„Čestné slovo, kámo. Máš moje čestné slovo.“
„Tak jak vypadá?“
„Bruneta, něco po třicítce, červená halenka, žlutohnědá sukně.
Docela kočka. Nemůžeš si jí nevšimnout.“
„Dostanu ty prachy, i když tam nebude?“
„Jo, jasně. Člověče, vždyť já doufám, že tam nebude.“ Bryson se na chvíli zamyslel. „Až se vrátíš a povíš mi co a jak, dám ti ještě jednou tolik.“
„Já vážně nechápu, o co ti jde, kámo,“ řekl rocker, zavrtěl hlavou a vyšel ze záchodu.
Prošel kolem automatů ven a rozhlédl se kolem sebe. Elena postávala opodál a s rukama zkříženýma na prsou sehrávala smluvenou roli: otáčela hlavu ze strany na stranu a tvářila se nabroušeně.
Za chvilku se rocker vrátil na toaletu. „Jo, viděl jsem ji. Je pěkně našňupnutá.“
„Sakra,“ zaklel Bryson a podal muži další dvě dvacetidolarovky.
„Musím tu štětku setřást. Jsem úplně v koncích.“ Znovu vytáhl svazek bankovek a tentokrát začal odpočítávat stodolarovky.
Napočítal jich dvacet a rozhrnul je do vějíře.
„Slídí za mnou jak pes - dělá mi ze života totální peklo.“
Rocker chtivě vykulil oči na bankovky a nedůvěřivě řekl:
„A co teď? Fakt nebudu dělat nic nezákonného - nic, z čeho bych pak měl problémy.“
„Ne, ne, samozřejmě ne. To jsi mě špatně pochopil. O nic takového mi nejde.“
Na toaletu vstoupil další muž a ostražitě si Brysona s rockerem prohlédl, než se odhodlal přejít až k pisoáru. Bryson se odmlčel a počkal, až muž odejde.
„Tys přijel tím starým karavanem?“ zeptal se poté.
„Jo, s tím starým křápem. Proč se ptáš?“
„Koupím ho od tebe. Dám ti dva tisíce babek.“
„Ani náhodou, kámo, vrazil jsem do něj dva a půl tácu a vyměnil mu tlumiče.“
„Dobrá, tak tři tisíce.“ Bryson přidržel před rockerem klíčky od buicka. „A můžeš si vzít moje auto.“
„Doufám, že není kradený.“
„To se neboj.“

„Hej, vždyť je z půjčovny," řekl muž podezíravě, když spatřil klíčenku s logem půjčovny Hertz.
„Jasně. Úplný blbec nejsem. Dávám ti ho jen proto, abys mohl dojet, kam potřebuješ. Všechno je zaplaceno, takže ho můžeš vrátit, kde chceš, a já už se postarám o zbytek."
Rocker se na chvíli zamyslel. „Ale ne že se pak vrátíš a budeš brečet, že to auto je kraksna nebo tak něco. Sám jsem tě na to upozornil. Má najeto skoro tři sta tisíc."
„Žádný strach. Stejně tě neznám, vždyť ani nevím, jak se jmenuješ.
Už mě nikdy neuvidíš. Jde mi jen o to, abych měl v čem ujet manželce. Ten karavan mi za to stojí."
„A stojí ti i za tři a půl?"
„Ale jo," utrousil Bryson s předstíraným podrážděním.
„Mám tam věci."
„Tak si pro ně dojdi a vrať se zpátky sem."
Rocker znovu vyšel na parkoviště, vytáhl z karavanu zelený vojenský tlumok a naházel do něj staré šatstvo, láhve, noviny, knihy, walkmana a ulomená sluchátka. Nato se opět vrátil na toaletu.
„Přidám ti ještě stovku za ten baret a kabát." Bryson si svlékl drahý modrý blejzr a podal ho muži.
„Vezmi si moje sako. Na tomhle obchodu určitě neprodeláš. Už tak jsem ti zaplatil za auto trojnásobek skutečné hodnoty."
„Hele, je to dobré auto," řekl muž vzdorovitě.
Bryson mu podal stodolarovku a pak ještě jednu. „Počkej tady, než odjedu, a teprve potom vylez ven, jasné?"
Rocker pokrčil rameny. „Když myslíš..."
Bryson převzal klíčky od karavanu a podal muži ruku.
Rocker postával u okna vedle prodejních automatů tak dlouho, až uviděl, jak jeho rozpadající se starý karavan pomalu projíždí kolem. Náhle auto zastavilo a rocker ke svému úžasu přihlížel, jak pohledná bruneta v červené halence rychle přibíhá ke karavanu, naskakuje dovnitř a karavan odjíždí pryč.
Největší magoři jsou magoři z předměstí, pomyslel si rocker a nevěřícně zavrtěl hlavou. Do prdele práce.
Vrtulník Bell 300 se vznášel přímo nad odpočívadlem.
„Máme pozitivní vizuální identifikaci," hlásil pozorovatel na předním sedadle vedle pilota. Díval se dalekohledem dolů a hovořil do mikrofonu připevněného ke sluchátkům. Muž v modrém saku právě nasedal do nejnovějšího modelu buicku.
„Rozumím," odpověděl hlas. „Přecházíme na satelitní přenos, takže nám ještě jednou uveďte poznávací značku toho buicku."
Pozorovatel zaostřil dalekohled a přečetl číslice na poznávací značce. „Kristepane, vidíte, kterým směrem ten chlap jede? Musel si dát hezkých pár panáků - proto tam trčel tak dlouho."
Ve sluchátkách se znovu ozval praskavý hlas. „Identifikovali jste i tu ženu?"
„Eh, ne, ta je negativní," odpověděl pozorovatel. „Žádná žena s ním nebyla. Myslíte, že ji tam mohl nechat?"
Rocker v černém tričku s nápisem Grateful Dead a elegantním modrém blejzru z Francie nemohl uvěřit, jaké ho potkalo štěstí.
Nejprve střelil za tři a půl tisíce rozhrkaný karavan, který loni v létě nedokázal prodat za pět stovek. Pak dostal auto z půjčovny, které vypadalo, že je vypůjčené na neurčito. A navrch se mu podařilo prodat i svůj otrhaný vojenský kabát a baret. Jen za to, že vystrčil hlavu ze záchodu a hodil okem po ženské nějakého blbečka, si za půl hodiny vydělal více, než normálně vydělal za celý měsíc.
Ale ať už měl ten idiot, který mu nejdřív zaplatil hříšné peníze, aby ze sebe setřásl manželku, a pak si ji nechal nastoupit do auta, za lubem cokoliv, jemu to mohlo být ukradené.
Pustil rádio naplno a hnal se téměř stopadesátkou, když vtom si náhle všiml, že se za ním zleva vyřítil obrovský tahač.
Zařadil se vedle něj a po chvíli ho začal vytlačovat ze silnice!
Co to má, k čertu, znamenat? Rocker strhl řízení prudce doprava, ale osmnáctikolový tahač ho dotlačil až ke krajnici.
„Do prdele!" začal láteřit rocker, jakmile vyskočil z auta, a pohrozil pěstí řidiči tahače. „Kurva, co si myslíš, ty hajzle!"

Ze dveří na straně spolujezdce vystoupil asi čtyřicetiletý svalnatý muž s krátkým sestřihem. Obešel rockerův automobil, zadíval se přes okno a pak poklepal na víko kufru. „Otevřít," poručil rockerovi.
„Kdo si myslíš, že seš, ty nenažraná fašounská obludo...?!" zaječel rocker, ale pak se zarazil, neboť se mu před očima objevila plochá stříbrná pistole. „Do prdele."
„Otevři ten kufr."
Roztřesený rocker přešel k autu, otevřel dveře a začal na podlaze hledat příslušnou páčku. „Mělo mě napadnout, že mě ten parchant podfoukne," zamumlal.
Nakrátko ostříhaný muž si prohlédl kufr a znovu se zadíval na zadní sedadlo. Otevřel zadní dveře a prohmatal velký zelený tlumok. Pro jistotu do něj dvakrát vystřelil, a aby toho nebylo málo, vypálil dvě rány i do předního a zadního čalounění.
Rocker na to jen zděšeně a rozechvěle civěl.
Muž mu položil několik krátkých otázek a pak zastrčil pistoli zpátky do pouzdra. „Dej se ostříhat a sežeň si práci," zabručel nakonec a vrátil se do tahače.
„Co se stalo, zatraceně?" vyštěkl velitel v řídicím sledovacím centru v kalifornském Sunnyvale.
„Já - nejsem si jistý," koktal technik.
„Co je to na tom zadním sedadle? Najeď mi na to."
Technik poslechl.
„Tady tohle. Vypadá to jako nějaký velký ranec - plátěný pytel nebo brašna. Kde se to tam vzalo?"
„Předtím jsem to tam neviděl, pane."
„Přehrej mi záznam ze sektoru S23-994, čas čtrnáct devatenáct."
Supervizor se obrátil k vedlejšímu monitoru. Za několik vteřin se již díval, jak nějaký cizí muž v černém tričku vynáší z toalety velký zelený tlumok a háže ho na zadní sedadlo buicku.
„To je tentýž předmět," poznamenal supervizor. „Podívejme."
„Posunu to ještě zpátky. Odkud se ten pytel vzal?"
Za několik dalších vteřin již viděli, jak dlouhovlasý muž ukládá do pytle všelijaké předměty z kufru a sedadel rezavého karavanu.
„Sakra. No dobře, zkus to auto zachytit - zkopíruj jeho snímek do schránky a proveď vizuální hledání v živých satelitních výstupech."
„Jasně."
Za třicet vteřin se ozvalo cinknutí a na obrazovce se objevil karavan v přímém satelitním přenosu. „Najeď na něj," řekl velitel.
„Řidič je muž, spolujezdec žena," ohlásil technik. „Totožnost potvrzena. Subjekt znovu nalezen, pane."
Elena s Brysonem se řítili po silnici a z kvílejícího karavanu se valila oblaka olejového dýmu.
Vrtulník je pořád tam. Nesetřásli jsme je.
Na levé straně silnice asi patnáct metrů před nimi se objevila velká dřevěná značka, která neumělými písmeny vytvořenými z větviček zvala k návštěvě TÁBORA CHIPPEWAH. Vjezd do tábora přitom tvořila pouhá mezera mezi stromy, k níž ze silnice vedla vyježděná polní cesta.
Bryson se podíval pozorněji a všiml si malé cedulky s nápisem ZAVŘENO, která visela na větvičkovém poutači.
Burácení na obloze postupně sílilo. Vrtulník měnil výšku; klesal.
Proč?
Bryson věděl proč. Silnice byla nyní dostatečně opuštěná a helikoptéra se přesouvala na pozici.
Náhle Bryson strhl řízení doprava a sjel ze silnice na polní cestu, která s velkou pravděpodobností vedla do zalesněné oblasti.
„Co to děláš, Nicholasi?" vykřikla Elena.
„Ta vrstva listí nám usnadní krytí," vysvětlil jí Bryson.
„A možná nám poskytne příležitost setřást ten vrtulník."
„Copak jsme ho nesetřásli už na tom odpočívadle?"
„Jenom na chvíli."
„Ale on nás nesleduje jen tak, že ne?"
„Ne, miláčku. Myslím, že s námi mají jiné plány."

Nepřerušované vrnění nad hlavou jim prozradilo, že lidé ve vrtulníku snadno postřehli změnu směru karavanu a přizpůsobili se jí. Vykotlaná polní cesta vedla na mýtinu, z níž vycházela vyšlapaná stezka, která očividně nebyla určena pro automobily.
Bryson se na ni vřítil maximální rychlostí. Karavan nebyl na tento terén uzpůsoben a nízkým podvozkem neustále drhl o kameny.
Větve po obou stranách úzké pěšiny navíc silně odíraly karoserii vozu.
Náhle si Bryson všiml, že se helikoptéra přímo před nimi snáší k zemi. Asi třicet metrů vepředu se rozkládala mýtina a karavan se nyní řítil lesem přímo k ní. Bryson dupl na brzdy, auto dostalo smyk a začalo narážet na obou stranách do stromů. Elena bezděčně vykřikla a chytila se palubní desky, aby se přidržela.
Nemůžu se otočit - není tu prostor k manévrování!
Právě v okamžiku, kdy karavan dorazil na travnatou mýtinu posetou několika malými dřevěnými chatkami, se vrtulník snesl ještě níže, až se ocitl pouhých šest metrů nad zemí, a sklonil se špičkou k mýtině.
„Střílej!“ ječela Elena.
„K ničemu to nebude. Určitě mají neprůstřelná skla a navíc jsou pořád příliš daleko.“
Bryson letmo pohlédl na vrtulník. Hledal na něm střeleckou věžičku, ale místo ní spatřil raketomet.
Málem přitom narazil do chatky a jen těsně se jí nakonec dokázal vyhnout.
Náhle došlo k obrovské explozi a chatka se proměnila v jedinou ohnivou kouli. Vrtulník po nich střílel zápalnými raketami!
Elena znovu vykřikla: „Míří na nás! Chtějí nás zabít!“
Bryson se chladně soustředil, znovu zachytil periferním viděním helikoptéru a všiml si, že se opět přesunula. Prudce strhl řízení doprava, karavan sebou začal smýkat sem a tam a jeho kola se kvílivě protáčela v hlíně.
A další výbuch! Pouhých pár metrů od auta zasáhla raketa další chatku, která okamžitě vzplála.
Soustřeď se! Nenech se rozrušit, nedívej se tam - soustřeď se!
Potřebujeme únikovou cestu, jenže jakou - a kde? Musíme se dostat z mýtiny, pryč z jejich palebné dráhy!
Brysona napadaly zběsilé myšlenky. Není kam ujet, není se kam ukrýt, není kam uprchnout před jejich raketami!
Ježíšikriste! Další raketa prolétla kolem nich tak těsně, že se téměř otřela o kapotu auta, a pak zasáhla rozložitý dub, na němž vybuchla. Všude kolem nich se teď valily obrovské plameny a celá travnatá mýtina byla v jednom ohni.
„Bože můj!“ slyšel se Bryson křičet. Téměř se pominul hrůzou, zaplavil ho pocit marnosti a naprosté šílenosti této situace!
Po chvíli spatřil most. Na protější straně hořící mýtiny vedla krátká pěšina k široké kalné řece, přes niž byl položen starý a vratce vyhlížející můstek z letitých dřevěných trámů. Bryson sešlápl plyn až k podlaze a zamířil plnou rychlostí přímo k můstku. „Co to děláš?“ vykřikla Elena. „To nemůžeš! Ten most nás neudrží - není pro auta!“
Stromy přímo před nimi náhle explodovaly v oranžových plamenech - další raketa těsně minula cíl.
Bryson s Elenou zamířili přímo do tohoto pekla. Na vteřinku či dvě bylo vše kolem nich oranžově bílé. Plameny olizovaly okna karavanu a barvily je do černa, ale po chvíli se Bryson přece jen vynořil na druhém konci požáru a zamířil na dřevěný můstek, který se nebezpečně prohýbal tři metry nad pomalu se převalující řekou plnou kalu a špíny.
„Ne!“ ječela Elena. „Neudrží nás!“
„Rychle, stáhni okénko!“ křikl Bryson a učinil totéž. „A zhluboka se nadechni.“
„Cože...?“
Vrtule helikoptéry burácela stále blíže a Bryson již její zvuk spíše cítil než slyšel.
Znovu sešlápl plyn až k podlaze, automobil se naklonil dozadu a začal propadávat skrz dřevěná prkna.
„Ne! Nicholasi!“
Chvíli se zdálo, že se pohybují ve zpomaleném filmu, kde jako by se téměř zastavil čas. Karavan se

zhoupl a zřítil se do řeky.
Bryson zaječel a chytil se volantu a palubní desky. Elena se k němu přitiskla a i ona začala křičet.
Voda v řece se rozstříkla a hlasitě šplouchla. Karavan rozčísl předním nárazníkem hladinu a okamžitě začal klesat ke dnu. Během zlomku vteřiny, než se zcela ponořili do kalné říční vody, zaslechl Bryson těsně za sebou výbuch. Ohlédl se a viděl, jak se most hroutí v ohnivých záblescích.
Jejich světem byl nyní tmavý interiér potápějícího se auta.
Staženými okénky prudce proudila dovnitř hnědá voda a rychle plnila kabinu. Bryson viděl, že již klesli téměř na dno. Zadržel dech, odepnul si bezpečnostní pás, pomohl Eleně s jejím, vyskočil z auta a pomalými, téměř baletními pohyby začal proplouvat tmavými vlnami. Vší silou si přitáhl Elenu k sobě a oba společně se pokusili doplavat co nejdál těsně pod hladinou zatuchlého vodního toku. Přitom se nechali unášet proudem tak dlouho, až již nemohli déle zadržovat dech, a teprve poté vyplavali na hladinu porostlou rákosem a bahenními rostlinami.
Lapali po dechu a plnými doušky lokali čerstvý vzduch. „Drž se těsně u hladiny," hlesl Bryson. Vysoké rákosí je naštěstí krylo před pohledy nepřátel. Bryson slyšel zvuk helikoptéry, ale nikde ji neviděl. Ukázal k vodě a Elena přikývla. Nabrali do plic co nejvíce vzduchu a znovu se ponořili pod hladinu.
Instinkt přežití je neutuchajícím zdrojem energie. Nutil je plout stále dál, umožňoval jim setrvávat pod hladinou déle, než by jinak dokázali, a učil je plavat se zvýšenou vytrvalostí. Když se po drahné době znovu vynořili - stále maskováni rákosím a travou, zdálo se, že hluk vrtulníku poněkud utichl, jako by se ozýval z větší dálky.
Bryson se přikrčil, opatrně zaklonil hlavu a všiml si, že vrtulník znovu nabral výšku - pravděpodobně chtěl prozkoumat rozlehlejší oblast.
Výborně. Nevědí jistě, kde jsme - jestli jsme nezůstali uvězněni v autě a pomalu se neutopili...
„Ještě jednou," poručil. Zhluboka se nadechli, nabrali do plic maximum vzduchu a opět se vnořili pod hladinu. Jejich přesun nyní nabral pravidelný rytmus: potopili se, nechali se unášet proudem, a když už nedokázali déle zadržovat dech, vyplavali na hladinu, maskováni divokou vodní vegetací.
Brzy takto uplynula půlhodina. Bryson pohlédl k obloze a všiml si, že vrtulník zmizel. Pozorovatelé zřejmě nikde nenalezli známky života, ztratili Brysona s Elenou z dohledu, a tak začali doufat, že oba cíle jsou dávno mrtvé.
Nakonec se Bryson s Elenou dostali na mělčinu, kde se mohli postavit a odpočinout si. Elena si vytřepala kalnou vodu z vlasů a několikrát se rozkašlala, než konečně dokázala popadnout dech.
Jejich obličeje byly celé od bláta a Bryson se neubránil smíchu, přestože se smál spíše úlevou než pobavením.
„Tak takhle vypadal tvůj život," řekla Elena Brysonovi jako analytička terénnímu operativci a znovu se rozkašlala. „Děkuji, nechci."
Bryson se napůl usmál a řekl: „Tohle nic není. Dokud ses nemusela potápět v amsterdamských kanálech, tak jsi nic nepřežila.
Jsou tři metry hluboké. Dole je metrová vrstva bahna a kalu a nad ní další vrstva vyhozených kol. Ta jsou ostrá a rezavá, a když se o ně poškrábeš, bolí to jako čert. Navíc pak celý týden smrdíš.
Pokud jde o mě, je tohle osvěžující lázeň v přírodní rezervaci."
Vyškrábali se na břeh a z promáčených šatů jim začala kapat špinavá voda. Na břehu řeky foukal lehký vánek, který čeřil rákosí a nepříjemně je chladil. Elena se začala třást, a tak si ji Bryson přivinul k sobě a snažil se ji co nejlépe zahřát.
Zhruba kilometr od tábora Chippewah se nacházela restaurace s barem. Bryson s Elenou se celí promočení a olepení blátem posadili za bar a poručili si horkou kávu. Usrkávali osvěžující nápoj, tiše spolu hovořili a vůbec si nevšímali zvídavých pohledů barmana a ostatních hostů.
Z televize zavěšené na stěně se linula jakási telenovela, která začala před chvílí. Barman namířil na televizor dálkovým ovladačem a přepnul na CNN.
Přes celou obrazovku se objevila aristokratická tvář Richarda Lanchestera na fotografii pořízené během některého z jeho četných vystoupení před Kongresem. Zároveň se uprostřed věty ozval hlas moderátora: „...zdrojů bude jmenován šéfem nové mezinárodní bezpečnostní agentury. Reakce ve Washingtonu byly veskrze příznivé. Sám Lanchester podle našich informací tráví krátkou pracovní dovolenou na

severozápadním pobřeží, a nemohl se tedy k těmto spekulacím vyjádřit...“
Elena ztuhla. „Už je to tady,“ hlesla. „Už se to ani neobtěžují zakrývat. Panebože, co to je, o co se pokoušejí - oč jim ve skutečnosti jde?“
O dvě hodiny později již seděli v soukromém letadle do Seattlu.
Ani jeden z nich nespal a místo toho spolu tiše a vzrušeně hovořili. Plánovali společnou strategii, drželi se za ruce a nikdo z nich nedokázal nahlas vyslovit, čeho se oba nejvíce obávali a čím si umírající Harry Dunne nejvíce Brysona dobíral: že je již příliš pozdě.

Kapitola 31

Jejich apartmá v hotelu Four Seasons Olympic v Seattlu v rušném hotelu situovaném příjemně blízko mezistátní dálnice 5, který jim připadal jako nejlepší místo pro člověka na útěku - se proměnil ve velitelské stanoviště. Celou podlahu pokrývaly mapy, počítačové vybavení, kabely, modemy a dokumenty vytištěné z počítače.
Jejich napětí by se dalo krájet. Podařilo se jim najít nervové centrum stínové organizace známé jako Prométheus i místo večerního setkání s dalekosáhlými důsledky pro celý svět.
Informace blouznícího Harry Dunnea si ověřili mnoha způsoby.
Všechny firmy pronajímající limuzíny hlásily, že nemají žádný volný vůz, neboť se dnes večer koná „společenská akce“, která si vyžádá velký počet automobilů. Většina půjčoven zachovala diskrétnost, ale jeden z majitelů nedokázal odolat a vyzradil Brysonovi jméno hostitele: Gregson Manning.
Po celý den přistávala na letišti Seattle-Tacoma soukromá letadla, jejichž pasažéři měli rezervovány VIP limuzíny pro převoz z letiště, mnozí z nich i s bezpečnostním doprovodem.
Přesto, či právě proto, nebylo zveřejněno jediné jméno pozvaného hosta. Bezpečnostní bariéra byla mimořádně silná.
Stejně jako míra utajení obklopující život a kariéru Gregsona Manninga. Zdálo se, jako by byly pošetilým novinářům předhozeny dvě nebo tři přikrášlené perličky z Manningova osobního života, které byly promptně otištěny a od té doby bez ustání kolovaly po všech novinách. V důsledku toho se sice o Gregsonu Manningovi mnoho psalo, ale jen pramálo vědělo.
S větším úspěchem se Bryson s Elenou setkali při pátrání po informacích o Manningově proslulém paláci na břehu jezera Lakeside za Seattlem. Výstavba této digitální pevnosti, která si získala přídomek „chytrý dům“, trvala celá léta a doprovázel ji enormní zájem médií, z nichž se velká část omezovala pouze na spekulace hodné senzacechtivých čumilů. Vše nasvědčovalo tomu, že Manning po jistém období snahy potlačit zprávy o svém domě změnil taktiku a pokusil se tyto zprávy ovlivňovat, což se mu poměrně dobře dařilo. Popisy jeho paláce se nesly v duchu neskrývaného ohromení a objevovaly se ve formě „návštěvy u slavné osobnosti“ v časopisech jako Architectural Digest či House & Garden, ale i v podobě telegrafických zpráv přetiskovaných v New York Times Magazíne nebo Wall Street Journal.
Mnohé z těchto článků doprovázely fotografie a několik jich dokonce obsahovalo přibližné plány, které byly bezpochyby neúplné, ale Eleně s Brysonem přesto umožnily získat alespoň rámcovou představu o poloze a účelu mnoha místností. Futuristické sídlo ve stomilionové hodnotě bylo zasazeno tak hluboko do příkrého svahu, že se jeho velká část nacházela v podzemí. Dům byl vybaven krytým bazénem, tenisovým dvorcem a nejmodernějším kinem ve stylu art deco. Byly zde konferenční místnosti, tělocvičny se sálem pro skákání na trampolíně, kuželník, střelnice, basketbalové hřiště a cvičné golfové jamkoviště. Brysonovi neušlo, že čelní trávník domu se rozkládá přímo na břehu jezera a sousedí s kotvištěm pro dva čluny. Hluboko pod čelním trávníkem se pak nacházelo obrovské železobetonové parkoviště.
Za nejúchvatnější na Manningově domě však Bryson pokládal jeho plně digitalizované vybavení. Všechna elektronická zařízení a všechny spotřebiče byly propojeny do sítě a daly se ovládat z místa i dálkově - ze sídla firmy Systematix v Seattlu. Dům byl naprogramován tak, aby uspokojil všechny potřeby obyvatel i hostů. Každý návštěvník obdržel elektronický žeton, do nějž bylo naprogramováno, co vše má a nemá rád, jaké jsou jeho záliby a preference - od výtvarného umění přes hudbu až po osvětlení a teplotu interiéru. Signály z žetonu se přenášely do několika set čidel, a kdekoliv v domě se

návštěvník pohyboval, světla se utlumila či rozjasnila podle jeho přání, teplota se upravila podle zadaných údajů a z ukryté stereosoupravy se začala linout oblíbená hudba. Ve stěnách byly zapuštěny videomonitory maskované v obrazových rámech, na nichž se ustavičně střídaly snímky výtvarných děl z databáze přibližně dvaceti milionů obrazů, na něž Manning v tichosti získal práva. Návštěvníci domu proto na zdech spatřili pouze díla, která sami milovali, ať už to byly slavné ruské ikony, van Gogh, Picasso, Monet, Kandinskij nebo Vermeer.
Rozlišení videomonitorů bylo navíc tak dokonalé, že si hosté jen s úžasem uvědomovali, že si nepřehlížejí skutečná plátna.
O bezpečnostním zajištění supermoderního království Gregsona Manninga však existovalo pouze pramálo veřejně dostupných informací. Bryson zjistil pouze tolik, že bezpečnostní systém je pochopitelně konstruován nadmíru velkoryse. Všude se nacházely tajné kamery, z nichž některé byly ukryty i ve vnitřních omítkách, a také elektronické žetony pro všechny návštěvníky a personál dokázaly více než jen měnit hudbu a osvětlení - všechny nepřetržitě zaznamenávaly informace o místě pobytu nositele s přesností vyšší než patnáct centimetrů. Celý systém byl údajně neustále monitorován ze sídla Systematixu.
Tvrdilo se, že Manningův palác je střežen bedlivěji než Bílý dům. Není divu, pomyslel si Bryson ponuře. Manning má větší moc než prezident.
„Moc by nám pomohlo, kdybychom získali plány té budovy," řekl Bryson, jakmile s Elenou prošel stohy novinových článků ofocených z veřejné knihovny a stažených z internetu.
„Jenže jak?"
„Údajně se nacházejí v archivu městské radnice - kompletní dokumentace zabírá sedm zásuvek. Důkladně zamčených. Já mám ovšem silné tušení, že se ty dokumenty ‚ztratily. Lidé jako Manning často nechávají úřední kopie citlivých dokumentů napadnout mezi šuplíky. A architekt domu bohužel žije a pracuje ve Scottsdale v Arizoně. Ten sice pravděpodobně disponuje ověřenými originály, ale na let do Arizony nemáme čas. Takže nám asi nezbude než improvizovat."
„Nicholasi," řekla Elena a otočila se k Brysonovi s úzkostí ve tváři, „co máš v úmyslu dělat?"
„Potřebuji se dostat dovnitř. To místo je centrem celého spiknutí a jediný způsob, jak jim v něm zabránit, je konfrontace a svědecká přítomnost."
„Svědecká přítomnost?"
„Ano, sledování jednotlivých členů. Chci zjistit, kdo mezi ně patří, koho z nich ještě neznáme. Pořídit z místa setkání fotografie a zaznamenat důkazy na kameru. Pořádně si na to semeniště posvítit. To je jediný způsob."
„Jenže Nicholasi, vždyť je to jako pokoušet se infiltrovat do Fort Knoxu, ne?"
„V něčem je to snazší, v něčem ještě obtížnější."
„Ale každopádně je to nebezpečnější."
„To ano. Určitě je to nebezpečnější. Zvlášť když za námi nestojí Direktoriát. Jsme na to sami."
„Potřebujeme Teda Wallera."
„Nevím, jak se s ním spojit, jak ho vyhledat."
„Jestli je naživu, bude nás chtít kontaktovat sám."
„Vždyť přece ví jak. Na našich telefonních číslech se stále ozývá hlasová služba a vysílá správnému volajícímu kódovaná sdělení. Pořád tam volám, ale on se ještě neozval. Ten člověk se dokáže mimořádně účinně vypařit beze stopy, pokud ho k tomu okolností donutí."
„Ale pokoušet se na vlastní pěst proniknout do Manningova sídla..."
„Bude to těžké, ale s tvou pomocí - jsi přece odborník na počítačové systémy - máme jistou šanci. V jednom z těch článků je zmínka, že bezpečnostní zařízení v Manningově domě lze monitorovat z místa nebo z ústředí Systematixu."
„To nám moc nepomůže. Systematix je pravděpodobně uzavřen ještě neprodyšněji než Manningova rezidence."
Bryson přikývl. „To bezpochyby ano. Ale zranitelným místem může být spojení. Jak lze jeho dům připojit k firmě?"
„Jsem si jistá, že použili nejjistější možnou metodu."
„To jest...?"

„Světlovodnou linku. Zakopanou do země a fyzicky spojující Obě budovy.“
„Dají se světlovodné linky napíchnout?“
Elena náhle polekaně vzhlédla a pak jí po tváři přeběhl nenucený úsměv. „Skoro všichni si myslí, že je to nemožné.“
„A ty?“
„Já vím, že to možné je.“
„Jak to víš?“
„Už jsme to provedli. Před pár lety vymyslel Direktoriát několik důmyslných metod.“
„A víš, jak se to provádí?“
„Samozřejmě. Je k tomu potřeba určité vybavení, ale nejde o nic, co by se nedalo sehnat ve slušně zásobené počítačové prodejně.“
Bryson ji políbil. „Skvělé. Musím nakoupit spoustu věcí a taky potřebuji Manningův dům a okolí chvíli sledovat. Ale ze všeho nejdříve si musím zavolat do Kalifornie.“
„A kdo je v Kalifornii?“
„V Palo Alto sídlí jistá společnost, se kterou jsem kdysi spolupracoval pod jedním z krycích jmen Direktoriátu. Založil ji jeden optický génius - ruský emigrant jménem Viktor Ševčenko.
Získal zakázku od Pentagonu, ale ani pak nepřestal prodávat na černém trhu slušný počet vysoce specializovaných a zakázaných zařízení, díky čemuž jsem se s ním v rámci jisté ožehavé mezinárodní operace seznámil. Nechal jsem ho být a neohlásil jsem jeho aktivity ministerstvu spravedlnosti, protože jsem si spočítal, že pro mě bude užitečnější jako návnada na daleko větší ryby. Byl mi za tuto shovívavost neskonale vděčný - a nyní nadešel čas, abych si u něj vybral úroky. Viktor je jedním z velmi mála lidí, kteří mi jsou schopni opatřit instrument, jejž budu potřebovat, a pokud se s ním okamžitě spojím, možná mi ho stihne letecky zaslat ještě dnes večer.“
Následující hodinu strávil Bryson diskrétním sledováním Manningova sídla z přilehlého lesa pomocí malého, ale výkonného dalekohledu.
Manningův pozemek v Landside zaujímal rozlohu pěti akrů.
Na protější straně se nacházel mnohem skromnější dům na ploše přibližně půldruhého akru.
Pokud měl Bryson možnost vidět, byla bezpečnostní opatření mimořádně důmyslná. Drátěný plot po obvodu byl dva a půl metru vysoký a pletivo bylo propleteno světlovodnou linkou s napěťovými čidly, která bránila případným vetřelcům v přelézání plotu nebo ve snahách se jím prostříhat. Spodní část plotu byla zapuštěna v betonu, což znesnadňovalo také možnost prokopat se pod pletivem.
Pod svrchní vrstvou zeminy před plotem byl zahrabán systém tlakových čidel, tvořený rovněž světlovodnými linkami, které registrovaly kroky vetřelců přesahující určitou předem definovanou hmotnost. Tlak na čidla v takovém případě porušil světelný tok a spustil poplašné zařízení. Kromě toho sledovaly celou oblast průmyslové kamery upevněné na konzolách podél plotu.
Dostat se dovnitř tímto způsobem bylo zcela vyloučeno.
Každý bezpečnostní systém však má své slabiny.
Tak například zde byl les sousedící s Manningovým pozemkem, v němž se nyní nacházel Bryson. Pak se zde rozkládalo jezero, které Brysonovi zřejmě poskytovalo nejvhodnější příležitost, jak nepozorovaně proniknout dovnitř. Bryson se vrátil do vypůjčeného džípu ukrytého mezi stromy daleko od nejbližší cesty.
Když se vracel po příjezdové cestě zpět, minul malou bílou dodávku, která právě odbočovala ke vstupní bráně Manningova sídla. Na dodávce se skvěl nápis Fabulous Food. Bezpochyby se jednalo o dodavatele potravin, který měl na starost občerstvení na slavnostním večírku v Manningově domě.
Bryson se úkosem podíval na pasažéry dodávky.
Právě se mu naskytla další možnost.
Musel vyřídit pochůzky a nákupy, takže mu zbylo příliš málo času.
Ve městě obklopeném Kaskádovým pohořím mu nečinilo žádné problémy najít prodejnu sportovních potřeb se specializací na horolezectví.
Jednalo se o rozlehlý a dobře zásobený obchod, který nabízel rovněž rozmanité lovecké potřeby, což Brysonovi ušetřilo další dvě zastávky. Potápěčské vybavení si však musel obstarat ve specializované

prodejně. Podle Zlatých stránek vyhledal prodejnu průmyslových bezpečnostních pomůcek, která dodávala zboží stavebním společnostem, telefonním technikům, umývačům oken a podobně. Zde našel přesně to, co potřeboval: tichý přenosný elektrický naviják s bateriovým napájením, který byl zapouzdřen v odlehčeném hliníkovém krytu se samonavíjecím signálním lanem - celkem měl k dispozici sedmdesát metrů pozinkovaného ocelového kabelu, ovladatelné spouštěcí zařízení a mechanismus s odstředivou brzdou.
Také firma dodávající součásti výtahů měla vše, co Bryson potřeboval, stejně jako sklad vojenských přebytků, jehož zaměstnanec mu navíc doporučil slušnou střelnici nedaleko odtud.
Tam Bryson zakoupil poloautomatickou pistoli ráže 0.45 od jakéhosi mladého umouněného muže, který s ní cvičil a sdílel Brysonovo halasně vyjadřované znechucení nad pitomými zákony omezujícími držení zbraní i nad pitomou čekací lhůtou, zvláště když si chtěl člověk obstarat zbraň pro čistě rekreační účely cestou na tábornický výlet.
Baterie i lano byly snadno k dostání v obyčejném železářství, avšak Bryson očekával, že najít slušnou prodejnu rekvizit bude těžší, než se nakonec ukázalo. Firma Hollywood Theatrical Supply na North Fairview Avenue prodávala a půjčovala celou řadu pomůcek pro jevištní i natáčecí účely - hollywoodská studia a produkční společnosti totiž často natáčely na severozápadním pobřeží a využívaly zde služeb místního dodavatele.
Zbývalo již sehnat jen jediné speciální vojenské zařízení. Viktor Ševčenko, vynálezce virtuálního katodového oscilátoru, se tvrdošíjně odmítal s Brysonem o tento přístroj podělit, ale nakonec se nechal obměkčit, když ho Bryson ubezpečil, že neexistuje žádné zákonné nařízení, které by omezovalo jeho použití nebo ho uvádělo do rozporu se zákonem o národní bezpečnosti Spojených států amerických. Tento argument spolu s padesáti tisíci dolarů zaslanými na příslušný účet na Kajmanských ostrovech nakonec tohoto vědcepodnikatele dostatečně přesvědčil.
Když se Bryson vrátil do hotelu Four Seasons, měla již i Elena nakoupeno vše, co potřebovala. Dokonce se jí již podařilo stáhnout i topografickou mapu veřejného lesa obklopujícího Manningovo sídlo.
Jakmile jí Bryson popsal, co vše viděl během své návštěvy okolí Manningova panství, Elena se ho zeptala: „A nebylo by mnohem jednodušší proniknout tam jako dodavatel potravin nebo třeba jako květinář?“
„Myslím, že ne. Přemýšlel jsem o tom a dospěl jsem k závěru, že květináři jsou pravděpodobně v doprovodu ostrahy vpuštěni dovnitř, a když udělají svou práci, jsou opět v doprovodu ostrahy vypuštěni ven. I v případě, že by se mi podařilo proniknout spolu s nimi dovnitř, na což bych moc nespoléhal, by bylo téměř nemožné zmizet nepozorovaně v domě a neodejít s ostatními, aniž bych vyburcoval celou budovu.“
„Ale dodavatelé potravin - ti tam přijedou a zůstanou tam po celou dobu večírku...“
„Dodavatelé potravin mi nakonec možná opravdu budou užiteční. Ale z toho mála, co jsem se dočetl o paranoidní Manningově posedlosti bezpečností, můžeme usuzovat, že všichni zaměstnanci cateringové firmy budou několikanásobně prověřeni, vyfotografováni a budou jim sejmuty otisky prstů, než jim ostraha vydá elektronické bezpečnostní propustky. Dostat se do domu jako zaměstnanec cateringové firmy by bylo téměř nemožné.
Ale pronajal jsem si člun - to je jediný způsob, jak se dostat na břeh.“
„Ale..., ale co pak? Trávník před domem bude bezpochyby střežen!“
„O tom nepochybuji. Ale pokud je mi známo, je to nejméně zabezpečené vstupní místo. Tak - co ses dozvěděla o bezpečnostním propojení Manningova domu se sídlem Systematixu?“
„Budu potřebovat dodávku,“ odpověděla Elena.
Americké ministerstvo zemědělství provozuje za Seattlem garáže, kde parkují vládní vozidla všech zaměstnanců Americké lesní správy z oblasti Seattlu. Na přilehlém nekrytém parkovišti nyní stálo několik malých zelených nákladních aut s emblémem lesní správy v podobě zelené borovice. Bezpečnostní opatření zde prakticky neexistovala.
Bryson odvezl Elenu do lesů obklopujících Manningovo sídlo.
Elena měla na sobě zelenou košili a kalhoty, zakoupené ve skladu vojenských přebytků - za tak krátkou

dobu nesehnali nic, co by se více podobalo uniformě Americké lesní správy.
Do útoku načasovaného na devět hodin večer zbývaly čtyři hodiny.
Procházeli lesem poblíž vysoce střeženého plotu ohraničujícího pozemek Manningova sídla a dávali si pozor, aby se neustále drželi v dostatečné vzdálenosti od kamer a poplašného systému tlakových čidel vedle plotu. Elena přitom neustále hledala zakopaný světlovodný kabel, který vedl z Manningova sídla skrz nevelký pás veřejně přístupného lesa.
Věděla, že tam bude. Manningův dům se nacházel přibližně pět kilometrů od sídla firmy Systematix a oba komplexy byly propojeny světlovodným kabelem. Během výstavby domu vznesla Manningova stavební společnost na americké ministerstvo zemědělství oficiální žádost o povolení vést pod veřejnou silnicí šest metrů světlovodné linky. Příslušný formulář, který se stal součástí veřejných záznamů, a byl tudíž snadno přístupný přes internet, se zmiňoval o jednom detailu, který Elenu obzvláště upoutal: o potřebě instalovat na linku zařízení zvané optický opakovač.
Jednalo se o krabičku, která v podstatě sloužila jako zesilovač zvyšující kvalitu signálu po trase, neboť na dlouhých vzdálenostech vždy docházelo k určitým ztrátám.
Na takový opakovač se přitom člověk mohl velice snadno napíchnout, pokud věděl, co dělá. Většina lidí to nevěděla, ale Elena byla výjimkou.
Jedinou otázkou tak zůstávalo, kde se linka nachází.
O několik minut později vyťukala Elena seattleské telefonní číslo stavební firmy uvedené v žádosti o povolení - firmy, která pokládala několikakilometrový kabel.
„Pan Manzanelli? Jmenuji se Nadya a volám vám z Amerického geologického průzkumu. Právě odebíráme vzorky půdy za účelem provedení testů na aciditu a chceme mít jistotu, že nějakým nedopatřením nepřerušíme váš světlovodný kabel...“
Jakmile mu vysvětlila, ve kterém úseku lesa odebírají vzorky, Manzanelli se zhrozil: „Ježíšikriste, co zase chcete? Copak si už nevzpomínáte, jaké jste nám dělali potíže, když jsme chtěli vést výkop přes státní pozemek?“
„Omlouvám se, pane. O tom mi není nic známo...“
„Ta zatracená lesní zpráva to nechtěla povolit, a tak se pan Manning dokonce nabídl, že zaplatí půl milionu babek za novou výsadbu a všecko! Ale oni ne - nakonec jsme ten kabel museli vést nad zemí přímo podél plotu!“
„Tak to mě nesmírně mrzí, pane. Jsem si jistá, že náš nový šéf by byl žádosti pana Manninga s radostí vyhověl.“
„Máte vůbec představu, kolik peněz Manning odvádí jen na pozemkové dani?“
„Alespoň nehrozí nebezpečí, že překopneme některou z jeho linek.
Až s ním příště budete hovořit, vyřiďte mu, že my všichni tady na geologickém průzkumu si hluboce vážíme všeho, co pro naši zemi vykonal.“
Elena ukončila hovor a otočila se k Brysonovi. „Mám dobrou zprávu.
Právě jsme ušetřili více než tři hodiny času.“
Krátce po čtvrté odpoledne dostal Bryson zprávu od společnosti Pacific Air Freight, že na letiště Seattle-Tacoma dorazila požadovaná zásilka. Nastal ovšem jistý problém: spediční firma ji měla dovézt do Seattlu až druhý den ráno.
„To si snad děláte legraci!“ hřímal Bryson do telefonu.
„Potřebuji ji mít ve schvalovací laboratoři ještě dnes večer, závisí mi na tom padesátitisícová zakázka!“
„Omlouvám se, pane, ale možná se nám to podaří vyřešit nějak jinak...“
Několik minut před šestou dorazil Bryson s pronajatou dodávkou k letištnímu terminálu Pacific Air Freight, kde s pomocí zvedáku a tří neustále se omlouvajících zaměstnanců naložil do dodávky půltunový přístroj.
Během příští hodiny zajel s dodávkou hluboko do hustého lesa vedle Manningova pozemku a zastavil necelých sto metrů od zeleného nákladního automobilu lesní správy. Zacouval s dodávkou tak, aby zadní částí směřovala k obvodovému plotu, ale aby ji zároveň neodhalily bezpečnostní kamery. Odklopil zadní dveře a nastavil přístroj směrem na Manningovo sídlo. Díky velkému množství stromů a hustému porostu obklopujícímu a zakrývajícímu Manningův pozemek se celá akce obešla zcela bez problémů a naopak

Brysonovi umožnila lépe zamaskovat přístroj ruského vědce.
Nato Bryson vytáhl batůžek plný malých kulatých terčíků připojených k odpalovací podušce, která po signálu z bezdrátové vysílačky explodovala. Ušel lesem asi čtyři sta metrů a vrátil se k hlavní cestě. Poté začal procházet po obvodu pozemku, držel se z dohledu kamer i z dosahu systému tlakových snímačů a přehazoval terčíky jeden po druhém přes plot v asi šedesátimetrovém rozestupu. Terčíky byly tak drobné, že nevzbuzovaly žádnou pozornost. I kdyby někdo náhodou sledoval záběry kamer, což bylo nepravděpodobné, neboť kamery většinou sloužily pouze pro zpětné vyhledávání záběrů v případě spuštění poplašného zařízení, nejspíš by viděl pouze rozmazanou šmouhu, kterou mohl vytvořit pták nebo nějaký větší hmyz. Nic, co by stálo za pozornější pohled.
V nákladovém prostoru zeleného automobilu lesní správy Elena rychle složila potřebné nástroje. Její notebook byl nyní propojen s optickým opakovačem prostřednictvím šestimetrového kabelu, který nepozorovaně vedl pod autem, zakrytý hlínou a listím, až ke kabelové spojce. Špionážní zařízení již bylo na místě - zpočátku mělo sloužit pouze k odposlechu a sledování, nikoliv k vysílání vlastních signálů.
Elena si předem připravila velké množství softwaru, volně prodejného i naprogramovaného speciálně pro tuto příležitost. Nejprve provedla takzvaný „maskovací scanning“ - prověřila celý systém a zjistila, jaký druh detekčních programů se v něm používá. Nato spustila předem vytvořený povelový soubor, který měl za úkol zahltit systém nečekaně objemným množstvím informací a způsobit přeplnění vyrovnávací paměti.
Jakmile k tomu došlo, spustila paketový identifikátor sítě, který měl zmapovat systémy na bezpečnostní síti, zjistit, jaký druh síťového přenosu se používá pro vysílání a příjem a jak vypadá základní struktura celého systému.
Během několika vteřin „byla krabička její“, jak s oblibou říkají počítačoví hackeři. A přestože se Elena k hackerům nepočítala, již dávno zjistila, že je velmi výhodné osvojit si jejich způsoby, stejně jako si dobrý terénní operativec vždy osvojí metody lupičů a pracovní postupy vykradačů sejfů.
A tato zkušenost jí nyní přinesla ovoce. Linka byla napíchnutá.
Čtyřmetrový hliníkový rybářský člun byl poháněn tichým přívěsným motorem Evinrude o výkonu čtyřiceti koní. Bryson se v člunu rychle přesouval po jezeře zčeřeném mírnými vlnami.
Člun vydával minimální hluk, který navíc převládající větry unášely směrem od Manningova pozemku. Jakmile Bryson zahlédl řetěz křiklavě oranžových bojí ohraničujících chráněné vody před Manningovým kotvištěm a čelním trávníkem, snížil rychlost a nakonec vypnul motor, který zakašlal a zhasl. Teoreticky mohl přes linii bojí jednoduše proplout, ale raději předpokládal, že Manning instaloval i na tomto místě nějaké bezpečnostní opatření, které má odhalit případné pokusy o infiltraci ze strany nepřátelského plavidla.
Z tohoto místa již viděl Manningův nízký dům zasazený do úbočí hory a osvětlený bodovými reflektory. Velká část domu se nacházela v podzemí, takže stavba vypadala skromněji, než jaká ve skutečnosti byla. Bryson spustil kotvu, neboť chtěl ponechat člun na místě pro případ útěku, pokud bude mít tolik štěstí, že se mu podaří utéci. Sdělil Eleně - dokonce ji ujistil -, že jeho plán pamatuje i na únikovou cestu, ale ve skutečnosti to nebyla pravda a Bryson si lámal hlavu, zda to Elena tajně netuší. Buďto vyhraje a přežije, anebo prohraje a bude zabit.
Neexistovalo nic mezi tím.
Rychle si začal chystat nezbytné vybavení. Přestože se potřeboval pohybovat co nejvíce nalehko, zároveň musel počítat s desítkami rozmanitých překážek, které jednoduše nemohl předvídat a jejichž překonání by si vyžádalo řadu různých nástrojů. Bylo by dosti nešťastné, kdyby musel odvolat celou operaci například jen proto, že u sebe nemá správnou sadu paklíčů. Jeho zásahová vesta byla obtěžkána celou řadou nejrůznějších zbraní, úhledně složených svršků a jiných předmětů zatavených do plastiku.
Zavolal Eleně z bezpečné obousměrné vysílačky.
„Jak to jde?“
„Dobře.“ Elenin hlas byl silný a zřetelný a zněl poměrně optimisticky. „Oči jsou otevřené.“
To znamenalo, že se Eleně podařilo připojit na světlovodnou linku videomonitorovací zařízení. „A jak daleko ty oči vidí?“ zeptal se Bryson.
„Eh, některé oblasti jsou průzračné a jiné méně průzračné.“

„Které nejsou průzračné?“
„Soukromé obytné prostory a podobně. Zdá se, že jsou monitorovány místně.“ Znamenalo to, že kamery ve veřejně nepřístupných částech domu nelze sledovat ze sídla Systematixu, nýbrž pouze z Manningova domu. Manning si podle všeho hodlal zachovat alespoň nějaké zdání soukromí.
„To je smutné.“
„To ano. Ale mám i dobré zprávy. V televizi dávají skvělé reprízy.“ Eleně se podařilo identifikovat v systému včerejší záběry videokamer a přijít na způsob, jak jimi nakrmit monitorovací systém tak, aby to vypadalo, že jde o záběry z dneška!
„No to je skvělá zpráva. Ale vyčkej s tím až do dokončení fáze jedna. teď si půjdu zaplavat a pak se ti zase ozvu.“
Lehká černá kombinéza z nomexu, kterou při infiltracích do domů používal Bryson nejraději, pohlcovala vodu, a tak si přes ni oblékl ještě neoprenový oblek. Bylo mu horko, ale věděl, že ho studená voda v jezeře brzy zase ochladí. Přes zásahovou vestu si nyní upevnil nafukovací kompenzátor vztlaku, upravil si rychlouvolňovací přezky a zátěžový opasek, oblékl si silikonovou potápěčskou masku a strčil si do úst regulátor druhého stupně. Po rychlé dvojí kontrole vybavení si klekl na okraj člunu a hlavou napřed se vnořil do vody.
Ozvalo se šplouchnutí a Bryson začal splývat na hladině jezera.
Rozhlédl se kolem sebe, zorientoval se a začal vyfukovat vestu.
Pomalu se potopil pod vodu, která byla chladná a krystalicky čistá. Během klesání si všiml, že je voda stále kalnější a méně průzračná. Na chvíli se zastavil, aby vyrovnal tlak vzduchu, a slyšel, jak mu louplo v uších. Když dosáhl přibližně dvacetimetrové hloubky, stěží viděl dále než na tři až pět metrů.
To bylo špatné, protože musel postupovat opatrněji a tím i pomaleji. Obrátil se jako astronaut ve stavu beztíže a začal plavat směrem ke břehu.
Zaposlouchal se, zda neuslyší charakteristické hluboké bručení sonaru, ale slyšel pouze ticho - v jistém smyslu ho uklidňovalo, ale zároveň mu drásalo nervy: nějaké bezpečnostní opatření se zde přece muselo nacházet.
A pak si ho všiml.
Pohupovalo se ve vodě snad pouhé tři metry před ním jako nějaký mořský dravec. Síť.
Nebyla to však obyčejná síť. Byla to podvodní bezpečnostní bariéra napojená na poplašné zařízení. Do pletiva byla vpletena paralelní síť ze světlovodných vláken, napojená na světlovodné panely vytvářející poplašné zóny a opatřená čidly připojenými k elektronickým kontrolním jednotkám prostřednictvím světlovodných přenosových kabelů. Jednalo se o nezvykle důmyslný systém infiltrační detekce, který se používal k ochraně vojenských námořních zařízení.
Celá síť byla připevněna k řadě bojí a zakotvena do dna jezera pomocí závaží. Bryson pochopitelně nemohl sítí proplavat, ani se jí prostříhat nebo ji protrhat, aniž by aktivoval poplašné zařízení.
Vyfukoval kompenzátor vzplývavosti tak dlouho, až se ocitl na dně, poté připlaval k síti a začal ji zkoumat. Podobný systém viděl již jednou na Srí Lance a věděl, že u něj často dochází k falešným poplachům. Pletivo bylo náchylné k rozpojení či roztržení, neboť se nacházelo v neustále se převalující vodě a protože také vodní živočichové - ryby nebo krabi - mohli v pletivu uvíznout, cloumat jím nebo dokonce okusovat kabely. Rozhodně se nejednalo o dokonalý systém.
Přesto si Bryson nemohl dovolit riskovat, že aktivuje poplašné zařízení. Manningova bezpečnostní ostraha byla jistě právě dnes v noci ve stavu zvýšené pohotovosti. Bylo silně pravděpodobné, že bude reagovat na jakékoliv poplachy.
Bryson se přistihl, že dýchá velmi mělce. Byla to jeho reakce na strach, která způsobovala, že se mu nedostávalo dechu, jako by si nedokázal naplnit plíce vzduchem. Propadl panice. Na chvíli zavřel oči a nutil se ke klidu tak dlouho, až se jeho dech zklidnil.
Tenhle systém je určen pro čluny a podvodní plavidla, pomyslel si.
Ne pro plavce a potápěče.
Poklekl a začal si prohlížet zátěže, které držely pletivo u dna.
Dno jezera bylo tvořeno bahnem - jemnými kalnými usazeninami, které se při doteku okamžitě bořily.
Bryson zanořil ruce do bahna a začal ho odhrabávat ze dna. Přímo před ním se zvedl černý mrak, který

rychle zakalil vodu v okolí. Bryson velmi rychle a s pozoruhodným klidem vyhrabal pod spodní hranou sítě podlouhlý výkop, jímž se mu podařilo protáhnout za pletivo. Když pronikal pod sítí dovnitř, pohyb vody zčeřil senzorovou síť. Bylo však pravděpodobné, že toto šplouchání nestačilo k aktivaci poplašného zařízení - voda v jezeře se koneckonců pohybovala stále.
Bryson se nyní ocitl na druhé straně - ve výsostných vodách Gregsona Manninga. Znovu se zaposlouchal, zda neuslyší vrnění aktivního sonaru, ale stále neslyšel nic.
Ale co když se pletu?
Jestli se pletu, pomyslel si, již brzy se to dozvím. Spekulování by teď k ničemu nevedlo. S cílevědomým odhodláním začal znovu plavat kupředu, až se přiblížil k řasami obrostlým pilířům pod přístavištěm. Chvíli manévroval kolem vzdálenější strany přístaviště, poněvadž věděl, že se zde nachází kotviště pro čluny. Neustále se přibližoval a voda byla čím dál mělčí - již se nohama dotýkal dna a hladina jezera byla pouhého půl metru nad ním.
Bryson zcela vyfoukl vestu a kráčel po jezerním dně tak dlouho, až se jeho hlava vynořila z vody a on se ocitl přímo pod přístavištěm. Sundal si masku, zaposlouchal se a rozhlédl se co nejdále kolem sebe. Když s uspokojením konstatoval, že se v dohledu nikdo nenachází, odepnul si vestu s kompenzátorem vzplývavosti, sundal si kalhoty i kyslíkovou bombu a bezpečně vše zavěsil na silný trám. Doufal, že zde potápěčská výstroj zůstane pro případ, že ji bude znovu potřebovat.
Bude-li mít štěstí.
Poté se chytil boční hrany přístaviště a vynořil se z vody.
Ve výhledu na Manningův dům mu bránilo kotviště pro čluny, které ho však zároveň ukrývalo před každým, kdo by se právě náhodou díval z čelních oken domu. Trávník byl tmavý a jediné světlo dopadalo od vysokých obloukových oken na nejbližší pás trávy u domu. Bryson se posadil na okraj přístaviště, sundal si zásahovou vestu, svlékl si neoprenový oblek a nasadil si vestu zpět na černou nomexovou kombinézu. Postupně vytáhl z vesty všechny zbraně i jiné nástroje, zbavil je neprodyšných igelitových sáčků a opět je vrátil do vesty. Nato se proplížil podél přístaviště a před kotvištěm pro čluny se konečně vztyčil. Celý komplex byl potemnělý a zdánlivě prázdný. Pro případ, že by se spletl ve výpočtech, měl Bryson ve vestě připravenu pětačtyřicítku s krátkou hlavní.
Nyní ji vytáhl a vyrazil k hlavnímu zatravněnému prostranství.
Zatím to jde dobře. To hlavní však mělo teprve přijít a bezpečnostní opatření se s klesající vzdáleností od Manningova domu bezpochyby znásobovala. Bryson proto stále nemohl polevit v ostražitosti. Vytáhl černou pletenou kuklu a přetáhl si ji přes obličej. Z jiné kapsy vesty poté vytáhl metaskop - monokulár pro noční vidění, který dokázal identifikovat infračervené záření a přiložil si ho na pravé oko.
Okamžitě si všiml paprsků.
Trávník byl poset paprskovými snímači pro detekci pohybu, které byly pravděpodobně připojeny k infračerveným kamerám.
Každý, kdo by se pokusil přejít po trávníku před domem, by nutně přerušil některý z paprsků a spustil poplašné zařízení.
Paprsky se však nenacházely níže než v přibližně metrové výšce, aby poplašné zařízení zbytečně nespouštěla drobná zvířata.
A co psi?
I to bylo možné. Upřímně řečeno bylo dokonce pravděpodobné, že na Manningově pozemku volně pobíhají hlídací psi, přestože Bryson doposud žádného neviděl ani neslyšel.
Monokulár byl upevněn na hlavovém držáku, který umožňoval funkci přístroje i bez použití rukou. Bryson teď potřeboval mít ruce volné. Připevnil si monokulár k hlavě a bezpečně zajistil postranní klapky. Nyní mohl jít přes trávník a vyhýbat se infračerveným paprskům.
Když ovšem padl na ruce a kolena a začal se plazit pod úrovní nejnižšího paprsku, zaslechl cosi, co v něm zmrazilo krev.
Hluboké zakňučení a po něm zavytí. Zvedl hlavu a viděl, jak se přes trávník blíží několik psů, kteří pomalu začínali utíkat.
A nebyli to žádní domácí mazlíčci, nýbrž dobrmani. Paličatí, dobře vycvičení, krvelační.
Bryson cítil, jak se mu sevřel žaludek. Panebože.

Psi cválali jako koně, divoce a hrdelně štěkali a cenili ostré zuby. Bryson odhadoval, že jsou nyní dvacet metrů od něj, ale psi se k němu rychle přibližovali. Bryson vytáhl ze zásahové vesty pistoli s uspávacími šipkami, s tlukoucím srdcem zamířil a vypálil. Ozvala se čtyři krátká zakašlání a plynomet poháněný oxidem uhličitým vyslal proti psům čtyři deseticentimetrové uspávací šipky.
První z nich daleko minula cíl, avšak ostatní tři šipky zvířata zasáhly. Vše proběhlo naprosto nehlučně: dva psi téměř okamžitě klesli k zemi, zatímco největší pes neotřeseně uběhl ještě několik metrů, než i on zavrávoral a skácel se do trávy. Každá injekce totiž obsahovala deset kubíků neuromuskulární zneškodňující látky na bázi fentanylu, která na psy okamžitě zapůsobila.
Bryson se silně potil a jeho tělo se bezděčně třáslo. Přestože se na tuto eventualitu připravil a měl po ruce pětačtyřicítku i uspávací pistoli, stačilo pár vteřin a ocitl by se v obklíčení silných čelistí sápajících se mu po hrdle a po slabinách. Lehl si do vlhké trávy a vyčkával. Za první vlnou psů totiž mohla následovat další a štěkot navíc mohl upoutat pozornost ostrahy, což bylo dosti pravděpodobné.
Avšak i dobře vycvičení psi se mohli splést, a pokud jejich štěkot po chvíli opět ustal, pozornost strážníků se upřela jinam.
Nastalo třicet až pětačtyřicet vteřin ticha. Díky černé kombinéze a černé kukle na obličeji mohl Bryson splynout s tmavou nocí.
Nikde v blízkosti se již nenacházeli žádní další psi, ale Bryson si nemohl dovolit příliš dlouho vyčkávat. Věděl, že podle stavebního zákona musí být do trávníku zabudováno několik mříží, které umožňují ovětrávání podzemní garáže umístěné přímo pod trávníkem. Podle jedné ze zpráv o nelehkém průběhu stavebních prací, které měl Bryson možnost číst, svedly úřady se stavební firmou menší bitvu o umístění garáže, jíž se zcela zákonitě začalo říkat „Netopýří jeskyně“, protože do ní Manning i jeho hosté vjížděli po příjezdové rampě vytesané hluboko do svahu hory na druhé straně domu. Pod nátlakem veřejnosti byl Manning nakonec donucen učinit ústupky a vybudovat v garáži další větrací šachty, které nenápadně ústily právě do trávníku před domem.
Bryson se znovu začal plížit travou. Přesunul se mírně doleva a snažil se držet pod úrovní nejnižšího paprsku infračerveného světla. Ničeho zvláštního si již nevšiml. Proplazil se asi tři metry do mírného svahu směrem k domu a pak pod sebou konečně ucítil ocelový rošt větrací šachty. Popadl ho a byl připraven ho v případě potřeby odšroubovat, ale rošt po několika škubnutích povolil sám.
Šachta nebyla příliš široká - měřila snad padesát krát šedesát | centimetrů -, ale Brysonovi to stačilo. Jedinou otázkou zůstávalo, jak hluboko se bude muset spustit. Vnitřní stěny větrací šachty | byly z hladkého betonu bez jakýchkoliv madel či výčnělků, jichž by se mohl přidržet. Bryson tajně doufal, že sestup bude snazší, přestože byl i na tuto situaci připraven. Během dvaceti let terénních operací se naučil vždy počítat s nejhorším - jedině to mohlo být zárukou úspěchu. Vnější límec šachty, na kterém byl posazen rošt, byl naštěstí ocelový - alespoň něco mohlo Brysonovi poskytnout útěchu.
Podíval se přes monokulár do šachty a s uspokojením konstatoval, že se zde nenacházejí žádné další infračervené paprsky.
Sundal si tedy z hlavy postroj, který ho již začínal nepříjemně dřít, a strčil ho do kapsy.
Vytáhl obousměrnou vysílačku a zavolal Eleně. „Jdu dovnitř,“ ohlásil. „Aktivuj speciální efekty. Odpal fáze jedna.“

Kapitola 32

Bezpečnostní strážník zmateně civěl na výstupy z kamer.
„Johne, můžeš se na to mrknout?“ Oba muži seděli v kulaté místnosti s hladkou stěnou rozdělenou do mozaiky nejrůznějších záběrů, z níž ovšem nevyčnívaly jednotlivé monitory. Každý obdélník představoval výstup z jiné kamery.
Druhý člen ostrahy v kontrolní místnosti se otočil na židli a zaměřil se na dva virtuální monitory. O vysílaných záběrech nemohlo být pochyb. Na hranici Manningova pozemku vypukl požár.
Kamery 16 a 17, umístěné u západní strany plotu, zobrazovaly stromy v plamenech, z nichž vystupoval hustý kouř.

„Sakra," ulevil si druhý muž. „To je lesní požár! Nějaký přiblblý táborník tam zřejmě odhodil nedopalek a ten požár se teď rychle šíří dál!"
„Jaký je předepsaný postup? Tohle se mi ještě nikdy nestalo."
„Jaký asi myslíš, pitomče? Všechno popořádku. Nejdřív zavolat hasiče a pak uvědomit pana Manninga."
Sotva Bryson vyslovil poslední větu, stiskla Elena knoflík na malé bezdrátové vysílačce, jejíž signál okamžitě odpálil odpalovací podušky, které Bryson připojil ke dvanácti divadelním bleskovicím a čtyřem plamenometným trubicím. Z bleskovic ukrytých v listí a lesním porostu těsně za obvodovým plotem Manningova pozemku začal okamžitě vycházet hustý šedočerný kouř připomínající doutnající listí. Z plamenometných trubic zase vyšlehly dvouapůlmetrové plameny, které po několika vteřinách opět pohasly.
Bryson trubice načasoval tak, aby se zažehovaly postupně, čímž vyvolal dojem divoce se šířícího lesního požáru.
Ve skutečnosti se jednalo o rekvizity pro zvláštní efekty, které se používaly v divadle a při filmování za účelem přesvědčivé, ale bezpečné imitace lesního požáru. Bryson neměl pražádný zájem podpálit veřejně přístupný les, a nic podobného ani nebylo nutné.
„Dispečink požární služby města Seattle, mluvte."
„Tady bezpečnostní ostraha domu Gregsona Manninga. Máme tady přímo před sebou..., máme tu obrovský požár. Zdá se, že vypukl ve státním lese..." o „Děkuji vám, ale už tam jedeme."
„Cože?"
„Už jsme dostali zprávu."
„Opravdu?"
„Ano, pane. Od jednoho z vašich sousedů. Zdá se, že je situace velmi vážná. Doporučujeme vám okamžitou a úplnou evakuaci budovy."
„No to je vyloučeno! Pan Manning má právě mimořádně důležitou schůzku s hosty z celého světa, s velice významnými hosty..."
„Tím spíše je životně důležité, abyste ty své významné hosty evakuoval do bezpečí!" odsekl dispečer. „Ihned!"
Bryson co nejrychleji zahákl skládací mechanický naviják za ocelový límec u ústí větrací šachty. Poté připevnil dvojitou karabinu na konci pozinkovaného ocelového lana k úchytce nosného postroje, který byl všit do zásahové vesty.
Do přenosného navijáku bylo zabudováno zařízení pro sestup s vačkovou autopojistkou, která svírala lano protažené cívkou s pružinovým zatížením, čímž se regulovala rychlost sestupu.
Brysonovi to umožnilo spouštět se šachtou konstantní a přesně odměřenou rychlostí.
Vsoukal se nohama napřed do šachty, natáhl se, uložil rošt zpátky na místo a zakryl jím černý plastový kryt navijáku tak, aby alespoň zdálky nebudil pozornost. Poté se začal spouštět do temné a zdánlivě nekonečné šachty.
Zdálo se mu, že již v dálce zaslechl trylkující sirény hasičských vozů - dostavily se ještě rychleji, než očekával.
Lano se odvíjelo přesně odměřenou rychlostí a Bryson si uvědomil, že každou chvíli vstoupí do nejpřísněji střežené zóny.
Falešný lesní požár však bezpochyby aktivizoval všechny druhy poplašných zařízení a upoutal na sebe pozornost veškerého Manningova bezpečnostního personálu. Ten se nyní jistě zaměří na hrozbu v podobě šířícího se ohně, který pro něj bude daleko bezprostřednějším objektem zájmu než jakákoliv případná infiltrace. A i kdyby Bryson neuváženě aktivizoval nějaká poplašná zařízení, ostraha to s velkou pravděpodobností přisoudí příjezdu hasičů na Manningův pozemek. Všude zavládne chaos a přesně načasovaná panika: ideální krytí pro Brysonovu infiltraci.
Bryson si dal záležet, aby rozmístil dýmovnice dostatečně daleko od Elenina nákladního auta, a její přítomnost tak nemohla vzbudit podezření, ale i přesto musela být Elena připravena na případnou smršť všetečných otázek. Bryson nepochyboval, že je Elena zvládne.
Lano se stále odvíjelo ze speciálně konstruované kladky vysoko nad hlavou a Bryson žasl nad ohromující hloubkou větrací šachty.

Jakmile zahlédl červenou rysku označující blížící se konec lana, věděl, že se již spustil téměř o sedmdesát metrů, což byla maximální délka lana. Nakonec se lano s cuknutím zastavilo a Bryson se podíval dolů. Zbývaly ještě asi dva metry. Bryson seskočil na naleštěnou betonovou podlahu a ihned se přikrčil, aby ztlumil dopad. Lano nechal volně viset v šachtě pro případ, že by ho ještě potřeboval.
Kapitán Matthew Kimball z požární služby města Seattle, vysoký černoch s impozantním pasem, se rozhodně postavil před šéfa Manningovy ostrahy Charlese Ramseye, podsaditého a jen o pár centimetrů menšího muže v modrém saku.
„Po žádném lesním požáru tu není ani stopy," začal hasič.
„No, dva mí lidé ho viděli na bezpečnostních kamerách," odpověděl Ramsey vzdorovitě.
„Viděl jste ho na vlastní oči?"
„Ne, ale..."
„Viděl ho některý z vašich mužů na vlastní oči?"
„To nevím. Ale kamery nelžou."
„No, tak se někdo nejspíš spletl," zabručel kapitán Kimball a otočil se zpět ke svým podřízeným.
Charles Ramsey se podíval na strážníka vedle sebe a přimhouřil oči. „Chci přepočítat všechny hasiče, kteří vstoupili na pozemek," vyštěkl. „Něco tady zatraceně smrdí."
Bryson se ocitl v prostorné podzemní garáži, jejíž podlaha byla tvořena betonem vyleštěným do mramorového lesku. Určitě se zde nacházela více než padesátka automobilů: duesenbergy, rollsy, bentleye i klasická porsche - samé staré sběratelské exponáty.
Bryson nepochyboval, že všechny patří Manningovi. Na protější straně byl výtah vedoucí do hlavní části domu.
Bryson stiskl tlačítko vysílačky a tiše se zeptal: „Je všechno v pořádku?"
Elenin hlas byl slabý, ale slyšitelný. „Jo. Už odjela poslední požární vozidla. Plameny i kouř se rozptýlily dávno před jejich příjezdem a nezůstala po nich ani stopa."
„Přesně, jak jsme plánovali. Takže jakmile se veškerá aktivita mimo pozemek vrátí do normálu, chci, abys... nasadila reprízy."
Bylo příliš riskantní krmit videomonitory včerejšími záběry, dokud za plotem probíhal čirý ruch, jehož absence na monitorech by mohla upoutat pozornost ostrahy. „A až proniknu do domu, budu tě potřebovat v neustálém rádiovém kontaktu, abys mě mohla navádět skrz minová pole."
Vtom si Bryson všiml pohybu ve stínu po své levici - mezi řadami automobilů se cosi hnulo. Otočil se a spatřil dozorce v modrém saku a s napřaženou pistolí.
„Hej!" křikl dozorce.
Bryson uskočil z palebné dráhy a vrhl se k zemi. Ozval se výstřel, který se v uzavřené podzemní garáži silně rozlehl. Kulka se zaryla do betonu pár centimetrů od Brysonovy hlavy a odrazila se.
Zároveň na podlaze zacinkala prázdná nábojnice. Během zlomku vteřiny vytáhl Bryson pětačtyřicítku a vypálil. Dozorce se pokusil uskočit, ale byl zasažen přímo do prsou. Zaječel a roztřásl se po celém těle. Bryson vypálil znovu a muž klesl k zemi.
Bryson k němu přispěchal. Dozorce měl doširoka rozevřené oči a jeho obličej byl zkroucený bolestí. Na klopě saka měl připevněnu bezpečnostní propustku. Bryson mu ji sebral a pozorně si ji prohlédl. Usoudil, že bezpečnostní systém domu je strukturována do několika zón a že je kontrolován prostřednictvím systému podmínečného přístupu. Vchod do každé zóny byl vybaven proximálním snímačem připomínajícím elektronická čidla u dveří supermarketů, které se před zákazníkem automaticky otevírají. Snímač zaregistroval bezpečnostní propustku na klopě saka či náprsní kapse košile, neviditelný počítač ověřil totožnost nositele, lokalizoval místo jeho pobytu, datum a čas a zjistil, do jaké úrovně má nositel přístup.
Před nepovolanou osobou se dveře jednoduše neotevřely, a naopak se spustilo poplašné zařízení. Systém přitom po celou dobu registroval, kde se daná osoba právě nachází.
Bryson proto věděl, že překonat bezpečnostní opatření domu bude složitější než jednoduše ukrást dozorci propustku. Buďto je zde instalován záložní biometrický systém na bázi ověřování otisků prstů či dlaní, snímkování sítnice nebo něčeho podobného, anebo musí osoba, která chce projít dveřmi, zadat příslušný kód.

Dozorcova bezpečnostní propustka mu tedy s největší pravděpodobností při infiltraci do domu nijak nepomůže. Záhy to bude Bryson vědět s jistotou.
Jediným způsobem, jak proniknout do domu, tedy zůstával výtah.
Bryson k němu vyrazil. Věděl, že musí jednat rychle, neboť kde se nacházel jeden dozorce, tam se bezpochyby nacházeli další.
Již sama skutečnost, že zastřelený dozorce nebude odpovídat na rutinní dotazy vysílačkou, vyvolá v budově poplach - poplach, který již Bryson nebude moci maskovat odvedením pozornosti k lesnímu požáru.
Dveře výtahu byly z leštěné oceli a ve stěně vedle nich byl zabudován panel s volacím tlačítkem a číselnými klávesami. Bryson zmáčkl tlačítko, ale to se nerozsvítilo. Zmáčkl ho znovu, ale opět se nesetkal s žádnou reakcí. Pro přivolání výtahu se zřejmě musel na panelu zadat kód - pravděpodobně sekvence čtyř číslic.
Bez zadání kódu volací tlačítko nefungovalo. Bezpečnostní odznak, který Bryson sejmul dozorci a připevnil na vlastní zásahovou vestu, mu tady k ničemu nebyl.
Bryson si prohlédl stěny vedle výtahu a snažil se najít skryté kamery. Byl si téměř jist, že se zde nějaké průmyslové kamery nacházejí, ale doufal, že je již Elena ošálila náhražkou v podobě včerejších záběrů. Pokud by se jí to z nějakého důvodu nepodařilo nebo měla důvod se domnívat, že tento trik nezabral, již dávno by se mu ozvala vysílačkou. Představovala nyní jeho oči a uši Bryson se musel spolehnout na její důkladnost a schopnosti a jako vždy to i nyní bez váhání učinil.
Dveře výtahu se daly pochopitelně otevřít i hrubou silou pomocí páčidla, ale byla by to chyba. Moderní výtahy - dokonce i typy opatřené pouhým základním vybavením - využívaly stejně jako mnoho jiných přístrojů složitých elektronických obvodů.
Násilné otevření dveří pomocí sekery či páčidla by zákonitě porušilo západky a vyřadilo výtah z chodu - dokud by dveře výtahové šachty zůstávaly otevřené, výtah by se nerozjel. Toto bezpečnostní opatření bylo naprosto běžné u téměř všech výtahů zkonstruovaných v posledních pětadvaceti letech. A pokud by se výtah nerozjel, hrozilo Brysonovi riziko, že upoutá pozornost bezpečnostního personálu. Možná by se mu mezitím přece jen podařilo vniknout do budovy, ale Bryson nechtěl, aby se o jeho infiltraci dozvěděla ostraha a spustila poplašná zařízení. Účinné a tajné proniknutí do budovy předpokládalo dokonalé zametení stop.
Pro tento účel měl Bryson u sebe speciální nástroj zvaný západkový klíč, který používali registrovaní opraváři výtahů k nouzovému otevírání dveří. Jednalo se o patnáct centimetrů dlouhý a dva a půl centimetru široký kus ploché nerezové oceli s háčkem na konci. Bryson ho strčil do horní části ocelových dveří těsně za plochou zárubeň lemující dveře výtahu a posunul ho doprava. Na pravém dveřním panelu těsně za zárubní se nacházela mechanická západka. Západkový klíč ji snadno odsunoval tak dlouho, až narazil na překážku v podobě vyčnívajícího obdélníku.
Chlopeň klíče sklouzla doprava, strhla s sebou západku a dveře výtahu se hladce otevřely.
Z temné a opuštěné šachty se vyvalil chladný vzduch. Kabina výtahu visela v některém z horních pater. Bryson vytáhl halogenovou baterku a posvítil jí do šachty, přičemž pomalu pohyboval drobným a jasným kuželem světla ze strany na stranu a zepředu dozadu.
To, co objevil, ho nijak nepotěšilo. Toto nebyl obyčejný domovní výtah se systémem bubnového navíjení, ani trakční výtah s kabely a protizávažím. Pro Brysona to znamenalo, že nebude moci využít výtahových lan, kterých by se přidržel a pomocí horolezeckých technik po nich vyšplhal vzhůru - nebyla zde žádná lana, jichž by se mohl chytit! V šachtě s ocelovým obložením se nenacházelo nic jiného než jediná velká kolejnice na pravé straně, po níž výtah stoupal a klesal díky hydraulickému tlaku. Kolejnice byla navíc kluzká a silně naolejovaná, takže se jí Bryson v žádném případě nemohl chytit a vyšplhat po ní vzhůru.
Stále čekal na to nejhorší a nyní to přišlo.
Eleně se již podařilo najít archiv starších monitorovacích záběrů. Byly zálohovány v EPROM paměti databáze firmy Systematix a z bezpečnostního systému byly snadno dostupné. Databáze obsahovala chronologicky seřazené záběry z období posledních deseti dnů, rozčleněné podle jednotlivých sektorů. Nebylo nic těžkého vybrat kopii včerejších videozáběrů a opatřit ji dnešním datem.

Takto upravenou „reprízu“ vložila Elena do videomonitorovacího systému. Manningova ochranka se od této chvíle nedívala na živé záběry z kamer, nýbrž na včerejší archivovaný záznam opatřený stejným časovým kódem, pouze posunutým o čtyřiadvacet hodin dopředu. Tato metoda samozřejmě fungovala pouze u kamer jedna až osmnáct - u vnějších a některých vnitřních kamer rozmístěných v místech, kde byl jen malý nebo žádný ruch.
V zadních kapsách zásahové vesty měl Bryson malé a lehké magnetické příchytky, které se obvykle používaly k prohlídkám mostů a vodních nádrží, případně k podvodnímu ohledávání lodních trupů a ropných plošin. Bryson si připevnil příchytky k oběma botám a poté i k rukám a pomalu začal šplhat po hladké ocelové stěně. Střídavě překládal jednotlivé končetiny a kousek po kousku se sunul výš a výš. Byla to namáhavá a vleklá činnost.
Bryson šplhal po stěně a přemýšlel, jak hluboko se musel spustit větrací šachtou, aby se dostal do garáže: více než sedmdesát metrů z úrovně přízemí. Na cestě vzhůru se bude nacházet jedno nebo dvě podzemní patra s výtahovou zastávkou, avšak Bryson se potřeboval dostat až do hlavního podlaží Manningovy rezidence.
Ve světle halogenové baterky po chvíli konečně spatřil první suterénní podlaží s výtahovými dveřmi. Po celou dobu si uvědomoval, že někdo může kdykoliv přivolat výtah do podzemní garáže a kabina pak rychle začne klesat přímo na něj. Kdyby v takovém případě okamžitě neuvolnil magnetické příchytky a nepřitiskl se do půlmetrové mezery mezi stěnou šachty a kabinou, byl by na místě mrtev. Proto musel neustále bedlivě naslouchat, zda se ze strojovny neozve zvuk motoru.
Nyní ho dělily pouhé tři metry od podlaží označeného nápisem JEDNA, v němž zůstala dosti nepohodlně zastavena kabina.
Nepohodlně, ale nikoliv neočekávaně. Bryson se pomalým překládáním rukou a nohou přitáhl co nejblíže, až se ocitl přímo pod kabinou, a pak se začal systematicky otáčet a s kovovým cinkáním přikládat příchytky ke spodní straně ocelové kabiny. Nyní visel za ruce přímo na kabině, zatímco nohy se mu houpaly ve zdánlivě bezedné šachtě. Bryson se na chvíli podíval pod sebe a vzápětí toho zalitoval: přímo pod ním zela asi pětasedmdesát metrů hluboká propast s betonovým dnem. Pokud by se něco nezdařilo, pokud by například selhala některá z magnetických příchytek, bylo by okamžitě po všem.
Bryson neměl strach z hloubek, ale zároveň nebyl imunní ani vůči pocitům panické hrůzy. Nyní již nebyl čas zpomalit ani couvnout, neboť kdokoliv mohl v kterémkoliv okamžiku přivolat kabinu jinam. Bryson proto začal co nejrychlejšími pohyby šplhat po boční stěně výtahu, přičemž byl tak těsně zaklíněn do mezery mezi kabinou a ocelovou stěnou výtahové šachty, že mu zbývalo pouhých pár centimetrů manévrovacího prostoru.
Ať se nerozjede, modlil se v duchu. Ať se nerozjede, ať ho nikdo nepřivolá. Kdykoliv jindy, jenom ne teď.
Když se vyškrábal na horní stranu kabiny, na chvíli si odpočinul, odepnul si příchytky a napěchoval je zpět do zadních kapes vesty.
Poté se překulil, popadl západku na horní straně výtahových dveří a odsunul ji doleva.
Dveře se otevřely.
A co když na druhé straně někdo bude?
Doufal, že k tomu nedojde. Ale byl připraven i na to.
Přímo před ním se objevil matně osvětlený a vkusně zařízený vestibul, který vypadal jako vstupní hala do hlavní části domu.
Bryson vykoukl ze dveří, nikde v okolí nikoho nespatřil, a tak se chytil ocelové příčky ve dveřní zárubni, zhoupl se na ní a bezpečně dopadl na podlahu z leštěného mramoru.
Rozsvítilo se tlumené světlo vycházející z několika nástěnných svícnů rozmístěných podél stěny - pravděpodobně je aktivoval odznak mrtvého dozorce.
Bryson byl uvnitř.
Dva muži v kontrolní místnosti ostrahy procházeli zdlouhavý seznam pravidelné bezpečnostní kontroly, kterou prováděli nesčíslněkrát za den.
„Kamera jedna?“
„Čistá.“

„Kamera dvě?“
„Čistá.“
„Kamera tři?“
„Či..., počkej. Jo, je čistá.“
„Nějaký problém?“
„Zdálo se mi, že jsem za okny zahlídl nějaký pohyb, ale to byl jenom déšť.“
„Kamera čtyři?“
„Počkej chvilku, Charlie. Bože můj, už se sem zase blíží průtrž mračen - stejně jako včera. A přitom když jsem jel do práce, byl nádherný slunečný den. Zatracené seattleské počasí. Nevadilo by ti, kdybych si na chvilku odskočil?“
„Odskočil?“
„Jo, přijel jsem kabrioletem a nechal jsem odkrytou střechu.“
„Ty neparkuješ v podzemní garáži?“
„Trochu jsem se opozdil,“ přiznal se dozorce nesměle. „A tak jsem zajel na přední venkovní parkoviště. Akorát tam zaběhnu a zatáhnu střechu, než mi to zničí celý vnitřek.“
Šéf ostrahy Charles Ramsey si podrážděně povzdechl. „Kristepane, Baine, kdybys přijel včas... No dobrá, zaběhni tam, ale pohni kostrou.“
Se srdcem bušícím námahou a napětím se Bryson postavil a otočil se zpátky k rozevřeným dveřím do výtahové šachty.
Přistoupil k nim a opatrně se natáhl po západce, aby dveře zavřel.
Dobře si uvědomoval, že pád do hluboké temné šachty by znamenal jistou smrt. Paradoxně mu to však plně došlo teprve nyní, když už byl z šachty venku.
Vtom zachytil koutkem oka prakticky nepostřehnutelný pohyb, pouhé mžiknutí světla za sebou. Otočil se a zjistil, že má téměř přímo před sebou dozorce, který se ho chystá strhnout k podlaze.
Když ho Bryson vší silou udeřil, učinil dozorce rychlý výpad, který však Bryson odrazil, chytil dozorce za pravé předloktí a současně ho okovanou botou kopl zezadu do kolena.
Dozorce zasténal a na okamžik zavrávoral, avšak poté znovu nabral rovnováhu a natáhl se po pistoli zajištěné v pouzdře u pasu.
Nemít zbraň vždy při ruce je velká chyba, pomyslel si Bryson.
Chyba, které se teď dopustili oba. Bryson využil chvilkového mužova zakolísání a uštědřil mu silný kopanec do slabin. Dozorce zaskučel a zastavil se snad půl metru před otevřenou výtahovou šachtou.
Přesto se mu kupodivu podařilo vytáhnout pistoli, namířit ji a připravit se k výstřelu. Bryson se vrhl nalevo, unikl dozorci z mušky a pak se na něj vrhl, kopl mu do pistole a vyrazil mu ji z ruky.
„Zasraný parchante!“ zaječel dozorce, uskočil dozadu a natáhl ruce ve snaze zachytit letící pistoli.
Vzápětí se mu ve tváři objevil výraz téměř rozhořčeného překvapení, když si uvědomil, že pod sebou nemá podlahu - nic, oč by se mohl zapřít a znovu vyrazit kupředu, nic, co by mu umožnilo zabrzdit volný pád. Když se jeho trup propadl do hlubin a jeho nohy se dostaly nad úroveň hlavy, změnil se výraz překvapení v neskrývanou hrůzu. Dozorce začal zběsile máchat rukama v marné snaze se něčeho - čehokoliv zachytit a z jeho úst se vydral strašlivý děsuplný křik, který se kovově rozléhal v šachtě, zatímco dozorcovo bezvládné tělo rychle mizelo z dohledu. Jekot byl dlouhý a vytrvalý, ale přesto postupně slábl a pak náhle utichl, když nešťastný dozorce dopadl na dno šachty.
Plavovlasý mladý hlídač vyšel služebním východem z domu a vynořil se nedaleko venkovního nekrytého parkoviště. Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Ještě před pár minutami venku hustě pršelo - úplně stejně jako včera -, ale plískanice se nyní změnila v průzračně jasnou a teplou noc bez jediné stopy po srážkách.
Bez jediné stopy po srážkách.
Bez jediné kaluže a bez mokrého listí na stromech.
Ještě před deseti minutami se v kontrolní místnosti díval na déšť připomínající biblickou potopu světa a nyní se ocitl uprostřed suché a horké noci bez jediné známky předchozích srážek.
„Co to má sakra znamenat?“ vykřikl, popadl vysílačku a zavolal Ramseyovi do kontrolní místnosti.
Ramsey se neudržel a podle očekávání vybuchl. Následoval vodopád nadávek, ale když se Ramsey

konečně vzpamatoval, začal na všechny strany udílet rozkazy. „Máme tu narušení bezpečnosti," ohlásil. „V Systematixu už to ověřují, takže my teď musíme zkontrolovat světlovodnou linku za plotem a zjistit, jestli ji někdo nenapíchl."
Brysonovi stékal z obličeje pot a černá kombinéza ho nepříjemně svědila. Několikrát se zhluboka nadechl, znovu vykročil k šachtě, natáhl se k západce a konečně zavřel ocelové dveře.
Nyní se potřeboval zorientovat a zjistit, kterým směrem se musí vydat, aby došel ke kontrolnímu stanovišti ostrahy.
Kontrolní místnost byla nyní hlavním objektem Brysonova zájmu, neboť mu mohla prozradit vše, co potřeboval vědět. Dalo se v ní zjistit, kde se co nachází, a navíc sloužila jako oči nepřítele, které bylo zapotřebí zavřít.
Stiskl tlačítko vysílačky. „Jsem na hlavním podlaží," ohlásil tiše.
„Díkybohu," ozval se Elenin hlas. Bryson se usmál. Elena si počínala zcela jinak než všichni záložní agenti, s nimiž během terénních operací pracoval. Nejednala s bystrou a chladnou profesionalitou, ale chovala se emotivně, starostlivě a účastně.
„Kterým směrem ode mě je teď kontrolní místnost?"
„Jestli stojíš čelem k výtahu, tak nalevo. Po obou stranách se táhne dlouhá chodba..."
„Souhlasí." Elena pracovala s řadou monitorovacích výstupů, takže nesledovala plán objektu, nýbrž záběry z příslušných kamer.
„Dej se chodbou nalevo a na jejím konci znovu odboč doleva.
Chodba se tam rozšiřuje v takovou velkou galerii portrétů. Řekla bych, že je to nejkratší cesta."
„Dobře, rozumím. Co jejich oči?"
„Zakryté."
„To je skvělé. Díky."
Bryson se otočil doleva a proběhl chodbou. Byl si jist, že stěny i základy domu jsou protkány světlovodnými kabely. Mnoha kilometry světlovodných kabelů připojených na miniaturní čočky, jejichž milimetrové průzory pravděpodobně posévají všechny stěny i stropy. Na rozdíl od překonaných a dobře viditelných průmyslových kamer staré éry se tyto kamery nedaly odhalit, takže je člověk nemohl přestříkat sprejem nebo přelepit páskou. A nebýt Eleniny schopnosti nahradit dnešní záběry včerejšími, zaznamenávaly by kamery každý Brysonův krok a on by se tomu nijak nemohl bránit. Nyní se alespoň mohl pohybovat volně a nepozorovaně. Bezpečnostní odznak, který sebral dozorci v podzemní garáži, mu zatím nijak nepomohl. Nezajistil mu ani přístup k výtahu, pouze se postaral o rozsvícení světel, jakmile Bryson vstoupil na hlavní podlaží. Vše nasvědčovalo tomu, že slouží spíše ke sledování nositele než k překonávání bezpečnostních bariér, a tak se ho Bryson rozhodl zbavit. Odepnul si ho z vesty a položil ho ke stěně na podlahu, jako by ho zde jeho právoplatný nositel nedopatřením ztratil.
Elena právě odložila vysílačku, když vtom zaslechla přímo u automobilu chroupavé kroky. Vše dosud probíhalo až příliš hladce, pomyslela si. Lesní stráž jí teď bude klást všetečné otázky a ona ji bude muset svými odpověďmi přesvědčit.
Otevřela zadní dveře auta a okamžitě začala ječet, neboť jí mezi oči mířila hlaveň pistole.
„Jdeme!" křikl na ni muž v modrém saku.
„Jsem z Amerického geologického průzkumu!" protestovala Elena.
„Že by se nám geologický průzkum napíchl na linku? To asi těžko.
Takže ruce podél těla a žádné hlouposti! Máme na vás pár otázek."
Bryson mezitím dorazil do dlouhé pravoúhlé místnosti, kterou Elena označila za galerii portrétů. Jednalo se o podivně vyhlížející síň lemovanou bohatě zdobenými rámy podobnými pařížskému Louvrů - až na to, že byly všechny prázdné. Přesněji řečeno se v každém rámu nacházel šedivý plochý monitor, který se pravděpodobně proměňoval ve vysoce věrné reprodukce klasických olejomaleb, jejichž složení se měnilo podle vkusu procházející osoby na základě informací vysílaných elektronickým odznakem.
Bryson se užuž chystal do galerie vstoupit, když vtom si všiml svislých linií z drobných černých teček, které se táhly přes celou stěnu mezi dvěma rámy v přibližně metrových rozestupech.
Téměř to vypadalo, že tyto linie slouží jako ozdoba nebo součást interiéru, ale to by nesměly tak příkře kontrastovat s nadýchanými tapetami ve stylu francouzské renesance. Bryson se zastavil u vchodu do

galerie a rozhodl se dále nepokračovat. Linie černých teček začínaly asi půl metru nad podlahou a končily v přibližně stoosmdesáticentimetrové výšce. Bryson si byl téměř jist, že ví, oč se jedná, ale aby se stoprocentně ujistil, vytáhl znovu monokulár pro noční vidění a nasadil si ho na oko.
Přes celou šířku chodby se v několikadecimetrových rozestupech táhla řada tenkých paprsků. Bryson dobře věděl, že paprsky připomínající zářivě zelené struny jsou ve skutečnosti lasery s infračervenou frekvencí. Mezi dvojicemi bodových senzorů se táhly laserové paprsky, které byly pouhým okem neviditelné, ale jakmile je přerušila nepovolaná osoba procházející galerií, okamžitě aktivovaly poplašné zařízení. Také ony začínaly až v přibližně půlmetrové výšce - Bryson usoudil, že je to proto, aby alarm zbytečně nespouštěla Manningova domácí zvířata.
Jediným způsobem, jak se dostat přes galerii, bylo proplížit se po podlaze a celou dobu se přitom držet pod přibližně půlmetrovou úrovní, aby nebyl přerušen nejnižší laserový paprsek. Bohužel neexistoval žádný čistý a snadný způsob, jak toho docílit. Bryson upevnil monokulár na hlavový postroj, a jakmile měl přístroj bezpečně zajištěn na hlavě, lehl si na záda na podlahu a začal se sunout vpřed, přičemž se nohama odrážel od podlahy. Po celou dobu se přitom díval vzhůru a ujišťoval se, zda nepřerušil některý paprsek. Hladká nomexová kombinéza mu naštěstí umožňovala rychlý a plynulý pohyb. Přestože byly průmyslové kamery digitálně zaslepené „reprízou“, zbytek bezpečnostního systému se nacházel ve stavu plné pohotovosti a sebemenší chyba by okamžitě spustila signalizaci. Největší nebezpečí však nepředstavovala nejmodernější technologie, nýbrž lidský faktor - možnost, že by se na chodbě objevil ozbrojený dozorce, jak se již dvakrát stalo.
Bryson se postupně prosoukal pod třetím, čtvrtým i pátým laserovým paprskem. Žádný z nich přitom neporušil, takže měl jistotu, že alespoň zde neaktivoval žádný alarm.
Nakonec se proplížil pod posledním paprskem. Poté se na chvíli zastavil a pozorně si prohlédl zbytek chodby, aby se ujistil, že se zde žádné další paprsky nenacházejí. S uspokojením se nejprve posadil a pak se opatrně vyškrábal na nohy. Nyní již byl velice blízko kontrolního stanoviště ostrahy. Elena ho podle všeho naváděla správně.
Bryson stiskl tlačítko vysílačky. „Průchod úspěšný,“ zašeptal.
„Kam mám jít teď?“
Nedostal žádnou odpověď, a tak se zeptal znovu, tentokráte hlasitěji.
A zase nic, jen praskání statické elektřiny.
„Eleno, hlas se.“
Nic.
„Eleno, no tak. Potřebuji navést.“
Ticho.
„Kudy teď, sakra?!“
Panebože, ne! Že by selhala komunikace? Bryson znovu promluvil do vysílačky a znovu nedostal odpověď. Byla snad v domě instalována nějaká rušící technologie, která by Brysonovi znemožňovala přijímat Elenin signál a naopak?
Ale lidé v budově spolu přece museli komunikovat! Neexistoval způsob, jak odrušit všechny možné rádiové frekvence s výjimkou jediné, kterou chtěl Manning využívat. To bylo vyloučeno.
Kde tedy Elena vězí?
Bryson se jí znovu a znovu pokoušel volat, ale stále nedostával vůbec žádnou odpověď.
Elena byla pryč.
Stalo se jí snad něco? S touto eventualitou Bryson příliš nepočítal.
Cítil, jak se ho zmocňuje mrazivá hrůza.
Nemohl se však zastavit, nemohl ztratit jedinou vteřinu zjišťováním, kam se Elena poděla nebo kde selhala jejich vzájemná komunikace. Musel jít dál.
K lokalizaci kuchyně nepotřeboval žádné rádiové instrukce.
Již zdálky cítil na chodbě lákavou vůni teplých předkrmů. Na protějším konci chodby se otevřely posuvné dveře, jimiž prošel číšník v černých kalhotách, bílé košili a s prázdným stříbrným tácem podél boku. Bryson ustoupil zpět do galerie, i když ne tak daleko, aby spustil poplašné zařízení. Měl zde dostatek prostoru, aby se mohl převléci. Rychle si svlékl zásahovou vestu a vysoukal se z černé

kombinézy. Z plastikového balíčku v zásahové vestě poté vytáhl úhledně složené černé kalhoty a bílou košili, bleskurychle si úbor oblékl a nakonec vyměnil boty s okovanou špičkou za černé společenské polobotky na gumové podrážce.
Vykoukl do chodby vedoucí ke kuchyni a zaslechl smích, škádlivou konverzaci a kovové cinkání pánví a kuchyňského náčiní.
Ustoupil zpátky do galerie, vyčkal, až znovu zaslechne odsouvání dvojitých kuchyňských dveří, a kradmo se vynořil na chodbu.
Stejný číšník, který zhruba před pěti minutami vcházel do kuchyně, nyní nesl na rukou velký tác plný předkrmů.
Bryson tiše vyrazil po chodbě a navěsil se číšníkovi na paty.
Věděl, že bude snadné jej zneškodnit, ale zároveň si nemohl dovolit hluk, neboť na sebe nesměl upoutat pozornost. Když byl pouhých pár decimetrů od číšníka, vrhl se kupředu, přiložil mu ruku na ústa, chytil ho loktem kolem krku, strhl ho k podlaze a současně mu vyrval tác z ruky. Číšník se snažil křičet, ale jeho křik tlumila Brysonova ruka. Bryson opatrně položil tác na zem a volnou rukou tvrdě zmáčkl muži nervovou uzlinu pod čelistí.
Číšník se v bezvědomí skácel na podlahu.
Bryson rychle odtáhl číšníkovo tělo zpět do galerie a posadil ho ke stěně se zkříženýma rukama a svěšenou hlavou, jako by si chtěl číšník na chvíli zdřímnout. Nato vyrazil zpátky do chodby a sebral tác s jídlem.
Hni sebou, říkal si v duchu. V kterémkoliv okamžiku se mohl na chodbě objevit další číšník a spatřit neznámou Brysonovu tvář.
Bryson věděl, že se kontrolní stanoviště ostrahy nachází někde poblíž - ale kde?
Zabočil do další chodby, jejíž dveře se automaticky odsunuly na povel neviditelného elektronického čidla. Ne - tato chodba vedla přímo do společenské jídelny, která se dnes večer nepoužívala. Bryson se otočil, zamířil zpět ke kuchyni a znovu se vrátil směrem, kterým se ubíral číšník, když se poprvé objevil u kuchyně. Po otevření dalších elektronicky ovládaných dveří se Bryson ocitl na chodbě, která vedla do hlavní přijímací haly.
Ještě dříve však chodbu protínala další chodba, která odbočovala napravo. Snad tam. Bryson se vydal doprava, ušel asi padesát metrů a nakonec spatřil dveře opatřené nápisem:
OSTRAHA
NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN!
Bryson se zastavil přede dveřmi, zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a zaklepal na dveře.
Žádná odpověď. Bryson si všiml malého knoflíku ve dveřní zárubni a jednou ho zmáčkl.
Za deset vteřin - právě ve chvíli, kdy se chystal zmáčknout knoflík znovu - se z reproduktoru ve stěně vedle místnosti ozval hlas: „Ano?“
„Dobrý večer, tady je obsluha - nesu vám večeři,“ řekl Bryson zpěvavým hlasem.
Nastala pauza. „Nic jsme si neobjednali,“ řekl hlas podezíravě.
„No dobře, když nechcete, nevadí. Pan Manning říkal, že máme dbát na to, aby se dnes večer dobře najedli i lidi z ochranky, ale já mu prostě řeknu, že jste nic nechtěli.“
Dveře se otevřely. Stál v nich urostlý muž v modrém saku a s nahnědo nabarvenými vlasy přecházejícími v podivně oranžový odstín. Na jmenovce na klopě měl napsáno „Ramsey“. „Vezmu si to,“ řekl a natáhl se po tácu.
„Promiňte, ale budu ten tácek potřebovat zpátky - dneska je tu spousta lidí! Obsloužím vás sám.“
Bryson vykročil do kontrolní místnosti, Ramsey poněkud obměkl a pustil ho dovnitř.
Bryson se rozhlédl kolem sebe a viděl, že za monitory sedí pouze jeden další dozorce. Místnost byla kulatá a vybavená nejmodernější technikou, která působila téměř futuristickým dojmem. Hladká stěna nebyla poseta jednotlivými monitory, a přesto se na ní zobrazovaly panely s nejrůznějšími záběry domu a okolí.
„Dnes máme uzená kachní prsa, kaviár, sýrové kuličky, uzeného lososa, svíčkovou... Máte tu někde nějakou plochu, kam vám to můžu položit? Tahle místnost vypadá nějak přeplněná.“
„Někam to dejte,“ řekl muž jménem Ramsey a upřel pozornost zpět k záběrům na stěně. Bryson

energicky položil tác na volné místo na ovládacím pultu a natáhl ruku k levému kotníku, jako by se chtěl poškrábat. Rychle vytáhl uspávací pistoli a vypálil dvě rychlé rány. Ozvala se dvojice kašlavých zvuků a oba muži byli zasaženi - jeden do krku, druhý do prsou. Bryson věděl, že oba budou několik hodin v bezvědomí.
Přistoupil k počítačovým klávesnicím, jimiž se ovládaly záběry.
Ty se daly zvětšovat, přemisťovat nebo posunovat do středu.
Bryson vyhledal skupinu záběrů zachycujících pohled na hlavní přijímací halu.
Právě zde se dnes konal slavnostní večírek. Setkání skupiny Prométheus v předvečer převzetí moci.
Převzetí jaké moci?
A kým?
Bryson začal ťukat do klávesnice a brzy zjistil, jak se záběry ovládají. Pochopil, že pouhým pohybem počítačové myši může pohybovat i bezpečnostní kamerou - otáčet s ní ze strany na stranu, nahoru a dolů a dokonce i najíždět na detail.
Přijímací hala byla nesmírně rozlehlá. Měla několik pater a lemovaly ji balkony s výhledem na atrium. Kolem desítek pečlivě rozestavených stolů s bílým prostíráním, květinami, křišťálem a lahvemi značkového vína seděly desítky lidí - vlastně ne, více než dobrá stovka lidí. Lidí se známými obličeji.
Na jednom konci haly stála obrovská a oslnivá bronzová socha znázorňující v nadživotní velikosti Johanku z Arku na koni a s vytaseným mečem ukazujícím vpřed, kterak vede svůj lid do bitvy o Orleans. Bylo to zvláštní, ale ke křižákovi jménem Gregson Manning se socha nějakým záhadným způsobem hodila.
Na druhém konci sálu stál na jednoduchém, ale vkusném pódiu sám Gregson Manning v elegantním černém obleku a vlasy vyčesanými dozadu. Držel se okrajů řečnického stolku a jeho zanícení bylo naprosto zjevné, přestože Bryson neslyšel jediný zvuk.
Nejpozoruhodnější však byla stěna za ním, kterou lemovalo čtyřiadvacet obřích videomonitorů přenášejících živé záběry z Manningovy řeči. Podobně megalomanský a egomaniakální výjev by člověk očekával spíše u Hitlera či Mussoliniho.
Bryson pohnul myší, aby najel na detail publika, a začal si prohlížet pozvané hosty. To, co viděl, mu vyrazilo dech.
Zdaleka sice nepoznával všechny tváře, ale ty, které viděl, znal celý svět.
Byl zde ředitel FBI.
Předseda Sněmovny reprezentantů.
Šéf Sboru náčelníků štábů.
Několik předních amerických senátorů.
Generální tajemník OSN - uhlazený Ghaňan, obdivovaný pro svou zdvořilost a státnickost.
Ředitel britské MI-6.
Předseda Mezinárodního měnového fondu.
Demokraticky zvolený prezident Nigérie. Šéfové armád a bezpečnostních služeb dalšího půltuctů rozvojových zemí od Argentiny po Turecko.
Bryson na ně zíral s otevřenými ústy a nemohl popadnout dech.
Byli zde generální ředitelé slušné řádky technologických společností, z nichž některé Bryson okamžitě poznal a jiní mu byli mlhavě povědomí. Muži byli ve smokinzích, jejich partnerky měly na sobě společenské večerní róby a všichni do jednoho s dychtivým zaujetím poslouchali Manningův projev.
I Jacques Arnaud.
I Anatolij Prišnikov.
A také... Richard Lanchester.
„Ach Bože!“ hlesl Bryson.
Našel knoflík pro ovládání hlasitosti a zesílil zvuk.
V reproduktorech se ozval sametově hebký Manningův hlas.
O revoluci v globálním sledování. S potěšením mohu rovněž oznámit, že na veřejných místech bude k dispozici také program na rozlišování obličejových rysů, dodaný firmou Systematix.
Vzhledem k již existující přítomnosti průmyslových kamer budeme mít od nynějška možnost sledovat dav

a rozlišovat jednotlivé obličeje na základě porovnávání s mezinárodní databází. A to vše je možné pouze díky spolupráci nás všech, představitelů sedmačtyřiceti států, jejichž počet den ode dne narůstá - my všichni takříkajíc táhneme za jeden provaz.“
Manning zvedl ruce, jako by chtěl hostům požehnat.
„A co vozidla?“ ozval se z davu hlas s africkým přízvukem.
Tazatelem byl muž černé pleti v pestrobarevné košili.
„Děkuji za otázku, pane Obutu,“ odpověděl Manning. „Díky naší technologii neuronových sítí můžeme nejen okamžitě identifikovat vozidla, ale rovněž je sledovat z města do města a ze země do země. Všechny tyto informace přitom dokážeme zaznamenávat a uchovávat pro budoucí využití. Víte, velmi mě těší představa, že tím vším nejen rozšiřujeme síť, ale že zároveň zhušťujeme oka.“
Kdosi položil další otázku, které Bryson nerozuměl.
Manning se usmál. „Vím, že můj dobrý přítel Rupert SmithDavies z MI-6 se mnou bude vřele souhlasit, když prohlásím, že je již načase skoncovat s dobou, kdy musely NSA i GCHQ bojovat s právními omezeními. Je opravdu směšné, že Britové směli až do nynějška monitorovat Američany, ale ne sami sebe, a naopak!
Kdyby zde byl přítomen náš koordinátor v CIA Harry Dunne, jistě by nyní povstal a přihodil by na toto téma několik jadrných historek pronesených tím svým nenapodobitelně shazovačným tónem.“
Nastal všeobecný smích.
A další otázka, tentokrát od ženy s ruským přízvukem: „Kdy vstoupí pravomoci Mezinárodní bezpečnostní agentury v platnost?“
Manning se podíval na hodinky. „Ve stejném okamžiku, v němž vstoupí v platnost úmluva - což je přibližně za třináct hodin.
Jejím ředitelem bude jmenován všeobecně uznávaný Richard Lanchester - stane se tak jakýmsi globálním bezpečnostním carem, chcete-li. A pak budeme, milí přátelé, my všichni svědky nastolení skutečného Nového světového pořádku - pořádku, o němž budeme moci s hrdostí tvrdit, že jsme ho sami vytvořili. Občané celého světa již nebudou vydáni napospas drogovým kartelům, pašerákům, teroristům a násilnickým zločincům.
Bezpečnost občanů již nebude muset ustupovat ‚právu na soukromí' ze strany výrobců dětské pornografie, pedofilů či únosců.“
Nastal ohlušující potlesk.
„Již nebudeme muset žít ve strachu před dalšími výbuchy, k jakým došlo v Oklahoma City, v budově Světového obchodního centra nebo na palubě letadel. Americká vláda již nebude muset žadonit u soudů o povolení k instalaci odposlouchávacích zařízení na telefony únosců, teroristů a drogových bossů. A pro ty, kteří si budou stěžovat, že jsou pošlapávány jejich občanské svobody vždy se totiž najdou nějací věční nespokojenci -, máme my všichni jednoduchou odpověď: kdo neporušuje zákon, nemá se čeho bát!“
Bryson vůbec neslyšel, že se dveře kontrolní místnosti otevřely.
Zjistil to až ve chvíli, kdy za sebou zaslechl povědomý hlas.
„Nicky.“
Prudce se otočil. „Tede! Co tady proboha děláte?“
„Stejnou otázku bych mohl položit já vám, Nicky. Vždy vás nakonec dostane to, co nevidíte, hm?“
Bryson si prohlédl Wallerův oděv - černý smoking a motýlka.
Ted Waller patřil k pozvaným hostům.

Kapitola 33

„Vy..., vy patříte k nim!“ zašeptal Bryson.
„Ale Nicky, probůh - proč pořád tolik řečí, kdo je na čí straně?
Tohle přece není žádná školní hra. Žádné holky proti klukům nebo Rangers proti Sharks!“
„Parchante.“

„Co jsem vás učil o potřebě neustálého přeceňování a přehodnocování strategických spojenectví? Nepřátelé? Spojenci?
Tyto pojmy v konečném důsledku ztrácejí význam. A i kdybych vás neučil nic jiného, tak tohle jsem vás učil.“
„Tak co tady děláte? Vždyť to byl i váš boj, po celá léta jste nás přece získával pro...“
„Direktoriát byl zničen. To přece víte - viděl jste to na vlastní oči.“
„Byla snad i tohle nějaká další lest?“ zeptal se Bryson a zvýšil hlas, takže teď téměř křičel.
„Nicky, Nicky. Prométheus je dnes naše největší naděje, vážně...“
„Naše největší naděje?“
„A kromě toho, copak jsou naše cíle skutečně tolik odlišné?
Direktoriát byl sen - bláhový sen, který jsme měli to štěstí po několik let uskutečňovat i přes všechny překážky. Zajišťovali jsme celosvětovou rovnováhu, chránili ji před blázny, teroristy i fanatiky. Jak s oblibou říkám, kořist přežije pouze tehdy, stane-li se dravcem.“
„Ale... tohle od vás není jen spěšné obrácení kabátu,“ řekl Bryson tichým hlasem. „Vy jste za tím stál už celá léta.“
„Podporoval jsem tuto možnost.“
„Podporoval..., počkejte. Počkejte! Ta aktiva, o nichž jsem zjistil, že zmizela z té tuniské banky..., půldruhé miliardy dolarů...
Vás přece nikdy nezajímalo hromadění peněz a majetku. Byl jste to vy! To vy jste za ty peníze pomohl stvořit Prométhea, že?“
„Myslím, že se tomu říká dotace. Před šestnácti lety se Gregson Manning poněkud vyčerpal a projekt Prométheus potřeboval okamžitou hotovostní infuzi. Řekněme, že jsem se pak stal hlavním akcionářem.“
Bryson měl pocit, jako by dostal kopanec do žaludku. „Ale vždyť to nemá logiku - pokud byl Prométheus nepřítelem...“
„Zákon o přežití silnějšího, můj milý. Copak jste nikdy neměl v závodě dvě želízka v ohni? Jde o obyčejné plánování náhradní eventuality - mnohostrannost, jež zajišťuje vítězství. Komunismus padl a Direktoriát ztratil důvod k existenci. Rozhlédl jsem se tedy kolem, prozkoumal všechny možnosti a dospěl k závěru, že konvenční špionáž je odsouzena k zániku. Buďto v budoucnu přežijeme my, anebo Prométheus. Jeden z koňů zvítězit musel.“
„A tak jste se přidal k tomu vítěznému, morálka nemorálka.
Vám bylo vlastně úplně jedno, jaké jsou jejich skutečné cíle, že?“
„Manning byl jedním z nejgeniálnějších lidí, jaké jsem v životě poznal. Došlo mi, že jeho myšlenka stojí za úvahu, že stojí za to podržet si ji jako možnou eventualitu.“
„Zkrátka jste se pojistil na všechny strany!“
„Představte si to jako politické smírčí řízení. Byl to jediný moudrý kurs. Vždycky jsem vám vštěpoval, Nicku, že špionáž není kolektivní sport. A vím, že máte dostatek talentu, abyste nakonec pochopil logiku mých myšlenkových pochodů.“
„Kde je Elena?“ vyštěkl Bryson.
„Je to chytrá žena, Nicku, ale podle všeho nepočítala, že bude odhalena.“
„Kde je?“
„Manningovi lidé ji zadržují někde v budově. Dostalo se mi ujištění, že je s ní nakládáno se vší úctou, kterou si - jak oba víme - zasluhuje. Nicku, opravdu se vás musím ptát takhle přímo?
Opravdu je pro vás tolik důležité, abych tu otázku formuloval tak otevřeně? Připojíte se k nám? Dokážete rozpoznat, kam směřuje budoucnost?“
Bryson zvedl pistoli a s bušícím srdcem ji namířil na Wallera.
Proč jsi mě k tomu donutil? hájil se v duchu. Ksakru proč?
Waller pistoli viděl, ale neucukl. „A chápu. Také odpověď. Po pravdě řečeno jsem s ní nepočítal. Škoda.“
Dveře se znovu otevřely a do místnosti vstoupila asi dvanáctičlenná skupina Manningových dozorců s namířenými zbraněmi.
Bryson se otočil a viděl, že skrz další dveře ukryté v kulaté zdi vcházejí do místnosti další. Ve chvíli, kdy

se otáčel, ho jeden z dozorců zezadu sevřel. Bryson ucítil na temeni chladnou ocel hlavně a druhou pistoli u pravého spánku. Znovu se otočil, tentokráte pomaleji, ale Ted Waller již byl pryč.
„Ruce nad hlavu," poručil mu hlas. „A ať tě ani nenapadne dělat náhlé pohyby. Nepokoušej se vytrhnout někomu pistoli z rukou.
Seš chytrej kluk - poznáš chytré zbraně."
Elektronické pistole, uvědomil si Bryson. Vynález firmy Colt, firmy Sandia a několika evropských zbrojařských firem. Na jediné zmáčknutí kohoutku dokáží vypálit tři rány.
„Ruce vzhůru! Dělej!"
Bryson přikývl a vymrštil ruce do vzduchu. Nedalo se nic dělat - pravděpodobně se nedalo ani doufat, že se mu podaří zachránit Elenu. Technologie elektronických pistolí byla vyvinuta na žádost ozbrojených mocenských složek a měla za cíl uchránit policisty před případným zastřelením vlastní střelnou zbraní v případě, že jim ji protivník při konfrontaci vytrhne z ruky. Na spoušti se totiž nacházely snímače otisků prstů a každá zbraň byla individuálně naprogramována tak, aby z ní mohl vystřelit pouze autorizovaný uživatel.
Bryson byl napůl dostrkán do chodby před kontrolní místností a poté do další krátké chodby. Dozorci, kteří mu stále drželi pistole u spánku a na temeni hlavy, ho důkladně prošacovali a našli u něj ukrytou pětačtyřicítku. Jeden z dozorců mu ji odebral a se špatně skrývaným triumfem si ji zastrčil do kapsy.
Bryson byl nyní zcela odzbrojen - dozorcům vůbec nic neuniklo. Zbývaly mu ještě ruce, instinkty a výcvik, ale to vše bylo naprosto nicotné tváří v tvář tak ohromující převaze.
Proč ho ale nezabili? Na co ještě čekali?
Otevřely se dveře a Bryson byl postrčen dovnitř. Ocitl se v další podlouhlé místnosti, která se rozměry podobala galerii portrétů.
Místnost byla matně osvětlená, ale Bryson rozeznával knihy podél stěn: hnědočervené, v kůži vázané svazky v mahagonových regálech táhnoucích se od podlahy až po šestimetrový strop.
Podobně nádhernou a velkolepou knihovnu by člověk očekával spíše na nějakém anglickém panství. Podlahu tvořily dokonale vyleštěné parkety.
Bryson osaměl. Prohlížel si knihovnu a postupně ho naplňovala jakási předtucha - neodbytný pocit, že se zde cosi stane.
Náhle knihovna zmizela. Stěny obložené knihami zablikaly a změnily se ve stříbřitě šedou plochu. Byla to iluze! Stejně jako portréty v galerii byly i knihy pouhým digitálním přeludem.
Bryson vykročil, aby se dotkl hladkých, byť jemně vzorovaných šedých stěn, avšak ty se náhle rozsvítily zářivými barvami a zaplnily se stovkami různých záběrů!
Bryson zcepeněl hrůzou a tupě zíral na zeď. Na záběrech figuroval on sám!
Jak se prochází po pláži s Elenou. Jak spolu leží v posteli a milují se. Jak se sprchuje, holí, močí.
Jak se s Elenou hádá. Jak ji líbá. Jak sedí v kanceláři Teda Wallera a křičí.
Jak jedou s Elenou na koni.
Jak s Laylou prchají chodbami kontejnerové lodi Spanish Armáda a unikají Calacanisovým hrdlořezům.
Jak se ukrývá v opuštěné katedrále v Santiago de Compostela. Jak pokradmu prohledává soukromou pracovnu Jacquese Arnauda. Jak se schází s Lanchesterem.
Jak se setkává v Moskvě s Tarnapolským. Jak utíká.
Jak se schází s Harry Dunnem.
Na stěnách se míhala scéna za scénou - sledovací záběry pořízené z dálky i v detailu, jejichž hlavním protagonistou byl bez výjimky Bryson. Záběry z jeho života, z nejintimnějších okamžiků jeho života. Z nejtajnějších terénních operací. Nic, ani jediný okamžik posledních deseti let nezůstal nezaznamenán.
Snímky se mihotaly jako kaleidoskop, blikaly a děsily.
Byl zde dokonce i snímek, jak se Bryson spouští do garáže a poté šplhá výtahovou šachtou. Viděli ho, jak před pár okamžiky proniká do Manningova domu.
Viděli vše.
Bryson byl ohromen. Otáčel hlavou sem a tam a cítil, jak se ho zmocňuje závrať. Připadal si zneužitý a znásilněný a z této představy se mu zvedl žaludek. Padl na kolena a začal zvracet.
Zvracel tak dlouho, až mu v žaludku nezůstalo vůbec nic, avšak suché dávení ani poté neustalo.

To vše byla pouhá léčka. Oni věděli, co přijde, ale přáli si to pozorovat. Bryson byl po celou dobu sledován.
„Prométheus, jak si možná vzpomínáte, ukradl božstvům dar ohně a věnoval tento ohromný dar utlačovanému lidstvu," ozval se klidný a konejšivý hlas, zesílený pomocí reproduktorů ukrytých po celé místnosti.
Bryson zvedl hlavu. Na protějším konci místnosti stál v mramorovém výklenku Gregson Manning.
„Řekli mi, že jste impozantní lingvista. Pak jistě znáte i etymologický původ jména Prométheus. Znamená předtuchu nebo předzvěst. Zdálo se mi, že je to pro nás příhodný název. Podle antické legendy dal Prométheus lidstvu civilizaci - jazyk, filozofii, matematiku - a přivedl nás od divošství ke kultivovanosti. Takový byl skutečný význam daru ohně - světlo, osvícení, poznání.
Odhalení toho, co bylo ukryto ve stínech. Titán jménem Prométheus se zcela záměrně a vědomě dopustil zločinu, když snesl z nebes oheň a naučil s ním smrtelníky zacházet. Byla to zrada!
Hrozilo, že postaví člověka na roveň samotnému božstvu! Současně tím však vytvořil civilizaci. A naším úkolem je zajistit její nerušenou existenci."
Bryson přistoupil k Manningovi o pár kroků blíže. „Co tím máte na mysli?" zeptal se. „Nějakou celosvětovou Stasi?"
„Stasi?" odvětil Manning opovržlivě. „Aby půlka obyvatelstva donášela na druhou půlku a nikdo nikomu nevěřil? To snad ne."
„Ne," řekl Bryson a znovu přistoupil o několik kroků blíže k výklenku. „Technologie východních Němců byla na váš vkus předpotopní, že? Vy máte superpočítače a miniaturizované světlovodné čočky. Jste schopen postavit každého pod drobnohled.
Vy i všichni v tamtom sále - všichni, kteří se zaprodali té vaší přízračné vizi. Úmluva o sledování a bezpečnosti je pouhou zástěrkou pro existenci systému celosvětového špiclování, proti kterému je i Orwellův Velký bratr obyčejný břídil, nemám pravdu?"
„Ale no tak, pane Brysone. Když jsou děti malé, učíme je o Santa Clausovi: ‚On ví, jestli jsi byl hodný, nebo jsi zlobil, a tak buď raději hodný/ Ať už si to připouštíte, nebo nikoliv, etické principy vždy souvisely s tím, co vše se o nás ví.
Vševidoucí oko.
Dobré chování jde ruku v ruce s průhledností. Jakmile je všechno vidět, zločin náhle mizí. Terorismus se stává minulostí.
Znásilňování, vraždy, zneužívání dětí - to vše je pryč. Masové vraždy, války - pryč. Stejně jako strach, který svírá každého muže, ženu i dítě: nemožnost vyjít z domu, procházet se po městě, žít život tak, jak si ho žít přejeme - beze strachu!"
„A kdo to bude sledovat?"
„Počítač. Obrovský paralelní výpočetní systém rozmístěný po celém světě a podporovaný vývojovými algoritmy a neuronovými sítěmi. Nikdy neexistovalo nic podobného."
„A uprostřed toho všeho bude stát despotický voyeur jménem Gregson Manning, který promění počítače v miliardu virtuálních čumilů."
Manning se usmál. „Znáte kmen Igbo ve východní Nigérii?
Jeho příslušníci žijí obklopeni vřavou zkorumpované Nigérie, a přesto jsou svobodní. A víte proč? Protože jejich kultura si nadevše cení toho, co sami nazývají průhledným životem. Věří, že u poctivého člověka neexistuje nic, co by ostatní vesničané neměli vědět. Jakákoliv výměna zboží či názorů se provádí přede svědky.
Ti lidé si oškliví všechny formy tajnůstkářství či zatajování, dokonce i samotu. Jejich ideál naprosté průhlednosti je tak vysoce rozvinutý, že pokud mezi dvěma lidmi vznikne pouhá jiskřička nedůvěry, mohou podstoupit prazvláštní rituál zvaný igbundu, během něhož každý vypije krev svého protivníka. Jistě uznáte, že je to idealistický, ale ve své realizaci poněkud těžkopádný režim.
Prometheovská síť poskytuje tytéž výsledky pomocí veskrze nekrvavých metod."
„Bezvýznamné báchorky!" vykřikl Bryson a znovu přistoupil blíže.
„S námi to nijak nesouvisí!"
„Musíte si uvědomit, že za posledních deset let klesla zločinnost ve Spojených státech - a především ve

velkých městech na pouhý zlomek původní úrovně. Proč si myslíte, že k tomu došlo?“
„Co já vím?“ osopil se Bryson. „Předpokládám, že na to máte nějakou teorii.“
„Žádnou teorii. Já to vím. Naši sociologové přicházejí s teorií za teorií, ale stále to nedokáží vysvětlit.“
„Snad nechcete říct...,“ začal Bryson pomalu.
Manning přikývl. „Byla to pilotní studie našich schopností exteriérového sledování. Již dávno jsme disponovali současnými kapacitami i prostředky, avšak člověk musí začínat v malém, viďte?“
Čtverec o rozměrech tři krát tři metry ve stěně po Manningově levici na chvíli potemněl a poté se na něm objevila mapa vnitřního Manhattanu. Síť ulic posévaly malé modré tečky. „Toto jsou skryté otočné kamery, které jsme zde instalovali,“ pokračoval Manning a ukázal na tečky. „Vše začíná anonymními tipy policii. Procento zatčení se náhle začíná záhadně zlepšovat. A poprvé po několika desetiletích se zdá, že se zločin přestává vyplácet.
Policie si výská nad novými metodami, kriminologové hovoří o střídavých cyklech úspěšnosti protidrogového boje, ale nikdo nemluví o kamerách, které všechno zaznamenávají. O bezpečnostní roušce sledování, kterou jsme rozprostřeli nad městem.
Nikdo nemluví o skutečnosti, že se z bočních uliček kdysi zamořených zločinem rázem stala oáza klidu.
Nikdo nemluví o pilotním projektu Systematixu, protože ho nikdo nechce znát. Začínáte již chápat, co vše jsme schopni udělat v zájmu lidstva? Ubohý homo sapiens.
Nejprve se musel prokousat tisíciletími pustošivých kmenových válek, a sotva přišlo osvícenství, smetla ho průmyslová revoluce.
Industrializace a urbanizace přináší celou novou vlnu sociálních nepokojů a popouští uzdu zločinnosti v měřítku, jakého jsme nebyli v celých lidských dějinách svědky. Dvě světové války a stále horší zvěrstva na bojišti i mimo něj. A když už nezuří žádná válka, propuká individuální násilí v městských válečných zónách.
Je to snad způsob, jak žít? Je to snad způsob, jak zemřít?
Členové skupiny Prométheus se rekrutují ze všech vrstev všech zemí světa, ale všichni do jednoho chápou svrchovanou důležitost bezpečnosti.“
Bryson se opět přiblížil k Manningovi.
„A tohle je vaše pojetí svobody.“ Musím ho přimět, aby stále mluvil.
„Skutečnou svobodou je svoboda před něčím. Snažíme se vytvořit svět, jehož obyvatelé budou moci žít svůj život beze strachu za sadistického násilníka, zdrogovaného únosce aut nebo tisícovek dalších hrozeb pro lidské zdraví a životy. Toto, pane Brysone, je skutečná svoboda. Taková, že v ní lidé mohou svobodně projevovat své nejlepší stránky - přesně jak to činí ve chvíli, kdy vědí, že je někdo sleduje.“
Další dva, tři krůčky. Nenucené. A neustále mluvit. „A tak se vzdáme soukromí,“ řekl Bryson.
Nenacházel se nyní dále než pouhých pět metrů od mluvícího Manninga. Pohlédl na hodinky.
„Skutečný problém soukromí spočívá v tom, že ho máme příliš. Je to luxus, který si již nemůžeme dovolit. Dnes díky Systematixu disponujeme mocným celosvětovým sledovacím systémem - kolem zeměkoule obíhají satelity a kromě toho jsme na ní rozmístili miliony videokamer. Navíc již zanedlouho přejdeme na mikročipy v podobě tělních implantátů.“
„Nic z toho vám však dceru nevrátí,“ řekl Bryson tiše.
Manning na okamžik zbrunátněl. Stěny potemněly a uvrhly místnost do hrobové tmy. „O tom nic nevíte,“ zasyčel Manning.
„Ne,“ připustil Bryson. Náhle se na Manninga vrhl. Natáhl ruce, aby mohl sevřít Manningovo hrdlo do silných kleští a rozdrtit mu ho. Vzápětí ovšem zjistil, že padá do pouhého prázdna, do pouhého vzduchoprázdna! Užasle dopadl na mramorovou podlahu výklenku a silně se udeřil do čelisti, což ho ukrutně zabolelo.
Otočil se a hledal Manninga - teprve v tu chvíli si povšiml řady laserových diod lemujících vnitřní stěny výklenku. Právě se stal svědkem trojrozměrné laserové-holografické projekce s vysokým rozlišením - téměř dokonale věrný trojrozměrný obraz Gregsona Manninga vytvářely lasery, jež vrhaly videozáběry na mikroskopické částečky ve vzduchu.
Všechno to byl podvod, pouhá iluze. Přelud.
Bryson zaslechl pomalé tleskání. Přicházelo z protějšího konce místnosti vedle dveří, jimiž před pár

okamžiky vešel. Byl to Gregson Manning, který se k němu tentokráte živý blížil v doprovodu početného šiku dozorců.
„No, jestli to cítíte takhle...," řekl a napůl se usmál.
„Ostraha!"
Členové ostrahy vyrazili proti Brysonovi, zamířili své inteligentní zbraně a Bryson byl znovu v obklíčení. Přestože se vzpouzel, muži mu po chvíli zneškodnili ruce i nohy.
Manning se cestou ze dveří zarazil. „Většina lidí ve vaší branži umírá potupnou smrtí. Kulkou do týla, aniž by byl útočník spatřen a poznán, nebo některou z tisícovek možných nehod v terénu.
Nikoho tedy nepřekvapí zpráva o úmrtí dalších dvou operativců - muže a ženy, jež budou zabiti při ztřeštěném pokusu o atentát na shromáždění světových vůdců. Tento pošetilý pokus nikdy nebude vysvětlen, neboť muži a ženy jako vy dva, kteří žijí v tajnosti a temnotě, vždy rovněž umírají v tajnosti a temnotě.
A nyní, pokud mne omluvíte, se musím jít věnovat hostům."
Manning se otočil a odešel z místnosti.
Během zápasu s dozorci se Brysonovi podařilo krátce pohlédnout na hodinky. No tak! Už k tomu mělo dojít! Nebo našli i jeho dodávku?
Hlavně inteligentních zbraní se mu znovu zarývaly do čela, spánku i temene. V pouzdře dozorce stojícího pár metrů od něj zahlédl svou zabavenou pětačtyřicítku s krátkou hlavní.
Vtom matná světla pohasla a místnost se ponořila do absolutní tmy. Ve stejném okamžiku se ozvalo několik cvaknutí a Bryson slyšel, jak se zamčené dveře do knihovny napůl otevírají.
Došlo k tomu.
Bryson vyrazil kupředu a vytáhl z dozorcova pouzdra pětačtyřicítku.
Chomáč bezpečnostních strážců ho vzápětí strhl k podlaze.
„Ještě jeden pohyb a jsi mrtvý!" vykřikl jeden z nich.
„Tak si poslouž!" opáčil Bryson. Viděl, jak na něj míří elektronickými pistolemi, jak mačkají kohoutky...
A nic.
Nic se nestalo. Pistole nereagovaly. Jejich elektronické mozky byly vyřazeny z činnosti a roztaveny - stejně jako veškerá elektronika v Manningově domě.
Ozvaly se zmatené výkřiky a vřískot. Bryson několikrát vystřelil do vzduchu ze své mechanicky ovládané pistole, čímž varoval dozorce, aby se stáhli. Všech dvanáct dozorců od něj odstoupilo, neboť si rychle uvědomili, že jsou nyní nějakou záhadou zcela bezmocní a neškodní a pistole v jejich rukou se změnily v pouhý bezcenný kov.
Aniž by přestal střílet, vyrazil Bryson k napůl otevřeným dveřím a vklouzl do chodby.
Musel odtud utéci, musel se dostat k Eleně - jenže kde může být?
A jak dlouho mu vydrží střelivo?
Někteří z dozorců ho začali pronásledovat. Bryson na ně vystřelil - přestože si již uvědomoval, že bude muset šetřit náboji a dozorci se stáhli. Byl si téměř jist, že má jeden náboj v komoře a další možná v zásobníku, ale nemohl se zastavit a přesvědčit se: musel utíkat jako o závod. Probíhal chodbami domu, které byly ještě před chvílí lemovány velkolepými olejomalbami a pokryty nejjemnějšími tapetami, avšak nyní se změnily v pouhou stříbřitě šedou hmotu připomínající popráškovaná křídla mrtvých můr.
Všechny dveře zůstaly napůl otevřené.
Zařízení ruského vědce fungovalo přesně tak, jak Bryson slyšel.
Virtuální katodový oscilátor zkonstruovali sovětští vědci v osmdesátých letech jako prostředek ke zneškodňování elektronických obvodů v amerických jaderných zbraních. Sovětské jaderné zbraně byly totiž daleko primitivnější, takže se vlastně jednalo o způsob, jak učinit z nevýhody výhodu.
V oblasti takzvaných radiofrekvenčních zbraní byli Sověti v důsledku toho daleko před Američany.
Po aktivaci emitovalo zařízení nesmírně silný elektromagnetický ráz, který netrval déle než jednu mikrosekundu.
I tak krátká doba však stačila k vyhoření veškerých elektrických obvodů a k zahřátí a následnému roztavení mikroskopických spojů v útrobách počítačů. Všechny počítače, všechny přístroje obsahující tištěné spoje a mikročipy v okruhu čtyř set metrů byly tímto zařízením postiženy. Kolovaly zvěsti, že díky

podobně koncipovaným zbraním poslali teroristé k zemi několik letadel na mezinárodních letových linkách.
Auta s elektronickými obvody jednoduše nenastartovala, inteligentní zbraně přestaly fungovat a celé Manningovo digitální panství upadlo do nečinnosti.
A nejen to.
Droboulinké ohýnky v tisícovkách obvodů po celém domě se začaly šířit. Na stovkách míst v Manningově domě se rozhořely požáry a všude se začal hromadit hustý kouř. Bryson si vzpomněl, že KGB pomocí této zbraně založila v osmdesátých letech požár uvnitř amerického velvyslanectví v Moskvě.
Z recepční haly se ozvaly výkřiky. Může být Elena tam? uvažoval Bryson.
Otevřel dveře do banketky a ocitl se na balkoně s výhledem na velký sál. Pod ním již začal běsnit požár - velké plameny dychtivě olizovaly stěny a všude bylo plno kouře. Zpanikaření hosté utíkali k východům, tahali za dveře, které se nechtěly otevřít, řvali a ječeli. Zdálo se, že se všechny dveře do sálu z nějakého důvodu - ať už selháním elektronických obvodů, nebo v důsledku nějakého bezpečnostního opatření - automaticky uzamkly.
Je dole i Waller?
A je tam Manning?
Je tam Elena?
„Eleno!“ zakřičel Bryson do vřavy.
Žádná odpověď.
Buďto tam Elena není, anebo ho nezaslechla.
„Eleno!“ zakřičel Bryson znovu a silněji.
Nic.
Vtom Bryson ucítil chladnou ocelovou čepel a současně s ní také horký dech u ucha. Kdosi mu přiložil na jemnou chrupavku hrdla patnácticentimetrový bojový nůž s karbonovou čepelí ostřejší než zbrusu nová břitva a začal mu šeptat do ucha arabská slova. Čepel začala Brysonovi pomalu klouzat po krku - chladná a zároveň horká bolest přišla o chvíli později, ale jakmile se dostavila, začalo celé Brysonovo tělo trýznivě trpět.
A znovu ten šepot: „Provaz ze lží je vždy příliš krátký, Brysone.“
Abu.
„Tu práci jsem měl dokončit už v Tunisku, zrádče,“ zasyčel arabský terorista. „Ale tuhle příležitost už nepropásnu.“
Bryson strnul a jeho tělo zaplavil strach a adrenalin. „Kdybys mě vyslechl...,“ odpověděl téměř bez dechu ve snaze rozptýlit na vteřinku či dvě Abuovu pozornost. Současně popadl pětačtyřicítku u boku, přiložil prst na kohoutek, hbitým obloukem pistoli zvedl a vystřelil na nepřítele.
Ozvalo se však pouze tlumené cvaknutí. Zbraň byla prázdná. o Abu ji levou rukou Brysonovi vyrazil. Pistole vyletěla do vzduchu a s rachotem dopadla na podlahu. Již byla nepotřebná. i Bryson tím ztratil drahocenné vteřiny. Nůž se mu zařízl do kůže na krku právě ve chvíli, kdy Bryson vymrštil prsty pravé ruky vzhůru a zastrčil je pod rukojeť. Stiskl rukojeť a začal jí prudce cloumat, aby uvolnil Abuovo sevření. Současně kopl patou levé nohy Abua zezadu do kolena, aby ho vyvedl z rovnováhy. Abu zaúpěl, Bryson rychle klesl na podlahu a snížil těžiště, přičemž nepřestával kroutit čepelí nože i s Abuovým zápěstím.
Nůž spadl s cinkáním na podlahu.
Bryson se pro něj natáhl, ale Abu byl rychlejší a mrštně nůž sebral. Sevřel ho v ruce jako dýku, rozpřáhl se a zarazil nůž do měkkého masa na Brysonově levém rameni.
Bryson zalapal po dechu. Bolest byla zničující a přinutila ho padnout na kolena. Podařilo se mu sice vymrštit pravou paži k Abuově obličeji, avšak Abu se ráně snadno vyhnul. Lehce se pohyboval kolem Brysona, jako by téměř tancoval. Zdálo se, že se ani nezpotil. Přenesl váhu z nohy na nohu, lehce se prohnul v kolenou a zaujal nenucený a pohodlný postoj. V pravé ruce se mu zaleskl zkrvavený nůž.
Bryson se s vypětím všech sil vyškrábal na nohy a pokusil se Abua kopnout do vnitřní strany kolena. Abu se ovšem kopanci vyhnul a současně ustoupil, takže Bryson ztratil rovnováhu. Vzápětí Abu zachytil

kopající Brysonovu nohu a prudce jí cukl, až se Bryson znovu ocitl na zemi.
Zdálo se, že Abu předem ví, jaký pohyb Bryson následně učiní.
Bryson vymrštil paže, aby chytil Abua za nohy, avšak Abu mu jednoduše zarazil loket do krku, sevřel mu hlavu mezi koleny a smýkl Brysonem na zem. Bryson zaslechl prasknutí pod rty a vzápětí ucítil krev - zřejmě přišel o několik zubů. Rána na rameni ho oslabovala a zpomalovala jeho reakce. Bryson zasténal, vymrštil pravou ruku a popadl soupeře za kotník. Nato mu ho sevřel mezi paží a předloktím a otáčel jím tak dlouho, až Abu zaskučel bolestí.
Náhle Abu vystřelil rukou dopředu a zamířil nožem přímo na Brysonovo srdce. Bryson se ráně vyhnul, ale nestihl to úplně včas, takže se mu nůž vnořil do boku mezi žebra a vyvolal v jeho těle spalující, doběla rozžhavenou bolest.
Bryson sklonil hlavu, uviděl, co se stalo, rychle popadl rukojeť a vyškubl nůž z rány. Čepel mu úděsně trhala vnitřnosti, ale nakonec vyšla ven. Bryson odhodil nůž z balkonu a sténal přitom bolestí - rozhodně bylo lepší zbavit se zbraně, s níž uměl Abu tak dobře zacházet. Nůž padal do pekla pod balkonem a o vteřinku později zacinkal o podlahu.
Nyní byli oba odzbrojeni. Bryson, který teď ležel značně oslaben na podlaze, byl ovšem v povážlivé nevýhodě. Navíc byl Abu nesmírně silný - měl vypracované svaly připomínající svinutého hroznýše a jeho pohyby byly uvolněné, pružné a plynule přecházely jeden do druhého. Bryson se snažil od Abua odkutálet, ale Abu mu uštědřil tvrdý kopanec do břicha. Bryson cítil, že má vyražený dech. Téměř ztratil vědomí, ale nakonec se přece jen vyškrábal na nohy a začal se divoce ohánět.
Abuova tvář byla bezvýrazná a nečitelná. Když ho Bryson udeřil do hlavy, Abu rychlostí blesku vymrštil ruce, popadl Brysona za zápěstí a začal mu je prudce kroutit. Bryson se pokoušel vymanit ze sevření sérií kopanců kolenem do Abuova břicha, ale Abu ho zasáhl kolenem jako první, srazil ho k podlaze a neustále mu kroutil zápěstí.
Bryson se pokusil vstát, avšak Abu se na něj plnou vahou vrhl a přimáčkl ho k zemi. Poté vyskočil do vzduchu a začal Brysonovi šlapat po hrudníku. Bryson bolestně sténal. Cítil - a vlastně i slyšel -, jak mu prasklo několik žeber.
Abu se na něj znovu vrhl a přilehl ho tak, že se Brysonův obličej opět přitiskl na podlahu. Abu mu ovinul paži kolem krku a začal ho zezadu škrtit. Zároveň si klekl na pravé koleno, zapřel se levou nohou, čímž zaujal mimořádně stabilní polohu, a začal Brysona přitahovat ke své levé noze. Bryson se snažil vstát, ale Abu ho odstrčil loktem zpátky pokaždé, když se o to pokusil.
Bryson si s hrůzou uvědomil, že se nemá oč zapřít! Pomalu ztrácel vědomí a opouštěly ho poslední zbytky sil. Přísun kyslíku do mozku byl neúprosně přerušen a Brysonovi se začaly před očima míhat černofialové skvrny.
Jedna část jeho já se chtěla této sladké nevědomosti odevzdat a podlehnout pohodlné porážce, avšak Bryson věděl, že jakákoliv porážka by znamenala smrt. Vykřikl, sebral poslední zbytky sil, vymrštil ruce Abuovi do obličeje a zarazil mu prsty do očních důlků.
Abu bezděčně uvolnil tlak na Brysonovo hrdlo - ne příliš, ale dost na to, aby se Bryson mohl rozmáchnout pěstmi a tvrdě zasáhnout pažní nerv v oblasti Abuova pravého podpaží. Cítil, jak Abuova pravá ruka ochabla, neboť mu ji dočasně ochromil. Využil tedy krátkého okamžiku protivníkovy nepozornosti, popadl Abua za slabiny a silně škubl rukou. Sevření pod krkem rázem pominulo.
Bryson sklonil pravé rameno a pokusil se Abua srazit z balustrády nad hořícím peklem. Choval se nyní téměř instinktivně jeho kyslíku zbavený mozek jako by byl kdesi daleko a jeho ruce jednaly z vlastní vůle. Zároveň však Brysona poháněl vztek a touha po pomstě, a tak se mu podařilo vysunout z balkonu Abuovu hlavu i ramena. Oba muži byli nyní zaklesnuti do sebe, navzájem sebou smýkali přes okraj balkonu a svaly se jim chvěly napětím.
Abuova pravá paže však byla stále nečinná - ochrnutí trvalo déle, než Bryson doufal. Bryson do Abua vrazil, co nejvíce zatlačil a opět vystrčil Abua přes balkon až po ramena. Abu však zaklesl nohy kolem Brysonových a chytil se Brysona jako klíště.
Bryson byl zesláblý, ale odhodlaný: Abu měl zneškodněnou jednu ruku, takže síly byly přibližně vyrovnané. Bryson tlačil Abuovi krk směrem dolů, ale Abu ho dokázal zvednout. Bryson znovu zatlačil a tentokráte tiskl Abua vší silou - svaly na pravé ruce se mu napjaly a začaly se třást. Abu po něm šlehl

plamenným pohledem. Rozpřáhl se a začal bít zdravou pěstí Brysona do žaludku.
Bryson jej několik vteřin držel, svíral jej za hrdlo a vší silou tlačil ruku dolů ve snaze odříznout Abua od kyslíku, stlačit mu nervy a vyvolat ochrnutí, ale po chvíli cítil, že jeho stisk ochabuje.
Neměl již kde nabrat další energii. Bolest z bodné rány mu vystřelovala do celého těla a zbavovala ho i posledních zbytků sil.
Bryson přesto nakonec kdesi sebral poslední zbytky nadlidské energie, která proměnila jeho tělo v nástroj vzteku a pomsty, avšak na Abua to nestačilo. Sil již bylo příliš málo.
Abu mocně zavyl. Obličej měl zkroucený bolestí a vztekem a od nachových rtů mu odlétávaly kapičky slin. Postupně se začal vztyčovat.
Následná exploze jako by přišla odnikud, ale kulka si přesto našla místo v Abuově pravé paži. Abu uvolnil drtivé sevření nohou kolem Brysona, ztratil rovnováhu a přepadl přes balkon.
Bryson užasle sledoval, jak jeho soupeř padá, svíjí se ve vzduchoprázdnu, s tupým úderem dopadá na mohutnou jezdeckou sochu a nabodává se na ostrou špičku meče. Když bronzový meč vyšel Abuovi na druhé straně z břicha, změnil se Abuův křik v téměř nelidský jekot, po němž nastalo náhlé chroptivé ticho.
Zemdlený a vysílený Bryson se otočil a viděl, kdo vystřelil.
Před ním stála Elena, držela v ruce pistoli, kterou jí dal, a zírala na ni, jako by to byl nějaký mimozemský objekt. Po chvíli pistoli sklopila. Oči měla vytřeštěné hrůzou.
Bryson se vyškrábal na nohy, udělal pár kroků a zhroutil se Eleně do náruče. „Tys jim utekla," zasténal.
„Místnost, do které mě zavřeli, se najednou odemkla."
„A ta pistole..."
„Elektronické pistole už nefungují, ale jejich náboje se dají docela dobře použít, ne?"
„Musíme odtud zmizet," zašeptal Bryson přerývaně. „Musíme odtud zmizet."
„Já vím," řekla Elena. Vzala Brysona něžně kolem ramenou, podepřela ho a oba společně vyšli z balkonu zakouřenou chodbou směrem k východu.
EPILOG
The New York Times, strana 1
DESÍTKY SVĚTOVÝCH VŮDCŮ ZAHYNULY PŘI POŽÁRU VE STÁTĚ WASHINGTON
Příčinou požáru vadná elektroinstalace v Manningově „digitálním chrámu"
SEATTLE, Wash. - Velkolepá konference o nové světové ekonomice v supermoderním paláci zakladatele a prezidenta společnosti Systematix Gregsona Manninga skončila dnes tragédií, když desítky nejvýznamnějších představitelů zemí celého světa zahynuly při požáru, který do základů spálil Manningovo sídlo v hodnotě sta milionů dolarů.
Mluvčí seattleského požárního sboru dnes ráno vyslovil před novináři hypotézu, podle níž mohl požár vzniknout v jemných elektronických obvodech ukrytých ve stěnách tohoto plně komputerizovaného domu, jenž slouží jako sídlo Gregsona Manninga, počítačového génia a hostitele konference. Podle mluvčího mohly nesprávně fungující počítačové čipy způsobit automatické uzavření dveří recepčního sálu, kde se konala slavnostní večeře.
Počet mrtvých se odhaduje na více než jedno sto. Mimo jiné je mezi nimi také předseda Sněmovny reprezentantů...
MANNING PŘEDVEDEN K VÝSLECHU Washington (AP) - Prezident společnosti Systematix Gregson Manning, jehož sídlo v Seattlu v noci vyhořelo do základů a v jehož troskách přišla o život více než stovka vládních činitelů z celého světa, byl vzat dnes v poledne do vazby v budově ministerstva spravedlnosti. Dobře informované zdroje z kanceláře ministerstva trvají na tom, že Manningova obžaloba z blíže nespecifikovaných porušení národní bezpečnosti s noční tragédií nikterak nesouvisí. Pan Manning je údajně z těchto činů podezírán již několik týdnů.
Uzavřené soudní přelíčení, které Manninga čeká, je sice velmi neobvyklým, ale nikoliv zcela neznámým institutem. V případech dotýkajících se bezpečnosti státu má ministr spravedlnosti právo svolat zvláštní národně-bezpečnostní soud, jenž není přístupný veřejnosti...
The Wall Street Journal, strana 1
PREZIDENTŮV PORADCE PRO OTÁZKY NÁRODNÍ BEZPEČNOSTI RICHARD

LANCHESTER SPÁCHAL SEBEVRAŽDU

Richard Lanchester (61), všeobecně uznávaný poradce Bílého domu a ředitel Národně bezpečnostní rady, spáchal podle zdrojů v Bílém domě včera odpoledne sebevraždu.

Podle našich informací se Lanchester nemohl vyrovnat se ztrátou několika blízkých přátel, kteří zahynuli při nedávném požáru, jenž zničil rezidenci ředitele společnosti Systematix Gregsona Manninga a připravil o život 102 významných politických představitelů účastnících se v Manningově sídle konference.

Podle neověřených zpráv trpěl Lanchester rovněž klinickou depresí a rozvratem manželství...

O ROK POZDĚJI Chodit ráno pro noviny byl Elenin rituál. Ne proto, že by tak ráda četla zprávy; nečetla je. To měl ve zvyku Nicholas, jenž neustále cítil potřebu udržovat si přehled o událostech ve světě, který nechali za sebou. Elena mu tento zvyk neschvalovala právě proto, že tento svět za sebou nechali - přinejmenším svět násilí, zbraní a lží.

Přinést z města noviny však chápala jako příjemný způsob, jak začít nový den. Ráno vstala brzy, šla si zaplavat - jejich domek stál na útesu nad jednou z nejnádhernějších, nejmodřejších a nejosamělejších pláží, jakou kdy viděli - a pak se projela na koni k drobnému shluku zchátralých domků, který zde měl představovat město. Kromě základních potravin, jež se sem dopravovaly letecky z vedlejšího, o něco většího ostrova, dostávala majitelka místní prodejny se smíšeným zbožím také malou hromádku amerických novin, z níž nikdy nezapomněla odložit jedny stranou pro milou ženu se zpěvavým cizím přízvukem, která sem každé ráno jezdila na koni.

Elena se pak cvalem vrátila po opuštěné pláži k domku, vzdálenému dva a půl kilometru od města. V té době již Nicholas obvykle seděl na kamenné terase, kterou si sám postavil, popíjel kávu a četl. Po snídani si šli znovu zaplavat - a tak míjel den za dnem.

Učiněný ráj.

Dokonce ani poté, co vyšetření krve u jediného lékaře na ostrově potvrdilo, co Elena cítila již několik dní - totiž že je těhotná, nepřestala Elena jezdit na koni, pouze teď cválala opatrněji.

Bryson i Elena byli zprávou nadšeni, neustále se připravovali na narození syna či dcery, dlouhé hodiny debatovali, jak se jejich život změní a nezmění, a jejich láska se den ode dne prohlubovala.

S penězi si nemuseli dělat starosti. Vláda jim poskytla velkorysou jednorázovou částku, která při uvážlivém investování vynášela více, než kolik stačilo na bezstarostný život.

Jen zřídkakdy spolu probírali, co je sem vlastně přivedlo, proč pro ně bylo tak důležité uprchnout a proč musí žít právě zde pod novou identitou.

Oba tomu docela dobře rozuměli: byla to minulost, příšerně bolestná epizoda, a čím méně se o ní bavili, tím lépe.

Mini-DVD, které Elena nahrála oné noci z Manningova sledovacího systému, jim poskytovalo veškerou ochranu, kterou potřebovali. Ne snad proto, že by jim - hrubě řečeno - umožňovalo někoho v případě potřeby vydírat, nýbrž proto, že senzační tajemství, která toto DVD obsahovalo, nechával každý raději hluboko pohřbená.

Celý svět by se mohl destabilizovat, kdyby se dozvěděl, jak málo chybělo, aby se stal obětí nekrvavého převratu, nenásilné uzurpace moci úzkou skupinkou jednotlivců, kteří byli přesvědčeni, že se národní vlády přežily, a hodlali vytvořit nadnárodní bezpečnostní organizaci, vedle níž by i Stalinův Sovětský svaz nebo Hitlerova třetí říše zbledly závistí.

Většina těchto lidí zahynula v plamenech Manningovy digitální pevnosti - skonali úděsnou smrtí uhořením. Přesto existovalo mnoho dalších, kteří těmto mužům a ženám pomáhali a naváděli je, takže bezprostředně po tragédii došlo k celé řadě zatčení.

Tiše, diskrétně a z pochopitelných příčin došlo k uzavření tajných výměnných obchodů. Gregson Manning si podle zpráv odpykával trest ve zvláštním federálním vězení v Severní Karolíně, a to za blíže nespecifikovaná porušení paragrafu 1435 Zákona o národní bezpečnosti - údajně se angažoval v průmyslové špionáži. Kolovaly zvěsti, že je ve vězení odříznut od veškerých styků a prostředků komunikace. Některé vlivné osoby v Senátu začaly volat po novém hlasování o úmluvě s odůvodněním, že první hlasování bylo provedeno ve spěchu. Někteří senátoři dokonce obvinili Richarda Lanchestera, že celý proces zmanipuloval. A bez americké podpory se úmluva o bezpečnosti rozpadla. Pravda tak

nikdy nemusela vyjít na světlo.
Nakonec bylo pořízeno šestnáct kopií Elenina DVD. Jedna z nich byla doručena do Bílého domu a opatřena kódem, o němž Bryson věděl, že znamená „určeno pouze pro prezidenta“. Druhá kopie byla odeslána ministru spravedlnosti Spojených států. Další kopie pak putovaly do Londýna, Moskvy, Pekingu, Berlína, Paříže a jiných hlavních měst. Hlavy států se musely dozvědět, k čemu bezmála došlo, jinak by Manningův virus nikdy nebyl vykořeněn.
Ze tří zbývajících kopií byla jedna uložena u notáře, o němž Bryson věděl, že je velice důvěryhodný, druhá byla zapečetěna v bezpečnostní schránce a třetí odjela s Brysonem a Elenou na ostrov, kde byla dobře ukryta, izolována a chráněna. Tato poslední kopie byla jejich pojistkou. Bryson s Elenou ovšem doufali, že nikdy nedojde k pojistné události.
Asi hodinu poté, co Elena přinesla toho rána noviny, se vynořila z průzračné vody a zjistila, že Bryson je zcela pohroužen do čtení.
„Teprve až se konečně zbavíš toho ošklivého zlozvyku, budeš skutečně svobodný,“ vyplísnila ho.
„Říkáš to, jako by šlo o kouření.“
„Je to skoro stejně škodlivé.“
„A stejně špatně se tomu odvyká. Ale když s tím přestanu, jakou záminku si najdeš pro ty své ranní vyjížďky?“
Elena se usmála. „Mlíko? Vajíčka? Něco si vymyslím.“
„Panebože.“ Bryson se naklonil těsně nad noviny.
„Co je?“
„Zahrabali to na stranu 16. Mezi ekonomické zprávy.“
„A co tam píšou?“
„Je to drobný článek - vypadá to jako zpráva z tiskové konference společnosti Systematix v Seattlu.“
„Ale..., ale Manning je přece ve vězení!“
„To ano. Jeho společnost prozatím řídí několik jeho zástupců.
V té zprávě se píše, že Agentura pro národní bezpečnost právě získala skupinu nízkoorbitálních sledovacích satelitů vyvinutých firmou Systematix.“
„Pokoušejí se tu zprávu ututlat, ale moc se jim to nedaří, že?
Kam jdeš?“
Bryson vstal z plážového křesílka a spěchal přes dunu k domku.
Elena běžela za ním. Vítr k ní nesl zvuky z domku, takže Elena věděla, že si Bryson zapnul televizi - další příšerný zlozvyk, který ho chtěla odnaučit. Nicholas dokonce instaloval na střechu satelitní anténu, aby mohl sledovat zprávy, přestože Eleně slíbil, že to omezí na minimum.
Bryson se díval na CNN, ale k jeho zklamání zde právě nedávali žádné zprávy, nýbrž jakési módní okénko. Otočil se k Eleně.
„Ted Waller při tom požáru nezahynul. Viděl jsem zprávy soudních znalců i všechny záznamy soudního lékařství v Seattlu všechna těla byla identifikována. Waller mezi nimi nebyl.“
„Já to vím. Víme to už rok. Co tím chceš říct?“
„Chci říct, že v tom cítím Wallerův rukopis. Ať zmizel kamkoliv, určitě v tom má prsty. Jsem si tím naprosto jist.“
„Vždycky říkám, abyste důvěřovali instinktům,“ ozval se z televize hlas.
Elena vykřikla a ukázala na obrazovku. Bryson se otočil a srdce se mu rozbušilo. Celou obrazovku zabíral obličej Teda Wallera.
„Co to je?“ zajíkla se Elena. „Snad nějaká show...?“
„Říkejte tomu třeba interaktivní televize“ opáčil Waller.
„Byli jsme ujištěni, že nás necháte na pokoji!“ zahřímal Bryson.
„Ať už jste ten satelitní přenos uskutečnil jakkoliv, je to porušení dohody!“
Bryson začal mačkat tlačítka na dálkovém ovladači a zběsile přepínal programy. Wallerův obličej však byl všude a netečně na Brysona zíral.
„Dodnes lituji, že jsme se nemohli pořádně rozloučit,“ řekl Waller z obrazovky. „Skutečně doufám, že to ve vás nevyvolalo nějakou zlou krev.“

Bryson začal mlčky a zarputile prohledávat malý obývací pokoj.
Mikroskopická sledovací zařízení se dala instalovat naprosto všude a byla absolutně neodhalítelná...
„Ozvu se vám, až nadejde správný čas, Nicky. Nyní by to mohlo být předčasné.“ Waller pohlédl do dálky, jako by chtěl ještě něco dodat, a na rtech se mu objevil náznak úsměvu. „Ještě se uvidíme.“
„Neuvidíme, dokud nebudu chtít já, Tede,“ řekl Bryson jedovatě a posadil se do křesla. „Máme spoustu dobře ukrytých důkazů - důkazů, s jejichž zveřejněním nebudeme váhat.“
Waller nasadil ostražitý výraz.
„Pamatujte, Tede: vždycky vás nakonec dostane to, co nevidíte.“
Wallerův obličej náhle zmizel a vystřídala ho soutěžní hra.
Protivník učinil další tah a odešel s nepořízenou. Bryson cítil nad tímto narušením soukromí vztek a pobouření, avšak po tolika letech služby ve vysoké politice byl zároveň také prazvláštně povzbuzen.
Pokud si Elena jeho reakce všimla, nechala si ji pro sebe. Stále jezdila časně ráno na koni a stále trávili spoustu času venku - na rozpálené bílé pláži nebo na dřevěné terase, ve stínu buganvílií a mladých palem, které se ve vánku jemně vlnily.
Bryson se zcela odřízl od svého minulého života, zatímco Elena se připravovala na život nový, jehož příchod se nezadržitelně blížil. Brysonovy jizvy na slunci vybledly a byly dny - provoněné jasmíny, citrony a slanou vodou -, kdy se tupá bolest v jeho starých ranách prakticky přestala ozývat, stejně jako staré vzpomínky. V některých chvílích si Bryson dokonce téměř myslel, že již nechali svět za sebou.
Téměř.